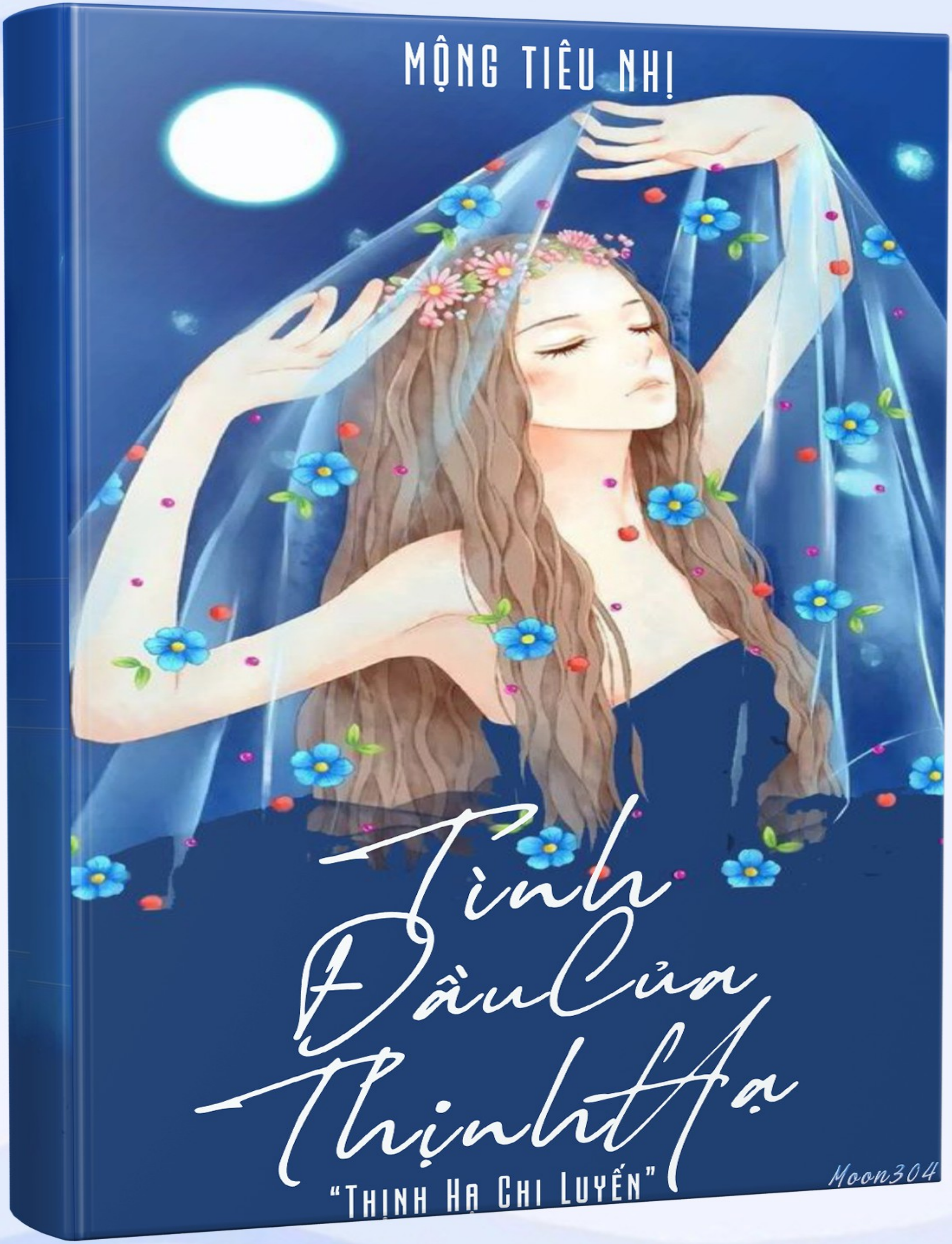

MỘNG TIÊU NHỊ
Tình Đầu Của Thịnh Hạ
"Thịnh Hạ Chi Luyến"
Moon304

Mục lục

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Giới Thiệu

□ tóm tắt nội dung □

Thịnh Hạ dùng cả thanh xuân yêu Nhậm Ngạn Đông dù cho là hai người khác nhau về sở thích, ngành nghề và tính cách.

Nhậm Ngạn Đông -anh bản tính lạnh nhạt, vô tâm, ít nói.

Thịnh Hạ -cô trời sinh có nét đẹp kiêu ngạo, tùy hứng nhưng không yếu đuối, lụy tình.

Khi chia tay anh, cô tự mình ôm nỗi đau, chỉ đơn giản nói ra nguyên nhân chia tay vì không hợp tính. Đúng như người ta thường nói giữa hai người yêu nhau ai tỏ tình trước thì thường chịu thiệt thòi hơn khi chia tay.....

Thế nhưng cô đâu biết rằng anh không vội nói suôn, không nói nhiều nhưng hành động thì lại thể hiện không ít.....tình yêu anh đáp lại ....

....

.....Nhậm Ngạn Đông: "Bởi vì em ăn cái gì đều là anh đút cho em, anh vừa ăn, vừa phải suy nghĩ tính toán lượng calorie cho em sao hợp lý."

"Nếu là anh, anh sẽ không lãng phí thời gian nói nhiều như vậy, còn không bằng anh dành thời gian kia nghiên cứu tạp chí, chọn lựa nhưng mẫu kiểu thiết kế quần áo và túi hợp mốt nhất cho em."

......Anh cho cô mua váy áo và túi xách phiên bản giới hạn cao cấp ngoại trừ lý do vì cô yêu thích mà còn vì bảo đảm cho khi cô tham dự các hoạt động tuyên truyền sẽ không ai có thể vượt qua được lễ phục, phụ kiện cô mặc trên người, không để cô có cơ hội hâm mộ trang phục của người khác.

Đến hiện tại anh không có gu thẩm mỹ chọn lựa túi xách nhưng vẫn kiên nhẫn nghiên cứu loại túi nào cùng với kiểu dáng quần áo nào mới có thể đạt hiệu quả thị giác tốt nhất.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 1

Giờ giải lao giữa buổi trình diễn chỉ khoảng mười phút, chuyên viên trang điểm lập tức tranh thủ dặm lại phấn cho Thịnh Hạ.

Từ lớp kính hóa trang, Thịnh Hạ thấy người đại diện Mẫn Du đang hấp tấp đi đến. Vừa vội vàng một đêm, Mẫn Du cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi chút, cô dựa vào một bên kính hóa trang chụp cho Thịnh Hạ vài tấm hình, chuẩn bị cấp phúc lợi cho fan.

"Cái người gì đâu mà môi mọng anh đào, đẹp tựa như tranh, thật muốn đoạt hồn nam nhân, không có người đàn ông nào có thể trụ vững." Mẫn Du chỉ thuận miệng khen một câu.

Thịnh Hạ: "Tam ca có thể."

Thợ trang điểm còn đang đứng đây nên Mẫn Du không tiện tranh cãi. Cô tiếp tục xem các bức ảnh vừa chụp.

Tam ca, Nhậm lão tam, Nhậm Ngạn Đông.

Mẫn Du từ nhỏ đã không hòa thuận với anh. Hiện tại cô cũng không ưa gù người đàn ông này, cô thường có câu cửa miệng để nói về tam ca: mình đây lúc nhỏ sao không đánh chết cậu ta?

Tuy cô nể tình Thịnh Hạ đang quen anh ta, cô cũng không muốn nói xấu nhiều, chẳng qua cô vẫn giữ thành kiến như lúc nhỏ.

Thịnh Hạ hỏi tiếp: "Anh ấy không tới à?"

Mẫn Du bỗng chớp mắt một cái: "tới"

Câu nói dối thiện ý không muốn để Thịnh Hạ bị phân tâm, ảnh hưởng đến buổi biểu diễn đàn, nhưng cái nháy mắt chần chờ này đã bị Thịnh Hạ thu hết vào mắt.

Cô tham gia đợt lưu diễn đàn độc tấu trong thời gian một năm rưỡi, trải dài tổng cộng mười quốc gia, 29 thành phố, 30 sân khấu lớn nhỏ. Từ trạm thứ nhất là Bắc Kinh, đến lúc kết thúc cũng là Bắc Kinh.

30 lần biểu diễn, Nhậm Ngạn Đông đến cổ vũ cô chỉ có 2 lần. Lần thứ ba là ở New York. Hôm nay là buổi diễn cuối trong đợt lưu diễn này, anh cũng không muốn đến.

Còn năm phút nữa bắt đầu buổi biễn diễn, Thịnh Hạ nhìn lại mình trong gương, xem kỹ trang phục chỉnh tề, cô đem điện thoại giao cho Mẫn Du giữ và xoay người đi về hướng sân khấu.

"Tam ca nhắn tin cho em." Mẫn Du cầm nhìn xuống di độngtrong tay.

Thịnh Hạ dừng bước, xoay người: "Anh ấy nhắn gì?"

Mẫn Du đọc tin nhắn: "Anh đến rồi."

Thịnh Hạ: "Không cần trả lời."

Mẫn Du làm dấu tay 'ok', "Bảo bối cố lên"

Tư thế xoay người của cô vẫn mang nét kiêu ngạo, tự tin hướng về phía cầu thang sân khấu.

Thịnh Hạ biểu diễn trước nay đều không cần người MC dẫn. Cả khán phòng vang lên tiếng vỗ tay, sau đó là dần dần an tĩnh. Một mình Thịnh Hạ đứng trên sân khấu, như chìm vào thế giới của riêng cô với tiếng đàn độc tấu. Trước mắt cô tựa như là một mảnh trời trống trải, một đại dương mênh mông cùng thảo nguyên bát ngát, nhưng đôi lúc là sa mạc hoang tàn.

Thịnh Hạ vừa chiêu đãi cho cả khán phòng một bữa tiệc âm nhạc. Khi tiếng đàn vừa kết thúc cô bước về phía khán thính giả chào cảm tạ sau màn biểu diễncuối cùng kéo dài trong hai tiếng .

Lúc này Mẫn Du ngồi ở dãy ghế cuối, bước nhanh về phía hậu trường ôm Thịnh Hạ, "30 buổi biểu diễn, hôm nay em đã đàn ở trạng thái tốt nhất."

Cô trả lại điện thoại cho Thịnh Hạ. Điện thoại vừa lúc rung báo tin nhắn đến, là Nhậm Ngạn Đông: "anh còn tiệc xã giao, chắc đến khuya mới về, em về thì ngủ trước."

Mẫn Du đang muốn hỏi cô có phải là NNĐ vừa nhắn tin, thì phía cửa bên hậu trường có người đi đến.

Là mẹ của Thịnh Hạ, nhà báo Hạ (Hạ nữ sỹ), trong tay cầm một bó hoa hồng thật to.

"Mẹ" Thịnh Hạ liền nhấn tắt màn hình điện thoại.

Hạ nữ sĩ: "Là Ngạn Đông tặng con, cậu ta đang bận tiếp đãi một đoàn khách thương vụ. Lúc giữa tiệc cậu ta chạy ra cổ vũ cho con đến khi vừa kết thúc thì đã vội vã quay lại."

Thịnh Hạ tiếp lấy bó hoa, đặt trên bàn trang điểm.

Hạ nữ sĩ nhìn đồng hồ: "Cũng không còn sớm, con và Mẫn Du về nhà trước đi. Mẹ cũng phải trở về để chuẩn bị cho buổi tọa đàm tài chính kinh tế ngày mai."

Thịnh Hạ thuận miệng hỏi tiếp: "Tạp chí kinh tế tài chính phỏng vấn mẹ à?"

Hạ nữ sĩ: "không phải, là buổi talk show của kênh tạp chí kinh tế." Sau đo, bà hàn huyên với cô vài câu rồi vội vã rời đi.

Mẹ cô là tốt nghiệp đại học tài chính, tiếp đó là thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn tự trị.

Cả cha mẹ cô đều rất bận, cô cũng hình thành thói quen độc lập từ sớm, không cảm thấy quá mất mát.

Mẫn Du đưa áo khoát đến cho Thịnh Hạ: " Chị đưa em về."

Thịnh Hạ phản đối: "Em tự về với tài xế được, chị cũng về sớm đi."

Mẫn Du cùng cô cũng không quá khách khí, liền gọi điện thoại cho tài xế.

Thịnh Hạ vừa về đến nhà đã là rạng sáng, tắm rửa qua loa, lên giường chuẩn bị ngủ thì tiếng điện thoại vang lên, Mẫn Du gọi đến, cô chưa tỉnh hẳn, loáng thoáng không nghe rõ Mẫn Du nói gì.

"Thịnh Hạ?" Mẫn Du không nghe lời đáp từ đt, cô đành phải cúp máy.

Thịnh Hạ đang trong giấc mơ, mơ thấy nữ diễn viên nổi tiếng Thương Tử Tình đoạt lấy người đàn ông của cô. Với tính cách của cô, cô liền mang theo 50 người thủy quân*, 25 người đi thu thập Thương Tử Tình, 25 người thì theo cô trực tiếp băm Nhậm Ngạn Đông.

Nhưng trong giấc mơ cô rất đau khổ, thương tâm mà nhìn NNĐ.

Tin tức trong tài khoản WeChat nhấp nháy liên tục, làm cô bừng tỉnh khỏi ác mộng. Cô trợn mắt, đá một chân về phía bên cạnh trống không. Cô thức dậy trong hoảng hốt, chớp chớp mắt vẫn chưa thấy NNĐ về.

Vừa rồi trong lúc nằm mơ, cô đã khóc rất nhiều, đưa tay lên sờ mặt vậy mà không phải khóc thật. Tuy nhiên giấc mộng như chân thật, cô tỉnh rồi mà cái đau thương vẫn còn vương vấn tâm trạng.

Hôm nay quá mệt mỏi, cô vừa tắm xong đã leo lên giường ngủ, một nữa thân người không kịp phủ chăn. Cô sờ sờ góc chăn một bên vẫn cảm thấy lạnh lẽo như di chứng từ ác mộng.

Cô ngẫm nghĩ về giấc mộng này, hiện thực là Thương Tử Tình vừa tranh cướp quyền phát ngôn kem dưỡng da, đại diện quảng cáo dù cô vừa mới ký hợp đồng xong, đến phút cuối lại thay đổi người.

Lúc nãy còn mơ ngủ nghe điện thoại của Mẫn Du, chính là nói đến quyền phát ngôn của cô bị mất đi, Mẫn Du trong điện thoại mắng mỏ, nguyền rủa cả người Thương Tử Tình từ đầu đến đến chân.

Sau đó, thì cô cũng mơ màng ngủ mà không đáp lời, Mẫn Du cũng cúp đt.

Tiếp đó là ác mộng của cô liền đến.

Tin nhắn WeChat vẫn nhấp nháy không ngừng, cô cầm điện thoại nhìn vào, không ít tin nhắn từ bạn, ba tin nhắn cuối cùng từ Mẫn Du, cô liếc mắt sang đồng hồ đã là hai giờ sáng. NNĐ vẫn chưa về.

Cô click mở WeChat, Mẫn Du: □ ngày mai có buổi chụp hình, em nhớ đắp mặt nạ trước, uống một ít nước □Tin nhắn đã hiện từ hai giờ trước.

Tiếp tin nhắn thứ hai, Mẫn Du: □ người phụ nữ Thương Tử Tình này đang cố gắng chèn ép em, lần trước em không so đo với cô ấy, chị cũng lười tính toán, lần này thì em đừng ngăn cản chị, có ngăn cũng vô dụng □

Tiếp tin nhắn thứ ba, Mẫn Du: □ tin tức về em thế mà lại thành hot search, em cũng đừng quá lo lắng, đây không phải là tin tiêu cực gì, hiện tại mọi người đâu dễ dàng, em

đừng nhìn di động nhiều, đôi mắt sẽ mỏi, xem như em tiết kiệm thuốc nhỏ mắt, tạo phúc cho nhân loại 😊▯

Thịnh Hạ tóm lại nhớ những lời nhắn của Mẫn Du: không tự hành hạ mệt mình, không để ý lắm chuyện nữ nhân kia, nhưng không thể không di động.

Có di động để làm gì? Xem bát quái.

Cô click mở Weibo hot search, cái đầu tiên hiện ra là tên cô.

#bình hoa đường triều, nhất tiếu khuynh thành#

Chợt xem tiêu đề hot search này cùng với cô cũng không chút liên quan nào, tiêu đề viết như vậy cũng có thể là do Weibo của cô đã từng giới thiệu : Một con đường triều bình hoa tinh xảo được khai quật.

Mẫn Du từng nói rằng cô ví như bình hoa giá trị tinh xỏa, như đồ cổ cao cấp.

Thịnh Hạ xem kỹ nội dung bên trong hot search, hình ảnh cô nhìn thấy là hình chụp cô đứng bên đàn violon tối nay sau khi buổi biểu diễn kết thúc, cô cuối đầu cảm ơn, bên dưới là khan giả mỉm cười.

Phia dưới có cư dân mạng trong vòng bạn bè của cô comment khen ngợi nụ cười thật gợi cảm.

Đêm nay trong các ảnh chụp, bên dưới là lớp lớp khan thính giả ngồi, cô cười là cười với tất cả, cũng là nơi có Nhậm Ngạn Đông đang đứng.

Không tự giác cô lại nghĩ đến ác mộng lúc nãy, Thịnh Hạ liền hung hăn đạp một bên giường kia liền sau đó cánh cửa phòng ngủ mở ra.

Cô chợt quay đầu, bốn mắt nhìn nhau. Nhậm Ngạn Đông một thân tây trang màu đen, cúc áo sơ mi mở 2 3 nút, giữa mày nhíu lại có mang theo vài phần mệt mỏi, tuy nhiên cũng không giảm chút nào sự tự phụ phảng phất nơi anh.

Biểu tình nhạt nhẽo, lạnh lùng.

Thịnh Hạ cười như không cười, vì vừa rồi vung chân đá liền giải thích: "đây chính là truyền thuyết vừng ơi mở của ra, thật lợi hại."

Nhậm Ngạn Đông: "..." liếc mắt về phía cô một cái, không nói tiếp.

Cô chắc vừa gặp ác mộng, thường đều là ăn vạ, trút giận lên người anh, cũng không phải một hai lần.

Anh cởi nút áo, đi đến tủ đầu giường sạc điện thoại, sau đó thong thả cởi đồng hồ đeo tay.

Thịnh Hạ đem gối trên đầu nhét về phía sau lưng dựa vào, sau đó bắt tay với qua tay Nhậm Ngạn Đông, anh vừa lúc gỡ đồng hồ xuống, nhìn nhìn cô, tròng qua cổ tay cô.

Thịnh Hạ không có việc gì liền nghịch chơi với đồng hồ của anh, cô ngửi được mùi rượu trên người: "anh uống rượu?"

Nhậm Ngạn Đông bắt đầu cởi áo: "Uhm"

Thịnh Hạ: "Mấy chén?"

"Không có say" Anh xoay người vào phòng tắm.

Thịnh Hạ nghịch đồng hồ một lát, rồi đem cất lên tủ đầu giường, với tay sang tắt đèn đầu giường, nhắm mắt ngủ.

Cô cùng Nhậm Ngạn Đông phần lớn thời gian là trước sau ít lời, buồn chán, chỉ khi trên giường mới thật có 'sóng gió'. (....ý gì dđây.....@_@)

Lúc trước, khi vừa biết cô và NNĐ bên nhau, Mẫn Du than trời, vô cùng không vui.

Mẫn Du hận sắt không thành thép: Thịnh hạ, em có bao nhiêu người theo đuổi, khi không lại tìm một khôi băng núi ngàn năm ôm vào, không đông chết em a!?"

Chị từ nhỏ biết NNĐ là người đàn ông vô tâm, em cũng biết mà? Chị từng chịu ủy khuất khóc ba ngày ba đêm, anh ta còn tưởng là tuyến lệ của cô ta có vấn đề. Từ đó đến nay, Mẫn Du hận không thể đánh chết anh lúc đó, thật dọa người mà.

Nhậm Ngạn Đông bước ra từ phòng tắm, Thịnh Hạ đã ngủ được một lúc, gát chân hướng về phía bên chỗ anh nằm. Anh chuyển đt sang chế độ im lặng, tắt đèn ngủ, nằm xuống.

Thịnh Hạ thật ra vẫn chưa ngủ, chỉ là cảm giác có người nằm xuống một bên, đợi một lát cô xoay người lại. Nhâm Ngạn Đông nằm thẳng, thanh âm khàn khan: "Chưa ngủ?"

"Ngủ" Cô duỗi chân, đá sang phía đùi anh, giả giọng biết lỗi: "Thật ngại quá, chân em lại dài, duỗi hết sang bên phía anh."

Nhậm Ngạn Đông với tay mở đèn đầu giường chiếu sáng hết một bên, anh nâng đầu cô đem cánh tay mình làm gối cho cô nằm, ôm cô sát vào trong ngực.

Trên người anh mang theo hơi thở lành lạnh vừa tắm qua, chút hương thơm rượu vang đỏ phảng phất làm cô thêm say đắm, thời điểm cô mở mắt nhìn anh theo ánh sáng đèn, Nhậm Ngạn Đông cũng thích nhìn vào ánh mắt cô.

Trong những lần thảo luận giữa nhóm phụ nữ với nhau về Nhậm Ngạn Đông, mặc kệ là ai khi được anh ôm thì thân thể không tự chủ mà mang theo tâm trạng thỏa mãn.

Sau lại có người nói là chỉ cần bị anh nhìn chằm chằm, cảm giác như được lấp đầy.

Thịnh Hạ chưa cảm được lấp đầy nhưng động tình thì có, thể xác và tinh thần đều động tình theo.

Ánh sáng đèn mang chút mờ ám, Nhậm Ngạn Đông lộ ra bộ dạng thâm thúy, chiếu mũi cao nhọn, ánh mắt sâu không đáy. Thịnh Hạ vòng tay quanh cổ anh, ngước mắt nhìn anh thấp giọng hỏi: "Có nhớ đến em không?"

Nhậm Ngạn Đông cúi đầu, ngậm đôi môi cô, công thành chiếm đất, bao nhiêu thương đau từ ác mộng kia đều được giải tỏa, phục hồi tâm tình.

Ở trong lòng ngực anh, Thịnh Hạ thoáng nghĩ lại giấc mộng kia, nếu thật sự có chuyện đó xảy ra, cô có mang theo tuyệt vọng hay không?

Bất quá cô sẽ kiềm chế không để ai hay biết, chính vì là trái tim anh có chút lãnh cảm, thậm chí là lạnh nhạt.

Nhậm Ngạn Đông nhìn vào mắt cô phát hiện có chút thất thần. Tiếp đó, Thịnh Hạ bị anh trừng phạt. Anh vẫn luôn trong thân thể cô, không cho cô có cơ hội nói chuyện.

Đã gần một tháng hai người không gặp nhau, Thịnh Hạ cảm thất Nhậm Ngạn Đông hôm nay khác lạ, đều là ôm cô, hôn môi cô ...đều rất đặt biệt quan tâm đến cảm giác của cô.

Cuối cùng, Thịnh Hạ vùi đầu vào cổ anh, không thể bình tĩnh được.

Nhậm Ngạn Đông lộ ra thanh âm khàn khan: "Muốn tắm rửa hay không?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "không muốn"

Nhậm Ngạn Đông không nhiều lời, liền tắt đèn. Phòng ngủ như được kéo vào một màn đêm, đen một mảnh.

Thịnh Hạ có thói quen mỗi khi ân ái xong liền ôm NNĐ, lùi vào trong lòng ngực anh, thẳng cho đến lúc ngủ.

Hôm sau, 7g sáng Thịnh Hạ có buổi chụp hình tạp chí, 6g chuông đồng hồ đã bắt đầu náo loạn.

Thịnh Hạ lần đầu tiên thức dậy trước Nhậm Ngạn Đông, tắt chuông báo thức, xoay người lay cánh tay anh dạy. Anh theo bản năng vương tay ôm cô vào lòng ngực, cô vừa chôn mặt vào ngực anh, vừa lắng nghe tiếng tim anh đập.

Lặng im khoảng hai phút, cô cũng không dám ngủ thêm, gắng gượng dậy tìm áo ngủ nhưng vẫn không tìm thấy, chắc hẳn tối qua lúc anh cởi áo cô đã nằm đè lên.

Thịnh Hạ bước chân trần sang phòng thay quần áo tìm tạm một cái áo sơ mi của anh, vừa có thể che được người, che đến phần đùi, tùy ý cài vài nút áo.

Cô thích đi chân trần từ phòng ngủ đến phòng tắm lót gạch men sứ, cô liền không kiềm chế được chính mình thích màu sắc và hoa văn thảm, mỗi lần đều từ bồn rửa tay vẫn luôn bày quần áo đến cửa phòng tắm.

Tối hôm qua 'hoạt động' quá mệt mỏi, cô lười biếng dọn dẹp một chút, phô bày tất cả quần áo, trên thảm.

Chờ lúc cô tẩy rửa xong, đi ra ngoài thì trên giường anh đã sớm thức dậy.

Thịnh Hạ đắp mặt nạ dưỡng ẩm, kéo mở bức màn cửa sổ nhìn ra sân bể bơi, Nhậm Ngạn Đông đang bơi lội.

Bây giờ đã là cuối tháng 11, mặc dù nước trong hồ là nhiệt độ ổn định, nhưng độ ấm cũng không cao, anh cũng không sợ lạnh.

Thưởng thức một chút nam sắc, cô lột mặt nạ dưỡng ra.

Mẫn Du có quan niệm thời gian luôn luôn rất mạnh, nói 7 giờ tới đón cô thì tuyệt sẽ không đến trước một phút đồng hồ. Hiện tại mới 6 giờ 40, Thịnh Hạ ngồi ở sô pha xem di động.

Mấy phút trôi qua, cô tìm không thấy hot search. Cô lại lục soát tiêu đề, cả ảnh chụp cũng không thấy.

Có thể với năng lực này, ngoại trừ vị đang bơi lội kia, cô tạm thời không thể tưởng được có ai khác.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 2

Còn năm phút nữa đến 7 giờ, Mẫn Du gọi điện thoại cho Thịnh Hạ, nhắn cô năm phút đồng hồ sau xuống lầu.

Thịnh Hạ so với Mẫn Du ít khi xem trọng thời gian, quyết định đi xuống trước hai phút, di động mới vừa nhét vào trong túi, cửa phòng ngủ mở ra, Nhậm Ngạn Đông đi vào đang mặc quần áo ở nhà, xem ra đã tắm ở dưới lầu.

Anh đi đến phòng quần áo, đi ngang qua nhìn thấy trên giường có một áo sơmi trắng.

Hắn chỉ chỉ áo sơmi, hỏi Thịnh Hạ: "em đã mặc qua?"

Thịnh Hạ nhìn theo hướng mắt anh, là lúc cô vừa rời giường đã mặc áo kia, "đã mặc." Tiếp đó cô đã thay váy dài, chuẩn bị xuống lầu.

Nhậm Ngạn Đông cởi quần áo ở nhà, đem áo sơmi trắng trực tiếp mặc vào, thong thả ung dung bắt đầu cài cúc áo, vừa đi vào phòng quần áo tìm quần tây.

"Hôm nay em như thế nào lại dậy sớm như vậy?" Giọng nói vang ra từ phòng quần áo.

Thịnh Hạ đi theo vào phòng, cô dựa vào cạnh cửa, "Em phải đi chụp ảnh bìa tạp chí."

Nhậm Ngạn Đông nghiêng mắt, "ảnh bìa tạp chí?"

"Ừm."

"Mấy giờ thì xong?"

"Khó mà nói."

Ngày thường anh không nói nhiều, cũng sẽ không hỏi cụ thể như vậy, cô hỏi: "Làm sao vậy?" cô đi tới, choàng cánh tay sang cổ anh.

Nhậm Ngạn Đông: "Nếu là kịp thì giữa trưa anh đến ăn cơm cùng em."

Giữa trưa khẳng định không kịp rồi, cô buổi tối còn phải tham gia tiệc từ thiện, "chắc là không kịp rồi."

Nhậm Ngạn Đông đem áo sơmi bỏ vào trong quần, sửa sang lại chỉnh tề, "Gần đây em có đặc biệt thích món nào không? Anh liền mua tặng em."

"Có nhiều đó nha." Thịnh Hạ buông anh ra, bước ra ngoài phòng lấy di động. Một tháng nay vội vội vàng vàng, cô thích nhiều món đồ mà còn không kịp mua.

Nhậm Ngạn Đông rất thường xuyên mua quà tặng cô, không phải đặc thù cho ngày lễ gì, mà chỉ bởi vì anh muốn bù đắp cho thời gian anh không ở bên cạnh cô nhiều hơn.

Về việc nhận quà, cô đã sớm thành thói quen., sẽ không bài xích, cũng không quá vui sướng.

Từ lúc cô có ký ức đến nay đã 25 tuổi, cô chính là được nhận rất nhiều quà lớn nhỏ.

Những lúc cha mẹ đều bận việc, mỗi khi tết hoặc sinh nhật, xung quanh cô chỉ toàn lễ vật hay quà tặng

Sau khi cha mẹ ly dị, cô lại mỗi năm nhận quà.

Đặc biệt là mấy năm gần đây, mẹ tặng cho cô những lễ vật càng ngày càng đắc tiền, đều là phiên bản giới hạn, ba cô thì lại không cam lòng yếu thế hơn, cũng bù cho cô tiền nhiều thêm.

Có thể chính là do bọn họ ly dị mà không có ý muốn tái hôn, chỉ có cô là con một, không muốn cô thua thiệt hơn bạn bè, cho nên chưa bao giờ tiếc quà hay tiền đối với cô.

Thịnh Hạ mở ra hình ảnh cho Nhậm Ngạn Đông xem, "Tổng cộng ba cái túi, hai đồng hồ." Còn có một nhẫn kim cương mà cô thích kiểu dáng, cô cũng trực tiếp mở hình cho anh xem, đều lướt bỏ qua.

"Còn có kiểu váy thiết kế riêng cho em, em đều thích." Cô chỉ chỉ hình ảnh.

Thiết kế này là thuộc bộ sưu tập đầu xuân cô chưa kịp xem, không nghĩ tới có hình ảnh chụp thật kinh diễm (đẹp khủng khiếp @_@), cô đều cảm thấy không tồi.

Nhậm Ngạn Đông: "gửi hết cho anh."

Thịnh Hạ mới chỉ mở hình ảnh một cái túi xách, bỗng Mẫn Du điện thoại đến, cô nghe máy: "Này em đi xuống."

Cô nhanh chóng hướng ra ngoài phòng cũng không quên gửi hết hình ảnh qua cho Nhậm Ngạn Đông, khi đi tới cửa lại nói: "Buổi tối em còn có tiệc xã giao, chắc đến khuya mới về, anh về thì ngủ trước."

Sau đó xoay người một cái, nhanh chóng ra cửa xuống lầu.

Nhậm Ngạn Đông cảm thấy lời này rất quen tai, bỗng dưng nhớ đến tối hôm qua anh nhắn tin cho cô một câu giống như vậy, cô liền hôm nay trả lại cho anh.

Anh đi làm sớm với tâm trạng thật tốt, nhưng hôm nay giao thông như tê liệt, chỉ một đoạn đường ngắn ngủn đến tập đoàn Viễn Đông thế nhưng mất một giờ mới đến nơi.

Nhậm Ngạn Đông vừa đến văn phòng, thư ký Hướng lập tức bao vây một loạt các túi xách thương hiệu lớn cùng giá cả, sờ lên cũng giống thư.

Thư ký Hướng hiện thời rất buồn bực, Nhậm tổng vậy mà đi phụ trách việc tìm mua túi xách?

Thu hồi lòng hiếu kỳ, thư ký Hướng bắt đầu báo cáo công tác.

Bên kia buổi sáng gọi điện thoại tới, giới thiệu cái hạng mục, có xí nghiệp chuẩn bị xin đưa ra thị trường, xem xét đưa vào đầu tư cổ phiếu trước.

Một bên khác gọi đến tự đề cử đầu tư với Viễn Đông về phần quản lý tài sản công ty chuẩn bị đưa ra thị trường

chính là công ty điện ảnh, mấy năm nay xuất phẩm tác phẩm điện ảnh danh tiếng cũng không tệ lắm.

Nhậm Ngạn Đông đáp một bên hủy, hỏi lại, "Công ty điện ảnh? Tổng giám đốc là ai?"

Thư ký Hướng: "công ty điện ảnh Phẩm Ngu, Tổng giám đốc Lệ Viêm Trác, người Thượng Hải, vừa chuyển sang đầu tư phim ảnh"

Nhậm Ngạn Đông hơi hơi gật đầu, "Đem tư liệu về tài sản quản lý công ty Phẩm Ngu sang bên bàn tôi, cụ thể chờ mở họp sau lại bàn tiếp."

Thư ký Hướng đáp lời: "Được."

Nhìn vào phía đầu trang hồ sơ, Lệ Viêm Trác là vừa tốt nghiệp thạc sĩ tài chính, Nhậm Ngạn Đông nhíu nhẹ ấn đường, tạm thời đặt đặt sang một bên. Thư ký Hướng cũng rời khỏi văn phòng, khép cửa lại.

Nhậm Ngạn Đông nhắn tin hỏi thăm vài người bạn ở Thượng Hải: □ giúp mình tìm hiểu biết một chút người tên Lệ Viêm Trác. □

Bằng hữu: □ người Lệ gia này có năng lực mạnh nhất, năm nay 30, bất quá giống như có vẻ thờ ơ, không tranh giành với quyền lực quản lý tập đoàn, có không ít đầu tư hải ngoại, gần nhất mấy năm nay tiến quân sang sự nghiệp điện ảnh. □

Nhậm Ngạn Đông: □ cảm ơn □

Bằng hữu hỏi: “ cậu chuẩn bị cùng anh ta hợp tác? ”

Nhậm Ngạn Đông: “công ty điện ảnh của anh ta chuẩn bị đưa ra thị trường cổ phiếu, muốn tự mình tiến cử đầu tư với Viễn Đông. ”

Bằng hữu: “Lệ Viêm Trác là có năng lực, cậu có thể suy nghĩ việc đầu tư này. Anh ta tìm đến Viễn Đông, cũng là muốn mượn sự trợ giúp về tài sản lẫn thực lực để đưa ra thị trường thêm thuận lợi, đến lúc đó cậu có thể đem điều kiện cao một ít để bàn tới. ”

Cùng bằng hữu bàn việc xong, còn nửa tiếng mới đến giờ họp, Nhậm Ngạn Đông nhắn tin với Thịnh Hạ, thuận tay mở tập hồ sơ về Lê Viêm Trác xem.

Thịnh Hạ đã tới studio rồi, đang chỉnh lại trang phục chụp hình.

Lần này cần chụp cho bìa tạp chí, quảng cáo cho một sản phẩm khá xa xỉ, được tài trợ bởi một thương nghiệp lớn.

Phía nhà tài trợ hết lòng tự đề cử đầu tư nhãn hiệu cùng với người phát ngôn,thế nên tạp chí thời trang đã cùng Thịnh Hạ ký hiệp ước. Nhà tài trợ vừa nghe là Thịnh Hạ, cũng không có ý kiến.

Thịnh Hạ là khách quen của sản phẩm thương hiệu này, đối với bọn họ đương nhiên đã định sẵn cũng là khách quý. Bọn họ liền tiếp tục đề cử cô làm người chụp hình cho bìa tạp chí, tuyên truyền cho bộ sưu trang phục mùa xuân.

Người phát ngôn của nhãn hiệu này là Thương Tử Tình, Thịnh Hạ khi đến studio rồi mới biết được.

Mẫn Du từ trong túi lấy di động của Thịnh Hạ ra, "Tam ca của em gọi điện thoại đến."

Chuyên viên trang điểm cùng với stylist đều là thuộc đội nhóm của Thịnh Hạ, trang phục không sai biệt lắm, cô liền vội tìm lấy cớ rời đi phòng hóa trang.

Thịnh Hạ tiếp nhận di động, hẳn là tư liệu của cô tới rồi.

"ơi."

"Em muốn tìm hiểu thêm tư liệu để thi lên thạc sĩ?"

"Đúng rồi." Cô quên thay đổi địa chỉ nhận tài liệu từ công ty anh sang địa chỉ biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông như mơ hồ hỏi thêm, "Mua làm gì?"

Thịnh Hạ: "để học thi."

"... Muốn thi lên thạc sĩ?" Nhậm Ngạn Đông đây là lần đầu tiên có kiên nhẫn hỏi nhiều như vậy.

Thịnh Hạ: "uhm, bằng không mua làm gì?" Cô cũng đã báo danh thi, mười hai tháng sau tham gia khảo thí.

Nhậm Ngạn Đông: "Đột nhiên tại sao em muốn thi thạc sĩ kinh tế vậy?"

Thịnh Hạ nhìn chính mình trong gương, "Em muốn làm một cái bình hoa có học thức cao."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

"Mẹ em có nhiều kiến thức về tài chính, cùng anh đều có chung đề tài bàn luận." Cô cười cười, "Kỳ thật không quan trọng việc tham gia thi, chỉ là em cùng anh đều trước nay không có chung đề tài nói chuyện."

Tạm dừng giây lát, "Tam ca, anh nói gì đi?"

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp, lát sau, Thịnh Hạ thanh âm lại truyền đến, "Có nhà nào mà hai vợ chồng mỗi ngày ở nhà công tác không giống nhau? Trò chuyện cảm tình liền thất bại."

Mẹ cô thúc giục cô thi lên thạc sĩ, nguyên nhân sâu xa cũng là để cô cùng Nhậm Ngạn Đông có đề tài, chung, mẹ cô vẫn là ngại cô bằng cấp quá thấp, thật sự khá ngại không muốn khoe ra.

Mẹ cô trước đây tốt nghiệp ĐH Harvard, thỉnh thoảng nhắc mã ở bên tai cô: "con xin du học thạc sĩ ở nước ngoài, nỗ lực thêm nhiều thì nói không chừng cũng có thể vận dụng sau này."

Cô: Mẹ, con không có duyen học tập nghiên cứu, nhường hết phần mẹ đi, mẹ con thật tốt.

Cô đặt hết nỗ lực tốt nghiệp cao trung (cấp 3), nhưng cố sức theo ý mẹ học hết cao đẳng cùng tốt nghiệp đại học, mẹ khuyên cô tiếp tục học nghiên cứu sinh, cô lại chỉ mê trình diễn đàn violon, bản thân muốn hoàn thành ước mơ lưu diễn

nhiều nơi, lúc sau đôi lúc cùng mẹ vẫn hay giằng co tranh luận vấn đề này.

Cuối cùng cô cũng nhường một bước, cam kết sau khi kết thúc lưu diễn sẽ thi lên thạc sĩ.

Mẹ cô vẫn là cảm thấy việc kéo đàn violon không đủ nuôi sống bản thân...

Ngay cả người ba luôn yêu chiều cô cũng cho rằng, việc đam mê đàn violon chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời,yêu thích sự sinh động trước sân khấu, nhưng rốt cuộc không hề cho rằng thích hợp cho cô nuôi dưỡng bản thân cho hôn nhân sau này.

Trong điện thoại có vài giây an tĩnh, Thịnh Hạ nói thẳng suy nghĩ của mình: "Thi đậu thạc sĩ tài chính cũng có lợi ích, em liền không cần hỏi anh quản lý cổ tức là cái gì, mô hình lob là như thế nào."

Bất quá chung đề tài vẫn là tâm linh hòa hợp.

"Anh thích bơi lội, chạy bộ, em thích khiêu vũ và yoga; anh nhiệt tình thưởng thức thư pháp, đánh bài, em chỉ am hiểu đàn violon và vẽ tranh."

Nhậm Ngạn Đông lại cầm tập hồ sơ lật xem, "Còn không đến một tháng sẽ thi, nếu em không chuẩn bị kịp, thì ôn thi này cũng vô dụng."

Thịnh Hạ lúc trước báo danh học đại học, thi khảo 396 cùng môn ngoại ngữ tiếng Anh, khoa chính quy của cô thi là tiếng anh toán học chuyên nghiệp, nên mẹ đã áp dụng đối

với cô bồi dưỡng tiếng Anh từ lúc trong bụng mẹ. (ý là luyện từ nhỏ xíu.....thật khổ thân cô)

Bài chuyên ngành cô cũng chuẩn bị đã hơn một năm, hẳn là cũng không có gì vấn đề lớn.

"Nếu em thi đâu, anh khen thưởng em thế nào?"

"Còn mơ tưởng đến chuyến đó nửa." Nhậm Ngạn Đông khép lại tập hồ sơ: "Anh đang vội."

Thịnh Hạ: "Uh." Cô trực tiếp cắt đứt trò chuyện.

Mẫn Du vừa lúc tiến vào, thấy cô đã dừng nói chuyện, cằm khẽ nhếch, "Đi thôi, nhiếp ảnh gia đang chờ em."

Việc chụp hình thuận lợi hơn mong đợi, kết thúc công việc sau ba tiếng.

Mẫn Du hỏi Thịnh Hạ, "Buổi chiều em đi cùng chị để buổi tối trực tiếp tham gia tiệc từ thiện, hay là nên đưa em về nhà nghỉ ngơi trước sau đó buổi tối chị đến đón em?"

Thịnh Hạ: "Về nhà khá nhàm chán, em tìm một chỗ uống ly cà phê."

Mẫn Du từ trong túi xách vạn năng tìm ra khẩu trang, "này, xuống xe thì mang lên, miễn cho làm giao thông tê liệt."

Đang nói, di động của cô vang lên, là chủ biên của tạp chí thời trang.

Mẫn Du nghe xong, sắc mặt khẽ biến, âm thanh tiếng nói vang từ di động của cô không nhỏ, Thịnh Hạ cũng nghe được, theo ý muốn chủ biên, hình chụp của Thịnh Hạ cho tạp chí phải điều chỉnh một chút, muốn thay đổi hình ảnh trang phục.

Mẫn Du: "Đổi quần áo? Là ai yêu cầu? đại diên bìa tạp chí là ai?"

Chủ biên: "Thương Tử Tình."

Mẫn Du thẳng tiếp, cô cũng không có ý định làm khó chủ biên, "cái này có bị yêu cầu theo ý kiến của tổng giám, hay dựa theo hợp đồng yêu cầu."

Chủ biên hơi hơi thở dài, căng da đầu nói: "Chúng tôi sẽ xem lại hợp đồng rồi liên hệ với cô."

Ý tứ đã quá rõ ràng, theo quy định bồi thường. Lời đều đã nói trước, cũng không giữ chứ tín

Mẫn Du tính tình khá nóng: "Các ngươi đùa giỡn với chúng tôi à? Vì phối hợp với lịch chụp hình, chúng tôi vừa kết thúc lưu diễn đàn đều không có thời gian nghỉ ngơi, vội vàng sắp xếp lịch sang đây, chụp xong rồi thì ném cho chúng tôi một câu muốn thay đổi người mẫu bìa tạp chí?!"

Chủ biên quả thật rất thích Thịnh Hạ, nhưng chọn người chụp cho trang bìa thì không phải do cô quyết định, là do ý tứ của tổng bộ.

Mẫn Du cắt đứt trò chuyện, gọi tiếp một cuộc điện thoại đến tổng bộ của tạp chí thời trang, "Quý ngài là có ý tứ thế

à!"

Phó tổng đầu tiên là xin lỗi, nói vài câu dễ nghe: "Vẫn là đang muốn gọi cho cô, đừng tức giận, kỳ báo sau tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng, nếu không hình ảnh phải chụp lại."

Bởi vì phía nhà tài trợ quảng cáo không phải nhìn trúng nhãn hiệu này, nên trực tiếp bỏ qua.

Mẫn Du: "Ông thật đúng là khiến tôi đau đầu? trông chờ các người chụp hình lại?" Mẫn Du cùng phó tổng bất quá giao tình giống nhau, "trang bìa này có cần thiết phải như vậy!"

Phó tổng thẹn thùng, "Không phải do tôi an bài, cô cũng không mới vào nghề này một hai ngày, loại bỏ người này người kia cô cũng hiểu? Thương Tử Tình là người của Dư tổng, tôi thật không có biện pháp."

Mẫn Du: "Dư tổng?"

Phó tổng: "Dư Trạch."

Mẫn Du thể hiện sắc mặt có chút trắng nhạt, ngón tay khẽ run.

Thịnh Hạ chuyển di động sang trực tiếp ngắt cuộc gọi, "Chỉ là một trang bìa tạp chí mà thôi." Cô vỗ vai Mẫn Du, "Không có việc gì, em cũng không quá buồn."

Dư Trạch, người yêu trước kia của Mẫn Du, đã từng khiến cô đầy mình thương tích, thật là tra nam.

Lúc sau tự suy ngẫm, Mẫn Du sống được bình yên đến bây giờ, không quá ưu phiền tương tư, không chấp nhất tình yêu đã qua.

Cô chỉ còn rất buồn bực, vì cái gì Thương Tử Tình lại nhằm vào cô. Hiện tại đã biết rõ, Thương Tử Tình không phải nhằm vào Thịnh Hạ cô đây, là cố ý làm khó Mẫn Du, khoe khang quan hệ với Dư Trạch.

Mẫn Du điều chỉnh tâm trang thất thố, "Thực xin lỗi, liên lụy đến em rồi."

"Hai chúng ta còn dùng lời này?" Thịnh Hạ cầm bình nước, vặn ra cho Mẫn Du, "Việc này chị cũng đừng lo nữa, em tự có cách xử lý." Trước kia cô chỉ là lười tranh giành, không quá quan tâm hơn thua.

Đi đến hội sở, hai người ăn cơm đơn giản, nghỉ ngơi, Mẫn Du liền quay lại trạng thái làm việc như ban đầu, cô bắt đầu phối hợp lịch trình công tác sắp xếp tranh thủ thời gian ôn thi.

Thịnh Hạ nhà hạ uống chút nước chanh, thỉnh thoảng nhìn về phía Mẫn Du, cô dường như không có việc gì, cùng người khác nói chuyện điện thoại, chút chút khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, ngữ khí nhẹ nhàng, giống như chuyện của Dư Trạch vừa rồi không có ảnh hưởng qua.

Thịnh Hạ đứng dậy, chỉ chỉ hướng toilet. Mẫn Du hiểu ngầm, gật gật đầu.

Thật ra là Thịnh Hạ không đi toilet, chỉ tìm nơi an tĩnh gọi điện thoại cho Nhậm Ngạn Đông

"Em muốn đổi ý về việc mua qua một chút." Cô cùng với Nhậm Ngạn Đông từ trước đến nay đều nói chuyện thẳng thắng, không quanh co lòng vòng.

Nhậm Ngạn Đông: "Không cần đổi, em lại thích cái gì khác à? Gửi hình ảnh sang cho anh."

Thịnh Hạ: "Lần này không phải đồ vật, muốn anh xả giận giúp em."

Nhậm Ngạn Đông vốn dĩ đang xem văn kiện, tạm dừng, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ đơn giản kể rõ sự tình ngọn nguồn, "Hôm nay em chụp bìa tạp chí đã bị người khác tranh cướp quyền đại diện phát ngôn, em cũng không phải muốn vị trí này ngay bây giờ, thế nhưng muốn triệt Thương Tử Tình ngay. Mặt khác, sau khi kết thúc kỳ thi lên thạc sĩ, em phải lại hai thứ một là quyền đại diện phát ngôn hoặc là quảng cáo."

Nhậm Ngạn Đông không lập tức đáp lại, có một chút trầm mặc trong điện thoại.

Thịnh Hạ cho rằng anh là uyển chuyển từ chối, kết quả giây tiếp theo, âm thanh trầm thấp truyền đến, "Lấy đi hai cái có phải còn hơi thiếu? Em có thể nhớ hết không? Bốn cái đi."

Không thể không nói, Thịnh Hạ vẫn là có chút cảm động, cô cũng biểu hiện chút hành động cảm ơn anh, "hai tháng

tới, em hứa sẽ không đá anh lúc ngủ nữa." (cô cũng khôn quá đấy cô Thịnh Hạ *_@)

Nhậm Ngạn Đông: "......"

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 3

Nhậm Ngạn Đông hôm nay không vội, tăng ca đến 7 giờ thì rời công ty.

Trên đường về nhà, Nhậm Ngạn Đông mới có thời gian xem kỹ hết hình ảnh túi xách Thịnh Hạ gửi anh từ sáng sớm vì anh không có gu thẩm mỹ đối với túi xách, nhưng chỉ cần cô thích anh sẽ mua.

Anh trực tiếp đem tất cả hình ảnh túi gửi đến tổng giám khu mua sắm Trung Hoa, tổng giám cùng anh khá thân, lúc anh gửi hình là người tổng giám kia đang đi công tác, nên cũng chưa kịp mở xem hết.

Người tổng giám vừa nhận thì liền nửa nói giỡn trêu chọc: cậu đây là đang dụ dỗ nữ nhân nào? eo có chịu được không? anh ta chính là rõ ràng nhớ về một năm rưỡi trước đây, Nhậm Ngạn Đông mỗi tháng đều mua túi, mỗi lần đều không chỉ mua một cái.

Nhậm Ngạn Đông không nói giỡn, đáp lời: đều là mua cho bạn gái.

Tổng giám kinh ngạc không thôi, trực tiếp gọi điện thoại tới, "Cậu có bạn gái khi nào?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Cậu nói xem?"

Tổng giám dồn hết sức ngẫm nghĩ lại, Nhậm Ngạn Đông đã mua túi trong một năm rưỡi, tự nhiên là hiểu ra là Nhậm Ngạn Đông đã có bạn gái đúng thời gian này, "Cậu thật đúng kim ốc tàng kiều a, như thế nào sao không thấy cậu mang ra giới thiệu?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cô ấy khá bận, lúc trước vẫn luôn ở nước ngoài."

Đàn ông với nhau cũng không muốn tám chuyện sâu về đề tài này, tổng giám trước là chúc mừng một phen, sau đó nói có cơ hội muốn mời hai người bọn họ ăn cơm.

Cúp điện thoại, Nhậm Ngạn Đông tiếp tục xem hình ảnh, kế tiếp là hình hai đồng hồ, kiểu dáng không sai biệt lắm, màu sắc thiết kế giống nhau, có điểm giống với cái anh hiện tại đang dùng, nhưng chỉ là giống, cũng không phải đồng hồ đôi.

Cái đồng hồ anh đang mang là phiên bản giới hạn.

Không nhìn thêm nữa, anh tiếp tục lật qua. Lúc sau là lễ phục thiết kế cao cấp, anh đem hình ảnh trực tiếp gửi cho thư ký Hướng.

Hôm nay khó có được thời gian rảnh, vừa về đến nhà, Nhậm Ngạn Đông muốn cùng Thịnh Hạ ôn luyện tập tài liệu luyện thi thạc sĩ, nhiều năm không luyện thi nên có chút kiến thức nhớ không rõ, anh đến kệ sách tìm vài cuốn có liên quan đến đề tài tài chính.

Anh phải tìm lật vài quyển sách ở kệ sách trên cùng một loạt, kê ghế dựa sát nhón chân cao lên tìm.

Trên tầng cao bên phải, phát hiện có mấy bức thư pháp gấp gọn, đặt ở trên kệ chắc phải mấy năm rồi, anh cầm xuống mở ra xem.

Hơi giật mình.

□ không quên sơ tâm, phương đến trước sau □

Người viết: Hạ Mộc, Nhậm Ngạn Đông

Đã là mấy năm trước, anh cùng Hạ Mộc hợp tác viết một bức thư pháp này, ban đầu anh treo ở văn phòng, sau lại thu hồi đặt trên kệ sách.

Nếu không phải hôm nay tình cờ tìm sách, anh đều mau đã quên bức thư pháp này đã được đặt tại kệ sách rất lâu rồi.

Nhậm Ngạn Đông không cầm lấy sách mà đem bức thư pháp xuống.

Anh gọi điện thoại ngay cho lão Vạn, lão Vạn cũng là người nhiệt tình đam mê thư pháp, còn rất thích cất các bức quý, ông cũng có cửa hàng riêng về tranh thư pháp.

Lão Vạn: "Hôm nay gió phương nào thổi đến vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ở trong tiệm?"

"Có, vừa đến."

"Tôi đi qua một chuyến."

Nhậm Ngạn Đông mang theo bức tranh chữ, lúc này trên đường chính khá đông xe, ô tô đi đi dừng dừng, hơn một giờ mới đến.

Cuối tháng 11, Bắc Kinh đã vào trời đông giá rét.

Từ trên xe xuống, gió lạnh nhắm thẳng vào chóp cổ, Nhậm Ngạn Đông mở cửa xe, cầm áo khoát chống gió mặc vào.

Công nhân trong cửa hàng Tranh chữ đã tan tầm, trong tiệm chỉ còn lão Vạn.

Lão Vạn nhìn đến Nhậm Ngạn Đông cầm trong tay bức phúc tự kia, ông cười cười, "Cậu đây là...?" Trong lúc nhất thời, ông ta không hiểu Nhậm Ngạn Đông muốn làm gì.

Nhậm Ngạn Đông lúc trước yêu thầm Hạ Mộc, không nhiều người biết đến, mà lão Vạn là người biết trước tiên.

Bất quá đây đều là chuyện của mấy năm trước, đã sớm trôi vào quên lãng, ông ta không biết hôm nay Nhậm Ngạn Đông chạm dây thần kinh nào lại đem phúc tự này một lần nữa đến đây. Bức tranh này cũng chính là được viết tại cửa hàng của ông.

Ngày đó Hạ Mộc tới trong tiệm hỏi tranh, trùng hợp Nhậm Ngạn Đông cũng ở đây, hai người đều thích thư pháp, liền hợp tác viết một bức tự.

Nhậm Ngạn Đông: "Trước kia biệt thự chỉ có một mình tôi, bức phúc tự để chỗ nào đều không sao cả, hiện tại Thịnh Hạ đang ở cùng tôi, thiết nghĩ cũng không nên giữ lại, đưa ông giữ là tốt nhất."

Thì ra là nguyên nhân này, lão Vạn: "Phải như vậy, không thể dây dưa hoài, đặc biệt vẫn là liên lụy đến chuyện cảm tình. Bức tranh này vẫn nên là tôi đây nhận lấy."

Bức phúc tự không tồi, chờ có lúc rảnh ông nghĩ sẽ đem chỗ ký tên xử lý xóa đi, treo trên tường trang trí thêm cho cửa hàng.

Lão Vạn muốn pha trà cho Nhậm Ngạn Đông, anh xua xua tay, tạm biệt rời đi.

Trên đường về nhà, Nhậm Ngạn Đông nhận được điện thoại của Thịnh Hạ, "Tam ca, anh chừng nào thì về nhà?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn xem biển báo giao thông bên ngoài, "Đang trên đường về, nhiều nhất nửa tiếng."

"Uhm, em đã biết." Thịnh Hạ cúp điện thoại.

Đêm nay Thịnh Hạ không tham gia tiệc rượu từ thiện, tiệc rượu được chủ trì bởi tạp chí thời trang, buổi chiều bởi vì sự việc chụp hình trang bìa, cô cùng Mẫn Du không tham dự nữa.

Hai người liền ở hội sở đãi ăn trưa, uống cà phê, nói chuyện tào lao vài câu.

Mẫn Du khôi phục tâm trạng, dứt khoát nói, là quên đi một ít người thì nhẹ đi một ít việc.

"Ngày mai bắt đầu ở nhà thật thoải mái, tranh thủ ôn luyện thi thật tốt." Mẫn Du cùng Thịnh Hạ chạm ly, "chúc may mắn."

Thịnh Hạ thật ra không bị ảnh hưởng nhiều, đương nhiên, có thể thuận lợi tốt nhất.

Cô hướng mắt nhìn đồng hồ, khu mua sắm hẳn chưa đóng cửa, có thể đi dạo trong chốc lát.

"Chị là về nhà nghỉ ngơi hay muốn cùng em đi dạo phố?" Cô trưng cầu ý kiến Mẫn Du.

Mẫn Du không có gì muốn mua, bất quá cũng là có thời gian đi dạo cùng Thịnh Hạ: "em muốn mua cái gì?"

Thịnh Hạ: "Thưởng cho Nhậm Ngạn Đông một món quà, cũng không biết muốn mua món gì, tùy tiện đi dạo."

"sinh nhật cậu ta còn khá lâu, em mua bây giờ à?"

"Không phải quà sinh nhật."

Hắn dùng năng lực giúp cô lấy đi bốn cái quyền đại diện của Thương Tử Tình, mà cô chỉ là khen thưởng hai tháng không đá anh, nghĩ lại thật không đủ để biểu đạt lòng biết ơn.

Mẫn Du cũng tạm thời quyết định, đối với Nhậm Ngạn Đông tạm dừng hai ngày chế nhạo.

Nàng cho Thịnh Hạ ý kiến, "Tam ca em cái gì cũng không thiếu, cậu ta chẳng cần quà gì đâu, nhưng hắn ta đặc biệt thích tranh chữ, em có thể tìm trang quý tặng hắn, hàng xa xỉ cũng không thể so sánh với phúc tự quý?"

Thịnh Hạ thiếu chút nữa quên mất việc này, tặng quà vẫn nên đúng cái mình thích.

Cô quyết định ngày mai đi dạo cửa hàng tranh chữ lão Vạn xem thử, lão Vạn bên kia có không ít tranh chữ quý báu, nói ông ta đem ra vài bức yêu thích cho nàng chọn.

Thịnh Hạ trở lại biệt thự, xe Nhậm Ngạn Đông sớm đã đậu ở trong khuôn viên.

Buổi sáng cô còn nói chắc chắn với anh, buổi tối có tiệc xã giao đến khuya, nhắn anh đi ngủ sớm một chút.

Lúc này mới còn sớm, liền tự mình vả mặt.

Nhậm Ngạn Đông đang ở thư phòng, đang tập trung cuối đầu viết lên đồ vật.

Thịnh Hạ thấy thư phòng khá lôn xộn, liền đi vào: "Hôm nay anh sao sớm về vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không xã giao."

Anh cũng không ngẩng đầu, tiếp tục viết.

Thịnh Hạ nhìn đến cánh tay anh đang viết xuống chính là tập sách luyện thi lên thạc sĩ, không khỏi nhíu mày, "Anh đang viết cái gì?" Côtò mò đi qua tìm hiểu .

Nhậm Ngạn Đông, "Mấy cái thông tin liên quan đến kiến thức tài chính, cho em cơ hội ở bên cạnh nịnh anh."

Thịnh Hạ nhìn từ trên xuống dưới anh, không dám tin tưởng, anh từ khi nào có kiên nhẫn đến như vậy?

Cô trêu ghẹo một câu: "Anh có phải hay không đang làm chuyện gì trái với lương tâm?"

Nhậm Ngạn Đông lười đến phản ứng, đứng dậy đem ghế dựa nhường cho cô, "."

Thịnh Hạ: "Anh không cần dùng đến thư phòng?"

Nhậm Ngạn Đông ' uhm ' thanh âm phát ra, đứng dây rời đi.

Thịnh Hạ không thấy nội dung dòng chữ về tài chính , mà là nhìn chằm chằm tự thưởng thức nét chữ bút máy của anh.

Mặc kệ là chữ viết bằng bút lông hay bằng bút máy, đều giống như người.

Không giống cô, một chữ viết tay cũng vô pháp trợn mắt xem.

Đêm nay Thịnh Hạ không ôn luyện ngay, chính mình tự thiết lập một thời khóa biểu học tập, trong vòng một tháng tới, cô quyết định không ra khỏi biệt thự, bế quan tu luyện.

Kế hoạch vừa được lập ra, liền nhận được tin nhắn từ Hạ nữ sĩ đốc xúc: □ ngày thi lên thạc sĩ còn có 26 ngày. □

Thịnh Hạ cầm di động chụp một ảnh hơi hơi mơ hồ.

Cô click mở phóng đại, chỉ nhìn đến chữ viết trên tư liệu, thấy không rõ viết cái gì, tất cả đều là Nhậm Ngạn Đông viết, cô tạm thời lấy để ứng phó.

Giáo sư Hạ thu nhận được tin nhắn, vui mừng vài giây: “uhm, không ngừng cố gắng.”

Vài phút sau, giáo sư Hạ lại tiếp một tin dài.

Thịnh Hạ nhẫn nại xem xong:

“mẹ tối hôm qua không phải là nói hôm nay sẽ tham gia một talk show sao?

Đúng là mẹ mới vừa quay hình trở về, người chủ trì kinh tế tài chính cô hẳn là nghe nói qua, tên Hạ Mộc, là một nữ nhân đặc biệt ưu tú, mẹ cô rất thích Hạ Mộc.

Người này thi đại học Thất Lợi, Trường ĐH học chính quy không phải dạng đặc biệt, nhưng cô ấy sau khi tốt nghiệp chính quy xin đến khoa tài chính học tiếp nghiên cứu sinh.

Này cái gì là thuyết minh?

Mưu sự thành do người. Ngươi trả giá, tự nhiên liền có hồi báo.

Hạ Mộc khá xinh đẹp, không hề kém hơn người khác, cô ấy cũng không phải chỉ dựa vào giá trị nhan sắc mà vẫn là thực nỗ lực làm chính mình càng trở nên ưu tú.

Nếu so sánh giữa hai cô đều là giống nhau về ngoại hình xinh đẹp, người đàn ông nào cũng say đắm, tuy nhiên

khẳng định về nội hàm thì Hạ Mộc vẫn là người phụ nữ có năng lực hơn.

Đúng rồi, mẹ đêm nay còn phát hiện, cô ấy không riêng năng lực tự cường, còn có tài viết thư pháp rất đẹp.

Rồi con thử nhìn lại chính mình...

Con giải bài thi, muốn mẹ là giúp đỡ con học thi, mẹ đều nghĩ cho cách học thi, luyện đề giỏi nhất, giống như luyện thi học sinh tiểu học!

Con tự nghĩ đi... mẹ cũng không biết nói với con như thế nào.

Mẹ lúc ấy thật không nên đem con sang ở bên nhà ông ngoại, xem con giờ thành cái dạng gì, tự mình đều không chịu cố gắng luyện! ”

Chính bà cho rằng cha mẹ nghiêm khắc nên yêu cầu với bà cũng phải như vậy.

Những năm đó bà chỉ vun đắp sự nghiệp, đem con gái toàn tâm ủy thác cho ông bà ngoại, kết quả... Hai vợ chồng già đem Thịnh Hạ sủng lên trời, ngoại trừ học đàn violon, mặt khác cái gì đều không chăm chỉ.

Thịnh Hạ: “ mẹ, đừng đem ưu điểm của người ta so sánh với con, được chưa!con chỗ nào kém?Con lúc học cao trung đoạt giải nhất thi đua toán học cả nước, mẹ đã quên? ”

Giáo sư Hạ: “ này đều qua đi đã bao nhiêu năm? Con còn dám đề cập tới năm đó.”

Thịnh Hạ: "..."

 Được, chuyện qua đi không đề cập tới, kia nói hiện tại, con đàn tốt, đàn hay? Có bao nhiêu người mà giống nhau đều tinh thông tam môn ngoại ngữ? Người đó chẳng lẽ không cần luyện học khổ công phu sao? Như thế nào nghe như sai sai khi qua đến lời nói của mẹ về công sức của con vậy đó?

Giáo sư Hạ: tinh thông tam môn ngoại ngữ cũng không là gì, muốn đi đến quốc gia nào thì có thể thuê người chuyên nghiệp phiên dịch. Nhưng hiện tại cũng vô dụng, trên thị trường nhiều máy phiên dịch có thể dịch ra trăm loại ngôn ngữ. Nhưng về chữ viết tay? Con tổng thể không thể viết ra gì tốt, tuy có lúc đi theo bên cạnh có người ký tên thay thế đi? Con thấy có ai làm như vậy? Dù sao mẹ không thấy được chút nào.

Thịnh Hạ không nghĩ mẹ con lại khắc khẩu không dứt, mất cả thú vị.

 Con đọc sách.

Lại lần nữa tan rã trong không vui.

Cô cùng mẫu thân trốn không thoát ma chú cứ như là mỗi lần nói chuyện phiếm đều như vậy.

Cất cuốn tập luyện thi, Thịnh Hạ tắt đèn rời đi.

Nhậm Ngạn Đông ở phòng ngủ, đang ngồi ở trên sô pha xem tin tức, nghe tiếng ngước mắt, "Không luyện tập nữa?"

"Uhm." Thịnh Hạ cầm quần áo đi tắm rửa.

Sau khi tắm trong bồn, co6 dưỡng ẩm thêm cho da, lúc đang đắp mặt nạ cô tìm tạp chí lật xem, sau một lúc lâu vẫn chưa lật sang trang khác.

Ngày thường Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ cũng không nói chuyện cùng nhau nhiều lắm, ở nhà cũng là như thế này, cơ bản ai bận việc nấy, bất quá Thịnh Hạ trước khi ngủ sẽ cùng anh đối đáp vài câu, đêm nay bất thường trầm mặc.

Dưỡng da xong, Thịnh Hạ đi vào phòng quần áo một lần nữa cầm theo thảm lông.

Sợ ban đêm đá đến Nhậm Ngạn Đông, cô đem gối đầu chuyển qua mép giường, bọc thảm lông liền ngủ.

Nhậm Ngạn Đông rời khỏi màn hình đọc tin tức, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ: "Không như thế nào."

Cũng đích xác không như thế nào.

Thương tâm chưa nói tới, cô còn không đến mức vì bất hòa giữa mẹ cô mà có sự sốt ruột, chỉ là có chút buồn bực trong lòng.

Cô chưa bao giờ để ý người ngoài nhìn thế nào về cô, vốn dĩ cô cũng tự luyến, cảm thấy mình đẹp nhất, lợi hại nhất.

Nhưng chính mẹ cố cố tình ghét bỏ không cần lại không cần cô.

Nhậm Ngạn Đông liếc mắt một cái liền biết cô trong lòng có phiền muộn, anh đứng dậy, ngồi sát bên kia mép giường, đem thảm long của cô kéo xuống tới, "Bọc như vậy không nóng à?"

Thịnh Hạ nhẹ cười: "Em là thực sự không phải đang bực anh." cô nhấc chân, đáp ở trên đùi anh, "hứa hai tháng không đá anh."

Nhậm Ngạn Đông không trông cậy vào cô sẽ thực hiện hứa hẹn, quá lắm là ba ngày cô cơ bản sẽ lộ nguyên hình.

Hắn kéo cái chăn qua đắp cho hai người như bình thường, làm nàng chính mình cái hảo.

Thịnh Hạ ngẫm nghĩ chính mình , "Chữ của em trông khó coi có phải hay không?"

Nhậm Ngạn Đông cùng cô đối diện vài giây, hỏi lại: "Em nói đi?"

Thịnh Hạ cũng không chết lại sĩ diện: "thật không ra sao."

Nhậm Ngạn Đông: "Có thể nhìn thẳng vào khuyết điểm bản thân, còn có thể cứu chữa."

"......"

Cô như phản xạ có điều kiện nâng chân lên, Nhậm Ngạn Đông liền như vậy lẳng lặng nhìn cô, cô chợt nhớ vừa mới

bảo đảm hai tháng không đá anh

Nâng lên chân lại nhẹ nhàng dừng ở trên đùi anh.

Cô giả vờ cười cười: "Em chính là dọa anh thôi, không phải thật muốn đá anh."

Nhậm Ngạn Đông không muốn tiếp hỏi tới, kiến nghị cô: "em muốn tự luyện viết chữ."

Thịnh Hạ không hề nghĩ ngợi đến một ngụm từ chối: "Không rảnh."

Cô cũng không tính toán lại bổ sung, "Em chỉ cần tên ký không tồi là được." Mặc kệ là tham gia hoạt động gặp fans muốn ký tên, cô chỉ cần ký lên Thịnh Hạ hai chữ, lúc trước cô đã luyện qua, miễn cưỡng chắp vá tạm xem là được.

Cô viết chữ không có xấu đến vô pháp trợn mắt, bất quá cũng tuyệt đối không quá xuất xắc, bay lượn.

Nhậm Ngạn Đông hỏi, "Như thế nào đột nhiên nhắc tới chữ đẹp hay không đẹp?"

Hơi hơi thở dài, Thịnh Hạ rất là bất đắc dĩ: "Hạ Mộc anh hẳn là nghe nói qua đi? Chính là người phụ nữ rất có danh tiếng trong giới tài chính, người chủ trì một talk show kênh kinh tế, cô ấy có chữ viết rất đẹp, mẹ em liền bắt đầu so sánh ghét bỏ em."

"Mẹ em nằm mơ đại khái đều muốn co đứa con như Hạ Mộc."

Nhậm Ngạn Đông hơi nghẹn họng, không nói tiếp.

Anh cởi đồng hồ, choàng qua tay Thịnh Hạ, bắt tay tròng lên trên cổ tay cô.

Chương 4

Nhậm Ngạn Đông sau khi đưa đồng hồ sang tay Thịnh Hạ, liền sang phòng tắm.

Thịnh Hạ qua lại nghịch chơi chuyển động đồng hồ ở trên cổ tay, Nhậm Ngạn Đông chưa bao giờ dỗ nữ nhân, đây là lần duy nhất anh nguyện ý dung túng cô bằng phương thức này.

Đương nhiên, tính cách cô vốn dĩ không cần đàn ông biết dỗ dành.

Trước kia Mẫn Du nói cô năng lực tự cường, mặc kệ chuyện gì tới rồi cô sẽ tự bản thân nghĩ thông suốt, sẽ sau đó xem mọi chuyện nhẹ như mây khói, chưa bao giờ lo sợ không đâu.

Cô cùng Nhậm Ngạn Đông ở bên nhau một năm rưỡi, số lần cãi nhau chưa hề có.

Mẫn Du nói: Rất chờ mong bộ dáng cãi nhau của hai người các ngươi.

Cô cũng chờ mong...

Bất quá Nhậm Ngạn Đông chưa bao giờ đem thời gian lãng phí ở chuyện cãi nhau, ngẫu nhiên, khi cô không để ý

tới anh, anh ở trên giường đem những chuyện không thoải mái nhanh chóng 'giải quyết', không cần nói nhiều.

Tuy rằng anh lạnh lùng, cũng vô tâm, nhưng ở phương diện nào đó anh vẫn cho cô đủ cảm giác an toàn, lúc trước dù cô bận rộn diễn tấu,hay mặc kệ là cô ở thành thị quốc gia nào, anh cũng sẽ xa xôi vạn dặm bay qua cỗ vũ, bồi cô.

Thời gian trước cô cùng Nhậm Ngạn Đông bên nhau, mẹ của cô không phải thực xem trọng, cảm thấy hai người bọn họ sẽ không lâu dài, tính cách không hợp.

Nhậm Ngạn Đông sẽ không nhân nhượng ai, mà cô càng sẽ không giỏi chịu đựng.

Nhưng cô nói rất thích Nhậm Ngạn Đông, muốn ở bên nhau.

Hạ nữ sĩ cũng không phản đối, chỉ có một yêu cầu: con nếu là ngày nào đó chê chán Ngạn Đông không còn thú vị, thấy phiền, con đá người ta cũng đừng quá tàn nhẫn, chừa cho cậu ấy chút mặt mũi, tốt nhất đừng ảnh hưởng giao tình hai nhà chúng ta là được.

Lúc ấy cô không nói lời nào.

Khi bên nhau được hai tháng Nhậm Ngạn Đông liền mang theo cô về nhà gặp gia trưởng, dù cô là người quen biết thân với Nhậm gia, nhưng lần đó lại là lấy thân phận bạn gái của anh gặp mặt.

Nhậm bá mẫu cùng Hạ nữ sĩ có cái nhìn giống nhau, cảm giác bọn họ cũng sẽ không được lâu dài, tưởng tượng thời

điểm bọn họ nháo chia tay chỉ hy vọng khách khí một chút, đừng ảnh hưởng hòa khí hai nhà...

Một năm sau, có một lần cô cùng Nhậm Ngạn Đông ở chỗ sân bay tình cờ gặp mẹ cô.

Hạ nữ sĩ thực kinh ngạc, trong ánh mắt rõ ràng như: Tụi nó còn chưa chia tay a?

"Thả đồng hồ xuống đi ngủ." Nhậm Ngạn Đông đã tắm xong, nằm ở trên giường.

Thịnh Hạ thu hồi suy nghĩ, nắm tay đưa cho anh.

Nhậm Ngạn Đông không tiếp lấy tay cô, làm cô chính mình ngã nhoài trên giường.

Thịnh Hạ hiểu ngầm, đêm nay đủ thân mật, anh bồi cho cô tùy hứng, dưới tình huống giống nhau như vậy, anh tắm xong sẽ không để tay lại đụng vào di động đồng hồ các loại đồ vật, vì bệnh sạch sẽ ngại vi khuẩn.

Cô đang thất thần trong nháy mắt, Nhậm Ngạn Đông đã đem cô ôm trong lòng ngực.

"Ngày mai có cần dậy sớm không?" Anh hỏi.

Thịnh Hạ: "Ngày mai bắt đầu bế quan, ở nhà học tập."

Cô đem môi để sát vào môi anh, anh liền ngậm lấy.

Thịnh Hạ phát giác Nhậm Ngạn Đông có một loại công năng đặc thù chữa khỏi mọi tâm tình buồn bực khi được anh ân ái, phiền muộn đều không thấy tăm hơi.

Duy nhất ý niệm chính là, sẽ nghiện mà quấn lấy anh, muốn đòi hỏi anh càng nhiều.

Rõ ràng ở bên nhau đã một năm rưỡi, nhưng mỗi một lần cảm giác đều rất mới mẻ.

Khi cô bị anh ôm hôn thân mật, như chợt động tâm. Hai người ôm hôn, anh đem cô trong ngoài 'ăn sạch sẽ', tạo cho cô cảm giác thực kỳ diệu. Ngày mai anh biết cô không cần dậy sớm, Nhậm Ngạn Đông liền lăn lộn hai lần. Ngay từ đầu cô quấn lấy anh, sau lại anh đại khái chưa thoải mãn, tận hứng, lại muốn cô thêm một lần nữa.

...

Ban đầu tính toán muốn lười ngủ thẳng giấc đến tự nhiên tỉnh, thế nhưng đồng hồ sinh học không cho phép, Thịnh Hạ như thói quen ngày hôm sau buổi sáng còn không đến 7 giờ thức dậy, người nằm kế bên sớm đã rời giường.

Thịnh Hạ kéo bức màn ra thấy Nhậm Ngạn Đông ở bể bơi.

Anh mỗi ngày ít nhất rèn luyện chạy bộ hoặc bơi lội, thời gian rảnh chút thì còn có tập thể hình.

Rửa mặt xong, Thịnh Hạ đắp mặt nạ, bên ngoài còn lạnh, cô bọc áo khoát gió của Nhậm Ngạn Đông đi trong viện, áo gió vừa lúc che khuất cẳng chân cô, khi gió thổi lạnh truyền từ mắt cá chân hướng lên trên lạnh cả người.

Nhậm Ngạn Đông chợt dừng bơi lội, Thịnh Hạ ngồi ở ghế bể bơi vừa hưu nhàn vừa ôn tập, dưới thời tiết không quá

thoải mái, có điểm lạnh, bằng không bên này phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía cô: "Em sao không ngủ thêm một lát?"

Thịnh Hạ chống cái trán, chỉ chỉ mặt nạ đắp trên mặt , ý là không có tiện nói chuyện.

Gió lạnh vèo vèo, cẳng chân cùng mắt cá chân lạnh khiến cô chịu không nổi.

Một lát sau cô dùng chân đem ghế dựa kê gần ghế kế bên có một khăn tắm nằm trên đó, lấy qua đấp cả chân trừ bàn chân ra, lúc này mới cảm thấy ấm áp.

Chờ cô bên này đắp xong khăn tắm, Nhậm Ngạn Đông bơi lội kết thúc, lên bờ.

Anh nhìn cô: "Sợ lạnh mà cũng không thể mặc thêm một cái áo khoát?"

Thịnh Hạ lắc đầu, lẩm bẩm một câu: "Không lạnh."

Nhậm Ngạn Đông chỉ mặc quần bơi, cơ bụng rắn chắc lỏa lồ trước mắt Thịnh Hạ, nhân ngư tuyến như ẩn như hiện, Thịnh Hạ thích ngắm cơ bụng anh, đường cong cân xứng, không thể miêu tả hết mỹ cảm.

Nhậm Ngạn Đông cả người ướt sủng, anh rút khăn tắm từ trên đùi cô lau mặt cùng tóc.

Thịnh Hạ thường xuyên lấy khăn tắm của anh bao cả chân, anh mỗi lần cũng là không ngại trực tiếp cầm đi lau mặt, cô đã sớm tập mãi thành thói quen. Anh có thói ở sạch, người khác khẳng định sẽ không thể chạm hay dùng đồ vật của anh, nhưng ngoại lệ chỉ có cô.

Nói theo anh là trên người cô có chỗ nào anh không 'ăn' qua? Miệng cùng đầu lưỡi đều không ngại, những chỗ khác càng không cần phải ghét bỏ.

Cho nên cô mặc qua quần áo anh cũng có thể trực tiếp mặc lại, cô đắp chân bằng khăn tắm của anh thì anh cũng có thể cầm đi lau mặt.

Đơn giản lau đầu tóc khô, Nhậm Ngạn Đông duỗi tay đem mặt nạ trên mặt cô tháo bỏ.

Thịnh Hạ nhíu mày: "Anh làm gì!"

Nhậm Ngạn Đông: "Vận động ra chút mồ hôi giải trừ độc tố, cũng hơn hẳn là em đắp mặt nạ dưỡng cao cấp?"

Anh cất bước đi hướng vào biệt thự.

Thịnh Hạ vài bước theo sau, "Đêm nay anh có tiệc xã giao không?"

Nhậm Ngạn Đông bước chân chậm lại, sườn mặt nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ: "Muốn anh ăn cơm chiều cùng anh."

Suy nghĩ một lượt, Nhậm Ngạn Đông gật đầu, lại hỏi: "Muốn đi chỗ nào ăn?"

Thịnh Hạ sao cũng được, để anh tùy ý an bài.

Dọn dẹp chút, hai người bắt đầu ăn bữa sáng.

Đang ăn, Thịnh Hạ nhận tín nanh của Hạ nữ sĩ nhắc nhở, □ ngày thi lên thạc sĩ còn có 25 ngày. □

Mẹ con không giận nhau lâu, mặc kệ cô cùng mẹ trước một ngày khắc khẩu nhiều cỡ nào, đối chọi gay gắt lên, ngày hôm sau mẹ coi như chưa có việc gì xảy ra, nên quan tâm vẫn là quan tâm.

Đại khái là chịu ảnh hưởng tính cách này từ mẹ, đến nay không có sự việc gì phiền lòng mà cô có thể để bụng lâu hơn hai ngày.

Thịnh Hạ dùng sức cắn một ngụm bánh mì: □ đang luyện chữ! Chớ quấy rầy! □

Hạ nữ sĩ cũng biết cô bịa đặt lung tung, không để ý tới cô.

Thịnh Hạ đem điện thoại đẩy một bên, hỏi Nhậm Ngạn Đông, "Nghe nói Nghiên cứu sinh có phải hay không cần theo một thầy hướng dẫn thực hiện vài dự án?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cũng phải xem em đi theo lão sư nào, tùy người thầy đó có hạng mục dì để em cùng làm."

Thịnh Hạ gật gật đầu, ngữ khí nhẹ nhàng, "Không đúng sự thật thì cũng không có việc gì, đến lúc đó em gợi ý thầy

hướng dẫn giới thiệu cho mấy cái hạng mục là xong ?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, khẩu khí cũng thật ra không nhỏ, anh hỏi: "Em tìm đâu ra hạng mục?"

Thịnh Hạ: "Em không có, nhưng anh có a, mẹ em cũng có, em chắc cũng sẽ có, tùy tiện lấy một cái không phải là được sao?" Điểm này chỉ là việc nhỏ với Hạ nữ sĩ.

Cô nói: "Anh cho em hai cái hạng mục liền cũng đủ dùng."

Nhậm Ngạn Đông: "Ai nói anh liền nhất định phải cho em?"

Thịnh Hạ: "em nói."

Bánh mì cô chỉ ăn nửa miếng, bắt đầu ăn salad rau dưa.

Nhậm Ngạn Đông mới vừa cắn một ngụm bánh mì nướng kiểu Pháp, Thịnh Hạ thò lại gần, "Cho em ăn một ngụm, muốn ăn cái anh đang ăn trong miệng kia."

Nhậm Ngạn Đông chưa cho, nuốt đi xuống, cầm đối với mâm khẽ nhếch, "em không tự mình làm?"

Thịnh Hạ: "em muốn cái Hương vị trong miện anh kia."

Nhậm Ngạn Đông lại cắn một ngụm, miệng đối miệng đút cho cô.

Thịnh Hạ: "một ngụm này là một phần năm cái bánh nướng?" Cô phải tính toán một chút calorie.

Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ nhìn cô: "Chỉ là ăn sáng, em có cần mệt vậy hay không?"

Thịnh Hạ lắc đầu, còn nghiêm trang hồi đáp anh: "Không mệt. gầy đẹp mà, tâm trạng em sẽ vui." Vừa rồi ăn một cái lạp xưởng nhỏ, cô uống thêm nửa ly nước chanh.

"Em tuy rằng có chút thông minh, nhưng sẽ có thời điểm bất quá đầu óc mệt, em còn là muốn dựa vào nhan sắc mà kiếm cơm."

Nhậm Ngạn Đông thiếu chút bị nghẹn, tiếp tục ăn bữa sáng.

Một mâm salad rau dưa, Thịnh Hạ cũng chỉ ăn hai phần ba, lúc sau lại uống lên mấy ngụm sữa bò, bữa sáng cứ như vậy kết thúc.

Cô không vội vã rời đi, ngồi ở bàn ăn vừa học vừa bồi Nhậm Ngạn Đông ăn cơm sáng.

Chống cằm, cô cười như không cười nhìn Nhậm Ngạn Đông, buồn bã nói: "Em nếu là khó coi, dáng người biến dạng, em cũng không tin anh sẽ không ngại xa xôi vạn dặm mà tránh xa giường chúng ta?"

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Lúc này là thật sự khó mà tiêu hóa.

Thịnh Hạ đứng dậy đi đến phía sau anh, ghé vào trên lưng anh, bàn tay đưa đến dạ dày anh làm bộ xoa cho anh.

Nhậm Ngạn Đông nghiêng mắt, liếc cô.

Thịnh Hạ ở trên môi anh hôn xuống, "Buổi tối gặp lại."

Cô cười, đi lên lầu.

Sau đó Nhậm Ngạn Đông đi đến công ty, Thịnh Hạ cũng trang điểm ra cửa.

Sớm như vậy liền đi đến cửa hàng tranh chữ, đại khái cô muốn nhanh tìm cho anh.

Trên đường đi, Thịnh Hạ đã đăng một tin cho nhóm bằng hữu trên WeChat: Hôm nay bắt đầu bế quan một tháng, tạm thời chớ quấy rầy.

Ngay sau đó, Mẫn Du gọi điện thoại tới cho cô, tất nhiên là không tin cô thật sự một tháng không lên mạng, "Em lời này nói sau đi, nhiều lắm hai ngày liền sẽ bị vả mặt chính mình."

Thịnh Hạ cười: "Chị quá tin tưởng em, nhiều nhất một ngày."

Trong nhóm bằng hữu của cô là có Hạ nữ sĩ cũng xem được.

Mẫn Du nói: "Thừa dịp này em còn không có tu luyện, nói chuyện ngoài lề một chút, tam ca nhà em rất là có năng lực, Thương Tử Tình bị đoạt quyền đại diện phát ngôn, hôm nay phía chính phủ tuyên bố gặp mặt để đổi người phát ngôn, đến nỗi trang bìa tạp chí khẳng định cũng sẽ không phải là cô ta."

Tuy rằng Mẫn Du xem Nhậm Ngạn Đông không vừa mắt, nhưng không thể không thừa nhận, anh rất yêu chiều Thịnh Hạ, chịu tốn tiêu tiền không ít cho cô ấy.

Thịnh Hạ hôm nay tâm tình không tồi, liền không muốn nghĩ đến Thương Tử Tình tránh mất hứng, "Chờ em thi xong lại nói." Thi xong thì đến khóa nghiên cứu sinh khai giảng, cô cũng có mấy tháng không nhiều để chuẩn bị.

Cô dặn dò Mẫn Du: "Chị đến lúc đó có thể lợi dụng mấy tháng này, an bài cho em lịch công tác." Chờ khai giảng, cô liền khá bận, cũng không thể giống như bây giờ, thỉnh thoảng xuất hiện bên ngoài nhiều.

Mẫn Du sớm có tính toán, "Em đọc sách mấy năm nay, chị chỉ cho em tiếp xúc với các loại hoạt động công ích, một mực không tiếp các loại xã giao tính chất thương nghiệp."

Hàn huyên một lát, vừa nhanh đến cửa hàng tranh chữ, Thịnh Hạ mới dừng điện thoại.

Thịnh Hạ hôm nay đến cũng không có việc gì trước cùng lão Vạn chào hỏi, cô biết lão Vạn buổi sáng sẽ tới cửa hàng tranh một vòng, sau đi công ty, buổi tối tan tầm chỉ cần không xã giao, sẽ lôi tranh chữ để nghiên cứu.

Cửa hàng vừa mở cửa, nhân viên đang quét tước vệ sinh. Bọn họ nhận ra Thịnh Hạ, biết cô là bạn của lão bản, chỉ vào phòng khách, "Lão bản ở bên trong."

Thịnh Hạ cười cười, nâng bước đi qua.

Lão Vạn chuyên chú nhìn chữ trước mắt, không chú ý động tĩnh bên ngoài.

Trên bàn quán đang để một bức tự, chính là tối hôm qua Nhậm Ngạn Đông đem nó tới, ông đang cân nhắc xử lý như thế nào.

"Vạn thúc thúc(*), buổi sáng tốt lành." Thịnh Hạ đã tới rồi ngay cửa phòng khách.

(*) thúc thúc: cách xưng hô như 'chú'

Lão Vạn đầu óc có nháy mắt mơ hồ, còn tưởng rằng là ảo giác, ông đột nhiên ngẩng đầu, trước mắt còn không phải là Thịnh Hạ, ông cũng là lần đầu tiên có tật giật mình.

Lão Vạn phản ứng so ngày thường chậm nửa nhịp, chần chờ một cái chớp mắt mới sửa sang lại biểu tình, "ngọn gió nào thổi tới đem theo cả một người bận rộn?"

Ông vừa định đem này bức thư pháp cất đi, nhưng phòng khách không lớn, Thịnh Hạ đã nhanh chạy tới bên cạnh bàn, "Có cái gì quý vậy, làm chú xem đến thất thần."

Cô quay đầu mắt nhìn, cảm thấy nét chữ quen quen, tiếp theo liền hướng xem đến chỗ ký tên.

Lão Vạn vừa rồi không kịp cất về, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể dùng tay che đi tên Hạ Mộc, Thịnh Hạ chỉ có thấy tên Nhậm Ngạn Đông ở chỗ ghi chú người viết cùng con dấu.

"Tam ca viết a."

Lão Vạn ha hả cười, "Uhm, lão tam mấy năm trước tặng cho chú, chú chính là đang cân nhắc treo lên, làm trấn điếm chi bảo."

Thịnh Hạ là người ngoài nghề, nhìn không ra phúc tự trước một câu cùng sau một câu là bút tích hai người, cô cùng lão Vạn trước nay cũng không phải người lạ, "Vạn thúc thúc, đưa con xem phúc tự này chút."

Cô thích cất chứa các bức tranh chữ của Nhậm Ngạn Đông viết, mấy năm nay, có một lần Nhậm Ngạn Đông ở tiệc từ thiện bán đấu giá tranh chữ, cô cũng bằng hữu chụp lưu lại tất cả.

Lão Vạn nửa nói giỡn: "chữ thư pháp của cậu ta cũng chỉ có chút giá trị, con thật đúng là yêu người yêu cả lối đi."

Ông hướng cằm đối với sô pha bên kia giương lên, "Ngồi đi."

Thịnh Hạ cười nhạt: "Có giá trị hay không, cái này đến tùy người mà khác nhau." Đối cô mà nói, chữ của tam ca đều có giá trị không nhỏ.

Nói, cô ngồi qua đi.

Lão Vạn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đem phúc tự kia khép lại, ngay sau đó cũng ngồi cùng, ông chuyển sang đề tài khác, "Hôm nay như thế nào có rảnh lại đây?"

Thịnh Hạ: "Muốn tạng tam ca lễ vật, biết tam ca cũng như chú, con nên là tới thỉnh giáo ngài chút sao."

Lão Vạn hiện tại muốn mau chóng tiễn Thịnh Hạ đi, cũng là bỏ vốn gốc: "Tôi nhớ lúc trước chụp một bức tự mà lão tam cũng thích, nhưng tôi chưa cho cậu ta xem qua. Coi như Vạn thúc thúc tặng con lễ vật nhân dịp diễn tấu đàn violon kết thúc thành công tốt đẹp."

Vừa nói, ông ta vừa đi đến két sắt lấy ra tới, muốn nhanh cho Thịnh Hạ xem.

Thịnh Hạ cười xua xua tay, "Con nhìn cũng là không phải quá am hiểu." Xem không hiểu rốt cuộc chỗ nào quý và đẹp.

Lão Vạn, "Chú cho con đưa cho lão tam, bức phúc tự này treo thư phòng hay treo ở văn phòng đều thích hợp."

Thịnh Hạ: "Vậy đại ân không lời nào cảm tạ hết được."

Ân tình này không thể dùng tiền cân nhắc, cô biết, đối với lão Vạn mà nói người phú quý cũng khó mua lòng tốt, phúc tự này, về sau cô dùng ân tình bồi đáp.

Nhanh chóng chuẩn bị quà cho Nhậm Ngạn Đông, nhưng Thịnh Hạ trước sau còn không có quên, "Vạn thúc thúc, phúc tự kia của tam ca, chú tặng cho con đi."

Lão Vạn: "... Chết a." Đành phải dùng kế sách tạm thời, "Cả bức kia lẫn bức này, chú đều treo khung tranh cho con, buổi chiều con lại đây lấy."

Ông hướng mắt nhìn đồng hồ, làm bộ dáng rất bận, "Thịnh Hạ a, buổi chiều Vạn thúc thúc quay lại cùng con sẽ tâm sự nhiều hơn, ta hiện tại muốn chạy đến công ty, trong chốc lát còn có cái hẹn khác đang chờ."

Thịnh Hạ đứng dậy, "Vạn thúc thúc vậy chú vội đi đi, đến lần sau con quay lại đây lấy."

Rốt cuộc tiễn đem Thịnh Hạ đi, lão Vạn thở ra một hơi dài.

Anh lập tức điện thoại Nhậm Ngạn Đông, đem tình huống dăm ba câu kể cho Nhậm Ngạn Đông nghe, hỏi: "Hiện tại làm sao bây giờ?"

Ngay từ đầu Nhậm Ngạn Đông nghe được Thịnh Hạ thấy được bức thư pháp kia, tim anh thoáng nhói lên, sau lại nghe lão Vạn nói đã ứng phó qua, anh thế nhưng có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Anh gác lại công việc: "Tôi hiện tại chạy qua chú, viết một bức khác."

Lão Vạn sửng sốt, cho rằng chính mình nghe lầm, "Cậu tới liền bây giờ sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm."

Lão Vạn: "Cậu hôm nay không bận?"

Nhậm Ngạn Đông lấy tâm tình bồn chồn, "Bận."

Sau lại liền cắt ngang trò chuyện.

Buông di động, lão Vạn cảm thấy chính mình giống như đang ngồi một chuyến tàu lượn siêu tốc.

Tạm gác lại, anh bắt đầu xử lý bức thư pháp kia.

Nhậm Ngạn Đông không trì hoãn thời gian, nửa tiếng sau liền đến.

Lão Vạn cũng đã xử lý xong, ông uống ly trà như đang an ủi chính mình.

Nhậm Ngạn Đông mắt nhìn trên bàn chữ, bức thư pháp cũ bị lão Vạn trực tiếp phục hồi, hiện tại chỉ đơn giản là một bức tự không có tác giả.

Lão Vạn chỉ về bức tranh đó, "Nếu không phải do một nửa là Hạ Mộc viết, vì tôn trọng cô ấy, tôi thật liền đem này phúc tự xé bỏ."

Anh xoa trái tim, đến bây giờ vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Lúc ấy sợ bị Thịnh Hạ phát hiện, cái loại chột dạ này, anh không thể diễn tả bằng ngôn ngữ được.

Nhậm Ngạn Đông bắt đầu bày giấy Tuyên Thành, chuẩn bị viết chữ cho Thịnh Hạ, anh hỏi, "Thịnh Hạ như thế nào đột nhiên lại đến đây?"

Lão Vạn: "Tìm quà cho cậu, cô ấy nhờ tôi đánh giá tìm một bức tranh chữ đẹp cho cô ấy, cô ấy thật ra không quan tâm tranh chữ quý báu gì, xem cũng chưa xem, chỉ xem đúng bức tranh cậu viết."

Nhậm Ngạn Đông chuyển động tay hơi ngừng lại, tiếp theo đem giấy Tuyên Thành trải dài ra.

Chương 5

Nhậm Ngạn Đông đem câu kia ' không quên sơ tâm, phương đến trước sau ' tổng cộng viết ra ba bức, ưng ý nhất một bức, đắp lên con dấu tác giả.

Lão Vạn nhìn nhìn, cũng không bình luận gì.

May mắn Thịnh Hạ là người ngoài nghề, bằng không sáng nay không thể nói dối được.

Hiện tại nhớ lại sự vụ sáng nay, lão Vạn đem hai phúc tự kia của Nhậm Ngạn Đông đều xé bỏ. Có thể là do có bóng ma tâm lý, ông liền tay xé thật mạnh, thật nhỏ.

Nhậm Ngạn Đông: "... Làm gì đến nỗi? Thịnh Hạ cũng sẽ không lục thùng rác nhà chú."

Lão Vạn: "Tiểu tâm sử đến vạn năm thuyền." (ý là chuyện nhỏ không lo, mai sau hóa thành nỗi lo lớn)

Nhậm Ngạn Đông còn vội vã chạy về công ty, không tiện lưu lại, sắp đến cửa anh lại nhớ tới hỏi, "Thịnh Hạ hỏi chú tranh chữ nào?"

Lão Vạn xua xua tay, ý bảo anh mau vội đi đi, "nha đầu kia sẽ cho cậu kinh hỉ, cậu chờ là được."

Nhậm Ngạn Đông rời đi, lão Vạn xoán ống tay áo, tự mình trang trí lại bức thư pháp mới viết.

Ngồi trên xe, Nhậm Ngạn Đông nhận được Hướng thư ký gọi điện thoại, nói 10 giờ có Lệ tổng của công ty điện ảnh Phẩm Ngu đến đây, hiện tại đã 9 giờ 40, "Nhậm tổng, lần này định hủy bỏ ngày hẹn?"

Hướng thư ký buổi sáng tham gia một hội nghị, không biết Nhậm Ngạn Đông đi cửa hàng tranh chữ.

Vừa rồi đi vào văn phòng tổng tài gõ cửa, bên trong không ai trả lời, mặt khác trợ ký nói cho cô, Nhậm tổng một giờ trước vội vàng rời đi, đến nỗi đi nơi nào, Nhậm tổng không nanh lại.

Nhậm Ngạn Đông: "Nói Lệ Viêm Trác tôi trên đường bị kẹt xe, nửa tiếng nữa sẽ có thể về đến công ty."

Hướng thư ký suy đoán, Nhậm Ngạn Đông hẳn là tức thời có việc cá nhân, cô không tiện hỏi nhiều, "Tốt."

Cách giờ hẹn còn hai mươi phút, Nhậm Ngạn Đông nửa tiếng có thể trở lại, nhiều nhất đến trễ mười phút, cũng không tính thật lâu. Tuy nhiên từ lúc cô đảm nhiệm vị trí thư ký của Nhậm Ngạn Đông tới nay, anh đây là lần đầu tiên đến trễ hẹn.

Lệ Viêm Trác đến Viễn Đông trước giờ hẹn năm phút đồng hồ, Hướng thư ký tiếp đãi anh ta đi phòng khách, trước thay thế Nhậm Ngạn Đông biểu đạt xin lỗi, nói Nhậm tổng mười phút chắc canh là có thể đến. Lệ Viêm Trác lý giải, anh cũng

là tính đến trước một tiếng, kết quả có đoạn đường xe đông kẹt đến 40 phút.

Những người thư ký khác làm tại phòng tổng tài Viễn Đông, đôi mắt đều bị Nhậm Ngạn Đông làm cho nâng cấp đánh giá, người bình thường không được các cô để mắt đến, nhưng Lệ Viêm Trác giá trị nhan sắc không tầm thường chút nào, làm các cô nhàn rỗi lại thảo luận thêm vài câu.

Hướng bí thư cảm thấy Lệ Viêm Trác cũng là làm người nắm lấy không ra chủ, Nhậm Ngạn Đông là chưa bao giờ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Lệ Viêm Trác đó là không hiện sơn lộ thủy.

Nhậm Ngạn Đông đến muộn 12 phút, anh đi thẳng đến phòng khách. Lệ Viêm Trác đang lật xem tạp chí kinh tế tài chính, nghe tiếng ngước mắt, nhìn thấy người tới, anh ngay sau đó buông tạp chí đứng lên.

Nhậm Ngạn Đông đã đi vào, duỗi bắt tay xin lỗi nói: "Đợi có lâu không?"

Lệ Viêm Trác đạm cười: "Tôi cũng là vừa đến."

Đơn giản hàn huyên hai câu, hai người dời bước đến văn phòng Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông lúc nãy đi vội vàng, nước trà uống lên một nửa, văn kiện cũng không khép lại, nắp bút máy chưa đậy xuống.

Lệ Viêm Trác liếc mắt trên bàn một cái liền biết Nhậm Ngạn Đông vừa rồi đi ra ngoài là có việc gấp.

Nhậm Ngạn Đông sở dĩ quyết định đầu tư công ty điện ảnh của Lệ Viêm Trác, trước không chỉ là từ bằng hữu hỏi thăm một ít tin tức, sau quản lý công ty bên kia báo cáo nhanh chóng cho ra kết luận, được không.

Thư ký một lần nữa pha trà đưa tới, khép cửa lại, hai người bàn đến công ty điện ảnh.

Nhậm Ngạn Đông trước nay không quá quan tâm ngành sản xuất này, càng phải nói thực hiểu biết không thâm sâu.

Anh mỗi ngày không có nhiều thời gian xem tin tức, đều là tập trung sự nghiệp đầu tư ở hải ngoại chu toàn, toàn bộ chỉ chú tâm đến thời sự kinh tế tài chính, còn đối với phương diện giải trí anh không quá chú ý nhiều.

Nếu không phải bởi vì Thịnh Hạ, anh cũng không biết hot search là như thế nào.

"Tại sao lại nghĩ đến việc sáng lập công ty điện ảnh?"

Theo anh hiểu biết, không chỉ có Lệ gia, trong giới bằng hữu bao gồm Lệ Viêm Trác, cũng có rất ít người đầu tư ngành sản xuất này.

Lệ Viêm Trác không chút dấu diếm: "Lúc ban đầu là vì theo đuổi tình yêu, sau lại cảm thấy rất có khả năng nên liền bắt đầu nghiêm túc làm."

Nhậm Ngạn Đông: "theo đuổi tình yêu?" Anh nửa nói giỡn: "Xem ra vị minh tinh này không bình thường, bằng không ai mà có thể làm phiền Lệ tổng lớn như vậy tốn không ít tiền bạc?"

Lệ Viêm Trác cười cười, "Cũng không phải là tôi quá tương tư người này, khá là kiêu ngạo, trong một bữa tiệc người ấy thế mà không đến, tôi lại vì muốn có chữ ký của người ta nên không có biện pháp nào đành phải mở công ty."

Nhậm Ngạn Đông chỉ là thuận miệng hỏi câu: "chỉ muốn một chữ ký?"

Lệ Viêm Trác: "Xem như là vậy đi, tuy nhiên cô ấy cũng không quen biết tôi là ai, cho nên càng đến ứng cử đầu tư để công ty được thuận lợi danh tiến tốt."

Nhậm Ngạn Đông thông qua Thịnh Hạ, hiện tại đối với cái gọi là fans (người hâm mộ) cũng có chút hiểu biết, biết giới cộng đồng fans còn được chia làm nhiều loại nhóm fan nữ trung niên, nhóm fan nữ thiếu niên, nhóm fan nam

Giống Lệ Viêm Trác như vậy, kia nên gọi là nhóm fan nam? fan lão công? (dịch tạm vì mình không hiểu chỗ này lắm....)

Anh cũng không có thời gian nghĩ nhiều về cái này, cùng Lệ Viêm Trác liền chính thức hợp tác.

Trong lúc, Thịnh Hạ nanh cho anh một tin, một tấm hình, 396 thật đề, mặt trên còn có phần số: 142

Theo sát, Thịnh Hạ lại nanh tiếp: □ em học đề toán học logic, làm đề cũng tự bản thân giành được 8 điểm :) □

Nhậm Ngạn Đông đang ở cùng Lệ Viêm Trác nói chuyện hạng mục hợp tác, không tiện hồi âm tin nanh.

Lúc sau anh tiếp theo cũng có bận chuyện khác, đối với tin nanh lúc nãy liền trực tiếp bị quẳng ra sau đầu, khi chợt nhớ đến cũng đã là lúc trời tối chạng vạng, cũng không phải đột nhiên nhớ tới, là có người nhắc về Thịnh Hạ.

Lão Vạn gọi điện thoại cho anh, nói hai phúc tự kia đã đưa qua Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông quyết định không hồi âm tin nanh của Thịnh Hạ, mà buổi tối muốn trực tiếp mình bồi cô ăn cơm, anh đóng máy tính về nhà.

Thịnh Hạ hôm nay cả ngày cũng không rảnh rỗi, làm xong mấy bộ bài thi, đang định thả lỏng, nào biết lão Vạn đã nhanh chóng cho người giao sang hai bức thư pháp kia.

Một bức thì cô tự mình treo ở thư phòng Nhậm Ngạn Đông, còn bức anh viết thì cô cất đi, chuẩn bị đem về chung cư của cô.

Chung cư bên kia cô đã gọi cho Mẫn Du yêu cầu người khoan trên tường khoan sẵn

Mẫn Du vô ngữ: "... Em không ở nhà làm bài thi, tìm công nhân khoan làm cái gì?"

Thịnh Hạ: "Em hôm nay tìm được ở chỗ lão Vạn một bức tranh thư pháp làm quà cho tam ca, lão Vạn tặng em thêm một bức khác tam ca đã viết, em đang muốn treo ở thư phòng trong chung cư."

Lúc trước cô thu thập nhiều bức thư pháp như vậy, cũng chưa thấy mang về treo.

Mẫn Du không nghĩ lúc này đây cô lại giục vội, nói đem qua treo liền qua chung cư ngay.

Khi Thịnh Hạ đến chung cư, Mẫn Du vừa mang theo người cũng chạy tới.

Nhìn đến phúc tự kia, Mẫn Du sửng sốt, cảm giác không đúng chỗ nào.

Thịnh Hạ: "Làm sao vậy?"

Mẫn Du cười cười, có lệ nói: "Chữ không ra sao, bức tranh này đâu đẹp lắm."

Đối với biểu tình vừa rồi của Mẫn Du, Thịnh Hạ không để ở trong lòng, cô giải thích: "Lão Vạn nói, đây là tam ca mấy năm trước viết, so với hiện chữ không hoàn chỉnh đẹp như bây giờ, cũng đâu có gì lạ?"

Cô lấy ra các bức thư pháp trước đây cùng bức hiện tại đang cầm trên tay để so tới so lui, cảm giác vẫn là giống nhau...Chữ vất rất đẹp, Thịnh Hạ cùng Mẫn Du lát sau cùng xuống lầu.

Mẫn Du tùy ý bỏ qua cái đề tài, "Em hôm nay làm mấy đề rồi?"

Thịnh Hạ nói, mỗi môn đều làm một bộ. Mẫn Du: "luyện thi thật không dễ dàng." Hôm nay Mẫn Du chỉ là dùng tâm tình đùa giỡn, cô nghĩ về lúc trước lại muốn trêu chọc hai câu.

Xuống dưới lầu, hai người tách ra. Thịnh Hạ vội vàng về nhà cùng Nhậm Ngạn Đông đi ra ngoài ăn cơm, Mẫn Du không có việc gì làm, lên xe không vội vã chạy, bát quái với Nhậm Ngạn Đông qua điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông tiếp nhận cuộc gọi, không chờ Mẫn Du mở miệng, anh giành nói: "Nếu là nói câu nói kia, liền miễn."

Mẫn Du: "......"

Cái gọi là câu nói kia chính là: Nhậm Ngạn Đông, tôi lúc còn nhỏ như thế nào không đem cậu đánh chết!

Mẫn Du hỏi: "Ở đâu?" Cô là muốn biết anh có đang bận gì không, nói chuyện có thuận tiện hay không.

Nhậm Ngạn Đông tiếp câu: "Ở Bắc Kinh."

Ngắn ngủn một phút đồng hồ, Mẫn Du bị nghẹn hai lần, cô thật hận không thể đem điện thoại trực tiếp vả trên mặt Nhậm Ngạn Đông.

Khí một lát, cô đi thẳng vào vấn đề nói: "bức thư pháp kia đưa cho Thịnh Hạ là ý gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đã biết còn hỏi?"

Mẫn Du là năm đó biết rõ sự việc tình đơn phuong của Nhậm Ngạn Đông, mà cô sở dĩ biết, cũng là do Thẩm Lăng tiết lộ một chút cho cô nghe về chuyện này.

Bức thư pháp ' không quên sơ tâm ', lúc trước được treo ở văn phòng của Nhậm Ngạn Đông, cô cũng từng thấy qua.

Khi đó cô cùng Thịnh Hạ chỉ mới là quen biết, chưa phải rất quen thuộc.

Thịnh Hạ tuy rằng cùng các cô coi như quen biết từ hai nhà gần nhau, nhưng bởi vì lúc Thịnh Hạ còn nhỏ giáo sư Hạ đã đưa sang sống cùng ông bà ngoại tại Thượng Hải, chỉ có ăn tết mới trở lại Bắc Kinh. Trong vòng quen biết bằng hữu lúc bấy giờ cũng chưa thân lắm.

Sau này cô cùng Thịnh Hạ liêu không tồi, rất hợp duyên, Thịnh Hạ muốn trình diễn tấu đàn violon, cô lại có kinh nghiệm quản lý phương diện này thế là hai người cùng hợp tác. Cô ngay từ đầu cũng không thích lắm chuyện Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông yêu nhau. Tuy nhiên, có đoạn thời gian cô cùng bạn trai cũ chia tay ồn ào, cả bản thân đều không quản được nên cô lúc đó cũng không có thời gian để tâm về tình yêu của Thịnh Hạ. Chờ đến khi cô biết rồi thì đã là chuyện của mấy tháng sau.

Khi đó cô còn có thể nói cái gì? Nếu là cô sớm biết rằng Thịnh Hạ thích Nhậm Ngạn Đông, tỏ tình trước với cậu ta, cô liền sẽ khuyên nhũ Thịnh Hạ, ngươi tam ca kia vô tâm, nếu muốn yêu nhau thì cũng đừng hãm quá sâu, cũng đừng lo được lo mất quá.

Nếu dưới tình huống Thịnh Hạ biết Nhậm Ngạn Đông từng yêu nữ nhân khác, nhưng vẫn lựa chọn cùng Nhậm Ngạn Đông ở bên nhau, cô không lời nào để nói. Nhưng cố tình cậu ta đến bay giờ cũng không cho Thịnh Hạ biết về mối tình đơn phuong chớm nở này.

Giờ mỗi ngày nhìn thấy bộ dáng đang yêu của Thịnh Hạ, ai có thể nhẫn tâm tiết lộ chuyện kia?

Mẫn Du bất mãn chính là: "Nếu viết, cậu không thể nghiêm túc viết một bức cho Thịnh Hạ?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Cô chỗ nào nhìn ra không nghiêm túc?"

Mẫn Du 'ha hả ' hai tiếng, "Với trình độ viết thư pháp của cậu, cùng hứng thú như lúc còn nhỏ ấy! Cũng liền mệt cho Thịnh Hạ không hiểu thư pháp!"

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp, với tính cách anh, tự nhiên cũng sẽ không giải thích.

"Không còn chuyện gì khác, tôi cúp máy."

Mẫn Du luôn luôn không thích xem vào chuyện tình cảm của người khác, nhưng hôm nay thật sự là phải nói thêm, "Cậu không thể đối với Thịnh Hạ để tâm thêm một chút sao?"

Cô xoa huyệt Thái Dương, bị tức giận đến đau đầu, nhưng không quên nói: "Cậu nhớ rõ dặn dò Thẩm Lăng, quản kỹ cái miệng! Về sau Thịnh Hạ thường ở Bắc Kinh, có rất nhiều cơ hội gặp mặt, cậu ta nếu là biết cậu cùng Thịnh Hạ ở bên nhau, không chừng như thế nào bát quái lỡ miệng!"

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ nhất chính là tiếp điện thoại Mẫn Du, cũng đã sớm muốn đem số điện thoại của Mẫn Du

kéo vào sổ đen, lại sợ Thịnh Hạ đôi lúc có chuyện quan trọng, Mẫn Du liên hệ anh đầu tiên.

Xe Nhậm Ngạn Đông tiến vào sân biệt thự, xe Thịnh Hạ cũng theo sát phía sau.

Xuống xe, Nhậm Ngạn Đông làm bộ cái gì cũng không biết, "Không phải nói muốn ở nhà làm bài thi?"

Thịnh Hạ, "Làm xong rồi, em đi ra ngoài dạo qua một vòng." Cô đi qua vươn ngón út ngoéo một cái, Nhậm Ngạn Đông đem vạt áo áo khoát gió của mình choàng cho cô.

Thịnh Hạ đem ngón út duỗi đến khuy áo áo gió của anh, câu lấy áo gió hai người song bước không sai biệt lắm vào biệt thự.

"Đi thư phòng trước, em hỏi anh một cái đề." Thịnh Hạ đưa ra.

Nhậm Ngạn Đông: "đề gì?"

Thịnh Hạ: "Liên quan đến thương nghiệp."

Nhậm Ngạn Đông tiếp tục phối hợp cô, "Uhm."

Anh đời này chỉ nói dối với một người Thịnh Hạ.

Tới ngay cửa thư phòng, Nhậm Ngạn Đông bước chân dừng lại.

Thịnh Hạ từ trong mắt anh kinh ngạc, thậm chí là không thể tưởng tượng.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm vào bức phúc tự, hôm nay lão Vạn thật là lỗ cả vốn gốc, phúc tự này là mười mấy năm trước lão Vạn tốn mấy trăm vạn đem về, sau lại mặc kệ ai mua, ông ta đều không bán.

Thịnh Hạ không hiểu giá trị phúc tự này, bất quá cô rất vừa lòng phản ứng của Nhậm Ngạn Đông, rất ít có chuyện gì có thể làm anh vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hiện tại xem biểu tình của anh, ẳn là rất thích bức thư pháp này.

Cô lấy ngón út dùng sức túm áo gió anh, "Chờ em một chút, em đi thay bộ quần áo xong chúng ta liền đi ra ngoài ăn cơm."

Thịnh Hạ đi phòng ngủ, Nhậm Ngạn Đông đi vào thư phòng, trên bàn sách đều là cuốn tập luyện thi của Thịnh Hạ, còn có một phần mở ra ở trên mặt bàn, anh tính toán thu dọn một chút, kết quả đã bị một bức họa hấp dẫn tầm mắt.

Này bức họa ở chỗ trống bên trái bài thi, còn điểm chút màu sắc. Bức vẽ chính là một mỹ nhân cổ đại, sườn mặt tự cao tự đại biểu tình giống cô như đúc, ăn mặc hoa lệ, cầm trong tay một cây đao dài.

Này đem đao kéo dài qua toàn bộ mặt bài thi cuốn theo, đầu đao đánh xuống tới chỗ đúng là nơi anh viết chi tiết kiến thức chuyên nghiệp.

Cây đao này trên thân đao còn viết một hàng chữ: Thịnh thị đại đao, trường 50 mễ, bá bá bá, chuyên phách khảo thí chỗ khó! Đao này nơi tay, từ đây đánh biến thiên hạ vô địch thủ!

Anh: "......"

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 6

Lúc nảy Thịnh Hạ vội vàng nhận hai bức tự, đã sớm quên đi nét họa trên bài thi, chờ cô thay quần áo xong đi tìm Nhậm Ngạn Đông, khi thấy trên mặt bàn thực chỉnh tề, mới đột nhiên nhớ lại.

Bức họa kia, Nhậm Ngạn Đông cất đi, bài thi còn nằm xoài trên trên mặt bàn.

Anh chỉ vào bài thi, "Em vừa vẽ tranh vừa làm bài thi?"

Thịnh Hạ khóe miệng mỉm cười, "Đều không làm chậm trễ cả hai, là học bá thế giới, hết thảy em đều có khả năng." Nhậm Ngạn Đông đáp cô một cái liếc mắt, đem bài thi khép lại.

Vừa rồi đã xem qua hai bộ bài thi cô làm, chỉnh thể không tồi, anh liền không nói thêm gì.

Đi nhà ăn trên đường, trong xe thực an tĩnh. Mỗi ngày trong xe đều chuẩn bị sẵn tạp chí, còn có loại kinh tế tài chính Nhậm Ngạn Đông thường xuyên xem, cũng có loại tạp chí thời trang Thịnh Hạ thích, cả hai ai xem của người ấy, không quấy rầy lẫn nhau.

Ngẫu nhiên, trong xe có âm thanh lật trang. Hình thức ở chung này Thịnh Hạ sớm đã thành quen cùng Nhậm Ngạn

Đông, không cảm thấy bất thường, cũng tìm không ra điểm nào không tốt.

Trước kia Mẫn Du nói qua với cô: Thịnh Hạ, em nên gặp qua thêm vài người đàn ông thì em sẽ liền biết tam ca nhà em, sẽ phát hiện điểm khác lạ ngay. Trước đây đươc nhiều nam nhân theo đuổi như vậy, không chọn cái người nam nhân ấm áp, xuất sắc thử xem, bảo đảm em không bao giờ sẽ thèm nhìn đến Nhậm Ngạn Đông.

Vừa nhớ đến Mẫn Du, Mẫn Du liền gọi điện thoại cho cô.

"Không vội đi?" Mẫn Du hỏi.

Thịnh Hạ: "Ở trên xe."

Mẫn Du nói ngắn gọn, cô có một bằng hữu là biên kịch, đêm nay tìm cô, nói có kịch bản mới nội dung có một nhân vật rất thích hợp với Thịnh Hạ cũng là nghệ sĩ đàn violon nên cô hỏi Thịnh Hạ có hứng thú diễn một vai khách mời hay không.

Mẫn Du nói: "Công ty điện ảnh sẽ bắt đầu quay cuối tháng tư, khi đó em thi vòng hai nghiên cứu sinh đều kết thúc, muốn suy xét một chút hay không?"

Thịnh Hạ muốn thử vai, nhưng lo lắng: "Có cảnh diễn thân mật hay không? Giống như âu yếm gì đó."

Giọng nói lạc đi, Nhậm Ngạn Đông nhìn hướng sang cô.

Mẫn Du: "... Tỷ tỷ, em chỉ là một vai phụ nhỏ nhoi, nói không chừng xuất hiện trên màn ảnh vài giây, muốn cái gì

nữa hả? Còn tưởng rằng chính mình là nữ chính à, cho em toàn bộ cảnh diễn tình cảm!"

Thịnh Hạ: "Vậy chọn đi." Đóng phim cô chưa thử, thể nghiệm một lần cũng không tồi, vừa lúc lại là cô am hiểu nhân vật đàn violon.

Cô lại nhớ tới hỏi: "Đúng rồi, công ty điện ảnh là nhà ai?"

Mẫn Du: "Phẩm Ngu."

Xuất phẩm của điện ảnh Phẩm Ngu luôn luôn là phẩm chất bảo đảm, Thịnh Hạ càng yên tâm.

Điện thoại cúp sau đó, Nhậm Ngạn Đông hỏi cô, "Muốn đóng phim điện ảnh?"

Thịnh Hạ 'uhm ', tiếp theo xem tạp chí.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm cô, cô đã nhận ra, lại cũng không cho phản ứng.

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông thu hồi tầm mắt, lật một tờ tạp chí kinh tế tài chính.

Nhà hàng là y theo khẩu vị yêu thích của Thịnh Hạ chọn, nhưng thật ra cũng chỉ kêu đồ ăn theo số lượng một người dùng cơm.

Thịnh Hạ buổi tối cơ bản không ăn cái gì, ngẫu nhiên gặp được món đặc biệt thích, cô một ngụm một miếng cũng đủ còn lại là dành cho Nhậm Ngạn Đông, mặc dù như vậy, cô

vẫn theo phản xạ có điều kiện tính toán lượng thức ăn nhiều ít sao cho đủ năng lượng.

Thịnh Hạ ăn xong nhanh, cô không chút để ý uống nước lọc, chờ Nhậm Ngạn Đông dùng cơm.

Ngồi bên cạnh cô cách đó không xa, cũng là một đôi tình lữ trẻ tuổi, hai người từ lúc ngồi xuống đến bây giờ, vẫn luôn khe khẽ nói nhỏ, nữ sinh khóe miệng cười liền không tan đi.

Nhậm Ngạn Đông trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, nhìn theo phương hướng tầm mắt cô nhìn, anh mắt nhìn, "nhận người ra người quen?"

"Uhm?" Thịnh Hạ quay mặt đi.

Nhậm Ngạn Đông khó được có kiên nhẫn lặp lại một lần: "nhận người ra người quen?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Không quen biết." Cô chính là khá tò mò, "Có chung đề tài người yêu đương, có phải hay không sẽ luôn nói mãi không hết chuyện?"

Vấn đề này, Nhậm Ngạn Đông tự nhiên không trả lời cô được.

Thịnh Hạ cũng không quá rối rắm chủ đề này, Nhậm Ngạn Đông cắt một miếng thịt dê nhỏ đưa qua, "Nếm một ngụm đi, hôm nay hương vị không tồi."

Thịnh Hạ giãy giụa mấy giây, vẫn là há mồm cắn.

Chờ buổi tối về nhà, cô muốn vận động nửa tiếng.

Trong lúc đó, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Hạ nữ sĩ, cô chuyển sang nhỏ âm lượng, nói với Nhậm Ngạn Đông ra ngoài nghe điện thoại.

Hạ nữ sĩ lần này gọi đến cũng không phải lải nhải thi lên thạc sĩ, cũng không nệm cho cô vài câu thần chú, lần này là nhắc cô cuối tuần về nhà ông bà nội ăn cơm.

"Thứ bảy giữa trưa ông bà nội đều trở về, con đừng quên thời gian."

Thịnh Hạ 'dạ ', hỏi: "Mẹ, vậy mẹ có đi hay không?"

Tuy rằng cha mẹ sớm ly hôn, nhưng mẹ cùng ông bà nội quan hệ vẫn luôn không tồi, Thịnh gia có chuyện gì, mẹ đều sẽ tham gia.

Hạ nữ sĩ: "Lúc này không có thời gian, mẹ ngày mai phải đi công tác, cuối tuần không kịp trở lại, con đại diện mẹ là được."

Thịnh Hạ đều hay quên thời gian dịp gì đặc biệt, nhưng không nghĩ nhà có dịp gì cần có liên hoan, "Như thế nào đột nhiên muốn ăn cơm chung vậy?"

Hạ nữ sĩ: "Bà cô nhỏ của con tới Bắc Kinh thăm ông bà nội, nên cùng nhau ăn bữa cơm."

Bà cô nhỏ, em của bà nội, đã hơn 70 tuổi. Bà cô ở vùng núi nào đó trong tiểu thành, nghe nói ở trong thôn cũng có nhà cũ, nơi đó non xanh nước biếc, không khí hợp lòng người.

Bà cô ngay sau đó liền thích không khí nơi dó mà lại gặp được người thương, kết hôn sinh con, không muốn về Bắc Kinh, lúc trước cùng trong nhà thật sự cũng nháo một thời gian. Bao nhiêu năm sau đó, tuổi lớn, quan hệ mới chậm rãi hòa hoãn. Gần nhất mấy năm nay, mỗi khi mùa đông đến, bà đều sẽ về Bắc Kinh ở chơi một thời gian.

Hạ nữ sĩ nghe được Thịnh Hạ bên kia có nói thanh âm nói chuyện, "Con không ở nhà?"

Thịnh Hạ: "Không, ở nhà hàng."

Hạ nữ sĩ hỏi nhiều câu: "Cùng ăn với Mẫn Du?"

Thịnh Hạ: "Không phải, cùng tam ca."

Hạ nữ sĩ vừa nghe nữ nhi là cùng Nhậm Ngạn Đông ăn cơm, không nhịn xuống lải nhải, "Có phải ăn cùng Ngạn Đông, con nghĩ đi?"

Thịnh Hạ: "... Ta cũng ăn được không!"

Hạ nữ sĩ: "Vừa ăn vừa biên tính calorie đúng không?"

Thịnh Hạ lười đến cãi cọ, nói lại nhiều mẹ cũng không hiểu.

Hạ nữ sĩ hơi hơi thở dài, "Con nói ai chịu được cùng ăn cơm với con? Mẹ cũng thấy phiền!"

Thịnh Hạ: "Tam ca chịu được."

Cũng đích xác, Nhậm Ngạn Đông thật không phiền.

Mỗi lần đi ăn cơm, cơ bản đều là Nhậm Ngạn Đông một người ăn, cô ngẫu nhiên ăn vài miếng, nhưng mỗi lần, chỉ cần cô nói muốn bồi ăn cơm với anh, anh trước nay đều sẽ không cự tuyệt.

Thịnh Hạ không nghĩ cùng mẹ trong điện thoại cự cãi, lấy cớ phải tiếp tục ăn cơm, cúp điện thoại.

Trở lại bàn ăn, Nhậm Ngạn Đông đã dùng cơm xong, anh đứng dậy, "Đi thôi."

Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông một trước một sau đi ra, hiện tại mới 9 giờ rưỡi, trên đường phố chính còn khá náo nhiệt, cuộc sống về đêm ở tòa thành này vừa mới bắt đầu.

"Chúng ta đi quán bar chơi trong chốc lát đi?" Thịnh Hạ đưa ra.

Ngày thường cô rất ít đi đến nơi như vậy, hôm nay có Nhậm Ngạn Đông, cô liền không cố kỵ chỗ nào.

Nhậm Ngạn Đông: "Về nhà."

Anh không thích chơi, Thịnh Hạ đều biết, đôi lúc ngẫu nhiên anh sẽ đi hội sở cùng bằng hữu tụ hợp, mặt khác thời gian không phải ở nhà chính là ở công ty.

Nhưng trước kia, chỉ cần là cô yêu cầu, anh rất ít cự tuyệt, không nghĩ tới đêm nay một chút mặt mũi đều không cho.

Thịnh Hạ: "Thật không đi?"

Nhậm Ngạn Đông thanh âm thực đạm: "Uhm."

Thịnh Hạ cho rằng: "Buổi tối sẽ có họp video à?"

Không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông lại nói: "Đêm nay không bận."

Thịnh Hạ: "......"

Cô đoán được anh không mang theo cô đi đến quán bar có hai nguyên nhân:

Một, khả năng anh chính là đơn thuần không thích cô đi uống rượu.

Hai, bởi vì chuyện diễn vai khách cho phim mời điện ảnh, lúc ấy cô không phản ứng trả lời anh, anh về nhà muốn sửa chữa cô.

Phân vân chính xác là nguyên nhân nào, cô cũng không xác định được. Cũng có lẽ, cả hai nguyên nhân đều có.

Trên đường trở về, Nhậm Ngạn Đông lại lần nữa chủ động đề cập việc tham gia diễn trong phim điện ảnh đề tài này xưa nay anh chưa từng nói đến,, hỏi cô: "Muốn diễn phim điện ảnh gì?"

Thịnh Hạ: "Cụ thể em chưa rõ lắm, chỉ là nội dung em đóng vai nghệ sĩ đàn violon."

Cũng không biết là tâm lý anh đang như thế nào, cô cố ý nói: "Đúng rồi, bên trong nội dung phim còn có cảnh diễn tình cảm, vừa có ôm, một lần hôn môi."

Nhậm Ngạn Đông không hé răng, nhàn nhạt nhìn cô.

Thịnh Hạ: "Yên tâm, em có chừng mực, không phải cái loại này hôn sâu kiểu Pháp, chỉ là chuồn chuồn lướt nước."

Nhậm Ngạn Đông như cũ không lên tiếng, tầm mắt cũng yên lặng thu hồi.

Thịnh Hạ nhợt nhạt cười, hình như có khiêu khích, "Anh mắt anh như vậy giống như có vẻ lòng dạ hẹp hòi, thái độ đóng phim điện ảnh cần phải thật chuyên nghiệp, không thể lừa gạt."

Cô lại lấy tư thế cảnh cáo, "Đúng rồi, lần này không được triệt cơ hội diễn xuất của em, ngày thường anh triệt hot search thì được, lần này cơ hội khó được, diễn nhân vật này rất giống chính bản thân em, nếu anh triệt, em sẽ không để yên."

Nhậm Ngạn Đông trước sau không mở miệng, anh ngón tay không hề tiết gõ cửa sổ xe. Anh vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ một lúc lâu sau.

Thịnh Hạ đã như một thói quen hiểu anh, cũng do cô thường xuyên ở trong lời nói chiếm tiện nghi, anh bị tức giận đến á khẩu không trả lời được, lại vô lực phản bác.

Anh không nói lời nào, cô cũng không chủ động bắt chuyện lại, tiếp tục xem tạp chí thời trang.

Thịnh Hạ nhìn đến tạp chí trang cuối cùng, có cái lắc tay cô bị hấp dẫn, kiểu dáng cái này khá đặc biệt, cô vỗ vỗ cánh tay Nhậm Ngạn Đông, "Tam ca, cái này em thích."

Cái này lắc tay không quá quý, kỳ thật mặc kệ quý không quý, dù giá bao nhiêu, cô cũng sẽ làm Nhậm Ngạn Đông mua cho cô, mà Nhậm Ngạn Đông cũng không có thói quen từ chối cô.

Nhậm Ngạn Đông quay đầu lại xem xét mắt, không tiếp lời.

Thịnh Hạ cùng anh đối diện, "Mua không mua? Không mua nói, em tự mình mua."

Nhìn xuống một lần nữa, Nhậm Ngạn Đông: "Đem hình ảnh gửi sang cho anh."

Thịnh Hạ cười, liền thích xem bộ dáng anh vẫn còn đang giận cô trả lời. Dọc theo đường đi, hai người không nói gì.

Về đến nhà, vẫn là không có bất luận nói chuyện.

Thịnh Hạ cùng như mọi khi lên lầu, tiến hành các bước tắm dưỡng da mặt,.

Nhậm Ngạn Đông ở trong phòng tập thể thao dưới lầu, mãi cho đến 11 giờ mới đi lên.

Thịnh Hạ đã vội xong, đang trên giường xem di động.

Nhậm Ngạn Đông nhìn Thịnh Hạ hai giây, cô cất di động đi, vừa rồi ở trên xe, cô làm anh tức giận đến không nhẹ, chuẩn bị trong chốc lát dỗ dành anh.

"Ai, anh làm gì!"

Thịnh Hạ một chút phòng bị đều không có, trực tiếp bị anh ôm vào trong ngực, đối mặt anh.

Anh không tiếng động cùng cô nhìn nhau, như muốn cô nói cái gì.

Sau đó Thịnh Hạ lập tức nhận thua, nói câu mà anh muốn nghe nhất: "Cảnh trong phim không có diễn tình cảm gì hết, không có ôm, cũng không có hôn môi."

Nhậm Ngạn Đông cúi đầu, hướng người sát vào cô.

Chương 7

Thứ bảy ngày đó, như mọi ngày thường của Thịnh Hạ, 7 giờ liền rời giường, bắt đầu tỉ mỉ hoá trang.

Nhậm Ngạn Đông hôm nay muốn đi đến công ty, cùng Lệ Viêm Trác bàn các chi tiết cụ thể trong hợp đồng, sớm tập thể dục xong, anh lên lầu thay quần áo, Thịnh Hạ cũng đang ở bên trong.

Thịnh Hạ cầm hai váy, đang ở trước gương do dự không biết nên mặc cái nào.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Muốn đi ra ngoài?"

"Uhm." Thịnh Hạ từ trong gương nhìn anh, trưng cầu ý kiến, "Tam ca, anh xem em mặc cái nào đẹp?"

Nhậm Ngạn Đông hướng cằm sang tay phải của cô đang cầm lấy cái váy kia giơ lên, hỏi: "Cùng Mẫn Du đi ra ngoài?"

Thịnh Hạ: "Không phải."

Cô trực tiếp cởi áo sơmi.

Dáng người xinh đẹp tựa thân bướm, vòng eo mảnh khảnh, chân dài thẳng tắp, anh nhìn không sót gì.

Váy mặc vào, phong cảnh tốt đẹp liền bị che khuất.

Cô nói: "Giữa trưa về ăn cơm cùng ông bà nội, trong nhà có người thân vừa quay về."

Nhậm Ngạn Đông vươn tay sang sau lưng cô kéo khóa kéo áo lên giúp cô, "Giữa trưa anh chở em qua nhe?"

Thịnh Hạ: "Không cần, chính là ăn bữa cơm đơn giản, anh cứ bận việc anh, mẹ em cũng không rảnh đi."

Nhậm Ngạn Đông giúp cô chọn váy này nhìn khá đơn giản hào phóng, cô cuốn tóc dài búi thành một cái đuôi ngựa. Mỗi lần cùng ăn cơm trong nhà với trưởng bối cô đều là tự mình trang điểm thành một cô gái có hình tượng ngoan ngoãn.

Nhậm Ngạn Đông từ trên sô pha nhặt chiếc áo cô cởi ra là một áo sơmi màu đen, trực tiếp mặc lên người, đã cài sẵn cúc áo, thỉnh thoảng hướng mắt nhìn cô.

Nhìn tổng thể cô tùy thời lúc thì gợi cảm, cũng lúc trông thật thanh thuần.

Thịnh Hạ thay quần áo xong, trang điểm chỉnh chu, chọn một cái túi thích hợp, "Em đi hầu nói chuyện đây, buổi tối gặp lại anh nhé."

Nhậm Ngạn Đông: "Em đi luôn bay giờ?"

Thịnh Hạ: "Uhm, qua hầu ông bà nội cùng trò chuyện."

Cô mặc váy trắng, khi đi tới cửa, Nhậm Ngạn Đông nhắc nhở cô: "Em hai ngày này sắp đến thời gian hành kinh, nhớ chú ý đó."

Thịnh Hạ khi đến kỳ sinh lý không giống nhau là 30-32 ngày, có khi trước sau một ngày, có khi cũng sẽ chậm lại một hai ngày, cô đôi lúc do bận liền không nhớ rõ.

Kinh ngạc việc này mà anh vừa nhắc nhở cô chuẩn bị. Thịnh Hạ từ cửa quay trợ lại hôn xuống sườn mặt của Nhậm Ngạn Đông, cô cười: "Mấy ngày nay em không phải khi dễ anh."

Hôm nay Thịnh Hạ không để tài xế đưa đi, chính mình lái xe qua.

Mặc dù là cuối tuần, trên đường cũng vẫn là đông xe. Qua một giao lộ, đợi bốn cái đèn đỏ cũng chưa hết kẹt xe. Cô thuận tay mở radio nghe, vừa lúc phát tin một ca khúc. Giai điệu rất quen thuộc, ca từ cũng quen thuộc.

"em cũng từng rất khát khao, sau lại không kết quả..."

Mất vài giây, cô tùy tay thay đổi cái kênh. Đèn xanh sáng, cô đánh xe chậm rãi tiến lên trước.

Tới nhà ông bà, mọi người đang ở bàn ăn cơm.

Ông nội gọi cô ngồi xuống cùng ăn, Thịnh Hạ: "Ở nhà con đã ăn rồi."

"Vậy ăn ít một chút, cũng không sao." Gia gia báo người làm cầm cho cô bộ chén đũa lại đây.

Thịnh Hạ ngồi trước bàn ăn, ăn một ít xem như tính tượng trưng, an tĩnh nghe trưởng bối nói chuyện phiếm.

Bà cô mỗi năm mùa đông về Bắc Kinh, mà ông bà nội mỗi năm mùa xuân sẽ tới thành phố nhỏ trên núi du lịch một thời gian, khi đó bên kia không khí cũng thật thoải mái.

Trong lúc bà cô đang nói đến tiểu khu vừa có một khu trung tâm hoạt động về sau sẽ là nơi vui chơi. Còn lại nói đến đang khai phá một điểm du lịch, cảnh sắc thực không tồi.

Bà nói thêm: "Chờ mùa xuân sang năm, chúng ta mang Hạ Hạ cùng qua đi. Khi đó cũng không biết Hạ Hạ làm sao có thời giờ cùng anh chị đến chơi."

Bà nội: "Năm nay thi đâu lên thạc sĩ, mùa xuân sang năm vừa lúc cũng không có bận, đến bên kia thưởng thức chút không khí mới mẻ, tâm tình thả lỏng một chút."

Ông nội cũng tán thành, muốn mang cháu gái cùng đi sang.

Đã là thời gian một năm rưỡi, Thịnh Hạ đều hết thảy bận rộn, có lúc cũng tranh thủ chút thời gian, không ngủ thì đều là đến thăm ông bà một chút. Bọn họ tuy nói muốn cô hoàn thành mộng tưởng, nhưng tâm lý vẫn là đau lòng.

Thịnh Hạ thầm nghĩ, cô làm sao có thời gian a, sang năm tháng tư đế liền phải đóng phim điện ảnh.

Bất quá sáng sớm, cũng không nghĩ vội gì mà làm mất hứng thú của ông bà

Cô hỏi bà cô, bên kia mùa hè đến chơi được không?

Tiểu di nãi: "thời tiết lúc đó khá nóng, muỗi nhiều, trời hay mưa."

Thịnh Hạ: "mùa đông thì sao?"

Bà nội đi qua, vì thế tiếp nhận lời nói: "Mùa đông bên kia khá an tĩnh, tiết tấu cũng chậm, không giống người trẻ tuổi các con có thể đi làm việc hết cả mấy ngày, nóng nảy vội vàng."

Thịnh Hạ: "Vậy có thể tâm linh tinh lọc, trạng thái cân bằng?"

Ông nội gật đầu, "Không sai."

Thịnh Hạ nói: "chờ con đến sau kỳ nghỉ đông, qua đợt thi này." Cùng đi với Nhậm Ngạn Đông giúp cho anh đi du lịch cảm thụ một chút bầu không khí như vậy. Cái đề tài này theo bữa sáng cũng kết thúc.

Đến giữa trưa, trong nhà thúc bá còn có cô cô đều lục tục tới rồi. Thịnh Hạ không nghĩ tới ba cô luôn luôn bận rộn cũng tới tham dự. Ba hôm nay còn thắt cà vạt, tóc rõ ràng tỉ mỉ xử lý.

Cô cười, "Ba ba, mẹ hôm nay không có tới."

Thịnh ba ba: "......" Ông ra vẻ trấn định, "Ba biết."

Thịnh Hạ quay mặt qua chỗ khác, cười khoái trá.

Thịnh ba ba vỗ vỗ cô đầu, "Đầu óc choáng vàng à? Cười cái gì!"

Thịnh Hạ: "Thì mới chê cười ba đó."

Cô cảm giác ba ba như là lâm vào tình yêu cuồng nhiệt tiểu nam sinh, cảm giác đối với mẹ vẫn như mối tình đầu lúc ấy. Đương nhiên, công bằng mà nó mẹ cô có mị lực tự thân, độc lập, tự tin.

Nếu mẹ lúc trước không có lựa chọn ly hôn, mà là vợ hiền nội trợ, không hề xuất đầu lộ diện, chỉ ở nhà giúp chồng dạy con, ba còn sẽ giống như bây giờ sao? Đại khái tất nhiên sẽ không.

Thịnh ba ba hỏi: "Con cùng Ngạn Đông gần đây thế nào?"

Thịnh Hạ: "Khá tốt."

Thịnh ba ba gật đầu, dừng một chút, "Nghiên cứu sinh cũng có thể kết hôn, chờ sang năm đem hôn sự tụi con định ngày bàn bạc."

Thịnh Hạ trầm ngâm một lát, "Ba con gái ba không phải không ai lấy, làm gì muốn thúc giục tam ca cưới con?"

Cô cầm quả cam, "Ba, giúp con lột một chút." Nhanh chóng chuyển ngay đề tài.

Sau bữa cơm trưa, Thịnh Hạ lấy cớ phải về nhà đọc sách, liền sớm rời đi.

Cô dám ở lâu bởi vì trong nhà những người khác sẽ hỏi cô khi khi nào kết hôn cùng Nhậm Ngạn Đông, bọn họ đều là chỉ là quan tâm nhưng cô không hề muốn thảo luận đề tài này chút nào.

Cho nên cô sáng sớm liền sang nhà bồi ông bà nội nhiều một chút trước khi những người khác đến.

Về đến nhà mới hai giờ chiều, xe Nhậm Ngạn Đông thế mà đang đậu trong sân biệt thự.

Hôm nay thời tiết không tồi, ánh nắng ấm áp chiếu xuống.

Thịnh Hạ chưa đi đến phòng, sang khu vực hàng ghế của bể bơi ngồi xuống, gọi lớn thanh âm đến lầu hai, "Tam ca."

Thực mau, phía sân phơi lầu hai xuất hiện ra một thân ảnh đĩnh đạt.

Nhậm Ngạn Đông: "Lên lầu, làm bài."

Thịnh Hạ đôi mắt híp lại, thật không thèm để mắt đến cô một chút. Cô dựa vào lưng ghế, một bộ dáng lười biếng.

Nhậm Ngạn Đông không nhiều lời nữa, xoay người vào thư phòng.

Dì giúp việc bước lại đây, hỏi cô muốn ăn uống gì hay không.

Thịnh Hạ: "Cà phê, nửa ly thôi ạ."

Cô dịch vị trí ngồi, đưa lưng về phía mặt trời, ghé vào trên bàn, lười nhác hưởng thụ sau giờ thời gian trưa.

Không bao lâu, Nhậm Ngạn Đông ra tới, trong tay cầm bài thi cùng bút.

Thịnh Hạ hé mở mi mắt, ngắm anh.

Nhậm Ngạn Đông ngồi xuống bên cạnh, "Làm một bộ bài thi đi."

Thịnh Hạ trước sau híp mắt, "Muốn thi lên thạc sĩ chính là em, anh như thế nào mà còn lo lắng hơn em nữa?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nếu là thi không đậu, mẹ em lải nhải, em lại sẽ buồn bực." Thì ra là như thế.

Thịnh Hạ trợn mắt, ngồi dậy, hỏi anh: "Chiều nay sao anh không vào văn phòng?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đều hết họp rồi."

Thịnh Hạ nghĩ, "Anh không mau sắp xếp nghỉ ngơi hai tháng đi?"

"Uhm."

Anh đã thật lâu không bồi cô, chiều nay kỳ thật cũng có công tác, nhưng anh vẫn là quay lại sớm.

Thịnh Hạ đem bút nhét vào trong tay anh, phía trước đều là đề thi tham khảo, cô cố ý: "Em đọc đáp án, Anh điền giúp ta."

Nhậm Ngạn Đông: "......" Cùng cô đối diện vài giây, anh vẫn là cầm lấy bút. (thiệt chiều riết mà hư ....cưng anh Đông chết được @_@)

Thịnh Hạ khóe miệng nhếch lên, bắt đầu vào trạng thái tập trung xem đề.

Nhậm Ngạn Đông cũng xem chung với cô, cô nói một cái lựa chọn, anh liền trực tiếp điền vào.

Có thể là bởi vì có Nhậm Ngạn Đông dỗ dành, cô cũng muốn nỗ lực biểu hiện, với bộ thật đề này, cô so với ngày thường làm bài nhanh hơn hai mươi phút, xác suất trả lời đúng cũng cao.

Kế tiếp hai ngày sau, Nhậm Ngạn Đông đều tận lực không đi xã giao, bảy tám giờ tan tầm về nhà, lại bồi cô làm một bộ đề.

Giữa tháng 12, Bắc Kinh có thêm đợt tuyết rơi, thời gian cách cuộc thi còn có một tuần.

Buổi chiều, Thịnh Hạ ôn lại các đề đến cả người mệt mỏi, ghé vào ban công nhìn cảnh tuyết rơi một lát.

Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho cô, "Buổi tối em tự làm bài nhe."

Thịnh Hạ: "Anh có xã giao?"

"Uhm."

"Đại khái vài giờ sau sẽ quay về?"

"Cũng phải rạng sáng 1 giờ anh mới về đến."

Thịnh Hạ lại dặn dò anh uống ít rượu.

Một người ở nhà nhàm chán, cô cả ngày ở nhà ôn thi buồn chán, nghĩ đi ra ngoài giải lao vui vui một chút, tìm bạn nói chuyện phiếm. Cô tuy rằng là người Bắc Kinh, nhưng đối với

Bắc Kinh không quá quen thuộc, trừ bỏ Mẫn Du, cũng không nhiều bằng hữu khác.

Mẫn Du buổi tối hoạt động giải trí chính là đi hội sở, mấy ngày nay cơ bản mỗi ngày đều qua họp mặt, sau khi nhận được điện thoại của Thịnh Hạ, cô nhắn địa chỉ hội sở sang cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ trang điểm nhẹ, giống như được thả cương liền phấn khởi đi chơi.

Hội sở là chỉ dành cho người có thẻ hội viên, Thịnh Hạ lần đầu tới, vào không được, cô liền gọi điện thoại cho Mẫn Du.

Mẫn Du: "Chờ, chị xuống đón em."

Thịnh Hạ đã đặt chuông báo, bảo đảm mình trước mười hai giờ quay về nhà.

Chơi quá muộn nói, Nhậm Ngạn Đông phỏng chừng sẽ không vui.

Mẫn Du đã xuống dưới lầu, "Thịnh Hạ." Thịnh Hạ ngước mắt, cất di động đi qua.

Hội sở nằm ở lầu một là quán bar, đi thang máy trực tiếp tới lầu ba.

Vừa rồi từ bên ngoài nhìn vào, phòng trông cũng khá bình thường, nhưng bên trong lại trang hoàng cực kỳ chú ý, như một động thiên khác hẳn.

"Ai là chủ hội sở vậy?" Thịnh Hạ hỏi.

Mẫn Du: "Vài người bạn, Thẩm Lăng cũng có phần." Cô nói: "Lần sau nói tam ca của em mang em lại đây tham quan một vòng, về sau bảo vệ chỉ cần nhìn mặt em sẽ cho vào."

Thịnh Hạ nhận thức hội viên cũng không nhiều người, nhưng đối với Thẩm Lăng còn tính là quen thuộc, bởi vì mẹ của cô là một trong những cổ đông của tập đoàn Thẩm thị.

Trong vòng bằng hữu Mẫn Du cùng Nhậm Ngạn Đông có sự trùng hợp phần lớn tất cả bọn họ đều là bạn chơi cùng khi còn nhỏ, ở chung một tiểu khu.

Kỳ thật người bên trong, Thịnh Hạ cũng đều gặp qua, nhưng lúc ấy Thịnh Hạ còn nhỏ mà hai mươi năm qua đi đối với những người này thì đã sớm không có gì ấn tượng với cô lắm.

Cửa phòng môn đẩy ra, Mẫn Du nói với bọn họ, "Mọi người chú ý công chúa đàn violon gả đến."

Âm nhạc, hoa tươi, vỗ tay, đều tới.

Bọn họ đều đối với Thịnh Hạ có rất nhiều ấn tượng khắc sâu, lúc Thịnh Hạ còn nhỏ thì không nhớ lắm, nhưng bọn họ thì không nhỏ, toàn là mười mấy tuổi có chút ký ức rõ ràng.

Khi đó Thịnh Hạ bốn tuổi rưỡi, mới vừa học đàn violon, thích ở trong đại viện biểu diễn cho các bạn nhỏ xem, nhưng cô ôm không nổi cây đàn violon, vì thế liền chỉ huy những em bé nhỏ tuổi hơn so với cô mà giúp cô nâng đàn violon...Bởi vì hồi ức là lúc còn quá nhỏ, Thịnh Hạ liền theo chân bọn họ cùng chơi rất vui.

Ngay đang lúc cầm bài lên, di động Mẫn Du vang lên, là điện thoại của bên điện ảnh Phẩm Ngu, muốn gặp mặt bàn cụ thể một vài chi tiết hợp đồng.

Mẫn Du báo Thịnh Hạ: "Em ở đây chơi một chút đi, chị đi ra ngoài bàn ký cái hợp đồng này." Cô hiện tại cũng không xác định khi nào có thể kết thúc, "Nếu là quá muộn, em không cần chờ chị, chị sẽ gọi tài xế đưa em về nhà trước."

Mẫn Du vừa rời đi không lâu, phòng lại có thêm người tới.

Theo thanh âm ồn ào, Thịnh Hạ ngẩng đầu nhìn lại.

Chương 8

Tổng cộng tiến vào ba người, người đằng trước Thịnh Hạ nhận ra ngay chính là Thẩm Lăng, lúc sau tiến vào là một nam một nữ, người đàn ông nắm tay người phụ nữ đi cùng, hẳn là một đôi vợ chồng hoặc là tình nhân.

Trai tài gái sắc, đặc biệt đẹp mắt.

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm vị mỹ nữ vài giây, tổng quan cảm thấy thật quen mắt, bỗng nhiên nhớ lại, mỹ nữ trước mắt chính là người phóng viên đã phỏng vấn mẹ cô lúc tham gia show kinh tế tài chính, Hạ Mộc.

Cô ngắm Hạ Mộc bỗng nhân ra so với trong TV còn xinh đẹp hơn một ít, khí chất càng tốt hơn.

Hạ Mộc đi cùng người nam nhân kia, cô cũng cảm thấy quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra gặp qua ở đâu.

Người đàn ông nhìn qua khí chất cao lãnh, không dễ tiếp cận, nhưng trong ánh nhìn của anh ta hướng về Hạ Mộc lại rất ôn hòa.

Đang còn tiếp tục đánh bài, tiếp theo đến lượt của Thịnh Hạ ra bài, trên bàn những người khác thúc giục, cô thu hồi tầm mắt.

Cùng lúc đó, ở một khu vực khác trong phòng, thật náo nhiệt.

"Ngọn gió nào thổi đến đây?" Có người đối với Hạ Mộc nói.

Hạ Mộc cười: "Gió hướng đông nam tây bắc."

Cô ngày thường bận bịu, mà hôm nay lại là cô cùng lão công Kỷ Tiện Bắc quen biết bọn họ cũng không nhiều lắm, nên rất ít khi lại đây.

Đêm nay vừa lúc cùng Thẩm Lăng ăn cơm, Thẩm Lăng rủ lại đây chơi, họ thuận đường đi qua.

Thẩm Lăng chuẩn bị sang khu vực đánh bài, còn chưa đi hai bước, liền liếc mắt một cái thấy được bài trước bàn Thịnh Hạ.

Anh ta quay đầu lại, ý bảo Kỷ Tiện Bắc, "Cậu xem ai ở kia?"

Không chỉ có Kỷ Tiện Bắc, Hạ Mộc cũng nhìn sang.

Thẩm Lăng hỏi Kỷ Tiện Bắc: "Còn có nhớ tiểu nha đầu kia là ai không?"

Nếu Thẩm Lăng nói như vậy, nhất định là anh ta quen người này, Kỷ Tiện Bắc nỗ lực lục nghĩ, ở trong đầu tìm tòi nửa ngày: "Thịnh Hạ?" Cô ấy có bộ dáng bây giờ so với lúc còn nhỏ có chút giống nhau.

Hạ Mộc hỏi Kỷ Tiện Bắc, "Con gái của Giáo sư Hạ phải không?"

Thẩm Lăng tiếp nhận Hạ Mộc nói, "Uhm."

Hạ Mộc cùng giáo sư Hạ rất hợp ý, lúc trước cùng quay một tiết mục, hai người cũng hợp tính.

Cô lại nhìn chằm chằm Thịnh Hạ vài lần, Thịnh Hạ cùng giáo sư Hạ có vài phần tương tự, khí chất cũng giống, bất quá con giỏi hơn mẹ.

Cô đã gặp qua không ít mỹ nữ, Thịnh Hạ là thuộc về vẻ đẹp tự tin, kiêu ngạo, thực kinh diễm, làm người ta đã gặp qua cũng khó quên được.

Thẩm Lăng cầm khẽ nhếch, "Đi thôi, qua đi nói chuyện chơi với cô ấy một chút, tiểu nha đầu này ba bốn tuổi hay khi dễ người khác, lúc ấy thích nhất khi dễ lão tam."

Hạ Mộc buồn bực, "Các anh khi còn nhỏ có nhận thức lúc nhỏ và hiện tại cô ấy không giống nhau không?" Cô nhìn qua Thẩm Lăng, lại nhìn nhìn Kỷ Tiện Bắc.

Thẩm Lăng: "Thịnh Hạ lúc còn rất nhỏ, thịnh bá bá cùng giáo sư Hạ liền ly hôn." Thịnh bá bá bận quá, không có thời gian quan tâm đến cô ấy nhiều, giao quyền chăm nuôi cho giáo sư Hạ.

Lúc sau, Thịnh Hạ liền ở chung nhà ông bà ngoại tại Thượng Hải. Khi nghỉ hè, Thịnh Hạ ngẫu nhiên cũng trở về Bắc Kinh thăm ông bà nội, tuy nhiên cô rất ít ra chơi, mà bọn họ lại đều lớn hơn cô tám chín tuổi, không chơi chung nhiều.

Sau đó, mọi người đều lớn lên, ai bận việc nấy, cơ bản liền không có cơ hội gặp mặt, tự nhiên mà vậy trở nên xa lạ.

Anh cùng Thịnh Hạ có duyen mà thân thuộc chút bởi vì giáo sư Hạ là đổng sự độc lập của tập đoàn Thẩm thị, chi nhánh tại Thượng Hải, anh ta cùng giáo sư Hạ đôi khi hẹn ăn cơm thì giáo sư Hạ cũng dẫn theo Thịnh Hạ.

Thẩm Lăng cất bước đi qua, Thịnh Hạ tầm mắt vừa lúc quay đầu lại đây, cô cười cười, "Đã lâu không thấy nha."

"Em cũng rất bận rộn, gặp em một chút không dễ dàng." Thẩm Lăng ý bảo đi tới Kỷ Tiện Bắc, hỏi cô: "Còn có nhớ cậu ta không?"

Thịnh Hạ trước sau cảm thấy quen mắt, còn là nghĩ không ra là ai, cô mỉm cười, "Nhận ra, người nhà Hạ mỹ nữ."

Kỷ Tiện Bắc: "......"

Thấy Kỷ Tiện Bắc ăn mệt, Thẩm Lăng bật cười.

Từ câu nói kia, Hạ Mộc liền biết, Thịnh Hạ nhất định là nhìn thấy từ buổi phỏng vấn giáo sư Hạ.

Tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng hai bên đều biết đối phương.

Chào hỏi qua, Thịnh Hạ cùng Hạ Mộc cũng không nói gì nhiều liêu, vốn là không quen thuộc. Lúc sau cùng đi toilet Thịnh Hạ vừa muốn xoay người từ chỗ rửa tay, Hạ Mộc từ toilet ra tới, hai người nhìn nhau cười, Thịnh Hạ liền không vội vã rời đi, chờ Hạ Mộc đi chung.

Hạ Mộc nói: "Lập tức liền phải thi lên thạc sĩ, cô có một chút không khẩn trương sao? Nếu là tôi khẳng định không

dám ra ngoài chơi."

Thịnh Hạ sửng sốt, "Cô tại sao lại biết tôi muốn thi lên thạc sĩ?"

Hỏi xong, lại hậu tri hậu giác, ngẫm nghĩ hẳn là Hạ nữ sĩ nói.

Hạ Mộc: "Khi trước ngẫu nhiên cùng giáo sư Hạ nói chuyện phiếm nên biết chút cô học khoa chính quy là toán học chuyên nghiệp, lúc trước tôi cũng hy vọng học ngành chuyên nghiệp này, đáng tiếc lúc trước thi rớt, điểm không đủ."

Cô cười, "Cô sao có thể làm được vừa đàn violon tốt như vậy, mà mặt khác còn có thể xuất sắc không kém? Thế nhưng còn thuần thục nắm giữ tam môn ngoại ngữ."

Thịnh Hạ bị lời khen này làm mơ màng ngẫm nghĩ rốt cuộc Hạ nữ sĩ cùng Hạ Mộc hàn huyên cái gì?

Hạ Mộc xem vẻ mặt Thịnh Hạ mờ mịt, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ không dám tin tưởng: "mẹ tôi còn biết khen tôi sao?"

Hạ Mộc: "Tất nhiên phải khen rồi."

Nói xong, cô cười cười: "Cô thật không biết tôi rất hâm mộ cô đâu, am hiểu nhiề, , tôi cái gì một loại cũng không rành, còn ngũ âm không được đầy đủ."

Thịnh Hạ cũng cười: "Đó là cô chưa thấy được chữ viết tay của tôi, sẽ không có biện pháp nào mà trợn mắt."

Hai người đi tới cửa phòng tiếp tục nói chuyện.

Thịnh Hạ hỏi: "cô cùng mẹ tôi quen từ khi nào?"

Bằng không với tính cách mẹ tôi như vậy, sẽ không vừa mới gặp người ta mà nói nhiều như vậy.

Hạ Mộc: "Cũng không tính lâu lắm, chúng tôi quen qua Thẩm Lăng giới thiệu. Chúng ta vừa giống vừa cùng là đồng hương, khoảng cách liền kéo gần."

Thịnh Hạ: "Quê cô là?"

Hạ Mộc nói cụ thể địa phương, Thịnh Hạ cười: "Thật là có duyên phận." Quê Hạ Mộc cùng với nơi bà cô nhỏ cư trú là cùng một thôn.

"Nghe nói phong cảnh nơi đó rất đẹp, tôi tính sau kỳ nghỉ đông sẽ về đó chơi."

Hai người lại liên tiếp nói không dừng, chủ đề càng lúc càng xa.

Thịnh Hạ cũng không nghĩ, Hạ Mộc là người đến từ vùng thôn núi, điều kiện trong nhà còn kém như vậy, cô cảm giác khí chất của Hạ Mộc như vậy phải là được bồi dưỡng cưng chiều từ trong gia đình có điều kiện ưu việt.

Hạ Mộc cười: "Kỷ Tiện Bắc đúng là cưng chiều tôi trong lòng bàn tay năm sáu năm."

Thịnh Hạ càng là không dám nghĩ hai người họ ở bên nhau năm sáu năm.

Cô thấy được nhẫn trên tay Hạ Mộc, "Cô đã kết hôn?"

Hạ Mộc gật đầu, cô vừa thi nghiên cứu sinh thì đi lãnh chứng.

Sau lại nói tiếp đề tài thi lên thạc sĩ, Hạ Mộc kể chính mình nửa năm nghỉ ngơi sau mới quyết định muốn thi nghiên cứu sinh dù lúc ấy có nhiều người khuyên cô đi theo con đường này.

Thịnh Hạ: "Tôi và cô thật giống nhau, muốn nhanh tốt nghiệp." Vì tốt nghiệp một tuần sau là đi lưu diễn.

Hạ Mộc cười: "Sao có thể giống nhau, cô là vì hoàn thành mộng tưởng, tôi là bởi vì nghèo, muốn sớm một chút kiếm tiền, cũng muốn cùng Kỷ Tiện Bắc có khoảng cách một chút."

Sau lại cô xin ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, bởi vì trong một năm liền có thể tốt nghiệp.

Cô hỏi Thịnh Hạ: "Sao cô không học nghiên cứu sinh nước ngoài?"

Nguyên nhân của Thịnh Hạ cùng Hạ Mộc hoàn toàn khác nhau, Hạ Mộc là vội vã tốt nghiệp, muốn cùng Kỷ Tiện Bắc kết hôn, mà cô chỉ là dùng khoá học nghiên cứu sinh này để đi trốn tránh một vài việc.

Nếu là cô quay trở lại công tác diễn tấu thì người trong nhà khẳng định sẽ thúc giục hôn sự.

Còn nếu là cô thi nghiên cứu sinh, lấy lý do đó thì có thể hoãn việc kết hôn.

Cô không biết Nhậm Ngạn Đông rốt cuộc có tính toán khi nào kết hôn, anh chưa bao giờ bàn về chủ đề này, cô càng không nghĩ thúc giục anh.

Tuy nhiên Thịnh Hạ không tiện nói thật, cô cùng Hạ Mộc cứ tạm giải thích như vậy: "Tôi học trong nước cũng là để tiện thăm nom gia đình nội ngoại hai bên, ở nước ngoài không tiện, ông bà tuổi cũng cao."

Hai người lại hàn huyên một lát, sau cảm thấy đứng nói chuyện có chút mệt mỏi, đều mang giày cao gót, chân đau.

Hạ Mộc đưa ra, "Về trong phòng không?"

Thịnh Hạ gật đầu, hai người đẩy cửa đi vào.

Cùng Hạ Mộc hàn huyên nhiều như vậy, Thịnh Hạ rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao Hạ nữ sĩ đối với Hạ Mộc không tiếc ca ngợi, chỉ tiếp xúc ngắn một giờ thế nhưng cô đều cảm thấy Hạ Mộc tính cách khá tốt.

Trên người Hạ Mộc có loại khí chất cứng cỏi, nỗ lực, đại khái người đàn ông nào cũng sẽ thưởng thức người phụ nữ có tính cách như vậy.

Trở lại phòng, Thịnh Hạ lại gia nhập đến nhóm chơi bài, Hạ Mộc ngồi bên cạnh Kỷ Tiện Bắc xem bài.

Bàn bài bốn người, Thịnh Hạ cùng Thẩm Lăng ngồi đối diện, Kỷ Tiện Bắc cùng một vị bằng hữu khác.

Thịnh Hạ đã thật lâu không đánh bài, kỹ thuật chơi bài có chút giảm xuống, cho dù có Thẩm Lăng hộ tống, hai người bọn họ vẫn là bại bởi Kỷ Tiện Bắc. Ba lần chơi đều là thua.

Đêm nay thật là hội tụ đầy đủ người quen. Cửa phòng lại lần nữa náo nhiệt lên, Thẩm Lăng ngước mắt, do Nhậm Ngạn Đông cùng vài người từ bữa tiệc khác vừa tan đến sau, trực tiếp tới hội sở.

Anh ta bận chuyện vợ con mà lâu không gặp được Nhậm Ngạn Đông, không biết anh bận cái gì.

"Lão tam gần nhất có bận gì không?" Thẩm Lăng trong miệng ngậm thuốc lá, mơ hồ nói không rõ câu.

Kỷ Tiện Bắc: "Cậu hỏi ai?"

Thẩm Lăng đem thuốc bắt lấy, anh ta cũng không phải là quá nghiện thuốc lá.

"Hỏi cậu, bằng không còn có thể hỏi ai?"

Kỷ Tiện Bắc cũng không biết, anh cùng Nhậm Ngạn Đông kết thúc hạng mục hợp tác, có mấy tháng lâu rồi cũng chưa gặp được Nhậm Ngạn Đông.

Thẩm Lăng liền không hỏi nhiều, cũng không kêu Nhậm Ngạn Đông lại đây đánh bài.

Lúc trước Nhậm Ngạn Đông yêu thầm Hạ Mộc, lúc sau bởi vì Hạ Mộc biết mà còn có Kỷ Tiện Bắc cũng biết.

Sau lại Hạ Mộc cùng Kỷ Tiện Bắc lãnh chứng, Nhậm Ngạn Đông liền rời xa, đoạn tình cảm tay ba này nhanh chóng trôi vào quên lãng.

Đương nhiên, chỉ khi có trường hợp hợp tác thương vụ, hoặc là tụ hội, không tránh được có lúc sẽ gặp nhau, cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ.

Nhưng Nhậm Ngạn Đông vì quá khứ này cũng không quá thân hai vợ chồng bọn họ.

Đêm nay xem như ngoại lệ, đại khái ai cũng không nghĩ đến có duyên mà gặp cùng nhau hôm nay.

Thịnh Hạ quay đầu nhìn lại, bên khu vực giải trí kia, Nhậm Ngạn Đông đang nói chuyện phiếm với người khác, dáng vẻ anh lười biếng dựa vào tay vịn trên sô pha, cười như không cười.

Như vậy không chút để ý trạng thái mê người này.

Thịnh Hạ luôn thua bài, cô cùng Thẩm Lăng nói: "Em sẽ gọi tam ca tới thay em đánh, cho anh tạm tanhg một hồi trước."

Thẩm Lăng cười, "Em nếu có thể mời lão tam lại đây, anh thua liền thua em."

Không chỉ là bởi vì Hạ Mộc có mặt tại đây, ngày thường mặc kệ nữ nhân nào, dù cho là ai cũng không làm Nhậm

Ngạn Đông muốn hỗ trợ đánh bài, Nhậm Ngạn Đông không dễ tiếp nhận như vậy.

Dù là người phụ nữ quen biết thế nào, Nhậm Ngạn Đông cũng chưa cho ai mặt mũi. Không nghĩ Thịnh Hạ là ngoại lệ.

Thịnh Hạ đối với Thẩm Lăng cười nhạt, "Anh tính toán thua em cái gì?"

Thẩm Lăng: "Điều kiện tùy em nói, chỉ cần em có thể làm được."

Thịnh Hạ trước nay đều sẽ không ngượng ngùng, cô thật liền dám đề yêu cầu, "Em lập tức muốn thi nghiên cứu sinh, chờ em thi đậu, anh giúp đưa cho em 1 dự án."

Thẩm Lăng: "... Em thật đúng là không xem bản thân là người ngoài." Anh ta đồng ý.

Thịnh Hạ quay đầu, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông bên kia, "Tam ca."

Phòng ăn cách chỗ bọn họ khá xa, nhưng Nhậm Ngạn Đông vẫn là nghe có người kêu anh.

Anh cho rằng chính mình bị ảo giác, bởi vì anh nghe ra là Thịnh Hạ kêu mình.

Thịnh Hạ mỗi lần kêu anh bằng 'tam ca', đều là nhu mềm còn mang theo vài phần làm nũng.

Đến khi nghe tiếng thứ hai 'tam ca' truyền đến, có người nhắc anh, "Lão tam, Thịnh Hạ kêu cậu."

Nhậm Ngạn Đông nghiêng sườn mặt đi tìm, sửng sốt.

Cô không phải nói là ở nhà làm đề thi sao?

Sau đó anh lại thấy được Hạ Mộc, còn có Kỷ Tiện Bắc.

Thịnh Hạ đối với anh vẫy tay, ý bảo anh sang đây.

Nhậm Ngạn Đông cùng mấy người khác chạm cốc, "Xin lỗi không tiếp chuyện được." Anh cầm ly rượu qua tìm Thịnh Hạ.

Thẩm Lăng vuốt ve cằm, hơi hơi nhíu mày, không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông thật đúng là lại đây.

Dựa theo hiểu biết của anh về Nhậm Ngạn Đông, cùng với thái độ của Nhậm Ngạn Đông đối với nữ nhân trong quá khứ, lúc này anh hẳn là chỉ là đối Thịnh Hạ gật gật đầu, sau đó tiếp tục cùng khách hàng thương nghiệp khác hợp tác nói chuyện phiếm.

Chính là lúc này đây, Nhậm Ngạn Đông thế nhưng lại bước sang đây, điểm này đều không hề hợp lý.

Kỷ Tiện Bắc buồn bã nói: "Tôi xem cậu thật là thua rồi."

Hạ Mộc cười: "Khẳng định thua. Nhậm tổng không có biện pháp cự tuyệt mị lực của Thịnh Hạ chúng ta."

Nhậm Ngạn Đông đã đến gần, Kỷ Tiện Bắc: "Còn tưởng rằng cậu đang ở New York."

"Đã trở lại, về sau trọng tâm vẫn là ở Bắc Kinh." Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Hôm nay là có dịp gì đặc biệt nhỉ?"

Hạ Mộc hướng cằm sang với Thẩm Lăng giương lên, nói giỡn: "Bị anh ta lừa đến."

Thẩm Lăng: "Các ngươi có thể a, mời tôi ăn cơm, còn bắt tôi phải ký bill."

Nhậm Ngạn Đông chào hỏi một người khác ngồi chung bàn, lúc này mới nhìn về phía Thịnh Hạ, "Em thật không phải...nói muốn ở nhà chuyên tâm làm đề?

Lời nói mới mấy chữ đã bị Thịnh Hạ đánh gãy, "Em kết thúc tuần diễn đàn violon. Tam ca, đã lâu không thấy nha."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, thế nhưng lại tỏ ra cùng anh không thân thuộc.

Thịnh Hạ nhường cho anh chỗ cô đang ngồi, "Tam ca, anh giúp em đánh bài, em muốn thắng bọn họ."

Nhậm Ngạn Đông đại khái hiểu rõ cô là đang đánh cược với ai.

Anh không lại hỏi nhiều, ngồi xuống.

Thẩm Lăng trợn mắt há hốc mồm, chớp chớp mắt, "Cậu thật đúng là giúp cô đánh bài?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Có vấn đề?"

Thẩm Lăng xoa xoa ấn đường, lại lần nữa xác nhận: "Lão tam, cậu đêm nay uống say có phải không?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn anh liếc mắt một cái: "Uống cũng chưa đến nửa ly rượu vang đỏ, cậu nói xem say không?"

Thịnh Hạ nhấp miệng cười nhạt, dựa vào lưng ghế Nhậm Ngạn Đông, xem anh đánh bài.

Nhậm Ngạn Đông chơi bài trong giới không ai có thể so với anh, chỉ cần người đối diện không phải quá dở, anh cũng không có thua quá.

Đêm nay cùng Thẩm Lăng phối hợp không tồi, hai váng liền đểu thắng Kỷ Tiện Bắc.

Nhậm Ngạn Đông không muốn chơi nữa, anh hỏi Thịnh Hạ, "Em đã thắng cược như vậy được chưa?"

Thịnh Hạ một chút đều không ngoài ý nghĩ anh có thể đoán được cô đang cùng người khác cá cược, cô gật đầu: "Uhm."

Nhậm Ngạn Đông: "có đánh cuộc hay không là chuyện khác?"

Thịnh Hạ: "Không có."

Cô cằm đối với Thẩm Lăng khẽ nhếch, "Nhớ rõ phải đáp ứng điều kiện em đã nói."

Nhậm Ngạn Đông cầm lấy ly rượu, hơi ngửa đầu, đem rượu uống một hơi cạn sạch, "Các ngươi tiếp tục, tôi về chỗ."

Thẩm Lăng buồn bực đã chết, đem bài đi phía trước đẩy ra, dựa vào lưng ghế, "Đêm nay dây thần kinh nào của cậy chạm mạch rồi? Cậu ngày thường không phải ai cũng đều không phản ứng? Như thế nào liền cố tình giúp Thịnh Hạ?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn anh, "Bởi vì Thịnh Hạ là bạn gái tôi."

Tất cả mọi người ngẩn mấy giây sau mới tiêu hóa tin tức này.

Nhậm Ngạn Đông đứng dậy, cùng Thịnh Hạ nói: "Em lấy áo khoát, anh cùng bọn họ nói một tiếng."

Thịnh Hạ còn không có chơi đủ, "bây giờ về nhà liền à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm."

Thịnh Hạ không nghĩ lại, "Hiện tại mới 11 giờ."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "Em luyện đề xong chưa?"

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Ngạn Đông nâng bước qua bên khu vực giải trí kia.

Thẩm Lăng đến bây giờ còn trạng thái khiếp sợ, anh cùng Nhậm Ngạn Đông quen từ nhỏ, thế nhưng không biết Nhậm Ngạn Đông đang có bạn gái.

Tuy nói Nhậm Ngạn Đông mấy năm nay vẫn luôn phụ trách thị trường hải ngoại của tập đoàn Viễn Đông, cơ bản không ở Bắc Kinh, nhưng hai người ngày thường cũng có liên hệ, Nhậm Ngạn Đông thế nhưng không hề nói một chút về chủ đề này.

Anh suy đoán, Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ hẳn là mới vừa ở cùng nhau.

"Hai người các ngươi, sao ở bên nhau?" Anh hỏi Thịnh Hạ.

Lúc trước là Thịnh Hạ theo đuổi Nhậm Ngạn Đông, cũng không gọi là theo đuổi, nhưng cô là người tỏ tình trước.

Có thể là về điểm này với người phụ nữ cũng không nên khoe khoang gì, cô không thể kể hết cho Thẩm Lăng chuyện cô theo đuổi Nhậm Ngạn Đông, mà Nhậm Ngạn Đông với cái loại này tính cách, càng sẽ không chủ động theo đuổi phụ nữ.

Cô cười cười, nói bịa một lý do: "là quan hệ qua hai nhà giới thiệu."

Thẩm Lăng gật đầu, cũng hiểu được chút rồi.

Lão tam đối đãi tình cảm luôn luôn lãnh đạm, lúc trước với Hạ Mộc dù là đoạn tình cảm đơn phương, lúc sau cũng không có tâm tư nói chuyện yêu đương.

Nếu là hai người bọn họ được Thịnh gia cùng Nhậm gia tác hợp, b khẳng định là vì ứng phó người trong nhà, nên tạm thời chắp vá ở bên nhau.

Anh theo hiểu biết đối với Thịnh Hạ, cô sao có thể chịu được Nhậm Ngạn Đông lãnh đạm, đánh giá chung thì cũng là không tận tâm, tùy ý nói chuyện.

Bên kia, Nhậm Ngạn Đông lại kêu Thịnh Hạ, "Đi thôi."

Thịnh Hạ theo chân bọn họ xua xua tay: "Chờ em thi xong tìm mọi người chơi."

Hạ Mộc: "cố thi nhe, chúc may mắn."

Thịnh Hạ cười: "Cảm ơn."

Chờ Thịnh Hạ đi xa, trên bàn một người khác nói: "Hai người bọn họ không thích hợp."

Thẩm Lăng: "Cậu ngốc như vậy cũng có thể nhìn ra. Nhưng cũng không cần nhọc lòng nghĩ cho bọn họ, Thịnh Hạ trước nay đều không phải sẽ tự tìm ủy khuất cho bản thân, cô ấy chỉ cần có hứng thú thì cũng không cho ai mặt mũi, sẽ trực tiếp đạp lão tam một cái."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 9

Ra khỏi phòng, Nhậm Ngạn Đông nhìn Thịnh Hạ, trong tay chỉ có túi xách, trên người mặc váy cũng không có thêm áo khoát gió.

"Áo khoát em đâu?"

Thịnh Hạ: "Ở trên xe."

Hội sở có điều hòa nhiệt độ ấm rất cao, nhưng đi ra khỏi hội sở đến bãi đậu xe trong sân cách đến mấy chục mét.

Nhậm Ngạn Đông đem áo khoát của mình cho cô, thuận tay lấy túi của cô cầm trong tay.

Thịnh Hạ choàng áo của anh lên, nháy mắt như được vây quanh trong hơi thở mát lạnh của anh.

Từ lầu ba xuống lầu một bằng thang máy nhanh trong chớp mắt liền đến. Nhậm Ngạn Đông theo bản năng ngăn cửa thang máy để cô bước ra trước, anh theo sát sau đó.

Thịnh Hạ xoay mặt, vươn tay nắm tay anh. Nhậm Ngạn Đông trực tiếp đem túi cô qua, cho rằng cô muốn tự mình cầm.

Thịnh Hạ không nhận, lùi tay về, qua vài giây, cô lại lần nữa duỗi tay.

Nhậm Ngạn Đông cuối xuống mới phản ứng hiểu theo ý của cô, nắm tay cô, hai người sóng vai hướng ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ ở bên ngoài công khai thân mật chúng, trước kia mặc dù là ở nhà, cũng rất ít tình huống tay trong tay.

Đi đến xe, Nhậm Ngạn Đông mới khởi động xe, hỏi chuyện ở hội sở.

Anh không thấy được Mẫn Du, "Em đến với ai?"

Thịnh Hạ: "Mẫn Du, chị ấy đã đi gặp bên Phẩm Ngu để ký hợp đồng."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, cũng không có trách cứ cô như thế nào không chịu ở nhà làm bài, mà lại chạy đến hội sở chơi. Cô vốn dĩ tính tình thích náo nhiệt, trong khoảng thời gian tự mình nhốt ở trong nhà luyện làm đề thi thì đúng là không dễ.

Tuy nhiên anh nhắc nhở cô: "Lần sau có đi ra ngoài phải đi cùng anh. Nếu là cùng những người khác chơi thì đừng cố uống rượu."

Thịnh Hạ đáp lời, cô nói lên, "Làm sao mà anh biết được Hạ Mộc." Vừa rồi anh cùng Hạ Mộc còn có Kỷ Tiện Bắc chào hỏi, nhìn liền không giống như là không quen thuộc.

Nhậm Ngạn Đông ' uhm ' thanh âm, cũng không nhiều lời nữa.

Thịnh Hạ cũng không cảm giác không đúng chỗ nào, bởi vì anh mặc kệ đối với ai đều là như thế này không chút có thái độ quá để ý.

Đêm nay cùng Hạ Mộc ở chung mấy tiếng, cô càng thêm hâm mộ Hạ Mộc.

Hạ Mộc cùng chồng ở bên nhau 6 năm, còn có thể vẫn duy trì trạng thái tình nhân ngọt ngào.

Cô cũng gián tiếp hỏi chuyện vợ chồng Hạ Mộc khi ở chung có nhiều đề tài để nói chuyện không, nói chuyện mãi không hết.

Hạ Mộc nói không biết người khác thế nào, nhưng cô cùng Kỷ Tiện Bắc chính là như vậy.

Thịnh Hạ nghiêng đầu, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, sườn mặt của anh đang nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Tam ca."

"Uhm?"

Nhậm Ngạn Đông quay đầu, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ nói: "Em đêm nay có hỏi qua, có phải vợ chồng cùng ngành sẽ có chung đề tài nói chuyện, xác thật đúng là nói hoài không hết."

Nhậm Ngạn Đông thuận miệng hỏi câu: "Hỏi ai?"

Thịnh Hạ: "Em nói chuyện phiếm với Hạ Mộc mà biết được. Cô ấy nói cô ấy cùng Kỷ Tiện Bắc, có khi chỉ ăn một hộp kem mà thảo luận cả một buổi tối."

Cô thật sự nghĩ không ra, chỉ là một hộp kem mà thôi, có thể nói lâu như vậy?

Nếu là đổi thành cô cùng Nhậm Ngạn Đông, cơ bản chính là như vậy:

' tam ca, em muốn ăn kem. '

'uhm. '

Tiếp theo, Nhậm Ngạn Đông mua kem đưa cho cô, cô mở kem hộp ra, ăn xong sau đem hộp ném vào thùng rác kết thúc cứ như vậy.

Cô trước sau cũng chưa nghĩ thông suốt, "Một hộp kem mà trong một buổi tối, cũng không biết hàn huyên cái gì nữa."

Nhậm Ngạn Đông cũng không biết, cho nên không có biện pháp đáp lời cô.

Thịnh Hạ hâm mộ Hạ Mộc trong chốc lát, tiếp theo nói thêm, "Em mới biết được Hạ Mộc cùng bà cô nhỏ là đồng hương, khó trách mẹ em nói chuyện với Hạ Mộc nhiều như vậy."

Cái thôn nhỏ kia tứ phía núi vây quanh, cảnh sắc rất đẹp. Kỷ Tiện Bắc cũng từng đi qua nơi đó, đều không muốn trở về.

Nghe Hạ Mộc kể nhiều thú vị về địa phuong này, cô càng muốn đi.

"Nếu không chờ em kết thúc thi, chúng ta cùng đi đến nhà bà cô nhỏ chơi mấy ngày?" Cô hỏi ý kiến Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông bỗng trong xe trầm mặc, chớp mắt một cái chỉ nói trong vô thức: "Cuối năm rất bận, không nhất định có thời gian."

Anh đã quên, đây là anh lần thứ mấy anh nói dối Thịnh Hạ. Lời nói dối tựa như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Thịnh Hạ cũng không phải một hai phải đi trong năm nay, cô nói: "Chờ anh có thời gian vậy."

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm."

Vừa lúc di động Thịnh Hạ vang lên, đề tài này tạm gác lại như vậy.

Nhậm Ngạn Đông lại lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, kỳ thật cuối năm khá bận, nhưng nếu Thịnh Hạ muốn đi du lịch, anh cũng có thể tranh thủ một khoảng thời gian bồi cô. Nhưng cái thôn nhỏ kia, anh đã từng đi qua.

Năm ấy Kỷ Tiện Bắc cầu hôn Hạ Mộc, anh muốn rời Bắc Kinh, chuẩn bị trở lại New York, nhưng trước khi đi New York, ma xui quỷ khiến sao lại khiến anh đi đến quê quán của Hạ Mộc.

Ở đó anh làm từ thiện, xây dựng trường học.

Bất quá ngại làm Hạ Mộc mang thêm rắc rối, ngôi trường kia được xây dưới danh nghĩa của Thẩm Lăng quyên góp, các em nhỏ cùng cán bộ trong thôn, vẫn luôn cho rằng anh mang họ Thẩm...

Lúc trước khi anh yêu thầm Hạ Mộc, lựa chọn không nói cho Thịnh Hạ bởi vì cảm thấy không cần thiết.

Sau việc thiếu chút nữa bại lộ bức thư pháp, lại bị lão Vạn hỗ trợ che dấu, anh đại khái mang tâm trạng nghĩ mình may mắn. Tuy nhiên chủ yếu là anh không muốn làm Thịnh Hạ mất vui.

Anh là mối tình đầu của Thịnh Hạ, rõ ràng anh đối với Thịnh Hạ mang một ý nghĩa quan trọng.

Mà hiện tại, Thịnh Hạ đột nhiên gặp được Hạ Mộc, hai người hàn huyên nhiều như vậy, Thịnh Hạ vẫn luôn tự mình lại mang tâm tình hâm mộ đối với danh tiếng Hạ Mộc.

Hơn nữa giáo sư Hạ vài lần đả kích Thịnh Hạ bằng cách thổ lộ niềm yêu thích đối với Hạ Mộc, khiến cho cô có chút để ý cùng tự ti.

Càng trùng hợp chính là nhà bà cô nhỏ của Thịnh Hạ cùng một cái thôn Hạ Mộc.

Cùng cô thẳng tanhg tỏ bày việc này khẳng định sẽ khiến trong lòng cô trở thành một cái gai nhỏ. Nếu là không nói thẳng thì có lẽ cả đời cô cứ giữ suy nghĩ như vậy cũng

không biết. Hoặc cũng có thể chờ về sau một ngày nào đó mà cô biết sự thật.

Hiện giờ, với anh mà nói như là cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, tiến thoái lưỡng nan.

Thịnh Hạ đã kết thúc trò chuyện, cất di động, nói với Nhậm Ngạn Đông: "Em đã ký hợp đồng với Phẩm Ngu, sau khi kết thúc thi lên thạc sĩ em sẽ cùng đạo diễn hẹn gặp bàn bạc."

Nhậm Ngạn Đông thu hồi suy nghĩ, "Quay trong bao lâu?"

Thịnh Hạ: "Còn không biết." Cô cười, "Đến lúc đó anh có đi thăm trường quay không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Đi."

Đang nói, di động anh chấn động, là điện thoại của Mẫn Du, anh ấn trả lời tin nhắc: □ Thịnh Hạ ở bên cạnh. □ Lúc sau Mẫn Du không lại gọi lại nữa

Sau khi về đến nhà, Nhậm Ngạn Đông hỏi Thịnh Hạ, muốn làm lại một bộ đề hay không, anh cùng ôn.

Thịnh Hạ cũng mệt mỏi, lắc đầu, "Hôm nay coi như thả lỏng."

Cô đến phòng quần áo, cầm một áo sơmi màu xanh biển kẻ sọc của Nhậm Ngạn Đông, trực tiếp đi phòng tắm.

Nhậm Ngạn Đông xuống dưới lầu, gọi điện thoại cho Mẫn Du.

Mẫn Du bên kia thật lâu mới tiếp nghe, mở miệng chính là: "Tôi đã biết."

Cô hiện tại đã ở hội sở, từ những người khác nghe đại khái hiểu chuyện gì.

Như thế nào cũng không nghĩ được làm sao tình cờ mà tất cả mọi người tập trung thành tụ hôm nay.

Cô hỏi: "Thịnh Hạ đâu?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đang tắm."

Mẫn Du: "Cô ấy còn chưa biết à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Biết cái gì?"

"Còn có thể là gì?" Mẫn Du cầm chén rượu rời khỏi phòng.

Nhậm Ngạn Đông hiểu ngầm, "Không biết."

Mẫn Du đi đến cửa sổ, "Hạ Mộc hiện tại đã biết cậu cùng Thịnh Hạ ở bên nhau, hai vợ chồng bọn họ khẳng định sẽ không nhắc lại chuyện kia cho Thịnh Hạ biết làm chi, về sau phỏng chừng cũng không có cơ hội cùng nhau họp mặt chơi."

Nói chút cảm kích thì là giả, lão Vạn khẳng định sẽ không nói với Thịnh Hạ, cô chắc chắc cũng sẽ không, vậy chỉ còn Thẩm Lăng.

"Cậu nhớ dặn dò Thẩm Lăng, chỉ cần anh ta không nói lỡ miệng, liền không có việc gì."

Cô thở dài, cúp điện thoại, lắc lắc rượu vang đỏ trong ly, hít thở dài, thoáng đượm buồn bước xuống lầu.

Vừa rồi cô cùng Thịnh Hạ nói chuyện điện thoại, bàn về công việc cụ thể theo hợp đồng.

Thịnh Hạ cũng kể cho cô nghe về Hạ Mộc, đêm nay gặp được Hạ Mộc thực xinh đẹp, so với lời khen của giáo sư Hạ đúng là rất giống nhau, thông minh có nội hàm.

Cô chợt không biết đáp tiếp lời khen này thế nào.

Hạ Mộc cùng Kỷ Tiện Bắc tình cảm vợ chồng đang rất nồng nàn, đối Nhậm Ngạn Đông căn bản là không chút nào dư thừa quan tâm, là do Nhậm Ngạn Đông tình nguyện đơn phương, tự mình đa tình.

Ngẫm nghĩ nếu cô là Thịnh Hạ khi biết tình hình thực tế năm đó sẽ rất khổ sở. Cái khổ sở này chính là người đàn ông mình yêu đối với mình thì lãnh đạm, nhưng lại đã từng có thời gian yêu thầm sâu đậm. Bây giờ cô chỉ hy vọng có thể gạt Thịnh Hạ cả đời này.

Mẫn Du đứng ngoài cửa sổ suy nghĩ đến phát ngốc một lúc lâu, xoay người trở về phòng tiệc.

Liền bắt gặp Thẩm Lăng đang cầm di động dựa vào bên tai nói chuyện.

Cô cười cười, nếu là không đoán sai, đại khái là Nhậm Ngạn Đông điện thoại cho cậu ta.

Mẫn Du đứng sát vai, vỗ vỗ bả vai Thẩm Lăng. Thẩm Lăng đang ngặm điếu thuốc trong miệng, sờ túi tiền tìm bật lửa nhưng không có.

Anh lại bắt lấy điếu thuốc, nói trong di động: "Tôi ăn no rửng mỡ mà nói ra cái đó làm gì chứ!"

Nhậm Ngạn Đông: "Cậu lo lẳng lặng mà nâng niu bảo bối đi!"

Thẩm Lăng: "......" Anh tự mình lý giải vì Nhậm Ngạn Đông không kể chuyện yêu thầm với Thịnh Hạ trước thế nên cứ tỏ vẻ như là nam nhân đầy lòng tự trọng cảnh cáo anh.

Cũng đúng.

Có người đàn ông nào lại tiết lộ cho người khác biết về đoạn tình đơn phuong đau khổ trước đây?

Huống chi vẫn là Nhậm Ngạn Đông loại người khá kiêu ngạo.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh cũng sẽ không trước mặt những người khác nói bậy chuyện này.

Anh không chỉ là bạn tốt của Nhậm Ngạn Đông mà còn có quan hệ thân với Kỷ Tiện Bắc và Hạ Mộc, không muốn vì quá khứ mà làm ảnh hưởng đến sinh hoạt vợ chồng bạn mình.

Thẩm Lăng dùng ngón tay nghịch chơi phủi xuống lá sợi của điếu thuốc, "Không có việc gì nữa thì tôi đánh bài tiếp."

Nhậm Ngạn Đông: "Còn việc quyên góp giúp trường học, đến lúc đó lỡ bà cô Thịnh Hạ nhận ra tôi..."

Thẩm Lăng đã hiểu, tiếp nhận lời nói, "Vậy cậu cứ trực tiếp nói tên tôi ra, nói đại khái là cùng tôi làm từ thiện, cũng chỉ đề tên tôi lúc liệt kê người quyên góp, cái này mọi người sẽ không hoài nghi nhiều."

Nhậm Ngạn Đông nhận thấy lý giải khá hợp tình hợp lý nên mới kết thúc trò chuyện.

Anh dựa vào sô pha, mệt mỏi xoa xoa ấn đường, ở phòng khách ngồi một lát, đi tắm.

Chờ anh ở dưới lầu sau khi tắm xong thì vào phòng ngủ, Thịnh Hạ còn chưa ra khỏi phòng tắm.

"Thịnh Hạ?" Nhậm Ngạn Đông gõ cửa.

Thịnh Hạ: "Uhm?"

Nhậm Ngạn Đông: "Em đã tắm bao lâu?" Anh đẩy cửa ra.

Thịnh Hạ đang ở bồn tắm đầy hoa hồng và sữa bò, tầng tầng lớp lớp cánh hoa hồng đỏ tươi phiêu diêu, trôi lềnh bềnh ở mặt nước.

Hoa hồng này đều là của Nhậm Ngạn Đông tặng cho cô, cô cất trong tủ lạnh, dùng để tắm.

Nhậm Ngạn Đông: "Em đang làm gì vậy?"

Cô hai tay chống ở bồn tắm bên cạnh, hai mũi chân căng chặt, cẳng chân thẳng tắp lộ ra trên mặt nước.

Thịnh Hạ: "Giảm béo, bảo trì vóc dáng."

Nhậm Ngạn Đông: "......" Thúc giục cô: "Quá muộn, nhanh tắm xong còn đi ngủ."

Thịnh Hạ: "Uhm, anh ngủ trước đi."

Nhậm Ngạn Đông đến cửa phòng tắm bật đèn đầu giường cho cô.

Thịnh Hạ nửa giờ sau mới tắm xong, tiếp theo dưỡng da, từ lúc Nhậm Ngạn Đông thúc giục cô ngủ cho đến lúc này đã qua đi một tiếng.

"Tam ca?"

Thịnh Hạ bò lên trên giường, nhẹ gọi một tiếng.

Nhậm Ngạn Đông xoay người, "Xong rồi?"

Thịnh Hạ tới gần anh, một mùi hương hoa hồng nhàn nhạt xông vào mũi.

Nhậm Ngạn Đông đem cô ôm trong ngực, hôn vành tai cô, thời gian quá muộn, anh hỏi cô: "Vây có ngủ không?" Anh muốn cô.

Thịnh Hạ: "Không ngủ."

Anh áp nụ hôn ấm áp từ từ xuống dưới.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 10

Một ngày nữa là đến ngày thi, Thịnh Hạ thu dọn hành lý đơn giản, chuẩn bị trở về ở chung cư.

Biệt thự của Nhậm Ngạn Đông cách trường thi hơn bốn mươi phút đi xe nếu giao thông thông thuận, còn mà ngày đó kẹt xe thì phải hơn một tiếng rưỡi mới đến nơi. Chung cư cô gần trường học, mặc dù là đi xe cũng chỉ hơn mười phút.

Hôm nay là thứ sáu, tập đoàn Viễn Đông tổ chức họp thường niên.

Viễn Đông họp thường niên bắt đầu từ đầu giờ chiều, Thịnh Hạ đoán chừng từ 10 giờ đến 11 giờ có thể kết thúc, cô không vội vã đi mà ở phòng khách xem TV, chờ Nhậm Ngạn Đông trở về.

Lần trước xem TV lúc Hạ nữ sĩ làm khách của talk show, hôm nay vô thức Thịnh Hạ chuyển sang kênh kinh tế tài chính, đang có tiết mục Hạ Mộc làm chủ trì.

Xem hai lần phát song Thịnh Hạ càng cảm thấy tiết mục này không tồi, lên mạng xem thêm các video phỏng vấn khác của Hạ Mộc.

Có một video tương đối ngắn nhưng cô cũng kiên nhẫn xem vì đều là liên quan đến tài chính, xem thêm một ít cũng

được lợi.

Xem liên tục đến 9 giờ, đôi mắt Thịnh Hạ cũng có chút mệt, cô đang định rời khỏi gọi Nhậm Ngạn Đông mấy giờ có thể về nhà, kết quả bên dưới có một video dừng lại ở hình ảnh hấp dẫn cô.

Hình ảnh nhân vật đúng là Nhậm Ngạn Đông, cách đây là ba năm trước, trong một show phỏng vấn về tài chính đã được chỉnh thời lượng video ngắn đi. Phân đoạn này người phóng viên hỏi vấn đề riêng với Nhậm Ngạn Đông.

Thịnh Hạ click mở video, lọt vào trong tầm mắt hình ảnh đó là Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía dưới đài có người phóng viên đang cầm mic, video này là lúc đó đang phát sóng trực tiếp màn ảnh lại thấy được một bộ mặt khác biệt của anh.

Đại khái là trong hiểu biết của cô về Nhậm Ngạn Đông thì cô cảm giác đáy mắt anh có chứa chút cảm xúc kích động. Theo sát tiếp là hình ảnh trong video quay đến dưới đài.

Cô ngẩn ra, người xuất hiện trong màn ảnh là Hạ Mộc.

Nguyên lai trong show tài chính người chủ trì chuyển chủ đề cho Hạ Mộc cơ hội hỏi Nhậm Ngạn Đông, Hạ Mộc đứng lên, trở thành tiêu điểm của cả hội trường.

Thịnh Hạ là một nữ nhân thế nhưng cô cảm thấy lúc này sắc đẹp của Hạ Mộc làm người ta hít thở không thông, Hạ Mộc ăn mặc áo sơmi màu trắng, ở bên hông cột lại thành một nơ, bên trong là một bộ lễ phục màu lam.

Cô biết lễ phục kia, là thuộc nhãn hiệu cao cấp, khả năng Hạ Mộc sợ bộ váy này quá cao sang, nên khoát thêm bên ngoài một áo sơmi để che bớt sự lộng lẫy của lễ phục.

Kế tiếp, Hạ Mộc bắt đầu đặt vấn đề với Nhậm Ngạn Đông, câu hỏi tương đối dài, Thịnh Hạ cũng chuyên chú nghe, trong lúc máy quay chuyển từ Hạ Mộc sang cận mặt Nhậm Ngạn Đông.

Hạ Mộc đặt câu hỏi chuyên nghiệp lại nghiêm túc, mà Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn Hạ Mộc, giống như nghe cũng thực chuyên chú.

Thịnh Hạ trong đầu đột nhiên liền xuất hiện câu nói trước của Hạ nữ sĩ trước đó vài ngày:

「 nếu cô có cùng nét xinh đẹp như Hạ Mộc nội hàm có năng lực, khẳng định nam nhân rất thích thưởng thức.」

Chỉ một nháy mắt, Thịnh Hạ tự cảm thấy thực vớ vẩn, lúc Hạ Mộc đưa câu hỏi rất bén nhọn, Nhậm Ngạn Đông nhìn Hạ Mộc không hề chớp mắt, anh có phải đã thích Hạ Mộc hay không?

Nghĩ đến vấn đề này, cô bị chính mình làm hoảng sợ.

Cảm giác gần giống như khi làm bài đến choáng váng, cô gõ gõ huyệt Thái Dương.

Rời khỏi video, Thịnh Hạ nhắn một tin cho Nhậm Ngạn Đông: 「 tam ca, anh mấy giờ trở về? 」

Nhậm Ngạn Đông: còn sớm, họp thường niên sau khi kết thúc, anh còn có một họp video, em ngủ trước đi.

Thịnh Hạ: uhm.

Cô đi sang thư phòng trên lầu tìm giấy phác hoạ, vẽ bức họa xong đặt tại tủ đầu giường, lấy hành lí xuống cùng tài xế đưa cô đi về chung cư.

Thời gian này trên đường đã không còn kẹt xe. Cuối tháng mười hai, trời khá lạnh, trên đường không náo nhiệt, ồn ào náo động như trước.

Thịnh Hạ vẫn luôn nhìn không ngừng cảnh đường phố lùi lại từ cửa sổ xe, ánh đèn mê ly, bóng cây trọng điệp.

Mẫn Du nhắn tin cho cô: bảo bối, ngày mai thuận lợi nhe~

Thịnh Hạ trả lời bằng mấy cái biểu tượng hôn môi.

Mẫn Du hỏi cô: ngày mai tam ca nhà em có đưa em đi thi được không? Nếu là cậu ta bận, chị đi đón em.

Thịnh Hạ: không biết, anh ấy hẳn là bận. Cũng không cần chị lại đây, em đều tự sắp xếp tốt.

Mẫn Du không nói chuyện tào lao cùng cô, đi ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi thật tốt.

Thịnh Hạ thế nhưng ma xui quỷ khiến hỏi một câu: chị nghĩ thử với tính tình tam ca như vậy, có thể nhất kiến

chung tình hay không, hoặc là đột nhiên động tâm, yêu khắc sâu một nữ nhân?

Mẫn Du xem xong tin nhắn bỗng trở nên ngốc đi, trong lòng như nhảy vài cái, cảm giác có gì đó sai sai.

Cô trực tiếp gọi điện thoại qua, giả vờ cười nói: "Em không phải nên nghiên cứu trọng điểm bài thi, như thế nào lại đi nghiên cứu tam ca nhà em?"

Thịnh Hạ: "Đều chuẩn bị thi kỹ rồi."

Đến nỗi vì cái gì đột nhiên nghiên cứu Nhậm Ngạn Đông, chắc là do gần đây cũng không bận biểu diễn, ngoài trừ lúc làm bài thi, thì thật nhàm chán, nhàm chán đến nghĩ linh tinh.

Cho nên không thể để cô quá nhàn rỗi, thi xong cô liền phải làm việc ngay.

Mẫn Du tiếp theo đề tài vừa rồi, "Tuy rằng chị từ nhỏ không thích Nhậm Ngạn Đông, cảm thấy cậu ta chẳng có chút thú vị, không xứng với em, nhưng nói một câu lương tâm thì Nhậm Ngạn Đông đối với em là yêu rất sâu đậm."

Thịnh Hạ cười, "Lời này em rất thích nghe."

Đề tài về Nhậm Ngạn Đông như trôi vào quên lãng, cô cũng không nghĩ lo được lo mất, lo sợ không đâu.

"Buổi tối cuối tuần này em có thời gian, chị có thể sắp xếp em cùng đạo diễn gặp mặt."

Mẫn Du thích nhất trạng thái phân định rõ công tự của Thịnh Hạ, tự tin, kiêu ngạo, mặc kệ ai, mặc kệ chuyện gì đều không làm cô mất tập trung, không có thời gian vì ai mà quá hao tâm tốn sức.

Cô hỏi: "Em xác định đêm đó không muốn cùng tam ca nhà em ăn bữa cơm thả lỏng một chút?"

Thịnh Hạ: "Không cần, anh ấy cũng bận."

Mẫn Du: "Ok, chị đây ngày mai liền sắp xếp như em muốn."

Cúp điện thoại, Thịnh Hạ click mở bản ghi nhớ, cô nhìn lại một lần kiến thức đã tự ghi chú cho dễ nhớ, tránh lẫn lộn.

Lúc này, cuộc họp thường niên tại tập đoàn Viễn Đông cũng gần kết thúc, cuối cùng là thời điểm rút thăm trúng thưởng.

Mỗi năm họp thường niên cuối cùng có một vòng rút thăm trúng thưởng, phần thưởng rất phong phú, có hình thức là bốc trứng màu.

Năm nay trứng màu đó là: Có thể cùng một vị quản lý cấp cao bất kỳ hát chung một ca khúc.

Nhóm quảng lý cấp cao của Viễn Đông có một phần ba đều tương đối tuổi trẻ, giá trị nhan sắc cũng không tồi.

Đêm nay giải thưởng lớn do một người may mắn bắt được trứng màu chính là nhân viên nữ phòng truyền thông.

Nhưng cô không hát bởi vì giọng hát không hay lắm, cô hỏi người chủ trì: "Tôi có thể yêu cầu đề ra một cái khác không?"

Đây là đúng là 'cái hố', người chủ trì tự nhiên sẽ không dễ dàng nhảy, anh không đáp ứng liền mà hỏi lại: "Cô có yêu cầu gì?"

Nếu là làm các vị quản lý thẹn thùng, anh tự nhiên sẽ không đồng ý.

Nữ công nhân viên chức cũng rất trực tiếp: "Có thể làm Nhậm tổng đơn độc hát cho chúng ta nghe một bài mở đầu không?"

Yêu cầu này không quá phận, tuy rằng Nhậm Ngạn Đông chưa bao giờ ca hát, cũng không tham gia ăn tết nên chưa có biểu diễn tiết mục gì trước đây, nhưng mọi người sớm đã có nghe đồn giọng ca của Nhậm Ngạn Đông khá dễ nghe,

Nhậm Ngạn Đông ngồi cùng một nhóm các quản lý cũng đang trêu ghẹo anh, khó được mọi người ồn ào làm anh ca hát.

Nhậm Ngạn Đông liền không mất hứng, đứng dậy đi sang bên sân khấu kia.

Vì để thỏa mãn những tiểu hoa si ngồi ở hàng ghế sau, nhân viên công tác của họp thường niên mở sáng đèn led hai bên sân khấu như màng khởi động, trên sân khấu nhất cử nhất động của Ngạn Đông đều được chú ý.

Nhậm Ngạn Đông cầm di động đi lên, cùng người chủ trì nói không nhớ được ca từ, yêu cầu mở kèm với di động để xem lời ca. Anh giải khóa màn hình bằng vân tay, bỗng nhiên dưới đài truyền đến một tiếng ' oa ' không thể tưởng tượng

Nhậm Ngạn Đông không biết tình huống như thế nào, càng không biết làm sao mà hai bên màn hình đều chiếu hình ảnh của màn hình di động của anh.

Người chủ trì vốn muốn hỏi Nhậm Ngạn Đông muốn ca bài gì để chuẩn bị nhạc đệm cho anh, ngẩng đầu nhìn lên liền đến thấy hình ảnh một vị mỹ nữ. Nhân viên công tác ý thức được có chút sai sai, lập tức tắt màn chiếu.

Bởi vì vừa rồi Nhậm Ngạn Đông là đưa lưng về phía dưới đài cùng người chủ trì nói chuyện mà camera cũng vừa hiện ra màn ảnh từ di động của anh. Không nghĩ tới chính là... đồng bộ truyền tới hình ảnh trên hai màn chiếu lớn, căn bản là không kịp rút về.

Chờ nhân viên công tác phản ứng tắt đi thì dưới đài rất nhiều người đã nhìn thấy hết.

Nhậm Ngạn Đông hỏi người chủ trì: "Đều làm sao vậy?"

Người chủ trì biết giấu cũng giấu không được, "Nhậm tổng, vừa rồi nhân viên có sai sót để lộ hình ảnh trong di động của ngài phóng ra hai màn chiếu lớn."

Hình ảnh phóng đại này khiến nhiều người đều nhận biết hình ảnh mỹ nữ này là ai.

Dưới đài các nữ nhân viên khe khẽ nói nhỏ thì ra Nhậm tổng cũng là fan của Thịnh Hạ.

Hình ảnh này đã được đăng vài ngày trước lúc mà Thịnh Hạ lọt vào danh sách ảnh chụp hot search, sau mất đi thông tin, tìm không thấy chính là Nhậm tổng đã sớm bảo tồn.

Nhậm Ngạn Đông thật ra cảm thấy không sao cả, xem thì cũng xem rồi, cũng không phải cái gì quá bí mật.

Anh hỏi mượn microphone từ người chủ trì, hỏi dưới đài: "Là muốn nghe tôi ca, hay là muốn biết tôi và người trong ảnh chụp quan hệ gì?"

Dưới đài cơ hồ trăm miệng một lời, "Đều muốn cả hai!"

Nhậm Ngạn Đông nói từ trước đến nay ngắn gọn, chỉ nói bốn chữ: "là bạn gái tôi."

Phía dưới sôi trào lên.

Tiếp theo, anh vẫn là hát một bài hát.

Họp thường niên kết thúc, Nhậm Ngạn Đông không cùng các quản lý khác nói chuyện mà rời đi ngay, trở về công ty họp tiếp một cái họp video khác, kết thúc họp này đã là 1 giờ sáng.

Hướng thư ký vẫn chưa về, đưa tới cho anh tư liệu phải xem để tham gia diễn đàn tài chính ngày mai.

Nhậm Ngạn Đông: "Mấy giờ bắt đầu?"

Hướng thư ký: "9 giờ, tôi cùng tài xế 7 giờ đón ngài."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, nhắc cô về nhà trước. Anh không vội vã rời đi, dựa vào bàn châm một điếu thuốc. Mấy ngày nay Thịnh Hạ mỗi ngày vội vàng làm bài thi, hết thảy đều khôi phục trạng thái bình tĩnh, cũng không có ai quấy rầy đến cô, anh cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Thời điểm hai giờ sáng Nhậm Ngạn Đông mới về đến nhà.

Lầu trên lầu dưới đèn đều sáng, phòng ngủ đèn cũng sáng, cửa phòng ngủ môn rộng mở, ánh đèn rọi cả đường đi lên.

Anh nhíu mày, đã trễ thế này, ngày mai thi mà cô còn chưa ngủ?

Tới cửa phòng ngủ rồi mới phát hiện trên giường trống không.

"Thịnh Hạ?"

Anh cho rằng cô ở đang tắm.

Kết quả không có ai đáp lại.

"Thịnh Hạ?"

Anh bước đi đến cửa phòng tắm, đẩy cửa bên trong cũng không ai.

"Thịnh Hạ!"

Nhậm Ngạn Đông nhanh sang phòng quần áo, vừa đi ngang qua mép giường, liếc tới trên tủ đầu giường một tờ giấy vài nét họa, anh bước nhanh đến xem.

Một bức họa thật tinh xảo, vẽ ba chỗ là biệt thự, chung cư và trường học.

Từ biệt thự đến trường học có hình ảnh con đường này rất xa thiệt xa, trên đường đổ đầy xe, trong đó một chiếc xe thể thao màu đỏ rất giống xe của Thịnh Hạ, hình vẻ mỹ nữ có chút nhíu mày, bộ dáng đang rất nôn nóng, sốt ruột. Một hình vẽ khác từ chung cư đến trường học con đường này rất gần, cũng có một mỹ nữ giống như cô đang cầm trong tay túi văn kiện khảo thí, trên mặt phảng phất trạng thái nhàn nhã tự đắc, đi tới trường học.

Hình vẽ lầu Chung cư còn có một nhà có đặc tả biển số nhà '2022'

Phòng ngủ trên giường có một vị mỹ nữ đang nằm ngủ thật sâu.

Còn có lời tự thuật kèm theo hình: Tam ca, ngủ ngon, gặp lại sau.

Nhậm Ngạn Đông như hiểu rõ là cô vì tiết kiệm thời gian buổi sáng để bảo đảm không đến muộn mà đi sang chung cư bên kia ở tạm hai ngày.

Rõ ràng một câu nói nhanh thôi là có thể giải thích rõ ràng vậy mà cô một hai phải phí nhiều tinh lực họa một bức tranh vẽ.

Nhậm Ngạn Đông cầm lấy bức họa này nhìn thêm một lần thật kỹ thì thất có vẽ thêm bể bơi biệt thự.

Vừa rồi không chú ý lắm nhưng hiện tại mới phát hiện là hình vẽ bên trong còn có một người đang bơi lội, mặc quần bơi giống như của anh.....

Bất đắc dĩ vài giây sau, anh đột nhiên bật cười.

Cô đây là có bao nhiêu nhàn rỗi a!

Chương 11

Nhậm Ngạn Đông tới thư phòng mờ ngăn kéo trong của bàn làm việc cất bức họa vào, nhìn vào hết thảy đều là kiệt tác Thịnh Hạ, mỗi lần cô vẽ một bức cho anh như thay cho một lời nanh lại.

Lần trước cô vẽ trên đề thi bức ' Thịnh thị đại đao ', anh cũng tách ra cất vào đây.

Thời gian quá muộn, Nhậm Ngạn Đông không đi sang chung cư, nhắn tin cho Thịnh Hạ : sáng mai em dậy thì gọi điện thoại anh.

Bận rộn một ngày, Nhậm Ngạn Đông khá mệt mỏi chỉ đơn giản tắm xong rồi vào phòng chuẩn bị đi ngủ.

Trong nhà cũng như bình thường, không gian an tĩnh dù là có Thịnh Hạ ở đây hay không.

Nhưng có chút khác biệt vì lúc cô không ở nhà thì sự an tĩnh này có thêm quạnh quẽ, thậm chí là trống vắng.

Đêm nay mặc dù không có Thịnh Hạ, Nhậm Ngạn Đông cũng theo thói quen đem chính gối đầu của mình đặt ở giữa giường.

Thịnh Hạ ngủ có thói xấu xem anh như bức tường chắn ngang mà cô sẽ từ trên người anh lật qua. Anh luôn ngủ ở giữa giường để dành vị trí trống hai bên sườn cho cô lăn lộn, miễn cho cô lật qua bị trúng ngay mép mà rớt xuống. Anh đến bây giờ cũng không nghĩ thông suốt, chỉ là ngủ một giấc mà cô lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy lăn lộn?

Cô có thói quen được anh ôm trong lòng ngực thẳng đến lúc cô ngủ say, nhưng khi ngủ rồi cô không thích bị cánh tay anh đè nặng mà tự buông anh ra. Nhưng mỗi lần nửa đêm, ngủ đến mơ mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh gian, đều sẽ từ trên người anh lăn từ bên trái sang đến phía bên phải, có khi có thể là bởi vì không đủ sức lực, sẽ bò đến trên người anh liền không xuống.

Rất nhiều lần, anh bị cô đè nặng khó chịu, thở không nổi, nghẹn thở mà tỉnh...(bà này tướng ngủ đúng xấu...kakak)

Nhậm Ngạn Đông trước khi ngủ hướng mắt nhìn di động thấy không có tin nhắn từ cô, anh tắt đèn ngủ.

Thịnh Hạ đêm nay giấc ngủ chất lượng không ra sao hết nên khi Nhậm Ngạn Đông nhắn tin thì cô còn ở cảm xúc ấp ủ mơ màng, sợ nói chuyện phiếm thì càng phấn khởi khó ngủ, cô liền không hồi đáp.

Lúc trước khi còn đi lưu diễn cô cũng chưa từng khẩn trương giống như bây giờ, chỉ là thi lên thạc sĩ mà đã khiến cho mất ngủ.

Ngày hôm sau 6 giờ, Thịnh Hạ liền dậy. Tuy rằng ở bên này có hai ngày, Hạ nữ sĩ vẫn cho a di sang đây bồi nấu cơm

cho cô.

Bữa sáng thức ăn phong phú, Thịnh Hạ sợ khi đói không có sức lực làm bài thi nên cố mà ăn nhiều chút.

Di động vang lên, Nhậm Ngạn Đông nhắn đến: □ còn chưa dậy hả? □

Thịnh Hạ dùng ngón tay phát tin nhắn bằng giọng nói: "đang ăn sáng."

Nhậm Ngạn Đông: "Ăn nhiều một chút, đừng đến lúc đó đói ở trường thi sức lực đều không có."

Thịnh Hạ: "......"

Không thèm phản ứng đáp trả anh.

Âm nhạc tiếng chuông di động vang lên, cô còn nghĩ rằng là Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại tới, không nghĩ tới là Hạ nữ sĩ, cô thuận tay nghe, "Mẹ."

Hạ nữ sĩ: "Cơm sáng ăn nhiều một chút, thi đến tận ba tiếng sẽ tiêu hao đại tránh đến lúc thi không nghĩ ra một chữ."

Thịnh Hạ thiếu chút nữa bị nghẹn đồ ăn trong miệng, ở nào đó thời điểm, cô cảm giác Nhậm Ngạn Đông cùng Hạ nữ sĩ càng giống mẹ con hơn cả cô, cách nói của hai người cực kỳ nhất trí.

Thanh âm của Hạ nữ sĩ truyền đến lần thứ hai: "Sau đó hai ngày hoàn toàn giải phóng, mặc kệ thi tốt hay không, thi

đậu con sẽ tiếp tục vất vả ba năm, thi không đậu con cũng có thể cả ngày chơi."

Thịnh Hạ: "..." cạn lời để nói.

Hạ nữ sĩ dù sao cũng là lão sư, tuy rằng trước lúc thi sẽ tạo áp lực, mỗi ngày không nề này đốc xúc cô đọc luyện sách đề thi đến là phiền, nhưng trước thi thì tuyệt không cho cô thêm áp lực.

Hạ nữ sĩ: "Thi xong con có thể tìm một chỗ đi chơi để thả lỏng tinh thần."

Tiếp, "Đúng rồi, cuối tuần này bà cô trở về thôn, nói phải về nhà đặt mua hàng tết, nghe nói bọn họ bên kia ăn tết rất náo nhiệt, con nếu là không sợ lạnh thì qua bên đó chơi mấy ngày."

Thịnh Hạ hỏi: "chỗ đó lạnh lắm không?"

Hạ nữ sĩ: "Độ ấm cùng bên này cũng không kém bao nhiêu, nhưng hơi bất tiện không có điều hòa sửi ấm, vì là phòng ở tại nông thôn nên không phải đều có điều hòa." Họ sợ suốt ngày mở ra thì lãng phí điện.

Đại khái bọn họ ở nhà vẫn luôn bận việc nhà, không hay ra ngoài trời, không cảm thấy quá lạnh.

Thịnh Hạ cũng chưa quyết định muốn đi hay không, đến lúc đó xem thử Nhậm Ngạn Đông sắp xếp công tác như thế nào. Nếu anh không bận đi làm thì cô sẽ ở tại Bắc Kinh.

Nếu là Nhậm Ngạn Đông đi công tác, chỉ có một mình cô ở Bắc Kinh cũng nhàm chán thì sẽ cùng bà cô về quê một thời gian, xem thử nơi thôn núi này thật sự thú vị, lần sau lại mang theo Nhậm Ngạn Đông cùng đi.

Hạ nữ sĩ tiếp tục cho cô thả lỏng tâm tình, "Mẹ mấy ngày hôm trước nhìn trúng một túi đẹp, cảm thấy rất thích hợp với con nên mẹ đã mua rồi."

Cái này xác thật có thể làm Thịnh Hạ tâm tình tốt lên chút, "Cái gì khăn choàng ấm?"

Hạ nữ sĩ nói cho cô, là mới thu thập một loạt nhiều khăn choàng.

Thịnh Hạ đã ăn nhiều lắm, đem nửa ly nước trái cây uống xong đi, "nguyên bộ khăn lụa đâu? Mẹ có mua không?"

Hạ nữ sĩ: "Mua vài cái rồi, hẳn là màu con đều sẽ thích."

Bà không làm chậm trễ thời gian của Thịnh Hạ, nhắc Thịnh Hạ kiểm tra một chút yêu cầu giấy tờ khi mang theo vào trường thi, sau đó cúp điện thoại.

Tuy rằng từ chung cư đến trường học chỉ có mười mấy phút, nhưng trời khá lạnh Thịnh Hạ vẫn là nhờ tài xế đưa đến trước cửa trường học.

Ngồi trên xe cô mới có thời gian gọi điện thoại cho Nhậm Ngạn Đông, Nhậm Ngạn Đông ở trên đường đi diễn đàn tài chính.

Thịnh Hạ vốn dĩ muốn hỏi anh hôm nay có thời gian đi trường học đón cô hay không, nhưng lời nói đến bên miệng lại đổi thành, "Hôm nay anh bận nhiều không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đang trên đường đi tham gia diễn đàn."

Thịnh Hạ mơ hồ nhớ rõ, hình như là cuối tuần có diễn đàn tài chính cấp cao ở đài truyền hình kinh cử, Hạ nữ sĩ cũng phải tham gia, cho nên không rảnh đưa cô đi khảo thí.

Cô nói: "Mẹ em cũng đến."

Nhậm Ngạn Đông: "Anh cùng dì ngồi cách Thẩm Lăng."

Thịnh Hạ không có tìm hiểu nhiều về diễn đàn, kể về tối hôm qua, "Em do thay đổi chỗ ngủ, lại có chút khẩn trương nên tối hôm qua không ngủ tốt lắm."

Nhậm Ngạn Đông: "Anh đêm nay sẽ sang chung cư bên kia."

Thịnh Hạ hỏi tiếp nói: "Tam ca, anh ngày hôm qua có nhớ em không?"

Nhậm Ngạn Đông phát ra thanh âm ' uhm '.

Thịnh Hạ cười: "Em cũng nghĩ đến anh, tỉnh ngủ vừa cảm giác muốn đá anh nhưng không có ai để đá."

"......"

Kế tiếp Thịnh Hạ cũng không có gì muốn nói cùng anh, liền treo điện thoại.

Khi Nhậm Ngạn Đông đến quảng trường hội nghị, giáo sư Hạ đã tới rồi, Thẩm Lăng chưa đến, anh liền ngồi ở vị trí Thẩm Lăng, "Dì."

Anh trước cùng giáo sư Hạ chào hỏi.

Giáo sư Hạ thu hồi notebook, cô cùng Nhậm Ngạn Đông cũng quá khách sáo, trực tiếp liền hỏi: "Hạ Hạ trạng thái thế nào? khẩn trương không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tối qua giấc ngủ không tốt lắm."

Giáo sư Hạ kỳ thật cũng khẩn trương, tối hôm qua cũng không ngủ được nhiều, lúc trước thời điểm bà đọc sách khảo thí gì hoặc dù bà năm đó phỏng vấn vào học viện Harvard thì bà cũng không khẩn trương.

Ngược lại chỉ là con mình đi thi mà bà lại mang theo tâm trạng lo lắng đến vậy.

Thời gian này Thịnh Hạ hẳn là đã vào trường thi, giáo sư Hạ không nói về đề tài thi lên thạc sĩ, chỉ hỏi Nhậm Ngạn Đông, thời gian này đi công tác hay không?

Nhậm Ngạn Đông: "Thứ tư tuần sau anh đi New York một chuyến, chừng bốn năm ngày, trước tết sẽ ở Bắc Kinh. Khả năng con cũng sẽ đi Thượng Hải, nhưng cùng ngày là có thể đi tới đi lui."

Giáo sư Hạ gật đầu, "chờ con đi công tác trở về, lúc đó thịnh thúc thúc và con không bận thì hẹn một nhà chúng ta ăn bữa cơm, vừa lúc thảo luận một chút về phương hướng nghiên cứu của Hạ Hạ."

Nhậm Ngạn Đông: "Được, đến lúc đó con sẽ theo lịch của thịnh thúc thúc sắp xếp."

Giáo sư Hạ trầm ngâm trong chốc lát, có chút lời nói vẫn là không nói không được, "Ngạn Đông a, có rảnh con đốc xúc Hạ Hạ luyện chữ viết nhiều hơn."

Nhìn chữ viết tay của cô thì thầy cũng chỉ có mỉm cười.

Nhậm Ngạn Đông cũng thực bất đắc dĩ, anh không phải không dặn dò Thịnh Hạ, bản thân anh lúc trước cũng mua bảng chữ mẫu để cô luyện đúng vào ngày đầu tiên, viết cũng chỉ đúng một tờ.

Ngày hôm sau, cô viết nửa trang sau, xong ghé đầu trên bàn sách ngủ thật sự rất sâu. Sau đó, cô liền từ bỏ.

Trùng hợp chính là người chủ trì diễn đàn hôm nay là Hạ Mộc.

Nhắc tới Hạ Mộc, giáo sư Hạ không keo kiệt lời ca ngợi, "Con nhìn xem Hạ Mộc, đó mới nói là 'nhìn chữ đoán người', dì cũng nhắc nhở Hạ Hạ nên học nhiều ưu điểm của Hạ Mộc, nó còn so đo ưu điểm khác."

Nhậm Ngạn Đông l suy nghĩ: "Hạ Mộc xác thật có ưu tú đặc biệt, trên người cô ấy có những ưu điểm con đều thưởng thức."

Dừng một chút, anh cùng giáo sư Hạ thành thật với nhau, "Hạ Mộc rất nhiều ưu điểm đáng để Hạ Hạ học tập, nhưng dì có thể đổi phương thức khác, đừng quá khen Hạ Mộc thì lại

phản tác dụng sẽ trở thành một bên đả kích cô ấy. Cô ấy ngược lại sẽ thất bại, còn sinh ra tâm lý bài xích."

Anh kể đơn giản sự tình đêm đó cho giáo sư Hạ nghe, chính là bởi vì cô từ cuộc nói chuyện điện thoại với bà mà tâm tình khá buồn, im lặng cả buổi tối, mãi rất lâu vẫn không có tâm tìm để làm bài thi.

Giáo sư Hạ ngẩn ra, cô cho rằng con mình chính là người đôi lúc vô tâm vô phế, có cái gì đều sẽ không đặt nặng trong lòng.

Nhậm Ngạn Đông kiến nghị: "Dì đừng làm cho Hạ Hạ phải cảm thấy đồng suy nghĩ bằng cách lần sau dì có thể lấy con và dì ra so sánh, nói về chữ con viết, làm cho cô ấy luyện với con, cô liền sẽ không bị mất hứng."

Nhiều lắm buổi tối về nhà tìm anh đấm đá, hành hạ cũng được.

Giáo sư Hạ vỗ bả vai Nhậm Ngạn Đông, "Dì trong lòng hiểu rõ rồi." Cũng đặc biệt vui mừng có một người con rể như vậy.

Nói đến chữ viết của Thịnh Hạ, Nhậm Ngạn Đông có lời nói thật: "Dì, chữ Hạ Hạ đại khái là không cứu chữa được, chúng ta cũng không thể yêu cầu cô ấy cái gì cũng tốt, tài năng vẽ ngược lại có thể so sánh với mức độ chuyên nghiệp."

Giáo sư Hạ bất đắc dĩ thở dài: "vẽ tranh có ích lợi gì? Lúc yêu cầu viết chữ, tổng thể con có thể dùng họa thay thế?"

Nhậm Ngạn Đông thật muốn nói, Thịnh Hạ chính là làm như vậy, thay vì nhắn với anh thì đều là vẽ tranh, cô vẽ rất sinh động thú vị, anh liếc mắt một cái liền biết ý tứ trong hình vẽ.

Giáo sư Hạ xoa xoa ấn đường, nhắc tới chữ Thịnh Hạ thì bà đau cả đầu, trong lòng khá nặng nề.

Cô thật sự không nghĩ ra chữ viết của một người trưởng thành như thế nào có thể ấu trĩ như vậy, so cùng học sinh tiểu học viết không sai biệt lắm, hiện tại có khi học sinh tiểu học cũng có thư pháp tốt, cũng không biết so chữ cô có đỡ xấu hơn không.

Nhậm Ngạn Đông nhìn giáo sư Hạ, biết bà đại khái vì Thịnh Hạ mà rầu thúi ruột.

"Dì, kỳ thật chúng ta mỗi người đều có đặc điểm khác nhau."

Giáo sư Hạ, "Vậy điểm khác của nó thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "chữ viết ấu trĩ, tính thì trẻ con chưa chịu lớn."

Giáo sư Hạ lần đầu tiên nghe lý do mới mẻ như vậy, cô bất đắc dĩ bật cười.

Thẳng đến lúc diễn đàn bắt đầu, bọn họ mới kết thúc nói chuyện phiếm, Nhậm Ngạn Đông trở lại vị trí chính mình.

Hôm nay, Thẩm Lăng phát hiện cả Nhậm Ngạn Đông lẫn giáo sư Hạ đều liếc xem đồng hồ nhiều lần, chốc lát liếc mắt

một cái.

Sau lễ khai mạc kết thúc, dời bước đến yến hội, anh nhìn hot search mới biết được vì hôm nay có kỳ thi nghiên cứu sinh.

Tiếng chuông vang báo kết thúc giờ thi, Thịnh Hạ bắt đầu thu dọn túi đựng bút.

Bài thi đều làm xong nhưng hiện tại trong đầu cô trống rỗng.

Cô sợ hôm nay đi thi sẽ bị nhận ra nên lúc vào cổng trường cho đến lúc thi xong đều mang khẩu trang, thẳng đến khi giám thị đến thu bài làm. Hiện tại cô lại đeo khẩu trang lên, cầm túi dời đi.

Thịnh Hạ theo đám người đi ra khu dạy học, thỉnh thoảng có người thảo luận năm nay trọng điểm bài thi khá khó.

Bên ngoài khu dạy học còn có người đặc biệt lại đây đón bạn trai hoặc là bạn gái.

Đi phía trước cô chính là một đôi tình nhân, nam sinh lại đón bạn gái, còn mua thức uống nóng, tay nhẹ ôm lấy bả vai bạn gái.

Hai người đó ngây ngô, trên mặt tràn đầy nét thanh xuân, nụ cười đơn thuần.

Thịnh Hạ cảm giác như bị chạnh lọng, cô bước nhanh vượt qua bọn họ.

Bỗng nhiên cô ý thức được một vấn đề có phải nếu cô thi đậu nghiên cứu sinh thì cô có thể là trong ban lớn tuổi nhất hay không?......

Đi đến cổng trường, tài xế đã ở ven đường chờ chở cô giữa trưa về nhà ăn cơm.

Giáo sư Hạ nói thời gian cô xếp hàng mua cơm chi bằng ăn cơm trong nhà cũng hợp khẩu vị cô thích, ăn xong còn có thể nghỉ ngơi nửa giờ.

Thịnh Hạ cũng tính nghỉ ngơi nửa tiếng, nhưng không ngủ được.

Từ 12 giờ 21 dày vò đến 12 giờ 50, nửa tiếng qua đi, trong đầu căng chặt, cô đơn giản quay trở lại trường thi.

Dưới lầu, Nhậm Ngạn Đông đã đợi nửa tiếng, cũng không nhắn trước cho Thịnh Hạ vì sợ quấy rầy cô nghỉ trưa.

Buổi sáng sau khi kết thúc lễ khai mạc, buổi chiều hội nghị anh không tham dự, để quản lý khác thay mặt anh tham gia.

Một lát sau, thân ảnh xinh đẹp thướt tha đi tới.

Nhậm Ngạn Đông hơi giật mình, hôm nay cô không hoá trang, mặt mộc, tóc búi thành đuôi ngựa, cũng không có mặc váy, khoát áo lông vũ màu trắng thật dày.

Mặc dù không trang điểm, nhưng ngũ quan như cũ là minh diễm động lòng người.

Thịnh Hạ ngay từ đầu không nhìn thấy xe Nhậm Ngạn Đông, cô dùng xe cùng kiểu dáng, màu sắc với xe của Nhậm Ngạn Đông, sau đó chợt chú ý tới biển số xe, cô sửng sốt.

Cửa sổ xe ngay tay lái kéo xuống, Nhậm Ngạn Đông hôm nay tự mình lái xe.

Thịnh Hạ khóe miệng cong lên, nụ cười đêm đó cũng giống như hôm cô mỉm cười khi kết thúc diễn tấu đàn violon.

Ngồi trên xe, Thịnh Hạ hỏi: "Anh buổi chiều không cần tham gia hội nghị?"

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm, không đi."

Lúc sau Nhậm Ngạn Đông chuyên chú lái xe, Thịnh Hạ cũng không cùng anh bắt chuyện, thừa dịp thời gian trên đường đi, cô lại nhìn qua một lần vài kiến thức trọng tâm.

Tới cửa trường học, Nhậm Ngạn Đông dừng xe, anh hỏi Thịnh Hạ: "Anh là ở chỗ này chờ em thi xong, hay nên chờ em thi xong thì gọi anh đón?"

Thịnh Hạ: "Anh ở đây chờ em." Cô nói: "Em cảm thấy rất an tâm nếu anh chờ tại đây, thì em sẽ không có áp lực."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, rồi mở đai an toàn cho cô.

Thịnh Hạ vừa muốn đẩy cửa xuống xe, lại xoay người, nhìn chằm chằm vào anh, cũng không nói lời nào.

Nhậm Ngạn Đông cùng cô đối diện vài giây, như hiểu cô muốn gì, anh lấy tay chống từ ghế điều khiển nghiêng người sang ghế phụ hôn nhẹ môi cô.

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 12

Thịnh Hạ cảm giác nụ hôn của Nhậm Ngạn Đông không những có thể chữa khỏi tâm tình không vui của cô, còn có công hiệu tiêu trừ cảm giác khẩn trương, cô hài lòng đẩy cửa xuống xe.

Tiến vào trước cổng trường, cô lại xoay người.

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn theo bóng dáng cô, bỗng nhiên cô dừng bước, anh liền hạ cửa sổ xe.

Thịnh Hạ hướng anh nhướng mi mắt, lại cùng anh vẫy vẫy tay.

Theo dòng người, cô vào sân trường.

Nhậm Ngạn Đông khởi động xe, tìm vị trí dừng đậu xe, đem ghế dựa ngã dài ra sau. Tối hôm qua anh ngủ không ngon giấc, chuẩn bị nhắm mắt một chút.

Vừa mới nằm xuống vài phút, liền có điện thoại, là của Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng hiện tại ở tập đoàn Viễn Đông, đang chờ trong văn phòng Nhậm Ngạn Đông, "Cậu không có đến công ty?" Anh buổi chiều cũng không tiếp tục tham gia hội nghị, tới

đây tìm Nhậm Ngạn Đông, kết quả thư ký nói cho anh biết Nhậm tổng không có tới công ty.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Chuyện gì?"

Thẩm Lăng: "Còn có thể chuyện gì, cậu xem nhưng cái thư kia không, tôi cho ngươi đưa tới."

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm, phóng thư ký nhận đi."

Đó là những thư tay từ các đứa trẻ tại vùng núi viết cho anh, cũng là quê của Hạ Mộc.

Lúc trước anh để lại địa chỉ tập đoàn Thẩm thị, các đưa trẻ trong thôn đều gửi thư tay tới cho Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng hỏi: "Sắp kỳ nghỉ đông, cậu năm nay có đi về đó hay không?"

Nhậm Ngạn Đông cùng đi ba năm, năm trước anh còn đi một lần, khi đó anh đã cùng Thịnh Hạ bên nhau, nhưng anh cũng đã từng hứa với tụi nhỏ, chờ chúng nghỉ đông thì anh về thăm.

Suy nghĩ mãi thì anh vẫn là nên thực hiện lời hứa với bọn nhỏ.

Cuối cùng một lần giờ dạy học, anh cùng bọn nhỏ trò chuyện, về sau anh khi tới thăm thì sẽ có gặp thầy cô mới đến đây.

Bọn nhỏ thật thiếu thốn, nhưng chúng cũng tự hiểu là bởi vì ngoài thôn thỉnh thoảng liền có thầy cô giáo sang, mấy

tháng sau lão sư cũng mới trở lại.

Mặc dù có đôi khi không có thầy cô, bọn nhỏ cũng sẽ viết thư cho anh, kể về chuyện học tập, trường học, còn kể thêm phòng học hiện tại có thiết bị chiếu hình, còn có TV.

Một vài chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nói một ít việc nhỏ vụn vặt linh tinh.

Nhậm Ngạn Đông hồi Thẩm Lăng: "Không đi."

Thẩm Lăng: "Ân." Anh nói: "Hạ Mộc cùng Kỷ Tiện Bắc, hai vợ chồng người ta đang tốt như vậy, cậu lại về quê quán người ta quấy rầy, mặc kệ lý do gì thì cũng đều không thích hợp."

Ngoài trừ nguyên nhân này, hiện tại lại có thêm một lý do là bởi Thịnh Hạ.

"Thịnh Hạ cùng cậu bên nhau, trước sau gì cậu cũng bị đá nhưng cậu phải có nghĩa vụ toàn tâm toàn ý đối với cô ấy, tính tình cô ấy mà chỉ chơi đùa với cậu thì cậu cũng phải thật tâm đối xửa tốt, biết không?"

Anh vừa cười nói xong thì thật hả giận.

Nghĩ Thịnh Hạ như vậy tính khí khó chiều, nói không chừng đem lão tam hướng chỉnh đến thảm, anh nghĩ đến mà thấy thật thú vị.

Nhậm Ngạn Đông thanh âm lạnh thấu xương, "Thẩm Lăng, cậu có bệnh phải không?"

Thẩm Lăng cười, "Sao cậu biết hay vậy?"

Anh ta đã đi sang cửa thang máy, ấn đi xuống.

Thang máy đến, anh không quên dặn dò thêm cho Nhậm Ngạn Đông, ngữ khí cũng khôi phục nghiêm trang: "Những bức thư đó cậu xem xong thì đưa Hướng thư ký gửi lại tôi, để Thịnh Hạ thấy được vạn nhất không hay đâu?"

Anh chuyển đề tài, "Tuy rằng Thịnh Hạ căn bản là sẽ không để trong lòng, nhưng đương nhiên vẫn là tôn trọng cô ấy."

Anh cố ý tạm dừng, "Nói không chừng vận khí của cậu không tồi, Thịnh Hạ đột nhiên có tâm tình đồng tình, liền dung nạp cậu thêm."

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Thẩm Lăng không để Nhậm Ngạn Đông cơ hội nói chuyện, trực tiếp treo điện thoại.

Tuy rằng Thẩm Lăng nói mười câu thì có chín câu đều là vô nghĩa, nhưng còn có một câu mang tiếng người.

Nhậm Ngạn Đông cũng tính toán đem những bức thư đó cất ở chỗ Thẩm Lăng, về sau anh chỉ quyên tiền từ thiện, mặt khác cần ra mặt đại diện sẽ co nhân viên công tác của Thẩm thị thay thế.

Ngay từ đầu đến quyên giúp vùng thôn này cũng là do Hạ Mộc.

Bởi vì Kỷ Tiện Bắc cầu hôn Hạ Mộc, anh liền đi về quê quán Hạ Mộc như là tìm kiếm một chút tinh thần ký thác.

Tới rồi nơi rồi anh mới biết được, cái thôn nhỏ nghèo như vậy đến anh cũng không tưởng tượng ra.

Anh không chỉ quyên góp kiến tạo lại trường học của thôn này mà còn hỗ trợ xây thêm trường học cho các huyện vùng thôn trấn lân cận.

Sau đó anh cùng lão Vạn và Thẩm Lăng không ngừng cung cấp nhiều tài nguyên cùng thiết bị giáo dục cho trường học và cho bọn trẻ, bởi vì trang bị giáo dục tại đây còn quá lạc hậu so với thành thị.

Bị Thẩm Lăng gọi cuộc điện thoại này mà Nhậm Ngạn Đông không có chút buồn ngủ.

Anh từ cửa sổ xe trước sau nhìn nhìn, không có cửa hàng tiện lợi quanh đây nhưng có một nhà thuốc, anh khóa xe đi qua.

Vào nhà thuốc, Nhậm Ngạn Đông tìm trên các kệ không thấy thứ cần mua.

Nhân viên nhà thuốc hỏi anh: "Muốn mua thuốc gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải mua thuốc."

Đang nói, anh nhìn cũng vừa nhìn thấy liền cất bước đi qua, anh cầm một hộp sau khi xem các chuẩn kích cỡ.

Thời gian thi khá dài, Nhậm Ngạn Đông ở trong xe nhân tiện xử lý email công việc.

Khảo thí kết thúc, thí sinh lục tục từ từ ra khỏi trường học.

Nhậm Ngạn Đông đem chụp vị trí dừng xe nhắn choThịnh Hạ, mười phút sau, thân ảnh Thịnh Hạ xuất hiện, cô bước chân nhẹ nhàng, biểu tình sung sướng, xem ra thi không tệ.

"Đề rất dễ?" Thịnh Hạ lên xe sau, anh hỏi.

Thịnh Hạ: "Làm hết đề."

Có thể là do tâm tình vui vẻ, cảm giác mọi thứ khá thuận lợi, chỉ có mấy câu điền đáp án không lý tưởng lắm.

"Tam ca, ngày mai anh có bận không?"

Nhậm Ngạn Đông chần chờ chớp mắt một cái, quyết định, "Ngày mai anh dành một ngày ở bên chung cư."

Anh khởi động xe, sau đó Thịnh Hạ cho anh một cái hôn.

Nhậm Ngạn Đông là lần đầu tiên đến chung cư Thịnh Hạ, hệ thống an ninh cổng không lưu vân tay của anh, tuy rằng cơ bản không thường dùng nhưng Thịnh Hạ vẫn là cho anh ghi lại vân tay.

Cô nói giỡn: "Em đây là cho anh đi cửa sau, về sau nếu em cùng anh cãi nhau, anh phải đến chung cư ôm em về nhà."

Nhậm Ngạn Đông: "Sẽ không cãi nhau."

Cũng chỉ mong như vậy, cô không thích cãi nhau, thương tâm hao tổn tinh thần ảnh hưởng tình cảm.

Nhậm Ngạn Đông treo áo khoát gió cùng áo lông vũ của cô lên, hỏi cô: "Em có muốn ôn tập một chút hai môn thi của ngày mai?"

Thịnh Hạ gật đầu, nói không chừng là có thể nhìn trúng vài câu trong đề.

Nhậm Ngạn Đông theo cô đi thư phòng trên lầu, Thịnh Hạ bước chân rất chậm, cô nghĩ đến thư phòng thứ gì tránh Nhậm Ngạn Đông thấy được hay không.

Lúc trước cô cất những bức tranh chữ trong két sắt, thư phòng chỉ treo một bức lấy từ lão, nhưng lão Vạn hẳn là đã sớm nói với anh, cũng không cần thiết giấu diếm nữa.

Trên bàn sách chỉ có máy tính, trên kệ sách không có gì liên quan đến kiến thức anh cần.

"Làm sao vậy?" Nhậm Ngạn Đông nhìn ra cô đang thất thần.

Thịnh Hạ dường như không có việc gì nói: "Suy nghĩ về đề thi buổi chiều, em lúc ấy không biết đáp án mình làm có chính xác không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Thi rồi thì không cần thiết nghĩ lại nữa."

"Uhm."

Thịnh Hạ duỗi bàn tay qua, Nhậm Ngạn Đông hiểu ngay động tác của cô, anh liền đem tay cô nhẹ nắm chặt trong lòng bàn tay anh.

Mặc dù Nhậm Ngạn Đông đã sớm biết Thịnh Hạ thích phúc tự anh viết thế nhưng khi nhìn đến trên tường thư phòng treo bức thư pháp này làm nơi nào đó trong lòng anh bị lay động đến.

Cũng không phải tranh chữ quý báu gì, cô lại xem như trân bảo.

"Lão Vạn đã nói gì với anh hả?" Thịnh Hạ bắt được đáy mắt anh co chút cảm xúc dao động.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Có nói qua."

Thịnh Hạ cũng nhìn phúc tự kia, cô nói: "Em càng thích hai câu sau."

Sơ tâm dễ đến, trước sau khó thủ.

Không muốn tiếp tục đề tài này, Nhậm Ngạn Đông kéo ghế dựa sang cạnh cô cùng xem đề ôn của hai môn ngày mai.

Tối hôm qua không ngủ sâu, đến 9 giờ thì Thịnh Hạ mệt mỏi rã rời, ngáp vài cái.

Nhậm Ngạn Đông khép lại đề, kêu cô đi tắm rửa.

Thịnh Hạ đêm nay rút ngắn thời gian tắm và dưỡng da, nửa tiếng liền xong tất cả.

Nhậm Ngạn Đông vào phòng tắm khác, rồi vào phòng ngủ lại nghĩ đến đồ vật và tiền còn để trong túi áo gió, lại lần nữa trở xuống dưới lầu lấy.

"Anh đêm nay không bận?" Thịnh Hạ chuẩn bị vào phòng ngủ lại không dám nghĩ nhìn Nhậm Ngạn Đông, cô tiếp theo hướng mắt nhìn thời gian, thực xác định, hiện tại mới 9 giờ 40.

Nhậm Ngạn Đông mở đèn đầu giường, ánh đèn màu vàng rọi xuống đầu giường làm in bóng hai cái thân ảnh lên tường.

Anh nói: "Em ngủ thì anh sẽ đi làm việc."

Thịnh Hạ: "Cô còn không biết thời gian bao lâu mới có thể ngủ." Tuy rằng hiện tại thật buồn ngủ, nhưng nằm đến trên giường liền đầu óc thanh tỉnh, nghĩ ngày mai thi cùng hình ảnh trong đề ôn.

Nhậm Ngạn Đông: "Bảo đảm em sẽ ngủ trước 11 giờ."

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm anh, dường như hiểu được anh muốn làm cái gì, nhưng "Không có bao."

Nhậm Ngạn Đông: "Em có mua lúc chiều."

"......"

Ở trên giường, Thịnh Hạ từ trước đến nay mặc kệ bất luận là thời điểm nào đều bị lấy lòng.

Chỉ có ngay lúc này, cô mới có thể cảm nhận được Nhậm Ngạn Đông cùng ngày thường có chỗ không giống nhau.

Anh luôn luôn tự kiềm chế bản thân, chỉ thường xuyên mất khống chế khi hoan ái, căn bản là có khi cảm giác đạt tới một lần không đủ, sau khi kết thúc vẫn ôm chặt cô, lại muốn thêm lần nữa.

Đúng như lời Nhậm Ngạn Đông, không đến 11 giờ, cô liền ngủ, ngủ thật sự sâu.

Một đêm vô mộng, thực kiên định.

Ngày hôm sau tiếp tục thi, Nhậm Ngạn Đông cũng dành trọn một ngày bồi Thịnh Hạ.

Buổi sáng Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho Hướng thư ký, báo cô lùi hết lịch làm việc hôm sang ngày sau, Hướng thư ký ngay từ đầu còn hoài nghi chính mình nghe lầm.

Chạng vạng chiều tiếng chuông vang lên báo hiệu kết thúc thi, thí sinh tạm thời giải phóng.

Thịnh Hạ cảm giác như thoát khỏi gông xiềng, một thân nhẹ nhàng thư thái.

Giữa trưa Nhậm Ngạn Đông đã đem hành lý đặt ở cốp xe, chờ thi xong bọn họ trực tiếp trở về biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông hỏi Thịnh Hạ, buổi tối muốn đi chỗ nào ăn cơm, chúc mừng cô thi xong.

Thịnh Hạ: "Mẫn Du sắp xếp cho em hẹn đạo diễn gặp mặt, ngày mai em mới cùng anh ăn cơm được."

Nhậm Ngạn Đông ' uhm ' , không nhiều lời nữa.

Thịnh Hạ chơi di động một lát, bỗng nhiên nghĩ đến bà cô nhỏ cuối tuần phải về thôn, cô nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông: "Tam ca, anh gần nhất có thời gian trống không?"

Nhậm Ngạn Đông nghiêng mắt: "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ: "Cũng không có gì quan trọng, anh nếu rảnh thì chúng ta sắp xếp nghỉ phép về thôn nhỏ chơi, bà cô nhỏ của em cuối tuần phải về rồi."

Nhậm Ngạn Đông lúc này là thật sự không có thời gian, muốn đi công tác New York, bất quá cho dù có thời gian, anh cũng không tính toán thật muốn đi. Anh nói: "Thứ tư tuần sau đi New York, nhiều nhất một tuần liền trở về."

Thịnh Hạ liền quyết định: "Vậy em đi chơi mấy ngày ở thôn."

Nhậm Ngạn Đông lẳng lặng lái xe, cũng không biết muốn nói tiếp như thế nào, sau lại đơn giản cứ như vậy trầm mặc.

Về đến nhà, Thịnh Hạ đem túi xách ném trên sô pha, đi chân trần bước nhanh lên lầu, cách thời gian hẹn Mẫn Du còn một tiếng rưỡi, cô lấy tốc độ nhanh chóng xử lý tóc, thay quần áo, hoá trang, bận tối mày tối mặt.

Nhậm Ngạn Đông ở dưới lầu ngồi một lát, TV cũng không mở, liền ngồi ở trên sô pha, thất thần nhìn màu đen của màn

hình TV, chờ lúc anh đi vào phòng ngủ, Thịnh Hạ đã trang điểm chỉnh chu, lại biến trở về mỹ nhân gợi cảm, kiêu ngạo.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 13

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm Thịnh Hạ mấy giây, cô không phản ứng lại, anh ngồi vào bên cửa sổ sát sô pha, tùy tay cầm quyển tạp chí.

Thịnh Hạ vẫn luôn vội vàng chọn túi, không chú ý tới biểu tình cùng ánh mắt Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông lật xem chính là tạp chí thời trang, nhìn hai trang sau, ngước mắt hỏi Thịnh Hạ: "Đêm nay không ít người tham gia?"

Thịnh Hạ đáp thanh âm có lệ ' uhm ', cô cầm ba túi xách, hỏi Nhậm Ngạn Đông, "Tam ca, cái nào xứng với váy em đang mặc?"

Nhậm Ngạn Đông chỉ chỉ cái bên trái, còn không kịp nói gì, di động Thịnh Hạ vang lên, Mẫn Du đã tới cửa biệt thự rồi.

Thịnh Hạ đem phóng hai cái túi còn lại trên sô pha, "Giúp em cất túi xách vào kệ." Đi đến cửa phòng ngủ, cô lại đột nhiên nghỉ chân xoay người, "Tam ca, buổi tối nếu anh không bận thì thu dọn hành lý giúp em, em cùng bà cô về quê ngày mai đó."

Nói xong, cô vội vàng xuống lầu.

Bế quan lâu lắm, Thịnh Hạ cảm giác đêm nay không khí đều phá lệ mới mẻ.

Đêm nay bữa ăn hẹn ở một nhà hàng đặc sắc tại gia, bởi vì trên đường đông xe một lát, khi Thịnh Hạ cùng Mẫn Du đến nơi thì những người khác đều đến đông đủ.

Cửa phòng đẩy ra, Thịnh Hạ liền thấy được đạo diễn điện ảnh Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm đang ngồi cùng bên cạnh nam nhân nói chuyện, nam nhân kia mặc sơ mi trắng, không mang nút tay áo, ống tay áo áo sơmi thực tùy ý thả lỏng chỗ cánh tay. Hai chân bắt chéo, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, không biết Chu Minh Khiêm nói gì đó, khóe miệng của người này cười hồi lâu vẫn chưa tan đi.

Thịnh Hạ cùng Mẫn Du đi vào phòng, nam nhân nghe tiếng ngước mắt, vừa lúc cùng Thịnh Hạ bốn mắt nhìn nhau, chỉ có một cái chớp mắt ngắn ngủn đối diện, Chu Minh Khiêm cười cùng Thịnh Hạ nói: "Còn tưởng rằng em không tới, đang chuẩn bị đem nước mắt này thay bữa cơm."

Thịnh Hạ tầm mắt ngay sau đó chuyển tới trên người Chu Minh Khiêm, "Nghe nói đêm nay là Chu đại gia mời khách, trên đường đi em kích động đến khóc nhòa cả lớp hóa trang, đến toilet chỉnh trang, chậm trễ đến bây giờ."

Mẫn Du: "Hai người các ngươi cũng đừng tân bóc lẫn nhau nữa."

Nói giỡn xong, các cô ngồi vào vị trí.

Thịnh Hạ cùng Chu Minh Khiêm cũng không phải rất quen thuộc, lúc trước cô diễn tấu nên muốn tuyên truyền bằng một đoạn phim ngắn, Mẫn Du đã tìm Chu Minh Khiêm hỗ trợ, chỉ một ngày cô làm việc chung Chu Minh Khiêm nên khá thân quen như bằng hữu về sau.

Đêm nay bữa tiệc vốn dĩ đã sớm nên hẹn trước đó nhưng Mẫn Du vẫn luôn nói mặc kệ nhiều chuyện quan trọng cần thiết thì cũng phải đợi Thịnh Hạ kết thúc kỳ thi mới bàn công việc.

Thịnh Hạ chỉ nhận thức hai người ngồi cùng bàn, một là Chu Minh Khiêm, hai là biên kịch.

Chu Minh Khiêm giới thiệu cho cô qua một vòng nhưng cô cũng không ấn tượng nhớ hết thân phận địa vị, cuối cùng mới giới thiệu người ngồi cạnh anh.

"Đây là lão bản Phẩm Ngu của chúng ta, Lệ Viêm Trác."

Thịnh Hạ khá kinh ngạc, lão bản cũng tới?

Nhưng biểu tình trên mặt cô cũng như bình thường, cười nhạt cùng Lệ Viêm Trác như chào hỏi.

Lệ Viêm Trác nói cũng không nhiều, "Nghe danh đã lâu."

Thịnh Hạ tổng thể cảm giác Lệ Viêm Trác có điểm quen mắt, giống như đã từng quen biết, vừa rồi khi vào cửa cô liền cảm giác quen mặt, nhưng nghĩ không ra gặp qua ở đâu. Cô có trí nhớ thật không tốt lắm, không đặc biệt quá quan tâm người cùng sự việc nếu không quá ấn tượng.

Tựa như lão công của Hạ Mộc, Kỷ Tiện Bắc.

Thẩm Lăng nói, cô khi còn nhỏ có gặp mặt Kỷ Tiện Bắc, nhưng cô một chút ấn tượng cũng không có.

Hôm nay tụ ở bên nhau, chủ yếu là bàn kịch bản phim, kịch bản sửa lại năm lần, cuối cùng bản này Chu Minh Khiêm mới vừa lòng, không chỉ là anh, ngay cả nhà đầu tư đều cảm thấy Thịnh Hạ đóng vai nhân vật hình tượng này rất vừa mắt.

Như thế nào vừa mắt?

Tự nhiên là muốn thêm cảnh diễn, đem cô cùng nam chính tăng thêm vài cảnh diễn tình cảm.

Mẫn Du vừa nghe nói muốn thêm cảnh diễn tình cảm, liền không làm, cô buông chiếc đũa chạy nhanh, "Còn may tôi chưa ăn, bằng không há miệng mắc quai, tôi sẽ rất ngượng ngùng cự tuyệt cậu."

Đại gia biết cô nói giỡn, không khỏi bật cười.

Chu Minh Khiêm đôi mắt nửa mị, "Mẫn Du, cô không có lương tâm a, lúc cô muốn tôi hỗ trợ, tôi liền nhanh giúp mà không cần giấy tờ?"

Mẫn Du uống nước trái cây: "lương tâm tôi quên mang theo khi ra khỏi nhà."

Cô biết Nhậm Ngạn Đông khẳng định rất để ý Thịnh Hạ cùng nam nhân khác tiếp xúc thân thể, cô không hy vọng

bởi vì một bộ phim điện ảnh mà ảnh hưởng tình cảm của Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông.

Cô lại lần nữa cường điệu: "cảnh diễn tình cảm thật không được, hôn môi cùng ôm cậu cũng đừng suy xét."

Chu Minh Khiêm đành phải thoái nhượng: "cảnh diễn tình cảm thật không có tiếp xúc thân thể."

Mẫn Du cầm lấy chiếc đũa, "cậu sớm nói rồi nha."

"......"

Biên kịch nghe nói vậy thì đầu lại bốc hỏa, trở về lại phải điều chỉnh kịch bản.

Biên kịch vẫn luôn rất buồn bực, rốt cuộc là đạo diễn hay là nhà đầu tư coi trọng Thịnh Hạ? Mất công vì thân thế Thịnh Hạ đặt làm một bộ phim điện ảnh.

Sắp xếp đoàn đội chế tác tốt nhất, còn thỉnh ảnh đế tới diễn nam chính.

Chu Minh Khiêm phân phó biên kịch, "Kịch bản sửa sau, hiện tại đưa cả hai phiên bản cho Thịnh Hạ." Sau đó cùng Thịnh Hạ nói: "Anh đến lúc đó thật cân nhắc kỹ một chút về điểm bất đồng của hai phiên bản, thì sẽ theo ban đầu mà yêu cầu động tác biểu diễn cùng biểu tình ánh mắt biểu đạt hợp nhau."

Mà Thịnh Hạ không phải xuất thân chính quy, đây là lần đầu tiên diễn kịch, muốn đạt tới dự đoán hiệu quả, có ma hợp.

Bộ điện ảnh này, Thịnh Hạ nếu là diễn tốt thì có thể được giải thưởng.

Diễn không tốt, đầu tư liền ném đá trên sông mà anh cũng sẽ tự có cách riêng.

Thịnh Hạ còn không biết này nam chính diễn chung, phía chính phủ vẫn luôn không tuyên bố, Mẫn Du cũng không nói, cô hỏi Chu Minh Khiêm, "Đến lúc đó em diễn vai diễn phối hợp với ai?"

Chu Minh Khiêm: "Chưa nói cho em trước được." Anh cười: "Em chỉ cần biết rằng, nam nhân kia thực ghét bỏ người có kỹ thuật diễn mang tiếng 'bình hoa', sợ em mang hận trước. Em sẽ đem thù này nhớ kỹ, chờ khi diễn thì đem anh ta ngược chết."

Thịnh Hạ nhẹ nhàng dừng chén rượu, nửa nói giỡn: "Em cảm thấy cần thiết cùng anh ta có tứ chi tiếp xúc, bằng không khi em ngược anh ta, làm sao mới hả giận? Khẳng định phải đánh mới hết giận."

Chu Minh Khiêm cười ra tiếng, "Cái này hợp lý."

Một bữa cơm, Lệ Viêm Trác nói ít nhất, anh chỉ kính anh rượu người khác, đôi lúc nói vài câu, mặt khác thời gian đều là nghe người chung bàn nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên sẽ hướng mắt về phía Thịnh Hạ.

Chu Minh Khiêm dành chút thời giờ nanh tin cho Lệ Viêm Trác : □ chơi thâm trầm cái gì? Hoa nhiều như vậy tâm tư rốt

cuộc nhìn thấy người trong lòng, thật không dám bò gần đến?

Lệ Viêm Trác khóe miệng như không cười, nghẹn anh: lỡ dọa đến idol làm sao bây giờ?

Chu Minh Khiêm: "..." Bị ghê tởm đến nổi da gà, cậu đại gia, lăn!

Lệ Viêm Trác không lại nói chuyện tào lao, cất di động.

Bỗng nhiên trên bàn không biết ai nói câu: "Thịnh mỹ nhân, cô lại lên hot search!"

Mọi người đều biết Thịnh Hạ có sắc đẹp dễ gặp tình huống hot search, một cái gió thổi cỏ lay liền bị lên song, nhưng hot search tới cũng nhanh, biến mất càng mau.

Rất nhiều người bát quái, Thịnh Hạ rốt cuộc có địa vị thế nào.

"Ngươi này thế nhưng là bạn gái của Nhậm Ngạn Đông!"

Người nọ hô câu kích động.

Thịnh Hạ trố mắt, chạy nhanh lấy ra di động, nhanh chóng click mở, còn nhấp lên hai cái...

Phòng mọi người, trừ bỏ Lệ Viêm Trác, những người khác đều cúi đầu xem di động, muốn nhìn đến tột cùng.

Hôm nay hot search là một đoạn vài giây video, tập đoàn Viễn Đông họp thường niên, ảnh chụp Thịnh Hạ xuất hiện

tại hai bên màn hình chiếu của sân khấu được phóng đại từ một cái di động.

Tin nóng nội dung là màn hình di động của Nhậm tổng tập đoàn Viễn Đông, Nhậm tổng tự mình thừa nhận, Thịnh Hạ là bạn gái anh.

Bởi vì trong video không có Nhậm Ngạn Đông, cũng không có âm tần chứng minh Nhậm Ngạn Đông nói lời này, tất cả đều âm thanh của lời bình luận nghi ngờ.

Mười mấy phút sau, lại có một cái hot search.

Nhậm Ngạn Đông không có Weibo chính thức, thông qua tập đoàn Viễn Đông_official weibo chứng thực tin tức này là thật, cũng cảm tạ mọi người chúc phúc cùng quan tâm.

Mẫn Du để sát vào Thịnh Hạ, nhỏ giọng trưng cầu ý kiến, "Em phát đáp lời hay vẫn là lấy danh nghĩa phòng làm việc phát?"

Thịnh Hạ: "Lấy của em phát đi."

Cô đăng nhập Weibo, động thái chuyển phát Viễn Đông official weibo tin tức kia.

Kỳ thật đến bây giờ, cô chưa bình tĩnh trở lại.

Cô không nghĩ tới với tính cách của Nhậm Ngạn Đông, còn sẽ dùng ảnh chụp của cô làm hình giao diện chính.

Trong phòng không ít người đều bắt đầu bát quái, hỏi Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông ở bên nhau bao lâu rồi.

Lệ Viêm Trác trước sau biểu tình bình đạm, anh không nhanh không chậm uống nước ấm.

Chu Minh Khiêm do dự quét mắt sang anh ta, buồn bực, lại lần nữa nanh tin: “ cậu đã sớm biết Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ ở bên nhau? ” bằng không như thế nào sẽ bình tĩnh như vậy?

Ngay cả anh có một chút giật mình, huống chi Thịnh Hạ vẫn là nữ thần của Lệ Viêm Trác.

Lệ Viêm Trác hồi phục: “uhm. ”

Chu Minh Khiêm không hiểu:“... cậu bệnh thiệt, biết người ta có bạn trai mà cậu còn muốn tiếp cận? ”

Lệ Viêm Trác: “ cô ấy có bạn trai, cùng việc tôi hâm mộ tiếp cận thì có liên quan gì nhau? Vậy theo cách nói của cậu, những minh tinh kết hôn thì liền không thể có fans à? ”

Chu Minh Khiêm: “ hai chuyện này mà giống nhau à? ”

Lệ Viêm Trác hỏi lại: “ không giống nhau chỗ nào? ”

Chu Minh Khiêm: “ có fan nào sẽ vì minh tinh mình thích mà mở công ty, đầu tư phim? ”

Lệ Viêm Trác: “ mặc kệ ai còn tôi là fans mà có tiền nhiều dùng không hết? ”

Chu Minh Khiêm ' ha hả ' hai tiếng, người này đúng là đầu óc bị lừa đá.

Sau tan tiệc, Mẫn Du không tiếp tục ở lại cùng bọn Chu Minh Khiêm đi tăng hai giải trí tiêu khiển, mà trực tiếp đưa Thịnh Hạ về nhà.

Ngồi trên xe, Mẫn Du hỏi chuyện "Nhậm Ngạn Đông có nanh tin cho em không?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Không."

Từ lúc ra khỏi nhà hàng về đến nhà, đến bãi đậu xe cô đều không thấy hot search nữa, nhưng không hề giống lần trước là hot search bị triệt cùng ảnh chụp cô.

Lúc này, hot search tuy rằng bị xóa nhưng official weibo Viễn Đông vẫn giữ nguyên thông tin cả tài khoản chuyển phát theo cũng vậy.

Thịnh Hạ không gọi được cho Nhậm Ngạn Đông đánh vì điện thoại đều là trả lời 'đường dây bận'.

Từ khi hot search xuất hiện đến bây giờ điện thoại của Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn trong tình trạng nhiều cuộc gọi đến.

Anh không hề tiếp nhận cuộc điện thoại nào mà tiếp tục bơi lội.

Mấy ngày nay anh ở tại chung cư Thịnh Hạ nhưng vẫn giữ thói quen bơi mỗi ngày. Vừa rồi bơi được nửa tiếng nên không ai liên hệ được với anh.

Sau khi lên bờ, Nhậm Ngạn Đông dùng khăn tắm xoa tóc, lấy áo khoát tắm choàng lên người trở vào biệt thự, vừa lúc

lão Vạn điện thoại đến, anh bấm nghe ngay sau đó.

Lão Vạn nói chuyện mang theo giọng trêu chọc: "Đêm nay cậu lại tốn không ít?"

Nhậm Ngạn Đông ra vẻ không hiểu, "tốn tiền gì?"

Lão Vạn: "Cậu không phải vừa tốn phí xóa hot search à? Bằng không lão nhân thấy rõ mặt đẹp của cậu?"

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt cười, "Ông cũng có lúc hiểu nhiều chuyện vậy?"

Lão Vạn bật cười, nói về hot search, "Thịnh Hạ không biết cậu là người xóa video kia sao?"

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp, anh mở loa ngoài của điện thoại, xoay tìm áo tắm dài mặc vào, không chút thắt dây lưng, thả dây áo hờ hững, vừa cầm điếu thuốc cùng di động đi vào thư phòng.

Lão Vạn buồn bã nói: "Lão tam a, không nghĩ tới có một ngày cậu cũng mất đi lý trí."

Nhậm Ngạn Đông không tiếp lời, châm lửa điếu thuốc thứ hai, chậm rãi nhã khói, lúc này mới lên tiếng: "Ông hôm nay uống nhiều quá rồi? Lộc bá phu tì gõ xuy ba tuấn (mình thật không biết biên câu này thế nào)

Lão Vạn cười: "Đúng vậy, là tôi uống say."

Chương 14

Khi Thịnh Hạ về đến nhà, Nhậm Ngạn Đông vừa lúc từ phòng tắm ra tới, anh dường như không có việc gì hỏi cô, "Em muốn tắm hay không?"

"Không nóng lắm." Thịnh Hạ đem túi ném trên sô pha, tiến đến ôm cổ anh, "Di động của anh cho em xem." Cô một chút cũng không quanh co lòng vòng.

Nhậm Ngạn Đông ôm lấy eo cô, "ảnh chụp là em thì có gì lạ đâu?"

Thịnh Hạ: "Cái đó không giống nhau." Cô quấn lấy anh, muốn xem.

Nhậm Ngạn Đông chưa đáp ứng ngay mà giơ tay đem đèn phòng ngủ tắt đi.

Đèn phòng tắm sáng lên, xuyên thấu qua khe cửa trải một luồn sáng xuống sàn nhà.

"Có cho em xem di động hay không? Hửm?" Cô bắt lấy cổ áo anh, giọng điệu mang theo cường thế, cũng có chút làm nũng.

Cô lập tức hôn môi anh trong khi anh hạ đầu ngón tay đè cô xuống khiến cô mềm nhũng hòa tan như nước.

Sau khi vận động, Thịnh Hạ mệt đến ngủ thiếp đi. Cô đã sớm quên chuyện xem màn hình di động.

Hôm sau sáng sớm, Thịnh Hạ hơn 6 giờ liền tỉnh.

Buổi sáng thời gian đối với Nhậm Ngạn Đông là đặc biệt quý giá, vừa rèn luyện thân thể vừa vội vàng đi công ty xử lý công việc. Thế nhưng chỉ cần cô muốn làm gì thì anh đều sẽ ưu tiên thỏa mãn.

Thịnh Hạ vỗ vỗ cánh tay anh. Nhậm Ngạn Đông giơ tay cho cô chui vào trong lòng ngực. Cô hôn xuống nơi yết hầu gợi cảm của anh.

Hành động này khiến Nhậm Ngạn Đông chợt tỉnh ngủ mà nói giọng khàn khàn, có chút hỗn loạn, "Muốn?"

Thịnh Hạ không lên tiếng, tiếp tục hôn thêm một cái.

Nhậm Ngạn Đông dừng vài giây sau đó rời giường ôm cô theo cách ôm công chúa bước vào phòng tắm. Nhậm Ngạn Đông cúi đầu sát bên cơ thể cô trong lúc hai người vẫn còn dây dưa chưa rời ra ngoài vội.

Thịnh Hạ hiện tại mới hỏi anh chuyện có liên quan đến hot search hôm qua, "Có phải nhân viên công ty anh vô tình phát video không?"

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm 'uhm '. Anh tiến đến ngậm đôi môi cô.

Thời gian rèn luyện xong sớm và hoạt động ở phòng tắm với cô một lúc lâu thì Nhậm Ngạn Đông đã mặc trang phục

chỉnh tề, chuẩn bị đi đến công ty.

Riêng hôm nay Thịnh Hạ không có lịch làm việc. Sau khi kết thúc 'vận động', cô lại tắm lần nữa, lau khô tóc. Cảm giác buồn ngủ cũng kéo đến.

Buổi sáng vì thời gian hoan ái kéo dài nên cả hai đều không kịp ăn sáng.

"Em hôm nay ở nhà à?" Nhậm Ngạn Đông hỏi cô trước khi rời đi , .

Thịnh Hạ vây không mở nổi mi mắt, "Buổi sáng ngủ, buổi chiều xem kịch bản."

Nhậm Ngạn Đông đi đến đầu giường, "Đem di động điều chỉnh âm lượng nhỏ xuống đi?"

"Hửm?"

Qua vài giây, cô lại nói câu: "sao cũng được mà." ý thức của cô mơ hồ đang chìm vào trạng thái ngủ vì kiệt sức từ lúc ở phòng tắm.

Nhậm Ngạn Đông nhập mật mã, mỗi lần cô đổi mật mã làm anh cạn lời.

Cô mật mã là: 2333

Anh đem điện thoại tắt chuông, thả lại đầu giường, gác ở chỗ cô tiện duỗi tay đến.

Khi Nhậm Ngạn Đông đến công ty thì Hướng thư ký và những người khác đã sớm đến đông đủ.

Hôm nay tập đoàn Viễn Đông người ngoài trừ Hướng thư ký thì những người khác đều len lén bình luận, không biết là ai đem video về Nhậm tổng phát ra...

"Nhậm tổng, đây là các bức thư tay Thẩm tổng đưa tới." Hướng thư ký đem một chồng phong thư để trên bàn làm việc của anh.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, quét mắt nhìn qua chồng thư tay chừng hai ba chục cái.

Anh đã hai ngày không tới công ty, công tác đều xếp thành núi. Căn bản anh không có thời gian xem liền các bức thư tay này nên anh phân phó Hướng thư ký: "Cô đem các phong thư này mở ra, kèm theo giấy viết thư đặt vào túi văn kiện công tác. Tôi sẽ xem trên máy bay."

Hướng thư ký gật đầu, "Được." Cô tìm tới một cái túi văn kiện và bắt đầu mở từng bao thư.

Nhậm Ngạn Đông ban đầu định bay vào buổi chiều thứ tư vì anh muốn tranh thủ ở nhà với cô trong buổi sáng nhiều hơn một chút. Nhưng bởi vì cùng thời gian này Thịnh Hạ cũng đi về tỉnh thành với bà cô nên anh liền đem vé máy bay đổi sang bay sáng sớm thứ tư.

Lúc trước không định đặt vé máy bay sáng sớm nguyên do chuyến bay buổi sáng cần yêu cầu hơn 5 giờ khởi hành

đến sân bay. Anh dậy sớm sẽ ảnh hưởng đến Thịnh Hạ ngủ không ngon giấc.

Ngày đó giữa trưa thứ ba, Nhậm Ngạn Đông từ công ty trở về biệt thự một chuyến. Lúc này Thịnh Hạ đã thu dọn hoàn tất để chuẩn bị đi về nhà ông bà.

Cô cùng Nhậm Ngạn Đông mấy năm nay vẫn luôn là trạng thái thường xuyên xa nhau. Anh và cô bay tới bay lui là chuyện thường ngày, cả hai có thói quen không đi sân bay tiễn đưa lẫn nhau.

"Giấy tờ cá nhân nhớ mang theo ?" Nhậm Ngạn Đông lại lần nữa nhắc nhở.

Thịnh Hạ: "Đều ở trong túi."

Nhậm Ngạn Đông đem hành lý đặt vào cốp xe cho cô. Bọn họ có xa nhau cũng theo thói quen không muốn nói nhiều. Thịnh Hạ ngồi trên xe, hạ cửa sổ xuống, "Em đi trước bên kia xem có chỗ nào ăn ngon, cảnh đẹp, lần sau sẽ mang anh cùng đi."

Nhậm Ngạn Đông nói không nên lời nên chỉ gật đầu. Anh chờ xe cô nổ máy, chậm rãi lăn bánh khỏi sân biệt thự. Chợt từ cửa sổ xe phía sau anh thấy một bàn tay vương ra chỉ duỗi ba ngón tay, sau đó quơ quơ. Nhậm Ngạn Đông liền hiểu đó là mang hàm ý: Tam ca, tái kiến.

Ô tô đi ra rồi mà anh vẫn đứng thẫn thờ một lúc lâu trong sân mới vào nhà.

Trên bàn sách thư phòng bày một bức hoạ, Thịnh Hạ lại nhắn cho anh bằng tranh vẽ.

Lần này trình độ vẽ chuyên nghiệp không khác gì hoạ sĩ. Bức tranh được chia làm hai nội dung.

Bên phải bức tranh là vẽ một đường kéo dài không ngừng đến núi lớn. Trong khe núi có tòa nhà dạng kiểu nhà trong thôn nhỏ, có vẽ cả một thân cây dài bao quanh trên đỉnh núi. Một phiên bản Thịnh Hạ bò tới chỗ cây cao đó, trong tay cầm loại kính viễn vọng. Trên kính viễn vọng viết: công nghệ đen của Thịnh thị. Bên cạnh phiên bản Thịnh Hạ còn có một khung hình độc thoại: 'Tam ca, em nhìn thấy anh rồi'.

Tiếp theo cô vẽ hình ảnh thể hiện kết quả nhìn qua bằng kính viễn vọng. Nhìn từ kính là một tòa nhà cao trong đô thị lớn. Cô còn vẽ một cụm các tòa nhà cao tầng khác đặt tên 'đế quốc cao ốc'. Bên cạnh đó là các office building, đặc biệt có một văn phòng đang còn đèn sáng. Trong phòng vẽ anh đang xem máy tính ngay tại bàn làm việc. Kế bên máy tính là di động, trên màn hình điện thoại là hình ảnh cô đặc biệt tưởng tượng vẽ rõ như tự bản thân cô đã thấy từ hot search.

Bên trái của bức họa thì cô vẽ núi lớn. Bên này cô họa bầu trời xanh thẳm. Trên cao có nhiều đóa mây trắng bay cùng ánh nắng đã chiếu cao trên đỉnh đầu. Hình ảnh này trái ngược với hình ảnh bầu trời đêm bên kia thành thị. Sự tương phản là đen nhánh, trăng nhô lên cao, còn có rất nhiều ngôi sao nhỏ.

Nhậm Ngạn Đông nhìn trong một lúc lâu bức tranh sau đó anh cất vào ngăn kéo.

Thịnh Hạ không nghĩ hành trình cùng bà cô quá là dài. Cô ngồi máy bay cùng bà đến tỉnh thành. Vì thành phố nhỏ không có sân bay nên cả hai chỉ có thể ngồi xe lửa đến ga trong thôn. Đoàn tàu là dạng dân dụng, không phải loại xe được trang bị cao cấp như dùng cho khách du lịch.

Khi cả hai đến ga thôn nhỏ, tiếp tục ngồi xe đi đường núi bao quanh sườn núi,. Dù đường cong quẹo nhưng cô đúng thật chưa từng một lần thưởng thức loại cảnh sắc đẹp không sao tả xiết ven hai bên đường.

Bà hỏi: "Hạ Hạ, con có mệt hay không?"

Thịnh Hạ quay đầu lại, "con không mệt ạ, còn khá tốt. Tiểu di nãi, chúng ta mấy giờ mới có thể đến trong huyện?" (*cách gọi bà cô nhỏ là 'tiểu di nãi' hoặc gọi là 'bà' đều được*)

Tiểu di nãi hướng ra ngoài nhìn nhìn, "Còn phải hơn hai giờ." Xa như vậy?

Thịnh Hạ hỏi tiếp: "Từ trong huyện đến trong thôn kia bao lâu?"

Tiểu di nãi cười, "Còn phải một tiếng rưỡi."

Thịnh Hạ khó có thể tưởng tượng sáu bảy năm trước Hạ Mộc làm sao thoái khỏi vùng núi? Cô ấy mỗi lần đến Bắc Kinh đi học thật không dễ dàng.

Khó trách Kỷ Tiện Bắc rất sủng Hạ Mộc. Cô ấy được nâng niu trong lòng bàn tay. Cô cảm thấy Hạ Mộc thật không dễ dàng có được điều đó.

Tiểu di nãi nói cho cô nghe chút về tình hình thôn nhỏ: "Hiện tại từ trong huyện trở về có thêm nhiều phương tiện hơn trước kia rồi. Đường thì do bằng đất lại bị gồ ghề lồi lõm. Điên thì không có nhưng hiện tại tình trạng đều đã sáng sủa hơn rất nhiều."

Cô hỏi Thịnh Hạ, "Hạ Mộc, con đã nghe qua tên người này chưa? Cô ấy chủ trì một tiết mục trên TV. Người con gái này là người có tiền đồ duy nhất trong thôn."

Thịnh Hạ cười nhạt: "Con có quen mà còn đã cùng nói chuyện. Cô ấy thật xinh đẹp."

Tiểu di nãi: "Chính là người yêu của cô ấy quyên góp tiền đại tu đường xá ở thôn ." Trong thôn, còn có vài người khác góp vốn xây dựng trường học. Trong huyện thì có người giúp khai phá du lịch.

Dọc theo đường đi, tiểu di nãi cùng Thịnh Hạ trò chuyện về trạng thái thôn trang nhỏ chuyển biến trong mấy năm nay. Thời gian nói chuyện trôi qua bất tri bất giác khiến cả hai đã tới nhà ga huyện rồi.

Người tới đón các cô chính là con của bà cô nhỏ. Thịnh Hạ đã gặp qua, cô gọi anh là đại bá (chú).

Đại bá cùng học với Hạ Mộc; trong thôn bọn họ có ba người đều họ Hạ, đại bá là thư ký thôn.

Đại bá chạy Minibus đến. Trên chỗ ngồi phía sau tất cả đều là cặp sách, sách bài tập còn có văn phòng phẩm. Toàn bộ đồ trong xe đều tràn ngập mùi hương sách mới.

Thịnh Hạ xoay người nhìn nhìn, "Đại bá, tại sao chú mua nhiều đồ dùng học tập như vậy?" Cô nhớ rõ con của đại bá còn không đến một tuổi.

Đại bá: "Đây là ở cục giáo dục phát cho trong thôn để những cháu nhỏ dùng trong lúc học." Thầy giáo trong thôn không có xe nên anh giúp mang về.

Một ít đồ dùng học tập đều là được quyên tặng từ công ty lớn cho mỗi học kỳ. Trên xe này dụng cụ học tập sử dụng cho học kỳ sau. Thời gian là sắp đến kỳ nghỉ đông nên đại bá trước tiên lấy về chia phát cho bọn nhỏ lưu giữ.

Sau đó đại bá chuyên chú lái xe nên Thịnh Hạ không hỏi thêm nhiều.

Cô lấy di động ra. Cô nhìn thấy rốt cuộc tín hiệu cũng có một hai vạch. Cô nhắn tin cho Nhậm Ngạn Đông: □ tam ca, em tới rồi. □

Thời gian bên Nhậm Ngạn Đông là sáng sớm. Anh đang còn trên phi cơ chưa đáp.

Khi anh xem những bức thư tay do bọn nhỏ viết cho anh thì cảm giác tỉnh ngủ hoàn toàn. Có một phong thư là từ một đưa bé học cấp hai, chữ viết rất tinh tế: 'Thẩm lão sư, chúng con đều rất muốn báo cho chú một tin tức tốt là trường học chúng con có sách báo để đọc rồi. Tụi con có thật nhiều thật nhiều giấy mà chúng con chưa từng thấy qua. Thầy giáo nói cho chúng con biết tất cả đồ dùng đều là chú mua cho chúng con. Chúng con rất vu, bọn con còn làm báo tường dán trong lớp học. Đều có hình chú chụp chung với mọi

người trong thôn. Lâu lâu ngài có thể nhìn thấy mà nhớ tụi con.'

Nhậm Ngạn Đông nhìn xuống bức ảnh trong bản tuyên truyền.

Anh đối với báo tường không ấn tượng lắm nhưng đại khái là nhận ra vị trí nó nằm ở trong phòng đọc sách mới được xây dựng lại. Phòng đọc này nằm sau lưng trường học. Còn về ảnh chụp là lần đến thăm mừng tụi nhỏ được đi học lại. Anh có chụp ảnh chung với bọn nhỏ. Sau đó anh không nghĩ tới trường học cũng rửa hình và treo lên.

Trong thôn không có nhiều nơi đi chơi nên anh nghĩ đến Thịnh Hạ sau khi đi qua hết mọi nơi trong thôn sẽ cảm thấy nhàm chán mà đi tham quan đến trường học.

Một giờ sau máy bay đáp.

Nhậm Ngạn Đông vừa ra khỏi hải quan liền đem hành lý giao cho thư ký. Anh tìm số điện thoại của người bên thôn nhỏ. Anh chỉ có số điện thoại của thư ký thôn nên hiện tại tất cả lần hỗ trợ đều thông qua người thư ký này.

Thôn nhỏ bên kia đang là thời điểm mặt trời xuống núi. Sắc trời dần dần tối đi.

Đại bá sợ Thịnh Hạ sốt ruột nên cùng cô nói: "Gần đến rồi. Nhiều lắm là có mười mấy phút thôi."

Thịnh Hạ: "Không có việc gì, con cũng không mệt."

Bà cô hỏi Thịnh Hạ, "Hạ Hạ, có đói bụng không?"

"con không đói bụng."

Bà cô ngồi sau xe, Thịnh Hạ quay đầu, "Con buổi tối thường không ăn." Cô cười giải thích thêm "Giảm béo."

Giữa lúc trò chuyện, tiếng chuông vang vọng của di động trong thùng xe, là di động của đại bá.

Trời tối mà cũng không có đèn đường, đại bá muốn chuyên chú nhìn đường đi nên ông nói Thịnh Hạ: "Hạ Hạ, nhìn xem là ai đang gọi tới?"

Thịnh Hạ mở thùng xe có di động đang reo, điện báo biểu hiện: Thẩm lão sư.

"Là lão sư thôn nhỏ, Thẩm lão sư."

Đại bá nhíu mày suy nghị; trong thôn bọn họ tổng cộng không có nhiều giáo viên, không có ai mang họ Thẩm.

Anh bỗng nhiên nhớ tới, "À, là người ở Bắc Kinh. Mỗi năm cậu ta đều tới góp từ thiện đồ dùng học tập cho bọn nhỏ trong thôn. Người này thật tốt, trường học được xây lại cũng là do cậu ta quyên góp mà thành."

Âm nhạc chuông điện thoại còn vang.

Đại bá: "Con giúp ta tiếp cuộc gọi, mở loa ngoài."

Thịnh Hạ cuối đầu mới phản ứng liền giúp đại bá mở loa ngoài nghe máy, đem điện thoại tới gần đại bá hơn.

Microphone truyền đến giọng nói từ tính trầm thấp có nhịp điệu dồn dập, "Hạ thư ký chú khỏe không, tôi là Thẩm

Lăng."

Thịnh Hạ sửng sốt, sao lại là thanh âm của tam ca?

Chương 15

Chào hỏi xong, Nhậm Ngạn Đông nói thẳng minh vì sao gọi điện thoại đến, anh cùng thôn thư ký nói về phòng đọc của trường học, hỏi: "Hạ thư ký, bên kia có phải có đăng báo tường hay không?"

Thôn thư ký giọng lớn đáp lời, "Có có có, chính là vì anh mà đăng lên, nhưng nhìn rất đẹp."

Nhậm Ngạn Đông: "... Hạ thư ký, là như thế này, tôi sợ đến lúc đó sẽ có phóng viên chụp đến, tôi cũng chỉ giúp bọn nhỏ một ít trong khả năng cho phép trợ giúp."

Anh hy vọng thôn thư ký đem những ảnh chụp đó gỡ xuống, tránh sau này bị để ý.

Thôn thư ký hiểu được, cái này Thẩm lão sư là làm việc tốt nhưng không muốn nhiều người biết, anh đáp lời, "Được, tôi sẽ cho gỡ bỏ hết."

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi cũng không có những ảnh chụp đó, còn muốn phiền chú gửi lại đây cho tôi."

Bọn họ tiếp tục trò chuyện, thanh âm vang trong xe quanh quẩn.

Thịnh Hạ như đang giữa cảm giác khiếp sợ, còn chưa hoàn hồn.

Ngay từ đầu, cô cho rằng chỉ là thanh âm giống nhau.

Nhưng nghe được cuối cùng, cô xác định, chính là thanh âm tam ca.

Thẩm Lăng - công ty lớn ở Bắc Kinh- thanh âm tam ca - quê quán Hạ Mộc

Cô trong đầu như lướt qua mau các mảnh ghép hình, một mớ hỗn độn.

Kết thúc trò chuyện, màn hình di động tối lại, nhưng Thịnh Hạ tay vẫn còn giơ di động.

Đại bá ý bảo cô: "Hạ Hạ, được rồi, cất di động vào đây đi."

Thịnh Hạ hoàn hồn, phản ứng chậm nửa nhịp, "Được."

Cô cố ý click mở nhật ký cuộc gọi vừa rồi, xem dãy số, là số điện thoại cô rất quen thuộc.

Lúc trước trong tâm đang cảm thấy thật may mắ giờ hoàn toàn tan biến.

Đại bá nhịn không được lại cảm khái nói: "Thẩm lão sư thật là người tốt."

Thịnh Hạ: "Uhm."

Thanh âm quá nhỏ không hẳn là giọng nói.

Nhỏ đến chính cô cũng không biết rốt cuộc nói gì.

Chân tướng rõ ràng đã miêu tả sinh động, cô lại mau đè ép đi xuống.

Cũng có lẽ, anh chỉ là trùng hợp làm công tác từ thiện?

Thịnh Hạ, mày xem mày thật đáng thương, bắt đầu lừa mình dối người, mày có biết hay không?

Nhìn hai bên đường núi rừng đen như mực, cô trong lòng vẫn luôn lặp lại câu nói kia.

Bầu trời hoàn toàn chìm trong đen tối, trên đường núi cơ hồ không có một bóng người.

U ám, yên tĩnh.

Thịnh Hạ nhìn kính chiếu hậu, đường phía sau bị đêm tối cắn nuốt.

Đại bá tán gẫu, "Hạ Hạ, chuẩn bị khi nào kết hôn a? Cũng không còn nhỏ, thời điểm tuổi này phải tranh thủ cũng không thể co kéo tuổi trẻ hoài, qua năm liền 26."

Ở bọn họ nơi này, nữ 25 tuổi cơ bản đều đã kết hôn, kết hôn còn sớm hơn chút, con đều được vài tuổi.

Thịnh Hạ đạm cười, "Con không vội."

Đại bá nhịn không được quở trách ba cô, "con xem ba con đi, cả ngày chỉ biết lo việc của mình, cũng không thu xếp hôn nhân đại sự của con."

Thịnh Hạ cũng theo đó đem câu chuyện chuyển sang ba cô, "ba con hiện tại quanh năm suốt tháng bận rộn, con muốn gặp ông đều phải hẹn trước."

Hơn hai mươi phút sau, Minibus quẹo vào đầu đường thôn.

Thôn không lớn, tổng cộng có trăm hộ dân, thôn đầu có mấy nhà lầu, mặt khác có vài nhà ngói thấp bé.

Trong thôn cũng không đèn đường, có chút ánh sáng phát ra từ cửa sổ nhà dân.

Không vài phút, Minibus dừng lại ở cửa nhà một hộ ven đường, đây là nhà đại bá, tổng cộng bốn gian nhà ngói.

Nhà Đại bá có hai con đều ở trong huyện học cấp trung học, cũng mua phòng ở ở bên kia, phòng ở quê quán cũng khá vắng vẻ.

Xe dừng lại, vang lên vài tiếng chó kêu.

Cửa lớn trong nhà mở ra, bá mẫu còn có một ông cụ ra đón.

Ông cụ là người năm đó bà cô thương mà cùng ở thôn quê này không trở về Bắc Kinh, ông là giáo viên già ở thôn, hơn 70 tuổi, vẫn hay dạy chữ cho bọn nhỏ đi học.

Thịnh Hạ từ trong xe xuống cùng chào hỏi ông và bá mẫu.

Ban đêm gió núi thổi lạnh đến xương, cô rùng mình một cái.

Bá mẫu xem cô mặc áo khá mỏng, "Hạ Hạ, con sao mặc ít như vậy, không lạnh a." Nói, cô che che tay Thịnh Hạ, điều hòa của Minibus không hoạt động được, tay cô đông lạnh so với khối băng thật giống nhau.

Thịnh Hạ cười cười, "con còn chịu được, không lạnh."

Tay của bá mẫu thật thô ráp, khi ôm tay cô cho ấm, có thêm chút cảm giác ấm áp.

Đại bá đem hành lý trong xe và một ít đặc sản Bắc Kinh xuống xe, sau đó đóng cốp xe lại. Đái bá hỏi cụ muốn đi trường học một chuyến để đem cặp sách và văn phòng phẩm sang.

Thịnh Hạ cũng muốn đi, "Đại bá, đồ vật nhiều như vậy, con cùng chú đi phụ sắp xếp mau một chút, con cũng vừa lúc muốn tham quan trường học."

Bá mẫu sợ cô lạnh: "Con mặc quá ít, về nhà cho ấm áp."

Thịnh Hạ nói không có việc gì, cô vốn dĩ tay chân thường lạnh.

Những người khác vào nhà, đại bá cùng Thịnh Hạ đi xe đến trường học.

Trường học ở thôn phía sau, hai phút liền đến.

Thịnh Hạ đứng ở sân vườn của trường nhìn xem một vòng.

Bên tay phải là khu dạy học hai tầng lầu, bên tay trái còn có mấy nhà ngói khá cũ, hẳn là phòng học trước kia.

Khu dạy học phía trước đều được xây mới, có đường trải nhựa thẳng băng, còn có sân bóng rổ.

Đại bá chỉ phòng giáo viên trên lầu, "Cái kia chính là Thẩm lão sư quyên tiền xây." Lại chỉ phía trước đường băng, "Cái này là người yêu của cô Hạ Mộc trợ cấp tu bổ, chúng tôi trong thôn có được con đường đẹp này đều là người quen biết Hạ Mộc họp tác giúp."

Thịnh Hạ gật gật đầu, cũng không lên tiếng.

Đại bá lại lải nhải nói rất nhiều, học sinh trung học ở trấn trên có thể học tập trên máy tính, điểm du lịch là ai khai phá, mấy cái thôn trấn phụ cận bên kia cũng có không ít người sinh sống , thời tiết cũng tốt hơn trước.

Thịnh Hạ từ đại bá nói có thể cảm nhận được trước kia nơi này có bao nhiêu nghèo, chính yếu chính là đường xá không thuận tiện, từ trong huyện đến các thôn trấn, chỉ có đường núi, đại lộ không bằng phẳng để có thể lưu thông.

Trải qua nhiều năm như vậy tu sửa, cuối cùng đã thông thuận.

Cô hỏi đại bá: "Trước kia bọn nhỏ trong thôn ngồi học ở phòng học bên kia phải không?"

Đại bá cũng nhìn qua, "Uhm, kia là phòng tồn tại vài thập niên, nóc nhà bị mưa to thành dột đã sớm mốc meo." Sau đó lại nhiều lời vài câu: "Vốn là muốn phá đi, Thẩm lão sư nói

bên trong dán không ít bút long viết chữ, có thể khuyến khích bọn nhỏ học tập nhiệt tình, giữ lại cũng tốt."

Dù sao đất trống cũng nhiều, khu khác dành để xây lại khu dạy học.

Thịnh Hạ hỏi câu: "Nơi này là nhà của thầy thư pháp phải không?"

Đại bá cười, "Cũng không phải, chính là Hạ Mộc ở thôn chúng tôi, cô ấy viết chữ đẹp, hiện tại Hạ Mộc rất có tiếng là người chủ trì ở đài truyền hình, chúng tôi sẽ giáo dục bọn nhỏ giống Hạ Mộc học tập, cố gắng thoát ra khỏi vùng thôn nhỏ."

Có thể là trong núi gió quá lớn, lại lạnh, Thịnh Hạ cảm giác trên mặt bị gió thổi, biểu tình cứng đờ.

Sắc trời ám, đại bá vốn là vô tam, không chú ý tới nét khác thường của Thịnh Hạ, ông mở ra cốp xe bắt đầu khuân vác cặp sách cùng dụng cụ học tập đưa vào.

Thịnh Hạ vẫn luôn nhìn dãy phòng học cũ ở bên kia, không biết chính mình suy nghĩ cái gì.

"Hạ Hạ." Đại bá trong tay ôm cặp sách, đều đi mau đến khu dạy học, phát hiện Thịnh Hạ còn đang nhìn kia dãy phòng đó.

Thịnh Hạ quay đầu lại, "Đi."

Đại bá phụ trách khuân vác, Thịnh Hạ ở trong văn phòng phụ trách đem đồ dùng phân loại ngăn nắp, cô rất nhiều lần

đem vật phẩm để sai vị trí, đại bá nhắc nhở nên cô mới phát hiện.

Đều khuân vác sửa sang xong, đại bá còn nhớ nói vài lời cảm tạ với Thẩm lão sư, ông còn phải đáp lời cho Thẩm lão sư, liền cùng Thịnh Hạ nói: "Hạ Hạ, muốn cùng chú đi trên lầu hay không? Chú phải gửi ảnh chụp Thẩm lão sư từ báo tường."

Thịnh Hạ thuận miệng hỏi: "Đại bá, chú có chìa khóa phòng đọc?"

Đại bá cười: "Có, chú chính là chủ nhiệm hậu cần, mọi thứ đều là chú quản."

Báo tường được đặt nơi dễ chú ý, chiếm một mặt tường lớn.

Bên trong ảnh chụp đều là có chữ viết ghi rõ thời gian, đại đa số là hình ảnh Nhậm Ngạn Đông, còn có một ít là giáo viên tình nguyện chụp ảnh chung.

Thịnh Hạ nhìn vào dãy chữ số từ bên trái xem cái đầu tiên.

Nhậm Ngạn Đông ba năm trước đây tới nơi này quyên góp, bức ảnh là được chụp lúc ba năm trước đây giữa mười hai.

Năm ấy, đúng là thời gian Kỷ Tiện Bắc cầu hôn Hạ Mộc.

Cho nên, anh là bởi vì khổ sở trong lòng, mới đến nơi này?

Lại sợ dùng tên của mình quyên góp khiến Hạ Mộc bối rối nên đơn giản dùng tên Thẩm Lăng?

Hạ Mộc từng nói qua, Kỷ Tiện Bắc là mối tình đầu của cô ấy, cô ấy cùng Kỷ Tiện Bắc bên nhau khi đang là năm hai đại học, nghỉ hè năm nhất là thời điểm quen biết Kỷ Tiện Bắc.

Tam ca của cô là yêu thầm.

Khó trách đêm đó ở hội sở, khi cô cùng Thẩm Lăng đánh đố, Thẩm Lăng chắc chắn rằng tam ca sẽ không qua giúp cô đánh bài.

Bởi vì Thẩm Lăng biết tam ca yêu thầm Hạ Mộc mà Hạ Mộc cùng lão công cũng ngồi một bàn với cô, tam ca ngồi qua thì khẳng định bị dày vò cho nên Thẩm Lăng khẳng định sẽ thắng.

Nhưng Thẩm Lăng không biết cô cùng tam ca ở bên nhau, cho nên tam ca vẫn đi qua.

Nhưng cũng chỉ đánh hai ván liền quyết định rời đi.

Cô muốn ở lại chơi nhiều một chút, tam ca vẫn là không đáp ứng.

Đêm đó Hạ nữ sĩ phát giọng nói đả kích cô, cô nhắc tới Hạ Mộc liền thấy tam ca trầm mặc, cái gì cũng không nói, lại chủ động đem đồng hồ cho cô chơi.

Là bởi vì áy náy sao?

Cô muốn cùng ăn tết và du lịch tại thôn nhỏ này tam ca cũng uyển chuyển từ chối cô.

Từ Bắc Kinh đến thôn nhỏ, giao thông không tiện, mặc kệ là ai tới, đều là tuyến đường giống nhau, đều phải ngồi xe lửa đến thành phố, mặc dù từ thành phố lái xe đến trong huyện, thêm vài tiếng đồng hồ xoay quanh đường núi.

Đi tàu xe mệt nhọc, bị xóc nảy liên tục mà anh vẫn là không ngại cực khổ đến đây.

Cũng chỉ có tình yêu mới tạo ra động lực như vậy.

Hoài nghi nói giống như hạt giống đã mọc rễ nẩy mầm, làm sao ngăn cản không thêm suy nghĩ miên man.

Thịnh Hạ cố gắng tự trấn định, nhưng vô dụng.

Hít sâu vài cái, cô mới miễn cưỡng có thể thấy rõ ảnh chụp trên báo tường.

Đại bá tìm ra chìa khóa, mở cửa kính bên ngoài bảo vệ chóng bụi cho báo tường, đem những ảnh chụp gỡ xuống.

Thịnh Hạ tiếp tục xem phía sau ảnh chụp, tầm mắt dừng những ảnh chụp này là năm trước, trong lòng cô lại đột nhiên nhói đau một cái.

Chết lặng, cảm giác được đau thấu tim.

Ảnh chụp năm trước còn có Nhậm Ngạn Đông, khi đó cô đã cùng anh ở bên nhau nửa năm, lúc đó anh trên người mặt áo khoát cô tặng.

"Hạ Hạ, con đi giúp chú lấy bao nilon sát cửa cái bàn bên kia, cái thứ hai trong ngăn kéo." Đại bá muốn lấy túi đựng ảnh chụp.

Thịnh Hạ đáp liền, "Được." Cô thanh âm phát như nghẹn.

Đại bá tổng cộng mất nửa tiếng mới đem hết các ảnh chụp đều gỡ xuống, trong lúc Thịnh Hạ giúp đỡ mỗi lần, đại bá muốn kêu cô vài thanh, cô mới có phản ứng.

Đại bá hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ đành phải nói dối: "Suy nghĩ chuyện công việc sau đợt đi chơi này, năm Sau con muốn đóng phim." Nhanh chuyển đề tài đáp cho có lệ.

Từ khu dạy học đi ra, tay Thịnh Hạ lạnh như băng.

Đại bá đem Minibus dời vị trí đậu ở ven đường.

Thịnh Hạ: "Xe không đi về nhà?"

Đại bá: "Khu vưc này chạy đến cửa sẽ dễ tắc xe, xe ba bánh không cách nào qua lọt." Ông khóa xe, cùng Thịnh Hạ đi vào trong nhà.

Đường rất tối, đại bá mở đèn pin di động, dặn dò Thịnh Hạ, "Chậm một chút." Bên này có đoạn đường đất.

Thịnh Hạ không tự giác liền hỏi về Nhậm Ngạn Đông, "Đại bá, Thẩm lão sư, mỗi năm đều sẽ lại đây thăm bọn nhỏ?"

Đại bá: "Uhm, hàng năm lại đây, có một lúc ở chỗ này gần một tháng."

Thịnh Hạ sửng sốt, anh bận rộn như vậy mà bỏ ra nhiều thời gian như vậy?

Không biết làm sao đột nhiên dưới chân cô mang giày cũng không cao nhưng bước chân liền uốn éo.

Đại bá đỡ lấy cô, "Chậm một chút chậm một chút, bên này đường không bằng phẳng." Vừa nói, ông đem đèn pin điện thoại toàn cấp chiếu sáng phần phía Thịnh Hạ đang đi.

Nhưng thật ra dưới chân cô phần đường này không hề có lồi lõm.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 16

Thịnh Hạ cùng đại bá về đến nhà, bá mẫu liền bắt đầu dọn cơm chiều. Có thể là Thịnh Hạ che dấu khéo nên ai cũng chưa phát hiện cảm xúc bất thường nơi cô.

Trên bàn cơm đề tài cũng là xoay quanh Thịnh Hạ, đại bá cùng ông ngẫu nhiên sẽ tiếp hai câu, cơ bản đều là bà cô cùng đại bá mẫu hỏi chuyện.

Chuyện kết hôn sẽ bị nhắc tới, tất nhiên không tránh được

Bá mẫu: "Hạ Hạ, nghe nói đối tượng con đang quen so với con lớn hơn chín tuổi?"

Thịnh Hạ nuốt đồ ăn xuống, gật đầu, "Dạ."

Bá mẫu tính tình thẳng, nói chuyện cũng không vòng vèo, "Cái tuổi này thật cũng lớn, nếu là ở thôn quê chúng tôi, tuổi lớn như đối tượng con đang quen đều không dễ tìm được người tốt, nói không chừng đều phải tìm đại một người để sống chung."

Thịnh Hạ: "......"

Đại bá nhíu mày ghét bỏ biểu tình nhìn về phía vợ mình, "Bà tự nói bà đi, không nói ít đi được hai câu à, cái gì sống

chung? Người ta là ông chủ lớ, bận rộn kiếm tiền nên mới chậm trễ kết hôn!"

Đại bá mẫu: "Hạ Hạ của chúng ta tốt như vậy, thời bây giờ có thể tìm đâu ra một đối tượng trẻ đẹp như vậy." Cô xoay mặt hỏi Thịnh Hạ: "Người yêu của con cao hơn con nhiều không?"

Thịnh Hạ nhàn nhạt cười cười, "So với con cao không ít."

Đại bá mẫu: "Kia thìcòn được." Thịnh Hạ cao 1m72, khi mang giày cao gót vào nhìn qua so nam nhân 1m80 đều muốn cao bằng.

"Trông như thế nào? Có ảnh chụp hay không?"

Nếu đêm nay không có chuyện ' Thẩm lão sư ', Thịnh Hạ liền sẽ lấy ra ảnh chụp Nhậm Ngạn Đông cho bá mẫu xem, nhưng hiện tại một chút tâm tình đều không có.

Cô giải thích: "Anh ấy không thích chụp ảnh."

Bữa cơm này rốt cuộc ăn xong, Thịnh Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn xong, bá mẫu mở TV cho Thịnh Hạ xem, dù sao thì cô cũng không có tâm tình đi ra ngoài.

Thịnh Hạ lấy cớ ngồi một ngày xe nên có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.

Bá mẫu mang theo cô đi vào phòng nghỉ, trong nhà duy nhất chỉ có một phòng có điều hòa, ngày thường đều là bọn

nhỏ về nhà thì ngủ tại phòng này.

Phòng có vách tường cũ loang lổ, nhưng mặt đất sạch sẽ, trên giường còn có tủ đầu giường chỉnh tề.

Trong nhà không có phòng tắm riêng, chỉ có trấn trên có phòng tắm chung nhưng mở vào ban ngày.

Thịnh Hạ rửa mặt cùng dưỡng da các bước sơ lược nên có phần tỉnh táo, sau đó liền tắt đèn lên giường, trong phòng nháy mắt tối đến mức duỗi tay không thấy năm ngón tay.

Điều hòa phát ra tiếng vang không nhỏ, gió nóng đối diện thổi sang đầu giường bên này của Thịnh Hạ làm cô đơn giản đem điều hòa tắt đi.

Chăn bông rất dày, còn có mùi nắng dịu nhẹ như vừa mới phơi qua ánh nắng ngày hôm nay.

Phòng thực yên tĩnh, toàn bộ thôn nhỏ cũng đều thực an tĩnh.

Bên ngoài đường sát vách tường của sân nhà, âm thanh lời nói của người đi ngang qua Thịnh Hạ đều có thể nghe thấy, chẳng qua bọn họ nói ngôn ngữ địa phương, lại thêm nói nhanh nên cô nghe cũng không hiểu.

Hiện tại mới 9 giờ nên cô cũng biết đêm nay sẽ trằn trọc, khó vào giấc ngủ.

Cái loại cảm giác mộng đẹp bị đánh nát, từ thiên đường bị ném tới địa ngục thật đau đớn đến tràn ngập cả lục phủ ngũ tạng.

Trước đó vài tiếng, tin nanh Nhậm Ngạn Đông đáp sau tin nanh cô đã báo đến nơi. ' Nhậm Ngạn Đông uhm, buổi tối anh sẽ gọi cho em.

Cô không hồi âm gì tiếp.

Từ trường học trở về đến nhà cô vẫn luôn ở cố gắng nghĩ thời gian một năm rưỡi đến hiện tại Nhậm Ngạn Đông đối xử rất tốt với cô. Mỗi một chi tiết cô đều không quên nhưng anh vốn nhiều việc như vậy, anh cũng nỗ lực đến nơi này vào năm trướ, chuyện này mới thật đả kích cô quá.

Đến lúc này cô mới bừng tỉnh hiểu được lý do lúc trước Mẫn Du sau khi biết cô cùng Nhậm Ngạn Đông bên nhau mà vô cùng đau đớn.

Bởi vì Mẫn Du biết Nhậm Ngạn Đông đã từng có thời gian yêu thầm, đại khái cô ấy cũng cảm giác được Nhậm Ngạn Đông là người đàn ông lạnh nhạt như vậy sao có thể một lần nữa động tâm, xác suất mơ hồ bằng không.

Trong một lúc lâu sau khi suy nghĩ miên man, Thịnh Hạ cầm di động gọi cho Mẫn Du.

Mẫn Du đêm nay lâu rồi không đi ra ngoài chơ mà đang ở nhà nghiên cứu kịch bản, chuẩn bị chờ Thịnh Hạ sau khi trở về sắp xếp giao lưu một chút với các diễn viên đoàn phim.

"Bên kia chơi vui không?"

Thịnh Hạ: "Đã nằm trên giường."

Mẫn Du cười, "Không cùng tam ca nhà tâm sự à?"

Trong điện thoại cô chớp mắt trầm mặc, Thịnh Hạ thật sự không có tâm trạng vui đùa, nói thẳng vào chủ đề, "Tam ca trước kia yêu thầm Hạ Mộc phải không?"

Mẫn Du sửng sốt, không khí bỗng nhiên khó hít thở.

Thịnh Hạ từ phản ứng của Mẫn Du liền rõ mọi vấn đề, Nhậm Ngạn Đông đây chính là bởi vì Hạ Mộc, anh xác thật thích Hạ Mộc.

Quá khứ tình yêu của tam ca không được đáp trả nên thật hèn mọn quá.

Mẫn Du cũng không muốn giấu diếm nữa, không dám nói thêm cái gì, hỏi dò: "Bảo bối, em làm sao mà biết được?"

Thịnh Hạ: "Tam ca đã từng đến đây làm từ thiện."

Chuyện Nhậm Ngạn Đông ở quê quán Hạ Mộc làm từ thiện, Mẫn Du nghe Thẩm Lăng kể qua, lúc ấy cô cũng không hứng thú nên không hỏi nhiều, chi tiết cụ thể cô không rõ ràng.

Đầu óc của cô hiện tại rất hỗn loạn, uống nửa ly nước lạnh để làm mình bình tĩnh trở lại.

"Thịnh Hạ." Cô rất ít khi gọi tên Thịnh Hạ như vậy, "Hạ Mộc, đó là quá khứ của Nhậm Ngạn Đông đã sớm trôi vào quên lãng."

Thịnh Hạ từ trong ổ chăn ngồi dậy, đầu gối cuộn tròn, dùng chăn bông ôm chăn vào lòng, cô đã từng nằm mơ cảm giác được cái loại lạnh này cùng đau, thật giống nhau.

Sau một lúc lâu, cô trả lời Mẫn Du: "Em biết đều là quá khứ."

Mẫn Du trấn an cô: "hiện tại mọi chuyện không vui đều cho qua đi, đừng tự tìm phiền não. Nhậm Ngạn Đông không phải cái loại đàn ông ướt át bẩn thỉu, em không cần lo lắng."

Thịnh Hạ lại là một trận trầm mặc, hồi lâu, cô lại lần nữa mở miệng, "Em trước nay đều không ngại quá khứ của tam ca, trước kia anh có cảm tình với ai em cũng không hỏi một tiếng."

Không chỉ không hỏi, cũng không quá rối rắm, bởi vì đó là quá khứ.

Cô vẫn luôn cho rằng, có ngày cô có thể làm anh mở lòng đón nhận tình cảm của cô.

"Kỳ thật... Tam ca yêu thầm Hạ Mộc, cũng không có gì. Ngay cả phụ nữ cũng thích Hạ Mộc, đừng nói là đàn ông. Nhưng,"

Thịnh Hạ vô ý thức, dùng tay ra sức nắm chặt góc chăn.

"Nhưng anh ấy năm trước còn đi đến đây, em thì vẫn đang ở Luân Đôn diễn tấu, anh ấy không có thời gian đi xem diễn mà lại đến đây, lúc ấy bọn em đã ở bên nhau được nửa năm, vậy mà trong lòng anh ấy còn nghĩ đến người khác."

Mẫn Du nắm chặt điện thoại, hơi há mồm như cạn lời.

Cách vài giây, âm thanh của giọng nói Thịnh Hạ nhàn nhạt từ ống nghe truyền đến.

"30 buổi biểu diễn thì em cho rằng anh ấy ít nhất có thể cổ vũ em một nửa, hoặc là một phần ba, nhưng anh chỉ đi đúng ba lần, dành thời gian đến thôn nhỏ này."

"Em thừa nhận đúng là em đang ghen."

Mẫn Du nhanh chóng khuyên bảo: "Em đừng tự coi nhẹ mình, Nhậm Ngạn Đông có yêu em nên cậu ta lần lượt xóa bỏ các hot search, dùng ảnh chụp của em làm màn hình giao diện, chủ động công khai quan hệ hai người."

Thịnh Hạ: "Ở bên nhau một thời gian không phải ngắn, anh ấy công khai quan hệ với em cũng đâu gọi là làm quá."

Mẫn Du đã cảm giác ra quyết tâm của Thịnh Hạ, thở dài, cô hỏi: "Kế tiếp, em đã tính toán như thế nào?"

Thịnh Hạ như là lầm bầm lầu bầu, thanh âm thực nhẹ: "Còn có thể làm sao bây giờ? Đau dài không bằng đau ngắn. Em hiện tại đều nghĩ chuyện tiếp tục cùng anh ấy bên nhau chẳng còn ý nghĩa gì."

"Em từng nghĩ đến cảm giác nếu được anh ấy thích sẽ ra sao?"

"thời khắc đượ anh đặt trong lòng có bao nhiêu hạnh phúc?"

"Anh ấy nếu được ở bên người mình động tâm thì có thể nói không ngừng hay không?"

"Anh ấy ở bên em có phải chỉ là bởi vì em thích hợp làm vợ, mang đi ra ngoài cũng coi như là có chút mặt mũi?"

"Em còn cả ngày nghi thần nghi quỷ, anh rốt cuộc là thật sự đi công tác, hay là đi nơi nào khác?"

"Nói không chừng em còn sẽ cố ý điều tra, sẽ cùng anh ấy vĩnh viễn có mâu thuẫn, hoài nghi."

"Em không muốn biến thành một người phụ nữ quá thần kinh đến như vậy."

Mẫn Du nghe ra được khẩu khí âm thầm mà khó chịu, trong điện thoại một lúc sau là không khí trầm mặc.

Thịnh Hạ điều chỉnh tốt hô hấp, "Kỳ thật, em có thể tự lý giải rằng tình yêu tam ca chính là anh không buông bỏ được như một chấp niệm." Giọng nói cô nhẹ xuống, "Anh không quên được cái động tâm với Hạ Mộc cũng tựa như em nhiều năm như vậy không quên được anh ấy."

"Em biết rõ trong chuyện tình cảm thì anh ấy khá lạnh nhạt, thậm chí không có tỏ vẻ gì yêu chiều, em sớm đã cảm nhận được tâm anh ấy không hề gợn song. Chị xem em còn cố chấp muốn bên anh ấy mà chưa bao giờ oán trách anh không có thời gian bồi em. Vì để có cùng đề tài nói chuyện với anh mà mặc kệ có cần hay không thì em cũng muốn thi thạc sĩ."

Cô nói nói năng lộn xộn, cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

"Em không muốn làm khó tam ca nên đã nghĩ thông suốt. Chờ về lại Bắc Kinh em tìm lý do chia tay. Mà em cũng không phải thiệt thòi gì, cũng đã ngủ với anh ấy hơn một năm."

Mẫn Du từng chịu tổn thương trong tình cảm nên cái loại đau này cô có thể đồng cảm. Không thể nói vài cây đạo lý trấn an là có thể giải thoát.

Cô không nói thêm gì mà an tĩnh nghe điện thoại.

Thịnh Hạ bỗng nhiên cười tự giễu, "Đêm đó ở hội sở, tam ca giúp em đánh bài, em còn trước mặt Thẩm Lăng khoe khoang, Thẩm Lăng đại khái.... chắc cảm thấy em thật đáng thương."

Tiếp theo, cũng chỉ là lặng im.

Mẫn Du rốt cuộc lên tiếng, "Em trước hết bình tĩnh mấy ngày, chờ về lại Bắc Kinh mới quyết định."

Thịnh Hạ nhờ Mẫn Du giúp một chút, "Chị đừng nói gì với tam ca, cứ để em tự xử lý."

Mẫn Du hiểu rõ đây là Thịnh Hạ trong lòng đang chịu đựng vết kim đâm mà phát tiết không ra, vết kim đâm này sẽ thành thẹo nên chỉ có xóa đi một lần từ nội tâm mới hết thảy có lẽ được thoải mái.

Cô vẫn luôn lắng nghe Thịnh Hạ, sau lại Thịnh Hạ cũng không nói chuyện nữa, trong điện thoại yên tĩnh một lúc.

Hơn một tiếng sau, di động phát ra tiếng nhắc nhở sắp hết pin.

Thịnh Hạ cũng mệt mỏi, "Em đi ngủ, chị cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Trò chuyện kết thúc.

Thịnh Hạ tắt màn hình di động, phòng lại lần nữa lâm vào bóng tối.

Cô ngồi ngây ra một lát, nhìn chằm chằm thấy vô định sang vách tường.

Đến khi bên ngoài có thanh âm xe máy chạy trên đường, cô mới hoàn hồn.

Ổ chăn một chút ấm áp cũng không có, cô hiện tại mới cảm giác lạnh.

Đang chuẩn bị nằm xuống thì tiếng chuông di động vang lên, là Nhậm Ngạn Đông.

Thịnh Hạ nhìn hai chữ ' tam ca ' kia, sửng sốt một lát mới nghe.

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô, "Em có đi chơi đâu không?"

Thịnh Hạ cố nén thanh âm nghe thật bình thường vô dị, "Chưa kịp đi đâu chơi, về đến nhà liền trời tối, hiện tại đã nằm trên giường."

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Đang ở trong thôn?"

Không biết vì cái gì, Thịnh Hạ theo bản năng che giấu, "Không, ở huyện thành nhà biểu ca em, chính là cháu của bà cô. Bà cô nói trong thôn khá lạnh nên tắm rửa cũng không tiện."

Nhậm Ngạn Đông thế mà thở phào nhẹ nhõm, "Em không ăn bên ngoài à?"

Thịnh Hạ: "Còn được, tem vốn dĩ ăn ít mà." Cô hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Nhậm Ngạn Đông: "Công ty, anh mới vừa đến."

"Tam ca."

"Uhm?"

Cô nói: "Em hiện tại cách anh rất xa rất xa."

Nhậm Ngạn Đông từ phòng họp vừa đến văn phòng, mở máy tính ra, "Em không phải có công nghệ đen Thịnh thị sao?"

Thịnh Hạ phát ra một tia nhàn nhạt chua xót cười, cũng không nói thêm nữa, "Anh làm việc đi, ngủ ngon."

Nhậm Ngạn Đông nghe ra cảm xúc của cô không được tốt lắm, "Mệt mỏi?"

Thịnh Hạ: "Uhm, ngồi một ngày xe mà."

Nhậm Ngạn Đông: "vậy đi ngủ sớm một chút đi."

Thịnh Hạ còn muốn nói chuyện thêm với anh nhưng không biết nên nói gì, sau cùng là cúp điện thoại.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 17

Cuộc trò chuyện cứ như vậy mà kết thúc, trong lòng Thịnh Hạ cảm giác đã từng viên mãn nhưng hiện tại như có một chút chuyển biến, không dừng lại được.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình di động, nhìn nó chậm rãi trở nên tối đi cho đến khi hoàn toàn không còn ánh sáng.

Thời gian từng giọt từng giọt như chảy xuôi, chờ cô hoàn hồn, đã là nửa giờ tiếng sau đó.

Cô lại lần nữa click mở di động, quyết định thay đổi mật mã.

Từ 2333 đổi thành 2555.

Khi Thịnh Hạ nằm xuống, chăn bông đã lạnh như băng không hề có chút khí nóng, tay chân và cả người cô cũng lạnh lẽo, dù cho cô ôm chăn đắp một hồi lâu, vẫn là lạnh thấu

Làm thế nào cô cũng ngủ không được, cô bật đèn, khoát áo lông vũ, cầm ly rót thêm nước ấm.

Phòng khách nhà Đại bá nối liền với phòng ăn, trong thôn người dân nơi này gọi là nhà chính.

Nhà chính cửa không có khóa, Thịnh Hạ đẩy cửa vào bên tối một mảng, cô tìm không thấy chỗ mở đèn đâu, đành phải quay lại phòng ngủ lấy ra di động để chiếu sáng.

Cô click mở di động, nhập mật mã theo bản năng '2333', trên màn hình nhắc nhở mật mã sai, cô mới nhớ là đã thay đổi mật mã.

Cuối cùng là không còn liên quan đến tam ca.....

Thịnh Hạ dự tính ban đầu ở thôn nhỏ chơi một tuần để chờ Nhậm Ngạn Đông đi công tác trở về. Cô liền quay lại Bắc Kinh, nhưng sau đó cô đổi ý muốn ở thời gian lâu hơn để chờ đến lúc qua thời gian hành kinh thì mới trở về.

Mấy ngày này, cô cảm thấy trôi qua đều không có chút thú vị.

Ban ngày đi theo ông sang trường học, không phải ở phòng đọc đến phát ngốc thì chính là ở trên lầu hai ngồi tại hành lang phơi nắng. Cô vẫn là nhìn cảnh thôn trang nhỏ trước mắt an tĩnh trong trạng thái thất thần.

Buổi tối trở lại nhà đại bá ăn cơm xong, thất thần cùng một nhà xem TV, cụ thể cô cũng không biết đang là chương trình gì.

Khi đến chừng tám chin giờ tối, Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho cô hoặc là ngẫu nhiên nhắn tin. Nhưng dù là trước kia hay hiện tại, giữa anh và cô cũng là lời nói không nhiều chỉ có vài câu nói chuyện rồi chúc ngủ ngon.

Nhậm Ngạn Đông quay lại Bắc Kinh sớm trước một đêm nên muốn cùng cô gọi điện thoại video nhưng cô lại từ chối, hiện tại không muốn thấy mặt anh, "Bên này tín hiệu không tốt lắm." Cô tìm đại một lý do.

Nhậm Ngạn Đông đã từng ở nên cũng biết tình hình thôn nhỏ nằm trong huyện, tín hiệu đúng là không mạnh.

Anh hỏi Thịnh Hạ: "Có muốn mua gì không? Anh bay chuyến chiều, buổi sáng đi mua đồ cho em."

Thịnh Hạ: "Tạm thời không muốn gì hết."

Nhậm Ngạn Đông: "Vậy anh cứ tùy ý mua cho em."

Thịnh Hạ ' uhm ', cô giả vờ ngáp một cái.

"Mệt rồi à?"

"Còn chịu được chỉ là có chút mệt, hôm nay em đi ra ngoài chơi một ngày."

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: "Em chừng nào thì trở về?"

Thịnh Hạ: "Em ở lại nhiều hơn một tuần."

Nhậm Ngạn Đông hơi giật mình, "Thời gian dài như vậy?"

Thịnh Hạ ngữ khí nhẹ nhàng, "Em cũng muốn sớm trở về, nhưng biểu ca cùng biểu tẩu không cho, bọn họ còn có hai ngày nữa là nghỉ đông, muốn mang em đi thành phố chơi vì cảnh đẹp còn rất nhiều nơi em chưa đến, thịnh tình này em không thể chối từ."

Nhậm Ngạn Đông cũng không nói nhiều gì thêm mà dặn dò cô đừng để bị cảm lạnh.

Thịnh Hạ kêu anh: "Tam ca."

"Làm sao vậy?"

"Anh có nghĩ đến em không?"

"Uhm."

"Tam ca, em cách anh rất xa rất xa."

Tiếp theo cô lại nói câu: "Ngủ ngon."

Nhậm Ngạn Đông cho rằng cô nói câu kia cách anh rất xa, là muốn anh gửi ảnh chụp của anh cho cô, chính là chụp ảnh bức tranh ' Thịnh thị công nghệ đen '.

Nhận được ảnh chụp làm Thịnh Hạ chợt thất thần một lát, sau đó cô cũng đã nhắn lại cho anh một icon dễ thương, rồi tắt di động đi ngủ.

Ngày ngày bình đạm trôi qua.

Nhậm Ngạn Đông trở lại Bắc Kinh cũng không rảnh rỗi, lúc này là thời điểm cuối năm nên các loại xã giao đều không tránh được.

Hôm nay buổi sáng sớm sau khi họp xong thì Hướng thư ký lại báo cáo, sáng sớm hiệu trưởng ở thôn có gọi điện thoại báo đã nhận được thư hồi âm cùng lễ vật Tết Âm Lịch anh gửi cho bọn nhỏ.

Vì tối hôm qua thôn nhận được khá muộn nên cũng không báo ngay.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Hướng thư ký tiếp theo nói: "Nhậm tổng, anh muốn khắc chữ thế nào, đây là hình ảnh đã thiết kế để anh chọn." Cô đem các món đồ Nhậm Ngạn Đông đã dặn mua cho anh xem.

Là thiết kế S&R, bộ chữ để khắc vào đồng hồ

Nhậm Ngạn Đông nhìn kỹ một lần, chọn một kiểu theo sở thích của Thịnh Hạ.

Anh lại phân phó Hướng thư ký: "Đêm mai đừng an bài tiệc xã giao nào."

Buổi tối ngày mai Thịnh Hạ bay về Bắc Kinh, cô đã ở chơi trong thôn khoảng mười lăm ngày.

Ngày đó trở về là giữa trưa, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Mẫn Du.

Mấy ngày nay Mẫn Du mỗi ngày đều cùng cô trò chuyện qua điện thoại, không hỏi vấn đề tình cảm, chỉ nói nhưng chuyện ngoài khác, có khi cũng tâm sự về kịch bản.

"Chị đi đón em nhe."

Thịnh Hạ: "Không cần, tam ca đến đón em."

Mẫn Du cho rằng Thịnh Hạ đã bình tĩnh suy nghĩ thông suốt trong nhiều ngày, cô ấy vui vẻ mà lại làm cô chua xót

nghĩ, "Nghĩ thông suốt thì tốt, quá khứ gì đều cho qua hết."

Chờ vài giây, Thịnh Hạ nói: "Không phải là tha thứ cho anh ấy mà em tìm lý do khác để chia tay. Về chuyện anh yêu thầm ai em không muốn nhắc lại."

Mẫn Du đang ở phòng làm việc, cô khép máy tính lại, châm điếu thuốc hút.

Thịnh Hạ nghe được âm thanh bật lửa, "Chị không phải muốn em chia tay sao?"

Mẫn Du bất mãn nói: "Đều lúc này, em vẫn là suy nghĩ cho cậu ta! Thịnh Hạ, em hận thì cứ hận cậu ta không được sao?"

Thịnh Hạ thanh âm thực nhẹ: "cần gì làm vậy?"

Tam ca của cô khinh thường nhất là nói dối, anh chưa bao giờ quá quan trọng tình cảm. Anh vẫn luôn độc mã dạo chơi nhiều năm như vậy nhưng rốt cuộc cũng có một nữ nhân làm anh động tâm, làm anh mất hồn mất vía, nói dối nhiều lần. Anh đã ở tuổi 30 mà lại hành động như thiếu niên mười tuổi biết rung động vì mối tình đầu, chạy tới địa phương xa xôi để làm từ thiện, khiến anh nhiệt liệt lại hèn mọn, cô không muốn khơi gợi lại miệng vết thương này đâu?

Cô thích anh nhiều năm, giờ khắc này cô vẫn thích anh, chỉ là không nghĩ muốn bản thân trở nên rối rắm.

"Mặc kệ thế nào, em trước nay không nghĩ mình hoàn hảo mà cũng anh cũng không như vậy."

An tĩnh vài giây.

Thịnh Hạ như đang nói với chính mình: "Cứ như vậy đi."

"Cho anh ấy một đường lui, cũng là cho bản thân em giữ một phần thể diện, không phải sao? Rốt cuộc," cô khẩu khí âm thầm, rốt cuộc, anh vẫn là mối tình đầu, mà cũng là người duy nhất làm cô động lòng.

Mẫn Du vẫn luôn không cắt ngang lời nói, yên lặn nhã khói thuốc, cô đem đầu mẩu thuốc lá ấn diệt ở gạt tàn, "Trở về chia tay liền sao?"

Thịnh Hạ: "Như vậy thì sẽ làm anh ấy dễ dàng nghi ngờ, chờ ăn tết xong đã." Cô nói, "Em trở về Bắc Kinh mấy ngày thì sang ở bên nhà ông bà ngoại."

Chờ thêm hết năm, từ Thượng Hải trở lại Bắc Kinh, cô sẽ tìm anh nói chia tay.

Dù sao tất cả mọi người sẽ cảm thấy cô tính tình còn trẻ con, sớm hay muộn cũng không chịu được một Nhậm Ngạn Đông ít nói mà đá anh.

Cho dù cô chia tay, người khác cũng sẽ không quá bàn tán.

Chỉ cần cô không đề cập tới chuyện liên quan đến Hạ Mộc thì mặc kệ cô lấy lý do chia tay là gì thì anh hẳn sẽ không để chú ý.

Cô biết trước đây trong chuyện tình cảm đều là bên phụ nữ chủ động chia tay với lý do đều là cảm thấy thật mệt mỏi

khi yêu anh.

Tam ca cũng không tức giận, còn rất hào phóng chúc phúc.

Khả năng là anh lúc nào cũng lãnh đạm khi ở bên những nữ nhân kia. Không có thời gian hoặc anh chỉ tiêu tiền mua lễ vật nhưng bọn họ trước đây đều là gia thế khá, có năng lực lại xinh đẹp, không thiếu nhất chính là tiền và quà.

Ở cùng anh ấy một thời gian lâu thì bọn họ tự thấy nản lòng thoái chí, không nhìn thấy tương lai nên tự khắc chấm dứt.

Trước kia cô còn tư cho rằng bản thân mình khác bọn phụ nữ kia. Cô có thể thay đổi anh nhưng ....

Mẫn Du tiếp lời nói: "Em đừng tự mình cam chịu."

Thịnh Hạ hoàn hồn: "Sẽ không."

Chỉ cần chia tay, không miễn cưỡng bản thân chịu đựng thì sẽ không có ủy khuất.

Di động vang lên chuông báo nhắc nhở.

Thịnh Hạ tắt đi, "Không nói nữa, em phải ra sân bay."

Mẫn Du hỏi: "Em hiện tại đang ở đâu?"

Thịnh Hạ: "Ở tỉnh thành."

Cô sáng sớm đến tỉnh thành đi dạo. Rõ ràng trước mắt là một tòa thành thị đẹp mắt nhưng không hề để tâm.

Ở thôn nhỏ mấy ngày này cô từ từ suy nghĩ, tự chữa trị 'vết thương'. Tuy là hiệu quả cực nhỏ nhưng cuối cùng không bị tiếp tục hãm sâu.

Cô cho rằng cuối cùng có thể trước khi trở về Bắc Kinh có thể tự điều chỉnh tâm trạng ổn định. Cô không muốn quá thống khổ khi nói lời chia tay. Thế nhưng trước hai ngày, tam ca lại hồi đáp thư tay cho bọn nhỏ còn kèm thêm quà Tết.

Anh vẫn luôn cho rằng cô ở trong huyện, không biết rằng quà là chính cô trao tay cho bọn nhỏ.

Vì cận Tết Âm Lịch chuyển phát nhanh cũng nhiều, cô cùng đại bá sợ bọn nhỏ sốt ruột nên chủ động nhận quà trực tiếp.

Buổi sáng ngày hôm sau, cô đem các túi quà phát cho bọn trẻ. Cô đang hưng phấn thoạt nhìn qua theo bản năng, nhận ra chính là chữ của tam ca, viết hai tờ giấy lớn.

Sau đó đứa bé kia cầm thư vào phòng học, cô cũng không biết rốt cuộc thư viết gì.

Chỉ trong thoáng chốc mà cô thật hâm mộ những lá thư tay bọn trẻ nhận được từ anh. Tam ca trước nay chưa một lần cùng cô nói nhiều như lời trong thư.

Cô cảm giác cô bị bệnh trong lòng muốn chui rúc vào sừng trâu không ra được.

...

Chạng vạng, máy bay cũng vừa đáp.

Trước kia mỗi lần đi công tác trở về, Thịnh Hạ đều che dấu không được niềm vui vẻ phấn khích bởi vì có thể nhìn thấy Nhậm Ngạn Đông nhưng mà hôm nay cô mang theo tâm trạng bài xích.

Trong đám người đi ra, Nhậm Ngạn Đông liếc mắt một cái liền thấy bóng dáng của Thịnh Hạ, anh cất bước đi qua.

Thịnh Hạ dừng bước chân, chờ anh lại đây.

Anh mặc áo sơmi màu trắng, áo khoát gió màu đen được cô tặng.

Nhìn đến anh, tim cô đập như tăng gia tốc, những suy nghĩ kia cũng tất cả mà vọt tới.

Đây là cũng nỗi bi ai lớn nhất của cô mà.

Nhậm Ngạn Đông đến gần, đẩy hành lý qua, anh cho rằng cô sẽ bắt tay cho anh, anh đang muốn giơ tay dắt, kết quả Thịnh Hạ ngoắc ngoắc tay nhỏ chỉ, khóe môi treo lên nụ cười nhợt nhạt.

Nhậm Ngạn Đông đem áo khoát gió choàng lên vạt áo cho cô, Thịnh Hạ dùng tay nhỏ chỉ câu lấy khuy áo anh, cùng anh sóng vai hướng phía trước đi, tùy ý trò chuyện: "Hôm nay anh không bận?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không xã giao, về nhà mới xử lý tiếp công việc." Anh nhìn sườn mặt cô, "Sao trông em gầy đi vậy?"

Thịnh Hạ phong đáp cho có: "Bên kia đồ ăn quá cay, hơi cay em đều ăn không quen."

Nhậm Ngạn Đông: "Vậy sao còn không sớm trở về?"

Thịnh Hạ: "Cảnh sắc thì rất đẹp, không khí cũng tốt, liền muốn ở chơi nhiều ngày."

Đến bãi đỗ xe, hai người một câu có một câu không trò chuyện so với trước kia thật vô dị.

Trên xe, Thịnh Hạ vẫn giống như trước cầm tạp chí thời trang lật xem, quyển này vốn là kỳ mới nhất, cô vẫn chưa đọc qua, bình tĩnh một hồi lâu, cô mới tập trung xem được.

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: "Buổi tối em muốn đi chỗ nào ăn?"

Thịnh Hạ cũng không ngẩng đầu, tầm mắt vẫn luôn dừng ở tạp chí, nhìn qua giống như nhập thần chăm chú, sau một lúc lâu, trả lời anh, "ở nhà ăn đi, em muốn ăn thanh đạm chút."

Lúc sau, lần thứ hai trong xe lại rất an tĩnh.

Nhậm Ngạn Đông khuỷu tay để ở trên cửa sổ xe, có chút mất hứng thú.

Ngay cả tài xế đều cảm giác không khí có điểm quá mức thanh lãnh, anh từ kính chiếu hậu liếc một cái, Nhậm Ngạn Đông cả người đều có vẻ không chút để ý, không xem di động, cũng không đọc tạp chí, vẫn luôn nhìn ngoài xe.

Nhưng mà ven đường cảnh cũng không có gì đẹp, chỉ có mùa đông hiu quạnh.

Cả một đêm, trong lúc từ sân bay trở về đến ăn cơm chiều, Nhậm Ngạn Đông tổng thể cảm giác không đúng chỗ nào, nhưng lại không thể nói ra được chỗ nào sai.

Mãi đến khi Thịnh Hạ tắm xong từ phòng tắm ra tới, Nhậm Ngạn Đông rời khỏi hộp mail, "Không tắm à?"

Thịnh Hạ lắc đầu, chỉ bụng nhỏ.

Nhậm Ngạn Đông hơi nhíu mày, "Còn chưa kết thúc?"

Thịnh Hạ: "Ngày hôm qua vừa tới."

Cô hữu khí vô lực bò lên giường, xả chăn lung tung che xuống, hơn phân nửa thân thể đều ở bên ngoài.

Nhậm Ngạn Đông đứng dậy, ngồi ở mép giường, "Lần này làm sao thời gian bị lại chậm dài như vậy?"

Thịnh Hạ cũng không biết, có thể là tâm tình không tốt, cả ngày miên man suy nghĩ, suốt đêm suốt đêm mất ngủ, làm cho nội tiết mất cân đối.

Cô tùy ý tìm lý do: "Khả năng khí hậu không quen, ngẫu nhiên chậm lại một lần chắc cũng không có gì."

Trước đó Nhậm Ngạn Đông lo lắng lúc này mới cho qua, ban đầu không phải cô tâm tình không đúng, là thân thể không thoải mái, anh đem chăn từ dưới thân cô che thật kín, "Em không uống nước ấm à?"

"Không muốn uống." Thịnh Hạ khẽ híp mắt, "Tam ca, em mệt."

Thanh âm 'tam ca' có chút làm hương vị nũng, Nhậm Ngạn Đông hoàn toàn an tâm.

"Ngủ đi." Anh giơ tay tắt đèn.

"Tam ca, ngủ ngon."

"Uhm."

Cũng không biết có phải chăn đắp có hương vị của anh hay là do người gần bên người cô, cũng hoặc trước đó nửa tháng ngủ không ngon giấc. Bây giờ, cô thật sự chịu đựng không nổi, trong chốc lát mà thâm trầm ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, Thịnh Hạ mỗi ngày đều nghiên cứu kịch bản, Nhậm Ngạn Đông cũng sẽ xã giao đến rạng sáng, hai người vẫn luôn tường an bình annhư không có việc gì mà tồn tại trên một cái giường.

Nhưng bởi vì thời gian hành kinh của Thịnh Hạ nên không thể thân mật nên ngẫu nhiên, Nhậm Ngạn Đông sẽ ôm cô vào trong ngực anh.

Thời gian hành kinh đi qua, thì ăn tết cũng chỉ cách có mấy ngày, Thịnh Hạ nói với Nhậm Ngạn Đông, ông ngoại bà ngoại đã sớm thúc giục cô về thăm.

Nhậm Ngạn Đông không có chút nào hoài nghi, còn cho cô mua vé máy bay, nhắc cô sớm một chút qua thăm ông bà.

Ngày đó giữa trưa cô đi Thượng Hải, Thịnh Hạ thu thập rất nhiều bộ lễ phục, còn hỏi Nhậm Ngạn Đông, "Tam ca, váy phối hợp này cái túi nào đẹp?"

Nhậm Ngạn Đông kiên nhẫn cho cô ý kiến, cô tổng cộng phối hợp năm bộ lễ phục.

"Mang nhiều như vậy?" Anh thuận miệng hỏi câu.

Thịnh Hạ tìm đại lý do: "Uhm, ăn tết thì sẽ có hội tụ bạn cũ, sơ trung, cao trung, còn có đại học."

Cô lại cầm một bộ lễ phục ra, "Tam ca, bộ này đẹp hay không?"

Nhậm Ngạn Đông hơi gật đầu, Thịnh Hạ đem bộ lễ phục này cũng gắp gọn vào hành lý, thêm túi xách kết hợp, khăn lụa cũng phối hợp theo.

"Tam ca, đã xong."

Nhậm Ngạn Đông đem khóa kéo của hành lý kéo lên, mang xuống lầu đi.

Hôm nay đi sân bay, Thịnh Hạ cũng không để Nhậm Ngạn Đông đưa tiễn.

Rời đi trước, cô ngồi trước gương trang điểm thật lâu.

Nhậm Ngạn Đông lên lầu, thúc giục cô, "Còn chưa trang điểm xong à?"

Thịnh Hạ hoàn hồn, cầm son môi lại làm bộ đồ vài cái, "Xong rồi." Đem son môi cất vào túi, cô xoay người nhìn

chằm chằm Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông theo thói quen cho rằng, cô sẽ hôn, anh cúi đầu ở môi cô ấn một nụ hôn.

Thịnh Hạ nhịn không được trong lòng khẽ run, cô không ôm sát anh màn nhắm ngay trên vị trí ngực anh áo sơmi dùng sức hôn xuống, một môi đỏ quả anh đào thình lình khắc ở trên áo sơmi màu trắng.

Cô thể hiện một tia kiêu ngạo tiêu sái cười, "Không cần quá nhớ em." Sau đó xoay người rời đi.

Chương 18

Sau ngày đó, Nhậm Ngạn Đông ở nhà ăn cơm xong cùng cha mẹ xem TV một chút, liền trở về biệt thự.

Trong nhà đầu bếp, tài xế cùng người làm tất cả đều nghỉ, trong phòng to như vậy cũng chỉ có anh một người.

Hôm nay khi ăn cơm, mẫu thân hỏi anh, tính khi nào cùng Thịnh Hạ kết hôn?

Khi nào kết hôn thì khó nói, Thịnh Hạ còn muốn học nghiên cứu sinh.

Anh hồi đáp mẫu thân: Lễ Tình Nhân cầu hôn.

Hiện tại cách Lễ Tình Nhân có mười một ngày thôi.

Mẫu thân hiển nhiên kinh ngạc, lại hỏi: Nhẫn con đã chuẩn bị tốt chưa?

Anh gật đầu: "Sớm đã chuẩn bị."

Thời khắc tân niên tiếng chuông gõ vang còn có một phút đồng hồ, Nhậm Ngạn Đông nhìn vào dãy số điện thoại của Thịnh Hạ vừa lúc 0 giờ anh gọi điện thoại cho cô.

Thịnh Hạ đặc biệt chú trọng nghi thức thể hiện tình cảm nên thích có lời chúc năm mới vào lúc 0 giờ, nên bất tri bất

giác anh cũng làm như thói quen dù cho dịp lễ lớn nhỏ nào anh đều sẽ gọi điện thoại cho cô vào lúc 0 giờ.

Trong TV đang chiếu màn hình đếm ngược, khi âm thanh '1' vừa phát ra Nhậm Ngạn Đông cầm điện thoại gọi nhưng mà thanh âm là truyền đến ' số điện thoại này đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.. '.

Anh nhanh chóng nhắn tin cho cô: 'chúc mừng năm mới'

Khi gọi lại lần nữa vẫn là tiếng trả lời của tổng đài điện thoại, đường dây đang bận.

Mười phút sau, Thịnh Hạ gọi lại cho anh.

Nhậm Ngạn Đông đang ở thư phòng, trong tay vừa mới châm một điếu thuốc.

"Tam ca, năm mới vui vẻ."

"Uhm." Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt đáp, "Điện thoại sao lúc nào cũng bận vậy?"

Thịnh Hạ ngữ khí nhẹ nhàng sung sướng, "Là em vẫn đang cùng trò chuyện với các bạn trung học, họ gọi trước anh mười phút, nói muốn chúc tân niêm lúc giao thừa."

Nhậm Ngạn Đông hút một hơi, chậm rãi nhã khói, vốn dĩ muốn hỏi là bạn học nam hay nữ nhưng lời nói vừa đến bên miệng lại không nói ra được.

Bạn học nữ cũng sẽ không rãnh rỗi gọi điện thoại chúc.

Thịnh Hạ nói tiếp: "Lần này các bạn học cũ lớp em gặp lại người bạn là lớp trưởng vì sau khi phân khoa thì cũng không còn học chung, người lớp trưởng này lúc trước cũng có quan hệ tốt với mọi người." Lời nói của cô mang theo ý cười: "khá giống anh, đều có giá trị nhan cùng năng lực."

Nhậm Ngạn Đông tiếp tục hút thuốc mà cũng không có chút nào hứng thú muốn nghe đề tài này nữa.

"Tam ca." Cô thanh âm trầm thấp, hình như có làm nũng.

"Uhm?"

"Anh có xem chương trình ngày giao thừa không?"

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Cô nhảy đề tài tốc độ nhanh đến anh nhất thời cũng không đuổi kịp tư duy.

Thịnh Hạ cười, nhưng cũng không tiếp theo cùng anh nói giỡn, mà là hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Nhậm Ngạn Đông dập mẫu thuốc lá, "Ở nhà."

Thịnh Hạ: "Vậy anh nhanh ngủ đi, ngày mai anh có đến chúc tết ở đâu không?"

Nói ngủ ngon, Thịnh Hạ cắt đứt trò chuyện.

Kỳ thật vừa rồi cũng không có người lớp trưởng nào gọi điện thoại cho cô, cô dùng điện thoại bàn trong nhà tự gọi vào di động để làm đường dây bận hồi lâu.

Tết Âm Lịch cứ như vậy gió êm sóng lặng trôi qua, mỗi đêm cô cùng anh trò chuyện qua điện thoại, ngữ điệu cũng bình thường, ngẫu nhiên cô cùng anh làm nũng, hỏi anh có nghĩ đến cô, có khi cũng sẽ nói với anh một tiếng 'tam ca, em nhớ anh.'

Nhưng số lần cô chủ động liên hệ anh càng ngày càng ít. Từ ngày hôm qua đến hôm nay, cô cũng chưa gọi hay nhắn tin gì cho anh, đều là anh chủ động liên hệ cô.

Cô đang dần dần tự bản thân tập làm quen, chính mình tìm cách giảm bớt thời gian liên hệ với anh để sau này mọi sinh hoạt sau khi chia tay cô sẽ không quá gian nan.

Đêm mùng một, Nhậm Ngạn Đông nhận được điện thoại của Thẩm Lăng, rủ anh đi hội sở đánh bài.

Lần trước ở hội sở chơi vẫn là cùng Thịnh Hạ, lúc sau anh quá bận cũng không có thời gian qua chơi.

Đêm nay Mẫn Du cũng ở hội sở, cô vừa nhìn thấy anh thì nhướng mày nhìn anh từ trên xuống dưới, cũng không gọi một tiếng.

Nhậm Ngạn Đông đối với thái độ của cô gái này đã sớm quen, khi còn nhỏ cô vẫn như vậy.

Thẩm Lăng nhìn phía sau anh, không thấy ai.

"Thịnh Hạ không đến chơi?"

Nhậm Ngạn Đông ngồi xuống bên cạnh bàn, "Đang ở Thượng Hải."

Thẩm Lăng: "Đi nhiều ngày như vậy, còn không muốn quay về? Cô ấy vui đến quên cả trời đất a."

Nói, tự hỏi tự đáp, "Cũng đúng, trở về làm gì? Ở với người như cậu cũng giống như ở với không khí, còn không bằng cô ấy ở đó ăn nhậu chơi bời."

Nhậm Ngạn Đông liếc xéo anh, Thẩm Lăng bắt đầu chơi bài.

Trên bàn bài còn có những người khác, bọn họ lúc sau chơi hang say cũng không nói nhiều về chuyện cá nhân.

Hôm nay là hội sở tân niên nên không buôn bán gì mà còn chuẩn bị cho mỗi phòng không ít lễ vật, phòng Thẩm Lăng đặt cho mọi người có lễ vật phong phú nhất, còn có mấy món quà túi xách phiên bản giới hạn.

Nhậm Ngạn Đông trước kia đối quà tặng chưa bao giờ cảm thấy hứng thú, đêm nay lại nhìn trúng một cái túi mà Thịnh Hạ thích.

Muốn sở hữu quà tặng thì phải tham dự trò chơi phân đoạn mới có thể nhận quà. Hơn nữa quy tắc trò chơi tương đối thú vị quái ác, người thắng được lấy quà mà còn người thua phải tìm người khác phái hôn môi.

Nhậm Ngạn Đông không thích chơi trò chơi, theo chân bọn họ thương lượng: "Cái túi kia để lại cho tôi, tôi sẽ tài trợ gấp đôi quà tặng."

Bọn họ ồn ào, nói không được, khẳng định muốn tuân thủ quy tắc trò chơi.

Nhậm Ngạn Đông thoái nhượng: "Thắng thì túi là của tôi, thua tôi uống rượu." Anh chỉ rượu vang đỏ trên bàn, "Một chai đầy."

Trong ấn tượng của bọn họ, Nhậm Ngạn Đông không chơi loại trò chơi này, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay vì ai mà quá nhượng bộ, bọn họ hiểu chuyện cũng không làm anh khó xử.

Nhậm Ngạn Đông bỏ qua trò chơi, đánh bài, nhưng chơi rất hăng say.

Thẩm Lăng tạm dừng muốn qua nhìn xem, nhưng Mẫn Du cho anh một ly rượu, cằm khẽ nhếch, "Đi hút một điếu thuốc?"

Thẩm Lăng nháy mắt đã hiểu, Mẫn Du có chuyện muốn nói với anh, anh lấy thuốc cùng bật lửa theo Mẫn Du đi ra ngoài.

Ra bên ngoài phòng, Thẩm Lăng cũng không hút cùng Mẫn Du, anh chỉ là nhấp mấy giọt rượu, hỏi Mẫn Du: "Chuyện gì?"

Mẫn Du cũng không biết nói từ đâu, nói nhiều sẽ đem sự việc của Thịnh Hạ kể, còn không nói cô lại sợ có phải sự hiểu lầm hay không.

Cô ngẫm nghĩ tìm từ, "Cũng không có gì, chính là xem Nhậm vô tâm đột nhiên nghiêm túc, có chút không thói quen."

Thẩm Lăng: "Cái gì nghiêm túc?"

Mẫn Du: "Chơi trò chơi, dành thắng cái túi cho Thịnh Hạ."

Thẩm Lăng lý giải là Nhậm Ngạn Đông làm như vậy cũng không phải thiệt tình gì mà chỉ là bởi vì Thịnh Hạ căn bản không đem cậu ta để ở trong lòng, đi chơi quên đường về mà không nhớ thương Nhậm Ngạn Đông, làm cậu ta thật không thói quen, cảm thấy mất mát.

Người đàn ông nào cũng cảm thấy tự ái như vậy.

Lòng tự trọng, chiếm hữu bị xúc phạm, nhưng vẫn chưa xem là thiệt tình.

Anh lại nhấp ngụm rượu vang đỏ, "Cô không cần nhọc lòng cho bọn họ, người kia thì vô tâm vô phổi, lão tam sẽ không phải đối thủ của Thịnh Hạ."

Ngày nào đó Thịnh Hạ chơi mệt mỏi, thì sẽ ném lão tam thôi.

Mẫn Du không phát biểu ý kiến, chỉ là ' ha hả ' hai tiếng.

Cô muốn hỏi nhất chính là chuyện làm từ thiện ở thôn nhỏ.

"A, đúng rồi, tôi hình như có nghe cậu nói qua là Nhậm vô tâm còn làm từ thiện, có phải hay không?" Cô làm bộ đột nhiên nhớ tớ.

Thẩm Lăng gật đầu, "Uhm, chuyện này là ba năm trước đây, năm trước còn đi một lần. Một người như Hạ Mộc làm cậu ta khó quên." Sau đó không thể nề hà lắc đầu.

Mẫn Du đem rượu trong ly một hơi uống cạn, "Xứng đáng."

Thẩm Lăng biết cô cùng lão tam không hợp, liền chuyển đề tài, hỏi cô, "Cô gần đang bận gì à?"

Mẫn Du: "cũng hơi bận."

Cô ý bảo anh: "Đi thôi, trở về nhìn xem Nhậm vô tâm thua hay thắng."

Đây là lần Nhậm Ngạn Đông chơi bài nghiêm túc nhất, ba ván đều là thắng.

Ở hội sở chơi một lát, Nhậm Ngạn Đông liền trở về.

Trên xe, anh theo thói quen tính lấy di động xem thử, Thịnh Hạ cũng không có điện thoại, cũng không tin tức.

Hiện tại đã rạng sáng 12 giờ rưỡi, hôm nay cả ngày, cô không liên hệ anh.

Anh điện thoại cho cô, đợi mấy chục giây bên kia mới tiếp.

"Tam ca."

Cô bên kia thanh âm thực ồn ào, như là ở ktv.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Ở bên ngoài?"

Thịnh Hạ: "Uhm, cùng bạn học cũ đi ca hát."

Không biết vì sao, Nhậm Ngạn Đông phản ứng đầu tiên chính là cô cùng với tên lớp trưởng nam sinh kia.

Lặng im vài giây, thanh âm của anh nghe thật bình tĩnh: "Không phải năm trước mới vừa họp mặt rồi à?"

Thịnh Hạ: "lần đó là họp lớp, đêm nay họp bạn cùng tiểu khu, chỗ này khá tốt nên các bạn em rủ ca hát ăn cơm."

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Khi nào em trở về Bắc Kinh?"

Thịnh Hạ nỗ lực điều chỉnh hô hấp của bản thân, "Còn muốn ở lại chơi mấy ngày."

Bên kia có người kêu cô, "Không nói chuyện với anh nữa, em đi ca hát."

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm."

Điện thoại cứ như vậy cắt đứt.

Thịnh Hạ đêm nay là cùng cháu họ đi chơi, cũng không phải cùng bạn cũ.

Màn hình tối dần đi, cô vẫn chưa hoàn hồn.

Hai ngày kế tiếp, Thịnh Hạ vẫn là quá đần độn, ban ngày ngủ một ngày, ban đêm chơi suốt đêm, ngày đêm cứ đảo lộn.

Ông ngoại bà ngoại đem đưa cháu nhỏ giáo huấn một chút, nó bảo đảm không mang cô đi ra ngoài, nhưng nhịn không được sự năn nỉ ỉ ôi của Thịnh Hạ, anh liền nửa đêm

trộm mang cô đi ra ngoài, sáng sớm cả hai người mới chạy về nhà.

Giữa trưa ngày đó, Thịnh Hạ còn đang ngủ nướng, tiếng đập cửa vang lên làm cô tưởng là bà ngoại hoặc Hạ nữ sĩ, "Cửa không có khóa."

Lật người sang tiếp tục ngủ.

Cửa đẩy ra rồi mau khép lại, không có âm thanh lải nhải như mọi thường.

Thịnh Hạ đã chuẩn bị nghe quở trách, nhưng nghe được lại là, "Sao bây giờ em không dậy nổi à?"

Cô sửng sốt, là thanh âm của Nhậm Ngạn Đông.

Choáng váng vài giây, cô xác định không phải nằm mơ, cô đột nhiên xoay người.

Nhậm Ngạn Đông đã chạy tới mép giường ngồi xuống.

Thịnh Hạ nhìn anh, bỗng nhiên cười, "Sao anh lại tới đây?" Cô ngồi dậy, tóc vừa ngủ dậy thật sự loạn.

Nhậm Ngạn Đông: "Lại đây để chúc tết ông ngoại bà ngoại." Anh duỗi tay vuốt chỉnh tóc cô hết rối, cô vẫn là đang mặc áo sơmi của anh để ngủ.

Giờ khắc này, anh cảm giác như là không có gì lạ thường.

Chính là cô quá ham chơi, chơi vui quá liền đã quên gọi cho anh. Khả năng trước kia cô cũng như vậy mê chơi, chỉ là

một năm rưỡi nay vẫn luôn bận diễn tấu mà không có thời gian xỏa.

Thịnh Hạ hướng sang người anh, cô duỗi tay ôm, đem mặt chôn trong cổ anh, "Cho em ôm một lát."

Nhậm Ngạn Đông giơ tay, thuận thế đem cô vòng ở trong ngực, "Trong khoảng thời gian này mỗi ngày chơi thỏa mãn chưa vậy?"

Thịnh Hạ: "Uhm." Dừng một chút, "Có phải mẹ em lại lải nhải về em hay không?"

"Cũng không có." Nhậm Ngạn Đông hôn bên sườn mặt cô, lúc sau hôn từ từ xuống cằm, lâu lắm rồi không thân mật, anh thiếu chút nữa liền không khống chế được bản thân.

Hôm nay không mang theo bao lại đây, anh kịp thời dừng hôn, chỉnh áo sơmi cô đang mặc cho ngay ngắn, thanh âm khàn khàn, "Cùng anh trở về đi?"

Thịnh Hạ không đáp hỏi lại, "Anh muốn hôm nay về à?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Ngày mai anh có hẹn."

Thịnh Hạ không dự định trở về, trở về phải cùng anh thân thiết, cô ôm cổ anh, "Em ở lại chơi mấy ngày được không? Chờ đến lúc đi làm thì em liền trở về."

Nhậm Ngạn Đông không thấy cô làm nũng, đành phải đáp ứng cô, rồi lại không nghĩ ra lý do cô lưu luyến nơi này? Đều không muốn cùng anh về Bắc Kinh.

Bọn họ đã hơn một tháng không ở bên nhau thân mật.

Trong lòng anh luôn có một tia bất an dâng lên, nhưng tự làm mình bình tĩnh lại.

Vào ban đêm, Nhậm Ngạn Đông liền trở về Bắc Kinh, Thịnh Hạ cũng không tiễn anh.

Hạ nữ sĩ hỏi cô, "Sao con không cùng Ngạn Đông trở về?"

Thịnh Hạ: "Con có hẹn với bạn học cũ."

Hạ nữ sĩ nhìn chằm chằm cô nhìn sau một lúc lâu, "Mẹ gần đây cảm giác con hơi khác thường chỗ nào đó giống như hồn và người không để một nơi, người bạn cũa nào hẹn con vậy?"

Thịnh Hạ thất thần ăn trái cây, "Bạn học nam."

Hạ nữ sĩ nghẹn lại, cảnh cáo cô: "Thịnh Hạ, mẹ đã từng nói với con lấy nguyên tắc biết giới hạn nào không cho chạm vào! Bằng không mẹ không tha cho con đâu!"

Thịnh Hạ không lên tiếng.

Hạ nữ sĩ vốn dĩ đang xem TV, cũng không có tâm tư xem, bà trực tiếp tắt TV, phòng khách nháy mắt an tĩnh lại.

"Thịnh Hạ!"

Thịnh Hạ buông trái cây trong tay, cùng mẹ đối diện, "Nói đi."

Hạ nữ sĩ: "Con nếu là cảm thấy cùng Nhậm Ngạn Đông không thích hợp, tính cách không thích hợp, con nên sớm một chút nói rõ ràng! Mẹ trước kia đã nói, thời điểm chia tay đừng quá tàn nhẫn, đừng ảnh hưởng giao tình hai nhà, con nếu là đụng vào lửa thì mặc kệ là con có ba chống lưng thì mẹ đều sẽ không tha!"

Bà cũng cảm giác Thịnh Hạ đối với Nhậm Ngạn Đông không quan tâm lắm, Nhậm Ngạn Đông hôm nay đặc biệt tới chúc tết, cô cũng không biểu hiện nhiều nhiệt tình.

Thịnh Hạ không kiên nhẫn nói: "Biết!" Cô hiện tại thật phiền, trong lòng khổ sở không có chỗ phóng thích, cũng không nghĩ lại nghe Hạ nữ sĩ răn dạy, cô đứng dậy trở lên phòng ngủ.

Đêm nay Thịnh Hạ không đi ra ngoài chơi nên ngủ sớm.

Tắt đèn, phòng như .một màn tối đen.

Nhậm Ngạn Đông hẳn là đã đến sân bay, cô không nghĩ tới anh sẽ bay sang, cái ôm ấp kia vẫn là làm cô mê luyến, vẫn là hương vị cô thích.

Anh hôn môi như cũ làm cô tâm động.

Mà anh vẫn là không hề nói nhiều lắm.

Phảng phất cái gì cũng chưa biến.

Nhưng hết thảy lại đều thay đổi...

Sáng ngày đó, Thịnh Hạ từ Thượng Hải trở lại Bắc Kinh, còn ba ngày nữa chính là Lễ Tình Nhân, trước đó cô tính toán chờ thêm Lễ Tình Nhân thì chia tay.

Cô chỉ sợ kéo nhiều thêm một ngày, sẽ càng luyến tiếc không rời anh.

Khi Nhậm Ngạn Đông nhận được Thịnh Hạ tin tức trở về, đã là buổi chiều, Thịnh Hạ đã sớm trở lại biệt thự nhưng trước khi về cô cũng không báo anh.

Thực mau, Thịnh Hạ nhắn cho anh: □ tam ca, anh chừng nào thì trở về? □

Nhậm Ngạn Đông: □ còn mười phút đến nhà. □

Thịnh Hạ buông di động, đi sang phòng bếp.

Chưa đến mười phút, Nhậm Ngạn Đông đã về đến.

"Tam ca."

"Đang làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông đi qua.

Thịnh Hạ: "pha cho anh cà phê."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, cô trở về đã hơn một giờ, nhưng vẫn còn mặc váy, trang phục cũng không thay. Nếu là trước kia, sau khi cô ngồi máy bay về nhà thì chuyện thứ nhất chính là tắm.

Anh cho rằng: "Em còn muốn đi ra ngoài à?"

Thịnh Hạ không nói tiếp, tắt điện, cầm ly cà phê ra tới.

Nhậm Ngạn Đông sợ cô năng liền tiếp nhận cái ly, "Để anh."

Thịnh Hạ cũng không khách khí, dựa vào kệ bếp dựa vào. Từ lúc xuống máy bay mãi cho đến bây giờ, tâm cô đau âm ỉ.

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: "Buổi tối đi đâu ăn?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Không đói bụng."

Nhậm Ngạn Đông không miễn cưỡng, "Vậy em đi tắm rồi đi ngủ sớm một chút." Lại nhớ tới, "Phòng quần áo có một cái túi em nhìn xem có thích hay không."

Thịnh Hạ ôm cánh tay, không đáp lại.

Nhậm Ngạn Đông khuấy cà phê, mùi hương nồng đậm nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng bếp.

Anh không nghe được động tĩnh, quay đầu lại xem cô, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ ngước mắt, cùng anh nhìn nhau.

Nhậm Ngạn Đông cảm giác ánh mắt cô so với lúc trước không giống nhau, bên trong cất giấu tâm sự.

"Làm sao vậy?" Anh lại hỏi một lần.

Thịnh Hạ dời đi tầm mắt, móng tay báu vào thịt, trong cổ họng chua xót, cô dùng hết toàn bộ dũng khí cùng sức lực,

"Tam ca, chúng ta... chia tay đi, em phát hiện ta tâm tư không còn đặt ở anh."

Nhậm Ngạn Đông toàn bộ sống lưng cứng đờ, động tác không kịp thời che dấu liền không cẩn thận làm đổ ly cà phê, cái ly lăn xuống, ' phanh ' một tiếng, chỉ còn mảnh nhỏ màu trắng vẩy ra linh tinh, trên than ly nhìn bằng mắt thường có thể thấy được một vết nứt.

Cà phê màu nâu thẫm theo chảy xuống, còn mang chút nhiệt khí âm ấm.

Trên giày và ống quần của Nhậm Ngạn Đông đều là cà phê.

Thịnh Hạ muốn đi lấy khăn lông rửa sạch, nhưng chân giống như bị ai giữ chặt, không bước đi được.

Nhậm Ngạn Đông tầm mắt trước sau dừng ở trên người cô, cũng không biết qua bao lâu, hầu kết của anh trên dưới hoạt động, gian nan phát ra âm thanh, "Em không phải nói em là người chỉ yêu một lần dài lâu?"

Lời này là chất vấn, là khổ sở.

Cũng là lần đầu tiên anh nói không rõ rang, không lý trí.

Thịnh Hạ nước mắt vẫn luôn ở hốc mắt đảo quanh, cô hít sâu, "Tam ca, thật xin lỗi." Thanh âm của cô phát ra như nghẹn, "Trước kia em cũng cho rằng em là như vậy."

Nhậm Ngạn Đông gật gật đầu, "Anh đã biết."

Cô không yêu anh, anh hiểu được ý này.

Từ từ anh cảm giác chân mình có tri giác, lúc này mới khom lưng nhặt lên cái ly, lại đi lấy cây lau nhà rửa sạch cà phê trên mặt đất.

Toàn bộ rửa sạch thì cũng qua mười phút sau.

Thịnh Hạ trước mắt như mơ hồ, sau lại mới một chút bình tĩnh, chung quy vẫn là phải rời khỏi, "Tam ca, em đi."

Cô không dám quay lại xem anh, nâng bước rời đi.

Chờ ô tô dần dần đi xa, cách biệt thự càng ngày càng xa, cô mới hiểu được, cái loại đau triệt nội tâm này đau đớn muốn chết nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 19

Lễ Tình Nhân là ngày hôm sau, cũng chính là ngày thứ tư Thịnh Hạ rời đi. Nhậm Ngạn Đông chầm chậm mới tiếp thu sự thật rằng Thịnh Hạ và anh đã chia tay.

Mấy ngày liền không bơi lội, hôm nay buổi sáng hơn 5 giờ anh đã tỉnh, trở lại bơi bù cho mấy ngày trước.

Nhậm Ngạn Đông muốn bơi hai vòng bỗng có tiếng di động trên bàn vang lên, anh bước lên bờ.

Gió lạnh của tháng hai vẫn còn phảng phất. Từ bể bơi đi lên, anh mặc áo tắm dài.

Tiếng chuông liên tục vang, có vẻ có chút dồn dập, là mẹ anh gọi.

"Mẹ." Nhậm Ngạn Đông ngồi dãy ghế mây sát bể bơi, thuận tay đem gạt tàn thuốc trên bàn sang trước mặt.

Nhậm phu nhân mở miệng liền hỏi: "Cầu hôn thành công không con? Khi nào hai người bọn con về nhà ăn cơm?"

Nhậm Ngạn Đông đã đem điếu thuốc ngặm trong miệng, tay bắt bật lửa chợt dừng lại, đem điếu thuốc thả xuống.

Theo bản năng, anh không muốn nói thật cho mẫu thân biết.

"Con đi công tác, Lễ Tình Nhân không kịp trở về."

"Nhậm Ngạn Đông, con bao nhiêu tuổi rồi? Làm việc phải xem nặng nhẹ được chưa!"

Sau đó điện thoại liền cúp ngang.

Nhậm Ngạn Đông không muốn giải thích, anh biết mẫu thân nghĩ gì, mẹ anh đại khái cảm thấy lần trước anh vẫn là nói suôn như cũ, không hề có dự định cầu hôn gì.

Nhiều năm qua, anh đối với hôn nhân trước nay không có hứng thú, cũng không thích con nít. Cha mẹ cuối cùng từ bỏ hy vọng đối với anh, cũng lười quản.

Cùng Thịnh Hạ ở bên nhau, mẫu thân cho rằng bọn họ sẽ không lâu dài, sau khi anh tự tuyên bố ở weibo Thịnh Hạ là bạn gái, mẹ anh lại sinh ra có chút hy vọng cho rằng anh sẽ kết hôn.

Điếu thuốc Nhậm Ngạn Đông cầm cuối cùng cũng không hút.

Mấy ngày nay không chỉ là Hướng thư ký ngay cả các quản lý trong tập đoàn Viễn Đông đều cảm giác được Nhậm Ngạn Đông có chút bất thường.

Khi họp các quản lý báo cáo xong kết quả tiến triển của hạng mục, đang chờ anh cho ý kiến thì kết quả là anh nhìn

chằm chằm màn hình notebook mà xuất thần, một chút phản ứng cũng không có.

Chờ anh cảm thấy được tất cả mọi người đang nhìn anh cũng là tự nhiên trấn định, chuyển sang nói phó tổng phát biểu ý kiến.

Phó tổng nội tâm: "......"

Sau khi tan họp, trở lại văn phòng, Nhậm Ngạn Đông suy xét một lát, anh gọi Mẫn Du.

Mẫn Du trực tiếp tắt máy, anh gọi tiếp lần thứ hai.

Mẫn Du nhíu mày, cậu ta còn có cái kiên nhẫn này à?

Xem ra là có việc gấp, cô lúc này mới tiếp nghe.

Nhậm Ngạn Đông cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Thịnh Hạ cùng tôi chia ta, cô biết đúng không?"

Mẫn Du: "Cậu nghĩ đi?"

Chỉ có ba chữ, lại rõ ràng nghe ra cảm xúc bất mãn ở bên trong.

Nhậm Ngạn Đông hiện tại không có nhiều thời gian cùng cô xả chuyện tào lao, thẳng đến chủ đề, "Thịnh Hạ đã từng gặp mặt một người bạn học cũ là lớp trưởng, cô có biết không?" Anh cảm giác câu nói này thật vô nghĩa, Thịnh Hạ vàMẫn Du trước nay không có bí mật, Mẫn Du không có khả năng không biết người này.

Mẫn Du sửng sốt, chớp chớp mắt, như suy tư, không đáp hỏi lại: "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nói: "Đừng giả bộ hồ đồ, tôi không hứng thú đâu. Câu ta thọc gậy bánh xe đều đào tường nhà tôi, cô nói xem tôi giờ muốn làm gì?"

Mẫn Du: "......"

Cô đã xác định được chỉ số thông minh của Nhậm Ngạn Đông thật là bị rơi vào mương.

Xem ra chuyện chia tay, anh ta cũng không phải thờ ơ.

Thịnh Hạ chỉ nói đơn giản cho cô biết là đã chia ta mà Mẫn Du cũng không hỏi cụ thể thêm.

Cô hiểu Thịnh Hạ đang đắm chìm trong bi thương nhưng một chữ cũng không nói, cô cũng không đành lòng hỏi.

Mấy ngày nay, công tác của Thịnh Hạ vẫn luôn được an bài chu toàn, hận không thể một ngày 24 giờ mà dốc sức làm. Khi bận, cô ấy tập trung làm việc nhưng một khi rảnh rỗi, cô sẽ thất thần nhìn bên ngoài vô định.

Trong điện thoại trầm mặc một vài giây, Nhậm Ngạn Đông cho rằng Mẫn Du có biết nhưng cam chịu.

Với sự hiểu biết của anh về Thịnh Hạ, nếu không phải có quan hệ cùng người lớp trưởng này, cô sẽ không cố ý nhắc trước mặt anh lúc giao thừa Tết Âm Lịch.

Anh hỏi Mẫn Du: "Cái người lớp trưởng này đang ở đâu? Bắc Kinh hay Thượng Hải?"

Mẫn Du: "Bắc Kinh, làm sao vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đêm nay, cô hẹn giúp tôi."

Mẫn Du không nhịn được bật cười với Nhậm Ngạn Đông, ý như là vui sướng khi anh gặp họa.

Cô bỗng nhiên giả vờ buồn bã nói: "Cậu hẹn người đó làm gì? Thịnh Hạ đều đã không còn hứng thú với cậu, không thể buông tha cô ấy à?"

Nhậm Ngạn Đông không thể kiên nhẫn, "Sao hôm nay cô nói nhảm nhiều vậy? Mau nhắn tôi địa điểm và thời gian đi."

Mẫn Du sặc vì lời hối thúc của anh: "Cậu cho rằng cậu lớn lắm sao, muốn gặp người ta là gặp à? Nếu như người ta không them gặp mặt cậu thì sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "...... như cậu nghĩ tôi muốn nói chuyện thẳng thắng với anh ta, cũng là vì nghĩ cho Thịnh Hạ. Ngày nào đó nếu tôi tự quyết định thì có thể không còn dễ nói chuyện như bây giờ."

Mẫn Du ' ha hả ' cười hai tiếng, "Nếu cậu tìm người kia tính sổ không thành thì sao?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Còn có chuyện đó sao?"

Mẫn Du càng vui vẻ, khó có được một cơ hội cô có thể trêu đùa Nhậm Ngạn Đông làm sao cô buông tha?

"Cậu có nghĩ cho suy nghĩ của Thịnh Hạ không?"

Trầm mặc hồi lâu, Nhậm Ngạn Đông nói: "Nếu là nguyên nhân do tôi làm cho cô ấy thất vọng, tôi sẽ sửa chữa nhưng tuyệt đối không thể chia tay. Nếu cô ấy thuần túy là bị đối phương hấp dẫn, tôi sẽ thành toàn cho cô ấy."

Cho nên, anh muốn đích thân thấy cái người gọi là lớp trưởng đó.

Lá gan của người bạn học này cũng lớn, biết rõ Thịnh Hạ là bạn gái của anh mà còn dám 'cạy tường nhà'.

Mẫn Du biết tính tình của Nhậm Ngạn Đông, cô không mà không hẹn giúp anh thì anh cũng sẽ tự tìm cách khác mà hẹn , dĩ nhiên cô phải đáp ứng ngay: "Tôi sẽ hẹn liền cho cậu."

Nhậm Ngạn Đông ' uhm ', khó mà nghe được câu nói: "Cảm tạ."

Mẫn Du không có trực tiếp hẹn người lớp trưởng mà nhắn tin cho người đại diện của lớp trưởng kia.

Đối phương buồn bã nói: "Nhậm tổng đây là chuẩn bị Hồng Môn Yến?"

Mẫn Du cười lạnh: "Tôi cũng không biết mà cũng không dám hỏi."

Đối phương: "A, vậy gặp buổi tối đi."

Buổi tối bữa tiệc hẹn ở một nhà hàng riêng của hội sở, phòng là do Mẫn Du đặt trước nên cô chào hỏi qua chủ tiệm, sau đó dặn dò tắt cameras của toàn bộ đường đi vào phòng.

Trên đường đến hội sở, Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì nhìn bên ngoài xe.

Màn đêm đã sớm buông xuống, buổi tối thành thị rực rỡ lung linh trông thật hư ảo.

Khi Nhậm Ngạn Đông đến hội sở, giám đốc đã sớm chờ anh, tự mình dẫn anh đến phòng, giám đốc từ bên ngoài giữ cửa chờ anh đi vào thì khép lại, nhắn tin cho Mẫn Du: □ tôi đã đưa anh ta đến. □

Mà lúc này trong phòng, bước chân Nhậm Ngạn Đông dừng lại ngay cửa, khi nhìn đến người ngồi trước bàn ăn, anh hoài nghi phải mình vào sai phòng.

Thương Tử Tình tuy rằng khẩn trương, cũng cảm giác được chút áp bách, nhưng cô vẫn giữ tư thế ngồi sống lưng thẳng, không thể có khí thế thua trận trước được.

Cô nhẹ nhàng cười: "Nhậm tổng, đã lâu không gặp."

Kỳ thật ở trong lòng cô đã sớm thầm mắng Nhậm Ngạn Đông 1800 lần.

Cô còn chưa kịp đoạt quyền đại diện phát ngôn và chụp ảnh bìa tạp chí của Thịnh Hạ thì anh đã cảnh cáo cô, còn làm cô mất hợp đồng hai bộ phim truyền hình và quyền đại diện phát ngôn hai hợp đồng quảng cáo.

Cô cũng hứa hẹn sẽ không cùng Thịnh Hạ có xung đột.

Nhưng Nhậm Ngạn Đông chưa xong hay sao mà đêm nay tự mình đến để ra oai phủ đầu.

Nhậm Ngạn Đông bất động thanh sắc, tự mình chỉnh lại biểu tình trên gương mặt, dời bước đến trước bàn. Đến giờ phút này, anh còn chưa hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Anh thể hiện biểu tình nhạt nhẽo, nhìn chằm chằm vào Thương Tử Tình.

Thương Tử Tình cảm giác ánh mắt này là không có ý tốt gì.

Cô nói thẳng, "Nhậm tổng, tôi gần đây không đắc tội với Thịnh Hạ. Nếu là trong lúc vô ý mạo phạm thì thỉnh cầu anh chỉ ra chỗ sai."

Nhậm Ngạn Đông không hé răng, trực tiếp cầm di động tìm tên Thương Tử Tình trong Baidu tra cứu tiểu sử.

Nơi sinh, Thượng Hải; tuổi cùng Thịnh Hạ giống nhau.

Anh tiếp tục lật xem, thế nhưng cô ấn cùng Thịnh Hạ học chung trường cấp 3...

Thương Tử Tình như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, người này là giết người trong vô hình, một câu không nói mà lại làm tâm lí người khác bại trận trong tích tắc.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi di động, nhìn như không chút để ý nói: "Cô cùng Thịnh Hạ đã quen từ trước à?"

Thương Tử Tình: "bạn học năm nhất cấp ba, ngồi cùng bàn, anh nói xem là quen không?"

Nhậm Ngạn Đông cảm giác mơ hồ hiểu chân tướng sự việc trước mắt, anh hỏi: "Cô cũng là lớp trưởng trong lớp?"

Thương Tử Tình gật đầu, không biết Nhậm Ngạn Đông rốt cuộc muốn gì, đơn giản mau nói thẳng ra.

"Biệt hiệu 'giáo thảo', bởi vì khi đó tôi để tóc ngắn, có lúc ở đại hội thể thao bị một người nữ sinh khác ban ngộ nhận là nam sinh. Bắt đầu tiếp xúc chụp quảng cáo lúc học lớp cao nhị thì tôi liền không có hứng thú đối với việc học, thành tích bị trượt xuống, sau lại hay biểu diễn ở trường học. Tôi cùng Thịnh Hạ vẫn luôn là oan gia, tôi không thiếu tiền, cô ấy cũng không nhưng tôi muốn đoạt quyền đại diện phát ngôn là vì nhắm vào Mẫn Du, cũng không liên quan đến Thịnh Hạ. Cái chuyện này hẳn là anh đã biết, còn có cái gì muốn hỏi?"

Lớp trưởng, giáo thảo, kết quả là một người phụ nữ.

Nhậm Ngạn Đông bị nghẹn lại mà một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Bởi vì không có lời gì để nói, anh lại quét mắt nhìn Thương Tử Tình.

Thương Tử Tình nghĩ Nhậm Ngạn Đông chỉ có thể muốn cô ấy là: "Mong Nhậm tổng yên tâm, dù tôi cùng Mẫn Du về sau có mâu thuẫn hơn nữa thì cũng sẽ không liên lụy Thịnh Hạ."

Nhậm Ngạn Đông như có như không đáp ' uhm ', đêm nay bữa cơm này xem ra không cần ăn, "Không làm chậm trễ anh nữa."

Thương Tử Tình thở phào nhẹ nhõm, cô dù có ngốc, cũng sẽ không đắc tội với Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông hỏi thêm: "Cô cùng Thịnh Hạ là bạn học cũ vậy sao lại làm khó nhau chi?" Với tính cách của Thịnh Hạ, cô ấy sẽ không 'xé rách mặt' với bạn học cho dù là vì Mẫn Du, cô ấy cũng sẽ dùng khác phương thức xử lý mâu thuẫn.

Thương Tử Tình uống mấy ngụm trà, loại tình huống cả hai bọn họ cũng không cần che giấu vì chỉ cần Nhậm Ngạn Đông muốn biết, anh tự nhiên sẽ có cách điều tra rõ.

Cô đơn giản chủ động giải thích: "Thịnh Hạ lúc trước vẫn luôn vẽ truyện tran trong lớp tự học, còn viết thư tình nên tôi kể cho chủ nhiệm lớp biết."

Đến nay cô còn nhớ rõ, Thịnh Hạ là vẽ truyện tranh cho một nam sinh.

Vẽ một tranh lớn, dùng dụng cụ bấm kim thành cuốn sách trông rất đẹp mắt.

Cô không rõ có phải vì tâm tình ghen ghét Thịnh Hạ có thiên phú về toán học, không làm sao cùng học chung mà cô ấy thi tốt hơn, thêm nữa là lúc ấy cô thích một nam sinh nhưng người đó lại thích Thịnh Hạ, trong lòng cô đột nhiên sinh ra chán ghét.

Vì thế, cô lấy quyền là lớp trưởng quan tâm bạn cùng lớp mà phản ánh việc này cùng chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp tịch thu cuốn truyện tranh.

Thịnh Hạ biết là do cô nói với thầy liền tan học theo sau cô mà đánh nhau một trận...

Mấy năm nay cô thật ra vẫn mang cảm giác tự trách mình.

Nhậm Ngạn Đông nhấp một ngụm rượu vang đỏ, không nói một lời nhìn chằm chằm Thương Tử Tình Một lúc lâu sau, anh để chén rượu xuống mà rời hội sở.

Ngồi trên xe, Nhậm Ngạn Đông tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thịnh Hạ chia tay không phải bởi vì tình cảm phai nhạt vậy chỉ có thể là vấn đề do anh.

Mấy ngày nay, anh vì Thịnh Hạ mà hoàn toàn đảo lộn đầu óc.

Đến giờ khắc này, lý trí anh mới từ từ bừng tỉnh

Nhậm Ngạn Đông bỗng nhiên ngồi thẳng, cầm một lọ nước đá từ trong tủ lạnh trên xe, một hơi uống hết nửa bình.

Anh ngẫm nghĩ một lần trong khoảng thời gian này tất cả cảm xúc Thịnh Hạ cùng từng biểu hiện nhỏ, trước khi đi thôn nhỏ hết thảy là bình thường, cô còn vẽ cho anh tranh 'công nghệ đen thịnh thị '.

Đến thôn thì cũng không có gì bất thường.

Sau đó anh có duy nhất một lần hoài nghi chính là khi anh muốn gọi video với cô thì bị cô cự tuyệt, nói tín hiệu không tốt.

Nhưng khi đó cô đã ở thôn nhỏ hơn một tuần,. Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ cùng anh gọi video, cho dù là tín hiệu đứt quãng, cô cũng sẽ ép anh cho cô nhìn vài lần.

Nghĩ đến cái này, Nhậm Ngạn Đông trong lòng lộp bộp, bình tĩnh vài giây, anh gọi điện thoại cho người thư ký thôn.

Điện thoại được bắt máy nhanh chóng, anh không quanh co lòng vòng, "Hạ thư ký, ngài có biết Thịnh Hạ không?"

Cái thôn này rất nhỏ, nhà ai có người thân từ thành phố lớn về thì cơ bản ngày hôm sau cả thôn sẽ biết.

Thôn thư ký cười, "Đương nhiên biết, là cháu họ của tôi, sao tôi lại có thể không biết chứ?" Sau đó giọng nói mang vẻ kiêu ngạo, "đứa chau này là nghệ sỹ đàn violon. Thẩm lão sư, cậu cũng quen cháu của tôi à?"

Rối loạn, lùng bùng lỗ tai chính là tâm tình của anh lúc này

"Hạ thư ký, Thịnh Hạ là cháu học của anh thật sao?"

Thôn thư ký: "Đúng vậy, là con của em họ tôi, đúng rồi, kỳ nghỉ đông vừa qua cháu tôi còn vào trong thôn ở hơn nửa tháng, các quà mà cậu gửi tới vẫn là cháu tôi phụ tôi đi vào trong huyện nhận."

Trong khi Hạ thư ký còn đang thao thao bất tuyệt khen cháu nhà mình thì Nhậm Ngạn Đông bên này thì không nghe lọt câu nào.

Bên tai vẫn luôn quanh quẩn câu nói kia của Thịnh Hạ: Tam ca, em đang cách anh rất xa rất xa.

Về đến nhà, Nhậm Ngạn Đông không về phòng mà ngồi dãy ghế bên thành bể bơi.

Gió lạnh thổi là tâm trạng anh mới có thể bình tĩnh một ít.

Anh lấy di động ra gọi cho Thịnh Hạ.

Hôm nay Thịnh Hạ kết thúc công việc sớm, diễn xuất xong thì cô liền trở về chung cư.

Cô như bình thường khi về sẽ tắm và đắp mặt nạ dưỡng.

Tiếng nhạc của chuông điện thoại vang lên làm cô giật mình nhảy dựng, mới kịp hoàn hồn nhìn vào dãy số di động quen thuộc, cảm giác như miệng vết thương này vừa khép thì lại bị xé toạt.

Cô lột đi mặt nạ, hít thở sâu mới nghe điện thoại, "Tam ca."

Chỉ có Nhậm Ngạn Đông nghe ra được âm thanh 'tam ca'này đã không còn có độ ấm hay ngữ điệu làm nũng như trước kia, chỉ là một tiếng xưng hô bình thường

"Đang ở nhà?" Anh khắc chế cảm xúc chính mình

Thịnh Hạ: "Uhm." Cô cố gắng làm thanh âm phát ra hết sức bình thường đối với người đang nghe, "Có chuyện gì sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tối nay anh vừa gặp người lớp trưởng giỏi giang biệt danh 'giáo thảo' của em. Thì ra là Thương Tử Tình, anh cũng vừa cùng Hạ đại bá trò chuyện điện thoại."

Trái tim của Thịnh Hạ như bị bóp mạnh, cảm giac như hít thở không thông một lần nữa.

Cô lúc ấy chỉ là tùy tiện nói xạo một người làm lý do bởi vì trước lúc 0 giờ, nhóm chat các bạn học năm nhất cao trung đang náo nhiệt do Thương Tử Tình phát bao lì xì mà trong nhóm chat này thì biệt danh của cô ấy ghi chú là 'giáo thảo '.

Có thể là do phản ứng trong tiềm thức mà lúc ấy cô nói dối là mình đang cùng trò chuyện với người lớp trưởng 'giáo thảo' này.

Cô không nghĩ tới anh là người kiêu ngạo như vậy, lại đi hẹn gặp mặt ' tình địch'.

Thanh âm giọng nói của Nhậm Ngạn Đông truyền tiếp, "Thịnh Hạ, nếu chúng ta có hiểu lầm gì mà em không bỏ qua được thì cứ trực tiếp hỏi anh, anh cũng không muốn giấu em."

Anh lại nói: "trước đây em từng hỏi và anh cũng muốn trả lời là mặc kệ em có tin hay không khi anh đã lỡ nói dối với em, cũng không phải là vì anh thấy xấu hổ."

"Em biết." Thịnh Hạ thanh âm có ti phát run.

Mấy ngày nay, nửa đêm cô ngủ không được đều ngẫm nghĩ phân tích những hồi ức vừa qua.

Trầm mặc một lúc, cô đáp: "Tam ca, quyết định chia tay không phải bởi vì anh làm sai gì mà do em muốn tiếp tục nữa."

Móng tay cô dùng sức cào lớp mặt nạ mới lột ra.

"Em biết anh muốn nói rõ chuyện gì, anh dấu em không phải lưu luyến chuyện đã qua mà do anh đến thăm bọn trẻ trong thôn, không liên quan đến chuyện gì khác."

"Tam ca."

Thịnh Hạ khôi phục hô hấp, "Anh đừng yêu cầu em phải giống bạn anh mà giải thích thêm, nếu em thật sự đều không cảm giac gì đối với chuyện đó, một chút cũng không tức giận, quá lý trí, mà rộng lượng, vậy thì anh với em chẳng khác nào là quan hệ bạn bè đơn thuần."

"Nhưng một ngày nào đó, em khẳng định sẽ toàn bộ tiêu tan, sẽ cảm thấy anh làm như vậy đều là đúng, là do em quá mức so đo hẹp hòi. Em nghĩ chờ đến lúc ấy thì em hẳn là không còn yêu anh rồi."

Nhậm Ngạn Đông nắm chặt di động, nhìn màu sắc nước hồ xanh lam, hơi há mồm, lại không thể nào nói nên câu.

Thanh âm của Thịnh Hạ còn tiếp tục: "Trước kia em cảm giác người lãnh đạm như anh sẽ không có nhiều thú vị vây

quanh. Em vẫn luôn nỗ lực nghĩ xem làm thế nào mới có thể mang đến cho anh hiểu được cảm giác động lòng, muốn anh cảm thụ một chút tình yêu có bao nhiêu là tốt đẹp."

Cho nên cô mỗi ngày đều cố gằng làm bản thân mình hoàn hảo, ngẫu nhiên mang đến cho anh những niềm vui bất ngờ nho nhỏ, làm bản thân mình trở thành tốt nhất.

"Vậy mà cơ bản là anh đã sớm lĩnh hội được tư vị của cái gọi là tâm động .... Khá tốt." Trong tay cô miếng mặt nạ kia đã nhăn thành một nhúm nhỏ.

"Mặc kệ việc động lòng này có phải vì em hay không, anh thật đã trãi nghiệm qua thì cũng tốt."

Giọng nói của cô bình thản, "Tam ca, anh không cần áy náy, cũng không cần quan tâm đến cảm nhận em thế nào, việc này không có ai đúng ai sai, cũng không phải dăm ba câu giải thích hoặc là bồi vài món em yêu thích thì có thể xem như là quá khứ. Anh cứ xem như tự em không nghĩ thông suốt được, chờ em nghĩ thông mà vẫn còn nhớ đến anh, em sẽ đi tìm anh."

Nhậm Ngạn Đông biết lời này của cô chính là vẫn còn cho anh một bậc thang hay không, anh chỉ muốn biết, "Còn nếu em không nghĩ thông suốt thì sao?"

Thịnh Hạ nhàn nhạt cười, "Đừng bi quan như vậy, có lẽ từ từ cho em có thời gian suy nghĩ thêm?" An tĩnh vài giây, cô nói: "Nếu là không nghĩ thông thì đến lúc đó em sẽ chính thức tuyên bố độc thân trên Weibo."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 20

Nếu không nghĩ thông suốt cô ấy sẽ tuyên bố độc thân.

Câu trước thì là cô ấy sẽ trở về nếu cho qua được chuyện kia hoặc nhớ đến anh, cái này chính ra chỉ là lừa anh mà, câu sau mới là ý muốn chân thật của cô. Nhậm Ngạn Đông đã im lặng tự ngẫm không nói chuyện một hồi lâu.

Mà anh cũng không biết nói thế nào.

Gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua bể bơi tạo nên từng vòng gợn song.

Nước hồ như gương phản chiếu ánh trăng cùng các ngôi sao nhỏ nháy mắt biến thành hư ảnh.

"Em không có gì muốn hỏi anh sao?" Nhậm Ngạn Đông phát ra thanh âm khàn khàn.

Thịnh Hạ cảm thấy không cần thiết, giải thích cho lời nói đối đối với cô mà nói thật vô nghĩa. Sự thật vốn dĩ chính là như vậy. Đơn giản rằng dù chuyện cô có thể nghĩ thông suốt hay không thì chắc gì có thể lý giải được cho vấn đề nơi anh.

Trầm mặc mang theo ý nghĩa cam chịu, cô không muốn hỏi gì hết.

Nhậm Ngạn Đông: "Nếu em không có gì muốn hỏi, anh sẽ nói về chuyện anh đơn phương yêu thầm."

Trong lòng Thịnh Hạ rõ ràng rất mâu thuẫn, không muốn nghe nhưng lại muốn biết tường tận.

Cô vẫn im lặng nên anh vẫn tiếp tục nói.

"Anh xác thật có động lòng với Hạ Mộc, anh đã từng rối rắm, thất thố. Sau khi Kỷ Tiện Bắc cầu hôn cô ấy, anh đã quyết định trở về New York."

Sau khi anh đến thôn nhỏ làm từ thiện thì cũng có gặp lại Hạ Mộc đang học nghiên cứu sinh tại New York. Lần đó cô ấy đã nhận ra cảm tình của anh.

Ngày đó anh cùng Hạ Mộc hàn huyên một buổi trưa, đều là nói rõ ràng và lâu sau cũng trôi vào quên lãng."

Nhậm Ngạn Đông cảm thấy nóng trong cổ họng, anh hô một tiếng, "Thịnh Hạ?"

Thịnh Hạ bỗng chợt phản ứng đáp theo tiếng gọi của anh: "Anh nói tiếp đi."

"Thịnh Hạ?"

Thịnh Hạ lúc này mới ý thức được, vừa rồi cô trả lời anh mà thanh âm như có như không.

Cô hít thở sâu nhiều lần, "Nghe."

Nhậm Ngạn Đông: "Ngoài chuyện em đã biết, anh còn nói dối em một việc."

Thịnh Hạ bóp mặt nạ giấy trên mặt bàn, tay cô nhỏ nhưng móng tay dùng sức quá mãnh cứ như là đang gặm nhắm nỗi đau xuyên tim.

Nhưng cô vẫn đáp bằng ngữ khí nhàng nhạt như tỏ vẻ không quan tâm, "Nói dối chuyện gì?"

Nhậm Ngạn Đông , gian nan nói ra từng chữ: "Bức tranh thư pháp mà em nhìn thấy ở chỗ lão Vạn là anh cùng Hạ Mộc viết, dấu tên người viết vẫn có ghi bên dưới. Sau đó, lão Vạn đến đưa cho em một bức khác đó là do anh đã cố tình viết lại bức thay thế."

Thịnh Hạ nghe đến ù tai, không biết có phải do móng tay làm xước phần da tay mình mà hiện tại cô đau đến vả mồ hôi, hai bàn tay không tự giác mà phát run, di động cũng không cầm nỗi.

Cô đặt điện thoại trên mặt bàn, mở loa ngoài.

"Kỷ Tiện Bắc cùng Hạ Mộc đều biết chuyện anh yêu thầm cô ấy sao? Phải không? Lão Vạn cũng biết?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm." Anh rất muốn hút thuốc nhưng trên bàn không có, trên người cũng không mang.

Thịnh Hạ chớp mắt, trố mắt trong vài giây, rõ ràng là trong lòng muốn giải bày nhưng không nói ra được, cô cứ như lầm bầm lầu bầu, "Chính là nói, tối hôm đánh bài chỉ có một mình em là không biết phải không? Còn bức tranh chữ em đang cất giữ thì không phải cùng một cái với cái em đã

nhìn thấy? Vậy sao anh còn viết cho em? Em còn đem khoe khoang với Mẫn Du."

Nhậm Ngạn Đông hơi há mồm, cũng không thể phản biện gì.

Anh như bị đặt trong hang động núi sâu, đột nhiên muốn phát ra âm thanh mà hoàn toàn bị lấp kín, thiếu dưỡng khí và hít thở không thông.

Cái kiểu đau buồn mà không chỗ phóng thích.

"Nếu không còn việc gì khác? Em cúp máy." Thịnh Hạ muốn cúp ngang cuộc trò chuyện, có thể là ngón tay vẫn đang ướt mồ hôi, ấn rất nhiều lần nhưng mãi mới có tác dụng.

Loại cảm giác này giống như cô đạ từng trãi qua chính là cảm giác thức dậy sau ác mộng kia. Khi cô tỉnh lại cũng mang theo tâm trang tuyệt vọng như vậy.

Cô đứng lên mà cảm giác trước mắt cứ mê mang, không biết muốn làm cái gì.

Dựa đỡ vào thân bàn mà đứng một hồi lâu đến khi cẳng chân từ từ có cảm giác.

Di động lại lần nữa vang lên, vẫn là Nhậm Ngạn Đông gọi.

Thịnh Hạ ấn nói chuyện: □ Mẫn Du trước kia đã từng khuyên em là dù bất luận ai chà đạp người phụ nữ thì cũng không được để bản thân cam chịu ẩn khuất. Nên anh yên

tâm em sẽ không mãi suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng nữa. Tam ca, ngủ ngon. □

Thịnh Hạ đem điện thoại tắt chuông rồi xuống lầu, cô nhập vân tay và hệ thống an ninh trước cửa và chỉnh sửa lại bộ nhớ để chỉ có lưu mỗi vân tay của cô, không có thêm ai khác và lần này còn bổ sung thêm mật mã mới.

Khóa cửa xong cô đi lên thư phòng trên lầu.

Bức tranh chữ kia hiện giờ tựa như đèn pha chỉ làm cô thêm chói mắt. Cô nhanh chóng kéo ghế lấy xuống, tháo khung tranh, bỏ nó vào một cái túi cất đi.

Ở thư phòng ngồi một lúc đến hai tiếng sau, Thịnh Hạ quay về phòng ngủ cầm theo di động nhắn tin cho Mẫn Du: □ cho em nghỉ ngơi bai ngày, thứ hai tuần sau sẽ bắt đầu làm việc lại. □

Mẫn Du: □ Uhm, hai ngày này em lo nghỉ ngơi đi (icon 'ôm một cái') □

Một đêm này dài đến lạ thường.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Nhậm Ngạn Đông liền ngồi dậy nhưng căn bản anh không hề ngủ cả đêm mà hôm nay anh cũng không bơi lội chỉ chạy bộ mười hai km.

Tuy là đổ mồ hôi đầm đìa nhưng cảm giác nặng nề trong lòng anh không giảm đi một chút nào.

Anh vất vả chịu đựng đến 7 giờ thì gọi điện thoại cho giáo sư Hạ.

Giáo sư Hạ cũng vừa tập thể dục về, "Ngạn Đông, có chuyện gì vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Dì, con và Hạ Hạ có chút tranh cãnh nhưng là do con sai trước. Ba năm trước đây con từng yêu đơn phương Hạ Mộc, chính do con vẫn luôn giấu Hạ Hạ, không muốn nói cho cô ấy biết. Nhưng sau khi cô ấy đến thôn nhỏ thì tình cờ đều đã biết chuyện này."

Giáo sư Hạ nhất thời cũng chưa hoàn hồn, "Ngạn Đông, con từ từ." Bà điều chỉnh hô hấp, đi vào phòng rót nước uống xong mới ngẫm nghĩ.

Khó trách lúc Tết Âm Lịch Thịnh Hạ hoàn toàn không đề cập tới Nhậm Ngạn Đông.

Trước đó bà còn răn dạy Thịnh Hạ phải lấy Hạ Mộc làm hình mẫu.

Thanh âm giọng nói của Nhậm Ngạn Đông truyền đến cắt ngang dòng suy nghĩ, "sau đó cô ấy lập tứt chia tay, Hạ Hạ khẳng định cũng sẽ không kể cho cô nguyên nhân từ con mà ra."

Giáo sư Hạ cũng không nói nhiều với Nhậm Ngạn Đông, "Dì trong lòng hiểu rõ."

Nhậm Ngạn Đông cảm giác được trong điện thoại không khí có hơi lạnh đi, "dì, chuyện đó con đã quên hết trước khi con và Hạ Hạ yêu nhau."

Cùng giáo sư Hạ hàn huyên thêm vài câu thì mới kết thúc điện thoại.

Trên đường đến công ty, Nhậm Ngạn Đông muốn nhắn tin cho Thịnh Hạ viết rồi xóa, rồi lại viết xóa cứ hơn mười lần như vậy cho đến cuối cùng toàn bộ xóa đi, anh rời khỏi khung chat.

Hiện tại mặc kệ anh nói gì thì đều thành ngụy biện.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng anh và Thịnh Hạ sẽ đi đến bước này.

Anh đã từng luôn nỗ lực muốn cho cô một đoạn tình yêu không có tì vết nhưng hiện giờ mọi việc đều do anh mà biến thành bọt biển tan đi theo nước.

Qua một lúc anh click mở khung chat lần nữa, tìm lịch sử trò chuyện vào lúc 20.05 năm trước, ngày đó lúc 0 giờ, anh đã nhắn tin cho cô: □ anh yêu em. □

Anh chụp hình lịch sử trò chuyện này mà gửi cho Thịnh Hạ.

Đêm đó bọn họ ở bên nhau lúc anh lén bay sang gặp cô ngày mười chin. Mấy ngày trước cô vẫn luôn tập luyện quá mệt mỏi, nên chưa đến rạng sáng đã ngủ.

Cô lại đặc biệt quan trọng nhưng hình thức chúc mừng ngày lễ nên mặc dù lúc ấy cô đang nằm trong lòng ngực anh nhưng anh vẫn nhắn tin vào di động của cô lúc vừa qua 0 giờ.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi mọi suy nghĩ, nhìn di động, hình chụp đã được gửi đi mười phút trước mà Thịnh Hạ vẫn không hồi âm.

Anh muốn cho cô nghĩ nhiều hơn về những hồi ức tốt đẹp trước kia của hai người đừng phủ định tình cảm, giảm bớt thống khổ trong hiện tại, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Một buổi sáng này dài như cả một năm.

Tâm trạng của Nhậm Ngạn Đông so với mấy ngày trước càng tệ hơn, đang có một công văn cần ký tên, anh lại ký thành tên Thịnh Hạ.

Hướng thư ký: "..." Không nhắc nhở cũng không được a.

"Nhậm tổng, chỗ này cần chữ ký và tên của anh."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Sau đó thanh âm đáp lại ' uhm ', phía sau tên Thịnh Hạ anh ghi thêm tên mình vào.

Sánh nay Nhậm Ngạn Đông nhìn nhiều nhất không phải là văn kiện mà chính là di động.

Anh có tạo một trang Weibo từ năm trước lúc mà thời điển anh xóa hot search Thịnh Hạ lần đầu tiên nhưng không ai biết cái này vì tài khoản Weibo của anh cũng chỉ chú ý duy nhất một người là Thịnh Hạ.

Hôm nay, anh thỉnh thoảng nhìn xem Weibo của Thịnh Hạ, sợ cô tuyên bố độc thân.

Anh cảm giác như có cây đao treo trên cổ, không biết khi nào rơi xuống, là loại lo lắng đến hãi hùng, thật dày vò quá

mức.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, đã là mười lăm mười sáu tiếng đồng hồ, thời gian lâu như vậy cũng có thể làm cho kích động nhất thời mà giảm hẳn, Thịnh Hạ xem như là người tương đối bình tĩnh, khi qua đi đoạn mẫn cảm thì cô đại khái sẽ không đột nhiên tuyên bố.

Nhất thời trong lòng anh tự trấn an chính mình.

Chính anh cũng cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới có anh lại tự suy nghĩ lừa mình dối người như vậy.

Khi đến 12 giờ Nhậm Ngạn Đông khép máy tính, đi ăn cơm.

Mới mở cửa phòng, di động vang lên, là điện thoại của lão Vạn.

Nhậm Ngạn Đông mơ hồ có dự cảm xấu, lập tức nhận điện thoại.

Lão Vạn lo lắng sốt ruột, "Lão tam a, Thịnh Hạ có phải đã biết chuyện anh yêu thầm Hạ Mộc hay không? Đã biết bức phúc tự kia rồi à?"

Nhậm Ngạn Đông tâm như chợt dậy sóng: "Làm sao vậy?"

Lão Vạn liếc mắt nhìn thứ trên bàn, "Thịnh Hạ vừa cho người đem trả bức phúc tự về chỗ tôi."

Nhậm Ngạn Đông dừng bước ở khu vực bàn thư ký, bỗng quên cả bước đi.

Thư ký nhìn anh, anh nhìn lại cô, không biết ông chủ hôm nay làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm.

"Lão tam?"

Trong điện thoại không có tiếng đáp lại, lão Vạn gọi một tiếng.

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi đã biết."

Lão Vạn thở dài, không cần hỏi nhiều, từ phản ứng của Nhậm Ngạn Đông thì có thể xác định vững chắc là Thịnh Hạ đã biết hết.

Đàn ông với nhau cũng không cần an ủi qua loa.

Lão Vạn chỉ nói câu, "Cũng không cần nghĩ quá tiêu cực."

Mới vừa cúp điện thoại của lão Vạn bên này, bên kia Thẩm Lăng lại gọi vào, một bộ vui sướng khi thấy người ta gặp họa mà mang theo ngữ khí cợt đùa, "Bị đá thì cũng không sao đâu, dù sao chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn thôi."

Nhậm Ngạn Đông trố mắt vài giây, một chữ cũng chưa nói, trực tiếp treo điện thoại, đăng nhập Weibo, anh vừa thấy Weibo Thịnh Hạ đã đăng nội dung status:

□ tôi cùng Nhậm Ngạn Đông tiên sinh chia tay trong hoà bình, cảm tạ mọi người đã từng cho chúc phúc chúng ta (icon 'trái tim') □

Cô không hề gọi anh ' tam ca', mà là xưng hô 'Nhậm Ngạn Đông tiên sinh'.

Hướng thư ký cũng thấy được liền sang nhìn xin chỉ thị từ anh, "Nhậm tổng, động thái này hẳn là mau chóng thành hot search, anh muốn xóa hay không?"

Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn chỉ nói một chữ, "xóa."

Vừa dứt lời, quản gia trong nhà cũng gọi điện thoại đến, "Nhậm tổng, Thịnh Hạ về biệt thự muốn đem tất cả đồ vật đi, thẻ vào cổng cũng trả lại cho tôi."

Quản gia không biết Thịnh Hạ chia tay Nhậm Ngạn Đông. Sáng nay Thịnh Hạ trở về bắt đầu thu thập đồ vật thì ông cho rằng Thịnh Hạ lại đi công tác.

Sau đó trong sân biệt thự có một chiếc xe bảo mẫu, có ba bốn người bước xuống lấy hành lý của Thịnh Hạ đi. Ông mới cảm giác có gì đó không đúng, vào nhà hỏi Thịnh Hạ mới hiểu sự tình.

Ông cũng không nói nhiều cũng không có lý do gì ngăn cô.

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi liền trở về."

Anh nhìn Hướng thư ký nói: "Chìa khóa xe của ta."

Hướng thư ký lo lắng trạng thái của anh: "Tôi lái xe cho."

Nhậm Ngạn Đông: "Không cần."

Hướng thư ký biết, anh không muốn để tài xế hoặc là người ngoài nhìn thấy một màn thất thố này của anh, liền đem chìa khóa xe đưa cho anh.

Hôm nay là Mẫn Du chở Thịnh Hạ đến đây, buổi sáng Thịnh Hạ gọi điện thoại cho cô, nói muốn về biệt thự của Nhậm Ngạn Đông dọn đồ, còn nói muốn tuyên bố chia tay. Cô biết tình hình đã không còn có thể xoay chuyển được.

Tuy rằng quen biết không đến hai năm nhưng cô rất hiểu tính tình của Thịnh Hạ.

Thời điểm yêu thì oanh oanh liệt liệt, thì thời điểm chia tay cũng rất rõ ràng, dứt khoát.

Thịnh Hạ đem hết tất cả đồ vật, mặc kệ là do cô mua, hay là do Nhậm Ngạn Đông tặng, tất cả đều đóng gói mang đi.

Lần trước Tết Âm Lịch đi Thượng Hải, cô thuận tay cầm theo hai cái áo sơmi của Nhậm Ngạn Đông, lần này cô cũng mang trả về treo vào tủ quần áo.

Trên lầu đồ vật thu dọn xong, Thịnh Hạ kiểm tra lại một lần các món đồ cô để lại.

Xuống phòng khách, cô nhìn chung quanh một vòng, có cái bình hoa đặt bên cầu thang, màu sắc tinh xảo cao bằng cả một con người, là của Nhậm Ngạn Đông mua cho cô, bị cô đặt tên là ' đường triều bình hoa'

Cô nói Mẫn Du: "cho người đem cả bình hoa này đi."

Mẫn Du nhìn cô: "Cái này em cũng muốn mang về?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Uhm. Về sau nếu anh ấy có bạn gái, lỡ như ngày nào đó biết cái bình hoa này là quà cho em, cô ấy không phải sẽ trở thành giống em bây giờ sao? Mang đi đi."

Mẫn Du từ đáy lòng thở dài, cho người tiến vào khuân vác bình hoa.

Thu dọn đầy đủ, Thịnh Hạ không ở lâu thêm liền lên xe trước, cô lại không tự giác hướng mắt nhìn sang bể bơi, nhìn sang dãy ghế bên cạnh.

Trước khi Nhậm Ngạn Đông về thì các cô đã rời khu biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông đang trên đường chạy về thì nhận được điện thoại của quản gia, nói Thịnh Hạ đã rời đi, nhưng anh vẫn quay trở về biệt thự nhìn đến nơi đặt bình hoa kia trống không, trong lòng như mất đi một nửa.

Anh bước nhanh lên lầu, nhìn phòng ngủ và phòng tắm, phòng giữ quần áo, chỉ còn lại đồ dùng của anh. Tựa như mọi quan hệ dấu vết về cô đều không có, thật giống như trước nay cô đều không ở đây.

Anh dựa vào khung cửa phòng quần áo, lại chạy nhanh sang thư phòng.

Điều anh lo lắng vẫn xảy ra.

Trong ngăn kéo cũng trống không, cô đều lấy đi tất cả bức vẽ cho anh.

Nhậm Ngạn Đông lấy di động gọi cho Thịnh Hạ, nhanh chóng bị tắt cuộc gọi, anh nhắn tin cho cô

「 những bức vẽ đó là của anh! 」

Sau một hồi, Thịnh Hạ mới trả lời, một tin nhắn khá dài :

「 những tranh đó chỉ nên lưu lại khi chúng ta còn ở bên nhau mới tồn tại ý nghĩa. Chia tay rồi thì anh giữ lại lỡ về sau người con gái khác sẽ cảm thấy đó là gánh nặng.

Hôm nay em tuyên bố chia tay, không phải là nhất thời xúc động, cũng không phải vì trả thù anh, làm anh buồn bực. Mà bởi vì em có khả năng không nghĩ thông được.

Nghe nói oán hận, ghen ghét, sẽ làm người phụ nữ hoàn toàn thay đổi, thậm chí ngã vào vực sâu mà vạn kiếp bất phục.

Em vẫn là muốn giữ lại sự tự tin kiêu ngạo, bình hoa ưu nhã mỹ lệ trong lòng anh.

Về sau, anh sẽ gặp được người thích hợp với anh hơn em. 」

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 21

Buổi tối Nhậm Ngạn Đông đi một chuyến đến cửa hàng tranh chữ, lão Vạn đặc biệt đang chờ anh.

Lão Vạn pha cho Nhậm Ngạn Đông ly trà thật thơm. Về tranh chữ kia, ông cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, khả năng là do lão hồ đồ không nhanh tay che dấu đi.

Anh dùng cái kẹp đem chén trà sang cho Nhậm Ngạn Đông, "Này trà khổ, thích hợp với cậu."

Nhậm Ngạn Đông đặt chìa khóa xe trên bàn trà, không ngồi xuống mà dời bước đến trước khu trưng bày tranh, "bức tranh chữa kia đâu?"

Lão Vạn: "Xé, vứt rác rồi."

Thùng rác ở trước bàn trà, Nhậm Ngạn Đông bước qua xem tranh vẫn còn tốt, thùng rác không bị ướt nước trà, chỉ có những mảnh giấy Tuyên Thành bị xé, anh nhặt lên.

Lão Vạn không hiểu làm sao, "cậu muốn làm gì vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đem các miếng giấy Tuyên Thành đã bị nhăn nheo, tận lực đè cho bằng phẳng, chắc là lão Vạn lúc ấy cũng xé mạnh tay lắm nên anh dùng lực mạnh xoa các mảnh giấy bị nhàu.

Lão Vạn: "Hỏi cậu đó!"

Nhậm Ngạn Đông lúc này mới lên tiếng: "Bức tranh này là tôi viết cho Thịnh Hạ so với bức kia căn bản là không giống nhau." Anh nói thêm: "Dù ông có đem bức phúc tự này đập nát thì chuyện Thịnh Hạ cũng sẽ không dễ dàng xí xóa được."

Lão Vạn nhăm nhi từng ngụm trà, nhìn chằm chằm vào anh, "Cậu tính chuẩn bị cầm bức tranh chữ này đi tạ tội à?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Tạ tội gì?"

Lão Vạn nói như nghẹn, "cậu nói đi?"

Nhậm Ngạn Đông đem băng dán giấy khôi phục lại bức tranh chữ còn có ý muốn nhờ lão Vạn qua hỗ trợ, anh trả lời tiếp câu hỏi, "Cô ấy có tha thứ cho tôi hay không hiện tại là thứ yếu. Việc quan trọng là tôi phải đem cây châm đang nằm trong lòng cô ấy mà rút ra."

Lão Vạn nhìn anh, "Tôi nói cho cậu nghe, lần này chia tay đối với cậu mà nói không phải là chuyện xấu còn không thì khi hai người kết hôn rồi có thể sớm hay muộn cũng phải ly hôn vì hai vợ chồng kiêng kị nhất chính là nói dối, đặc biệt là lại giấu diếm mối quan hệ tình cảm trong quá khứ thì dù trong lòng cậu ngay thẳng cũng sẽ khó giải thích rõ ràng lúc bị phát hiện."

Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm 'uhm ', đem bức phúc tự kia dán thật cẩn thận.

Lão Vạn chiều nay cũng không còn tâm trạng xử lý công việc. Đến bây giờ cơm chiều cũng chưa ăn nên vừa rồi lão bà gọi điện thoại mời cả Nhậm Ngạn Đông ăn tối nếu như anh không bận.

"Đi thôi, đêm nay về nhà tôi ăn cơm, chị dâu cậu làm cơm mời cả cậu cùng ăn."

Trước đây vì muốn chờ Thịnh Hạ thi xong thì anh dự định cùng cô đến nhà thăm vợ chồng lão Vạn. Sau khi Thịnh Hạ đi về thôn nhỏ, rồi sang thời điểm cuối năm, lời mời này liền cũng gác lại sau.

Nào biết sự tình lại phát triển thành tình cảnh như hôm nay.

Nhậm Ngạn Đông chần chờ một lát, sau đó vẫn quyết định về nhà cùng lão Vạn trước.

Vợ Lão Vạn hôm nay tự mình xuống bếp làm mấy món cơm tại nhà, đồ ăn làm đã gần xong vừa lúc lão Vạn cùng Nhậm Ngạn Đông đã về. Cô đang ở phòng bếp, nghe được bên ngoài phòng khách có âm thanh nói chuyện, bà lau tay đi ra ngoài.

Nhậm Ngạn Đông chào hỏi: "chào dì."

Vợ Lão Vạn: "......" Lập tức cũng chưa phản ứng.

Lão Vạn cười, "Vậy sao cậu không kêu tôi là chú"

Bởi vì Thịnh Hạ vẫn luôn xưng hô hai vợ chồng là chú và dì, Nhậm Ngạn Đông hiện tại đang tự hạ thân phận xuống.

Kỳ thật so về tuổi tác thì Nhậm Ngạn Đông nên xưng hô với ông là chú, con của lão Vạn đều tốt nghiệp đại học, chẳng qua lúc trước quen với Nhậm Ngạn Đông là bởi vì cùng sở thích tranh thư pháp nên cũng không cần phân biệt bối phận cách trong xưng hô.

Vợ Lão Vạn cười: "cháu à nhanh vào ngồi đi." Cô quay lại phòng bếp nấu tiếp.

Nhậm Ngạn Đông không phải lần đầu tiên đến nhà lão Vạn, không khách khí người ngoài, sau khi anh rửa tay sạch thì đi giúp đỡ vợ lão Vạn bưng đồ ăn lên bàn.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, vợ lão Vạn chiều nay mới biết được Nhậm Ngạn Đông chia tay Thịnh Hạ, bà cũng không biết chuyện bức tranh chữ vì lão Vạn cũng là không thích buôn chuyện.

Hôm nay Nhậm Ngạn Đông chính mình lái xe lại đây, lão Vạn không cho anh uống rượu, chỉ mời trà, vợ lão Vạn dùng chén rượu chạm vào chén trà của anh, "người không có bí mật thì mới thật nhẹ lòng, bắt đầu lại từ đầu thì không có gì không tốt."

Nhậm Ngạn Đông: "Cảm ơn."

Đúng là với anh, xác thật không có gì không tốt.

Nói dối sẽ làm hư mòn nhân tâm mà thêm mất đi khả năng phán đoán.

Cho nên nhiều năm qua anh không có gì gọi là bí mật cá nhân, cũng lười đi nói dối.

Chỉ có vì Thịnh Hạ mà làm anh nói dối một lần tiếp theo một lần khác.

Thịnh Hạ về thôn nhỏ làm anh thấy chột dạ vì thế anh đã không kịp thời cảm giác được tâm tình khác thường của cô. Việc nói dối này khiến anh càng tự trách chính mình đã làm cô khổ sở suốt những ngày Tết Âm Lịch tuy nhiên anh không hề phát hiện.

Vợ lão Vạn nhấp một ngụm rượu trắng, "Đứa nhỏ Thịnh Hạ này tôi biết nếu cô bé đi rồi thì sẽ không quay đầu lại, cậu chỉ có một cơ hội duy nhất chính là đuổi theo và chờ, dỗ dành cho đến khi nào cô bé nguyện ý liếc mắt một cái thì cậu từ từ mới có cơ hội thăm dò tâm tình."

Nói xong bà lại lần nữa cùng Nhậm Ngạn Đông chạm cốc, "Còn nhạc phụ tương lai cùng nhạc mẫu, bọn họ chưa chắc dễ gì thông qua."

Dù trước đây mâu thuẫn gì thì cả giáo sư Hạ và lão Thịnh xem Thịnh Hạ như công chúa, dồn tất cả tình cảm, vật chất. Vì Thịnh Hạ mà bọn họ vẫn luôn độc thân,

Giáo sư Hạ mặc dù có yêu cầu nghiêm khắc đối với con mình nhưng khi cần bà vẫn là cực kỳ bênh vực.

Đổi thành nhà khác, nếu là con gái mình cùng Nhậm Ngạn Đông bên nhau, khẳng định là dặn dò: phải hiểu chuyện, lý trí, không được tranh cãi mâu thuẫn, phải lưu tâm đến quan hệ với trưởng bối của Nhậm Ngạn Đông dù là anh không tồi, sinh hoạt cá nhân chuẩn chu, năng lực tài giỏi, sẽ không cho phép chia tay.

Thế nhưng với giáo sư Hạ thì lại thành yêu cầu cô: Nếu là chia tay, đừng quá tàn nhẫn...

Trong mắt của giáo sư Hạ, mặc kệ là ai, không thể cho con gái bà chịu ủy khuất dù là Nhậm Ngạn Đông chăng nữa. Khi chia tay, bọn họ phải chừa chút mặt mũi cho trưởng bối hai nhà.

Vợ lão Vạn nói với Nhậm Ngạn Đông, "Muốn theo đuổi Thịnh Hạ, gánh thì nặng mà đường thì xa."

Cô nhắc nhở Nhậm Ngạn Đông, "Con cũng đừng ngớ ngẩn, phải suy nghĩ cho cô bé có thời gian nguôi giận, hiện tại mọi người đều biết nó chủ động chia tay thì nói không chừng ngày mai có người khác liền bắt đầu theo đuổi."

Lão Vạn tiếp nhận lời nói, "Cậu ta cũng không ngốc lắm, biết sẽ có không ít người thích Thịnh Hạ, bằng không cậu cũng sẽ không nhanh chóng mà xóa hot search?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn thoáng qua lão Vạn, yên lặng dùng bữa.

Vợ Lão Vạn không rõ nguyên do: "Cái gì hot search?" Cô cũng chỉ là ngẫu nhiên đôi lúc xem Weibo, không biết Thịnh Hạ ngày trước hay xuất hiện trên hot search, còn nhanh chóng bị xóa.

Lão Vạn: "Thịnh Hạ từ lúc bắt đầu diễn tấu đàn, sẽ thỉnh thoảng trở thành đề tài cho hot search, nhưng tất cả đều bị anh triệt tức khắc."

Vợ Lão Vạn hiểu rõ, cười cười, hôm nay thấy anh bị đá đến thảm thương nên cũng không trêu chọc anh.

Cô hỏi Nhậm Ngạn Đông, "Con cùng Thịnh Hạ ngoại trừ việc nói dối này, còn có mâu thuẫn nào khác không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Trước đó con cho rằng khá tốt." Nhưng hiện tại xem ra anh cũng phát hiện giữa bọn họ còn nhiều vấn đề.

Vợ Lão Vạn: "Nói nhiều lời ngon tiếng ngọt thì nữ nhân dù là lớn hay nhỏ đều thích được người mình yêu nói lời âu yếm, cảm thấy đây là chút vui thú, chút lãng mạn."

Bà nói rồi, dùng chân ở dưới bàn đá nhẹ sang lão Vạn, ánh mắt ý bảo chính là cũng đang nói cho ông nghe.

Lão Vạn ho khan hai tiếng, cầm lấy chén rượu cạn với vợ.

Nhậm Ngạn Đông đang ăn cơm trong tâm trạng thất thần, không chú ý động tác nhỏ của hai người bọn họ.

Ăn cơm xong đã là 9 giờ, Nhậm Ngạn Đông không ở lâu, cáo từ rời đi.

Lăn lộn đến rạng sáng 1 giờ, Nhậm Ngạn Đông mới trở lại biệt thự, trong nhà không khí thì lạnh lẽo.

Đêm nay cũng có không ít việc, anh lại cảm giác bản thân không có tâm trạng xử lý đến. Anh đi tắm xong, vào phòng ngủ, ngồi trên sô pha một lát.

Đối diện sô pha chính là bàn trang điểm, trước kia mỗi đêm Thịnh Hạ ngồi ở chỗ đó vừa đắp mặt nạ vừa xem tạp chí, anh ở bên này xử lý công việc, ngẩng đầu là có thể nhìn ngắm cô.

Hiện tại tất cả đều là trống không.

Vợ chồng lão Vạn chở anh về biệt thự. Lúc trong xe bà nói với anh :nếu thật sự không được thì anh càng phải mặt dày lì lợm la liếm.

Nhưng vợ lão Vạn cũng không biết rằng Thịnh Hạ phiền nhất chính là đàn ông mặt dày.

Ngồi một lát, Nhậm Ngạn Đông nhắn tin cho Thịnh Hạ : thứ sáu tuần này, anh muốn đi ăn cơm với em. Anh không phải mong em tha thứ mà là muốn chúng ta cùng nhau đối mặt giải quyết vấn đề. Sự việc cũng có thể là do chúng ta mâu thuẫn trong cách nhìn nhận dẫn đến tình cảnh như bây giờ.

Thịnh Hạ: không cần thiết.

Nhậm Ngạn Đông vẫn giữ khẩu khí : Thịnh Hạ, chính em cũng từng nói, nếu ngày nào đó chúng ta cãi nhau, anh phải đến chung cư đón em về, em hiện tại đổi mật mã và vân tay vậy lần sau nếu anh gõ cửa, em có thể đừng báo an ninh được không?

Đêm nay anh đã đi tìm cô thế nhưng cô lại báo anh ninh...

Anh nhắn tin sau Wechat thì kết quả Gửi đi thất bại (cô đã block chat với anh).

Nhậm Ngạn Đông không dám gọi điện thoại, sợ cô đem số điện thoại của anh kéo vào sổ đen nên chỉ nhắn tin bằng số di động, □ anh hiện tại nói gì em đều sẽ cảm thấy là ngụy biện, nhưng trước nay anh đều không hề từ chối yêu cầu nào của em. □

Thịnh Hạ đang đắp mặt nạ mắt để đôi mắt bớt sưng đau.

"cốc , cốc", tiếng đập cửa vang lên.

Thịnh Hạ tắt điện thoại, "Vào đi, cửa không có khóa."

Là Mẫn Du, đêm nay Mẫn Du ở đây vờ như là lười về nhà nhưng cô biết do Mẫn Du sợ cô một mình khó chịu nên đặc biệt ở lại bồi cô.

Cô hướng mắt nhìn sang Thịnh Hạ, Thịnh Hạ vẫn luôn đang đọc tạp chí nhưng từ chiều đến 10 giờ tối trang báo vẫn không thấy lật sang.

Vừa chia tay thì tuyên bố độc thân trên Weibo nhưng dù sau cái loại đau này không phải dễ nhanh tan theo mây khói được, phải cho nó có thời gian

Tựa như lúc cô đã chia tay đến nay đã là một năm rưỡi. Nhiều khi nửa đêm cô nhớ đến nỗi đau đó mà giấc ngủ cũng không yên.

Có khi nằm mơ về chuyện trước kia, khi tỉnh lại là một cảm giác trống không, đau trong nội tâm.

"Đêm nay chị ngủ vối em nhe."

Thịnh Hạ: "nếu chị không sợ em phiền thì cứ ở đây."

Cô đêm nay chắc hẳn là ngủ không được, nên sẽ không ngừng xoay người lăn lộn.

Mẫn Du ngồi xếp bằng trên giường, thói xấu khi ngủ cũng chẳng khác Thịnh Hạ là bao.

Một năm rưỡi trước đây lúc cô bị thất tình, trạng thái so với Thịnh Hạ kém hơn nhiều, khi đó Thịnh Hạ vẫn luôn bồi cô.

"Cuối tuần không có việc bận thì chị cũng muốn nghỉ ngơi một chút, thứ sáu mới có tiệc xã giao."

Thịnh Hạ: "tiệc gì vậy?"

Mẫn Du: "Cũng không tính là tiệc gì chỉ là Chu Minh Khiêm nói muốn em giao lưu với ảnh đế sẽ diễn với em, tối thứ sáu vừa khớp không bận nên hẹn cùng nhau ăn cơm tiện thể làm quen trước."

Thịnh Hạ đến nay vẫn chưa biết tên ảnh đế là ai, "Em có quen người đó không?"

Mẫn Du chỉ cười không nói, "Đến lúc đó em chẳng phải sẽ biết?"

Thịnh Hạ cũng không hỏi nữa, hiện tại cô không có tâm tình bát quái, cô hỏi thêm: "Bữa tiệc còn có ai?"

Mẫn Du lắc đầu, cô cũng không biết, là do Chu Minh Khiêm an bài.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 22

Chạng vạng hôm thứ sáu, Mẫn Du dự định sớm đi đón Thịnh Hạ trước giờ hẹn nữa tiếng vì lần trước các cô là người sau cùng đến trễ bữa tiệc, lần này phải tránh tạo ấn tượng không tốt.

Mấy ngày nay nhìn bên ngoài thì tâm tình của Thịnh Hạ trông cũng không tệ lắm, trên mặt có vẻ tươi cười, đôi mắt không bị sưng lên.

Khi Mẫn Du đến chung cư Thịnh Hạ đã thay váy áo chỉnh chu, đang còn chọn lựa túi xách phối hợp. Trong tay cô đang cầm túi xách mà trước đó vài ngày Nhậm Ngạn Đông vì cômà chơi trò chơi dành được.

"Muốn chọn cái này à?" Mẫn Du hỏi.

Thịnh Hạ gật đầu: "Cái này hợp với màu sắc váy."

Mẫn Du dựa vào tay vịn trên sô pha, ôm cánh tay: "Chị nghĩ rằng em sẽ đem tất cả đồ vật Nhậm Ngạn Đông tặng mà xử lý hết."

Thịnh Hạ đang soi gương ngắm váy và túi xách, kết hợp giày đều hoàn hảo. Cô từ trong gương nhìn Mẫn Du: "Vì lý do gì mà bỏ? Tặng cho em thì chính là đồ của em."

Mẫn Du thở phào nhẹ nhõm: "Em có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi."

Thịnh Hạ: "Xúc cảnh sinh tình, nhìn vật nhớ người như vậy em sẽ không lâm vào tình cảnh đó. Em cũng tạm thời không muốn yêu mà mấy thứ này đều là mới hết, không nhất thiết phải bỏ phí."

Cô mở tủ quần áo: "Chị xem, tất cả đồ này là ngày hôm qua Nhậm Ngạn Đông cho thư ký đưa tới."

Mẫn Du trố mắt nhìn, một váy áo được thiết kế đặc sắc cao cấp: "Nhậm Ngạn Đông dùng phương thức này làm hòa à?"

Thịnh Hạ đóng cửa tủ lại, lắc đầu: "Là quà em chọn khi kết thúc buổi lưu diễn, hiện tại váy mới vừa hoàn thành xong."

Mẫn Du lo lắng chính là: "Em về sau tham dự bất cứ hoạt động gì nếu mặc váy của Nhậm Ngạn Đông tặng thì cậu ta có thể cho rằng em vẫn còn tình cũ khó quên hay không? Là có ám chỉ với cậu ta ý tứ gì đó?"

Thịnh Hạ tìm khăn lụa cột trên thân túi, ngắm từ trái sang phải.

Mẫn Du vẫn luôn nhìn cô, còn cho rằng cô đang lảng tránh đề tài này. Thịnh Hạ sửa sang lại khăn lụa chỉnh chu mới lên tiếng: "Tam ca sẽ không nghĩ như vậy."

Cô nói: "anh ấy cũng biết vốn dĩ em không phải bởi vì không yêu mà chia tay."

Chuẩn bị xong Thịnh Hạ khẽ nhếch cằm , ý bảo Mẫn Du có thể xuất phát.

Khi xuống lầu ánh mắt của Mẫn Du nhìn cái túi kia, trực giác của cô nhận ra từ trạng thái của Thịnh Hạ đang đi chầm chậm phía trước, mặc dù trong lòng Thịnh Hạ đang vỡ nát nhưng không tự sa ngã. Cô đang dần dần tự chữa trị vết thương cho chính mình.

Mẫn Du chợt nhắc về cái túi kia: "Đây là món quà Nhậm Ngạn Đông chơi trò chơi ở hội sở mà thắng được. Cậu ta nói em thích kiểu dáng và màu sắc này, có thua thì cậu ta sẽ uống một chai rượu vang đỏ."

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm cái túi trong một hồi lâu, sau lại nói: "Bọn họ khẳng định sẽ không để anh ấy thua. Bình rượu vang đỏ kia quá quý, bọn họ chắc là đã luyến tiếc không muốn để ảnh một mình thưởng thức rượu."

Mẫn Du: "......" Bật cười: "Thịnh Hạ, em cũng độc miệng nhỉ."

Trên đường đi đến hội sở, Thịnh Hạ chỉ ngẫu nhiên nói chuyện với Mẫn Du hai câu, còn lại thời gian đều là cô nhìn chằm chằm bên ngoài xe. Hình ảnh người người ầm ĩ, chen chúc đầu đường, mà trong xe tựa như một thế giới khác.

Khi hai người đến dưới sảnh nhà hàng , các cô vừa gặp xe Chu Minh Khiêm cũng vừa dừng đậu.

Chu Minh Khiêm nhìn gương mặt của Thịnh Hạ, không tồi, không làm thất vọng cái danh hiệu 'bình hoa đường triều'

này. Trước đó anh còn lo lắng Thịnh Hạ sẽ chịu ảnh hưởng của việc chia tay mà trở nên tiều tụy bất kham, hiện tại minh diễm động lòng ngườ như cũ. Cô vẫn là khổng tước kiêu ngạo mỹ lệ.

Có mấy người trò chuyện bên ngoài đang vào tiệm ăn.

Chu Minh Khiêm cũng không biết hôm nay bữa tiệc sẽ có ai đến, anh chỉ biết được vài người, đến nỗi những người đó mang ai lại đây chơi thì anh cũng không rõ ràng lắm.

Khi cửa phòng đẩy ra,Thịnh Hạ bước chân bỗng dừng lại, bên trong có nhiều người như vậy, cô lại luôn có thể chỉ cần liếc mắt một cái mà nhìn thấy anh.

Nhậm Ngạn Đông vừa nghe tiếng mà ngẩng đầu.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông bốn mắt nhìn nhau.

Anh hôm nay mặc áo sơmi màu đen, đang ở cùng vài người đánh bài, một bộ dáng không chút quá chú tâm. Dáng vẻ anh nhìn qua cũng như bình thường, ánh mắt khá thâm u trầm tĩnh.

Không thể không thừa nhận, mặc dù đã từng ở bên nhau hơn một năm rưỡi nhưng cho đến nay, ánh mắt đó vẫn làm cô động tâm như vậy.

Loại bi ai này không biết đến khi nào mới có thể biến mất hoàn toàn.

Chu Minh Khiêm cũng kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông sẽ đến bữa tiệc như vậy.

Anh thoáng nhạo cười, "Bắc Kinh hôm nay có ngọn gió lớn nào thổi đến vậy?"

Chu Minh Khiêm cùng Nhậm Ngạn Đông là có quen biết, phụ thân anh cùng Nhậm Ngạn Đông có quan hệ hợp tác, Nhậm Ngạn Đông mỗi lần đi Hongkong đều sẽ đến nhà anh ta làm khách.

Nhưng bởi vì anh cùng Nhậm Ngạn Đông không phải giao tình bạn bè thân thiết.

Nhậm Ngạn Đông: "ngọn gió nào thổi thì trong lòng anh tự biết?" Anh vừa nói vừa không chậm trễ ra bài, một ván này mới bắt đầu, anh không muốn đánh tiếp, ý bảo Chu Minh Khiêm, "Cậu đến đây đi."

Trên bàn bày này chỉ duy nhất quen cùng Nhậm Ngạn Đông chính là Lệ Viêm Trác, anh đây là tìm Lệ Viêm Trác?

Chu Minh Khiêm lấy bài của Nhậm Ngạn Đông qua đánh tiếp.

Anh nanh tin cho Lệ Viêm Trác: □ cậu làm sao lại đem Nhậm Ngạn Đông đến? □

Lệ Viêm Trác ngặm điếu thuốc, đánh chữ: □ anh ta mở miệng hỏi thì tôi còn có thể không nể mặt của anh ta mà từ chối à? □

Chu Minh Khiêm cười trêu ghẹo: Nhậm Ngạn Đông tung chiêu này khá tàn nhẫn, không cho cậu một đường cơ hội để làm tình địch.

Lệ Viêm Trác nhẹ nhàng nhã khói thuốc, tiếp tục đánh chữ, tôi không phải là tình địch của anh ta, tôi chỉ là thân phận người hâm mộ Thịnh Hạ.

Chu Minh Khiêm: ......

Thu hồi di động, bọn họ tiếp tục đánh bài.

Mọi người đều là hiểu biết Nhậm Ngạn Đông có ý đồ gì, không ai nhìn chằm chằm bên kia xem, nên làm gì thì làm.

Thịnh Hạ ngồi ở bàn ăn bên này làm bộ như đang chơi di động, cũng không bước lại xem bàn đánh bài bên kia.

Nhậm Ngạn Đông đến ngồi xuống bên cạnh gần chỗ cô đang ngồi.

Cách không xa, cũng không quá gần, Thịnh Hạ cảm giác được hơi thở thuộc về anh, hơi thở mát lạnh của anh đã từng có thể chữa khỏi cho cô, hiện tại lại chính là một cây đao hai mặt vừa chữa khỏi đồng thời, cũng khiến cô bị thương.

Trầm mặc vài giây, Thịnh Hạ ngẩng đầu.

Nhậm Ngạn Đông không nhìn cô, mà là đang nhìn túi xách trong tay cô , "Cái túi này cùng váy em đang mặc không hợp lắm." Cô có rất nhiều túi mà màu sắc đều không khác nhau lắm, chỉ có kiểu dáng không giống nhau, anh không có cách diễn ta mà chì lấy di động, click mở một một

tấm hình thuộc nhãn hiệu mà anh đã gửi cho người tổng giám trước đó.

"Cái túi này mới hợp."

Anh mở hình ảnh phóng đại, hướng điện thoại sang trước mặt cô.

Thịnh Hạ đáp bằng một cái liếc mắt vào hình ảnh, liền trong đầu tự phối hợp lại thì quả thật càng thích hợp.

Cô luôn luôn tin cậy vào ánh mắt đánh giá của anh ,

Cô hơi gật đầu, thành ý nói: "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông cất di động vào túi, anh hôm nay đến đây không phải đơn giản cùng cô nói chuyện váy túi.

"Đi ra ngoài cùng anh hay ở đây nói chuyện?" Anh trưng cầu ý kiến của cô.

Thịnh Hạ biết hôm nay anh đến chính là muốn cùng cô nói chuyện nên cô không hề muốn đi nhưng nghĩ lại anh cũng sẽ không ngại mà tại chỗ này cùng cô trò chuyện.

Chuyện tình cảm cá nhân nên cô không muốn làm trò trước mặt những người khác.

Mẫn Du vẫn luôn ngồi cách chỗ bọn họ không xa, nhưng không nói nhiều mà cô duỗi tay sang, "Chị giúp em giữ túi xách."

Thịnh Hạ: "Không cần." Thời điểm cô cảm thấy ngại ngùng bức rức thì cầm túi trong tay còn có thể giúp cô cảm

thấy không quá trống trải mà có cái bám víu.

Nhậm Ngạn Đông đến khu vực treo áo khoát mà cầm theo cùng với một cái túi xách.

Thịnh Hạ đi trước ra ngoài tìm một chỗ an tĩnh, không có người qua lại. Cô đem túi đeo vào khủy tay, đôi tay cắm vào túi áo khoát, thoạt nhìn tùy ý tự nhiên.

Nhưng thật ra tim đã sớm đập dồn dập đến rối loạn.

Cô đội khi cũng không hiểu vì sao đã bên nhau lâu như vậy lại có thể giữ nguyên cảm giác hồi hộp động tâm như thuở ban đầu?

Chuyện này thật kỳ diệu, cũng thật không thể tưởng tượng được.

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn ngắm nhìn cô, so với lần gặp mặt trước thì cô lại gầy đi không ít.

Anh vốn dĩ có không ít lời muốn nói, nhưng đột nhiên không biết muốn mở miệng như thế nào.

"Cái túi này cho em." Anh đưa túi đang trong tay anh cho cô.

Thịnh Hạ vừa rồi vẫn luôn nhìn chỗ khác, lúc này mới hướng mắt nhìn chiếc túi xách bên trong là giấy Tuyên Thành, mặt trên còn dính băng dán giấy, cô hậu tri hậu giác, "Nhậm Ngạn Đông, anh là có ý gì?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "Vốn dĩ bức tranh chữa này chính là viết cho em. Câu thư pháp 'Không quên sơ tâm phương đến trước sau', với anh mà nói không có ý nghĩa gì cụ thể, chỉ là anh cảm thấy ý nghĩa câu này thích hợp với bản thân lúc đó nên đã viết thành một bức. Việc anh đặt ở cửa hàng của lão Vạn cũng không phải lưu trữ để hoài niệm nhớ nhung chi."

Nếu đổi lại là trước kia Thịnh Hạ sẽ tin mỗi câu nói của anh nhưng hiện tại đáng buồn chính là dù trong lời anh nói có là sự thật thì cô cũng không có cách nào tin được. Đó là tâm lý đa nghi sau khi bị anh nói dối.

Cô chia tay anh cũng là vì như thế.

Về sau cô sợ chính mình sẽ hoài nghi anh, sẽ làm đoạn tình cảm này trở nên hoàn toàn thay đổi.

Cô nhìn anh, nhàn nhạt nói: "Không phải dùng để hoài niệm mà sao đã là bức tranh cũ ba năm rồi lão Vạn vẫn khẩn trương đến vậy? Anh cũng đã rất khẩn trương? Vội vàng viết cho em?"

Nhậm Ngạn Đông: "Lúc trước bức phúc tự này vẫn luôn được cất ở biệt thự, ngày đó anh đang soạn sách ôn thi cho em mà tình cờ tìm được nó. Anh không nghĩ nó còn thích hợp để ở biệt thự khi em và anh đang bên nhau, liền đem bức phúc tự sang cho lão Vạn, nào biết ngày hôm sau em đi sang cửa hàng tranh chữ.

Ở chỗ lão Vạn thì nó chính là một bức tự, chẳng qua bởi vì trước một ngày anh đã nói những lời này đó mà làm lão

Vạn khẩn trương theo bản năng.

Thịnh Hạ, đều là vì em mà có thể làm cho anh lần đầu biết hoảng sợ, cũng là lần đầu lão Vạn bị cảm giác khẩn trương che dấu."

Anh sợ cô không tin, "Em có thể gặp mặt hỏi thăm Lệ Viêm Trác, ngày đó anh đã về muộn so với giờ hẹn với anh ta, đó cũng là lần đầu anh để cho người khác phải chờ tại chính văn phòng của mình."

Thịnh Hạ tinh tế nhớ lại ngày đó khi cô đến cửa hàng tranh chữ thì lão Vạn có vẻ rất sửng sốt, sau đó như vậy cũng sảng khoái mà tự tiếp đãi cô.

"Chúng ta phải chăng khả năng tồn tại nhiều vấn đề, do anh nói dối hết lần nay đến lần khác."

Thịnh Hạ hoàn hồn, cũng không nói tiếp.

Nhậm Ngạn Đông hỏi cô: "Có thể từ từ để anh giải quyết từng cái một?"

Thịnh Hạ và anh nhìn nhau, "Giữa chúng ta tồn tại khoảng cách chính là quan niệm khác biệt về tình yêu và hôn nhân, có nói cũng giải quyết không được."

Nhậm Ngạn Đông: "Không thử sao biết giải quyết không được?"

Thịnh Hạ ban đầu không muốn nói ra bởi vì lúc trước cô đã từng đề cậop đến nhưng anh cũng không có phản ứng gì.

Hiện tại nói hay không nói cũng không khác biệt, nhưng nếu bây giờ không nói thì anh sẽ không ngừng tìm gặp cô.

Cô nói thẳng, "Em và anh không có chung đề tài nói chuyện."

Nhậm Ngạn Đông: "em cho một ví dụ đi."

Thịnh Hạ: ".................."

Xem vẻ mặt của anh là không phải nói giỡn, cũng không phải lừa gạt.

Cô tự bản thân điều chỉnh tâm tình bình tĩnh ôn hòa, "Có lần ăn cơm, chúng ta ngồi cách vách một đôi tình nhân, bọn họ vẫn luôn nói chuyện không ngừng, em đã từng nói với anh, anh không quên chứ?"

Nhậm Ngạn Đông nhớ rõ, "Sau đó?"

Thịnh Hạ: "Người ta ăn một bữa cơm đều có thể nói hết nửa ngày, em cùng anh tổng cộng nói không đến mười câu."

Nhậm Ngạn Đông: "Em biết em vì sao có thời gian đi chú ý người khác không?"

Thịnh Hạ nhìn anh, không lên tiếng, cũng nhất thời không thể nghĩ ra được anh muốn nói gì tiếp theo.

Nhậm Ngạn Đông: "Bởi vì em ăn cái gì đều là anh đút cho em, anh vừa ăn, vừa phải suy nghĩ tính toán lượng calorie cho em sao hợp lý."

Thịnh Hạ hơi há mồm, bỗng nhất thời không thể nào phản bác.

"Đến nỗi anh còn nhớ em đã từng nói Kỷ Tiện Bắc cùng Hạ Mộc có thể vừa ăn kem vừa trò chuyện cả một đêm. Nhưng anh lúc ấy cũng nghĩ vì sao bọn họ mất thời gian nói chuyện lâu như vậy, sau đó anh cũng không nghĩ ra được đáp án."

Nhậm Ngạn Đông nói thẳng, "Nếu là anh, anh sẽ không lãng phí thời gian nói nhiều như vậy, còn không bằng anh dành thời gian kia nghiên cứu tạp chí, chọn lựa nhưng mẫu kiểu thiết kế quần áo và túi hợp mốt nhất."

Trên xe anh có chưa nhiều tạp chí thời trang, cũng không chỉ vì Thịnh Hạ mà chuẩn bị, cô chỉ ngẫu nhiên mới ngồi xe anh, mục đích cuối cùng là cho anh xem.

Cô đối với ăn uống đều không có hứng thú, nhưng rất thích mua đồ đẹp.

Anh cho cô mua váy áo và túi xách phiên bản giới hạn cao cấp ngoại trừ lý do vì cô yêu thích mà còn vì bảo đảm cho khi cô tham dự các hoạt động tuyên truyền sẽ không ai có thể vượt qua được lễ phục, phụ kiện cô mặc trên người, không để cô có cơ hội hâm mộ trang phục của người khác.

Đến hiện tại anh không có gu thẩm mỹ chọn lựa túi xách nhưng vẫn kiên nhẫn nghiên cứu loại túi nào cùng với kiểu dánh quần áo nào mới có thể đạt hiệu quả thị giác tốt nhất.

Nhậm Ngạn Đông: "Bởi vì em là nhân vật của công chúng, sẽ có nhiều máy ảnh quay chụp em. Mỗi lần em tham dự hoạt động, anh đối với việc phối hợp trang phục trước nay đều rất cẩn thận, sợ em mặc có sai sót gì sẽ bị người ta nghị luận."

Dừng một chút, anh thấp giọng nói: "Ngoài chuyện không cùng đề tài? Có còn cần thiết nữa không?"

Thịnh Hạ không nhìn anh, sườn mặt hướng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nhậm Ngạn Đông từ trong túi áo khoát lấy ra điếu thuốc cùng bật lửa, "Trở về anh sẽ nghĩ lại, anh còn làm không đúng chuyện gì."

Anh ngậm điếu thuốc hút, cằm khẽ nhếch, ý bảo cô: "Vào đi thôi, anh hút thuốc một chút."

Thịnh Hạ khép vạt áo khoát hai bên, bước chân ưu nhã rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: (mình rất thích tác giả này nên cũng muốn edit cả lời nói của tác giả ^_^)

Tôi vẫn luôn cảm thấy, khi bỏ qua các điểm bất đồng thường tồn tại trong các câu truyện thì tác giả cùng người đọc đều phải có ít nhất một điểm chung nào đó mà người đọc một khi nguyện ý xem tác phẩm của người viết ra thì tất nhiên là bên trong có một điểm khiến cho bạn đọc đồng cảm (có thể là một tình tiết nhỏ bên trong, một quan điểm, hoặc là tính cách nam/ nữ chính).

Còn về nội dung, cơ bản là cộng đồng người đọc bên ngoài có thể nên bao dung một chút với tác phẩm của tác giả, nói chung toàn bộ nội dung đều là ý tưởng của một mình tôi, đừng nói đến xưa nay tác giả và người đọc không quen biết,thì cho dù là người thân cận nhất với tác giả cũng không phải nhất nhất đồng cảm với ý tưởng viết truyện của tôi.

Cho nên bản thân tôi làm tác giả đều là đặc biệt cảm kích với mỗi một thái độ nghiêm túc xem truyện, tôi chẳng ngại nếu bạn và tôi có quan điểm bất đồng. như vậy tôi mới có thể va chạm mà có linh cảm viết khác nhau.

Cảm tạ rất nhiều, nói về truyện này.

Ngay từ đầu nó không hề dựa theo cách dàn văn của tiểu thuyết cho nên truyện sẽ có khả năng phát triển không dựa theo kịch bản xuất hiện nam phụ, điên cuồng vả mặt nam chính hoặc thêm vài tình tiết linh tinh.

Nếu viết thành nam phụ xứng đáng theo đuổi nữ chính, làm nam chính ghen, sau đó nam chính mới tự bản thân phát hiện yêu người nữ chính thì tôi tự cảm thấy không hề thú vị.

Lúc trước có không ít bạn đọc nữ nanh tin cho tôi hỏi có viết tiếp về truyện tình của Nhậm Ngạn Đông. Tôi trả lời là không viết, bởi vì lúc đó tôi không có linh cảm, không tìm thấy được ý tưởng để viết riêng cho anh, viết vội vàng thì có thể sẽ hủy đi hình tượng của anh.

Lần này sở dĩ tôi viết là bởi vì tôi muốn sáng tác về anh theo một phong cách đơn giản tự thuật, không loanh quanh lòng vòng, chỉ là tôi thích ý tưởng đó thì nhanh chóng viết liền.

Nếu chỉ dựa theo cách viết kịch bản thông thường thì lúc trước tôi sẽ không viết nội dung truyện như thế này.

Nam nữ chính có tồn tại vấn đề về tình cảm tựa như mối quan hệ nam nữ, giữa những người dù rất yêu nhau cũng sẽ đồng cảnh ngộ, nếu muốn giải quyết vấn đề thì không phải vì ngược ai mà viết.

Trong phần giữa cuốn tuyện, tính cách nam chính vẫn được giữ như vậy, tôi trước nay không muốn thay đổi tính cách của anh để trở nên nhiệt tình nói lời âu yếm hết lần nay đến lần khác. Anh vẫn là anh, bản thân không thành vấn đề, anh vì đoạn tình cảm này mà trả giá cũng không ít, chỉ là có vấn đề ở cách anh biểu đạt tình cảm, chính anh cũng ý thức được anh và Thịnh Hạ tồn tại tri thức bất đồng, nhưng chỉ cần cố gắng giải quyết là được.

Mặc kệ là Nhậm Ngạn Đông hay là Thịnh Hạ, đều là hoàn hảo đối với tôi. Cho nên tôi cho bọn họ một thử thách về chuyện trong quá khứ có máu có thịt, mà không phải viết đơn thuần ngọt sủng.

Lúc trước tôi cũng từng đề cập trong các truyện là đừng chỉ xem truyện sủng ngọt, mà chua ngọt đắng cay đều nên có đan xen.

Truyện này không phải ngọt văn, cũng không phải ngược hoặc đau buồn gì.

Trong một chương trước tôi từng viết rất rõ ràng là nam chính sẽ bị đá, nhưng không quá lâu, tự bản thân sẽ có cách quay trở lại.

Cuối cùng là lão tam cùng Thịnh Hạ kết hôn, chương cuối cùng là có giấy hôn thú.

Cảm ơn các bạn đọc nữ trung thành đã khuyếnkhích tôi viết truyện này.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 23

Thịnh Hạ không quay về phòng mà vào ngồi trong xe ở bãi đậu xe dưới lầu. Sau đó, cô nhắn tin cho Mẫn Du nơi để gặp nhau.

Tài xế thấy thế cũng lấy cớ mua thuốc ra ngoài.

Mẫn Du nhìn cô, "Làm sao vậy? em bị lạnh à?"

Thịnh Hạ lắc đầu, không có cách nào hình dung được cô lúc này lạnh hay không.

Cô cảm giác vấn đề với Nhậm Ngạn Đông còn nhiều hơn so với cô tưởng tượng. Nhưng hôm nay cô cùng anh trải qua cuộc nói chuyện ngắn ngủi lại càng làm cô yêu anh hơn, nhưng đồng thời có nhiều mâu thuẫn hơn.

Cô cùng anh nói chuyện kết quả không đạt được một tiếng nói chung nào mà cô chỉ thấy từ anh có bao nhiêu điểm tích lũy cho sự quan tâm đối với cô.

Cô nghĩ là sẽ cùng Mẫn Du tâm sự nỗi bức rức trong lòng nhưng chợt lại không biết bắt đầu từ đâu.

Mẫn Du vuốt tóc dài của Thịnh Hạ xõa xuống đến sau vai, "Nếu em muốn tâm sự với chị thì chị cũng chỉ có thể đoán được thời gian một năm rưỡi nay em và Nhậm Ngạn Đông ở

chung với nhau khẳng định em cũng không phải chịu bất công nào cho dù em cũng biết trước nay chị đối với cậu ta vốn dĩ đã có định kiến không tốt."

Trong quá khứ, cô đối với chuyện Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông yêu nhau cũng không có nhiều thông tin vì Thịnh Hạ không thích chia sẽ chuyện tình cảm nên cô càng không muốn hỏi sâu.

Mẹ cô trước kia từng nói rằng mình không cần quá mức hâm mộ những cặp tình nhân có biểu hiện ân ái hạnh phúc bởi vì do mình không thấy được thời điểm bọn họ cãi nhau mà thôi.

Bà cũng khuyên cô không cần mâu thuẫn tranh cãi với bạn mình. Cho dù là khi bọn họ muốn chia tay thì cũng đừng mù quáng khuyên chia tay vì mình không phải là người trong cuộc sao biết được sự tình thực tế của họ như thế nào. Có khi vì mình nóng tính mà khẳng định sẽ đem khuyết điểm của người khác trách mắng một lần, quên cả ưu điểm của người ta. Chẳng ai là hoàn hảo để khuyên ai cả.

Sau khi bình tĩnh lại có lẽ mọi chuyện cũng nhỏ như lông gà vỏ tỏi.

Nhưng chuyện của Thịnh Hạ và Nhậm Ngạn Đông, khẳng định không phải nhỏ như lông gà vỏ tỏi. Hai người bọn họ rốt cuộc tồn tại vấn đề gì thì cô không rõ ràng lắm.

Mẫn Du: "tối nay Nhậm Ngạn Đông có thể đến nhưng chị nghĩ rằng cậu ta luôn luôn tự mình làm chủ mà cũng không nghĩ chuyện mình làm sẽ ảnh hưởng đến ai."

Cho nên cô từ nhỏ rất muốn đánh chết cậu ta...

Cô nói tiếp: "Cậu ta đến đây khẳng định muốn giải quyết vấn đề kia."

Tuy nhiên từ biểu tình của Thịnh Hạ xem ra vấn đề không những không giải quyết được mà còn gia tăng thêm mâu thuẫn.

Mặt khác cô không biết nhưng chắc chắn là Nhậm Ngạn Đông chưa bao giờ ép buộc Thịnh Hạ, có thể thấy được lần nói chuyện này và chuyện chia tay không liên quan nhau.

Thịnh Hạ lúc này mới nói chuyện, "Em cũng không biết chúng em nên làm sao."

Rõ ràng cô rất yêu anh và anh cũng nghiêm túc trong phần tình cảm này nhưng làm sao lại dẫn đến kết cuộc hôm nay?

Mẫn Du: "Bởi vì chuyện quá khứ với Hạ Mộc?"

Thịnh Hạ nhìn ánh đèn pha lê đằng trước che phủ bóng cây, "Chưa hẳn là tất cả mà chỉ là một phần nhỏ chăm ngòi cho ngọn lửa lớn." Cô nghiêng mắt, "Thật ra em và tam ca sớm đã có vấn đề, chỉ là em vẫn luôn trốn tránh."

Cũng có thể đúng như lời Hạ nữ sĩ nói cô cùng Nhậm Ngạn Đông có tính cách không hợp, không thể bên nhau lâu dài được. Chỉ là chính mình cô không muốn thừa nhận mà thôi vì cô yêu anh, muốn cùng anh ở bên nhau đến răng long đầu bạc, không bao giờ chia tay.

Cô nỗ lực hoàn thiện mình, cố gắng hiểu anh, tự lý giải cho mọi hành động của anh vì yêu anh.

Mà cô đối với anh cũng không muốn việc gì quá xa rời chỉ cần anh đều nhớ kỹ đủ loại thói quen nhỏ, mỗi lần đều nguyện ý dung túng cô.

Thời gian một năm rưỡi đều là anh bay qua gặp cô.

Nhưng cô cùng anh ngày qua ngày vẫn như cũ giống như đầm nước lặng yên, hai người không có gì làm điểm chung.

Trước khi cô đến thôn nhỏ, cô luôn là không tự giác mà lấy lý do anh đối xử tốt để che dấu vấn đề tồn tại giữa bọn họ.

Đến khi ở thôn, mâu thuẫn càng dồn đến đỉnh điểm.

Mẫn Du hỏi: "Vậy em và anh ấy đã nói chuyện về vấn đề của hai người chưa? Có khi tư duy của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, cậu ta không thể hiểu được cái phụ nữ muốn."

Thịnh Hạ: "Em có nói." Cô theo bản năng dùng ngón tay quấn lấy khăn lụa trên quai túi xách, "Anh ấy cảm thấy chuyện hai người không chung đề tài nói chuyện là không phải chuyện gì lớn."

Thật ra cô muốn cùng anh có thể thân mật trò chuyện bất kể là chuyện gì đều mà không phải đơn giản chỉ là ăn cơm, ăn kem.

Nhưng anh có thể theo bản năng tính toán lượng calorie, chủ động liên hệ tổng giám của nhãn hiệu túi xách cô muốn mua, điều này nằm ngoài việc cô dự kiến.

Ngày thường ăn cơm, khi cô tính calorie anh đều sẽ nói câu, em có mệt hay không?

Nhưng mà khi ăn cơm ở bên ngoài lúc chỉ kêu một phần một người thì anh không muốn cô vì ăn ít mà năng lượng.

Mẫn Du: "Cho nên em và cậu ta giải tán trong bực bội?"

Thịnh Hạ đúng sự thật nói: "Cũng không phải, anh ấy nói em về nhà nghĩ lại kỹ rốt cuộc anh ấy sai chỗ nào." Nói, cô thực bất đắc dĩ nói: "Đoán chắc em nghĩ hoài cũng không ra kết quả gì."

Cô kể hôm đi biệt thự dọn đồ , "Tam ca đã nhắn cho em một tin nhắn mà chị cũng sẽ không thể đoán được."

Mẫn Du đều không cần đoán, "Khẳng định là câu kinh điển của nhậm thị."

Thịnh Hạ: "Anh ấy chỉ chú ý chất vấn em một câu là tại sao đem đi hết nhưng vật đã tặng anh ấy. Anh ấy còn dùng dấu chấm than thể hiện ngữ khí không vui."

Mẫn Du: "......" Không nhịn cười được, đổi thành là người nam nhân khác thì khẳng định người ta sẽ tìm mọi cách nói lời nhẹ nhàng van xin quay lại.

Thịnh Hạ hiện tại rốt cuộc thừa nhận: "Chị nói rất đúng, nếu mà là em khóc ba ngày ba đêm, tam ca chỉ biết hỏi vấn

đề tuyến lệ em có bị gì không?."

Mẫn Du không hùa theo Thịnh Hạ chế nhạo Nhậm Ngạn Đông, cô đã phát hiện Thịnh Hạ trước sau đều lảng tránh cái gọi là ' động phỏng tay ' ngoại trừ vấn đề không chung đề tài, Nhậm Ngạn Đông lãnh đạm, thì nguyên nhân trí mạng chính là chuyện nói dối.

Cô đưa ra: "Năm đó việc Nhậm Ngạn Đông yêu thầm chị chỉ là được nghe kể lại. Chị cũng không phải nhân chứng trực tiếp, cụ thể chuyện thế nào thì chị không rõ."

Ngay cả Nhậm Ngạn Đông làm từ thiện ở thôn nhỏ, cô cũng biết không nhiều lắm.

"Chờ ngày nào đó tâm tình em bình tĩnh, em có thể đi tìm Thẩm Lăng hỏi một chút. Cậu ta cái gì cũng biết, có thể kể cho em mọi thứ để em sẽ tương đối nhìn nhận từ ý kiến khách quan của cậu ta mà có thể thật sự thông."

Thịnh Hạ thất thần nói: "từ từ nói sau."

Chu Minh Khiêm gọi điện thoại đến nói ảnh đế đã có mặt rồi, hỏi hai người bọn cô đang ở đâu.

Mẫn Du: "lên lầu ngay."

Thịnh Hạ trước đây cũng tò mò rốt cuộc là ai cùng cô phối hợp diễn nhưng Mẫn Du vẫn luôn thừa nước đục thả câu không nói. Cô đoán nam diễn viên đó sẽ có kỹ thuật diễn tốt, nhưng chưa đoán trúng ai.

Vào phòng, khi cô nhìn thấy Cố Hằng, Thịnh Hạ hơi kinh ngạc.

Cô không nghĩ đến người đó là ảnh đế Cố Hằng cực phẩm. Hôm nay Cố Hằng mặc trang phục là áo sơmi quần tây. Anh mới từ phim trường chạy đến nên quần áo cũng chưa kịp đổi.

Cố Hằng là diễn viên cô thích. Trước đây anh diễn một bộ phim điện ảnh, có nội dung về ngành tài chính mà anh diễn vai ông trùm tài chính quá đỉnh, từ biểu tình ánh mắt tản mát khí thế mạnh mẽ.

Phim điện ảnh về ông trùm tài chính vì bận rộn nên tình cảm vợ chồng xuất hiện vấn đề, nội dung phim này nói lên tình trạng thực tế của tình yêu hôn nhân hiện nay nên khiến cho khán giả đồng cảm.

Chính là bởi vì xem bộ phim đó giúp cô có thể hiểu được Nhậm Ngạn Đông nên cô rất thích diễn viên Cố Hằng.

Có lần cô tham dự hoạt động phỏng vấn thì người chủ trì hỏi cô thích diễn viên nào, cô cũng trả lời là Cố Hằng.

Chu Minh Khiêm: "Mang thần tượng của em đến rồi thì em cần phải phát huy cho tốt."

Anh ta vừa nói những lời này làm Nhậm Ngạn Đông dùng ánh mắt nhàn nhạt đảo qua nhưng Chu Minh Khiêm thì đang hướng tầm mắt sang Thịnh Hạ và Cố Hằng bên kia. Căn bản anh ta không chú ý đến anh.

Lệ Viêm Trác đang cầm điếu thuốc trên đầu ngón tay, nhưng không hút, vẫn luôn nhà nhạt mắt nhìn sang Nhậm Ngạn Đông.

Chào hỏi xong thì Thịnh Hạ ngồi xuống vị trí ở bên cạnh Cố Hằng. Những người khác đã sớm ngồi vào vị trí, chờ cô và Mẫn Du. Kết quả Mẫn Du ngồi một chỗ khác nên cô đành ngồi bên cạnh Cố Hằng.

Mẫn Du trêu ghẹo nói: "Ngồi gần thần tượng thì cảm giác như thế nào?"

Thịnh Hạ cười nhạt: "đừng khoe khoang." Mặt khác, cũng không nhiều lời.

Lúc sau đề tài đều là thảo luận chung quanh về phim điện ảnh. Bộ điện ảnh này là phim văn nghệ, nội dung chính là liên quan đến đàn violon. Phim điện ảnh được hưởng ứng tốt thì chỉ cần một lần là nổi tiếng mà Thịnh Hạ khẳng định cũng sẽ trở thành điểm thu hút của phòng vé.

Mẫn Du không hy vọng nhiều như vậy, cũng không lo lắng khi tiếp nhận bộ phim này cho Thịnh Hạ vì nếu Thịnh Hạ thuận lợi thi đậu nghiên cứu sinh, quay xong phim cũng là lúc khai giảng.

Chờ tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì không chừng cô ấy sẽ rời xa giới giải trí.

Nói tới kịch bản, Cố Hằng đang bàn đến cảnh diễn đặc biệt nào đó.

Biên kịch cười nói: "Anh là đang được hưởng hào quang của thịnh thế bình hoa."

Fans của Thịnh Hạ đều đạt cho cô biệt danh vì 'thịnh thế bình hoa', biên kịch cũng là fans trung thành của Thịnh Hạ, vẫn luôn theo dõi Weibo và thường xuyên comment.

Biên kịch nói lên cảnh diễn, "Đoạn này tôi viết hơn ba ngày, lấy linh cảm từ truyện tranh trên Weibo của Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ ngẫu nhiên sẽ tự vẽ truyện tranh mới đăng trên Weibo mà lượng người đọc khá cao.

Chu Minh Khiêm không chú ý chuyện này, hỏi: "Là chính em tự vẽ à?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Đều là tự em vẽ."

Biên kịch thể hiện rõ trên mặt biểu tình mê muội, "Tôi cũng rất hâm mộ cô." Tại bữa tiệc lần trước, cô ấy cùng Thịnh Hạ lần đầu tiên gặp mặt nhưng do ngượng ngùng vì ngại yêu cầu nhiều. Trong khoảng thời gian này bởi vì đã hiểu kịch bản quen thuộc không ít, cô trực tiếp hỏi Thịnh Hạ, "Cô có thể vẽ cho tôi một bức trang và ký tên vào không? Tôi rất muốn đem khoe một chút."

Thịnh Hạ thầm nghĩ, chỉ cần không lộ chữ viết tay của cô thì vẽ gì đều được, cô vui vẻ đồng ý ngay: "Cô muốn hình vẽ thế nào?"

Biên kịch: "Vẽ cho tôi hình cái đàn violon, và ký tên của cô vào."

Cô ấy mang theo sổ tay nên trực tiếp mở ra đưa sang, "Vẽ trên giấy này đi."

Thịnh Hạ làm việc gì cũng tinh tế tỉ mỉ, yêu cầu hoàn mỹ nên nếu vẽ đàn violon thì phải tô màu. Cô đặc biệt xuống lầu đến cốp xe cầm theo một bộ công cụ vẽ và giấy Tuyên Thành lên phòng tiệc.

Thịnh Hạ buổi tối ăn rất ít, hầu như không ăn. Ai trong fan club của cô đều biết, Lệ Viêm Trác cũng biết, đã sớm yêu cầu nhà hàng chuẩn bị một phần salad rau dưa, lượng salad cũng là rất ít.

Đơn giản ăn xong, cô bắt đầu vẽ tranh.

Trên bàn cơm mọi người tiếp tục uống rượu, bàn xong kịch bản thì nói chuyện khác đôi ba câu.

Khi Cố Hằng lơ đãng xoay mặt nhìn đến tranh Thịnh Hạ đã hoàn thành so với hoạ sĩ chuyên nghiệp không có gì khác nhau, "Từ nhỏ đã học vẽ à?"

Thịnh Hạ gật đầu: "uhm, bốn tuổi tôi đã bắt đầu học họa."

Cố Hằng cười cười, "Tôi bốn tuổi lúc ấy chỉ biết chơi."

Thịnh Hạ: "Ta cũng rất muốn chơi nhưng do mẹ tôi yêu cầu nghiêm khắc nên tôi bị ép học nhiều hơn, không có nhiều thời gian rãnh."

Khi cô bốn tuổi ngoại trừ vẽ tranh còn học đàn violon. Mỗi ngày cô đều phải luyện cầm, còn học tiếng Anh, vũ đạo, thời gian sắp xếp đầy kín.

Tuy nhiên cô cũng chưa ấn tượng việc học nhiều này làm gì mà mẹ nói chính là bởi vì khi còn nhỏ học nhiều thì mệt mà lớn lên cũng quên mất, học thêm chút không sao.

Cô nghe xong: "....."

Lúc ấy cô duy nhất thích chính là biểu diễn đàn trong sân cho các bạn nhỏ, hoàn chỉnh biễu diễn một khúc đàn nhưng dù sao bọn họ cũng không phải thật sự nghe chẳng qua thích náo nhiệt.

Biểu diễn xong, cô liền chạy sang nhà Nhậm Ngạn Đông chơi.

Nhậm Ngạn Đông thường xuyên ở thư phòng luyện viết chữ bằng bút long. Cô liền dẫm lên ghế ghé vào bàn học của anh ngồi chơi. Anh viết chữ rất đẹp, thường xuyên bị cô dùng màu nước nét bút vẽ một đóa hoa nhỏ nhỏ xinh xinh.

Nhậm Ngạn Đông vẻ mặt lúc ấy khi đang viết chữ thư pháp như là thỏa thích không còn gì luyến tiếc.

...

Đàn violon được tô màu từng chi tiết bộ phận hoàn hảo.

Cố Hằng vẫn luôn nhìn cô vẽ tranh, không khỏi tán thưởng: "Cùng phiên bản thật hoàn toàn giống nhau, còn tưởng rằng là hình chụp."

Thịnh Hạ cười cười: "Cố ảnh đế quá khen."

Bọn họ ngồi đối diện Nhậm Ngạn Đông, anh đã nhìn sang bên này 1800 lần. Cô chính là đang họa đàn violon, cũng không biết có cái gì đáng để khen.

Thịnh Hạ chính mình ký tên vào, đem sang cho biên kịch, người biên kịch kích động nói: "Tôi liền chụp ảnh đăng trên Weibo, cái này phải được khoe ra."

Nghe nói vậy, những người khác đều muốn cô ấy đứng lên cho bọn họ nhìn xem.

Bọn họ xem xong đều phản ứng giống Cố Hằng vừa rồi, cảm giác kinh diễm, Chu Minh Khiêm càng khoa trương một chút nói: "thiên tài."

Nhậm Ngạn Đông đối với bức họa kia không bình tĩnh được mà liền lấy di động nhắn tin cho Thịnh Hạ □ đừng vẽ cho những người khác. □ tin gửi đi thì anh ngẩng đầu nhìn về phía di động trước mặt Thịnh Hạ, kết quả cô không một chút phản ứng.

Anh trong lòng trầm xuống hiểu là cô đã đem số di động của anh cũng kéo vào sổ đen.

Không kịp nghĩ nhiều, anh lại nhắn tin cho Mẫn Du, nhắn Mẫn Du đem lời này chuyển cho Thịnh Hạ.

Mẫn Du di động rung chuông, cô click mở xem, liền dùng ánh mắt trêu chọc nói: □ cậu hiện tại lấy lập trường gì mà yêu cầu Thịnh Hạ không được vẽ tranh cho những người khác? □

Cô hiểu ý tứ trong tin nhắn vừa rồi của Nhậm Ngạn Đông, anh là ghen tị Thịnh Hạ vẽ tranh ký tên cho người khác phái. Bởi vì Thịnh Hạ đều dùng hình thức vẽ tranh với một mình anh, anh cũng chỉ muốn loại hình này thuộc về một người là anh.

Tuy rằng cô nhìn Nhậm Ngạn Đông khó chịu, nhưng vẫn là quyết định giúp anh.

Đúng lúc này, Chu Minh Khiêm cùng Thịnh Hạ nói: "Giúp tôi họa một bức." Anh nhìn về phía Lệ Viêm Trác, cười như không cười nói: "Cậu có muốn Thịnh Hạ họa một bức cho không?."

Lệ Viêm Trác gật đầu, "Vẽ cái bình hoa đi."

Chu Minh Khiêm: "Tôi tưởng phải là cái đàn violon."

Bữa tiệc bỗng biến thành buổi vẽ tranh cho fans.

Thịnh Hạ đã vẽ tranh cho biên kịch, hiện tại cũng muốn nể mặt Chu Minh Khiêm cùng Lệ Viêm Trác đành phải tiếp tục vẽ tranh.

Nhậm Ngạn Đông vừa mới rót nửa ly rượu vang đỏ, anh hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 24

Khi bữa tiệc kết thúc, Thịnh Hạ vẽ xong hai bức tranh, lần này cô vẽ phiên bản bình hoa cùng đàn violon, sinh động đáng yêu.

Chu Minh Khiêm lúc ấy liền chụp ảnh đăng trên Weibo: tôi cũng muốn theo đuổi tình yêu .

Cố Hằng nhìn cũng cảm thấy hay, cùng Thịnh Hạ nói: "Chờ đến khi tuyên truyền phim, em có thể vẽ cho chúng tôi một vài cảnh tượng trong phim."

Chu Minh Khiêm phụ họa, "Cái này tất nhiên có thể, đến lúc đó sẽ vẽ phiên bản cặp đôi hai người trong phim."

Mẫn Du cảm giác Chu Minh Khiêm là cố ý nói cho Nhậm Ngạn Đông nghe.

Cô yên lặng nhìn hướng sang Nhậm Ngạn Đông, quả nhiên ánh mắt Nhậm Ngạn Đông thiếu chút nữa có thể so sánh với cái lạnh ở nam cực.

Chu Minh Khiêm không quên dặn dò Cố Hằng và Thịnh Hạ, "Hai người lưu lại phương thức liên hệ đi để còn sau này giao lưu kịch bản cũng tiện."

Cố Hằng click mở WeChat đưa sang cho Thịnh Hạ nhập vào danh bạ kết bạn.

Nhậm Ngạn Đông xoa ấn đường, đêm nay anh uống rượu không ít.

Lệ Viêm Trác nhìn như không chút để ý nói: "Tôi tạo một nhóm trao đổi về dự án phim này, nên sẽ kéo tên mọi người vào thì về sau có vấn đề gì cùng vào thảo luận."

Tối nay tham gia bữa tiệc trừ Nhậm Ngạn Đông, thì đều là nhân viên công tác của đoàn phim. Tất cả đều bị kéo tên vào trong nhóm chat.

Nhậm Ngạn Đông nhắn tin cho Mẫn Du: □ cũng add tên tôi vào trong group này đi. □

Mẫn Du: □ không cho kéo thêm người nhà, mà anh cũng không phải người nhà của Thịnh Hạ. □

Nhậm Ngạn Đông: □ tôi là nhà đầu tư! □

Mẫn Du: □ tôi không phải admin của group này, không tự ý add tên cậu đc :) □

Nhậm Ngạn Đông không có cửa xin giúp đỡ, đành phải nhắn với Lệ Viêm Trác nói: "Đem tên tôi kéo vào chung một group đi. Lúc trước tôi đối với ngành sản xuất này không hiểu biết nhiều, vừa lúc có thể mượn cơ hội này tìm hiểu một chút."

Lý do nghe ra cũng khá đường hoàng. (kakaka đúng là anh Đông Đông....vậy mà cũng nghĩ ra dc)

Lệ Viêm Trác dường như không có việc gì nói: "Cái group này là bàn về công tác làm phim, anh cũng sẽ học không được gì, tôi sẽ add tên anh vào group các nhà đầu tư làm phim."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Cuối cùng, anh cùng group chat đó không có duyên.

Sau khi bữa tiệc tan, Thịnh Hạ cùng Cố Hằng đi trước, hai người vừa trò chuyện vừa bước xuống lầu.

Thịnh Hạ có vẻ thất thần, muốn quay đầu lại nhìn Nhậm Ngạn Đông một lần nhưng cuối cùng lại nhịn.

Nhậm Ngạn Đông cuối cùng rời đi, bên ngoài phòng Mẫn Du không đi vội mà đang chờ anh.

Anh nhàn nhạt nhìn lướt qua Mẫn Du, không lên tiếng.

Mẫn Du đôi tay ôm cánh tay, dựa ở khung cửa, nhìn trong tay anh đang cầm bức phúc tự, "cậu đang không phải làm cho Thịnh Hạ thấy ngột ngạt à? Cậu biết rõ cô ấy để ý, thế mà còn đeo đến tận đây, cậu muốn chứng minh trong lòng mình không có gì dấu giếm, không chột dạ a?"

Nhậm Ngạn Đông vẫn là câu kia: "Vốn dĩ chính là tôi viết cho cô ấy."

Mẫn Du không hiểu: "cậu viết bức phúc tự ấu trĩ này mà còn nói là đặc biệt viết cho Thịnh Hạ? Cậu có tự thấy nghi ngời trong lời vừa nói không?"

Lúc này có người phục vụ đến quét phòng, Mẫn Du cùng Nhậm Ngạn Đông không nhiều lời nữa, sóng vai đi xuống lầu.

Mẫn Du nghiêng mắt, "thái độ cùng phương thức của cậu như bây giờ đến một chút thành ý đều không có, cậu phải nhận rõ một sự thật là Thịnh Hạ không phải phải mâu thuẫn hâm dọa chia tay để mong cậu quay trở về. Mà chính là chia tay để về sau cô ấy sẽ cùng những người khác yêu đương, kết hôn, sinh con."

Nói xong, cô nhanh bước chân xuống lầu.

Nhậm Ngạn Đông ở ngay trên cầu thang chợt hoảng hốt chớp mắt một cái rồi vội vàng đi xuống.

Chờ đến khi anh lấy xe thì xe của Thịnh Hạ đã chậm rãi rời đi trước.

Trở lại biệt thự, Nhậm Ngạn Đông không vào đến phòng mà ngồi bên một lát cho tản bớt mùi rượu vì buổi tối anh uống khá nhiều rượu vang đỏ.

Trong nhà dì giúp việc thở dài, mang ra cho anh ly nước ấm.

Nhậm Ngạn Đông: "Cảm ơn."

Tối nay dì nhiều lời nói một câu: "Uống rượu rồi thì nên đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nay nhiệt độ có hơi thấp, bên ngoài khá lạnh."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, nói dì sớm nghỉ ngơi một chút.

Anh đem bức phúc tự lấy ra đặt trên bàn.

Thịnh Hạ đại khái đã quên rằng lúc trước cô từng muốn anh viết thư pháp cho cô, nhưng khi đó anh không để ở trong lòng vì cho rằng cô chỉ là khách sáo thôi.

Mãi đến khi lão Vạn nói, cô không có hứng thú gì với tranh chữ quý hiếm mà chỉ muốn lưu giữ chữ viết của anh. Lúc đó anh mới ý thức được thật ra cô không hề giả vờ khách khí yêu cầu.

Anh và Thịnh Hạ ở chung từ khi còn bé mà cơ bản là mỗi ngày cô đều ở nhà anh.

Sau năm tuổi cô rời đi Thượng Hải, anh và cô càng ngày càng ít gặp mặt nói chuyện. Lúc sinh nhật mười tuổi của cô, anh cũng tham dự. Về sau nữa là gặp mặt thì thời gian đã là năm sáu năm sau.

Anh đang đi New York công tác thì cô vừa mới kết thúc kỳ thi cao trung (cấp ba).

Ngày đó bọn họ ở sân bay tình cờ gặp nhau là anh đang chuẩn bị về New York, mà cô cùng dì đi Paris chơi.

Trong lúc anh cùng dì Hạ bàn về tiệc từ thiện, nói đến việc anh viết một bức tự thì Thịnh Hạ chen vào nói, "Tam ca, anh có rảnh thì viết tặng cho em một bức phúc tự, em muốn nhìn mà học hỏi."

dì Hạ: "Con trước hết tự luyện chữ viết tay cho tốt rồi hãy nói tiếp."

Thịnh Hạ không phục, cùng tranh luận với dì.

Sau khi bỏ qua đề tài này, anh cho rằng Thịnh Hạ chỉ là thuận miệng nhưng rốt cuộc cô từ nhỏ đã không yêu thích luyện viết chữ.

Lúc anh cùng Thịnh Hạ gặp mặt một lần nữa là khi cô đã tốt nghiệp đại học.

Trong lúc cô đang quay về Bắc Kinh, nhưng anh thì ở nước ngoài, trước nay không có cơ hội trò chuyện.

Lần đó gặp mặt là ở New York, Mẫn Du mang theo cô đi tìm anh. Vì cô muốn bắt đầu chuyến lưu diễn nên mong anh giúp đỡ phối hợp với các sân khấu biểu diễn.

Có khoảng thời gian Mẫn Du chia tay với bạn trai, không quan tâm nhiều đến Thịnh Hạ, tất cả chuyện Thịnh Hạ đều thoái thác cho anh.

Ban ngày Thịnh Hạ đi theo anh đến văn phòng.

Cô thích ngồi xếp bằng bên cửa sổ, vẽ những tòa cao ốc to lớn tráng lệ.

Buổi tối khi anh tăng ca, cô cũng ngồi cùng, lấy lý do là thích ngắm cảnh đêm ở Manhattan.

Đêm đó anh xử lý công việc, cô dọn sang ngồi dựa bên cạnh anh. Khi anh quay đầu lại, tay phải của cô nâng má,điệu bộ lười nhác, tay trái cầm bút chì đang vẽ tranh trên tập giấy tiếng anh, vẽ một đóa hoa nhỏ xinh.

Bông hoa nhỏ xinh này cực kỳ giống cô khi còn nhỏ là lúc anh đang luyện thư pháp trên giấy có họa những bông hoa nho nhỏ tương tự.

Anh chỉ đóa hoa kia, "Trong chốc lát thì lau khô đi, đây là hợp đồng đó."

Thịnh Hạ ngước mắt nhìn anh cũng vừa lúc anh đang nhìn về phía cô.

Khóe miệng cô mang nét cười, không hề chớp mắt nhìn anh, "không xóa." Khẩu khí giống như khi cô lúc còn nhỏ.

Trong ánh mắt cô có nét thanh thuần, có tùy hứng, có làm nũng, chút kiêu ngạo, còn có rất nhiều những thứ đặc biệt tốt đẹp trong đáy mắt của cô.

Đối diện vài giây, anh nhanh chóng quay sang giả vờ như vẫn tiếp tục xem email công việc nhưng thực tế một chữ anh cũng chưa xem được, hô hấp và nhịp tim cứ đang tăng nhanh hơn.

Anh trước nay không nghĩ đến có ngày mình sẽ bị hãm sâu trong ánh mắt của một người mà vẫn chưa thoát ra được.

Đêm đó anh tăng ca đến khuya, Thịnh Hạ cũng vẫn luôn ở cùng anh. Sau đó cô ghé vào bàn làm việc, dùng ngón tay nhẹ nhàng gãi mu bàn tay anh, nói thật nhẹ một câu: Tam ca, em thích anh.

......

Cho tới bây giờ, anh vẫn thích ngắm nhìn đôi mắt của cô.

Đặc biệt là khi hai người thân mật anh sẽ nhìn mắt cô mà thường xuyên như bị mất đi khả năng khống chế.

Còn khi cô cười, ánh mắt cũng sẽ khác thường hơn, mỗi lần đều không giống nhau.

Sau khi đã ở bên nhau anh mới phát giác chỉ lúc cô thật vui vẻ mới xuất hiện nụ cười thuần túy giống như trẻ con, không chút nào che dấu.

Nụ cười này đều đã từng xuất hiện khi cô ở trên sân khấu vừa kết thúc một bài đàn violon cuối cùng hay lúc cô vừa thi xong vào giữa trưa ngày đó và khi anh đi chung cư đón cô.

Thịnh Hạ còn đặc biệt thích vẽ tranh cho anh, vẽ bất cứ thứ gì mà cô muốn biểu đạt.

Có lần vẽ một thân cây đặt tên tranh là 'Thịnh thị cô độc thụ', tên cây là ' tam ca '.

Cô nói: "Trên thế giới có hai loại cây cô độc bởi vì trên đời nó chỉ sinh tồn bằng một thân cây duy nhất. Kỳ thật em cảm thấy anh như là một gốc cây cô đơn đang sống trong nhà em. Tam ca, anh là cây cô độc thì em chính là linh hồn của nó. Nhưng về sau anh không cần phải sợ hãi, có em bồi anh, yên tâm đi, em sẽ không vứt bỏ anh."

Nhậm Ngạn Đông đang từ trong suy nghĩ về quá khứ mà bừng tỉnh, đem bức phúc tự gấp lại.

Cái ly nước cũng đã lạnh từ lúc nào, anh cầm tranh chữ và bưng ly nước vào nhà.

Đêm nay bởi vì bữa tiệc này mà giờ còn rất nhiều công việc còn chưa xử lý đến. Anh đi vào thư phòng trên lầu.

Thư phòng lúc này rất an tĩnh. Khi mở máy tính anh lại thất thần vài giây.

Trước kia khi về đến nhà, trong lòng anh là thỏa mãn, yên bình.

Trên thương trường người lừa gạt người, anh mỗi ngày phải ứng phó với người và sự việc muôn hình muôn vẻ. Chỉ khi về đến nhà anh mới có một nơi an tĩnh, không cần suy nghĩ mọi chuyện phức tạp là chính hay tà. Trong mắt Thịnh Hạ, anh mới có thể tìm lại được chính mình.

Nhưng hiện tại, trong nhà và trong lòng đều là trống không.

Bởi vì một lời nói dối mà anh cảm giác từng chút từng chút mất đi cô, làm cách nào muốn quay lại cũng không được...

Lúc này bên chung cư Mẫn Du chở Thịnh Hạ về đến nhà cũng chưa vội rời đi.

Thịnh Hạ cười, "Không có việc gì đâu, chị mau về đi."

Mẫn Du nhìn cô, "Thịnh Hạ, đừng buộc bản thân phải kiên cường, người phụ nữ nào khi yêu đều ích kỷ như nhau, không có cách nào cho qua chuyện này. Nếu như em cảm

giác thật sự không tiêu hóa được, thì đừng suy nghĩ lung tung nữa, để cho thời gian trôi qua dần sẽ làm nhạt đi vết thương trong lòng."

Thịnh Hạ gật đầu, "Em sẽ không để bản thân mình dây dưa."

Mẫn Du xoa tóc dài của cô, "Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Sau khi Mẫn Du rời đi, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của mẹ. Từ lúc chia tay, Hạ nữ sĩ chỉ đã từng nanh tin cho cô: □ con nghĩ xem thích cái gì, liệt ra danh sách cho mẹ đi. □

"Mẹ chưa ngủ hả"

Hạ nữ sĩ: "Mới vừa tan họp." Bà không đề cập đến chuyện chia tay, hỏi cô: "Gần đây con có đang bận gì không? Nghe nói con muốn đóng phim điện ảnh?"

Thịnh Hạ: "Uhm, tối nay còn cùng đạo diễn và cả đoàn phim ăn bữa cơm."

Hai người hàn huyên về nội dung phim, lúc sau Hạ nữ sĩ hỏi: "cuối tuần này con có rảnh không?"

Thịnh Hạ: "Trong khoảng thời gian này đều không bận."

Hạ nữ sĩ: "cuối tuần kia mẹ cùng ba con đến hẹn cùng con ăn cơm nhe."

Bọn họ cả nhà ba người đã thật lâu không cùng nhau ăn cơm, có khi thời điểm tết thì gặp mặt một lần.

Thịnh Hạ chia tay, lão Thịnh vẫn luôn lo lắng tâm trạng hiện giờ của cô. Ông thật vất vả mới sắp xếp được mấy ngày đến thăm cô.

Kết thúc trò chuyện, Thịnh Hạ vào thư phòng, lấy những bức tranh chữ cô đã cất. Có một vài bức cô đã từng nghiêm túc nhìn ngắm một lần.

Cô gọi điện thoại cho bạn, chính là người lúc trước đã từng giúp cô chụp được tranh chữ.

"Có ở Bắc Kinh không?"

Bằng hữu: "Không." Cười cùng cô nói: "Không ở Bắc Kinh cũng có thể bồi nói chuyện phiếm với cậu, bù lại cậu trả tiền phí điện thoại cho mình là được"

Hỏi cô: "Có chuyện gì sao?"

Thịnh Hạ: "Những bức tranh chữ mà cậu đã giúp mình thu thập từ một năm rưỡi trước, mình sẽ tranh thủ đem sang phòng làm việc của cậu. Khi nào có chương trình từ thiện, cậu trực tiếp đưa cho người chủ tiệc dùng để bán đấu giá cho việc quyên góp."

Bằng hữu trố mắt, trong điện thoại an tĩnh vài giây.

"Hạ Hạ, cậu uống say rồi phải không?"

Thịnh Hạ: "Không hề uống rượu. Mình giữ những bức tự này cuối cùng cũng là lưu giữ bi thương."

Hiện tại những bức tranh chữ này đối với cô mà nói đã không có ý nghĩa như lúc ban đầu.

Không chỉ không có ý nghĩa, mà còn thành một cây kim.

Đúng là giống như Mẫn Du từng nói cô chính là người phụ nữ bình thường, không thể quá bao dung.

Quá nhiều bối rối trong lòng cô không tự giác mà suy nghĩ miên man.

Vừa rồi trên đường từ nhà hàng trở về cô ngẫm nghĩ, nếu là khi anh cùng người phụ nữ anh yêu ở bên thì anh có giống đôi tình nhân mà cô gặp ở nhà hàng hôm đó, ăn một bữa cơm mà có thể trò chuyện không ngừng?

Sau đó cô cứ nghĩ đi nghĩ lại mà trong lòng chợt thấy đau.

"Mình hiện tại đã không thích hợp làm chủ nhân những bức tranh chữ này, cho chúng nó tìm người thích hợp hơn."

Bằng hữu dưới đáy lòng hơi thở dài, "Cậu cùng Nhậm Ngạn Đông bị trở thành như vậy thì cậu thật bỏ đi chúng được sao?"

Chậm hồi lâu, Thịnh Hạ mới lên tiếng, "Hiện tại mình khẳng định đang luyến tiếc, nhưng dù sao cũng phải nghĩ về sau này mình nên từ từ buông bỏ những món đồ vật có liên quan đến anh ấy mà."

Chương 25

Ngày thứ bảy, Nhậm Ngạn Đông không đến công ty mà đem bức phúc tự đã từng bị hủy sang lão Vạn. Thịnh Hạ dọn hết đồ vật thuộc về sở hữu của cô duy chỉ có phúc tự này, cô bỏ lại.

Xem ra bức phúc tự này chỉ là đạo cụ cứu cánh của lão Vạn chứ nó không thuộc về cô.

Buổi chiều cửa hàng tranh chữ không đông lắm, lão Vạn đang ở phòng khách viết chữ thư pháp. Lúc Nhậm Ngạn Đông tiến vào làm ông hơi giật mình, "Hôm nay sao có thời gian rảnh vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nghỉ ngơi."

Từ Tết đến bây giờ, anh một ngày cũng không rảnh rỗi.

Anh đem bức tranh để trên bàn trưng bày, "Ông lộng khung bức này đi."

Lão Vạn: "Có đạo lý nào tôi đi thu hồi đồ đã tặng, cũng phải nể mặt người tặng chứ."

Nhậm Ngạn Đông nói thẳng không cố kỵ: "Đặt ở trong nhà thêm chướng mắt."

Lão Vạn: "....."

Lão Vạn như bị nghẹn một ngụm máu trong miệng.

Một bức tự quý như vậy, anh thế nhưng lại nói là chướng mắt.

Lão Vạn gác xuống bút, đem bức phúc tự bảo bối này cất vào trong két sắt.

Anh cũng có thể lý giải cho Nhậm Ngạn Đông, rốt cuộc phúc tự này làm chứng cứ trực tiếp cho lời nói dối của Nhậm Ngạn Đông. Thịnh Hạ không hề trân trọng trong lòng, mà còn thêm chướng mắt cùng đau lòng.

"hiện tại cậu và Thịnh Hạ thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông hai chân bắt chéo dựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần, sau một lúc lâu mới nói câu: "Chẳng ra gì."

Lão Vạn vốn dĩ muốn pha trà mời Nhậm Ngạn Đông nhưng nhìn anh mang theo một bộ dáng mỏi mệt, chắc cũng không có tâm tư uống trà ngắm chữ nên ông chỉ rót một ly nước ấm cho anh.

Trước kia, ông sẽ không dành thời gian rỗi quan tâm đến vấn đề tình cảm của người khác. Tuy nhiên bởi vì chuyện này liên quan đến Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ mà ông cũng coi như liên quan không ít nên cảm thấy trong lòng bất an.

Anh đem ly nước đặt trên bàn trà, hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Vậy bây giờ cậu có tính toán thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông cũng chưa nghĩ ra cụ thể làm sao. Nếu mà nghĩ ra cách thì anh cũng sẽ không do dự, anh chỉ biết: "Trước mắt đường nào cũng không thể thực hiện được."

Hiện tại anh lâm vào ngõ cụt, vòng tới vòng lui cuối cùng vẫn là dậm chân tại chỗ.

Lão Vạn: "Không thể thực hiện được cách này thì lại tìm cách khác."

Nhậm Ngạn Đông xoa huyệt Thái Dương, suy xét một lát, đáp thanh âm "Uhm", anh hiện tại không muốn thảo luận về chuyện này, "Tôi nhắm mắt một chút."

Lão Vạn lắc đầu, đem cửa phòng khách lại, đi ra ngoài.

Mãi cho đến 5 giờ rưỡi chiều, lão Vạn mới quay lại phòng khách, chuẩn bị đánh thức Nhậm Ngạn Đông, nào biết Nhậm Ngạn Đông đang viết thư pháp, "tưởng cậu còn ngủ."

Nhậm Ngạn Đông cũng không ngủ được chút nào, sau đó chỉ đơn giản viết vài chữ cho tĩnh tâm.

Lão Vạn buổi tối còn phải tham gia một tiệc rượu từ thiện, ông hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Cậu nếu là không bận thì cũng đi chung đi?"

Nhậm Ngạn Đông không thích xem náo nhiệt, hiện giờ càng là không có tâm tư đi xã giao, "Không đi, công ty còn có việc muốn xử lý."

Từ cửa hàng tranh chữ về, Nhậm Ngạn Đông ghé sang công ty.

Hướng thư tăng ca chưa về, cho rằng hôm nay Nhậm Ngạn Đông sẽ không tới. Cô lấy từ két sắt một hộp quà mang sang văn phòng của Nhậm Ngạn Đông.

"Nhậm tổng, đồng hồ đã làm xong."

Nhậm Ngạn Đông hơi hơi gật đầu, "Cô về sớm đi."

Chờ Hướng thư ký đóng cửa lại, anh mới mở hộp ra xem. Trong hộp là đồng hồ cặp mà hiện tại không còn ý nghĩa gì.

Anh mở Weibo, nanh tin cho Thịnh Hạ: 10 giờ tối anh đến chung cư chờ em dưới lầu, em có thể xuống dưới một chuyến hay không?

Qua mười mấy phút, Thịnh Hạ cũng không trả lời. Trạng thái tin tức biểu hiện là 'chưa đọc'.

Máy tính đã mở ra cũng vô dụng, anh trực tiếp tắt đi, rời khỏi văn phòng.

Trên đường đi đến chung cư, Nhậm Ngạn Đông nhận được điện thoại của lão Vạn, "Cậu... có thấy nặng nề lắm không?"

Nhậm Ngạn Đông nghe được không hiểu lắm, "Ông uống say à?"

Phía bên Lão Vạn nghe khá ồn ào, ông đi ra khỏi phòng tiệc, tìm một nơi an tĩnh, "Tôi thật không nghĩ tới việc Thịnh Hạ chia tay làm cậu lại bị đã kích nặng đến như vậy."

Nhậm Ngạn Đông: "... Làm sao vậy?"

Lão Vạn thở dài: "cậu quyên tặng hơn hai mươi bức tranh chữ cho việc quyên góp từ thiện, cậu... Trong lòng nghĩ như thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông ngốc, "tranh thư pháp gì?"

Lão Vạn thực vô ngữ, hỏi lại: "Tự cậu nói đi?"

Nhậm Ngạn Đông thật không biết, anh đã đã nhiều năm không viết nhiều tranh thư pháp lắm, cũng chỉ là hôm nay sang cửa hàng tranh chữ luyện một chút, nhưng anh không phải chính thức viết một bức nào.

Anh hỏi: "Ông xác định là chữ do tôi viết?"

Lão Vạn khẳng định những bức tự này chính là bút tích của Nhậm Ngạn Đông, con dấu tên người viết là Nhậm Ngạn Đông mà không có giá trị thương mại, chỉ là dùng bán đấu giá từ thiện, cho nên không cần thiết phải giả mạo chi.

Nhậm Ngạn Đông: "Chụp ảnh gửi tôi xem."

Lão Vạn: "Đã bán hết vài bức rồi, tôi lại không quen người mua, làm sao chụp ảnh gửi cậu được? Như vậy đi, tôi đi hỏi người chủ trì bữa tiệc này một chút, hỏi xem bức tự là do ai tài trợ."

Treo điện thoại, lão Vạn nhanh chóng nhờ người đi hỏi thăm.

Nhậm Ngạn Đông nhìn màn hình di động như suy tư gì, anh dự cảm người đó là Thịnh Hạ, nhưng cũng tự phủ định vì anh càng không hy vọng kết quả này.

Nhưng tâm lý bất an từng chút từng chút càng lớn, vô tận lan tràn.

Nhanh sau đó lão Vạn điện thoại lại nói, "Là Thịnh Hạ."

Mặc dù có chuẩn bị tâm lí, Nhậm Ngạn Đông vẫn cảm giác như bị đâm sâu thêm một chút.

Lão Vạn tiếp tục nói: "Là do cô ấy dùng thời gian một năm rưỡi nhờ bằng hữu thu thập được, đều là các bức tranh chữ cậu đã viết trước đây. Nghe nói cô ấy đã nhờ người ta dùng giá cao mua về."

Cô từ bỏ tất cả đồ vật liên quan đến phần tình cảm này... Đại khái là không chừa đường rút lui.

Ông cũng không biết an ủi Nhậm Ngạn Đông như thế nào. Trong điện thoại là không khí trầm mặc.

Lão Vạn hỏi: "Còn thừa vài bức, tôi nhồ người mua về cho cậu?"

Nhậm Ngạn Đông ngón cái dùng sức vuốt ve hộp đồng hồ, "Không cần." Lúc sau anh cúp điện thoại.

Một hồi lâu, Nhậm Ngạn Đông mới quay sang phân phó tài xế tấp xe sang bên đường.

Anh nanh tài xế về nhà trước để tự anh lái xe đi.

Tài xế lo lắng trạng thái của anh, "Nhậm tổng..."

Còn không đợi tài xế nói xong, Nhậm Ngạn Đông dùng tay ý chỉ không muốn nghe, "trong lòng tôi hiểu rõ."

Buổi tối cuối tuần, thời gian này thường kẹt xe, xe đi nửa ngày mà không xê dịch được một chút nào.

Nhậm Ngạn Đông thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài xe mãi đến khi xe sau bóp kèm thúc giục, anh mới hoàn hồn, chạy nhanh về phía trước.

Đến dưới lầu của chung cư, Thịnh Hạ vẫn chưa trả lời tin nanh.

Nhậm Ngạn Đông xuống xe, click mở khung tin nanh thấy biểu hiện 'đã đọc', nhìn chằm chằm màn hình một lát, anh nanh thêm cho Thịnh Hạ: □ anh đã ở dưới lầu. □

Thịnh Hạ nhìn khung chat Weibo nick name của Nhậm Ngạn Đông: 'Thịnh thị cô độc thụ'- màn hình giao diện chính là bức tranh cô đã vẽ cho anh một thân cây.

Thời gian cập nhật chính thức vào tháng ba, chỉ follow một người là cô, số người theo dõi Weibo là số 0, trang thái cập nhật cũng không có gì, tin tức đăng đều không có.

Sáng sớm hôm nay, cô liền đem những bức tranh chữ đến phòng làm việc của bạn, bạn cô vẫn luôn ở nước ngoài, trợ lý tại phòng làm việc nhận giúp.

Người bạn sau đó gọi điện thoại cho cô: Cậu không bỏ được, hà tất tự mình làm việc khó xử này?

Cô cũng không nghĩ chính mình khó xử, nhưng nếu là không quyết tâm thì đời này cô đều vẫn sẽ hãm sâu trong thống khổ, đến lúc đó cô cũng không nhận ra bản thân mình là ai.

Trong hai tháng nay, cô đã cảm giác không hề là giống mình trước đây. Bao nhiêu tinh lực đều bị đoạn tình cảm này ràng buộc, cứ tự hoài nghi rồi tự phủ định.

Nhận thêm một tinh nanh từ Weibo 'Thịnh thị cô độc thụ': □ chờ em xuống dưới lầu. □

Thịnh Hạ thu hồi suy nghĩ, trả lời anh: □ tam ca, em không phải cãi nhau với anh vì chúng ta có mâu thuẫn gì. Mà là chia tay, về sau, anh đừng quấy rầy em được không? □

Nhậm Ngạn Đông xem xong sau khi hút một hơi thuốc, dùng sức hít vào một ngụm mới trả lời cô: □ em xuống lầu đi, anh có món đồ này cho em, đây là một lần cuối cùng anh đến quấy rầy em. □

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm vào tin nanh, lâu sau mới hoàn hồn. Cô sửa sang đầu tóc chỉnh chu. Tối nay cô không mặc váy mà mặc một áo sơmi cùng quần dài, tùy tay cầm theo áo khoát lên, bước xuống lầu.

Nhậm Ngạn Đông đã hút ba điếu thuốc, lúc anh và Thịnh Hạ bên nhau vì cô không thích anh hút thuốc, nên anh cũng giới hạn có khi một tháng hút chỉ vài điếu.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của giày cao gót' lộc cộc '. Anh ngước mắt liền sau đó theo bản năng đem điếu thuốc dụi đi, ném vào thùng rác.

Thịnh Hạ khoanh hai cánh tay, nỗ lực làm chính mình thoạt nhìn như tâm tình bình tĩnh, "Anh cho em cái gì?"

Nhậm Ngạn Đông mở cửa xe, từ trên chỗ ngồi của ghế phụ cầm theo hộp đồng hồ xuống.

Khi anh xoay người lấy đồ vật, Thịnh Hạ cũng nghiêng đầu vừa dùng sức hít sâu một cái. Khi anh chuyển qua đối mặt cô thì trong nháy mắt cô lại khôi phục trạng thái bình thường.

"Cái gì vậy?" Cô không tiếp nhận.

Nhậm Ngạn Đông: "Đồng hồ."

Thịnh Hạ nhớ lại năm trước sau khi kết thúc lưu diễn, anh hứa sẽ mua bộ đồng hồ đôi, cô cũng không chối từ, duỗi tay tiếp nhận hộp quà, "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông: "Mở ra xem thử."

Thịnh Hạ nhìn cái hộp bên trong túi, chần chờ vài giây. Cô mở ra, hô hấp nhất thời ngừng lại, đồng hồ này cùng với cái anh đang đeo là cùng một loại.

Trước cô rất muốn mua một cái đồng hồ cặp với anh, nhưng do cái anh đang dùng là phiên bản giới hạn nên cô cũng từ bỏ ý nghĩ này. Vậy mà cô lại không nghĩ tới anh nhìn thấu được tâm tư của cô.

Nếu như bọn họ không phải đã chia tay, biểu hiện của cô lúc này sẽ vui đến cỡ nào?

Nhậm Ngạn Đông giải thích: "Trước đây anh chưa mua cho em vì loại đồng hồ này quá nam tính, không hợp với các bộ lễ phục của em." Anh đều mua cho cô đồng hồ phối hợp

với lễ phục nữ sĩ, nào biết cô thích loại đồng hồ cặp đôi với anh.

Thịnh Hạ lại lần nữa nói, "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông lúc này mới phát hiện lời quan trọng còn chưa nói, "Đây là quà thưởng cho em thi thạc sĩ."

Thịnh Hạ gật đầu như đã biết. Cô nhớ đã từng hỏi qua anh, tam ca, nếu em thi đậu, anh tặng em lễ vật gì? Lúc ấy anh chưa trả lời ngay cho cô biết.

Nhậm Ngạn Đông biết cô hẳn là sẽ không lưu giữ đồng hồ này, có lẽ chờ thêm một thời gian sau cô cũng sẽ đối xử giống như những tranh chữ kia, đưa cho từ thiện đấu giá.

Anh nhìn về phía cô, cô dời tầm mắt nhìn về phía một bên xa.

Anh hơi há mồm lời bên miệng muốn nói lại nuốt xuống đi.

Thịnh Hạ cảm giác ngực vừa buồn lại đau, "Nếu không có chuyện gì nữa, em đi lên."

Tiếng nói Nhậm Ngạn Đông phát ra như nghẹn, "Vẫn là chưa gặp mặt em để nói lời xin lỗi, năm trước anh ở thôn nhỏ hai tuần mà anh nói dối là đang ở bên kia tỉnh thành đi công tác......"

Khẩu khí phát ra trong âm thầm, "Thực xin lỗi." Dù là nguyên nhân gì thì anh không nên dối gạt cô.

Thịnh Hạ đáp với thanh âm thật nhẹ, "Không có gì, đều đã qua rồi."

Thời điểm cô đau lòng, u ám va tuyệt vọng nhất đã qua đi ngay lúc cô ở thôn nhỏ.

Hai người đứng cách nhau gần mà luôn trầm mặc.

Cô cho rằng Nhậm Ngạn Đông muốn giải thích vì cái gì lúc đó cùng cô ở bên nhau nửa năm, mà còn muốn đến thôn kia lâu như vậy, còn nói dối với cô.

Sau cùng anh cũng không lên tiếng.

Thịnh Hạ cảm giác chính mình sắp không chịu được nữa, nhàn nhạt cười với anh, "Em lên lầu đây."

Nhậm Ngạn Đông còn muốn nói một câu với cô thế nhưng một chữ đều chưa kịp nói. Thịnh Hạ xoay người liền đi cũng vì từ nhỏ đến lớn cô xua nay không muốn rớt nước mắt trước mặt bất kỳ ai.

Về đến nhà, đóng cửa lại, Thịnh Hạ dựa vào cửa một hồi lâu, cũng không biết là dạ dày đau hay đau ở chỗ nào khác. Cô thở dốc trong cảm giác đau toàn thân.

Di động vang lên, là điện thoại ba cô. Cô không muốn tiếp nhận cuộc gọi lúc này.

Ba cô không yên tâm, gọi lần thứ hai.

Cô ngồi vào sô pha, thật lâu sau ổn định lại khẩu khí mà tiếp nghe: "ba ba."

Thịnh ba ba: "con đang bận à?"

Thịnh Hạ: "Uhm, con đang xem kịch bản phim, có một đoạn diễn cảnh khóc. Con không thấy cảm giác khóc được nên chị Mẫn Du khuyên con ăn mù tạc. Con vừa mới ở phòng bếp ăn một chút tương mù tạc, cay chết con rồi."

Ba Thịnh trong lòng khó chịu, ông hiểu được nữ nhi không phải ăn tương mù tạc gì, khẳng định là khóc đến thương tâm nhưng ông cũng không vạch trần, theo ý cô nói, "Chịu tội gì mà phải làm vậy? Nếu không con không cần diễn nữa."

Thịnh Hạ: "Như vậy sao được , hợp đồng đều ký rồi, phải có tinh thần giữ chữ tín chứ." Cô cố gắng cười, "Ba ba, ba cũng không nhớ con là con của ai sao."

Ba Thịnh cũng cười, "Ngày mai ba cùng mẹ con giữa trưa mới đến. Con không cần dậy sớm, vẫn cứ ngủ nướng đi." Lại hỏi, "buổi trưa con muốn ăn gì?"

Thịnh Hạ: "Ba mẹ muốn ăn gì thì con theo." Cô sợ không thể kiềm nén cảm xúc được nữa, "Ba ba, không nói nữa, Mẫn Du còn chờ cùng con đối diễn."

Ba Thịnh tiếp tục phối hợp với lời nói dối của cô: "Mẫn Du đang ở với con à?"

Thịnh Hạ: "Uhm, mấy ngày nay đều ở cùng con bên này, ngày mai sẽ về."

Ba Thịnh dặn dò cô đi ngủ sớm một chút, lúc này mới ngừng trò chuyện điện thoại.

Thịnh Hạ chạy nhanh sang toilet rửa mặt sau khi cúp điện thoại. Từ toilet bước ra ngoài, cô lại không ngừng đi đến hành lang phơi đồ bên ngoài, nhìn xuống dưới lầu trống trơn, xe Nhậm Ngạn Đông sớm đã rời đi.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 26

Thịnh Hạ đứng tại hành lang vài phút. Trong bóng đêm vô biên, cô cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên làm cô chợt hoàn hồn, đoán là Mẫn Du đến.

Đi ra cửa, Thịnh Hạ từ mắt mèo nhìn bên ngoài, biểu tình bỗng ngưng lại, nhìn người đứng bên ngoài thế nhưng lại là Nhậm Ngạn Đông.

Giờ khắc này, cô không thể nói ra được tư vị trong lòng là gì.

Trong phòng khách, âm nhạc chuông của di động vang lên.

Thịnh Hạ nhìn xem ngoài cửa, đôi tay của Nhậm Ngạn Đông đang để ở đâu, nhìn chằm chằm vào bên trong cánh cửa mà vẫn kiên nhẫn chờ cô mở.

Cô bước nhanh đến phòng khách, điện thoại vẫn là ba cô gọi đến. Cô vừa tiếp nhận cuộc gọi của ba vừa đến đi đến trước cửa.

Ba Thịnh: "Hạ Hạ, con mở cửa cho Ngạn Đông đi."

Thịnh Hạ sửng sốt, "Ba, ba làm sao biết..."

Thịnh ba ba tiếp theo nói, "Ngạn Đông là xin ba giúp đỡ." Vừa nói, ông bất đắc dĩ thở dài, "Xem ra cậu ta là thật sự hết cách rồi."

"Hạ Hạ, ba ba khẳng định bọn con rốt cuộc đang có vấn đề gì đó nếu không trước đây Ngạn Đông với tính cách ổn trọng lại cao hứng tuyên bố với mọi người về quan hệ của hai đứa. Nói về con bây giờ bỗng tuyên bố chia tay chẳng phải làm cho người ta có cảm giác bất an và vừa không cam lòng."

Thịnh Hạ: "......"

Không cam lòng khẳng định chính là đang nói cô.

Thịnh ba ba cơ bản là ngày mai sẽ đến để gặp mặt cùng nữ nhi tâm sự về chuyện này, nhưng hiện tại sự tình lại thành ra ông cũng chỉ có thể nói qua trước trong điện thoại.

"Ba vẫn luôn rất áy náy vì chưa cho con được một mái nhà hoàn chỉnh. Ba làm cho con không có cảm giác an toàn mà xử lý những mâu thuẫn trong tình cảm. Nội tâm của con dần trở nên quá mẫn cảm lẫn bất an cũng chính là do ba sai từ đầu."

Thịnh Hạ chua xót vừa muốn trấn an tâm tình của ba nhưng lại không biết nói như thế nào.

Thanh âm của Thịnh ba ba tiếp tục truyền đến, "Mấy năm nay, con cùng sống với mẹ mà vô hình trung chịu không ít ảnh hưởng từ bà ấy. Đó là bất luận cái gì một khi bà ấy đã

quyết định đều sạch sẽ lưu loát, cơ bản không có cơ hội thương lượng đường lui. Phong cách hành sự này đúng thật đều đặc biệt thích hợp đối với việc học tập. Vì thế tài năng của con đối với đàn violon có thể tốt đến như vậy, vẽ tranh cũng giỏi, chỉ cần việc con muốn làm thì không có gì là không được."

Nói xong ông dừng một chút.

"Tuy nhiên, Hạ Hạ, có đôi khi tình yêu và hôn nhân không nhất định thích hợp với cách làm dứt khoát như vậy."

Thịnh Hạ không cản ông mà tiếp tục lẳng lặng nghe.

Thịnh ba ba nói rất nhiều:

"Hôn nhân là vấn đề của cả hai người, mặc dù trước đó có bao nhiêu ân ái thì về sau chắc chắn sẽ có mâu thuẫn, tranh cãi. Lúc này là thời khắc giải quyết mâu thuẫn. Nếu là vấn đề về nguyên tắc sống giữa hai tụi con khác nhau làm con cảm thấy do dự, ba sẽ giúp con thêm một chân đạp cậu ta. Còn nếu là mâu thuẫn về tính cách hay thói quen hoặc cách nhìn thì phải thử tìm cách giải quyết. Đến cuối cùng kết quả là con vẫn không hài lòng thì đến lúc đó bọn con chia tay cũng không muộn."

Ông hỏi cô: "Con cùng Ngạn Đông sau khi phát hiện có vấn đề thì có nghiêm túc chia sẽ với nhau không?"

Thịnh Hạ đúng sự thật nói: "Không. Con vẫn chưa cùng anh ấy nói chuyện."

Thịnh ba ba hỏi tiếp câu: "Nếu có thể nói chuyện tâm sự được, tụi con chắc sẽ không có phát sinh sự việc lần này rồi."

Thịnh Hạ: "......"

Thịnh ba ba hiểu con ông. Nếu không phải do trong lòng cô không buông bỏ thì với tính cách của cô, làm sao chuyện chia tay lại cố gắng làm lớn đến vậy, cô đây là tự buộc bản thân mình không có cơ hội quay đầu lại.

Ông nói đúng tâm tư của cô: "Hãy cùng Ngạn Đông nói chuyện một cách công bằng thẳng thắng, sau đó nếu con vẫn cảm thấy không có khả năng tái hợp thì ít nhất con không tiếc nuối bởi vì chia tay do hiểu lầm, đúng hay không?"

Thịnh Hạ trầm mặc, không lên tiếng.

Thịnh ba ba mắt hướng nhìn đồng hồ: "Con mau đi mở cửa cho Ngạn Đông đi, có cái gì đều phải giáp mặt nói rõ ràng."

Nói xong, ông liền kết thúc trò chuyện.

Thịnh Hạ nhìn ngoài cửa, Nhậm Ngạn Đông vẫn còn đứng ở nơi đó, hơi rũ mắt, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Anh có thể đi mà quay lại, làm cô cũng giật mình.

Rốt cuộc lời nói như bát nước đổ đi, ' lần cuối cùng quấy rầy em ', lúc này chỉ vừa mới qua hai mươi phút thật đúng là anh đã tự vả mặt mình.

Chuông cửa lại vang lên vài tiếng.

Thịnh Hạ cầm áo khoát mặc vào, ra mở cửa.

Nhậm Ngạn Đông rất bình tĩnh nhìn cô, bỗng thấy đôi mắt cô ửng đỏ.

Thịnh Hạ đóng cửa lại, cô không muốn mời anh vào nhà. Sau đó cô không nhìn anh mà cất bước đi đến thang máy, Nhậm Ngạn Đông theo sát phía sau.

Vào thang máy, Thịnh Hạ lúc này mới nói chuyện, "Tam ca, anh lật lọng, thật không giống anh chút nào."

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn cô qua vách kính của thang máy, sau một lúc lâu mới nói câu: "thể diện là của anh mà, cũng không phải của em."

Thịnh Hạ và anh cùng nhìn nhau trong gương, "Đã sớm không phải."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu: "Em nói không phải thì là không phải. Ngoại trừ là chia tay, còn những chuyện khác anh đều nghe em, em nói cái gì thì chính là cái đó."

Thịnh Hạ xoay người, như suy tư điều gì lại nhìn anh, "Sao bây giờ anh lại thành như vậy?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, không lên tiếng.

Không như vậy thì còn có thể làm sao bây giờ? Anh đối với cô một chút biện pháp đều không có.

Anh chỉ biết, đêm nay nếu anh đi thì anh sẽ hoàn toàn mất cô. Về sau mặc kệ là anh dùng biện pháp gì, chắc chắn cô sẽ không quay về bên anh nữa.

Bên ngoài chung cư một lúc lâu, Thịnh Hạ nhìn trái phải, "xe của anh đâu rồi?"

Nhậm Ngạn Đông: "Anh cho đậu xe dưới bãi tầng hầm, đậu bên đường thì khá vướng bận."

Thịnh Hạ nhớ đến thời điểm cô thi thạc sĩ cô đã cho anh thẻ ra vào cổng chung cư. Sau khi chia tay, cô chỉ nhớ đổi khóa vân tay, quên thu hồi thẻ mở cổng này.

Cô nhìn về phía anh, duỗi tay.

Nhậm Ngạn Đông hiểu ngay cô muốn làm gì. Anh giả vờ như không biết, trực tiếp đem tay cô nắm lấy, đút tay cô vào túi áo khoát của anh. (hahahaha tam ca bắt đầu dùng chiêu mặt dày......em thích a quá đi)

Thịnh Hạ: "......"

Cô phản xạ có điều kiện muốn tay rút về nhưng anh nắm chặt thật chặt. Thể lực của cô và anh đương nhiên khác xa, làm sao cô có thể tránh thoát anh được.

"Nhậm Ngạn Đông!"

Nhậm Ngạn Đông nhìn trực diện với cô, trên tay lực đạo so phía trước càng lớn hơn nữa: "Lúc em ở phòng bếp nói chia tay với anh, đáng lẽ anh phải không nên thả em đi dễ như vậy."

Lúc vừa ngẩng ra, anh như mới suy nghĩ thật cẩn thận một vài việc.

Trong khoảng thời gian này anh luôn là nghĩ rất nhiều biện pháp giải thích cho cô hiểu, làm mọi việc để cô tha thứ, nhưng thật ra anh đã dùng phương hướng sai rồi.

Việc cô để ý đến cũng không phải chuyện quá khứ yêu thầm, cũng không phải chuyện anh nói dối mà chính là trong lòng cô quan tâm đến thái độ của anh.

Nếu ngày đó cô muốn chia tay mà anh ôm cô không cho cô rời đi, không đồng ý chuyện chia tay, có phải cô sẽ không làm lớn mọi chuyện như tình trạng ngày hôm nay?

Cô thích nhất vẫn là vẽ riêng cho một mình anh, lưu giữ nhưng bức thư pháp có nét chữ cũng chỉ của riêng anh.

Thời gian lâu sau, hai người không lên tiếng cũng không giằng co.

Thịnh Hạ bị nắm lấy tay mà ngón tay cái có thể tự do hoạt động, cô dùng hết sức lực nhéo anh thật mạnh.

Nhậm Ngạn Đông không hề nhúc nhích, ánh mắt thâm u nhìn chằm chằm vào mắt cô, mặc nhiên để cô nhéo.

Sau đó, lực đạo trên ngón tay của Thịnh Hạ có một chút giảm bớt, rốt cuộc cô cũng lo lắng anh đau nên lực nhéo cũng nhẹ đi.

"Tam ca, anh mau buông tay, dù làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề gì." Cô dời tầm mắt, không thèm

nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông truyền đến thanh âm trầm thấp: "chính là do anh buông tay, mới không giải quyết được bất luận vấn đề gì."

Bỗng một tràn thanh âm chuông điện thoại đánh vỡ sự trầm mặc lúc này.

Là từ di động của Nhậm Ngạn Đông vang lên, vợ lão Vạn đang gọi điện thoại cho anh.

"Dì."

Vợ lão Vạn mở loa ngoài của điện thoại cho lão Vạn cùng nghe.

"Ngạn Đông a, có đang bận gì không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không bận."

Thịnh Hạ quay đầu, xem xét nhìn anh.

Vợ lão Vạn: "Lão Vạn vừa về nhà, những bức tranh chữ của Thịnh Hạ con đều nên tìm trở về." Bà chủ yếu không phải là chỉ nói chuyện này mà là muốn giảng giải cho anh hiểu cách dỗ Thịnh Hạ.

Anh với Thịnh Hạ, một người thì cao lãnh ngàn năm như băng tuyết, một người thì kiêu ngạo tựa như khổng tước mỹ lệ không người nào chịu cúi đầu nên khi tình cảm còn quá yếu ớt nói chia tay liền chia tay.

Trước đây bà đã từng nhắc nhở anh phải thật lì lợm la liếm, nghe lời chiều theo ý của Thịnh Hạ nhưng anh cũng không chịu làm theo.

"Ngạn Đông, con tối nay mà không nghĩ cách dỗ cô bé ấy, thì dì đoán chắc về sau con cũng không cơ hội nữa, Thịnh Hạ đã đem tất cả tranh quyên góp từ thiện thì cô bé ấy không muốn cho bản thân mình có đường lui."

Nhậm Ngạn Đông làm sao mà không hiểu cho nên anh sẽ không dễ đi, đi rồi sẽ không có chuyện về sau.

Vợ Lão Vạn: "Ngạn Đông, con tin lời dì đi, phải nhịn dỗ dành Thịnh Hạ hơn, bản thân người đàn ông chịu thua trước người phụ nữ mình yêu thì không có gì là mất mặt cả. Con xem những cặp tình nhân, vợ chồng hạnh phúc thì có người nam nhân nào mà không chịu lép vế hơn? Phụ nữ vốn dĩ sẽ bị mềm lòng trước sự dỗ dành, mặt dày của người đàn ông họ yêu. Nhưng ngàn vạn lần con đừng chờ Thịnh Hạ có thời gian bình tĩnh, suy nghĩ thông. Dì chắc canh là không có khả năng cô ấy nghĩ thông suốt nhưng dì chỉ biết bình tĩnh rồi thì tâm của cô bé ấy cũng lạnh theo. Con không cần làm gì hết mà chỉ cần cho một cái ôm thật chặt, làm cho Thịnh Hạ cảm nhận được người con quan tâm nhất chính là cô ấy."

Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm 'uhm ', anh hiện tại là đang lì lợm la liếm nắm chặt tay cô.

"Dì, con hiện tại đang ở dưới lầu chỗ chung cư của Thịnh Hạ."

Vợ Lão Vạn chợt thở phào nhẹ nhõm, đúng là cậu ấy còn không ngốc lắm: "Vậy con cùng Thịnh Hạ tâm sự cho lâu, không có vấn đề gì mà không giải quyết được."

Nhậm Ngạn Đông đem điện thoại cấy vào một cái túi áo khác, "Lão Vạn đã thu thập lại những bức tranh tự giúp anh."

Thịnh Hạ hơi giật mình, lại cảm thấy không lạ vì bọn họ đều thường xuyên tham gia tiệc từ thiện.

Nhậm Ngạn Đông đúng sự thật nói: "anh không tính thu về vì những món đồ này có hàm chứa khúc mắc, về sau em vẫn muốn thì anh viết cho em."

Thịnh Hạ: "Cảm ơn, không cần."

Nhậm Ngạn Đông nghe ra khẩu khí của cô liền thức thời không nói tiếp.

Anh cầm khẽ nhếch, "Đi sang hoa viên bên kia một chút đi."

Thịnh Hạ bất động, "Anh buông ra."

Nhậm Ngạn Đông: "Muốn thả sớm sao." Vừa nói anh lại theo bản năng đem tay cô buộc chặt một ít.

10 giờ tối nên tiểu khu rất yên tĩnh, cô muốn cùng anh tranh chấp cũng không muốn cho người khác vây xem.

Thịnh Hạ bất đắc dĩ nhìn anh, "Có chuyện cần nói thì anh mau nói."

Nhậm Ngạn Đông kỳ thật không có lời gì để nói chính anh cũng không nghĩ ra.

Hiện tại trong đầu đều hỗn loạn, lý lẽ không chắp nối gì ra được một câu.

"Em nói đi, anh nghe."

Thịnh Hạ: "... Là anh trở lại tìm em mà! Anh khong muốn nói gì thì em lên lầu nghỉ ngơi."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, lặng im chớp mắt, "anh cũng không biết muốn nói gì." Tạm dừng vài giây, "Thịnh Hạ, anh duy nhất không có biện pháp gì đối với một người chính là em."

Thịnh Hạ thoáng chếch đi tầm mắt, không nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông thấy cô trầm mặc, đành phải đem những sự việc trước đây nói lại một lần: "Bức phúc tự 'không quên sơ tâm - ngươi sơ tam' khi anh ở sân bay em đã từng muốn anh viết cho em."

Thịnh Hạ đột nhiên ngoái đầu nhìn anh, không nghĩ tới anh vẫn nhớ kỹ.

Nhậm Ngạn Đông tiếp theo nói: "trước khi ở cùng với em, anh đã đáp ứng yêu cầu của bọn trẻ về thăm chúng một lần nữa. Anh lần đó đến là cáo biệt, về sau anh không đến nữa."

Vì anh không muốn ép buộc suy nghĩ của mình để bắt cô phải hiểu rõ mà muốn cô tự lý giải.

"Về sau, nếu là em có cơ hội về vùng núi hỗ trợ, khả năng lúc đó em sẽ không cần anh giải thích thêm. Em liền sẽ hiểu rõ vì sao anh không muốn lỡ hẹn với đám trẻ nhỏ."

Thịnh Hạ buột miệng thốt ra, "Vậy tại sao phải gạt em?"

Nhậm Ngạn Đông: "Có hai nguyên nhân, thứ nhất chính là anh mới vừa nói qua, em chưa từng đến đó, em sẽ không hiểu được cái loại hứa hẹn đối với những đứa trẻ ở vùng núi có ý nghĩa thế nào. Em không hiểu thì sẽ suy nghĩ lung tung, anh sợ ảnh hưởng đến tâm trạng biểu diễn của em."

"nguyên nhân thứ hai là gì?"

"Bởi vì đó là quê quán của Hạ Mộc. Lần đi thứ hai này là làm từ thiện, không liên quan gì đến cô ấy, nhưng còn lần đầu tiên đi nơi đó, cũng xác thật là bởi vì cô ấy."

Theo bản năng, anh liền không muốn cho Thịnh Hạ biết.

Anh nói tiếp: "Em ở Luân Đôn biểu diễn vào dịp gần đến Giáng Sinh. Anh có thể điều chỉnh kỳ nghỉ cũng chỉ có mười lăm ngày. Anh bay qua lại trên đường tốn thêm vài ngày nên dù là em diễn tấu trước hoặc sau đó ở lại thêm thì cũng chỉ có một hai ngày, một hai ngày không đủ nói lên cái gì."

Vì rối rắm quá nên sau đó anh từ bỏ đi nghe cô diễn tấu.

Mỗi năm, anh chỉ có có thời gian mười hai tháng tựa như năm nay, anh có thể cùng cô ôn luyện đề lúc thi lên thạc sĩ. Chỉ có một tháng nhưng anh cũng không dễ gì có nhiều thời gian như vậy.

Anh đã nói nhiều như vậy nên Thịnh Hạ muốn đơn giản một lần hỏi rõ ràng, "Trong thời gian một năm rưỡi, em không phải biểu diễn một hai lần. Sau đó anh cũng không thể đến cỗ vũ cho em nhiều hơn sao?"

Nói xong, cô lại lần nữa dời đi tầm mắt, đây chính là chuyện trong lòng cô để ý nhất.

30 lần biểu diễn thì anh mới chỉ đến nghe có ba lần.

Nhậm Ngạn Đông biết sau khi anh nói ra thì bọn họ khẳng định sẽ thấy ngăn cách giữa cả hai càng sâu, nhưng nếu không nói thì trong lòng cô vẫn luôn cho rằng anh không yêu cô.

"Điểm này... đúng là anh và em có khả năng nhận định không giống nhau."

Thịnh Hạ: "Cái gì không giống nhau?"

Mặc mặc, Nhậm Ngạn Đông: "Anh cho rằng đó là công việc của em thì về sau em vẫn luôn làm chuyện này như là nghiệp vụ." Nếu là công việc thì anh thấy không cần thiết nhiều lần đến nghe em đàn như vậy.

Nhưng lần diễn đầu tiên thì anh đã đến thăm cô. Lần đó tính là công việc nhưng đối với cô mà nói cũng là ngày đầu tiên đi làm, ý nghĩa không giống nhau.

Lần đó tại New York, có một tòa nhà cao tầng mà đối với bọn họ có ý nghĩa cũng không giống với bất cứ tòa nhà nào khác, bọn họ đã ở tại văn phòng của toàn này nay mà xác định quan hệ.

Cuối cùng một lần ở Bắc Kinh, lúc đó là lần đầu tiên cô tổng kết tuần diễn đầu trùng với ngày đó họp đại biểu của đoàn thương vụ cùng các lãnh đạo chi nhánh, anh cùng họp với các lãnh đạo nhưng có nói bạn gái đang diễn tấu tại đây nên anh cũng đến cổ vũ. Các vị lãnh đạo tự lý giả được lý do anh vắng mặt trong buổi tiệc tối.

Mặt khác khi có buổi diễn trùng với thời gian anh không quá bận, không ảnh hưởng tiến độ công việc, không có đi công tác thì anh sẽ bay qua vào dịp cuối tuần xem cô diễn.

Thịnh Hạ nhìn về phía anh, đột nhiên không biết muốn nói gì nữa.

Nhậm Ngạn Đông đêm nay chủ động nhắc tới vấn đền 'không chung đề tài nói chuyện', "Không có chuyện chung đề tài trò chuyện thì cũng không có gì lớn." Anh nói một ví dụ, "Khóa cùng khóa có giống kiểu với nhau nhưng chúng nó cũng chỉ là đồng loại, là bằng hữu, tụi nó phải cùng mở bằng một chìa khóa mới là một đôi."

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Ngạn Đông từ biểu tình vô ngữ của Thịnh Hạ cảm giác như anh đang nói sai sai gì đó.

Anh buông tay cô ra sau đó liền dùng một tay ôm eo cô, một tay kia ôm vai, anh đem cô ôm chặt vào trong ngực mình.

Chương 27

Thịnh Hạ trước kia thích nhất được Nhậm Ngạn Đông ôm cô như vậy. Khi được anh ôm ấp cô cảm nhận trên người anh có hơi thở mát lạnh có thể đặc biệt chữa khỏi mọi muộn phiền. Nhưng hiện tại, hai người mặc dù gần sát nhau, lại có một vách tường vô hình phân tách cô cùng Nhậm Ngạn Đông ở hai bên.

Có lẽ, cô không nên nghe ba khuyên xuống dưới lầu cùng anh tâm sự. Cô càng nghe anh nói càng chắc chắn khẳng định cả hai người bọn họ đểu không hợp nhau như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Trước đây cô tự mình tưởng tượng lý do lý giải cho hành vi của anh như để tự thuyết phục chính mình không nên quá khổ sở vì anh thật sự bận mới không đi xem cô diễn tấu.

Cô chưa dám nghĩ đến cô và anh quá khác nhau cách nghĩ đến vậy, tựa như trời với đất.

Thẳng tanh thành khẩn tương đãi, có đôi khi là đem kiếm hai lưỡi, nó ở giải quyết một ít vấn đề đồng thời, cũng sẽ huỷ hoại một người đối một người khác ảo tưởng.

Loại cảm giác này đại khái tựa như khi mình còn trẻ có yêu thầm một người nào đó mà đối phương trong lúc vô tình

chỉ nói một câu. Nhưng câu ấy lại có tác dụng giải khát một chút cho tâm hồn người đơn phương đang trong sa mạc hạn hán, có thể mập mờ hiểu như người đó cũng thích mình sao?

Chỉ có ai từng yêu thầm qua mới hiểu được cảm giác vui sướng này.

Sau đó, mình lại mới biết được rằng câu nói kia của anh đều không hề có ý tứ gì như ta tưởng tượng.

"Tam ca." Cô gọi anh một tiếng.

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn để cằm ở trên đỉnh đầu của cô. Do vừa rồi cô không lên tiếng, anh mãi nhìn lùm cây ven đường, sau đó tự nhiên thất thần chìm trong suy nghĩ.

"Tam ca."

"Hửm?" Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn, hỏi cô: "Làm sao vậy?" Chính anh cũng ý thức được anh đang ôm cô thật chặt làm cô không được thoải mái hô hấp nên anh từ từ buông lỏng lực đạo.

"Anh buông em ra mà bình tĩnh nói chuyện được chưa?"

Nhậm Ngạn Đông vẫn ôm cô như cũ không thả, "Anh muốn ôm trong chốc lát, lần sau anh không biết khi nào lại được ô mem như vậy nữa."

Anh biết rõ rằng sau khi nói thẳng thắng rồi thì ngăn cách giữa anh và cô sẽ càng sâu.

Thịnh Hạ hỏi anh: "Anh có từng hối hận hay không?"

Câu hỏi này làm cho cô càng nói càng thương tâm.

Trầm mặc một hồi lâu, Nhậm Ngạn Đông: "Không hề hối hận, nói ra thì chúng ta mới biết được vấn đề nằm ở đâu." Anh cũng đáp ứng với yêu cầu của thịnh thúc thúc rồi, cùng Thịnh Hạ cởi mở chia sẽ mọi chuyện.

"trong lòng em nghĩ như thế nào khi cùng anh nói chuyện rõ ràng?" Dừng một chút, anh nói: "Anh đã suy đoán không đúng."

Ngay từ đầu, anh tự cho rằng cô là do để ý chuyện trước kia cho nên anh cho cô thời gian bình tĩnh, không muốn làm phiền cô.

Nhưng sau khi anh bình tĩnh mới bừng tỉnh nghĩ ra cô cùng anh càng lúc càng xa nhau, trong lòng cô để ý nhất không phải chuyện anh nói dối, cũng không phải quá khứ của anh mà chính là thái độ của anh đối với cô.

Nhưng giờ khắc này, anh lại cảm giác bản thân mình đã đoán sai một lần nữa, cô giống như còn chưa thõa mãn buông bỏ mọi chuyện.

Anh thoáng buông Thịnh Hạ ra: "Nói hết suy nghĩ trong lòng em cho anh biết được không? Anh mới nghĩ được kế tiếp mình phải làm gì." Bằng không đoán tới đoán lui cũng không ra kết quả.

Thịnh Hạ ngửa đầu vừa đúng lúc anh rũ mắt xuống, tầm mắt hai người nhìn nhau.

Cả hai dựa sát vào quá gần, có thể cảm nhận quanh quẩn hơi thở của nhau.

Thịnh Hạ mau chóng dời đi tầm mắt, lướt qua đầu vai anh nhìn về phía sau khu hoa viên.

"Hành động của anh đứng ở góc độ bạn bè em đều có thể lý giải được nhưng em không phải bạn anh. Em mà sớm thông cảm được mọi việc anh làm thì khẳng định em không phải là người yêu."

Nhậm Ngạn Đông: "Còn mặt khác?"

Thịnh Hạ thực bất đắc dĩ: "Em còn muốn cùng anh nói chuyện nhưng anh và em không có tiếng nói chung thì nói làm gì nữa."

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm sườn mặt của cô, anh như đang suy nghĩ có nên nói tiếp ra hay không. Nhưng anh nói nữa sẽ khiến cô không chừng lại mất hứng.

Thấy anh không hé răng, cho rằng anh không còn lời nào để nói, Thịnh Hạ xoay mặt, "Anh vẫn là cảm thấy chuyện cùng chủ đề nói chuyện cũng không có gì đáng bàn nữa đúng không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Anh nói thêm thì lại sợ làm em mất hứng không?"

Thịnh Hạ gật đầu, vốn dĩ công bằng mà suy nghĩ thì nguy hiểm chính là lời nói thật có đôi khi lưỡi dao bén nhọn chọc phá mọi ảo tưởng tốt đẹp, chỉ khoét sâu thêm cho vết thương.

"Nói tiếp đi."

Nhậm Ngạn Đông: "Khoảng cách giữa chúng ta vốn dĩ là không có chung đề tài nói chuyện, không phải sao?"

Thịnh Hạ phát hiện sống lưng cứng đờ, biểu tình trên mặt cũng ngưng kết. Trước mắt bắt đầu là mơ hồ, lúc sau cô mới từ từ nhìn lại rõ.

Thanh âm của cô nghe thật xa xôi, lại nặng nề, "Không chung đề tài thì em và anh còn bên nhau làm chi nữa?"

Nhậm Ngạn Đông đem cả người cô ôm chặt vào trong ngực, hỏi lại: "Em đúng là đã từng không thích chuyện chúng ta không có chung tiếng nói sao?"

Thịnh Hạ: "Đó là bởi vì em yêu anh nên em tự bản thân đã vui vẻ chịu đựng."

Nhậm Ngạn Đông: "Chẳng lẽ anh ở bên em là bởi vì hận em hay sao? Vậy thì anh cũng thật đang tự tra tấn ta chính mình?"

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Ngạn Đông phát giác vừa rồi chính câu nói kia làm cho cô càng không vui, anh vuốt tóc cô, "Anh không phải muốn cùng em tranh cãi."

Thịnh Hạ: "Em biết anh không phải muốn tranh cãi gì. Chỉ là tam ca," cô muốn nói về chuyện trước đây, "Em đã từng nói với anh về ước mơ trước kia của em."

Nhậm Ngạn Đông: "Anh biết."

Anh nói về chính bản thân anh, "Hiện tại công việc của anh đã từng là ước mơ mà anh nhiều năm ra sức làm việc để chứng minh với người trong nhà cũng bởi vì anh không cùng tiếng nói với ba mẹ, cùng bọn họ náo loạn trong một thời gian dài. Anh đã kiên trì học tài chính, vất vả tranh đấu trên thương trường mười mấy năm nhưng hiện giờ tất cả cũng chỉ đơn thuần là công việc. Thịnh Hạ, có thể là do mục đích sống của anh quá thực dụng, sự thật đã đi xa quá ước muốn sơ khai lúc đầu. Cuối cùng anh cũng không thoát khỏi hai chữ 'lợi ích'."

Dùng lại vài giây, anh vẫn là đúng theo sự thật mà nói: "Có bao nhiêu người đã từng ước mơ nhưng cuối cùng khi thực hiện lại không ít nhiều liên quan đến lợi ích bản thân? Mộng tưởng ban đầu đều thuần túy, sau đó lại vô tình bị biến dạng."

"Điểm này anh muốn xin lỗi em vì anh đã quá mức coi trọng thực tế mà xem nhẹ cảm nhận của em."

"Anh cũng muốn sống đơn thuần, nhưng anh đã qua rồi cái tuổi suy nghĩ bốc đồng."

Thịnh Hạ duỗi tay ôm anh, "Em vẽ tranh tặng anh chính là muốn tạo cho anh có thêm vài điều thú vị nho nhỏ. Em muốn cho anh được vui vẻ để anh có thể tìm được cảm giác giống như khi còn nhỏ. Thật ra em chỉ cần nhắn một cái tin nhắn là được thay vì hà tất phí công làm nhiều chuyện như vậy."

Nhậm Ngạn Đông bình tĩnh nhìn cô, không lên tiếng.

Lúc này đây, anh lặng im thật lâu, vừa đang nghĩ vừa đang như muốn quyết định. Trong thời gian thật lâu đến lúc Thịnh Hạ như không còn kiên nhẫn chờ mà gọi anh, "Tam ca."

Nhậm Ngạn Đông hôn xuống bên sườn mặt của cô, phát ra thanh âm khàn khàn: "Cảm ơn."

Anh lại nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi, anh còn nói dối em một chuyện."

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Ngạn Đông: "chuyện công khai tình yêu tối hôm đó mà em từng hỏi anh về cái video kia có phải do nhân viên trong công ty không cẩn thận để lộ ra hay không. Nhưng thật ra đều là không phải, là do anh đã tự công khai trong nội bộ sau đó mới truyền ra ngoài."

Thịnh Hạ sửng sốt, như chợt thông suốt một chút, "Không có gì, em đã rất vui mà." Cô rất vui vì anh lại có thể dùng ảnh chụp của cô làm màn hình điện thoại.

Sau khi bọn họ yêu nhau thì trưởng bối hai nhà cũng từng khuyên đừng nên công khai chỉ vì khả năng về sau nếu chia tay thì bọn họ sẽ tránh bị nghị luận sau lưng thêm mắm thêm muối.

Chủ yếu bối cảnh gia đình hai bên đều đặc thù mà cô lại là nhân vật của công chúng.

Nhậm Ngạn Đông buông cô ra, trước kia anh không hề hiểu cảm giác buồn bực, cũng chưa hiểu ý nghĩa người ta nói chỉ số IQ không hề tỷ lệ thuận với EQ của người khi yêu mà hiện tại thì anh chính mình mới cảm nhận được mình đang là lâm vào mê trận giống thế này.

"Hiện tại anh đã biết vấn đề chính mình ở đâu. Với tính cách của anh có thể ngày một ngày hai khẳng định không thể thay đổi liền nhưng anh sẽ cố gắng."

Anh nhìn vào mắt của cô, "Nếu về sau anh và em có cơ hội nói chuyện, cảm thấy anh không tệ lắm thì em có thể nào lại trao tay em cho anh một lần nữa không?."

Thịnh Hạ dùng sức gật gật đầu, đây là lần đầu tiên cô rớt nước mắt trước mặt người khác, "Lái xe chậm một chút." Cô nâng bước rời đi.

Sau khi lên nhà, Thịnh Hạ không muốn ngồi một chỗ mà phát ngốc. Cô trực tiếp vào phòng tắm, cô làm mọi quy trình tắm giảm béo, dưỡng da như mọi ngày.

Đến khi cô nằm trên giường mới mở di động ra mới nhìn thất có tin nhắn gửi đến trong thời gian cô đang tắm từ bảo an chung cư. Họ gửi tin hình ảnh Nhậm tiên sinh gửi trả thẻ xe tại bảo an ở dưới gara.

Cô nhắn trả lời: 󰀀 cảm ơn, không cần phiền các anh. Ngày mai tự tôi đến lấy. 󰀀

Sau đó, cô tắt đèn phòng trong nháy mắt lại trở nên đen nhánh một mảnh.

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm vào trần nhà. Trong đầu cô không biết bản thân suy nghĩ cái gì.

Cả một đêm dài cô cũng không rất gian nan không chợp mặt được.

Mãi cho đến khi bên cửa sổ dần dần có ánh sáng chiếu vào, trời đã sáng.

Ngoài trời hôm nay là một ngày trong xanh và nắng ấm.

...

Đến tuần đầu tiên cũa tháng ba, Thịnh Hạ ghi danh thi vòng hai do cô sơ điểm thi không đạt so với ghi danh chuyên nghiệp đệ nhưng kết quả cũng coi như khá hài lòng.

Đây là một điều làm cho cô vui vẻ nhất trong mấy tháng qua.

Rời khỏi trường học, Thịnh Hạ gọi điện thoại cho Hạ nữ sĩ, "Kết quả thi của con cũng không tệ lắm, hẳn là không thành vấn đề."

Hạ nữ sĩ bắt đầu lải nhải như mọi ngày, "Con nếu một lòng học tập lúc còn ở đại học, không tốn thời gian nhiều cho tập luyện đàn violon thì hiện tại con đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi biết không?"

Thịnh Hạ: "Mẹ, lúc trước chẳng phải do con không có hứng thú lắm sao, nếu không vậy thì lúc này không chừng con đã trở thành tài phiệt giàu số một thế giới."

Hạ nữ sĩ: "......" Bị nghẹn nhất thời nói không ra lời.

"Con còn rang tranh luận với mẹ!"

Hạ nữ sĩ hỏi nữ nhi: "Trưa này con muốn ăn gì?"

Thịnh Hạ: "con và Mẫn Du hẹn ăn tại nhà hàng của bạn rồi."

Hạ nữ sĩ: "Con còn có bạn khác sao?"

Thịnh Hạ: "...... Mẹ, lời này của mẹ là có ý gì, cái gì mà con còn có bạn khác là sao?"

Hạ nữ sĩ ý tứ là: "Con ở Bắc Kinh không phải là chỉ có mỗi quen thân với Mẫn Du thôi sao? Trước kia bạn tốt của con không phải đều ở Thượng Hải sao?"

Thịnh Hạ: "bạn của Mẫn Du cũng giống như bạn con rồi. Mẹ còn không biết con của mẹ ai gặp cũng thích, hoa gặp hoa nở, mọi người đều mến con à."

Hạ nữ sĩ xoa xoa ấn đường, trong khoảng thời gian này bởi vì con gái mình chia tay, tâm tình khá kém, bà cũng chiều theo mọi chuyện cô thích, "Thịnh Hạ, con cũng có nói chuyện tử tế không đây!"

Thịnh Hạ cười cười, ngữ khí bình thường, "Được rồi, không giỡn với mẹ nữa, mẹ bận việc đi."

Thịnh Hạ cùng Mẫn Du hôm nay hẹn ăn cơm với Chu Minh Khiêm. Chu Minh Khiêm cũng không biết chạm phải sợi dây

thần kinh nào đáp ứng muốn tự mình xuống bếp làm món ăn Quảng Đông, mời luôn vài người bạn thân qua ăn cơm.

Tự nhiên, vài người bạn thân này cũng bao gồm có cô.

"Hôm nay còn có ai qua vậy?" Thịnh Hạ hỏi Mẫn Du.

Mẫn Du đang chỉnh trang phục, bỗng nhiên ấn đường nhíu lại, khóe mắt giống như có tâm sự.

"Hỏi chị đó."

"Cái gì?"

Mẫn Du lúc này mới nghe được thanh âm giọng nói của Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ: "Hôm nay còn có sang nhà Chu Minh Khiêm?"

Mẫn Du lắc đầu, không rõ lắm, cô cùng Chu Minh Khiêm cũng không tính là quen thân, chỉ là hợp tác vui vẻ trong công việc. Sau đó bởi vì bộ phim điện ảnh này, khoảng cách hai người bỗng nhiên kéo gần thêm một chút.

Cô hiện tại vô tâm không nghĩ rằng Chu Minh Khiêm còn mời bạn bè nào khác, chỉ cảm thấy chính mình già rồi, "Em xem chị có nếp nhăn nơi khoé mắt có nhiều hay không?"

Thịnh Hạ: "Phụ nữ mà nhìn chằm chằm vào gương không phải là chính mình tự ngược đãi bản thân sao? Chị tự mở di động rồi nhìn xem mình đẹp thế nào."

Mẫn Du: "......" Chớp chớp mắt, vô lực phản bác.

Thịnh Hạ đưa sang cho Mẫn Du gương trang trang điểm, "Đừng nhìn nữa, nhìn hoài cũng không đẹp thêm được. Em sẽ không vì lý do gì mà chụp ảnh chung với chị đâu?"

Mẫn Du thật liền mở camera của di động tự xem qua màn hình selfie, nói: "Vì sao lại nói vậy?"

Thịnh Hạ nâng má: "Bởi vì chị quá đẹp, sẽ khiến em thấy mặc cảm tự ti."

Mẫn Du ha ha cười, tâm tình bỗng nhiên tốt lên không ít.

Ở trong mắt Thịnh Hạ, Mẫn Du thật sự xinh đẹp, thành thục gợi cảm. Trong vòng cô Mẫn Du là người đại diện đẹp nhất.

Cô hỏi Mẫn Du: "Chu Minh Khiêm có bạn gái không?"

Mẫn Du không đáp hỏi lại: "Em quan tâm đến anh ta sao?" Cô nói thêm một câu: "ba của Chu Minh Khiêm là trùm buôn đá quý mà anh ta lại không muốn kế thừa gia nghiệp. Anh ấy vẫn luôn thích đóng phim điện ảnh, lại là một lãng tử tình trường, trông cậy vào anh ta đối với ai toàn tâm toàn ý thì cũng thật quá khó."

Thịnh Hạ vốn suy nghĩ chính là, Chu Minh Khiêm cùng Mẫn Du rất xứng đôi về ngoại hình thế nhưng còn phải nghĩ lại tính cách của anh ta là một lãng tử tình trường.

Cô nói: "Chu Minh Khiêm không phù hợp với gu của chị à."

Mẫn Du tự chụp mấy tấm ảnh lại thất thần nói: "Uhm, em hẳn là cũng sẽ không thích người như vậy." Ở trong lòng Thịnh Hạ, tam ca nhà cô là tốt nhất.

Chính xác là như vậy, Nhậm Ngạn Đông ngoại trừ tính tình cao lãnh, thì cũng rất ít có ai đuổi kịp mị lực của anh, đặc biệt là khi anh bày mưu lập kế trên thương trường.

Khi các cô đến nhà Chu Minh Khiêm thì những người khác đều đến đông đủ, đang chơi đánh bài.

Hôm nay cơ bản đều là người của đoàn phim, Cố Hằng và Lệ Viêm Trác cũng đến.

Nhiều lần tụ họp nên tất cả đều quen thuộc nên khi mọi người gặp lại chỉ đơn giản chào hỏi qua, ai đang chơi thì tiếp tục bận việc nấy.

Thịnh Hạ cũng tham dự chơi đánh bài, trước đây cô không tính chơi đánh bài nhưng do Chu Minh Khiêm khuyến khích cho cô đánh lại thêm vừa lúc cùng Cố Hằng bồi dưỡng ăn ý.

Cô cùng Cố Hằng ngồi đối diện, Lệ Viêm Trác cùng Mẫn Du là người đối diện.

Chu Minh Khiêm chụp mấy tấm ảnh tại bài bài sau đó vào phòng bếp chụp mấy thứ đồ ăn đăng trên Weibo: Bạn bè tụ họp đến để thưởng thứ tài nghệ của tôi.

Đăng thêm mấy tấm ảnh đã chụp.

Status này vừa đăng thì một tiếng rưỡi sau trở thành hot search.

Nhậm Ngạn Đông ngay từ đầu không nhìn thấy nhưng vẫn là Hướng thư ký nói với anh.

Hôm nay giữa trưa Nhậm Ngạn Đông có hẹn liên quan đến hợp tác giữa hai công ty, Hướng thư ký báo cáo cho anh rằng Tưởng tổng hai phút sau đã đến dưới lầu.

Tưởng tổng, Tưởng Bách Xuyên, là bạn bè của Nhậm Ngạn Đông, cũng là một trong những cổ đông. Tưởng Bách Xuyên đầu tư vào Viễn Đông nên bọn họ vẫn thường xuyên trao đổi trong công việc.

Nhậm Ngạn Đông: "Cậu ta tới làm gì?" Nếu là có chuyện quan trọng, Tưởng Bách Xuyên sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho anh, sẽ không trực tiếp hẹn trước với thư ký như vậy.

Hướng thư ký đáp: "Tưởng tổng nói thuận đường đem hợp đồng sang cho ngài xem."

Nhậm Ngạn Đông gật gật đầu, là liên quan đến hợp đồng hợp tác.

Quỹ đầu tư của Viễn Đông giữ một phần niêm yết chứng khoán mà hiện tại anh muốn dùng phương thức thu mua, ủy thác cho phía ngân hàng đầu tư của Tưởng Bách Xuyên.

Đang nói thì cửa văn phòng đẩy ra, Tưởng Bách Xuyên tiến vào phòng.

Nhậm Ngạn Đông: "Hôm nay cậu sao có thời gian rảnh vậy?" Đưa hợp đồng chỉ là việc nhỏ, cũng cần một lão bản như anh đặc biệt đến một chuyến.

Tưởng Bách Xuyên đem văn kiện ném ở trên bàn của anh, ngồi vào sô pha bên kia, "Ngày mai tôi muốn đi công tác, sẵn sang đây cùng cậu thảo luận một chút về hạng mục này."

Nhậm Ngạn Đông cầm ly nước, đang muốn đứng dậy ngồi vào phía đối diện Tưởng Bách Xuyên, Hướng thư ký nhỏ giọng nhắc nhở anh, "Nhậm tổng, hot search... có xóa hay không?"

Nhậm Ngạn Đông click mở di động, mở Weibo, là hot search của Chu Minh Khiêm, bên trong có hai ảnh chụp có Thịnh Hạ ngồi bên cạnh Lệ Viêm Trác.

Chuyện này vừa nhìn qua cũng là hiểu rõ là do Chu Minh Khiêm cố ý.

"Trước tiên cứ để như vậy, lát sau tôi sẽ nói tiếp với cô."

Hướng thư ký hiểu ý anh, liền rời khỏi văn phòng.

Tưởng Bách Xuyên nhìn anh, "cậu xóa hot search thành nghiện rồi à?"

Nhậm Ngạn Đông ngồi qua bên kia sô pha, "Hôm nay trước tiên không cần xóa vội, tôi dùng weibo của Viễn Đông share tiếp status này của Chu Minh Khiêm."

Tưởng Bách Xuyên cười: "Ý tưởng này đổi lại cũng không tồi."

Nhanh sau đó có một người bạn nhắn đến hỏi: Di, không phải là chia tay rồi sao? Động thái này của cậu là ý gì?

Nhậm Ngạn Đông đem màn hình điện thoại đưa cho Tưởng Bách Xuyên nhìn xem, "Có nên trả lời hay không đây?"

Tưởng Bách Xuyên gật đầu, "trả lời đi, là hoà bình chia tay, cũng nên hiểu biết một chút."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 28

Đôi mắt của Nhậm Ngạn Đông híp lại nhưng Tưởng Bách Xuyên ra vẻ như không thấy, chỉ cười không nói. Nhậm Ngạn Đông thu hồi di động, rời khỏi Weibo, quay lại công việc nên anh cũng thuận tay cho qua.

Tưởng Bách Xuyên nhìn anh, thấy anh vẫn luôn đánh chữ, "Cậu thật đúng là cho qua sao?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Tôi giống khờ vậy à?"

Tưởng Bách Xuyên nói thẳng không kiên kỵ chi, "Trong khoảng thời gian này tôi cũng không thấy cậu thông minh được chỗ nào đi."

Tưởng Bách Xuyên lại hậu tri hậu giác, "Cậu cũng chỉ share cái tin mà thôi, trong nhóm bạn làm sao nhanh như vậy phát hiện được chứ?"

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, anh cũng không share tin mà dừng ở chỗ ô bình luận đánh nhanh hai chữ ' share tin '.

Với tính tình của Nhậm Ngạn Đông không muốn nói nhiều mà Tưởng Bách Xuyên cũng đoán đại khái nhưng anh cũng không muốn đi sâu vấn đề này.

Anh cùng Nhậm Ngạn Đông chưa từng có thói quen nói chuyện về vấn đề tình cảm nên đề tài này cứ như vậy mà dừng lại. Anh quay sang bàn về hạng mục hợp tác, "Nếu là đem tài sản sở hữu niêm yết bán ra, nội trong thờ gian ngắn không nhất định sẽ gặp được người mua thích hợp."

Nói đến tài sản toàn bộ niêm yết thì yêu cầu đối phương phải có thực lực tài chính hùng hậu.

Nhậm Ngạn Đông đã xem xong các email về công việc, đem điện thoại để̉n sang một bên, "Không nóng vội gì, sẽ có người tìm tới cửa thôi." Anh đứng dậy đi pha cà phê.

Mời Tưởng Bách Xuyên và Thẩm Lăng cũng chỉ là cà phê hòa tan linh tinh, một ly nước ấm liền có thể giải quyết vấn đề.

Tưởng Bách Xuyên suy nghĩ một lát, bọn họ trong vòng bạn bè nhưng thật ra không có cảm thấy hứng thú đối với ngành sản xuất này, anh hỏi: "cậu là đoán chính xác đối phương sẽ mua, mới quyết định bán ra à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Bằng không tôi làm gì có thời gian quan tâm đến những việc này?"

Tưởng Bách Xuyên: "Cậu cứ như vậy nắm chắc kết quả à?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "Tôi khi nào làm mà không nắm chắc chưa?"

Tưởng Bách Xuyên chế nhạo nói: "Có nắm chắc rồi sao còn bị chia tay vậy?"

Ngón tay Nhậm Ngạn Đông hơi dừng lại rồi sau đó chỉ sang hướng cánh cửa ra phòng, "Cửa ở hướng kia!"

Tưởng Bách Xuyên cười cười, không muốn tiếp tục trêu chọc. Tiếp theo anh nói đến hạng mục sẽ hấp dẫn điểm gì đối với người mua. Nhậm Ngạn Đông cũng chưa nói gì thêm nên anh cũng không muốn truy vấn.

Nếu Nhậm Ngạn Đông không lo thì anh cũng tạm thời an bài đội nhóm nhân viện theo sát hạng mục này, "Chờ tôi đi công tác trở về sẽ tiếp tục bàn nhỉ."

Nhậm Ngạn Đông thuận miệng hỏi câu: "cậu đi trong bao lâu?"

Tưởng Bách Xuyên cũng không xác định, "Hai tháng hơn." Một hạng mục thu mua khác ở bên đó cũng khá phức tạp, yêu cầu có liên quan đến chính xách điều kiện của chính phủ quốc gia. Cuối cùng kết quả có thể không thuận lợi hoàn thành sớm được.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, lại hỏi, "Trong lúc này cậu sẽ không trở lại?"

Tưởng Bách Xuyên: "Hẳn là tôi cũng không có thời gian."

Nhậm Ngạn Đông đứng dậy đi đến bàn làm việc, từ trong két sắt lấy ra một phần báo cáo điều tra về hạng mục. Anh đối cái hạng mục này cảm thấy hứng th mà vốn dĩ là chờ Tưởng Bách Xuyên có thời gian rảnh để trao đổi. Kết quả Tưởng Bách Xuyên lại đi hơn hai tháng sau mới về.

"cậu nhìn xem thử cái này nếu cậu có chút hứng thú thì chúng ta bàn tiếp các chi tiết qua điện thoại."

Tưởng Bách Xuyên: "Uhm." Anh vương tay lấy văn kiện.

Xong chuyện công việc, Nhậm Ngạn Đông tùy ý hỏi thêm: "Cậu đi hơn hai tháng không trở về, vợ của cậu không có ý kiến sao?"

Tưởng Bách Xuyên: "Cô ấy hiện tại vừa lúc đang ở bên đó nên tôi muốn đi sang sẵn tiện vừa là công tác vừa sang thăm." Anh vừa cười vừa nói: "Hiện tại tôi đã tự quy định, chúng tôi không được vượt qua một tháng không gặp nhau."

Anh bưng ly cà phê lên nhẹ nhấp một ngụm, hương vị quá giống nhau.

Nhậm Ngạn Đông gật gật đầu, tò mòi nói lên: "Nhà tôi cũng là nhiều nhất không thể vượt qua một tháng không gặp." Ngày thường không phải là bận quá thì một hai tuần phải gặp mặt, nếu bận có hạng mục công tác thì cũng không thể chia xa hơn một tháng.

Tưởng Bách Xuyên vốn định nói, Thịnh Hạ hiện tại đã không phải là người nhà cậu nhưng lời tới bên miệng cuối cùng anh cũng nhịn nuốt xuống theo ngụm cà phê.

Tình cảnh của anh cùng vợ, so với Nhậm Ngạn Đông và Thịnh Hạ cơ bản không khác nhau lắm.

Phần lớn thời gian của bọn họ đều là làm việc ở các quốc gia khác nhau, không cùng ở một nơi, hoặc có khi đi qua lại mất hai ba mươi tiếng ngồi máy bay.

Cà phê uống xong thì Tưởng Bách Xuyên cáo biệt rời đi.

Văn phòng trở nên an tĩnh, Nhậm Ngạn Đông cầm lấy di động muốn nhìn lại Weibo, ngón tay dừng lại ở màn hình còn đang mở lúc sáng, cuối cùng quyết định đặt điện thoại sang một bên.

Anh nhắn tin cho Hướng thư ký: □ cô tự sửa lại mật mã của Weibo chính thức này và về sau tự cô sắp xếp đăng tin cho ổn thỏa là được. □

Lần trước vì muốn công khai tình yêu nên anh muốn chính mình tạo mật mã riêng, cái tin chính thức phát từ weibo của Viễn Đông cũng do chính anh đăng.

Hướng thư ký: □ được, Nhậm tổng. □

Nhậm Ngạn Đông đem điện thoại cất sang một bên, xoa xoa ấn đường. Ba giờ chiều anh còn một cuộc họp nên anh tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì weibo của Viễn Đông chia sẽ tin của Chu Minh Khiêm làm cộng đồng mạng có đề tài và bạn bè hai bên sôi nổi bàn luận suy đoán trên diễn đàn. Viễn Đông rốt cuộc có ý gì? Vì sao lại chia sẽ một dòng tin đăng của một đạo diễn?

Là buông bỏ Thịnh Hạ hay vẫn là nhớ mãi không quên?

Cái hành động chia sẽ này thật làm mọi người như lâm vào mê cung, phía dưới ô bình luận sôi nổi.

Động thái được duy trì cho đến tối cùng ngày mà vẫn còn nằm ở vị trí hot search trên bảng tin tìm kiếm. Nếu là trước

kia, chỉ cần hot search có liên quan đến Thịnh Hạ thì nhanh chóng mọi người sẽ không thấy. Ngược lại hôm nay trạng thái tin tức này vẫn tự nhiên tồn tại theo số lượng cộng đồng mạng theo dõi.

Lúc trước trong giới giải trí còn nói đùa rằng tìm ai đóng phim cũng không nên tìm Thịnh Hạ bởi vì hot search tuyên truyền một giây bị sau sẽ bị mất dấu ngay.

Có người bạn nhắn tin cho Chu Minh Khiêm vận khí của cậu không tồi, đến cả Nhậm Ngạn Đông không dám xóa hot search.

Chu Minh Khiêm đáp ' ha hả ' hai tiếng.

Bọn họ tụ họp liên tục đến hơn 9 giờ tối. Về đến nhà, Thịnh Hạ có chút mệt mỏi nên cô chỉ tắm nhanh hơn so với thời gian bình thường. Lúc dự định lên giường ngủ, có tiếng chuông của điện thoại gọi vào, là một dãy số lạ.

Cô nhìn chằm chằm dãy số này trong vài chục giây mới quyết định nghe máy.

"Là tôi."

Một thanh âm từ giọng nói của nữ.

Thịnh Hạ nhận ra là giọng của Thương Tử Tình.

Sau một thời gian kể từ lúc sự việc náo loạn của cả hai, cô cùng Thương Tử Tình chưa nói chuyện qua một câu.

Thương Tử Tình biết Thịnh Hạ không thích vòng vo, nên nói thẳng ý đồ của cô, "Tôi đã đến dưới khu chung cư muốn cùng cậu nói chuyện về Mẫn Du."

Bởi vì sự tình có liên quan đến Mẫn Du nên Thịnh Hạ mới quyết định xuống lầu một chuyến.

Thịnh Hạ đã xong các bước dưỡng da nên không nghĩ cần trang điểm gì. Cô chỉ chọn thay một cái váy gợi cảm và để xõa tóc và nhìn tổng thể mình trong gương mới bước ra cửa.

Khi Thịnh Hạ đến dưới lầu thì ô tô của Thương Tử Tình đã ngừng ở ven đường. Tối nay Thương Tử Tình tự lái xe lại đây, cô ấy đẩy cửa xuống xe lúc vừa nhìn thấy Thịnh Hạ,.

Thương Tử Tình vừa tham dự hoạt động tuyên truyền tối nay nên trực tiếp tìm Thịnh Hạ sau khi kết thúc tiệc. Cô ấy cũng đang mặc lễ phục dạ hội, trang điểm gợi cảm. Lúc cô nhìn thấy Thịnh Hạ thướt tha đi tới, chợt cảm giác áp bách một ít không khác lắm so với khi gặp Nhậm Ngạn Đông.

Thịnh Hạ dừng lại chỗ cách cô ấy hơn hai bước chân, ánh mắt lãnh đạm, "Có chuyện gì cô nói mau đi."

Thương Tử Tình nhàn nhạt cười, tay tự nhiên dựa vào cửa xe, "chuyện này đã xảy ra bao nhiêu năm trước rồi, cô còn nhớ không?"

Thịnh Hạ không chút để ý nói: "Đầu óc và trí nhớ của tôi không tốt lắm."

Thương Tử Tình nhẹ nhàng ' a ' một tiếng, không thú vị mà muốn tranh cãi. Cô ấy tới cũng không phải cùng Thịnh

Hạ đôi co ai đúng ai sai, dù sao cô và Thịnh Hạ đời này không có khả năng giải hòa.

Cô nói ngắn gọn, "Cô đổi người đại diện trước đi vì tôi bây giờ cũng ngại chuyện Mẫn Du sau này sẽ có ảnh hưởng đến cậu. Rốt cuộc mặc dù chúng ta không có tình cảm thân thiết nhưng ít nhất vẫn là nễ tình bạn học cũ, đúng không?"

Cô đang muốn chặt đứt các thế lực của Mẫn Du, làm cho cô ta rời xa giới giải trí tránh ở trước mặt Dư Trạch.

Cô cảm giác được Dư Trạch vẫn chưa dứt tình với Mẫn Du.

Cũng không lạ gì vì họ là mối tình đầu của nhau, lại tồn tại đến nhiều năm như vậy.

Dư Trạch trước nay cũng chưa muốn bền lâu hơn với người phụ nữ nào, chẳng qua gặp dịp thì chơi thôi, nhưng là trong mắt Mẫn Du không dễ cho qua được việc này mà một hai phải chia tay.

Trước đó mấy tháng Thương Tử Tình buồn bực nhưng bởi vì bối cảnh của Nhậm Ngạn Đông là bạn trai Thịnh Hạ. Không phải người mà cô có thể dễ vướng vào được nên khi cô ngáng chân Mẫn Du cũng đều phải lo trước lo sau, sợ đắc tội Thịnh Hạ. Ngàn lần cô không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ chia tay.

Mà gia đình Thịnh Hạ so với nhà cô không quá chênh lệch lắm nên cô bây giờ không cần phải xem sắc mặt của ai để hành sự.

Thịnh Hạ như cũ phong khinh vân đạm, "Tôi lại cảm thấy người đại diện nên đổi nghệ sĩ thì đúng hơn." Cô lướt qua hai mắt Thương Tử Tình, xoay người liền rời đi.

Lên lầu, Thịnh Hạ một chút buồn ngủ đều không có, cô ghé vào cửa sổ một lát mà ngắm cảnh bên ngoài.

Ba tháng này cô phải đi Thượng Hải để đóng phim vì lịch quay là bắt đầu cuối tháng tư. Cố Hằng vừa hoàn thành một bộ điện ảnh thì Chu Minh Khiêm liền tranh thủ trước tiên khởi động ngay.

Ngày đó lúc ra sân bay đi Thượng Hải, Hạ nữ sĩ cũng thuận tiện đi công tác nên cùng ngồi xe với Thịnh Hạ nhưng bà bay sang Thâm Quyến.

Dọc theo đường đi, Thịnh Hạ chỉ vùi đầu vẽ tranh còn Hạ nữ sĩ tập trung xem tư liệu hội nghị. Khi bà lơ đãng ngẩng đầu vừa thấy được Thịnh Hạ đang họa.

Bức tranh đang được vẽ dang dỡ là một buổi tối trời mưa, ô tô ngừng ở ven đường, đèn xe sáng lên, ánh sáng đền được tô chiếu cả hai bên đường, bên cạnh ô tô còn có lời thuyết minh: Cần gạt nước cũng đang làm việc....

Cô: "......"

Ngước mắt nhìn con gái mình chính là lúc Thịnh Hạ cũng đang đắm chìm trong thế giới hội họa, không hề chú ý rằng bà đang ngắm nhìn cô.

Hạ nữ sĩ chỉ có thể lắc đầu, tiếp tục xem tư liệu.

Loại này tâm tính trẻ con của cô bà cũng không biết chừng nào có thể thay đổi được.

Bức họa này chỉ hoàn thành một phần cảnh tượng mà không có họa nhân vật nào vì thời gian cũng không dư dả. Thịnh Hạ tô màu xong thì cất bộ công cụ đi.

Hạ nữ sĩ nghiêng sườn mặt hỏi, "Con vẽ gì vậy?"

Thịnh Hạ: "một cảnh tượng trong phim thôi."

Hạ nữ sĩ dặn dò nói: "Mỗi ngày sau khi kết thúc công việc thì phải gọi liền cho bà ngoại con đi. Con đều ở khách sạn suốt nên bà ngoại cứ nhắc mãi sợ con chịu cực khổ."

Thịnh Hạ gật đầu, nhìn tranh vẽ mà thất thần đáp lời.

Hôm nay Mẫn Du không cùng đồng hành với Thịnh Hạ vì tối nay cô ấy phải tham gia tiệc cưới của bạn. Sáng sớm mai cô ấy đi chuyến bay sau mà Thịnh Hạ lại không muốn dậy sớm nên hôm nay cô đi trước.

Cô không mang nhiều hành lý lắm chỉ một cái nhỏ. Sau khi cô xuống máy bay, cô đeo kính đen cùng với khẩu trang.

Vì hình ảnh của cô khá bắt mắt nên mặc dù ngụy trang khá kín nhưng cô vẫn bị fans nhận ra.

Hai người phụ nữ đặc biệt khá kích động nên ngay từ khoảng cách xa đã bắt đầu chụp hình. Sau đó hai người đó tự nghĩ lần sau còn không biết năm nào tháng nào có thể nhìn thấy Thịnh Hạ nên liền tiến lên xin chữ ký của cô.

Thịnh Hạ gật đầu, dời bước sang chỗ khác để không ảnh hưởng đến người đang đi ra khỏi sân bay.

Đến đại sảnh của ga quốc nội, Nhậm Ngạn Đông cùng đoàn người và Hướng thư ký từ Thiên Tân bay đến Thượng Hải, Nhậm Ngạn Đông xuống máy bay liền nhận cuộc gọi. Anh cũng đang hướng mắt nhìn thẳng con đường phía trước,.

Hướng thư ký thấy được hình bóng quen thuộc cách đó không xa, cô đang ký tên cho fans. Mà bên này cô thấy Nhậm Ngạn Đông đang nói chuyện điện thoại nên cũng không gián đoạn anh.

Nhậm Ngạn Đông như cảm giác được khi anh vô tình nhìn sang bên tay trái, bước chân định trụ. Anh đã hơn một tháng không gặp cô.

Trong điện thoại chợt ngưng nói chuyện mười mấy giây, người bên kia điện thoại là thuộc chi nhánh phụ trách ở hải ngoại đang báo cáo với Nhậm Ngạn Đông tình hình công tác. Đối phương tự nhiên không nghe được thanh âm gì nên lập lại câu nói hai ba lần.

Vẫn là không có động tĩnh nên người bên kia thì vẫn nói chuyện mà anh còn có thể nghe được trong điện thoại truyền đến thanh âm ồn ào ngay tại sân bay.

"Nhậm tổng?"

Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn: "Uhm, cứ tiếp tục."

Anh thu hồi tầm mắt, nâng bước rời đi.

Khi Thịnh Hạ vừa ký tên xong, cô kéo khẩu trang lên và đẩy rương hành lý đi ra. Mẫn Du đã sắp xếp xe đón cô nên vừa rồi cô cũng nhận được tin nhắn có bảng số xe.

Khi cô đang nhìn theo hướng đi thì chợt ngưng lại cô hoảng hốt trong nháy mắt khi cửa xe vừa đóng lại, chính là cách điểm dừng ô tô không xa.

Cô vừa mới không nhìn lầm, bóng dáng của tam ca.

Di động cũng cùng lúc vang lên, là Lệ Viêm Trác gọi điện thoại đến.

Cô nhìn trong vài giây, tiếp nghe, "Lệ tổng, chào anh."

Lệ Viêm Trác: "Ở chỗ sảnh chờ, xe tôi đang đi đến."

Thịnh Hạ còn tưởng rằng chính mình nghe lầm: "Lệ tổng, anh cũng ở sân bay à?"

Lệ Viêm Trác đáp bằng thanh âm ' uhm ', giải thích thêm: "Xe của đoàn phim đang cần đi công chuyện nên đ ingang cùng vừa lúc tôi đi công tác trở về, thuận tiện đón cô về nội thành."

Thịnh Hạ: "Cảm ơn Lệ tổng, phiền anh rồi."

Lệ Viêm Trác: "không cần khách khí với tôi đâu."

Cô cúp điện thoại vẫn còn đang suy nghĩ về cái bóng dáng kia. Cô chỉ là vội vàng thoáng nhìn thấy nhưng dù sao khoảng cách xa như vậy mà cô cũng có thể nhìn ra anh.

Cô cất điện thoại vào túi áo khoát, theo dòng người đi ra ngoài.

Tới ga chờ thì xe của Lệ Viêm Trác đã chậm rãi dừng lại.

Xe dừng hẳn thì tài xế xuống đem hành lý của cô đặt vào cốp. Vì bọn họn đang ở nơi công cộng, lại ngại có phóng viên giải trí nên Lệ Viêm Trác không tiện xuống xe đón. Anh duỗi cánh tay dài mở cửa xe cho cô từ bên trong.

Thịnh Hạ mỉm cười, khách khí nói: "Cảm ơn."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 29

Tuy rằng vài lần Thịnh Hạ và Lệ Viêm Trác cùng mọi người dùng cơm, đánh bài nhưng bọn họ nói chuyện cũng không nhiều, không tính là thật sự quen thân.

Ngồi chung một xe có vẻ khả buồn tẻ, mà nói chuyện phiếm cũng chỉ là qua loa một chút.

Nếu cô sớm biết Lệ Viêm Trác đón cô thì còn không bằng cô tự ngồi xe điện ngầm về nội thành.

Lệ Viêm Trác cũng cảm thụ được anh vốn dĩ chính là không phải người hay nói nhiều nhưng vì ngại Thịnh Hạ không được tự nhiên nên anh chủ động hỏi: "Cô thấy kịch bản phim thế nào?"

Thịnh Hạ nghiêng sườn mặt sang, khiêm tốn một chút trả lời: "tôi nghiên cứu thấy cũng không khác với tôi lắm."

Kỳ thật cô đã nhớ kỹ trong lòng lời thoại trong phim. Ngay cả cảnh tượng trong phim cô đều có thể tưởng tượng mà vẽ ra được vài cảnh.

Lệ Viêm Trác gật đầu, "Nghiền ngẫm không ra thì có thể hỏi Chu Minh Khiêm và Cố Hằng." Anh vốn dĩ tính xử lý một ít văn kiện trên xe. Bỗng nhiên anh lại thay đổi chủ ý, đem văn kiện cất đi.

Hỏi cô: "Về sau cô không diễn đàn violon nữa sao?"

Thịnh Hạ: "Sẽ không vì hiện tại mỗi ngày tôi cũng có luyện đàn, cũng mục đích duy trì xúc cảm."

Lệ Viêm Trác cười nhạt, "Tôi lại nghĩ về sau cô muốn làm công việc về tài chính."

Thịnh Hạ dừng một lát, nghiêm túc suy xét sau lại gật đầu, "Có lẽ vậy, nhưng tôi sẽ không để bị ảnh hưởng giữa cả hai."

Lệ Viêm Trác: "Vậy là tốt rồi, hy vọng về sau tôi còn có cơ hội nghe cô diễn tấu."

Thịnh Hạ ngẩn ra, "Anh đã nghe tôi đàn rồi sao?"

Lệ Viêm Trác cười cười, không đáp mà hỏi lại, "Cô đối với tôi thật một chút ấn tượng cũng không có sao?"

Thịnh Hạ cẩn thận ngẫm nghĩ lại hồi ức khi cô còn ở Thượng Hải, lúc cô bắt đầu luyện đàn, nghĩ đến các bạn bè cô quen, vẫn là không có kết quả.

Cô đành phải nói đùa chút: "Tôi lựa chọn kết quả bị mất trí nhớ. Con người của tôi là loại mang theo tâm lý ghen ghét đối quá ai quá ưu tú, thường tôi không thèm nhớ kỹ quan hệ gì với họ."

Lệ Viêm Trác nhìn cô, khóe miệng anh vương chút ý cười càng thêm thâm trầm không ít, cũng không nhắc nhở gì: "Sau khi cô đến Thượng Hải thì cô còn nhớ đến người thầy violon ưu tú nhất là ai hay không?"

Cô làm sao có thể không nhớ người thầy đã dạy cô nhiều năm chứ?

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm Lệ Viêm Trác mà nhớ đến họ Trác của thầy, cô bừng tỉnh: "Anh là con của Trác lão sư à?"

Lệ Viêm Trác gật đầu, "Đã lâu không gặp."

Thịnh Hạ nghĩ lại thời gian mười sáu bảy năm trức, có lẽ anh đã từng nghe qua cô diễn tấu nhưng cô không ấn tượng lắm.

Cô nhanh hỏi: "Trác lão sư có khỏe không?"

Lệ Viêm Trác: "Còn tốt. Bà vẫn luôn ở nước ngoài an dưỡng." Anh nói: "Chờ đến thời tiết thoải mái vào giữa tháng tư, mẹ tôi sẽ về nước tịnh dưỡng hai tháng."

Thịnh Hạ: "Đến lúc đó anh nhắn tôi nhe, tôi muốn đến thăm Trác lão sư."

Trác lão sư lúc ấy là nghê sĩ đàn violon nổi danh tại Thượng Hải. Từ năm tuổi đến tám tuổi cô vẫn luôn theo Trác lão sư học tập.

Có hôm Hạ nữ sĩ nói với cô sang học người thầy khác vì Trác lão sư té xỉu khi đang dạy học. Bà nằm ở bệnh viện chờ phẫu thuật nên về sau bà không thể đàn tiếp.

Lớn lên một chút cô mới biết được do thân thể Trác lão sư không khỏe mà chồng bà không muốn thấy bà mệt nhọc nên sau khi bà trải qua ba lần giải phẫu, liền xuất ngoại định cư.

Thịnh Hạ đối khi ký ức lúc nhỏ cũng không nhớ nhiều nên cô hỏi Lệ Viêm Trác, "Lúc ấy anh cũng thường xuyên luyện đàn à?"

Lệ Viêm Trác lắc đầu, "tôi chỉ là ngẫu nhiên gặp cô khi cô lần đầu tiên đến học."

Thịnh Hạ đối với sự tình phát sinh lúc năm tuổi một chút ấn tượng đều không có. Cô muốn Lệ Viêm Trác kể thêm trạng thái khi đó của cô như thế nào.

Lệ Viêm Trác cười: "Thật muốn nghe sao?"

Thịnh Hạ gật đầu, biểu tình nghiêm túc.

Lệ Viêm Trác liền kể lại những việc anh còn nhớ cho cô nghe. Anh sở dĩ lúc ấy đối Thịnh Hạ ấn tượng khắc sâu bởi vì cô đã khóc đến rối tinh rối mù.

Lần đó là dì của cô dắt đi học. Hạ cữu cữu ôm cô dỗ dành hơn nửa tiếng đồng hồ mà cô vẫn là khụt khịt không ngưng khóc.

Do Hạ cữu cữu ngại ảnh hưởng đến các bạn nhỏ khác đang học chung nên mau chóng ôm Thịnh Hạ đến văn phòng của mẹ anh cùng trùng hợp lúc ấy anh cũng đang ngồi ở văn phòng của mẹ làm bài tập,

Cữu cữu hỏi cô: Hôm nay ở nhà trẻ có phải có bạn nhỏ nào chọc ghẹo con không?

Thịnh Hạ lúc đó đang rớt nước mắt lách cách, vẫn luôn lặp lại một câu: con muốn về Bắc Kinh.

Sau đó, anh từ văn phòng mẹ mà biết được do cha mẹ Thịnh Hạ ly hôn nên quyền nuôi nấng cô giao cho mẹ mà cô vừa bị chuyển từ Bắc Kinh đến Thượng Hải sống chung với nhà ngoại.

Ngày đó là ngày đầu tiên Thịnh Hạ đi nhà trẻ, mọi thứ đều xa lạ với cô.

Hạ cữu cữu nói: Tại Thượng Hải cũng tốt mà, có dì chơi với con, đúng không?

Thịnh Hạ: Thượng Hải không tốt, con phải về Bắc Kinh tìm tam ca.

Sau đó cô vừa nói vừa chảy nước mắt trông giống như 'Tiểu Đậu Tử' (mình không hiểu cách so sánh này lắm nên vẫn để nguyên bản).

Cữu cữu không biết cách dỗ trẻ con nên trán cũng đổ cả tầng mồ hôi. May sao lúc đó anh lấy ra từ trong túi cho Thịnh Hạ một ly nước và ống hút cùng màu. Anh mở ra cho Thịnh Hạ, Thịnh Hạ liền hai tay ôm ly nước, hút mấy ngụm mà tiếp theo khụt khịt.

Cữu cữu hỏi: Con tìm tam ca làm chi?

Thịnh Hạ: Đánh... anh ấy.

Sau đó còn nói rất nhiều trong đứt quãng.

Thịnh Hạ nghe kể xong cũng đỡ trán.

Cô nhìn Lệ Viêm Trác, cười nói: "Lệ tổng, cậu xác định không phải đang lừa tôi chứ?" Cô chính là một đứa trẻ con khá kiên cường, làm sao có thể tùy tùy tiện rớt nước mắt được chứ.

Có thể là do ngày đầu tiên cô đi nhà trẻ lại phát hiện không phải đồng bọn thân quen trong đại viện. Mọi thứ đều xa lạ nên liền sinh ra tâm lý bài xích.

Kết quả khi cô luyện đàn cũng không phải cùng vị lão sư cũ, liền một chút hỏng mất.

Lệ Viêm Trác hỏi: "Tam ca chính là Nhậm Ngạn Đông đó à?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Uhm."

Tuy nhiên, trong trí nhớ của cô chính là khoảng thời gian ngắn ở Thượng Hải không có Nhậm Ngạn Đông bên cạnh.

Chờ đến khi cô quen thuộc sinh hoạt tại Thượng Hải, có bạn chơi cùng. Cô cũng dần quên đi những ngày ở Bắc Kinh từng chút một. Thế cho nên về sau cô dần dần đều không lưu nhớ một chút dấu vết.

Tựa như Thẩm Lăng nói với cô khi cùng đánh bài với Kỷ Tiện Bắc, cô đều không nhớ nổi người này.

Cô đối với Nhậm Ngạn Đông là cảm giác thích mà bắt đầu từ khi kết thúc thi tốt nghiệp cao trung. Lúc cô tình cờ ở sân bay gặp được anh, có thể do cô bị hấp dẫn bởi khí chất quá mức kinh diễm của tam ca mà liền bắt đầu yêu thầm.

Cũng chỉ tự một mình cô yêu thầm, một mình vui sướng. Khi không có việc gì cô vẽ truyện tranh có hình anh, chính mình đắm chìm trong vui sướng đơn phương.

Nhưng bởi vì Thương Tử Tình mà truyện tranh của cô bị tịch thu.

Sau khi phân ban năm hai ở cao trung, cô đã tìm chủ nhiệm lớp muốn lấy lại truyện tranh nhưng chủ nhiệm đã quên chỗ cất, cuối cùng cô không tìm lại được.

Vừa bởi vì Hạ nữ sĩ đối với cô kỳ vọng quá cao mà sau năm hai sinh hoạt thường ngày của cô chỉ có hai chữ 'học tập'.

Đoạn yêu thầm ngây ngô cùng truyện tranh vô tình mà chìm vào quên lãng.

Lệ Viêm Trác thấy cô thất thần, tiếp nói: "Buổi tối cô muốn đi ăn ở đâu? Cô mời tôi chứ?."

Cô đang trong suy nghĩ quá xa mà chợt bị túm trở về.

Cô đối với chuyện ăn luôn không quá chú ý, cũng chưa bao giờ nhớ nơi nào có đồ ăn ngon, "anh cứ chọn chỗ đi."

Lệ Viêm Trác mở di động chọn địa điểm, không quên cùng cô nói chuyện phiếm, "Ăn cơm xong tôi dẫn cô đi ca hát," tiếp đó, "Hẳn là cô nên dẫn tôi đi đến chỗ hội sở dì cô hay ghé chơi nhỉ."

Thịnh Hạ cười, "tối nay cho anh chịu trách nhiệm ký bill nhỉ."

Đang lúc trò chuyện thì di động Lệ Viêm Trác vang lên, là thư ký của anh gọi đến báo cáo công tác, "Lệ tổng, Lệ Viêm Việt đêm nay hẹn Nhậm tổng của Viễn Đông chắc là vì lót đường cho chuyện thu mua công ty."

Lệ Viêm Việt, người em họ của anh, so với anh nhỏ hơn một tháng tuổi. Ông nội là người đặt tên cho cả anh một chữ là trác, còn đường đệ lấy là việt.

Đường đệ trước mắt là Phó giám đốc chấp hành của tập đoàn Lệ thị nhưng dã tâm người này ai cũng biết.

Tập đoàn Lệ thị lập nghiệp sớm từ sản phẩm điện tử, hiện giờ sản phẩm điện tử vẫn là sản nghiệp chính của tập đoàn.

Liên quan đến công ty CE có thiết bị cung ứng cho tập đoàn Lệ Thị thì Nhậm Ngạn Đông đang có một số cổ phần khống chế đã được niêm yết (ý là có giá trị mua bán trên sàn chứng khoáng). Lợi nhuận sinh sản từ thiết bị cung ứng cũng phần nào ảnh hưởng chi phối không nhỏ đến sản phẩm điện tử của tập đoàn Lệ thị.

Lệ thị tập đoàn đã tự chủ nghiên cứu phát minh loại thiết bị cùng cạnh tranh với loại sản phẩm ce đang sỡ hữu. Chất lượng chênh lệch không nhỏ, nhưng mấy năm nay một nửa số lượng thiết bị đều từ Lệ thị nhập về do Lệ Viêm Việt phụ trách.

Trước đây Lệ thị cũng nghĩ tới việc thu mua cổ phần của CE nhưng Nhậm Ngạn Đông trước sau không nhả ra.

Nhậm Ngạn Đông lúc trước đầu tư ce, chính là tìm thích hợp thời cơ ra tay. Anh không nghĩ tới hoạt động kinh doanh lâu dài cho nên mấy năm nay lợi nhuận của CE cơ bản đều đứng đầu ở mảng nghiên cứu phát minh.

Trình độ sản xuất thiết bị của CE vẫn luôn dẫn đầu trong ngành mà lại còn có đội ngũ nhân viên nghiên cứu phát minh có năng lực mạnh.

Các đổng sự và chủ tịch tập đoàn Lệ thị vẫn luôn là người trong nhà. Ông nội anh năm nay thân thể không tốt, muốn quyết định về hưu nên các vị đổng sự biến thành tranh đoạt mục tiêu tiến cử chủ tịch mới.

Trước mắt có hai người thích hợp để chọn. Một là ba anh, hai là tiểu thúc, cũng chính là ba của Lệ Viêm Việt.

Cho nên mặc kệ là ba anh hay tiểu thúc cả hai đều muốn đem mọi chuyện trong công ty nắm quyền chủ động mà Nhậm Ngạn Đông nhìn ra được đây là thời cơ tốt để chuẩn bị đem CE bán ra.

Nếu anh không đoán sai thì Nhậm Ngạn Đông lần này chính công bố giá cao cổ phiếu của CE.

Nhưng mặc dù như vậy, bọn họ cũng muốn đem cổ phần CE về khống chế bằng được.

Lệ Viêm Trác cùng đáp lời thư ký: "Tôi đã biết."

Nguyên nhân hành trình lần này của Nhậm Ngạn Đông đến Thượng Hải là không cùng Lệ Viêm Việt gặp mặt nhưng

do bạn anh đã chủ động sắp xếp nên anh cũng bớt chút thời gian nói chuyện.

Đối với ban quản lý cấp cao của tập đoàn Lệ thị, anh cũng chỉ quen biết lão gia tử của Lệ gia. Những người khác anh chưa tiếp xúc qua.

Tối nay thời gian bữa tiệc xã giao cũng không quá dài, chỉ có Nhậm Ngạn Đông và Lệ Viêm Việt, cùng hai người khác vừa ăn vừa nói chuyện. Lúc bữa cơm kết thúc vẫn chưa quá khuya do lần đầu gặp mặt anh chỉ nói chuyện qua loa.

Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Việt đứng dưới lầu cùng chờ thì anh nhận được điện thoại, "Đang ở đâu?"

Bên phía bạn anh khá ồn ào, "Hội sở, cậu ở bên kia kết thúc chưa?"

Nhậm Ngạn Đông: "Uhm, tôi sẽ qua liền."

Bằng hữu đi ra bên ngoài hội sở, "Không phải đã chia tay sao? Cậu còn muốn mua lắc tay làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "cậu sao nói nhiều lời vô nghĩa vậy? Có rồi thì giao cho tôi là được!"

Cái lắc tay kia là do trước đây Thịnh Hạ đã thấy khi đọc tạp chí thời trang. Cô đã muốn Nhậm Ngạn Đông mua cho cô nhưng do tạp chí kia đã hết phiên bản thiết kế đặc biệt của lắc tay.

Nhậm Ngạn Đông nhờ sự hỗ trợ của mẹ bạn anh mà quen biết mua được phiên bản giới hạn này.

Lắc tay là sản phẩm vừa được tung ra quảng cáo thị trường trước đó ba tháng, vật thật cũng chỉ mới sản xuất xong.

Nhậm Ngạn Đông đến bây giờ còn nhớ rõ đêm hôm đó anh cùng Thịnh Hạ ăn cơm ở nhà hàng. Sau khi Mẫn Du gọi điện thoại cho cô nói đã sắp xếp lịch đóng phim, anh hỏi cô đóng phim gì thế nhưng cô cố ý chọc giận anh, nói trong phim có vài cảnh diễn thân mật.

Sau lại anh chỉ xoay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ mà không đáp lời cô.

Tuy nhiên khi anh nhìn đến trang cuối cùng của quyển tạp chí cũng là hình lắc tay cô đang ngắm.

Cảnh tượng đên đó như đang hiện rõ ràng trước mắt...

Thanh âm giọng nói của bạn truyền từ microphone đến, "Đúng rồi, trước đây cậu từng hỏi tôi về Lệ Viêm Trác, cậu nói Lệ Viêm muốn tiến cử đầu tư công ty điện ảnh, sau đó thì thế nào?"

Trong khoảng thời gian này chính anh cũng khá bận nên sau lần đó bạn anh cũng quên hỏi thêm.

Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn, "Cùng hợp tác rồi."

Không chỉ có hợp mà đã cùng Lệ Viêm Trác thực hiện kế hoạch quay bộ phim được anh đầu tư vào không ít vốn.

Bằng hữu: "Hiện tại bên trong Lệ gia đang là tranh đấu quyền lợi rất ác liệt nên bọn họ đều muốn mượn sức lực bên

ngoài." Tiếp đó người bạn này nhắc nhở Nhậm Ngạn Đông: "Cậu có kiếm tiền cũng kiềm chế một chút, đừng thấy Lệ gia nước đục mà thả mồi."

Nhậm Ngạn Đông: "Nước quá trong ắt không có cá đâu."

Bằng hữu vừa nghe lời này, liền biết Nhậm Ngạn Đông đã nắm chắc sự tình nên anh cũng không nhiều lời nữa.

Nhậm Ngạn Đông biết thế cục hiện tại của Lệ gia như thế nào cho nên anh mới quyết định tung ra cổ phần của CE. Anh đã ủy thác Tưởng Bách Xuyên tìm người mua. Sự thật là Tưởng Bách Xuyên cũng không cần nhọc lòng tìm vì Lệ gia chắc chắn sẽ chủ động cho người đến trước cửa.

Anh cũng không nóng nảy, cứ chậm rãi theo chân bọn họ sắp xếp chu toàn.

Kết thúc trò chuyện, Nhậm Ngạn Đông lại nhắc nhở bằng hữu: "Tôi sẽ đến hội sở trong khoảng một tiếng nữa, cậu về nhà lấy lắc tay đi."

Bằng hữu cũng là bất đắc dĩ: "Hành tôi thật chứ. Tôi đây sẽ gọi vợ về nhà lấy."

Nhậm Ngạn Đông vừa vào đến sân ngoài của hội sở, nhắn tài xế về trước.

Anh còn chưa đi vài bước thì phía sau có người kêu anh, "Nhậm tam ca."

Nhậm Ngạn Đông xoay người, là vợ của bạn anh, anh nhìn thấy được trong tay cô ấy đang cầm túi xách có logo

quen thuộc thì biết ngay là cô vừa về nhà lấy cái lắc tay cho anh, anh cười đáp: "Phiền em quá rồi."

Khóe miệng của vợ bạn anh khẽ nhếch, "Lời này khách khí vậy."

Cô đem vật từ trong túi đưa cho Nhậm Ngạn Đông nhìn. Lắc tay còn được tặng kèm một cái túi xách thiết kế đặc biệt tinh xảo cũng là loại giới hạn cao cấp mà không dùng để bán, là tặng phẩm kèm theo của dịp kỷ niệm thành lập nhãn hiệu hai mươi năm.

Hai người vừa nói vừa hướng đi vào trong hội sở.

Lúc này, một chiếc xe hơi chậm rãi ngừng trong viện của hội sở.

Khi ô tô vừa quẹo vào, Thịnh Hạ thoáng thấy được cái bóng dáng kia. Nguyên do buổi chiều ở sân bay lúc cô không nhìn lầm người nọ chính là tam ca mà so với hình ảnh cô vừa thấy trước mắt thì đúng là giống áo sơ mi của tam ca thường mặc

Chỉ là lúc này tam ca đi cùng một mỹ nữ tóc ngắn, rất có khí chất .

Cô nhìn thấy người mỹ nữ kia đưa cho tam ca một cái túi xinh xắn mà trên mặt tam ca có ý cười. Sau đó, anh cứ tự nhiên như thế mà đem cái túi kia cất đi. Lúc sau hai người sóng vai vừa nói cười đi vào trong.

Trước kia cô cùng tam ca đi ra ngoà cũng đều là cô được anh xách túi cho...

Xuống xe, Thịnh Hạ cảm giác chân mình không còn sức di chuyển, trong lòng sóng cuộn biển gầm. Loại cảm giác này so với đêm hôm đó cô ở thôn nhỏ rất giống mà thậm chí càng nghiêm trọng hơn.

Gần một tháng thì mọi thứ đều có thể thay đổi, thật ra chỉ có bản thân cô tự đau lòng không khá hơn.

Bởi vì ở bên cạnh cô còn có Lệ Viêm Trác nên Thịnh Hạ theo bản năng cố gắng duy trì nét đẹp kiêu ngạo, không muốn làm người ngoài nhìn ra sự yếu ớt đang tồn tại trong lòng cô. Khi cô vừa đóng cửa xe, cô kiềm chế dưới đáy lòng, bước chân ưu nhã vòng qua ô tô.

Cô cười nhạt, ý bảo Lệ Viêm Trác, "Đi thôi."

Lệ Viêm Trác nhìn cô, mặc dù cô ngụy trang khá tốt nhưng ánh mắt vẫn không lừa được người khác.

Anh trấn an nói: "Mắt thấy không nhất định là sự thậ. Mà có tính là thật thì cô cũng khoan hãy suy nghĩ miên man."

Anh nói xong thì hướng về phía cửa hội sở vào cùng lúc thấy Nhậm Ngạn Đông cùng người phụ nữ kia đã vào đại sảnh, Lê Viên Trác gọi: "Nhậm tổng."

Đầu của Thịnh Hạ như vang một tiếng ' ong ' không thể không thừa nhận, cô không hề muốn đối mặt với anh với dáng vẻ chật vật như vậy nhưng hết thảy cô đã không kịp xoay xở.

Nhậm Ngạn Đông cùng người mỹ nữ tóc ngắn kia dừng lại bước chân, đồng thời xoay người.

Lệ Viêm Trác: "Không có việc gì, lúc cần thiết cô có thể lợi dụng tôi một chút để chống chế."

Thịnh Hạ không nghĩ mình bị thất thố trước mặt Nhậm Ngạn Đông. Cô tận lực cố gắng điều chỉnh biểu tình nét mặt thật tốt.

Chỉ có khoảng cách mười mấy mét mà Thịnh Hạ cảm giác như cách xa vạn dặm vậy. Cô đang dùng hết tất cả dũng khí va sức lực, thật vất vả từ từ đi đến gần.

Lệ Viêm Trác: "Nhậm tổng, thật trùng hợp vậy."

Nhậm Ngạn Đông khắc chế cảm xúc chính mình, bất động thanh sắc hơi gật đầu, "Thật đúng là có duyên." Anh cũng chưa lập tức giới thiệu bọn họ mà tầm mắt vẫn luôn ở trên người Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ nhìn qua dường như không có việc gì mà chào hỏi Nhậm Ngạn Đông, "Nhậm tổng." Cô chính mình cũng thấy thanh âm giọng nói run run cực kỳ mất tự nhiên.

Nhậm Ngạn Đông thấy được sự khổ sở ánh lên trong sự lưu chuyển của đôi mắt Thịnh Hạ. Anh bỗng không muốn nói gì mà lập tức đi hướng về phía cô.

Chợt đầu óc Thịnh Hạ hỗn loạn, không kịp phản ứng suy đoán anh muốn làm gì. Nhậm Ngạn Đông đã dùng phương thức mà trước kia anh thường xuyên làm để dỗ dành cho cô vui. Một cánh tay ôm eo cô, một cái tay khác vòng lấy ôm bả vai, anh đem cô ôm gắt gao vào trong ngực thật chặt.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 30

Cửa bên này của hội sở thỉnh thoảng có người ra vào nên lúc này Nhậm Ngạn Đông cũng mau chóng buông Thịnh Hạ ra. Anh nắm tay cô đi sang hành lang gấp khúc bên cạnh. Lệ Viêm Trác cùng mỹ nữ tóc ngắn ăn ý tự mình từng người bước vào trong phòng hội sở.

Thịnh Hạ hiện tại vừa mới hoàn hồn. Tâm tình cũng bình tĩnh chút ít. Cô không thể không thừa nhận, phương cách ôm ấp của anh vẫn có công năng chữa khỏi mọi phiền muộn cho cô.

Nhậm Ngạn Đông vẫn không lên tiếng, mở cái túi kia để lấy hộp trang sức bên trong ra. Đúng là phiên bản thiết kế trang sức giới hạn cao cấp đến cái hộp cũng đẹp tinh xảo dị thường, không hề giống các thiết kế thông thường khác.

Mắt Thịnh Hạ nhìn Nhậm Ngạn Đông rồi lại nhìn cái logo trên túi kia. Cô bỗng nhiên nhớ lại thời điểm tối đó lúc bọn họ đang ăn cơm ở nhà hàng. Cô đã nhìn trúng một lắc tay trong quyển tạp chí.

Vừa rồi khi cô nhìn thấy anh đi cùng người phụ nữ ấy mà còn cầm giúp cái túi có logo giống nhau. Trước đây cô đã từng nghĩ đến sau khi chia tay anh và cô có khả năng sẽ gặp được người thích hợp.

Nhưng cô không nghĩ rằng thời điểm đó sẽ nhanh quá mà thôi, mới chỉ một tháng.

Chớp mắt một cái đúng là cô chưa kịp suy nghĩ lý trí lắm. Tự mình mất đi sức phán đoán, tự khổ sở cho rằng anh có bạn gái nên cô hiện tại bỗng thoải mái hơn một chút.

"Cái mỹ nữ tóc ngắn kia, là bạn anh sao?"

"Cũng không tính là bạn. Anh cùng cô ấy không quen thân nhiều, cô ấy là vợ của bạn anh." Nhậm Ngạn Đông cầm tay cô để đeo chiếc lắc tay vào.

Thịnh Hạ: "em còn tưởng là bạn gái mới của anh." Cô chuyển động lắc tay đung đưa, đúng là so với hình trong tạp chí còn xinh đẹp hơn.

"Cảm ơn anh."

Cô nghĩ nghĩ, "các hình ảnh đồ vật em muốn anh mua cho em lúc trước anh đều lưu ý thăm dò à?"

Nhậm Ngạn đáp bằng thanh âm 'uhm ', anh đem hộp trang sức rỗng thả lại vào túi xách, kéo khóa kéo lên.

Thịnh Hạ tiếp tục hỏi về đề tài cô vừa nói, "Anh vừa rồi sao lại không giới thiệu một chút với bọn em về người mỹ nữ đó." Cô không muốn tự mình lại hiểu lầm.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, "Giới thiệu cũng chi bằng tự anh giải quyết hoài nghi cho em?" Một cái ôm có thể giải quyết hiểu lầm của cô, mà cũng có thể do lập trường của

anh khi thấy có người ngoài Lệ Viêm Trác nên không muốn nhiều lời.

Thịnh Hạ đúng sự thật nói: "Em cùng Lệ Viêm Trác chỉ là bằng hữu bình thường. Hôm nay em mới biết được, anh ta khi còn nhỏ đã từng gặp em lúc học đàn violon với lão sư Trác, cũng chính là con của lão sư. Bọn em ăn cơm xong chỉ muốn đi ca hát."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Đừng chơi quá muộn, trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Chờ một lát, Thịnh Hạ nói: "chuyện lúc trước anh nói với em là sự thật." Anh đã nói sẽ dần dần thay đổi chính mình, nếu về sau may mắn gặp lại bọn họ có thể vui vẻ ở bên nhau.

Cho nên thời gian đã hơn một tháng làm cô dần trấn tĩnh. Cô không để tâm vào chuyện vụn vặt mà quan tâm vào chuyện gì mình thích.

Sự việc trong tương lai thì có ai biết trước được. Có lẽ, từ từ cô cũng không còn yêu anh nhiều như bây giờ. Hoặc có thể theo thời gian trôi qua cô sẽ càng yêu anh hơn trước đây.

Cô cảm thấy nếu may mắn có lúc bọn họ tự điều chỉnh bản thân cân bằng rồi sẽ thuận theo tự nhiên gặp lại. Sau đó may mắn mà họ lại cùng nhau đi tiếp con đường dang dở.

"Tam ca, về sau nếu anh thật sự gặp được người mà anh cảm thấy thích hợp thì anh có thể nói cho Mẫn Du. Mẫn Du

sẽ nói cho em để em không muốn là người cuối cùng biết đâu."

Nói không chừng lúc ấy cô có thể hoàn toàn buông bỏ được đoạn tình cảm này. Mặc dù cô không làm được việc chúc phúc anh nhưng cô cũng sẽ tự thấy mình vui nếu anh vui.

Nhậm Ngạn Đông không muốn nói gì nhưng không nhịn được nữa, "Thịnh Hạ, không kết giao bạn trai là quyền của em nhưng anh vẫn luôn không đồng ý chuyện anh bị bạn gái chia tay."

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Ngạn Đông nhất thời không muốn cùng cô tranh luận mà cũng không muốn làm cô mất vui. Anh kiềm chế thể hiện qua khẩu khí bình tĩnh, "Anh không phải có ý trách cứ em đâu."

Anh nhìn đồng hồ, "Anh cũng có hẹn bạn." Anh đang làm đối phương đợi khá lâu nên hỏi Thịnh Hạ: "em cùng anh đi sang phòng trong không?"

Thịnh Hạ: "Không chậm trễ anh nữa."

Đây là cự tuyệt đi cùng anh.

Nhậm Ngạn Đông không miễn cưỡng cô vào hội sở.

Thịnh Hạ nghiêng mắt, "em hôm nay cũng thấy anh ở sân bay."

Nhậm Ngạn Đông cùng cô đối diện vài giây, "anh cũng nhìn thấy em lúc em đang ký tên cho fans."

Thịnh Hạ hơi giật mình, chần chờ chớp mắt một cái mới gật đầu.

An tĩnh vài giây, cô nói: "Vậy sao anh không kêu em?"

Nhậm Ngạn Đông cùng cô nói đùa: "anh cũng không phải cần chữ ký của em, không cần chụp ảnh chung, vậy thì kêu em làm gì?"

Thịnh Hạ hung hăng nâng chân lên đá ở trên đùi anh, cẳng chân anh bị đá trúng không nặng nhưng cũng đau chút.

Nhậm Ngạn Đông chịu đựng đau, bất đắc dĩ nhìn cô, cuối cùng bật cười, duỗi tay xoa tóc cô, "Đi đường thì cẩn thận chút. Trước kia khi em đá anh thì thiếu chút nữa tự mình té ngã, em quên rồi à?"

Thịnh Hạ: "Đã quên rồi."

Cô bước nhanh đến thang máy.

Hai người cùng đứng ngay cửa thang máy lúc cửa thang chậm rãi mở ra. Thịnh Hạ đi vào trước, ấn số tầng lầu cô cần đến, Nhậm Ngạn Đông nói theo: "Giúp anh ấn lầu 3."

Thịnh Hạ không ấn, thừa dịp cửa thang máy bắt đầu đóng lại thì cô dùng sức đẩy anh ra khỏi thang máy.

Nhậm Ngạn Đông không có một chút phòng bị, anh bị đẩy lảo đảo mà thiếu chút nữa không đứng vững. Khi anh quay đầu lại, cửa thang máy đã đóng gần sát.

Lúc Thịnh Hạ lên đến phòng tiệc lầu bốn thì không ít người cùng cô chào hỏi.

Lệ Viêm Trác nhận thấy cô có quen biết nhiều người nên anh cũng khá tò mò, "cô quen biết họ khi nào thì vậy?"

Thịnh Hạ cười cười, "đúng vào dịp Tết Âm Lịch." Khi Tết đến thì có lúc dì cô mỗi ngày mang cô đến đây cùng ăn nhậu chơi bời, sống mơ mơ màng màng.

Lệ Viêm Trác gật đầu, khó trách sao cô có thể biết mặt nhiều người trong hội sở.

Có đoạn thời gian dịp Tết Âm Lịch anh không ở Thượng Hải, mà ở nước ngoài với mẫu thân.

Lúc sau anh vô tình thấy được Thịnh Hạ đang đeo lắc tay mà trước đó anh không thấy khi họ ăn cơm chung chợt anh bừng tỉnh.

Phòng dưới lầu, Nhậm Ngạn Đông trước cùng nói chuyện hạng mục hợp tác với bạn, sau đó anh đi tìm hỏi mượn di động của bằng hữu.

Bằng hữu nhìn anh, "cậu thảm như vậy? Thịnh Hạ đã kéo số cậu vào danh sách đen a?"

Nhậm Ngạn Đông biểu tình cam chịu nên cũng không hé răng,.

Anh nanh tin cho Thịnh Hạ: □ khi anh ở sân bay thấy em là anh vừa từ Thiên Tân đáp xuống. Anh đang khá bận bàn một hạng mục của công ty con tại Thượng Hải nhưng anh cũng biết em sẽ tới Thượng Hải, cũng biết có xe đoàn phim đến đón. □

Nhanh sau đó tin nanh trả lời vào máy di động của bạn mà Nhậm Ngạn Đông đang cầm trên tay □ vậy việc của công ty bên kia thế nào? □

Nhậm Ngạn Đông: □ anh vẫn đang giải quyết. □

Thịnh Hạ không hỏi nhiều mà nanh cho anh một tin kèm hình ảnh: □ Thịnh thị đại đao.jpg□

Nhậm Ngạn Đông nhìn đến hình bức vẽ 'Thịnh thị đại đao' mà lại nghĩ tới nanh hỏi cô: □ khi nào em đem trả lại tranh cho anh? □

Sau đó Thịnh Hạ không trả lời tin nanh của anh.

Nhậm Ngạn Đông xóa tin nanh giữa hai người vừa trao đổi, trả điện thoại cho bằng hữu.

Bằng hữu hỏi: "cậu cùng Thịnh Hạ hiện tại như thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "là tình trạng theo đuổi."

Bằng hữu cười, ném cho anh cái liếc xéo nhưng cũng không muốn đả kích anh quá. Anh ta chỉ chế nhạo hai câu, "cậu á? theo đuổi người ta? Tôi cảm thấy cậu vẫn nên đi van xin thương xót mới đúng hơn. Cậu mà đi theo đuổi người ta thì có mà làm cô ấy sặc chết."

Nhậm Ngạn Đông liếc xéo muốn anh im miệng.

Bằng hữu hỏi anh, "cậu ở Thượng Hải mấy ngày?"

Nhậm Ngạn Đông: "nghỉ ngơi khoảng một tháng."

Bằng hữu anh biết Thịnh Hạ đang đóng phim vì trước đó có thông tin bộ phim điện ảnh này được tuyên truyền về đội ngũ diễn viên. Phi này lại lấy cảnh diễn đều tại Thượng Hải, anh đương nhiên hiểu ra, "Vì là muốn phối hợp với cùng thời gian Thịnh Hạ ở đây à?"

Nhậm Ngạn Đông yêu cầu hai ly rượu vang đỏ, đưa cho bằng hữu một ly, "Không phải là tất cả."

Bằng hữu không rõ nguyên do: "hả?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi là phối hợp sắp xếp hành trình công tác trùng hợp với thời gian quay của đoàn phim."

Bộ điện ảnh này được quay nhiều nơi cả trong và ngoài nước. Nguyên nhân là cảnh cuối được thực hiện quay tại Thượng Hải mà anh là nhà đầu tư cho bộ phim nên yêu cầu ưu tiên quay cảnh cuối vào tháng tư.

Trên tay anh có một hạng mục cần bàn bạc tại Thượng Hải mà trước sau anh khá bận gần một tháng, nên cơ bản là anh không có thời gian nghỉ ngơi. Nếu thời gian này đoàn phim quay ở địa điểm khác thì anh cũng không sắp xếp thăm cô được.

Nhậm Ngạn Đông nhấp một ngụm rượu sau đó anh chuẩn bị lên lầu.

Bằng hữu: "Không ở lại chơi sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đi lầu trên tìm người nhà."

Bằng hữu cùng anh chạm ly, nói về Thịnh Hạ, "tính tính cô ấy trẻ con, lại còn thêm kiểu công chúa kiêu ngạo, chỉ có cậu mới có thể chịu được."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, chào hỏi những người quen khác trước khi rời đi.

Nhậm Ngạn Đông vẫn chưa trực tiếp đi tìm Thịnh Hạ, mà nanh cho Lệ Viêm Trác□ tôi chờ khu nghỉ ngơi bên ngoài phòng tiệc lầu bốn, cậu ra uống với tôi một ly không? □

Lệ Viêm Trác nhìn đến tin nanh mà trong lòng anh như có suy nghĩ nào phải là uống rượu, đây chỉ là một loại hình thức Hồng Môn Yến. Anh không đi cũng không được, về sau còn trông cậy vào quan hệ với Nhậm Ngạn Đông thu mua CE.

Anh hồi đáp: □ tôi qua liền. □

Lệ Viêm Trác nói cùng Thịnh Hạ đi ra ngoài một chuyến, lập tức sẽ quay lại ngay.

Thịnh Hạ gật đầu, tiếp tục chơi bài.

Lệ Viêm Trác cầm hộp thuốc cùng bật lửa, bưng thêm ly rượu của mình đi khỏi phòng.

Khi đến khu nghỉ ngơi bên kia là khung cảng thảm cỏ cây xanh um, Nhậm Ngạn Đông vừa chờ anh vừa đang nhìn ngoài cửa sổ với biểu tình rã rời. Trong tay Nhậm Ngạn Đông

cầm ly rượu nghiêng như thiếu chút nữa rượu đỗ xuống nền cỏ.

Nghe được tiếng bước chân, Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn cầm lại ly rượu thẳng mà hướng nhìn Lệ Viêm Trác gật đầu như chào hỏi qua.

Lệ Viêm Trác đến gần anh nhưng không ngồi xuống dưới. Có một số việc mà tự hai người hiểu rõ trong lòng mà không nói ra. Bọn họ không cần thiết phải giả vờ hồ đồ.

Anh đạm cười, "Có gì chỉ giáo?"

Nhậm Ngạn Đông đi thẳng vào vấn đề: "Năm trước khi cô ấy đang còn lưu diễn ở New York, cậu đã biết tôi cùng Thịnh Hạ đang ở bên nhau đúng không?"

Lệ Viêm Trác không lạ khi Nhậm Ngạn Đông có ý muốn điều tra anh nhưng tối nay Nhậm Ngạn Đông khẳng định sẽ không tin tưởng chuyên anh quen biết Thịnh Hạ vì có ý đồ chứ không chỉ là đơn thuần hâm mộ yêu thích.

Anh không phủ nhận, "Xác thật là lúc ấy tôi đã biết."

Anh giải thích thêm: "Nhậm tổng yên tâm, tôi không đến mức lợi dụng phụ nữ đâu."

Vì từ nhỏ anh chịu ảnh hưởng cùng khuyến khích từ mẫu thân nên anh yêu thích đàn violon.

Nhậm Ngạn Đông lắc nhẹ chén rượu, không nói tiếp.

Lệ Viêm Trác biết người như Nhậm Ngạn Đông chưa bao giờ phải nói nhiều lời.

Anh nói thẳng, "Lại nói, tập đoàn Lệ thị vẫn luôn cùng CE hợp tác vui vẻ nên tôi có ngốc cũng sẽ không tự tìm đường khó cho mình."

Sau cùng anh nói, "Nhậm tổng tìm người mua cổ phần CE vì muốn tìm một bên cùng chung chí hướng, không thể không hợp nhau chắc hẳn anh cũng ngại bất đồng quan điểm? Lệ Viêm Việt đưa điều kiện gì có thể tôi chưa chắc thua kém với anh ta được."

Nhậm Ngạn Đông cười như không cười: "Ở thương trường, tôi chỉ cùng hợp tác vì ích lợi, không phải tìm bạn bè cùng đồng đạo."

Lệ Viêm Trác cười cười, cùng anh chạm ly.

Nhậm Ngạn Đông thể hiện ý tứ khá rõ không nễ mặt ai vì cuối cùng ai đưa giá làm anh vừa lòng thì anh hợp tác với người đó.

Uống rượu xong rồi, Lệ Viêm Trác mời, "Nhậm tổng sang phòng của chúng tôi ngồi chơi một lát không?"

Nhậm Ngạn Đông vốn dĩ chính là mục đích này nên gật đầu.

Gương mặt và thần sắc của Nhậm Ngạn Đông bình thường ít người có thể tiếp cận nên khi anh đi vào làm cho vài người kinh ngạc: "ngọn gió nào đem cái ngươi bận rộn

này đến vậy?" Nói xong, mới hậu tri hậu giác hiểu rằng Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ trước kia là một đôi.

Nhậm Ngạn Đông khóe miệng ngậm như có như không cười: "ngọn gió Thịnh thị."

Bọn họ cười như hiểu rõ tâm ý của anh.

Thịnh Hạ nghe được bên kia hi hi ha ha cũng xoay mặt đúng lúc chạm phải anh nhìn từ Nhậm Ngạn Đông. Hai người đối diện vài giây thì anh hướng đi về phía bàn cô đang ngồi.

Nhậm Ngạn Đông cùng mọi người chào hỏi một tiếng liền ngồi xuống bên cạnh Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ: "Sao anh lại tới đây?"

Nhậm Ngạn Đông: "đòi nợ."

Thịnh Hạ: "....."

Còn nghĩ anh vì nhớ cô mà ghé sang.

Đến lượt Thịnh Hạ ra bài thì cô quay mặt sang chơi tiếp, không nói với anh nữa.

Nhậm Ngạn Đông hai chân bắt cheo ngồi trong trạng thái thả lỏng mà cánh tay đặt phía trên lưng ghế của Thịnh Hạ thượng, xem bài trong tay cô.

Thịnh Hạ đang do dự nữa muốn nữa không, cô theo bản năng xoay mặt nhìn Nhậm Ngạn Đông mà chưa nói gì. Thế

nhưng Nhậm Ngạn Đông và cô như tâm linh tương thông. Anh gật gật đầu thì Thịnh Hạ liền ra kia một lần bài.

Cùng ngồi chơi bài đều là bạn tại Thượng Hải. Bọn họ cũng thành thói quen nói chuyện theo cách nói của địa phương Thượng Hải, không cẩn thận quá với Nhậm Ngạn Đông.

Riêng Lệ Viêm Trác có nhận thức chỉ bằng liếc mắt một cái về phia Nhậm Ngạn Đông, bọn họ vẫn là cố ý tiếp tục nói theo tiếng địa phương Thượng Hải.

Nhậm Ngạn Đông lấy ly rượu Cocktail ở góc bàn kia là ly của Thịnh Hạ. Cô đã uống một nửa nên anh hỏi Thịnh Hạ: "Em còn uống không?"

Anh đem ly rượu đưa đến miệng cô hỏi thì Thịnh Hạ không muốn bị anh ép liền lắc đầu.

Rốt cuộc Nhậm Ngạn Đông trực tiếp chính mình uống hết ly, Thịnh Hạ: "......"

Ngồi xem Thịnh Hạ chơi bài vài chục lượt mà rượu Cocktail cũng uống xong. Nhậm Ngạn Đông nhỏ giọng cùng Thịnh Hạ nói chuyện: "Đi xuống dưới lầu một chút anh muốn cùng nói chuyện."

Thịnh Hạ chần chờ vài giây mới đồng ý theo.

Tại sân đèn sáng mà không khí trong lành, thoáng mát của cái gió xuân tháng ba làm người ta thêm nhu hòa thoải mái.

Thịnh Hạ cùng đứng mặt đối mặt với Nhậm Ngạn Đông, khoảng cách giữa cô và anh cách chừng một mét.

"Chuyện gì?" Cô hỏi.

Nhậm Ngạn Đông: "ngày mai em đến chung cư làm khách của anh trước khi em tham gia quay phim đi"

Thịnh Hạ nghi hoặc nhìn anh, ý tứ trong lời này mang chút phẩm vị tinh tế.

Làm khách?

"anh có ý gì đây?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn mắt cô: "em không phải hâm mộ chuyện Hạ Mộc cùng Kỷ Tiện Bắc vừa ăn kem vừa trò chuyện cả tối sao? Về sau, em không cần hâm mộ bất cứ ai hết."

Thịnh Hạ: "Anh... muốn cùng em vừa ăn kèm vừa nói chuyện sao?"

Nhậm Ngạn Đông đáp trả bằng thanh âm ' uhm ', "sau khi em rời giường thì có thể trực tiếp qua chung cư. Sáng mai anh có thể dậy sớm đi ra ngoài nhưng nếu lúc em đến mà anh chưa về nhà thì tự mở cửa đi vào. Mật mã vẫn là như cũ." Anh lại nhắc nhở cô: "em có thể ở bên đó cả buổi tối nên em hãy sắp xếp mọi chuyện trước rồi báo với Mẫn Du đi."

Thịnh Hạ kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, "chỉ một lần ăn kem thôi? Anh nghĩ tụi mình có chuyện nói nhiều vậy không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Ta đã chuẩn bị trong một tháng này rồi."

Thịnh Hạ: "....."

Sẽ không phải là buổi nói chuyện có thêm mấy trăm trang tập tin PPT kèm theo đó chứ?

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 31

Hôm nay thời gian Thịnh Hạ thức dậy vẫn theo thói quen không cần báo thức. Cô đã trang điểm nhẹ và mặc trang phục đơn giản. Trước khi xuống lầu cô vào thư phòng lấy hai bức họa đã hoàn thành tối qua.

Lúc này ông ngoại đã đi làm, chỉ có bà ngoại đang ở nhà.

Bà ngoại thấy cô trang phục chỉnh tề, còn cầm theo túi xách, "con muốn đi ra ngoài sao?"

Thịnh Hạ: "dạ," cô cũng không dấu diếm, "con đi sang nhà tam ca chơi."

Bà ngoại biết Nhậm Ngạn Đông đang ở Thượng Hải vì buổi sáng khi bà tập thể dục đã tình cờ gặp được anh trong sân tiểu khu. Thời gian lúc ấy mới hơn 5 giờ sáng mà Nhậm Ngạn Đông dường như rất vội vàng ra cửa.

Anh gặp được bà cũng chào hỏi à như mọi khi nên bà cho rằng Nhậm Ngạn Đông đang có công việc.

"Làm khách hả? bọn người trẻ tuổi tụi con làm gì bà cũng khó hiểu?"

Thịnh Hạ ăn ngay nói thật: "trước đây con ngại không có đề tài nói chuyện cùng anh ấy nên một tháng tụi con chưa

gặp mặt. Hôm nay anh ấy nói đã chuẩn bị kem ngon và đề tài mà tụi con có thể trò chuyện cả ngày."

Cô vừa nhớ ra nên dặn bà ngoại không cần làm cơm chờ cô.

Bà ngoại cảm giác bản thân cũng không lý giải được ý tưởng cùng cách làm kỳ quái của người trẻ tuổi. Tuy nhiên cho dù bà không hiểu cũng không phản bác hay có ý kiến gì về chuyện cô làm.

Từ khi bà biết việc chia tay của đứa cháu đến bây giờ bà cũng không hỏi qua lý do hoặc mâu thuẫn gì giữa cô và Nhậm Ngạn Đông?

Bà hiểu cô có thể tự bản thân biết mình muốn gì, biết làm thế nào cho thích hợp.

Bà ngoại từ trên bàn trà cầm hai gói kẹo ngậm thông họng đưa cho Thịnh Hạ, "Thật ra tụi con muốn trò chuyện một ngày thì giọng nói khẳng định sẽ rất khó chịu, đem theo cái này có khi lại cần ."

Thịnh Hạ chợt bật cười nhưng vẫn lấy cất hai gói kẹo vào trong túi.

Chung cư của Nhậm Ngạn Đông chung một khu với nhà bà ngoại. Vì thời gian hai người mới yêu anh muốn thuận tiện cho hai người lúc ở Thượng Hải thăm nom ông bà ngoại.

Trước đó khi cô biết anh muốn mua căn nhà này cô đã ngăn cản nhưng anh vẫn giữ ý định. Bởi vì cô ngại lãng phí nhà bọn họ ít dùng đến. Anh cái gì cũng chưa nói mà càng

không nghe lời cô. Kết quả anh vẫn là khăng khăng mua căn chung cư này.

Nhậm Ngạn Đông chưa trở về lúc Thịnh Hạ đã lên lầu vào nhà.

Cô đã nửa năm không vào nhà này, mọi thứ không thay đổi chút nào. Cách bài trí vẫn giữ nguyên, trên tường phòng khách có treo bức hoạ là một cảnh cô đang say mê biểu diễn đàn trên sân khấu.

Thời gian đó bọn họ vừa mới yêu nên nhìn trong tranh có thể thấy được hạnh phúc ánh lên trong khóe mắt và đuôi lông mày tươi sáng của cô.

Cô đã từng cho rằng trạng thái hạnh phúc đó tồn tại vĩnh hằng mà quên đi thực tế cửa ải khó nhất trong tình yêu chính là thời điểm bọn họ về ở chung.

Thịnh Hạ dựa vào trên tay vịn sô pha nhìn chằm chằm bức họa một lúc lâu.

Trước kia Mẫn Du nói: Thịnh Hạ, em chính là đang bị mâu thuẫn giữa cái gọi cảm tính kết hợp với lý tính.

Có lẽ đúng vậy.

Đôi khi cô tự thấy vui sướng như bao người bình thường mà cũng có khi cô khổ sở.

Đợi trong một thời gian lâu mà Nhậm Ngạn Đông còn chưa về.

Thịnh Hạ đi sang khu vực hành lang ngoài trời đang có bày biện một bàn cà phê và trà.

Tay cô nâng má đắm chìm vào toàn bộ khung cảnh bên ngoài.

Hôm nay thời tiết cũng như mọi ngày thường. Bầu trời không phải quá trong mà mây cũng không quá nhiều. Cảnh sông Hoàng Phố chìm trước sương mù mênh mông. Dù thời gian chưa phải buổi tối nhưng bên ngoài người qua lại cũng không ít.

Tiếng di động vang lên là Mẫn Du gọi đến làm Thịnh Hạ hoàn hồn nhận cuộc gọi.

Mẫn Du đã đến Thượng Hải. Cô vừa mới từ sân bay đi ra, đang ngồi trên xe vào nội thành.

Cô hỏi Thịnh Hạ: "Rời giường chưa vậy?"

Thịnh Hạ lười biếng nói: "em đã dậy sớm rồi."

Mẫn Du: "chị đến đón em vào giữa trưa để cùng ăn cơm với bọn Cố Hằng nhe. Cố Hằng có thể đến Thượng Hải vào lúc đó."

Thịnh Hạ tối hôm qua có gọi cho Mẫn Du mà kết quả Mẫn Du đang dự tiệc cưới. Cô không biết nguyên nhân gì làm Mẫn Du uống rượu nhiều đến nỗi nói chuyện không nhanh nhẹn như mọi thường nên sau đó cô cũng chưa kể về việc hẹn gặp hôm nay.

"Lần sau em mời bù nhe vì hôm nay em không rảnh."

Mẫn Du: "em có hẹn với ai khác rồi à?"

Thịnh Hạ: "Không phải, em đang ở nhà tam ca bên này." Còn không đợi Mẫn Du hỏi tiếp, cô liền kể đầy đủ không sót một chữ về lý do vì sao Nhậm Ngạn Đông mời cô đến.

Mẫn Du mất nửa ngày mới tiêu hóa được thông tin cô vừa nghe. Cô không hề tưởng tượng ra mà đặc biệt cái loại tính cách của Nhậm Ngạn Đông trầm mặc ít lời có thể hành động khác thường vậy.

Cô trong lòng hơi thở dài, "Nếu cậu ta mà làm cho giống một cuộc họp có kèm cái ppt gì đó, em hãy trực tiếp tạt ly nước vào mặt anh."

Thịnh Hạ nhàn nhạt cười, Mẫn Du thật đúng là cùng cô tâm linh tương thông, đều nghĩ đến chi tiết có ppt.

Tiếp đó Mẫn Du hỏi: "em nói chuyện gì với cậu ta vậy?"

Nào nói chuyện gì được khi Nhậm Ngạn Đông cũng chưa về nhà.

Thịnh Hạ: "Không biết tam ca đi ra ngoài làm gì mà chưa về."

Mẫn Du: "......" Cô thật không rõ, "cậu ta không ở nhà thế em đến sớm như vậy làm gì?"

Thịnh Hạ cảm thấy cũng không sao cả, "đã đồng ý đến rồi nên em không cần thiết để ý quá."

Sau khi cô ngủ dậy cũng không có việc gì làm ở nhà nên liền tới đây.

Tựa như lúc chia tay cô không e dè mà nói cho anh biết cô vẫn còn yêu anh. Anh cũng không hiểu lầm lý do cô nói như vậy là muốn níu kéo gì với anh.

Sau đó cô vẫn sẽ nhận lấy quà thuộc về mình. Anh cũng sẽ không lầm hiểu chuyện cô nhận quà là biểu hiện tha thứ giảng hòa với anh.

Có đôi khi cô cũng cảm thấy rất kỳ diệu cho việc anh có thể lý giải được mọi suy nghĩ của cô lúc này.

Mẫn Du: "em đây là đang thử thách cậu ta rồi từ từ tha thứ chuyện kia à?"

Thịnh Hạ theo bản năng nhìn cảnh bên ngoài mà lắc đầu nhưng Mẫn Du cũng không nhìn thấy được phản ứng này.

Cô nói: "em với tam ca không tồn tại nguyên nhân tha thứ hay không. Em có thể hiểu từng việc anh ấy làm nhưng không có cách nào trong lòng thoải mái tiếp nhận."

Tầm mắt của cô đang nhìn sang sông Hoàng Phố có vài du thuyền đang chậm rãi di chuyển.

"thời gian em bị đả kích liên tiếp tựa như một cây đao cắm vào tim dù có được rút ra rồi thì cảm giác đau vẫn còn đó. Nhưng nếu em không rút thì khả năng em phải đi đời nhà ma."

Giọng nói của cô truyền vào điện thoại thật nhẹ nhưng từng chữ chẳng khác nào đập vào vết thương.

Mẫn Du vừa xoa huyệt Thái Dương vừa mang theo tâm tình chút mơ hồ cảm giác được cái đau này. Cô có thể đồng cảm như bản thân mình đã từng bị.

Cô cười chút để tạo không khí sinh động, cũng như trấn an Thịnh Hạ, "gia tộc Thịnh thị không phải có rất nhiều đồ vật cổ quái hiếm lạ sao? Em hãy luyện thành tiên đan có thể hồi sinh tiêu đau đi."

Thịnh Hạ cười, chợt thật sự muốn có thứ tiên đan này thì tốt rồi.

Dừng một chút, cô nói: "Anh ấy chuẩn bị trong một tháng nên em tò mò đến nhìn xem rốt cuộc là dạng đề tài. Anh ấy cố gắng thay đổi chính mình để tìm phương thức thích hợp cho cả hai. Em cũng muốn nhanh chóng giải quyết vết thương trong lòng."

Mẫn Du tự hiểu rằng chuyện tình cảm của người khác đối với người ngoài như cô cũng không nên có quá nhiều kiến nghị. Mà chính ra về chủ đề này bản thân cô chính vốn là một kẻ thất bại.

Cô đang nhìn bên ngoài xe mà thất thần trong nháy mắt.

Vừa lúc sau có tiếng điện thoại gọi, cô vội vàng kết thúc trò chuyện với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ rót nửa ly cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, gương mặt thì thất thần nhìn cảnh sông.

"Thịnh Hạ?" Nhậm Ngạn Đông vừa về, anh đã đặt đồ vật trong bếp, liền sang bên này tìm cô.

Thịnh Hạ: "em ở bên ngoài hành lang này." Cô cũng không quay đầu lại mà vẫn luôn nhìn bên ngoài sông.

"em đến khi nào?"

"đến được một lúc lâu rồi."

Lúc này Thịnh Hạ mới nhìn Nhậm Ngạn Đông. Anh hôm nay mặc áo sơmi màu đen, ống tay áo gấp gọn ở khuỷu tay, "anh đang làm việc à?"

"uhm." Nhậm Ngạn Đông bưng ly trà lạnh trên bàn mà uống hết một nửa.

Thịnh Hạ hướng cầm sang ly cà phê, cười nói "Tìm không được chỗ nào để hoàn thiện file ppt à?"

Nhậm Ngạn Đông nhất thời nghe không hiểu gì, "file ppt gì?"

Thịnh Hạ cằm khẽ nhếch, ý bảo anh xem một món quà đang đặt bên ghế dựa chỗ kia, "Tặng cho anh món quà. Em đến đây làm khách cũng không thể đi tay không nên có chút gọi là đáp lễ."

Nhậm Ngạn Đông buông chén trà, "Cái gì vậy?"

Nói xong anh lấy túi văn kiện mở ra nhìn xuống chính là hai bức họa.

Chủ đề là: diễn đàn lần thứ nhất _ tên: 'kem của Nhậm thị'

Diễn đàn thời gian: 9: 00--23: 59 (cả ngày)

Chủ sự: Nhậm tam ca

Khách quý: tiểu công chúa Thịnh thị

nội dung hình ảnh:

Trong phòng hội nghị, bên cạnh bàn có vẽ một phiên bản Thịnh Hạ ngồi với vẻ mặt tò mò, nhìn chằm chằm màn hình điện tử trong phòng họp.

Màn hình chỉ có một hàng chữ to: diễn đàn lần thứ nhất _ tên: 'kem của Nhậm thị'

Cô còn vẽ anh, phiên bản anh đang ngồi ở chỗ đầu bàn. Anh vừa đang đưa lưng về phía màn hình điện tử, vừa nhìn máy tính trên bàn, cạnh bên máy tính còn có một ly nước.

Bức họa tinh tế hơn chính là trong tranh trùng hợp anh cũng mặc áo sơmi màu đen, ống tay áo cũng gấp gọn đến chỗ khuỷu tay.

Tầm mắt Nhậm Ngạn Đông từ bức họa chuyển qua Thịnh Hạ. Khóe miệng cô mang theo nét cười nhàn nhạt, ý bảo anh tiếp theo xem bức tranh thứ 2 nhưng anh không vội lật trang, quay sang hỏi: "em vẽ từ tối hôm qua sao?"

Thịnh Hạ gật đầu, cô đúng là đã hoa mất vài tiếng đồng hồ mới hoàn chỉnh.

Nhậm Ngạn Đông tiếp theo nhìn bức thứ 2. Nội dung cũng là giống nhau. Chỉ có khác chút chính là phiên bản Thịnh Hạ không có một chút tinh thần, có vẻ mỏi mệt bất kham. Hành động thể hiện là tay nâng má, đôi mắt nhìn đồng hồ được vẽ với kim chỉ thời gian là: 19: 30

Trên màn hình điện tử được vẽ nội dung là ' loại chất phụ gia của kem ', bên dưới màn hình là vẽ số trang 330/660, ý tứ chính là còn rất nhiều nội dung họp chưa xong.

Bức họa này thêm từng chi tiết nhỏ khác với bức trên là ly nước của anh có thêm cái ống hút mà nước trong ly được vẽ như không đủ cho anh uống. Trong tầm tay anh còn có một túi dược, "Thịnh thị yết hầu viên tiêu viêm", thiếu hai viên, hẳn là đã bị anh uống rồi.

Phía phiên bản của anh còn được vẽ thêm nội dung trò chuyện, ánh nhìn nghiêm trang nói: "Về chất phụ gia, không chỉ quan tâm đến màu sắc mà còn bao gồm xem xét về giá cả, thương hiệu sản xuất. Tôi không muốn dùng tùy tiện bằng không thì chúng ta sẽ thua về chất lượng kem."

Nhậm Ngạn Đông xem xong bức họa này: "......"

Anh không nhịn được mà bị chọc tức đến bật cười.

Sau đó anh bất đắc dĩ xoa ấn đường, "Thịnh Hạ, em..." Anh cũng không biết muốn nói gì cứ thế nhìn chằm chằm vào mắt cô. Cô thì vừa nhấp một ngụm cà phê, trên khóe miệng có mang ý cười.

Giờ khắc này, anh đặc biệt muốn đến ôm cô nhưng vẫn khắc chế bản thân.

"em cho rằng hôm nay anh muốn cùng em thảo luận cách dùng nguyên liệu làm kèm à?"

Thịnh Hạ không phủ nhận, "Bằng không thì là gì? Còn có thể nói về chuyện gì khác sao?" Cũng không phải một hai giờ, là cả ngày, từ sớm đến tối.

Nhậm Ngạn Đông cất hai bức họa, "Thật anh rất muốn làm ppt chiếu nội dung nhưng chuyện chung đề tài hay không thì anh và em cùng tranh cãi thì chẳng phải là mất hết ý nghĩa sao?"

Anh đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi vào phòng bếp nào."

Thịnh Hạ: "hả?"

Nhậm Ngạn Đông đã nâng bước rời đi, Thịnh Hạ bưng theo ly cà phê vừa uống xong, di sát phía sau anh.

Trong phòng bếp, trên bàn được đặt rất nhiều trái cây. Đại khái cô đếm có hơn hai mươi mấy loại, màu sắc và hình dạng đều là tươi ngon.

"sáng sớm anh đi ra ngoài chính là vì mua trái cây sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, hôm nay chẳng phải anh đã nói hẹn ở đây."

"anh mua tất cả các trái cây nào sao?"

"anh muốn tự tay làm kem cho em ăn." Anh đặc biệt nhấn mạnh: "Không hề có chất phụ gia."

Lúc này Thịnh Hạ chợt cười mà nghĩ ngay đến bức họa cô vẽ.

"vậy anh làm kem như thế nào đây?" Cô hỏi.

Nhậm Ngạn Đông: "bằng nước."

Trước đây anh cũng không biết cách làm kem dựa theo nguyên liệu toàn là trái cây. Loại kem này chỉ cần dùng nước và trái cây xây nhuyễn, không chứa bất luận thành phần chất phụ gia hay hương nhân tạo.

"Dùng một ít sữa bò cũng có thể tạo thành kem được. Nhưng em ăn thì có thể có nhiều calorie sẽ làm em thấy mau no, ăn ít. Trước tiên, anh làm kem bằng nguyên liệu nước."

Thịnh Hạ quét mắt nhìn sang Nhậm Ngạn Đông đang mở máy tính. Kết quả đúng là anh đang nhìn đến file tài liệu ppt, cô cũng cạn lời: "..." Cho rằng anh mở nhầm file nên cô liếc mắt nhìn lâu hơn chút mới xác định đúng là anh đã mở một tập tin ppt.

"Không phải nói không cần ppt, không thể hiện được thành ý của anh, anh còn tranh cãi với em sao?" Cô nghiêng mắt nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, bắt đầu đáp lời cô, "chỉ là cho em chọn khẩu vị." Đem con chuột trên màn hình chỉ cho cô thấy.

"Đây là cái gì vậy?"

Thịnh Hạ ngồi xuống, nhìn hướng con trỏ chuột.

Nhậm Ngạn Đông cúi người, tay anh chống trên mặt bàn, "Đây là vị kem hỗn hợp." Trước mắt anh muốn cô nếm thử loại kem trái cây hỗn hợp hai vị kết hợp. Hương vị loại này so sánh với loại một vị thì ngon hơn mà dinh dưỡng cũng càng phong phú.

Thịnh Hạ dùng trỏ điều khiển con chuột đi xuống chỗ hình kem. Cô phóng to hình ảnh kem này chẳng phải là hình ảnh được chụp trong phòng bếp ở biệt thự Bắc Kinh sao?

"Anh làm thật sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, calorie hơi bị nhiều quá." Anh chỉ đang thử làm từng loại, "Đây là một loại khác có lượng calorie khá cao. Nó không giống với loại trái cây hỗn hợp, lượng calorie không giống nhau."

Thịnh Hạ nhìn hình có vài loại khẩu vị hỗn hợp, "em muốn ăn dưa hấu cùng dâu tây, quả vải cùng anh đào, thanh long cùng quả xoài." Cô nói liên tục vài loại mình thích.

Nhậm Ngạn Đông nhắc nhở cô: "anh cố gắng làm trước loại hai mươi vị hỗn hợp đã." Để cô thử trước khẩu vị hai mươi loại hỗn hợp này chính là anh ở nhà đã đã làm vài lần, vị kem đều không tồi.

Những vị hỗn hợp khác anh chưa kịp nếm thử.

Nhậm Ngạn Đông chuẩn bị rửa trái cây. Anh xem lại chính xác hình ảnh trái cây mà chọn.

Thịnh Hạ nhìn một lát xoay người nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, "Làm loại này kem rất phức tạp đó?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "uhm, anh đã học với đầu bếp chuyên nghiệp về món tráng miệng ngọt trong một tháng."

Anh đem trái cây và rau quả rửa sạch tất cả.

Và nói tiếp, "Về sau mỗi năm mùa hè đến anh đều làm cho em ăn vài lần."

Đốn hạ, anh nói: "Nếu lúc em muốn ăn mà anh bận quá thì sẽ yêu cầu đầu bếp làm cho em."

Thịnh Hạ lẳng lặng nhìn anh bận rộn mà cô không biết muốn nói tiếp chuyện gì.

Trong phòng bếp lúc này rất an tĩnh, trái cây được rửa sạch thì Nhậm Ngạn Đông lấy máy ép tay ra chuẩn bị ép nước. Dáng vẻ của anh nghiêm túc tựa như khi anh đang làm việc.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 32

Nhậm Ngạn Đông làm cho Thịnh Hạ 21 loại kem có đủ loại vị hỗn hợp bao gồm vài loại có thêm nguyên liệu sữa bò bên trên có thả chút nho khô tăng gia vị.

Một buổi sáng anh bận rộn tập trung làm kem. Thịnh Hạ không có việc gì để làm cũng ngồi ở phòng bếp ngẫu nhiên ăn chút trái cây.

Cô phát hiện Nhậm Ngạn Đông vẫn chưa tìm ra đượcđề tài gì để bọn họ trò chuyện chung. Anh thì hết sức chăm chú làm kem vì một khi anh đã tập trung thì không rảnh cùng cô buôn chuyện.

Cả buổi sáng, bọn họ tổng cộng hàn huyên có 30 câu? So sánh với lúc trước cũng không khác nhau.

Chuông báo vang lên, Nhậm Ngạn Đông nhìn nội dung báo mà tắt đi. Sau đó anh lấy từ tủ lạnh phần kem có vị đào trộn vào để tăng thêm vị cho kem hỗn hợp.

"Thịnh Hạ, lại đây."

"chuyện gì vậy?" Thịnh Hạ đang cho một trái dâu tây vào miệng, đi sang chỗ anh đứng.

Nhậm Ngạn Đông: "em giúp anh quấy phần kem này trong ba phút sau đó lại bỏ vào tủ lạnh."

Thịnh Hạ: "Không phải kem này đã đông lại rồi à? Vì sao anh còn muốn trộn lại?"

Nhậm Ngạn Đông: "làm tăng thêm vị kem và độ dẻo."

Thịnh Hạ cũng không hiểu nên cứ dựa theo lời anh nói mà thực hiện.

Nhậm Ngạn Đông uống nửa ly nước, tiếp theo bận làm một thứ khác.

Thịnh Hạ nhìn xuống đồng hồ đeo tay để bắt đầu tính thời gian ba phút, cô hoàn thành phần trộn và đem kem thả lại vào tủ lạnh.

"Tam ca." Cô dựa lưng vào kệ bếp.

Nhậm Ngạn Đông đang nghiêm túc ghi chú số liệu, "hửm?"

Thịnh Hạ hỏi anh: "anh còn nhớ lần chúng ta kỷ niệm một năm hay không? Anh đã nghỉ phép dẫn em đi chơi lại tình cờ gặp mẹ em tại khu hải quan ở sân bay ?"

Lúc ấy khi bà nhìn thấy cô và Nhậm Ngạn Đông, trong ánh mắt của mẹ cô đều không hề che dấu sự bất ngờ không thể tưởng tượng.

Có lẽ Nhậm Ngạn Đông không chú ý mà cô lại hiểu ánh mắt này của mẫu thân với ý tứ rằng: Các con vẫn còn yêu

nhau sao?

"Nhớ rõ." Vừa đáp lời cô, Nhậm Ngạn Đông vừa ghi số liệu, mới hỏi: "có chuyện gì sao?"

Thịnh Hạ nói lên: "Sau đó mẹ đã gọi điện thoại hỏi em rằng có phải anh đi công tác cùng em hay không, em nói là anh và em cùng nghỉ phép đi chơi. Kết quả mẹ em nói một câu: Ngạn Đông mà cũng nghỉ phép à? Cậu ta còn biết nghỉ phép là gì sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Nhưng sự thật cũng là như Hạ a di nói không sai. Anh không hề ý thức về khái niệm nghỉ phép vì đó là lần đầu tiên anh buông bỏ công việc một chút. Họ chính thức đi du lịch trong hai tuần.

Thịnh Hạ lúc ấy nhớ rõ cô đã đáp lời với mẹ: Còn là đi chơi rất vui vẻ mà con phát hiện tam ca hẳn là đủ tư cách làm một nhiếp ảnh gia.

Hành trình lần đó của bọn họ từ Abu Dhabi đến Dubai đều là Nhậm Ngạn Đông sắp xếp tất cả. Anh cũng có một hạng mục cùng chú năm của Tưởng Bách Xuyên hợp tác ở Ả Rập nên thường xuyên qua lại.

Trước lúc đi, cô hỏi anh: Tam ca, mình sang bên kia có thật chỉ đi chơi sao?

Nhậm Ngạn Đông: anh chưa từng đi sang đó để chơi nhưng anh khẳng định nó là khá mới mẻ.

Cô: em nghe nói Burj Khalifa tựa như hình ảnh con bướm pha lê rất đẹp.

Nhậm Ngạn Đông: uhm.

Cô: Đến lúc đó em sẽ chụp ảnh cùng nó.

Nhậm Ngạn Đông vẫn đáp bằng thanh âm ' uhm '.

Anh lúc đó đang ở phòng quần áo bận rộn thu dọn hành lý. Anh còn liệt kê cả một danh sách để đối chiếu đồ dùng cô cần để vào hai cái rương hành lý lớn. Anh còn xếp cho cô mũ phối hợp vài bộ váy dài.

Cô hỏi: Mang nhiều lễ phục như vậy làm gì?

Nhậm Ngạn Đông nhìn tủ quần áo như suy tư gì đó thì cuối cùng lại tiếp tuyển chọn một cái váy dài có màu sắc tươi đẹp bỏ vào hành lý. Anh quay sang trả lời cho cô đúng một chữ: mặc.

Cô:......

Đương nhiên cô biết mang quần áo là khẳng định muốn mặc nhưng bọn họ đi ra ngoài du lịch, không cần thiết giống như đang chuyển nhà mà mang quá nhiều như vậy.

Khi hai người đến nước Ả Rập Thống nhất, Nhậm Ngạn Đông mang cô trãi nghiệm rất nhiều nơi thú vị và kích thích. Anh mượn xe từ bằng hữu chở cô đi xuyên qua sa mạc mênh mang.

Ngày thứ năm của hành trình đến Burj Khalifa, trước một đêm Nhậm Ngạn Đông soạn cái váy dài màu sắc tươi sáng cùng với vòng hoa thủy tinh trong hộp trang sức.

Cô hỏi: ngày mai em phải mặc cái này à? Có làm quá không vậy?

Nhậm Ngạn Đông: em không phải muốn chụp ở chỗ cánh pha lê của tòa tháp bên kia sao?

Ngày hôm sau, khi bọn họ đến tháp Dubai, nhìn từ trên xuống cô mới hiểu được cách so sánh thiết kế của tòa nhà như đôi cánh và mục đích Nhậm Ngạn Đông chọn cho cô cái váy dài. Tất cả chính là để cô chụp hình một cách hòa hợp nhất.

Khi đó Nhậm Ngạn Đông ngồi xổm xuống để tìm góc độ tốt chụp cho cô. Kết quả là trong hình cô đeo vòng hoa tựa như thiên sứ mỹ lệ từ trên trời giáng xuống.

Cho đến khi kỳ nghỉ kết thúc, cô mới phát hiện rằng anh đã căn cứ theo điểm đặc sắc của mỗi cảnh tham qua suốt hành trình mà chuẩn bị quần áo cho cô. Anh muốn chắc chắn cô sẽ thích hình chụp mình đến độ thật hoàn hảo.

Lần đó du lịch để kỷ niệm một năm nên anh khẳng định đã dành không ít thời gian công sức nhưng trước nay anh chưa hề nói qua một chữ.

Khi cô cùng anh ở bên nhau, cô chỉ cần phụ trách nhiệm vụ vui vẻ và xinh đẹp.

Sau khi bọn họ ở bên nhau lâu, cô không cần nhọc lòng lo lắng ngay cả thời gian cô đang bị hành kinh. Trong khoảng thời gian nhạy cảm đó, anh đều giúp cô nhớ kỹ. Mỗi lần anh sẽ nhắc nhở chú ý mặc quần áo , đừng ăn đồ lạnh, đừng uống rượu, đừng làm việc quá mệt.

chuông báo di động của Nhậm Ngạn Đông lại vang lên. Báo hiệu là một loại kem khác có vị sữa bò cần phải quấy đều. Anh nhanh chóng tắt chuông báo, từ tủ lạnh lấy kem ra.

Thấy Thịnh Hạ thất thần, anh hỏi: "Vừa rồi em muốn nói với anh chuyện gì?" Nói đến một nửa thì cô chợt không động tĩnh.

Thịnh Hạ thu hồi tâm tư suy nghĩ, "Cũng không có gì quan trọng tự nhiên em phát giác anh vẫn giống trước kia, chỉ làm mà không nói."

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp mà đem kem đưa cho cô, "Cái này em quấy bốn phút."

Thịnh Hạ gật đầu, nghiêm túc làm theo.

Nhậm Ngạn Đông lúc này mới có thời gian rảnh nghỉ ngơi một chút. Anh nói tiếp theo lời cô vừa nói: "Nói nhiều không bằng anh làm cho em."

Anh từ tủ lạnh lấy ra một lọ nước soda mở ra, không để ý uống liền mấy ngụm.

Tính cách của Thịnh Hạ rất đúng như bạn anh từng nhận xét rằng cô như một công chúa mang theo kiêu ngạo, có

chút yêu sách như trẻ con.

Anh trước nay không nói ra nhưng ngầm biết và luôn muốn cho cô vui vẻ. Anh muốn cô mãi duy trì tính cách đặc biệt thuần thúy, yêu nhưng không lưu tâm đến vật chất, cũng mang theo sự kiên nhẫn.

Chính anh vẫn luôn nhận ra những điều này trong thời gian một năm rưỡi yêu nhau.

Tuy nhiên hiện tại anh vừa nhận ra có một thứ rất quan trọng không thể thiếu đó là cô còn cần sự lãng mạn.

Anh đứng trong cả một buổi sáng nên tạm thời ngồi nghỉ ở ghế quầy bar. Nhậm Ngạn Đông xoa xoa ấn đường vì đến rạng sáng hơn hai giờ anh mới từ hội sở trở về mà sáng nay mới 5 giờ sáng anh lại rời giường ra ngoài.

Sau bốn phút hoàn thanh, Thịnh Hạ đem kem trở lại trong tủ lạnh. Cô vừa chuyển sang nhìn thấy Nhậm Ngạn Đông không hề chớp mắt đang nhìn cô. Ánh mắt anh rất chuyên chú, mang theo cả thâm trầm.

"Lại đây ngồi một lát đi." Nhậm Ngạn Đông chỉnh độ cao vừa chuẩn cho cô ngồi.

Thịnh Hạ cầm theo ly nước trái cây ngồi vào..

Lúc này anh tạm không bận với kem mà cũng không biết nên trò chuyện gì với cô.

Khi bọn họ chưa chia tay hai người cũng thường ngồi trong không gian lẳng lặng. Đoán chừng cô sẽ không cảm

thấy xấu hổ mà ít nhất còn dựa vào trên lưng anh hoặc tiếp xúc trêu chọc anh một chút nhưng hiện tại lại không được.

Hiện tại hai người vừa không lời gì để nói lại càng thêm ngại ngùng xấu hổ.

Nhậm Ngạn Đông nói chút về ' kem ', "Trước kia, anh chỉ trực tiếp đút em ăn kem. Hôm nay anh lại cùng em làm kem. Về sau quen rồi thì tự nhiên chúng ta sẽ không có gì trò chuyện phiếm."

Thịnh Hạ gật đầu, có lẽ là vậy.

Tầm mắt Nhậm Ngạn Đông trong lúc vô tình lướt sang cổ tay của cô. Anh nhìn thấy nơi đó trống trơn, cô không mang lắc tay anh tặng từ ngày hôm qua.

Chuông báo di động lại vang lên nên Nhậm Ngạn Đông tiếp tục bận rộn. Thịnh Hạ uống xong nước trái cây cũng chủ động hỗ trợ anh.

Khi thời gian về chiều Nhậm Ngạn Đông nhận một cuộc điện thoại về công việc khá lâu. Thịnh Hạ một mình đứng trong phòng bếp khá nhàm chán nên tranh thủ chụp ảnh kem gửi cho Mẫn Du: □ không có dùng ppt. □

Mẫn Du: □ trẻ nhỏ dễ dạy nhỉ. □

Hiện tại cô vô tư nói chuyện phiếm, không muốn sứt đầu mẻ trán thì lại làm tâm tình phiền muộn.

Trước đó lúc trưa, cô đã nhắn cho Thịnh Hạ thông tin tiết mục biểu diễn đàn violon có có điều chỉnh.

Ý tin nhắn này Thịnh Hạ có thể tự hiểu buổi diễn đã bị hủy.

Cô cũng vừa mới chợt hiểu được nguyên nhân chính là do Thương Tử Tình chắc chắn bắt đầu làm khó dễ.

Cô cũng không làm Thịnh Hạ lo lắng thêm vì bản thân Thịnh Hạ hiện tại như mình ốc còn không mang nổi vỏ ốc.

Người phụ nữ Thương Tử Tình này được xem là tâm như đáy biển châm, chính cô cũng khó lòng phòng bị sẽ không tránh được liên lụy đến Thịnh Hạ.

......

Buổi tối, kem sữa bò hoàn thành chỉnh chu.

Thời gian này cảnh sông Hoàng Phố như một người về chiều thay đổi trang phục thêm phần lộng lẫy xa hoa. Trên mặt song thỉnh thoảng có vài chiếc du thuyền di chuyển.

Hai người chuyển sang ngồi ngoài hành lang, rốt cuộc Nhậm Ngạn Đông cũng có thời gian nghỉ ngơi tạm mà rót một ly rượu vang đỏ. Thịnh Hạ múc một ly kem nhỏ nếm thử. Cô giống như đứa trẻ nhỏ vậy trước tiên cô ăn phần topping lớp trên sau đó nhấm nháp đến lớp kem bên dưới.

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn vừa ngắm cô vừa thỉnh thoảng uống ngụm rượu vang đỏ.

"Hương vị thế nào?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Vị không tệ."

Lúc Thịnh Hạ ăn xong ly kem đã là 9 giờ rưỡi tối, gió thổi từ mặt song vào làm không khí thêm mát lạnh.

Cô nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, "Cảm ơn thịnh tình đãi kem cho em."

Nhậm Ngạn Đông không tiếp lời, anh nhận ra được có ẩn ý trong lời nói của cô.

Thịnh Hạ không lảng tránh ánh mắt u lãnh thậm chí mang theo một chút bất mãn của anh.

Đèn ngoài khu hành làng không mở, mọi ánh sáng đều dựa vào ánh đèn nê ông từ mặt song. Không gian lúc sáng lúc tối làm cho ngũ quan của anh càng hiện ra chút sắc bén mà thâm thúy.

Mặc dù ngồi cùng nhau mà hai người một câu cũng không nói, anh vẫn là tam ca cường thế, tự phụ, mà thanh lãnh.

Có lẽ, đây là nguyên nhân giải thích lý do cô động lòng với anh.

Thịnh Hạ hỏi: "cái lắc tay kia không phải còn được cất trong hộp trang sức và đóng gói trong một cái túi xinh đẹp sao? Anh đang giữ cả hai cái đó à?"

Tối hôm qua, anh trực tiếp đeo cho cô mà không đưa cả hộp và túi.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Ở trên bàn trà trong phòng khách."

Thịnh Hạ: "chút nữa em muốn lấy cả hai cái đó."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, "em chuẩn bị đóng gói lại để đem bán đấu giá à?"

Thịnh Hạ không đáp lời anh vội mà chỉ im lặng cười cười nói, "quà là cho em thì em có quyền xử trí." Trong miệng cô toàn là vị ngọt của kem làm cô uống hết một nửa ly nước lạnh.

Sau khi nghe lời cô đáp, Nhậm Ngạn Đông chợt dừng vài giây quên uống ly rượu mà anh vẫn luôn cầm trong khi tay, hướng mặt anh đag nhìn về phía ngoại cảnh song.

Thịnh Hạ chỉ chỉ hai bức họa trên bàn kia, "em mang chúng về nhà hay anh muốn giữ ở chung cư bên này?"

Nhậm Ngạn Đông ngẫm nghĩ lại thấy không quan trọng lắm bất kể như thế nào vì vốn dĩ bức họa chính là cho anh. Nếu anh không phải thật sự cùng cô thảo luận cách làm kem thì đoán chừng cô cũng không quay đầu ở lâu tại đây như bay giờ mà đã đi từ lâu rồi.

"cất ở đây đi."

Thịnh Hạ tiếp theo nói về chung cư này, "hiện tại em không phải thiếu hụt về tài chính lắm hay chờ sang năm em tính toán thu hồi đầu tư bằng cách đem chung cư bán ra. Bây giờ nó có thể tăng giá nhiều hơn cả trăm triệu đó nhỉ?"

Bởi vì trên tường phòng khách có các bức hoạ của cô nếu về sau cô và anh thật sự có duyên không phận, sự tồn tại

của chúng không còn cần nữa. Cái tốt nhất nên lưu trữ đó chính là vật của người yêu sau này của anh.

Nhậm Ngạn Đông quay đầu lại, nhàn nhạt nói: "em là đang khoe khoang em có tiền đúng không?"

Thịnh Hạ cười, "Đúng vậy, em đúng là đang có tiền mà còn tùy hứng. Hơn nữa em muốn làm anh cảm thấy khó chịu." Cô duỗi tay sang lấy tiền từ túi xách đặt trên ghế bên cạnh.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, không biết cô vừa định làm gì.

Thịnh Hạ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đặt trên mặt bàn.

Nhậm Ngạn Đông: "Đây là cái gì?"

Thịnh Hạ đem tiền nhét trở lại trong túi, "Tam ca, anh không phải đầu tư phim điện ảnh kia cho em sao? Anh hãy rút khỏi đầu tư, đem hợp đồng chuyển sang cho em là chủ."

Nhậm Ngạn Đông hiểu rõ ngay ý nghĩa hành động cô rút thẻ chính là muốn trả 8000 vạn tệ phần tiền anh đầu tư bộ phim điện ảnh.

Thịnh Hạ nhìn ra đáy mắt anh rõ đang mang theo cảm xúc kích động, cô giải thích, "anh đầu tư điện ảnh sau khi chúng ta chia tay. Đúng sự thật thì em sẽ không muốn hưởng thụ lại bất cứ phương diện vật chất cùng tâm ý nào từ anh."

Dừng một chút, "Chúng ta hiện tại không rõ ràng lại làm người khác cảm thấy chia tay mà vẫn còn ở bên nhau."

"Vạn nhất chúng ta cuối cùng không hợp mà anh vẫn đầu tư bộ phim điện ảnh này cho em. Về sau ngươi bạn gái hoặc vợ anh biết được sẽ phát sinh khó chịu trong lòng nhiều hơn sao? Nó cũng giống như nỗi đau khi em phát hiện sự tồn tại bức tranh chữ kia."

Cô nói: "Đại đa số nữ nhân đều là thực ích kỷ, cô chỉ hy vọng cô ái nam nhân kia, chỉ ái cô, chỉ đối cô đặc thù."

Trầm mặc một lát, "Ta cũng là, ta cũng thực tục."

Cô đem kia trương thẻ ngân hàng đẩy đến trước mặt anh, "Ta không cùng ngươi trí khí hoặc tranh cãi, nếu là chúng ta ở bên nhau, ta còn là sẽ cảm kích ngươi, ngươi rõ ràng không thích ta đóng phim điện ảnh, ngươi vẫn là đầu tư."

Nếu là không ở cùng nhau, cô quyết định ít nhất sẽ không làm cho anh vướng vào rắc rối.

Nhậm Ngạn Đông cùng cô đối diện, "Nếu anh không thay đổi chủ đầu tư thì sao?"

Thịnh Hạ nghiêng cằm, phong khinh vân đạm nói: "em đây liền rút khỏi đoàn phim." Cô ý nghĩ trương tạp, "Dù sao tiền trong thẻ này cũng đủ chi trả tiền vi phạm hợp đồng."

Cô tùy ý tạo ra vẻ mặt cứng cỏi làm Nhậm Ngạn Đông không hề có đối sách mà anh chỉ có thể nhất thời đem ly rượu một hơi uống cạn.

Thịnh Hạ: "mật mã thẻ là 823333"

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thịnh Hạ nói tiếp: "Bên trong là 9000 vạn tệ."

Nhậm Ngạn Đông lúc này mới nói chuyện, "anh lúc trước đầu tư 8000 vạn tệ."

Thịnh Hạ biết rõ thông tin này nhân dịp một lần cô hội họp trong nhà Chu Minh Khiêm ở Bắc Kinh. Lúc cô biết mức phí anh đã đầu tư thì trong khoảng thời gian này cô đã thu hồi các hạng mục đầu tư khác của mình để gom đủ tiền trong thẻ.

Cô cười cười, "anh không phải nói là minh bị chia tay sao? Em để tiền nhiều hơn một ngàn vạn là tiền bồi thường chia tay. Nếu về sau hợp lại, thì nó coi như là cho anh tiền tiêu vặt."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Trong hơn ba mươi năm sống trên đời này rốt cuộc anh cũng được phí tổng thất chia tay cùng tiền tiêu vặt.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 33

Nhậm Ngạn Đông lấy cái thẻ nhìn một chút. Nó có khắc dòng chữ được phát hành từ ngân hàng có cổ phần khống chế thuộc tập đoàn Thẩm thị. Anh nhìn chằm chằm một lúc lâu lại nghĩ tiếp về cái mật mã kia 823333.

Bỗng nhiên anh cảm giác chỗ nào hơi sai sai, trước đây chẳng phải mật mã di động là 2333.

Anh vẫn luôn tự cho rằng cái tổ hợp mật mã này 2333 đúng vậy ha ha ha ý tứ hai chữ số 82 mang nghĩa là không yêu...

Nhậm Ngạn Đông bỗng chốc ngước mắt, nhìn chằm chằm sang Thịnh Hạ, "di động mật mã của em cũng bị sửa lại?"

Thịnh Hạ đang nhìn vẻ chuyển biến có chút náo nhiệt của cảnh sắc song mà vừa hoàn hồn, "uhm."

An tĩnh vài giây, cô nói: "ngày đó ban đêm lúc em còn ở thôn nhỏ đã liền thay đổi rồi."

Nhậm Ngạn Đông xác minh được suy đoán của bản thân lúc trước cái mật mã di động kia là ý tứ 'yêu tam ca'.

Anh chợt buông thẻ ra, liền đi đến trước mặt Thịnh Hạ. Tư thế của anh là nửa ngồi xổm xuống.

Thịnh Hạ lúc này hơi giật mình mà cùng anh đối diện vài giây. Anh nửa ngồi xổm nên tư thế của anh so với cô thấp hơn nửa cái đầu. Cô rũ mắt nhìn anh hơi nâng cằm lên.

Hơi thở hai người trong thoáng chốc mà dây dưa làm cô thất thần trong nháy mắt. Anh vươn tay đem cô ôm chặt vào trong ngực.

Đối với cô cái ôm ấp của anh từ trước đến nay là thứ cô không có sức chống trả hoặc có thể cự tuyệt.

Bàn tay Thịnh Hạ dừng ở trên đầu vai anh ra sức đẩy, tựa như cười như không nói: " anh nhận d0uo57c tiền chia tay thì tâm trạng cũng không cần bị kích động như vậy đâu."

Nhậm Ngạn Đông cảm giác được trong ánh mắt cô có loại bài xích anh từ tận đáy lòng. Sự thật chính là chuyện phát sinh ở cái thôn nhỏ là mẫn cảm nhất mà thậm chí chính anh không biết đề cập nó lại như thế nào cho được, không có cách nào có thể làm cô dễ dàng quên đi.

Anh ngẫm nghĩ lại rốt cuộc anh đã lại nói sai gì rồi hoặc là làm sai cái gì khiến cô bị mất vui. Sự tình lại biến thành chuyện cô muốn thu mua chung cư và trả phí chia tay mà chủ động đề cập ngay tại đây.

Rõ ràng lúc giữa trưa tâm tình của cô cũng không tệ lắm. Cô còn chủ động giúp anh.

Từ chạng vạng đến bây giờ, cô liền cùng anh tận hưởng khoảng thời gian giữa hai người.

"Thịnh Hạ," anh từ đáy lòng mà buông hơi thở dài. Lời anh muốn nói đến bên miệng lại nhịn xuống không thốt lên được.

Nhậm Ngạn Đông buông cô ra, hướng mắt nhìn đồng hồ. Anh có hẹn họp trong vòng một tiếng sau với đối tác ở New York.

"anh đưa em về lại nhà bà ngoại nhe."

Thịnh Hạ gật đầu, "uhm, em không làm chậm trễ anh nữa." Cô lấy túi xách rời đi.

Tới khu phòng khách, Thịnh Hạ không quên lấy cái túi nhỏ đựng lắc tay cất đi.

Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ nhìn cô, cũng không nói thêm cái gì, ngược lại nói: "anh gói kem cho em đem về nhà. Em đặt vào tủ lạnh mà từ từ ăn."

Thịnh Hạ cự tuyệt: "Không cần, trong nhà em cũng có kem."

Nhậm Ngạn Đông cùng cô đối diện, hai người không tiếng động nhìn nhau hồi lâu, "Thịnh Hạ, kem này là đặc biệt làm cho em đó."

Thịnh Hạ không khỏi nắm chặt cái túi trong tay, "em biết rồi."

Cô mau chóng nói: "Tam ca, em biết để thay đổi tính tình và cách làm không hề dễ dàng mà chỉ nói là có thể làm được. Em hiểu lý do là thói quen hình thành từ nhiều năm

qua của anh khiến cho phụ nữ yêu thích và ngưỡng mộ, thêm chủ động tiếp cận anh. Em cũng chính là một trong những người đó."

Cô không nhìn anh nên tâm tình hồi hộp, không ngừng nén hơi thở gấp, vẫn tiếp tục nói lời trong lòng.

"Lúc trưa em đã kết luận anh vẫn là giống như trước kia. Anh nói lần này muốn em tham dự vào mọi hoạt động của anh để chúng ta có chung đề tài trò chuyện. Đúng là em cảm nhận được thành ý của anh muốn thay đổi nên em cũng chủ động phối hợp để mình tìm cách giải hòa mâu thuẫn bất đồng giữa hai ta."

"Nhưng còn buổi chiều thì sao?"

"Buổi chiều anh nhận điện thoại công việc trong một lúc lâu. Sau đó anh nói có họp và mãi cho đến lúc gần tối anh mới từ thư phòng đi ra. Em một mình ở phòng bếp quấy kem theo lời anh dặn."

Cô tạm dừng lời nói mà ngẩng đầu nhìn đến bức tranh chữ trên tường. Cô đã từng tươi cười ngọt ngào bao nhiêu thì hiện tại cô cũng đang có bao nhiêu khổ sở.

Nhậm Ngạn Đông không ngăn mà vẫn lẳng lặng nghe cô nói xong.

Thịnh Hạ trầm giọng tiếp tục: "Vừa mới bắt đầu em cũng cho rằng anh thật sự rất bận. Sau đó em hỏi anh công ty có việc gì gấp không? Anh trả lời là không phải, chính là đang có cuộc họp."

Cô tự lý giải họp khẩn cấp bởi vì công ty có tình huống phát sinh. Cô đoán anh sẽ hành động giống trước đây là trước tiên sắp xếp chuyện công dù anh đã hứa dành trọn một ngày bồi cô tìm chủ đề bọn họ trò chuyện chung.

Sau đó cô phát hiện anh chỉ đơn giản ở phòng bếp mà bọn họ giống như cũng không có đề tài chung nói chuyện. Đôi lúc hai người chỉ quấy kem trong thời gian một tiếng rưỡi.

Có thể cô nhận ra rằng bọn họ rõ ràng không thể có chung một đề tài gì dù có bận việc hay không. Đại khái anh cũng không biết nói gì nên anh đơn giản đi vào thư phòng để tránh cho không gian thêm buồn tẻ.

Sau đó lúc màn đêm buông xuống, kem vừa đông thì anh cũng hết bận việc.

Sự thật từ đầu cô chỉ tích góp đủ 8000 vạn tệ trả khoản tiền đầu tư điện ản. Thế nhưng chiều nay chính cô đã nhắn tin cho Mẫn Du chuyển thêm nhiều hơn một ngàn vạn.

Anh làm kem cho cô nên cô rất cảm động. Đồng thời cô cũng muốn nói cho anh biết nếu bọn họ đang tự tạo cảm giác thống khổ thì thôi đừng miễn cưỡng mà hãy từ bỏ đi. Cuối cùng kết quả không khác gì.

"Tam ca, trước đây anh bận công tác thì em tự nguyện chịu ủy khuất. Em không muốn so đo hay trách cứ với anh nhưng hiện tại em không muốn giống như vậy nữa."

Trong lòng cô đang cảm thấy càng lúc hít thở không thông, nghèn nghẹn mỗi lúc một nhiều .

Cô vốn muốn đến đây tìm được một cách bọn họ có thể giải quyết tình trạng cảm giác đau từ vết thương lòng. Kết quả lại là dường như cô còn bị anh ấn chuôi đao sâu thêm một chút. Vết thương càng ngày càng khắc sâu.

Cô đã từng trực tiếp xem nhẹ cảm giác uất ức khi anh bận công tác. Cô tự trong lòng thầm nhủ cho qua khổ sở một mình.

Thịnh Hạ nói đến lần biểu diễn cuối cùng trong đợt lưu diễn, "anh có tới rồi thì sao không thể dành chút thời gian hai ba phút đến hậu trường tự mình tặng hoa hồng cho em sao? Có cần anh phải nhờ mẹ đem bó hoa hồng vào tặng thay cho anh, nó còn có ý nghĩa gì nữa chứ?"

Khi cô cô đặt hoa hồng trên bàn trang điểm sau khi nhận từ tay mẹ thoáng qua trong đầu ý nghĩ không cần thế nhưng lúc cô đi lại gần thì vẫn luyến tiếc không vứt bỏ. Cuối cùng cô đặt chúng vào tủ lạnh lưu trữ cho lúc cần dùng khi đi tắm.

Đêm đó sau khi về đến nhà, chính anh cũng không biểu hiện ra một tia vui vẻ nào. Anh cũng không thèm hỏi một chút tâm tình buổi tối của cô như thế nào...

Nhậm Ngạn Đông chỉ ghé nhìn cô một chút rồi lại quay về họp hội nghị quan trọng. Hội nghị này chính là phiên họp cùng các lãnh đạo đại diện đoàn thương vụ mà anh từng xin

phép vắng họp một lần trước đó. Anh cũng bị mất vài hạng mục hợp tác sau khi thất hẹn.

Do cái lần thất hẹn đó, anh liên tục phải giải quyết các vấn đề trong hạng mục thu mua hợp tác ở hải ngoại. Trùng hợp là cùng thời gian cô đang ở thôn nhỏ là thời điểm anh đi New York xử lý công việc liên quan theo phản ứng dây chuyền kéo dài đến cả một năm. Các công ty con thuộc chi nhanh của Thiên Tân ở Thượng Hải cùng lúc xuất hiện tình huống tương tự.

Tình huống khá phức tạp mà anh không muốn làm cô lo lắng lại tự trách nhưng nào biết cô lại đặt nhiều suy nghĩ chuyện kia.

Thịnh Hạ nhìn thấy anh bỗng nhiên trầm mặc nên cũng cho rằng anh đang là cam chịu lý lẽ cô phân tích.

Cái cảm giác khổ sở tận dưới đáy lòng tràn ngập đến cả người chính từ suy nghĩ về phương cách anh đã từng đối xử với cô chẳng khác với những người bạn gái trước đây. Thêm đau hơn chính là mối quan hệ tình cảm giữa hai người chỉ là do lợi ích của quan hệ hai nhà giới thiệu.

Cô đến cho anh biết: "Tam ca, sự thật là em đã thích anh từ thời gian khi tốt nghiệp cao trung, chứ không phải lần em gặp anh tại New York."

Nhậm Ngạn Đông trố mắt nhất thời như vừa bị cô làm cho rối loạn ngôn ngữ mà anh đang sắp xếp chuẩn bị muốn giải thích chuyện anh mở họp dang dở.

Thịnh Hạ cũng không giấu diếm nữa, "Em ở sân bay chân thành muốn có được tranh thư pháp anh viết nên em thật sự đã nghĩ rằng anh nghiêm túc viết gửi đến công ty của dì em. Em đã từng thường xuyên hỏi thăm dì rằng anh có gửi tranh chữ cho em hay không."

Dừng vài giây, cô bình phục hô hấp, "Dì nói không có. Sau đó, em lại ngại hỏi nhiều lần khiến dì sẽ nghi ngờ nên em tranh thủ cuối tuần sang văn phòng của dì để giả vờ như thăm dì mà chẳng qua muốn canh chừng anh có gửi tới trannh chữ cho em. Em sợ dì bận nhiều việc sẽ quên đưa cho em."

"Cũng chính là ngày đó mà em biết được anh có bạn gái."

Về sau có thời gian Thương Tử Tình cùng cô tranh cãi, cô cũng nói ra, "em cùng Thương Tử Tình có mâu thuẫn nguyên nhân là bởi vì em."

Trầm mặc một lát, cô nói: "Sau đó... Em cùng Thương Tử Tình đã từng đánh nhau một trận nhưng kết quả vẫn là không tìm được truyện tranh."

Nhậm Ngạn Đông ngơ ngẩn nhìn cô, biểu cảm của anh đều như cạn lời.

Thịnh Hạ hít sâu, "Tuy rằng là em yêu thầm nhưng lúc em biết anh có bạn gái thì em đã rất buồn khổ. Em vỗn dĩ tưởng cái loại khổ sở này chỉ là dạng đồng cảm với tình trạng anh lâm vào mà trốn tại thôn nhỏ khi Kỷ Tiện Bắc cầu hôn người kia."

Cô thanh âm bỗng nhiên thực nhẹ, "Em tưởng rằng cái khổ sở này hẳn là so với anh không bằng bao nhiều."

Truyện tranh không có, yêu thầm cũng không phải bênh nan y.

"Ai ngờ đến thời điểm em tái ngộ anh đã hoàn toàn khôi phục tình trạng độc thân. Thậm chí em nhận ra anh không tốt chút nào, lãnh cảm còn là tra nam trong tình yêu nam nữ. Nhưng em vẫn còn rất thích anh, em sợ anh lại lần nữa có bạn gái nên em mỗi ngày đi theo anh vào văn phòng lúc chúng ta ở New York."

"Sau đó em sưu tầm từng bức tranh chữ của anh vì ý nghĩ nếu chúng ta có thể kết hôn, em sẽ dùng những bức tự đó làm lễ vật kết hôn có thể khiến anh cảm động hoặc ít nhất là động lòng một lần. EM muốn hình tượng em trong lòng anh là đặc biệt, không phải tương tự như những người bạn gái trước đây. Con nữa chính là..."

Nhậm Ngạn Đông chưa kịp nói lời nào, anh bước nhanh sang chỗ cô nhanh chóng ôm cô thật chặt. Một tay anh nâng cằm cô lên hôn xuống làn môi dưới. Anh lợi dụng lúc cô vừa chỉnh khớp hàm liền trực tiếp đưa đầu lưỡi mình sâu vào trong công thành chiếm đất.

Thịnh Hạ chợt ngốc trong vài giây, nhưng bắt đầu cô muốn đẩy anh mà ném túi trong tay xuống. Cô ở bên hông anh dùng sức bóp và đá dưới chân anh. Hôm nay cô mang theo dép lê, lực đá không phải bằng giày cao gót nên chính cô làm cảm thấy đau hơn khi đá anh.

Anh vẫn là không buông ra, tiếp tục hôn đến chỗ sâu nhất.

Thịnh Hạ không có còn biện pháp nào. Cô bắt đầu cắn anh.

Sau một hồi cô vừa đánh vừa cắn. Cô cũng không biết là mình có cắn được môi hay lưỡi anh mà trong nháy mắt mùi máu tươi ở hai khoang miệng của cả hai người tràn ra.

Nhậm Ngạn Đông cảm nhận đau từ phía sau lưng nhưng vẫn kiên trì không thả cô.

Thịnh Hạ lại véo lại đá còn đau hơn nữa thì cắn, Hai người dằn xé đến mệt mỏi, tất cả ủy khuất cùng khổ sở trong ba tháng này đều được phát tiết ra nên cô mới chậm rãi dừng tay.

Trong lúc này, Nhậm Ngạn Đông trước sau cũng chưa buông cô ra. Môi hai người chưa hề tách nhau.

Nhậm Ngạn Đông đem cô bế lên đặt ở trên quầy bar, tiếp tục kề sát thân cô.

Cô không làm ầm ĩ thêm nên nụ hôn của anh lúc này mới trở thành ôn nhu mềm mại.

Tính đến bây giờ nụ hôn này là được xem như dài nhất trong một lần đến cả hơn 30 phút, môi hai người đều cận nhau đến khi cùng tê đi.

Khi rời khỏi môi của Thịnh Hạ, Nhậm Ngạn Đông vẫn tiếp tục giam cầm cô trong ngực. Anh lấy cằm mình mà vuốt ve

phía trước trán của cô, "Nói ra hết rồi thì trong lòng em có thấy thoải mái hơn không?"

Thịnh Hạ không hé răng nhưng cũng không còn cảm giác đau buồn như lúc nãy.

Chính xác thời điểm cô trút hết tâm sự là lúc rút ra được cây kim mà miệng vết thương đã bị đâm rất sâu.

Nhậm Ngạn Đông tự mình cũng bình tĩnh trở lại, "Thịnh Hạ, em không phải là có cầu mà không được." Trước kia cô chính là không thấy được nội dung tin nhắn kia.

Thịnh Hạ chợt động động cánh tay anh, cô ý bảo anh buông cô ra.

Nhậm Ngạn Đông trực tiếp phớt lờ ý cô. Anh còn lấy hai cánh tay nâng cằm, chống đỡ phần ót của cô để tiếp tục hôn xuống.

Trước kia anh thích nhất nhìn vào đôi mắt cô khi hai người ở trên giường. Anh hôn môi, làm cô vô lực chống đỡ. Tình cảnh bây giờ là đang tái hiện y như lúc đó.

Trên chân Thịnh Hạ lấy lại chút sức lực. Cô đạp anh vài cái.

Nhậm Ngạn Đông buông môi cô ra, "Anh đã động lòng với em trước cả lúc em tỏ tình với anh ở New York. Thời điểm đó chính là lúc em vẽ một bông hoa nhỏ trên hợp đồng của anh, chúng ta cũng nhìn nhau vài giây khiến anh không dám đối mặt với em lâu hơn được."

Sống lưng Thịnh Hạ chợt cứng đờ. Cô ngẩng đầu nhìn anh như không dám tin vào lời anh vừa kể.

Thời gian bọn họ cùng anh nhau ở một chỗ tại New York, mỗi cái nháy mắt cô đều để ý rõ.

Tối hôm đó chính là bởi vì anh quay đầu nhìn chằm chằm vào cô làm cô không kìm chế được nhịp tim đập nhanh do tự bản thân thấy chột dạ. Cô tự cho rằng anh như nhìn thấu tâm tư của cô cho nên cô mới quyết tâm thổ lộ tình cảm của mình.

Mặc kệ anh có tiếp nhận hay không thì ít nhất cô không có tiếc nuối.

Nhậm Ngạn Đông đặt trán mình chống lên trán cô. Hầu kết của anh lăn lộn, thấp giọng nói, "Lần đầu tiên anh động tâm không phải dành cho em. Anh thật lòng xin lỗi."

Thịnh Hạ lắc đầu, tiếp tục vẫn còn mang theo dư vị khó tin trước câu nói kia của anh.

Nhậm Ngạn Đông nói tiếp " thế nhưng với em anh không chỉ dừng một lần lĩnh hội loại cảm giác này."

Anh kiên quyết nói cho cô, "Còn có lúc em kết thúc màn biểu diễn cuối bằng nụ cười tươi nhất." Ở trên sân khấu khi cô nở nụ cười nhạt hướng về phía anh. "còn có khi anh gặp em từ trên giường bò dậy lúc anh sang nhà ông bà ngoại chúc Tết." Anh thích dáng vẻ khi cô vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt kinh ngạc của cô càng biểu hiện rõ hơn mang theo tia vui vẻ, tóc rối loạn như trẻ con.

"Còn có lần nào nữa?"

"Có. Lúc từ cửa sổ xe em vươn một bàn tay thành hình ba cái ngón tay quơ quơ cùng anh nói hẹn gặp lại khi em ra sân bay đi cùng bà cô nhỏ."

Thịnh Hạ không lên tiếng, vốn dĩ cô đang muốn bài xích cảm xúc anh tạo nên. Cuối cùng cô chậm rãi thả lỏng tinh thần hơn chút.

Nhậm Ngạn Đông còn muốn giải thích nguyên nhân cô tức giận chiều nay: "Buổi chiều anh không trò chuyện với em vì sự thật là công ty xảy ra vấn đề."

Thịnh Hạ: "công ty con ở Thượng Hải có chuyện chưa giải quyết xong à?"

Nhậm Ngạn Đông lắc đầu, "Phải đợi quyết định của nhóm lãnh đạo cấp cao phía đối tác sau khi kết thúc hội nghị ở New York." Mặt khác sự tình càng phức tạp nên anh chưa nói với cô bây giờ được.

Cô tuy rằng náo loạn ầm ĩ với anh nhưng tự cô rất hiểu biết cho việc anh bận vì công việc.

Tối hôm qua anh giải thích khi ở sân bay không gọi cô nên cô liền trực tiếp đem số điện thoại của anh từ trong danh sách đen khôi phục lại. Sau đó cô nhắn cho anh một hình ảnh □ Thịnh thị đại đao.jpg□.

Thịnh thị đại đao ngụ ý khi có đao này xuất hiện thì từ đây người đánh biến thành thiên hạ vô địch thủ.

Cô muốn biểu đạt ý tứ đằng sau hình ảnh này anh cũng hiểu rõ.

Cô có đôi khi hiểu chuyện đến nỗi khiến anh thấy đau lòng.

Từ đầu anh không tính làm kem cho cô hôm nay. Một là vì anh không tâm tình thoải mái khi tình hình công ty đang còn có cục diện rối rắm như vậy cần giải quyết gấp. Chính yếu là cái lý do thứ hai anh còn có rất nhiều loại khẩu vị kem chưa nếm thử qua.

Tuy nhiên anh muốn cho cô một chút niềm vui nên quyết định làm kem cho cô. Sáng sớm anh phải vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị trái cây. Anh còn ghé sang tiệm bánh ngọt tìm mua các nguyên vật liệu khác.

Thịnh Hạ nhìn anh, "Về sau anh có thể nói thật cởi mở với em được không?"

Nhậm Ngạn Đông chần chờ sau một lúc lâu hiểu được tâm ý chuyển biến trong nháy mắt từ lúc cô ở ngoài hành lang. Không ai hoàn hảo mà không sai lầm nên anh phạm lỗi nói dối để tránh không muốn làm cô nhọc lòng với những áp lực công việc mà anh là nam nhân phải nên gánh vác,.

Nhưng cuối cùng anh vẫn là gật đầu để đáp ứng yêu cầu của cô.

tâm tình của Thịnh Hạ hiện tại từ từ bình tĩnh. Nhậm Ngạn Đông hướng mắt nhìn đồng hồ một lần nữa tính từ lúc

cô vừa phát hiện anh nhìn lần thứ nhất lúc ở hành lang. Đại khái anh đang chờ cuộc gọi từ New York.

Cô đẩy anh ra, rời khỏi quầy bar, "anh bận đi. Em về nhà." Cô đến sô pha cầm túi xách, lại sang bên ngoài khu vực hành lang cầm theo hai bức họa cất đi.

Nhậm Ngạn Đông cũng đi theo cô ra ngoài, "Không phải nói để hai bức tranh này lưu tại chung cư sao?"

Thịnh Hạ: "Hai bức tranh là em vẽ cho anh nhưng em vẫn giữ để anh còn có cơ hội về sau lui tới."

Nhậm Ngạn Đông giơ tay xoa xoa cô tóc dài, "Cảm ơn."

Thịnh Hạ chỉ chỉ vào vị trí tim bên ngực trái của cô , "Nơi này miệng vết thương còn khá sâu, chưa hết đau đâu. Nó được khép lại lành lặn là hoàn toàn dựa vào biểu hiện của anh."

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn mắt cô mà gật đầu.

Khi hai người đến phòng khách thì Hướng thư ký gọi di động cho Nhậm Ngạn Đông.

Thịnh Hạ không muốn anh tiễn mà tự đem tranh rời khỏi phòng.

Chung cư Nhậm Ngạn Đông cùng với chung cư bà ngoại cách nhau chỉ một dãy nhà. Cô cũng mau chóng về đến nhà ông bà.

Lúc Thịnh Hạ mở cửa vào thấy phòng khách vẫn còn đèn sáng. Bà ngoại chưa đi ngủ để đợi cô.

"Đã về rồi." Bà ngoại đêm nay tinh thần không tồi còn đang đọc thư. Bà thấy Thịnh Hạ trở về liền gọi cô lấy mắt kính lão cho bà.

Thịnh Hạ thay giày, "Bà ngoại, bà còn chưa ngủ sao?"

Bà ngoại: "Nhìn xem người trẻ tuổi bọn con đến cuối cùng là đang làm gì mà náo loạn." Bà nhìn cái túi văn kiện trong tay Thịnh Hạ, "Sao con lại đem về?"

Thịnh Hạ: "Yêu cầu bổ sung một chút rồi sẽ lại đưa cho tam ca."

Bà ngoại gật đầu, đi đến gần nhìn đôi mắt Thịnh Hạ phiếm hồng, có dấu vết mới khóc, "Bọn con là vẫn còn cảm xúc cho nhau à?"

Thịnh Hạ: "......"

Bà ngoại hỏi: "Nói bà nghe chuyện thế nào?"

Thịnh Hạ: "Khá tốt, tối nay tụi con đã đem một ít chuyện trong lòng nói ra rõ rành. Tạm thời con không buồn nhiều như trước nữa." Cô nói tiếp: "Con cùng tam ca muốn tìm cách phát triển mối quan hệ theo hướng tốt."

Bà ngoại sờ đầu cô, "Cần thiết nói ra thì nói để vấn đề kịp thời được giải quyết. Cả đời này của con phải kiên trì lưu giữ với thứ thuộc về mình, cũng học cách buông bỏ thứ không phải của mình. Bằng không con sẽ thấy rất mệt mỏi."

Thịnh Hạ gật đầu, "dạ."

Bà ngoại lại nhiều lời vài câu: "Đừng như mẹ con là được. Một cái đường đi đến không lối thoát. Rốt cuộc nó không tìm được hạnh phúc mà chính nó đều rõ ràng hơn ai khác chẳng qua tính nó cố chấp không nói thôi."

Dứt lời, bà ngoại buông mấy bức thư để đi nghỉ ngơi, dặn dò Thịnh Hạ, "Đừng thức đêm, ngủ sớm dậy sớm."

Thịnh Hạ đáp lời bà nhưng vẫn một mình ngồi ở phòng khách một lúc lâu sau cô tắt đèn lên lầu.

Sau khi về phòng ngủ, chuyện thứ nhất chính là gọi cho Mẫn Du, "em đã về đến nhà."

Mẫn Du: "đã đưa tiền chia tay chưa?"

Thịnh Hạ: "Rồi." Dừng một chút, "Tối nay cái tiền chia tay này còn giải quyết không ít vấn đề, em đã cùng tam ca hàn huyên rất nhiều."

Cô đơn giản kể sơ cho Mẫn Du nghe đến kết luận cuối cùng phí chia tay xem như sẽ trở thành tiền tiêu vặt.

Mẫn Du sau khi nghe xong, không lên tiếng.

Thịnh Hạ hỏi: "Chị làm sao vậy?"

Mẫn Du: "... chuyển cho em gấp một ngàn vạn là chị hỏi mượn Thẩm Lăng đó."

Thịnh Hạ sửng sốt hỏi "Phòng làm việc không có đủ tiền sao?"

Mẫn Du: "Có, chị yêu cầu gấp với kế toán xử lý. Kết quả kẹt xe trên đường giờ tan tầm lâu qua mà không kịp đến ngân hàng trong giờ làm việc."

Sau đó Mẫn Du ngại làm chậm trễ kế hoạch Thịnh Hạ muốn hoàn toàn chia tay nên cô đành nhắn cho Thẩm Lăng nhờ chuyển gấp từ tài khoản cá nhân trước cho Thịnh Hạ và hứa ngày mai trả lại liền.

Lâu lâu một lần cô mở miệng hỏi mượn nhiều như vậy thì cũng chỉ có thể hỏi Thẩm Lăng thôi.

Thẩm Lăng hỏi cô rất nhiều, có phải cô đang gặp chuyện khó xử hay không, còn hỏi một ngàn vạn có đủ hay không, lại hỏi có phải chuyện công việc bị người khác làm khó dễ?

Hai người đấu võ mồm nhiều năm như vậy. Đôi lúc cả hai hận không thể đem đối phương đánh chết, nhưng mấu chốt là thời khắc này anh lại cư xử thật ấm áp như người nhà.

Cô không đành lòng lừa dối anh nên nói là Thịnh Hạ muốn trả Nhậm Ngạn Đông phí chia tay.

Thẩm Lăng vừa nghe là bồi thường chia tay cho Nhậm Ngạn Đông. Anh ta không nói thêm lời nào mà còn thực sảng khoái trực tiếp tự mình đi chuyển tiền ngay.

Thịnh Hạ: "......"

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 34

Rạng sáng 12 giờ rưỡi, Nhậm Ngạn Đông mới kết thúc hội nghị.

Trước kia bên đối tác cung ứng có thái độ không trong sáng, anh cũng không có kiên nhẫn theo chân bọn họ điều tra nhiều.

Vừa rồi trong cuộc họp hội nghị các cấp cao của Viễn Đông làm anh quyết định kết thúc hợp tác thương vụ với mấy bên cung ứng cho các công ty con, bắt tay tìm các đối tác mới.

Lúc này di động anh vang lên là Tưởng Bách Xuyên điện thoại đến. Ngày hôm qua anh nhờ Tưởng Bách Xuyên hỏi thăm một chút tình hình trước đó của các nhà cung ứng thương vụ này.

Tưởng Bách Xuyên: "Xác định là các đối tác này có quan hệ với Dư Trạch mà hiện nay họ vừa kết thúc giao tình với anh."

Nhậm Ngạn Đông đoán không sai với kết quả Tưởng Bách Xuyên vừa điều tra được. Anh có thể tàm tạm nhận ra nguyên nhân đằng sau nhưng chẳng qua lúc ấy chỉ là suy đoán.

"Cảm tạ."

Tưởng Bách Xuyên hỏi: "hiện tại bên kia Viễn Đông thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "đình chỉ toàn diện các hợp đồng hợp tac đã ký trước đó. Tôi vốn dĩ cho rằng toi nay có thể chờ quyết định từ phía bọn họ trước nhưng kết quả vẫn chắc là không khác nhau."

Tưởng Bách Xuyên lo lắng chính là: "đình chỉ tất cả hạng mục hợp tác gây tổn thất cũng không nhỏ."

Nhậm Ngạn Đông lại đáp bằng thanh âm "uh', lại nói: "Trước cuối tuần tôi bắt đầu gặp mặt các nhà cung ứng khác. Cậu xem thiết bị được lắp ráp vào sản phẩm bên chỗ chú năm đã có thí nghiệm. Tôi thấy tính năng đều có thể so sánh với loại trước."

Trước kia các đối tác này cho rằng linh kiện của họ có thể làm lũng đoạn thị trường nếu Viễn Đông bị họ bỏ rơi thì như sống không nổi. Thế nên lúc này bọn họ mới dám ngang nhiên gián đoạn nguồn cung ứng.

Tuy Viễn Đông tân lực tìm các nhà cung ứng khác thì vạn bất đắc dĩ anh cũng sẽ không thể ký kết ngay vì xem xét về giá cả cao hơn bọn họ nhiều. Phí tổn thất của Viễn Đông tất nhiên không ít, lợi nhuận chắc chắn giảm theo.

Hiện giờ phía bọn họ đã không còn giữ uy tín mà ngưng cung ứng trong hơn một tháng. Hệ quả là phí tổn cũng sẽ rất cao, chưa kể tinh thần nhân viên sẽ bị ảnh hưởng.

Trước mắt anh chỉ có thể chọn cách nào có thiệt hại ít nhất.

Hiện tại đã biết là nguyên nhân từ phía Dư Trạch nên anh đã tìm ra phương cách ứng đối tiếp theo.

Tưởng Bách Xuyên: "Cậu cùng Dư Trạch từng có kết giao sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Xem như là giống vậy." anh đang mệt rã rời nên pha một ly cà phê hòa tan. Anh tiếp ., bbc cAQtục nói về Dư Trạch, "cậu ta từng bị Mẫn Du hoài nghi nhiều lần nên có nhờ tôi và Thẩm Lăng gọi điện thoại nói giúp anh ta lấp liếm cho qua chuyện với cô ấy. Anh ta muốn nhờ nói đêm đó bọn họ ba người ở chung, không phải có việc gì lung tung liên quan đến phụ nữ."

Tưởng Bách Xuyên vừa hiểu rõ loại chuyện này. Sự thật chính là dù cậu ta đánh chết Thẩm Lăng và Nhậm Ngạn Đông thì bọn họ cũng sẽ không giúp đỡ loại dối gạt này. Dư Trạch ngại trước thế lực nhà Mẫn Du nên cuối cùng bị đá. Suy đoán kết quả là anh ta mang lòng đầy bất mãn đối với Nhậm Ngạn Đông và Thẩm Lăng. Hiện tại anh ta vừa có cơ hội ngáng chân Nhậm Ngạn Đông vì tự cho rằng mình thông minh làm chuyện thần không biết quỷ không hay mà vẫn là để lại dấu vết dù đối phương Viễn Đông là thương nghiệp hải ngoại.

Nhậm Ngạn Đông khuấy ly cà phê, "Tôi không chỉ không giúp hắn ta mà Thẩm Lăng còn cảnh cáo với Mẫn Du rằng nếu cô ấy dám lấy Dư Trạch. Cậu ta sẽ đánh gãy chân cô ấy."

Sau đó tự bản thân Thẩm Lăng tra xét về Dư Trạch. Hắn ta không ngừng làm chuyện lừa dối một lần nhưng vì Thẩm Lăng không dám kể cho Mẫn Du nghe. Anh ngại cô thêm thương tâm.

Khi kết thúc cuộc trò chuyện, Nhậm Ngạn Đông uống cà phê trong phòng khách ngồi. Anh ngước mắt nhìn trên tường đang treo bích hoạ của Thịnh Hạ từng vẽ.

Anh nhắn tin cho Thịnh Hạ: □ ngủ chưa? □

Thịnh Hạ hồi âm nhanh chóng □ chưa □ hỏi anh: □sự tình công ty bên kia anh xử lý thế nào rồi? □

Nhậm Ngạn Đông liền gọi điện thoại cho cô chỉ đơn giản muốn nói kết quả, "Giải quyết tốt rồi." Hỏi cô: "Còn chưa chịu ngủ à?"

Thịnh Hạ: "Em đang xem kịch bản phân đoạn nói về tình cảm nữ chính." Cô nói: "Người nam mà nữ chính thích thật không sai biệt lắm với tính cách của anh."

"Cũng không thích nói chuyện à?" Nhậm Ngạn Đông hỏi.

Ly cà phê vẫn là còn hơi nóng nên anh đi sang tủ lạnh lấy vài viên đá bỏ vào.

Thịnh Hạ: "Cũng không hẳn là vậy vì lời thoại cho nhân vật nam tính ra là nhiều. Thế nhưng nam chính có chủ nghĩa không kết hôn. Anh ấy cũng rất yêu nữ chính đến khắc cốt ghi tâm. Cuối cùng bọn họ vẫn là tách ra cho đến nhiều năm sau. Khi người nữ chính có một lần diễn tấu đàn violon mà

thấy nam chính lại lần nữa xuất hiện dưới khan đài an tĩnh nghe cô ấy đánh đàn."

Nhậm Ngạn Đông: "Vì lý do gì mà họ tách ra?"

Thịnh Hạ: "Nam chính không muốn kết hôn nhưng nữ chính thì có khát vọng hôn nhân. mâu thuẫn phát sinh không thể hòa hợp được."

Nhậm Ngạn Đông nói thẳng: "Kịch bản có thể còn ý nghĩa bao hàm khác."

Thịnh Hạ: "......" Cô tò mò: "Có ý gì?"

Nhậm Ngạn Đông nhấp một ngụm cà phê đã lạnh rồi. Anh uống hết nửa ly để nâng cao tinh thần.

Anh hồi cô: "Khi tình yêu vừa đủ thì sẽ không ngại kết hôn."

Thịnh Hạ khép lại quyển kịch bản, có vài giây an tĩnh trong điện thoại. Cô cũng không biết nói gì. Thời điểm bi ai nhất mà cô cảm giác được từ nội dung kịch bản viết giống như tình cảnh bản thân mình.

Nhậm Ngạn Đông phá bỏ không khí trầm mặc: "trước kia anh cũng không nghĩ đến chuyện kết hôn." Vì anh dùng điều kiện cùng mẫu thân trao đổi lấy sự tự do trong hôn nhân. Anh nói: "Hiện tại anh có mong muốn kết hôn thì sao?"

Thịnh Hạ cười cười, "Ngày mai em nên đi tiệm thuốc mua thuốc nhỏ mắt vì thị lực của mắt không đủ tốt. Em lại sẽ

không thấy được dánh vẻ anh muốn kết hôn."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Bị nghẹn sau một lúc lâu nên không còn lời gì để nói.

Loại cảm giác này y như trước kia khi bọn họ không chia tay. Mỗi lần anh cùng Thịnh Hạ nói chuyện trong mười lần thì có chín lần rưởi là cô làm anh sặc đến cạn lời.

Cà phê uống xong, anh lên lầu.

Trong điện thoại hai người trầm mặc một lát.

Thịnh Hạ: "em biết anh không muốn nói đến hôn nhân."

Nhậm Ngạn Đông biết một câu đơn giản rằng anh muốn kết hôn sẽ không làm cô dễ tin.

"Sau lần đi Dubai, anh trở về liền chuẩn bị nhẫn rồi. Trong một năm qua em cũng không đá anh nên anh nhận ra chính mình muốn tính đến chuyện lâu dài cùng em. Thế nên anh đã chuẩn bị ngày thích hợp để cầu hôn."

Khi hai người bên nhau, không kể là mẹ cô mà ngay cả mẹ anh cũng chưa lần nào xem trọng mối quan hệ của bọn họ có thể bền lâu. Anh cảm thấy Thịnh Hạ sớm hay muộn sẽ nhanh chóng đá anh.

Chị anh và cháu ngoại gái thường xuyên trấn an anh rằng nếu ngày nào đó anh thật sự bị Thịnh Hạ chia tay. Anh đừng nản chí mà cũng đừng hoài nghi nhân sinh thế thái.

Thịnh Hạ: "Đó là do người nhà chúng ta không biết em thích anh nhiều năm. Ai cảm thấy em thích náo nhiệt tất nhiên đoán ra kết quả em sẽ không chịu nổi tính cách lãnh đạm. Người khác không biết thì thôi nhưng cả anh còn không biết em đối với anh thế nào sao?"

Nhậm Ngạn Đông đương nhiên hiểu tình cảm của cô dành cho anh nhưng khi đó nhiều nhân tố bất lợi cùng tồn tại trong tình yêu chớm nở của cả hai. Bọn họ vừa không hiểu lẫn nhau nhiều, lại còn không cùng chung một lĩnh vực đề tài ngành nghề.

Cả hai vừa mới ở cùng nhau không bao lâu liền phải tách riêng hai nơi. Đôi khi hai bên đều chẳng hơn kém nhau tầng xuất bận rộn.

Có khi vì anh và cô quá nhiều việc dẫn đến chênh lệch thời gian nghỉ ngơi. Một ngày cả hai cũng chưa có thời gian liên hệ. Buổi tối anh gọi điện thoại cho cô thì cô đã mệt mỏi sau buổi diễn cả ngày. Cô tiếp nhận điện thoại trong tình trạng vừa nói vài câu là có thể ngủ thiếp đi ngay.

Anh sợ cô sẽ chán ghét việc hai người hai quốc gia. Kết quả chính là khi cô nói về sau muốn định cư tại Bắc Kinh, anh liền đem trọng tâm công tác từ New York chuyển hẳn tới Bắc Kinh.

Thanh âm giọng nói của Thịnh Hạ từ microphone truyền đến, "em thích ngày Lễ Tình Nhân."

Nhậm Ngạn Đông: "Vốn dĩ chính là ngày anh muốn cùng em kết hôn, anh không phải người nói suông chỉ để dỗ em

vui thôi." Dừng một giây anh nói tiếp: "Lúc anh ăn cơm tất niên với cả nhà anh và cũng thuận tiện trả lời câu hỏi của mẹ anh khi nào anh sẽ cầu hôn. Hiện tại người trong nhà anh đều biết ý định này."

Thịnh Hạ nắm chặt di động trong tay mà trước sau cô không lên tiếng, cũng không biết muốn nói gì.

ba ngày trước Lễ Tình Nhân, cô đã đưa ra để nghị chia tay.

Cho tới bây giờ, bên tai cô giống như còn có thể nghe được thanh âm nứt toạc của ly cà phê rớt trên mặt đất.

Nhậm Ngạn Đông đã lên lầu vì muốn đi vào phòng ngủ nhưng lại chuyển hướng đi ra ngoài hành lang phía ngoài trời.

Rạng sáng trước mặt cảnh sông Hoàng Phố đã không náo nhiệt nữa. Thành phố dần dần an tĩnh lại.

"Thịnh Hạ."

"Hửm?"

"Điểm thi thạc sĩ của em không thành vấn đề nên em tiếp tục học cho xong đi."

Trước đây anh vẫn luôn cho rằng cô thích học thạc sĩ chuyên nghiệp.

"tại sao?" Thịnh Hạ hỏi.

Nhậm Ngạn Đông phát ra thanh âm trầm thấp: "Anh muốn sớm cưới em về nhà." Anh nói tiếp sau khi dừng vài giây, "Đừng nghiên cứu kịch bản nữa, em đi ngủ sớm chút đi."

Kết thúc trò chuyện, anh nhìn thêm không gian tĩnh lặng bên ngoài của quanh cảnh thành phố một lúc lâu.

Ngày hôm sau là lễ nghi thức khởi động quay của bộ phim điện ảnh.

Thịnh Hạ hôm nay mang theo tâm tình không tồi vì lần đầu tiên đóng phim, còn ảnh hưởng theo bầu không khí vui sướng chờ mong của tất cả mọi người trong đoàn phim. Cả nhóm người đều cùng quay chụp trong tâm trạng phấn khởi.

Mẫn Du nhìn Thịnh Hạ từ nội tậm có vị tươi mát bật ra bằng nụ cười trẻ con khiến trong lòng cô cũng nhẹ nhàng không ít.

Nụ cười này thật lâu mới gặp lại mà lần gần gất cô nhìn thấy là thời điểm Thịnh Hạ táu đàn violon lần cuối trong hành trình lưu diễn.

Hôm nay Thương Tử Tình cũng ghé thăm ban và chào hỏi ảnh đế Cố Hằng. Suy đoán sâu xa của cô là muốn nhìn mặt người khác chứ không đơn thuần vậy.

Mẫn Du nhớ rõ Thương Tử Tình và Cố Hằng đã cùng quay phim truyền hình. Tuy nhiên lúc ấy Thương Tử Tình cũng không phải nữ chính mà là nữ phụ số 3. Cô ấy cùng Cố Hằng không có cảnh diễn phối hợp. Ngoài ra bọn họ có quan hệ cá

nhân không thân quen lắm đến mức độ nhất thiết cô ấy phải đến chào hỏi trong lễ khởi động ngày quay đầu tiên.

Sau khi Mẫn Du sắp xếp công việc tại phim trường và đăng tin tức trên mạng thì cũng nhàn rỗi. Cô đang định đi toilet nhưng kết quả cô bị một bóng đen chặn trước người che mất ánh sáng. Khi cô ngước mắt thì trong nháy mắt liền thấy ánh mắt lạnh thấu xương.

Thương Tử Tình thả một tia cười dối trá, "Đã lâu không gặp." Cô kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện với Mẫn Du.

Trước kia trong trường hợp hai người trước mặt công chúng, Mẫn Du vẫn còn giữ thái độ khách khí. Cô sẽ cùng Thương Tử Tình chào hỏi xã giao. Thế nhưng từ khi cô biết hành động của Thương Tử Tình mà lại còn liên quan đến Dư Trạch thì cô đều lười mở miện, chỉ liền ' hừ ' một tiếng.

Thương Tử Tình lần thứ hai mở miệng: "Hà tất giả vờ bình tĩnh vậy? Cô muốn mắng nhiếc gì tôi cũng sẽ thể hiện thái độ thương hại chút mà không cười nhạo."

Mẫn Du cười : "Tôi chỉ nói tiếng Người."

Thương Tử Tình sắc mặt khẽ biến, cười lạnh một tiếng.

Mẫn Du: "Cô xem, tôi nói cái gì mà cô nghe còn không hiểu à?" Cô đem điện thoại cất vào trong túi, đứng dậy rời đi.

Từ toilet ra, Mẫn Du tìm một chỗ an tĩnh hút thuốc.

Khi cô mới vừa hút một nửa điếu thì nghe có tiếng bước chân tới gần, "Sao lại ở đây?"

Mẫn Du quay đầu nhìn thấy người đến là Lệ Viêm Trác. Anh ta vừa lúc từ bãi đỗ xe bên kia đi ngang sang bên đây.

Cô cười chuyển đề tài: "Hôm nay sao anh có thời gian rảnh lại đây vậy?"

Lệ Viêm Trác nói giỡn: "Lại đây giám sát. Tôi muốn biết được vốn đầu tư không phải bị như ném đá trên sông."

Mẫn Du bật cười, cô mời anh một điếu thuốc và đưa bật lửa kèm theo.

Lệ Viêm Trác nhận thuốc, châm lửa. Anh chuẩn bị trả lại bật lửa cho cô thì cô thì chợt nhận ra Mẫn Du đang nhả một tràng những vòng tròn khói nhỏ xinh.

Anh lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân hút thuốc cũng là một phong cảnh đáng ngắm.

"cô luyện được như vậy từ lúc nào?"

Mẫn Du nghiêng sườn mặt, "Hả?"

Lệ Viêm Trác: "Vòng khói."

Mẫn Du lắc đầu, "Không phải cố tình luyện." Cô cười cười: "phụ nữ chúng tôi tự nhiên cũng có chút biệt tài thôi."

Lệ Viêm Trác cằm khẽ nhếch sang, ý bảo cô: "Đi thôi, cùng đi sang khu vực nghỉ ngơi bên kia. Bên này ánh nắng

khá gắt, các chị em phụ nữ không phải sợ nhất phơi dưới nắng sao?"

Mẫn Du không tính đi cùng, "Có con gián gần đó nên tôi không muốn nhìn thấy."

Lệ Viêm Trác dừng một chút, anh như phản ứng hiểu ra là có chuyện gì xảy ra.

Hôm nay Thương Tử Tình đến đây mà chưa kể cô ta còn đăng trên Weibo nói là thăm ban. Vì thật là thuận tiện trong việc cô ta muốn tuyên truyền phim điện ảnh, vừa có thể là tạo hot search đệ nhất danh.

Anh biết Dư Trạch là bạn trai cũ của Mẫn Du. Hiện tại Thương Tử Tình cùng Dư Trạch yêu nhau là chuyện trong giới mọi người đều biết du là bí mật chưa công khai.

Lệ Viêm Trác không đi mà nán lại cùng Mẫn Du hàn huyên một lát. Hai người đều trò chuyện liên quan đến bộ phim và cho đến đoạn nữ chính Thịnh Hạ thủ vai.

Cảnh diễn cuối cùng là một cảnh diễn tấu thật sự có âm nhạc trực diện.

Mẫn Du hỏi: "Cuối cùng là tìm một người khác đàn thay thế hay vẫn là?"

Lệ Viêm Trác: "Không thay thế, chính là người diễn tấu thật."

Mẫn Du: "phí tổn này khá cao đó." Cô cười, nói đùa: "anh sẽ không phải thật sự yêu thích Thịnh Hạ của nhà chúng tôi

đó chứ?"

Lệ Viêm Trác: "Thích là thật sự bằng không tôi cũng không thể xưng là người hâm mộ có phải không?" lúc sau lời nói đùa anh giải thích: "Cái tiết mục diễn tấu đàn thật từ đề nghị Nhậm Ngạn Đông phụ trách thuyết phục."

Mẫn Du gật đầu, nếu Lệ Viêm Trác biết Nhậm Ngạn Đông mà còn theo đuổi Thịnh Hạ thì cũng miễn cho suy đoán do hiểu lầm gì đó.

Khi hai người hút thuốc xong, Lệ Viêm Trác cùng Mẫn Du vừa nói vừa đi về hướng khu vực nghỉ ngơi bên kia.

Chiều nay Thịnh Hạ kết thúc suất diễn đàn là ngày đầu tiên đóng phim. Chu Minh Khiêm sợ cô khẩn trương vì có áp lực lớn nên anh cũng chỉ sắp xếp vài cảnh quay đơn giản. Kết quả cũng không tệ lắm, cảnh quay chỉ lập lại khoảng hai mươi lần. Sau đó cô đều hoàn thành các cảnh khác tốt hơn.

Nguyên nhân khác nữa là Thịnh Hạ thực hiện cảnh diễn vào ban đêm mà cảnh quay không phải nói dễ thì thật sự không kèm theo khó khăn đôi chút với người mới quay như cô. Chu Minh Khiêm ngại ảnh hưởng đến sự tin tưởng của cô giao phó nên anh cũng chủ động biên tập lại các cảnh quay sau cùng.

Thịnh Hạ không nhìn thấy Mẫn Du nên cô dùng di động gọi. Trong khu vực nghỉ ngơi lúc này cô chợt thấy được Thương Tử Tình thì cũng tự hiểu. Cô nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, quay đầu xem tiếp kịch bản.

Thương Tử Tình dưới đáy lòng tự phát thanh âm ' a ' nhưng chưa vội đi chào hỏi.

Cô ta hôm nay lại đây vui vì có thu hoạch ngoài ý muốn. Vừa rồi cô ta nghe nhân viên công tác trong đoàn phim nói thì cũng không ngờ Nhậm Ngạn Đông rút đầu tư. Xem ra cô khẳng định Thịnh Hạ lúc này là thật sự chặt đứt tình cảm với anh ta.

Ngày hôm qua Thương Tử Tình ở nhà tìm được truyện tranh kia từ trên kệ sách. Cô ta lại mở ra nhìn kỹ lại vì lúc họ học cao trung chỉ cảm thấy cái nhân vật trong truyện tranh này rất tuấn tú. Cô ta không nghĩ tới hình tượng này là Nhậm Ngạn Đông.

Nguyên bản nhân vật được đánh dấu hiệu số 3' đạidiện cho 'tam ca', chính là Nhậm Ngạn Đông.

Chương 35

Lúc tiến độ quay phim tiến vào thời điểm giữa tháng tư thì Thịnh Hạ đã hoàn toàn thuần thục biển đạt được trạng thái của nhân vật. Cô cũng tìm được kỹ xảo để cùng Cố Hằng diễn phối hợp.

Ban đầu tối nay còn có một cảnh diễn nhưng Cố Hằng tự nhiên bị yêu cầu tham gia một hoạt động khác nên lịch diễn chậm lại dời sang tối hôm sau.

Khi cả đoàn tập trung tại khu vực nghỉ ngơi, Chu Minh Khiêm giải thích thêm cho Thịnh Hạ về cách diễn. Lệ Viêm Trác cũng đồng thời có mặt lúc này.

Từ hôm nghi thức khởi động máy, Thịnh Hạ đã hơn mười ngày không thấy Lệ Viêm Trác nên cô cười chào hỏi "Lệ tổng."

Khu nghỉ ngơi của phim trường tương đối đơn sơ, Chu Minh Khiêm đẩy một cái ghế qua cho Lệ Viêm Trác mà anh ta cũng không tính ở lâu. Anh ngồi tạm cùng Thịnh Hạ nói chuyện: "Buổi tối cô cùng nhau ăn cơm với tôi và mẹ tôi nhe, mẹ tôi vừa trở về."

Thịnh Hạ ngẩn ra, rồi sau đó thoáng chút vui vẻ, "Trác lão sư đã về nước à? Về khi nào vậy?"

Lệ Viêm Trác: "Hôm trước, bà ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi. Hôm nay tinh thần trạng thái của bà đều không tồi nên khi mẹ tôi biết cô đang ở Thượng Hải đóng phim liền chờ không kịp muốn gặp cô ngay."

Thịnh Hạ thụ sủng nhược kinh nên nói kết thúc công việc xong sẽ đi liền.

Lệ Viêm Trác: "Lát nữa tôi nhắn địa chỉ chỗ ăn. Khi cô kết thúc công việc thì tôi trực tiếp đón cô."

Anh còn muốn đi một chuyến về công ty nên cáo biệt rời đi.

Chu Minh Khiêm buồn bực, ngậm thuốc lá, nhanh chóng gọi theo bóng dáng cậu ta: "Ê." Lệ Viêm Trác bắt lấy điếu thuốc.

Anh ta dừng chân xoay người, "Chuyện gì?"

Chu Minh Khiêm: "cậu tới chính là mời Thịnh Hạ đi ăn cơm thôi à?"

Lệ Viêm Trác hỏi lại: "Bằng không còn có chuyện gì nữa?"

Chu Minh Khiêm thiếu chút nữa nội thương, "Chuyện này không phải chỉ cần cậu gọi điện thoại là được à?"

Lệ Viêm Trác đáp nhanh: "Gọi điện thoại không cần tiền à? Tiền điện thoại tháng này của tôi bù hết vào tiền ăn rồi."

Chu Minh Khiêm: "......"

Sau một lúc lâu anh mới quay đầu sang chỉ nói một chữ: "Lăn!"

Lệ Viêm Trác đi chưa được mấy bước liền cùng gặp Mẫn Du vừa đến. Hai người đạm cười gật đầu chào hỏi. Anh vốn định mời cô ăn cơm một buổi tối nào đó nhưng lời nói tới bên miệng lại tự nhận ra có chút không ổn. Thế nên anh liền bỏ qua mà rời đi.

Chu Minh Khiêm cầm điếu thuốc đi tìm Cố Hằng. Anh lưu lại chỗ Thịnh Hạ bàn tiếp phần nghiên cứu kịch bản.

"Hôm nay thế nào?" Mẫn Du đi sang ngồi xuống chỗ bên cạnh cô.

Thịnh Hạ: "Cũng không tệ lắm." Trừ bỏ mệt mỏi về thể chất thì mặt khác cảm giác đều khá tốt.

Mẫn Du đem kịch bản khép lại, "Nghỉ ngơi một chút cho đầu óc thư giản chút rồi đọc tiếp."

Cô đưa điện thoại cho Thịnh Hạ, "tam ca nhà em trong chốc lát muốn đến đây thăm ban."

Thịnh Hạ: "Anh ấy vừa đến Thượng Hải à?"

"uhm, cậu ta mới vừa xuống phi cơ."

Mấy ngày nay Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông không gặp mặt do anh vẫn luôn ở Bắc Kinh. Có một lần tối đó anh từ Thiên Tân bay sang. Anh gọi điện thoại hỏi cô có mệt hay không. Sau đó anh cũng tự báo cáo chính mình hiện tại đang ở đâu.

Lời nói của anh vẫn không nhiều. Anh so với trước kia phảng phất không khác biệt gì lớn. Tuy Nhậm Ngạn Đông cũng có chút thể hiện thay đổi. Đó chính là anh sẽ cùng cô đơn giản nói chuyện công tác gặp khó khăn cái gì, anh đã giải quyết thế nào.

Cô cũng sẽ nói với anh hôm nay có cảnh diễn nào không tồi, có chỗ nào cô diện không đạt chuẩn bị bắt quay lại tổng cộng hơn ba mươi lần.

Mẫn Du hỏi Thịnh Hạ: "em cùng Nhậm Ngạn Đông là tri kỷ phải không?" cô nghĩ mãi để tìm từ diễn tả, "Có phải hai người bọn em muốn nói năng lưu loát như cậu ta cùng Thẩm Lăng mới hòan hảo giống bạn bè sao?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "Em không muốn anh ấy nhất định phải giống kiểu người nói nhiều nhưng ít nhất chính là hai người ở chung nhà hoặc là tách ra thì khi cả hai nói chuyện qua điện thoại với chủ đề không chỉ dừng lại đơn giản quan tâm thăm hỏi. Bọn em có thể thân mật tâm sự cả ngày, anh ấy có thể chia sẽ khó khăn trong công việc."

Nói thêm một chút thì cô không tự giác lại mở kịch bản ra. Cô bắt đầu ngẫm nghĩ phần kịch bản Chu Minh Khiêm vừa giải thích hướng dẫn cho cô.

Mẫn Du gật đầu cũng không nói nhiều thêm.

Trên bàn có vài món ăn vặt nên cô tùy tay cầm một túi lên vừa nghĩ vừa không chút để ý ăn một miếng.

Muốn Nhậm Ngạn Đông nói chuyện cậu ta đang phiền lòng hả? Phỏng chừng cái này hơi khó.

Từ lúc nhỏ trong cùng một khu, anh chưa bao giờ nói ra phiền muộn hoặc uy hiếp bạo lực với người khác. Thói quen của một người như cậu ta là hay gánh vác áp lực cùng khó khăn cho riêng mình tự xử lý.

Chính là anh được nổi danh nhờ cái bộ dáng tư bản lãnh đạm, uy lực ẩn dấu mà bất động thanh sắc khiến nhiều nữ nhân trong giới tài chính mê đảo.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này cậu ta chuyển biến như vậy quả thật không dễ dàng.

Tự cô trong lòng chính thức thay biệt danh 'Nhậm vô tâm' là 'Nhậm không biết xấu hổ'. (hahahah mình edit khúc này mà mắc cười cái bà Mẫn Du này thật cũng ít có khìn khìn..@_@)

Chạng vạng, khi Thịnh Hạ nhanh kết thúc công việc, Nhậm Ngạn Đông vội vàng vừa đi vào phim trường.

Hôm nay, anh mặc trang phục công sở chỉnh tề. Thân anh khoát tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng. Anh còn buộc lại cà vạt nên cô tranh thủ thời gian ngắm anh. Đặc biệt là cà vạt này do chính cô mua tặng.

Nhậm Ngạn Đông lúc này cùng Chu Minh Khiêm bên cạnh chào hỏi.

Tâm trạng Thịnh Hạ không giống nhiều người khác trong đoàn phim vì đại đa số họ là không quen thuộc lắm nên khó

tránh khỏi khẩn trương.

Chỉ cần Nhậm Ngạn Đông ở bên cạnh thì mặc kệ tâm trạng không tốt trước đó của cô đang trong lúc thi hay đang đóng phim sẽ tự điều chỉnh về trạng thái tốt nhất.

Chu Minh Khiêm xoay mặt cùng Nhậm Ngạn Đông nói chuyện: "Quá mấy ngày nữa có diễn vở kịch lớn. Nội dung là Thịnh Hạ từ xe chạy lên lầu trong ngày mưa, cô ấy cùng Cố Hằng có giằng co trong vài phút. Tuy Thịnh Hạ không có lời thoại nhưng tất cả đều phải biểu tình bằng ánh mắt. Tôi liền sợ cô ấy diễn không ra được cảm giác kia. Nếu không quá khó thì ngày đó cậu tới một chuyến được không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ngày nào vậy?"

Chu Minh Khiêm: "Khó mà nói, ngày nào đó mưa to là ngày tôi cho quay cảnh đó." Anh xem thời tiết dự báo nói là cuối tuần này có mưa nhưng ai biết được.

Anh từng sắp xếp các cảnh diễn này vào tháng 7 vì ở Thượng Hải thời tiết lúc đó sẽ có mưa trong nhiều ngày. Kết quả Nhậm Ngạn Đông nhất định phải sửa thời gian quay vào tháng tư mà còn ấn định phần chi phí này không tính vào tiền đầu tư ban đầu...

Nhậm Ngạn Đông: "tôi sẽ cố gắng trừ thời điểm đến lúc đó tôi đang ở nước ngoài không về gấp được."

Thịnh Hạ thay quần áo xong quay lại nên Nhậm Ngạn Đông nhìn ngắm cô, "Quần áo này không phải của em à?"

"uhm, tối em còn cảnh diễn nên mặc tạm." Thịnh Hạ từ trong ba lô lấy ra bình nước uống, cô nhấp mấy ngụm nước. Nhậm Ngạn Đông cũng theo thói quen ấn nắp bình giúp cô. Sau đó anh đặt bình cạnh túi khi cô vừa uống xong, hỏi tiếp: "Buổi tối em muốn ăn gì?"

Thịnh Hạ: "Buổi tối em hẹn Lệ Viêm Trác gặp Trác lão sư cùng ăn cơm rồi. Em vừa hứa sẽ tham dự."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô một lát, cuối cùng cũng không nói gì mà chỉ gật đầu.

Đêm nay Chu Minh Khiêm mời đoàn phim dùng cơm cũng có cả Mẫn Du. Cô dặn dò Thịnh Hạ nói, "chị làm tài xế đưa em sang chỗ Lệ Viêm Trác xong hay chị đi sang chỗ Chu Minh Khiêm trước vậy."

Nhậm Ngạn Đông: "Ngồi xe anh đi."

Thịnh Hạ sợ chậm trễ công tác của anh, "Không cần đâu anh bận việc của anh đi."

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải bận việc gì đâu. Anh đã sắp xếp công việc rồi."

Thịnh Hạ hướng mắt nhìn di động xem địa chỉ nhà hàng ở đường Nam Kinh. Nơi này là nhà hàng đồ ăn chay yêu thích của Trác lão sư mà cũng hợp với thói quen của cô ăn uống thanh đạm buổi tối.

Nếu cô đi cùng Nhậm Ngạn Đông qua lại còn gặp phải kẹt xe thì anh mất thêm vài tiếng đồng hồ.

Cô nói: "không cần lãng phí thời gian phiền toái như vậy."

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp mà ý bảo cô cùng đi chung. Anh đã gọi cho tài xế lái xe lại đây.

Đoàn phim không ít các cô nương nhỏ tuổi vẫn luôn nhìn theo bóng dáng hai người chân dài. Ho đều cảm thấy thật xứng đôi.

Thịnh Hạ có chiều cao 1.72m nhưng do khung xương của dáng người mỹ nữ nhu mì đứng cùng Nhậm Ngạn Đông lại mang cho người ta cảm giác như chim nhỏ nép vào người đàn ông to cao vững vàng.

Nhậm Ngạn Đông cùng tài xế nói chuyện nhanh trong điện thoại. Sau đó anh quay đầu nhìn Thịnh Hạ. Anh duỗi bàn tay sang muốn nắm tay cô.

Thịnh Hạ chần chờ hai giây cuối cùng đem bình nước trong tay cô nhét vào trong tay anh.

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Anh đành phải mở bình nước ra uống một chút. Sau đó anh đậy nắp bình lại, trả cho cô.

Động tác của cả hai nhìn qua thật tự nhiên ăn ý.

Mấy tiểu cô nương trong đoàn như bị nghẹn đầy một miệng 'thức ăn cho cẩu' (kiểu ngôn tình hay miêu ta cách hai người này thể hiện tình yêu trước người khác quá ngọt đến FA phải ghen tị)

Rõ ràng hai người họ không có thân mật tiếp xúc, cũng không có bất luận dùng ngôn ngữ ngọt ngào gì nhưng chính là hành động đó tạo cảm giác như một đôi tình nhân quá ân ái.

Có một nhân viên nữ hỏi Chu Minh Khiêm, "Vũ trụ đệ nhất đại soái ơi, chẳng phải Thịnh Hạ cùng Nhậm đang trong tình huống ồn ào chia tay sao?"

Chu Minh Khiêm: "Các ngươi không thấy nam thần bị đá nên chuyển sang giai đoạn tái theo đuổi sao."

Bên ngoài, tài xế đã lái xe ngừng ở ven đường. Khi tài xế nhìn đến Nhậm Ngạn Đông đang đi đến thì anh ta mở cửa xe từ ghế người lái đi ra.

Thịnh Hạ nghi hoặc nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, "tự anh lái xe sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "uhm." Anh cởi tây trang, đặt ở hàng ghế sau.

Tài xế đã vòng tới bên kia, đem cửa xe chỗ ghế phụ lái mở ra cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ: "Cảm ơn." Cô đóng cửa xe sau đó nhìn sang Nhậm Ngạn Đông, "anh bận cả một ngày rồi không mệt sao?"

"Còn được."

"mệt mỏi thì nói em lái nhe."

"Không cần."

Nhậm Ngạn Đông cởi cà vạt, tùy tay ném nó ở trên ghế sau. Anh mở hai cúc áo trên của áo sơmi.

Thịnh Hạ thắt dây an toàn xong. Cô vừa lúc xoay mặt định nói chuyện với anh thì liền nhìn thấy anh hơi hơi nâng cằm để nới mở cúc áo. Đường cong sắc nét của chiếc cằm thoát lên chút nét cương nghị.

Cô nhìn xuống một chút nữa là phần hầu kết gợi cảm của anh mà nói không nên lời.

Cô và anh bên nhau đã lâu như vậy mà cô vẫn có thể rung động vì những tiểu tiết gợi cảm này.

Nhậm Ngạn Đông khởi động, xe từ từ chuyển động dời đi.

Thịnh Hạ xoay người chuẩn bị tìm tạp chí. Cô làm như thói quen biết trên xe luôn có hai loại tạp chí; thời trang và kinh tế tài chính.

Dừng một chút, Thịnh Hạ lần này chọn tạp chí kinh tế tài chính để đọc.

Khi xe dừng chờ đèn đỏ, Nhậm Ngạn Đông quay đầu nhìn cô đang tập trung đọc báo, "Không thấy buồn tẻ quá à?"

Thịnh Hạ quay đầu, "vẫn còn được."

Đèn xanh sáng lên, Nhậm Ngạn Đông tiếp tục chuyên chú lái xe. Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh lật trang tạp chí của Thịnh Hạ.

Lúc cô nhìn đến một trang sưu tầm thì rất nghiêm túc nghiên cứu. Cô vẫn hay sưu tầm lời bình luận sắc bén của phóng viên kinh tế tài chính. Câu từ khá dí dỏm hài hước, năng lực tư duy rất logic không như những câu từ trong báo thông thường.

Nhìn đến trang cuối cùng, cô mới lật lại trang trước để xem tên người phóng viên là ai, cô nhìn đến một cái tên không quen biết.

Thịnh Hạ tiếp theo xem đến giữa trang có nhắc đến công ty của Dư Trạch. Cô theo phản xạ có điều kiện nhớ đến chính là Thương Tử Tình.

Suy nghĩ một lát, Thịnh Hạ khép cất tạp chí, "Tam ca."

"Hửm?" Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn phía trước, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ nói thẳng: "trước đó vài ngày Thương Tử Tình đi đến phim trường. Cô ta ngụy trang thăm hỏi mọi người tại phim trường nhưng thật ra em nghĩ là để tìm gặp Mẫn Du. Em không biết cô ta tìm Mẫn Du làm khó dễ gì không."

Lúc sau cô hỏi Mẫn Du, Mẫn Du nói không có gì quan trọng nhưng cô cảm giác không đơn giản như lời trấn an.

Lúc đó cô chụp hình cùng mọi người trong đoàn phim thì tạm thời cáo biệt rời đi. Không chừng về sau cô ta cũng sẽ không đi vào làm khó cho Mẫn Du vì vốn dĩ cô ấy còn muốn giữ thể diện cho mình.

Nhậm Ngạn Đông trong lòng hiểu rõ, "Cô ta sẽ không làm khó dễ đến Mẫn Du."

Thịnh Hạ không đọc tạp chí nữa mà nghiêng sườn mặt nhìn bên ngoài xe.

Nhậm Ngạn Đông lo cô bị nhàm chán. Anh vừa nghĩ mở nhạc cho cô nghe nhưng lại cảm giác bản thân cô là nghệ sĩ đàn violon nên chắc không cảm thấy hứng thú các loại nhạc khác.

Trong máy mở ra là tiếng nhạc dạo đầu rất quen thuộc. Nhậm Ngạn Đông nhất thời không nhớ mà chờ đến ca từ của câu đầu tiên vang lên thì anh lại tắt đi.

Thịnh Hạ: "sao anh tắt vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Quá ồn, ảnh hưởng lái xe."

Thịnh Hạ nghi hoặc nhìn anh sau đó cô lại nhìn cảnh đèn đường hai bên.

Vừa rồi bài hát vừa phát có tên là 《 hảo tâm chia tay 》...... (tạm dịch là chia tay vui vẻ....)

Rất giống tình cảnh bọn họ bây giờ.

Qua ba bốn phút sau bài hát kia hẳn là đã phát xong.

Nhậm Ngạn Đông lại hỏi cô: "Muốn nghe nhạc qua radio nữa không?"

Thịnh Hạ: "Muốn mà em ngại anh bị ồn?"

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng mà lần nữa mở radio cho cô nghe.

Khi âm nhạc đang truyền phát đến làm Thịnh Hạ không bật cười không ít. Tối nay các bài hát không có duyên với Nhậm Ngạn Đông, bài hát này tên là đương ái đã thành chuyện cũ ......(tạm dịch là tình yêu đã qua....)

Cô nói: "Đêm nay có thể tuyển tập bài hát về tổn thương trong tình cảm. Mình nghe sẽ bị ảnh hưởng đến tâm tình không tốt lắm." Vừa nói xong thì cô tắt radio đi.

Phía trước lại là đèn đỏ nên Nhậm Ngạn Đông dừng xe. Anh nắm chặt tay cô, đặt ở trên tay lái.

Chương 36

Đến cửa nhà hàng, Thịnh Hạ tháo đai an toàn xuống xe. Nhậm Ngạn Đông cũng xuống theo. Anh vòng qua đầu xe đi đến bên cô.

Thịnh Hạ đeo ba lô trên lưng, nắm tay Nhậm Ngạn Đông. Hai người hành động cứ theo bản năng tựa như trước kia.

Thịnh Hạ hỏi anh: "anh đi về nhà ăn của công ty sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh không đói bụng. Anh sẽ chờ em kết thúc bên này rồi cùng em ăn khuya."

Thịnh Hạ: "..." Hiện tại anh thật sự chỉ tìm lấy cớ ở cùng cô thôi.

Cô xua tay tạm biệt anh, cất bước đi vào nhà hàng.

Cô lại quay đầu nhìn thoáng qua khi đến bậc thang. Lúc này anh đã ngồi vào trong xe, cửa sổ xe kéo xuống để nhìn hướng về cô. Cô vẫy tay lần nữa "Lái xe chậm một chút."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, không nói thêm.

Thịnh Hạ cảm giác cảnh tượng này khá quen thuộc. Khi cô ở nước ngoài đi ăn cơm với bạn, anh cũng đưa cô đến và không nói nhiều. Anh chưa vội rời đi mà ngồi trên xe dừng

bên đường chờ cô đi vào nhà hàng hẳn. Sau đó anh đã vẫy tay trước khi lái xe đi.

Nếu không phải bọn họ chia tay thì thời gian bên nhau tính đến nay là gần hai năm.

Mấy ngày nay cả hai cực lực tránh nói về đề tài chia tay mẫn cảm. Vì hai người vẫn đang gần tìm được phương thức thấu hiểu lẫn nhau.

Mặc kệ là anh hay là cô đều có mong muốn dùng hiện tại hoặc tương lai ấm áp để cùng nhìn lại thời gian họ đã từng trải qua.

Khi Thịnh Hạ vào phòng bao đã thấy Lệ Viêm Trác cùng Trác lão sư ngồi chờ. Cô đoán chừng thời gian hai người chờ cũng khá lâu.

Cô nhìn Trác lão sư mà thiếu chút nữa cũng không dám nhận. Vì bà hoàn toàn thay đổi so với dáng vẻ lúc trước.

Bởi vì trong quá khư bà mang theo dáng người béo phì, gương mặt cũng tròn tròn nhưng trông ưu nhã hơn. Nụ cười tươi của bà cũng rất mê người.

Trác lão sư cũng chưa nói gì mà buông chén trà trong tay. Bà vươn cánh tay chào đón cô.

hốc mắt Thịnh Hạ bỗng nhiên có chút đỏ. Động tác này của Trác lão sư như đánh thức ký ức đã từng in sâu. Trước kia mỗi lần cô có đợt thi đấu thì dù cho cô biểu hiện tốt hay không. Cuối cùng thời điểm cô xuống sân khấu luôn được Trác lão sư dành cho cái ôm ấm áp như vậy.

Cô được Trác lão sư dùng sức ôm một cái mà không cần thể hiện ngôn ngữ gì.

Lúc trước khi cô học cầm cùng Trác lão sư, có đoạn thời gian cô mang theo trong lòng thái độ bài xích vì cô còn nhớ đến nhịp sống sinh hoạt tại Bắc Kinh.

Trác lão sư vẫn luôn cỗ vũ cho cô: con nỗ lực luyện đàn thì về sau khi con bước lên trình độ diễn tấu thính cao nhất. Tam ca của con dù đang ở đâu, đều sẽ biết mà đến gặp con.

Cô nghe theo lời khuyên của Trác lão sư lập tức liền không khóc thêm nữa. Trong nháy mắt, trên mặt cô chỉ còn vươn chút nước mắt.

Khả năng khi cô còn nhỏ đã thật sự tin cái ý tưởng đơn thuần đó.

......

Vì bọn họ lâu lắm không gặp nên Trác lão sư đặc biệt khoa tay múa chân nhắc đến trước kia, "Lúc ấy con chỉ cao như vậy."

Bà vừa nói mà cùng Thịnh Hạ chưa khống chế cảm xúc bình tĩnh tốt lại được.

Trác lão sư đang nghĩ tới thời gian bà còn trẻ bị Thịnh Hạ làm cho cảm động. Bà còn nhớ rất rõ hình ảnh cô lúc bé.

Lệ Viêm Trác rút tờ khăn giấy đưa cho mẫu thân cùng Thịnh Hạ "Chúc mừng nhị vị nữ sĩ, giải độc dược thành công."

Trác lão sư hung hăng đánh vài cái lên bả vai của Lệ Viêm Trác, "con không nói ít đi được hai câu à!"

Cả ba cùng cười, vừa ăn vừa nói chuyện.

Cùng trưởng bối cùng nhau ăn cơm nên cô và Lệ Việm Trác không thể tránh khỏi phải nói tới đại sự.

Trác lão sư hỏi: "Hạ Hạ, con có đang yêu ai không?"

Trác lão sư ngày thường cũng không chú ý tin tức giải trí trong nước. Bà không biết chuyện tình yêu của Thịnh Hạ và Nhậm Ngạn Đông.

Lệ Viêm Trác chủ động nói chuyện, không đợi Thịnh Hạ lên tiếng, , "Mẹ, chuyện này không cần mẹ nhọc lòng đâu. Một người bạn của con đang theo đuổi Thịnh Hạ."

Anh chỉ nói một câu làm mất hứng ý định của Trác lão sư từ trong trứng nước.

Trác lão sư gật đầu, dặn dò anh: "Bằng hữu của con có đáng tin cậy không? Hạ Hạ đơn thuần như vậy."

Lệ Viêm Trác cùng Thịnh Hạ nhìn nhau, Nhậm Ngạn Đông đáng tin cậy không nhỉ? Còn có thể .... (chắc canh là tam a đáng tin cậy rồi....ủng hộ tam ca.....)

Anh nói: "Gần đèn thì sáng, mẹ nói đi?"

Trác lão sư: "Con còn không quên tự luyến mình một chút à."

Lệ Viêm Trác cười, "Này không phải do từ mẹ sao."

Trác lão sư nâng lên bàn tay còn chưa hạ thủ thì Lệ Viêm Trác chắp tay trước ngực, "Mẹ, cho con chút mặt mũi đi."

Thịnh Hạ cười, trở mắt sang nhìn tế nhị, "con xem như chưa thấy gì hết."

Sau đó, trên người Lệ Viêm Trác bị hứng trọn xuống một cái tát.

Tối nay cùng một nhà hàng, vị trí bên góc khác, Thương Tử Tình cùng Dư Trạch cũng đang ăn cơm. Dư Trạch không hứng thú chỉ đơn giản ăn qua loa trong khi Thương Tử Tình vừa tình cờ thấy được Thịnh Hạ. Cô ta thấy Thịnh Hạ mặc trang phục đơn giản nhưng không mất khí chất hào quang đặc thù của cô.

Cô khẽ nhíu mày như suy tư gì đó liền thu hồi tầm mắt.

Thương Tử Tình nhìn về phía Dư Trạch, "Ngày mai anh có rảnh không?"

Dư Trạch đầu cũng không nâng, "Chuyện gì vậy?"

Thương Tử Tình duỗi tay đặt trên mu bàn tay anh, "anh nói rảnh hay không đi?"

Dư Trạch: "Không rảnh."

Thương Tử Tình cười cười, "Không sao hết nếu anh bận." Sau đó khóe miệng cười một chút lại tan đi. Mỗi lần anh tới Thượng Hải, cô đều muốn anh đến nhà cô ngồi nhưng anh trước nay đều vội vàng.

Thương Tử Tình tự mình miên man suy nghĩ trong. Sau đó cô bưng ly nước, hơi nghiêng đầu nhìn về phía bàn Thịnh Hạ. Cô ta suy đoán Lệ Viêm Trác có phải đang theo đuổi Thịnh Hạ hay không? Vị đại nữ sĩ lớn tuổi kia hẳn là mẫu thân của Lệ Viêm Trác.

Vì hai bàn cách khá xa nên cô không biết bọn họ đang nói chuyện gì.

Này bữa cơm ăn đặc biệt nhẹ nhàng sung sướng, mau kết thúc khi, Thịnh Hạ thu được Nhậm Ngạn Đông tin tức: □ tài xế đã ở nhà ăn dưới lầu. □

Sau đó anh đem tài xế dãy số còn có bảng số xe chia Thịnh Hạ.

Từ nhà hàng đi ra, Thịnh Hạ cùng Lệ Viêm Trác tiễn Trác lão sư lên xe. Trác lão sư nhẹ nhàng nắm tay Thịnh Hạ "Con có rảnh thì sang nhà cô chơi."

Thịnh Hạ cười nhạt gật đầu nói 'dạ'.

Vẫn luôn nhìn theo ô tô rời đi, Lệ Viêm Trác hỏi Thịnh Hạ, "cô muốn cùng tôi đi chơi ở hội sở không?"

Thịnh Hạ: "Nhậm Ngạn Đông làm tài xế tới đón tôi."

Lệ Viêm Trác cười, một chút cũng không kiêng dè: "Sợ tôi cướp cô đi à."

Thịnh Hạ: "......"

Lúc này, tài xế Nhậm Ngạn Đông đã lái xe đến đây. Xe từ từ dừng lại nên Lệ Viêm Trác đi qua mở cửa cho Thịnh Hạ: "Hôm nào có rảnh thì gặp."

Thịnh Hạ: "Lần sau tôi sẽ mời khách."

Lệ Viêm Trác: "Nhớ lời hứa này đừng quên đó." Anh đem cửa xe đóng lại.

Đến khi ô tô chạy thẳng vào đường lớn thì Lệ Viêm Trác mới thu hồi tầm mắt.

Thịnh Hạ cho rằng Nhậm Ngạn Đông nói muốn ăn khuya, chỉ là lời nói trong lúc ghen. Cô không nghĩ tới anh thật sự chịu đói lâu như vậy mà chờ cô bồi anh ăn khuya.

Chỗ hai người ăn khuya là một nhà hàng gần một công ty con của Viễn Đông. Phòng ăn ở trên tầng cao, vị trí hai người ngồi sát bên cửa sổ. Họ vừa ăn vừa có thể thưởng thức đến khung cảnh đêm phồn hoa nhất Thượng Hải.

Nhậm Ngạn Đông không ngồi đối diện Thịnh Hạ, mà là ngồi bên cạnh cô.

Thịnh Hạ vốn định nói anh ngồi qua đối diện cô nhưng khi cô nghĩ lại tưởng tượng hai người mặt đối mặt phải nhìn trực diện anh thì hiện tại vị trí hai người như vậy cũng khá tốt. Cô chống đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Đêm nay lượng cơm vẫn chỉ dành cho một người mà còn là khẩu vị yêu thích của Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông sẽ đút cho cô miếng đồ ăn nào trong khay mà cô thích, Thịnh Hạ lắc đầu, "Em mới vừa cùng Trác lão sư ăn không ít."

Nhậm Ngạn Đông không khăng khăng ép cô. Anh tự mình chuyên tâm ăn.

Trong lúc đó anh nhận được điện thoại của Tưởng Bách Xuyên. Nội dung là về hạng mục hợp tác anh nhờ xem trước.

"tôi đã xem xong những tư liệu kia cậu đưa lúc trước rồi, cũng không tệ lắm."

Nhậm Ngạn Đông buông nĩa, "Muốn đầu tư hay không?"

Tưởng Bách Xuyên: "cậu đây là tính toán lấy danh nghĩa cá nhân hay Viễn Đông?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cá nhân, cái hạng mục này tôi muốn đầu tư không nhất định vì kiếm tiền." Chẳng qua tôi cảm thấy rất hứng thú. Trước kia tôi không tiếp xúc qua ngành sản xuất điện ảnh nên anh không có ý niệm. Hiện tại anh tiếp xúc qua chút liền nhớ đến một giấc mộng lúc anh còn nhỏ.

Anh cười như không lại nói, "Lúc nhỏ không phải cậu hay tưởng tượng bản thân mình có tinh thần trượng nghĩa à? Cậu còn hay nhìn xem có chổ cư trú thích hợp cho người không có điều kiện tốt để dọn qua ở mà."

Tưởng Bách Xuyên: "... Tôi mà có lý tưởng cao thượng như vậy sao?"

Hai người kết thúc điện thoại sau khi đơn giản trò chuyện vài câu. chi tiết hạng mục cụ thể như thế nào đều phải đợi hai người gặp mặt bàn kỹ.

Anh cất di động, Thịnh Hạ quay sang hỏi: "anh và Tưởng Bách Xuyên muốn đầu tư phim điện ảnh khoa học viễn tưởng sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Bước đầu anh đang tính làm như vậy."

Thịnh Hạ tới hứng thú, "tại sao anh đột nhiên hứng thú đối với điện ảnh?"

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng mà chỉ vào mâm đồ ăn như là đang thật bận ăn, không nói chuyện.

Mấy tháng trước, lần Thịnh Hạ cùng Cố Hằng và Lệ Viêm Trác ăn cơm Lệ Viêm Trác nói chuyện công tác trên nhóm chat riêng. Anh muốn được kéo vào nhóm này mà Lệ Viêm Trác không cho. Cậu ta thật sự đem số điện thoại của anh kéo vào nhóm chat các nhà làm phim.

Sau đó, anh chưa từng nói qua một câu vì bọn họ trong nhóm này chỉ nói chuyện phiếm mà nội dung anh có nhìn kỹ ra là phim khoa học viễn tưởng. Đại khái ý bọn họ bàn về vốn đầu tư sản xuất nhiều nhưng kết quả không khả quan. Phim quay không tốt sẽ biến thành dự án treo giữa đường.

Thịnh Hạ nhìn anh như là anh đang bị ủy khuất gì sao?

Nhậm Ngạn Đông: "em làm sao vậy?" Cô vẫn luôn nhìn chằm chằm anh.

Thịnh Hạ: "Cùng Tưởng Bách Xuyên thì anh có thể nói mà cùng em thì anh không thể tâm sự à?"

Nhậm Ngạn Đông chớp mắt lặng im một lát, chỉ đơn giản nói câu: "anh dựa vào lý do muốn tìm hiểu về điện ảnh để có thể được thêm tên vào nhóm chat đoàn phim. Nhưng Lệ Viêm Trác không làm lại đi đem kéo anh vào nhóm chat các nhà làm phim."

Thịnh Hạ bật cười, quay mặt đi mà không nói tiếp. WeChat của anh đến nay vẫn còn bị nằm trong sổ đen cùa cô.

Nhậm Ngạn Đông cắt một miếng thịt nhỏ nướng kiểu Pháp, anh hỏi Thịnh Hạ: "cái này em thích ăn."

Anh vừa nói thì đưa đến bên miệng cô.

Thịnh Hạ lắc đầu, "Ăn nữa là béo phì."

Nhậm Ngạn Đông cắn miếng thịt nướng trong miệng. Anh lập tức buông dao nĩa, xoay người Thịnh Hạ. Khi Thịnh Hạ còn đang trố mắt chưa kịp phản ứng anh liền dùng sức, kề miệng đút miếng thịt này vào miệng cô rồi.

Chỉ một cái chớp mắt mà trái tim cô nhảy vài điệu bang bang theo tiết tấu tăng không dứt.

Không phải là lần đầu tiên anh dùng uy lực này mà ép cô ăn như vậy. Cô vẫn là không có tiền đồ.

Thịnh Hạ bị ép nuốt xuống miếng thịt nướng. Trong khi Nhậm Ngạn Đông dường như không có việc gì mà cầm lấy

dao nĩa tiếp tục ăn.

Bữa cơm này hai người ăn không quá lâu. Thời gian chừng nửa tiếng sau hai người bước ra từ nhà hàng.

Thịnh Hạ không thấy xe của Nhậm Ngạn Đông. Cô hỏi: "xe chờ ở đâu?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đi bộ về thôi, tài xế về nhà rồi."

Thịnh Hạ hôm nay mặc một bộ đồ thể thoải mái cùng phối hợp giày màu trắng dành cho đi bộ sẽ không mệt.

Chung cư của bọn họ gần khu tài chính nên hai người đi bộ trở về cũng không bao xa.

Nhậm Ngạn Đông đi rất chậm cùng bồi Thịnh Hạ chậm rãi từ từ đi theo hướng về nhà.

Hai người ngẫu nhiên trò chuyện hai câu nên không khí cũng không tệ lắm.

Thịnh Hạ đã thật lâu không cùng Nhậm Ngạn Đông tản bộ. Khi Nhậm Ngạn Đông mỗi lần đến thăm cô ở nước ngoài đều là hôm sau anh dậy sớm từ sáng để chạy bộ và cô cũng không tránh được bị anh ép cùng vận động thể dục.

Những lần đó là không khí trong lành của sáng sớm mà thấm vào ruột gan. Hai hàng cây có bóng râm mát hai bên đường kèm theo nhiều con chim nhỏ nhảy hót véo von. Trên đường thì không ít người chạy bộ. Tư thế vừa chạy vừa dẫm trên các phiến lá rụng còn ươn ướt từ làng sương sớm.

Khi hai người chạy được mấy km thì ánh nắng cũng bắt đầu ló dạng. Bọn họ chạy một vòng trở về vừa kịp đón nắng sớm.

Lúc đó cô mệt mỏi mà đem áo khoát bên ngoài cởi ra. Cô cuộn lại thành một đoạn dây thần trong khi Nhậm Ngạn Đông vừa chợp lấy dùng nó túm cô. Trên đoạn đường hai người chạy trở về, anh vừa điện thoại phân phó công tác với thư ký, cô thì lười nhác đi theo phía sau anh. Ngẫu nhiên anh túm cô để đi nhanh hai bước. Từ sau lưng cô ôm eo anh, có khi cô cũng sẽ nhảy trên lưng anh để bắt anh cõng đi một đoạn.

những hình ảnh hoạt động thường ngày đó đã từng không khiến cô cảm thấy đặc biệt gì. Thế nhưng hiện giờ cô lại thấy bọn họ không có chỗ nào không ăn ý vui vẻ.

Khi Thịnh Hạ đang thất thần thì tay trái của cô đã được Nhậm Ngạn Đông nắm chặt trong tay anh.

Lúc sau hai người cũng không nói chuyện mà một đường đi thẳng về đến tiểu khu.

Lần đầu tiên, không chỉ là cô nhận ra có chút hưởng thụ không khí an tĩnh của cảnh đêm Thượng Hải mà cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy con đường này là đẹp nhất so với thời điểm khi hai người vừa chia tay. Lúc đó, tâm trạng cô nhìn con đường này cùng cảnh đêm chẳng mang theo hứng thú gì.

Cuối tháng, các cảnh diễn ở Thượng Hải đã quay xong ngoại trừ các cảnh diễn trong trận mưa đêm.

mấy ngày nay Chu Minh Khiêm đem ứng dụng dự báo thời tiết tắt bỏ vì mỗi ngày dự đoán mừa thì kết quả một giọt nước cũng không rớt.

hai tháng Kế tiếp, đoàn phim trằn trọc quay cảnh tại bốn thành thị khác nhau.

Tuần cuối tháng sáu là thời gian đoàn phim quay về Thượng Hải. Hai cảnh diễn cuối cùng chính là một cảnh cần có tiếng đàn tấu thật, một cảnh chính là cần mưa đêm.

Cảnh diễn cần tiếng đàn thật cuối cùng cũng được quyết định quay ở nước ngoài.

Chu Minh Khiêm quyết định trước tiên cho Thịnh Hạ quay cảnh trong mưa. Mục đích là vì sau cảnh diễn này có thể khiến cho Thịnh Hạ bắt được mạch cảm xúc của nội tâm nhân vật khi cô diễn cảnh cuối.

Chu Minh Khiêm gần đây bắt đầu chú ý lại dự báo thời tiết. Tin dự báo thời tiết là cuối tuần này có mưa. Anh cũng vẫn nghĩ theo kết quả như mấy ngày trước ai cũng không chắc được.

Biên kịch nói: Nếu không thì chúng ta làm mưa nhân tạo vậy.

Chu Minh Khiêm: Không đạt được hiệu quả tôi muốn. Bằng không hà tất anh chấp nhất chờ trận mưa thật như vậy?

Tối nay đoàn phim liên hoan nên trong lúc mọi người đang cao hứng nói về một đề tài. Viễn Đông của Nhậm Ngạn

Đông cùng ngân hàng Hải Nạp của Tưởng Bách Xuyên đầu tư bộ phim khoa học viễn tưởng. Đối với hạng mục hợp tác này, đạo diễn và thành viên đoàn phim chắc phải có yêu cầu năng lực cao.

Loại phim này đã từng được Chu Minh Khiêm trãi nghiệm qua nên biên kịch kiến nghị Chu Minh Khiêm: "anh đi theo Nhậm tổng nói chuyện thử xem nhóm chúng ta có thể tranh tài so với đoàn đội khác không."

Những người khác cũng phụ họa theo.

Chu Minh Khiêm nhìn về phía Thịnh Hạ, cười nói: "tôi cho Nhậm Ngạn Đông một cơ hội để cô đại diện đoàn thuyết phục anh ta thay tôi được không?"

Thịnh Hạ thực sảng khoái: "anh thật muốn quay loại phim này thì có chuyện gì khó nói nhỉ."

Thật ra không có cô ra mặt mà chỉ bằng quan hệ giữa ba của Chu Minh Khiêm cùng Nhậm Ngạn Đông và thêm danh tiếng tài hoa của Chu Minh Khiêm. Kết quả đã rõ như ban ngày.

Nhậm Ngạn Đông cùng Chu Minh Khiêm hợp tác, là cường thủ liên hợp, thừa tanhg xông lên.

Cô nhấp một ngụm rượu vang đỏ, "Cụ thể anh cùng tam ca nói chuyện trước đi. Chuyện ký hợp đồng tôi thay anh đi lấy chữ ký."

Chu Minh Khiêm cầm chân dài cốc ly rượu chạm vào ly của cô "Chúng ta trọn tình anh em. Về sau tôi có dự án phim

mới, tôi sẽ cho cô diễn vai nhân vật nữ vương thật tinh tế."

Thịnh Hạ cười: "Một lời đã định."

Sau khi tan tiệc, Mẫn Du đưa Thịnh Hạ về nhà bà ngoại.

Hôm nay cả đoàn phim vừa về bằng tàu xe nên mọi người khá mệt nhọc vì lênh đênh trên biển khá lâu.

Mẫn Du: "Ngày mai không có lịch gì nên buổi sáng em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Buổi chiều em có rảnh thì nanh chị sang bồi em đi dạo phố."

Thịnh Hạ: "Còn khỏe, em không phải quá mệt." Cô hỏi Mẫn Du: "chị muốn mua cái gì?"

Mẫn Du: "Còn có mấy ngày nữa là đến sinh nhật của tam ca nhà em. Chị tính cho cậu ta một món quà."

Mặc dù từ nhỏ cô rất hận muốn đánh chết anh. Thế nhưng mỗi năm dù cho Thẩm Lăng hay anh có sinh nhật thì cô đều có tặng quà cho bọn họ. Món quà không quá mắc hơn 500 vạn tệ là được....

Cô hỏi Thịnh Hạ: "em không mua quà cho tam ca gì à?"

Thịnh Hạ lắc đầu, "Vào ngày sinh nhật, em sẽ bỏ số điện thoại của anh ấy ra khỏi danh sách đen của WeChat."

Mẫn Du cười, "Cái này là giá trị nhất so với bất cứ quà gì."

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 37

Ngày cuối tuần đó dự báo mưa to nên sáng sớm Chu Minh Khiêm đứng ở khu vực ngoài trời. Tư thế anh ta nghiêng thành 45 độ, mắt nhìn mãi vào không trung.

Tầng mây rất dày vừa mới ló dạng trong nháy mắt, sau đó bị ánh nắng chiếm trọn không gian.

Hệ quả là phó đạo diễn nhắc nhở tất cả nhân viên trong đoàn phim đừng đi tìm Chu Minh Khiêm nếu bọn họ không muốn bị trở thành nơi trút giận cho anh ta mắng.

Thế nên thay vì cô bận quay phim, Thịnh Hạ quyết định hôm nay muốn đi tìm Nhậm Ngạn Đông để lấy chữ ký cho hợp đồng. Vì chuyện này mà làm Chu Minh Khiêm thiếu chút buồn bực.

Tuy Chu Minh Khiêm cùng Nhậm Ngạn Đông đã bàn đầy đủ chi tiết cụ thể nhưng trang cuối cùng của hợp đồng không có định rõ nội dung hạng mục cần thời gian cụ thể khi nào quay và tổng thời gian quay là bao lâu trong trường hợp điều kiện quay thuận lợi hay không.

Thịnh Hạ nhắn tin cho Nhậm Ngạn Đông hỏi "Tam ca, hôm nay anh có bận không?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh bận." anh bổ sung tin tiếp theo: "Buổi tối anh ghé sang hội sở. Em có chuyện gì thì qua bên đó tìm anh là được."

Anh đại khái suy đoán cô đến vì bản hợp đồng kia của Chu Minh Khiêm.

Thịnh Hạ: "Buổi tối nếu trời không mưa thì em qua liền." tin nhắn tiếp, "ngày sau đó em mời anh ăn cơm."

Ngày tiếp sau là sinh nhật anh. Tối nay anh có hứa với người bằng hữu kia là để anh ta giúp anh trang trí sinh nhật. Thế nhưng cô không tính tham dự chung với bọn họ mà chỉ đến lấy chữ ký trên hợp đồng rồi về.

Sau khi cúp điện thoại, Nhậm Ngạn Đông hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra. Anh đang bình tĩnh ngắm nhìn ảnh chụp của cô trên màn hình di động vài giây.

Mấy tháng nay anh cảm giác sự biến hóa trong tâm trạng của cô từ lúc kết thúc lưu diễn, lúc ở thôn nhỏ và lúc phát hiện bức phúc tự kia... Cô từng chút nỗ lực thoải mái hơn so với thời điểm trước đây.

Hôm tiệc sinh nhật, Mẫn Du cũng tham gia vì trời không mưa. Cô đang ở đoàn phim nhàn rỗi không có việc gì làm. Thẩm Lăng cũng tới Thượng Hải không phải cố ý mừng sinh nhật Nhậm Ngạn Đông, chỉ trùng hợp có việc. Sau khi kết thúc họp, anh chưa vội về Bắc Kinh mà ở thêm một ngày.

Sau khi Thẩm Lăng đến phòng tiệc tại hội sở, anh ngồi ở vị trí bên cạnh Mẫn Du. Thỉnh thoảng hai người sẽ liên hệ

điện thoại nhưng hơn nửa năm nay họ cũng chưa nói chuyện trực tiếp.

Mẫn Du cầm ly rượu đưa cho anh. Thẩm Lăng nghiêng cằm sang hướng về trước mặt cô đang ngồi ngay chỗ có hộp thuốc lá, "Rượu quá quý rồi. Tôi vẫn là muốn hút trước một điếu đã."

Mẫn Du liếc xéo anh biết vợ của Thẫm Lăng quản chế anh khá nghiêm. Cô ấy không cho anh hút thuốc trong khi anh cũng chỉ tranh thủ trộm hút một hai điếu khi đi xã giao bên ngoài. Tuy nhiên Mẫn Du không đưa thuốc và bật lửa, nhanh tay cất vào túi liền.

Thẩm Lăng bất đắc dĩ đành phải cầm rượu thay thế.

Anh lắc chén rượu, tán gẫu, "sao hôm nay cậu ta làm tiệc sinh nhật vây?"

Mẫn Du thư thả nhã khói thuốc, tùy ý nói: "ngày sinh nhật này cậu ta dùng để bồi Thịnh Hạ. Nào có phải mất thời gian cùng bọn mình dong dài."

Thẩm Lăng vừa mới nâng ly rượu lên môi, không uống mà dừng một giây trố mắt như là gặp chuyện gì không tin được.

Anh không khỏi nhíu mày: "Cái gì? Không phải chia tay rồi à?"

Một ngàn vạn tiền chia tay vẫn là anh ta chuyển khoản gấp cho Thịnh Hạ.

Mẫn Du: "tình cảm một năm rưỡi đó sao có thể nói chia tay là xong. Thịnh Hạ cũng luyến tiếc. Huống chi là 'Nhậm không biết xấu hổ' cứ khẩn trương theo đuổi thế thì chia tay sao được?"

Thẩm Lăng hoàn toàn ngây ngốc, anh chớp mắt: "Cái gì mà tình cảm một năm rưỡi?"

Mẫn Du không dấu giếm gì mà kể cho Thẩm Lăng nghe. Thật ra người trong nhà cả hai người đều biết nên cô nói theo sự tình: "Hai người bọn họ năm trước đã yêu nhau rồi."

Thẩm Lăng kinh ngạc: "Thịnh Hạ theo đuổi lão tam trước à?"

Mẫn Du không lên tiếng mà chỉ lo hút thuốc.

Thẩm Lăng hiểu ngầm câu hỏi của anh mới vừa thốt ra rất vô nghĩa.

Làm gì có chuyện Nhậm Ngạn Đông chủ động đuổi theo nữ nhân, tất nhiên không có.

Chính là trước đây Nhậm Ngạn Đông yêu thầm Hạ Mộc. Nhậm Ngạn Đông cũng tự cảm giác cậu ta yên tĩnh bị động chờ Hạ Mộc cùng Kỷ Tiện Bắc chia tay. Cậu ta để nữ nhân chủ động đến bên mình....

Thẩm Lăng thất thần nhấp một ngụm rượu vang đỏ. Anh tinh tế cân nhắc đến chuyện Mẫn Du vừa nói.

Mùa hè năm trước Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông bên nhau nhưng một năm rưỡi sau bọn họ mới công khai. Trong

thời gian đó Nhậm Ngạn Đông không hề nói cho anh ta về chuyện mình có bạn gái.

Hơn nữa... Nhậm Ngạn Đông đã đến thôn nhỏ làm từ thiện trong dịp mùa đông năm trước. Cậu ta còn mua nhiều lễ vật gửi qua cho bọn nhỏ.

Thịnh Hạ rõ ràng đã tuyên bố chia tay ồn ào trên Weibo. Tiền chia tay cũng đã đưa cho Nhậm Ngạn Đông vậy mà cậu ta vẫn không biết xấu hổ theo đuổi không dừng. Anh tự ngẫm lại chuyện này là việc không thể tưởng tượng.

Sau một lúc lâu Thẩm Lăng mới tiêu hóa tin tức này, anh cùng Mẫn Du nói chuyện tiếp: "Tôi qua bên kia tìm một điếu thuốc."

Mẫn Du: "Tôi đây quản cũng không được nhưng dù sao tôi cũng sẽ không cho cậu hút đâu."

Thẩm Lăng tìm bạn xin một điếu thuốc sau đó anh đi tìm Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông hôm nay tới muộn nên lúc này anh vừa đến khu vực sảnh dưới lầu hội sở.

Thẩm Lăng gọi điện thoại cho anh. Anh ta gọi anh sang khu vực bên ngoài phòng tiệc gặp mặt nói chuyện chút.

Nhậm Ngạn Đông: "Chuyện gì?"

Thẩm Lăng: "Tìm cậu tâm sự." sau đó anh nhanh cúp điện thoại.

Đột nhiên từ phía cánh cửa sổ kính có tiếng vang 'bùm bùm' là từ tiếng mưa. Tuy nhiên mưa không lớn, chỉ có hạt mưa lách tách rơi.

Sau một ngày thì gió thổi làm không khi có chút lạnh.

Thẩm Lăng nhìn ngoài cửa sổ, tự cảm giác mình có chút ăn no rảnh rỗi lo chuyện bao đồng. Anh chỉ là không nghĩ tiểu nữ Thịnh Hạ đơn thuần tốt đẹp như vậy đem hết tâm tư tình cảm đặt trên người Nhậm Ngạn Đông.

Mặc dù, anh và Nhậm Ngạn Đông là bạn bè thân như người nhà. Tuy nhiên, chính vì anh quá thân hiểu Nhậm Ngạn Đông đối với tình bằng hữu hoặc chuyện tình nam nữ thì cách đối xử của cậu ta hẳn là anh đã từng chiêm nghiệm qua. Anh có thể đã thấy một Ngạn Đông có đôi lúc bạc tình có thể so sánh là tồi tệ với phụ nữ.

Lúc trước Nhậm Ngạn Đông thích Hạ Mộc làm anh cũng từng tận tình khuyên bảo. Lời khuyên của anh dành cho Nhậm Ngạn Đông là đừng trêu chọc Hạ Mộc. Ngạn Đông nên buông tha cô ấy vì Hạ Mộc không phải dạng phụ nữ bình thường dễ thuyết phục.

Khi đó, anh đã từng khuyên Nhậm Ngạn Đông: tâm tư của Hạ Mộc mẫn cảm và khá quan trọng hư vinh. Tính cách đó thì chỉ có Kỷ Tiện Bắc mới đặc biệt kiên nhẫn thỏa mãn cô ấy. Ngạn Đông không so sánh được với Kỷ Tiện Bắc về loại bao dung này đâu.

Ngạn Đông có tiền nhưng ngược lại không có nhiều kiên nhẫn như vậy. Anh chờ cảm giác say nắng mớ mẻ này qua đi

thì có khi bản thân anh còn không biết sự thật tình cảm của anh có còn hứng thú không.

Đoán chừng trong vòng ba tháng anh và Hạ Mộc sẽ chia tay trong đáng thương.

Anh cũng đã quên trước kia anh khuyên biết bao nhiêu lần với Nhậm Ngạn Đông, thậm chí là dùng cách châm chọc mỉa mai. Tất nhiên kết quả là cuối cùng Nhậm Ngạn Đông cũng từ bỏ.

Năm ấy, khi anh biết Nhậm Ngạn Đông phải về New York, không ở Bắc Kinh quấy rầy Hạ Mộc. Anh đã nhẹ nhàng thở ra như trút được gánh nặng lớn nhất.

Bởi vì chỉ cần Nhậm Ngạn Đông tưởng không nghe theo lời anh khuyên thì hệ quả có thể là một đôi tình nhân bị hủy tiêu tan ...

"Chuyện gì thế?" Nhậm Ngạn Đông đến gần chỗ Thẩm Lăng đang đứng.

Thảm trãi dưới nền đất của hành lang làm giảm hẳn tiếng ồn của bước chân. Nó có thể làm dọa Thẩm Lăng đang thất thần trong hồi tưởng quá khứ bị thanh âm giọng nói của Ngạn Đông đánh vỡ.

Thẩm Lăng hoàn hồn, anh nghiêng mắt nhìn, "Tìm cậu uống rượu." Anh hướng cằm đối với ly rượu trên bàn. tâm tình Nhậm Ngạn Đông tối nay không tồi nên anh liền cầm ly rượu kiên nhẫn nghe Thẩm Lăng lải nhải, "Nói đi."

Thẩm Lăng cũng chưa nhìn anh mà vẫn là nhìn ngoài cửa sổ. Lúc này hạt mưa đang tí tách rơi.

"cậu đã ở bên Thịnh Hạ từ năm trước sao?" Anh hỏi câu.

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm 'uhm '. Anh từ từ thưởng thức vị rượu.

Thẩm Lăng: "Thịnh Hạ so sánh cùng các người phụ nữ khác không giống nhau đâu. Cô ấy là thân quen với chúng ta khi còn nhỏ đến lớn. Tuy cô ấy không chơi chung nhiều nhưng khi gặp cũng kêu chúng ta một tiếng ca ca. Thỉnh thoảng đôi lúc cô bé ấy theo chúng ta chơi."

Đốn vài giây, "Cô ấy vẫn là hòn ngọc quý trên tay thịnh thúc thúc, là bảo bối của hạ a di."

Nhậm Ngạn Đông nhìn anh, "cậu uống nhiều rồi sao?"

Thẩm Lăng lắc nhẹ ly, "Một ly rượu này tôi còn chưa uống hết nửa ly."

Anh nói: "Lão tam, cậu buông tha Thịnh Hạ đi. Cậu đối với một nữ nhi tốt như vậy rồi sau này cậu lại nhẫn tâm thương tổn lừa gạt cô ấy không? Cô ấy đặt hết tình cảm vào cậu mà sao tôi cảm thấy cậu thật không xứng với người ta chút nào."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thẩm Lăng: "cậu muốn kết hôn thì tìm loại người có tính cách kiểu bạc tình giống cậu đó. Cậu tìm ai đó theo ý cậu thích mà không ảnh hưởng đến ích lợi liên hôn hai nhà."

Anh tiếp túc giáo huấn: "sao cậu có thể ở bên cùng kiểu tính cách như Thịnh Hạ được vậy?."

Nhậm Ngạn Đông dùng sức cầm ly rượu mà ngẫm nghĩ hồi ức lúc anh ở thôn nhỏ, lúc cô biểu diễn đàn, hoặc lúc anh viết tranh chữ. Anh chính xác là dạng người tra như Thẩm Lăng nói đến.

Anh không lên tiếng mà tiếp tục uống mấy ngụm rượu. Anh không thấy được vị gì trong hương rượu thuần túy này mà chỉ cảm thấy cổ họng cay cay.

Thẩm Lăng hút một điếu thuốc, đem thuốc và bật lửa đưa sang cho Nhậm Ngạn Đông. Nhậm Ngạn Đông không tiếp nhận nên Thẩm Lăng lại thuận tay ném trên bàn. Anh hít sâu một hơi thuốc, nhả khói thuốc tựa như sương mù, "nếu là trong lòng cậu còn không buông được tình cảm dành cho Hạ Mộc. Tôi có thể hiểu nhưng cậu đừng lại tìm Thịnh Hạ mà thay thế."

Anh khuyên bảo từ đáy lòng: "Lão tam, cậu nên kịp thời quay đầu lại đi. Đừng lại đi thương tổn Thịnh Hạ. Có phải bởi vì cô ấy có tên một chữ 'Hạ' mà cậu ở bên cô ấy đúng không?"

Bằng không anh thật sự không thể tưởng được lý do nào khác. Thẩm Lăng tự suy đoán dưới tình huống trong lòng Nhậm Ngạn Đông còn nghĩ đến Hạ Mộc mà còn bị Thịnh Hạ chia tay trước, bị đưa phí chia tay. Thế nên Ngạn Đông dứt khoát không muốn buông tay mà tiếp tục dây dưa với Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông liếc mắt Thẩm Lăng một cái. Anh lười ồn ào với cậu ta mà nói câu: "Điếu thuốc này cũng không làm cậu im được chút à!"

Thẩm Lăng đáp bằng hai tiếng' ha hả ', lắc đầu, anh búng búng đầu ngón tay cho rớt tro bụi của thuốc đi.

Nhậm Ngạn Đông biết Thẩm Lăng đang hiểu lầm tâm ý của anh do cậu ta không hiểu rõ tình trạng của anh mấy năm nay. Anh cùng Thịnh Hạ xa cách chút thật ra cũng không đáng để anh nói ra cho cậu ta. Nhưng nếu anh không giải thích thì ngày nào đó Thịnh Hạ nghe được lời nói này từ Thẩm Lăng thì anh chính là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Anh vừa muốn cùng Thẩm Lăng nói : khi kết thúc tiệc thì bọn họ xuống dưới lầu cùng uống rượu và tâm sự nhiều hơn.

Lời còn chưa nói ra thì anh liền thấy sườn mặt Thẩm Lăng nhìn một bên khác. Hướng ánh mắt mang theo trạng thái kinh ngạc như không biết diễn tả làm sao.

Thẩm Lăng nhất thời ngốc ra, đầu óc trống rỗng.

Anh không biết Thịnh Hạ có nghe được hay không. Hay cô nghe được ít nhiều nội dung họ tâm sự.

Nhậm Ngạn Đông thật sự chẳng sợ chuyện cô có xem mình là thế thân hoặc anh cũng không nghĩ Thịnh Hạ nghe được gì. Tuy nhiên tính cách cô kiêu ngạo mà giờ khắc này làm anh cảm giác cô đang thể hiện tôn nghiêm của mình đã bị anh dẫm dưới chân.

Thịnh Hạ ngưng suy nghĩ trong chốc lát. Trước mắt cô vẫn là hư không, lỗ tai cô như là chợt không nghe được gì. Tối nay cô tới tìm Nhậm Ngạn Đông vì hạng mục hợp đồng hợp tác. Kết quả trùng hợp cô nnghe thấy một màn này.

Cô tự nghĩ thời gian đảo ngược trở lại vài phút trước thì quá tốt. Nhưng cái gì cũng không được.

Nhậm Ngạn Đông giống như ý thức được chuyện gì đang xảy ra mà đột nhiên xoay ngườ. Anh đối mặt cùng ánh mắt lãnh đạm cùng yêu tĩnh như nước lặng của Thịnh Hạ.

Giờ khắc này, anh cảm giác như là bị người khác bóp nghẹn yết hầu. Anh cảm thấy hít thở không thông. Mọi động thái như bị đánh úp. Hết thảy tất cả mọi thứ rối loạn.

Thịnh Hạ trước đó còn ôm hi vọng dù nghe từ miệng Thẩm Lăng nói ra: nếu là trong lòng cậu còn không buông được tình cảm dành cho Hạ Mộc. Tôi có thể hiểu nhưng cậu đừng lại tìm Thịnh Hạ mà thay thế.

Mỗi một chữ đều giống như một đao nhọn, chọc trúng điểm yếu của cô. Nhưng cô vẫn nguyện ý tin tưởng tam ca không phải người như vậy, cô tin anh.

Đến khi Thẩm Lăng nói tiếp: Có phải bởi vì cô ấy có tên một chữ 'Hạ' mà cậu ở bên cô ấy đúng không?

Anh vẫn không giải thích, chỉ là không kiên nhẫn phàn nàn một câu: Điếu thuốc này cũng không làm cậu im được chút à!

Cái loại cam chịu này đối với cô... Cô đã mất sức dùng ngôn ngữ biểu đạt một phần vạn khổ sở trong lòng mình bây giờ.

Một cái chớp mắt khiến cô không cần hơn nửa năm lại dây dưa tâm tư mình, rốt cuộc cô có thể giải thoát.

Cô đã từng ái, hận, oán, niệm, tất cả rốt cuộc thoải mái. Cô tận đáy lòng buông bỏ anh được.

Thịnh Hạ chờ một chút mà đi đến chỗ Nhậm Ngạn Đông đang đứng.

Khi cô nâng bước đi anh thì Nhậm Ngạn Đông đã biết rằng anh hoàn toàn mất cô. Từ khi anh từ bỏ cơ hội phản bác lời Thẩm Lăng nói ra chính là tự anh bỏ lỡ cơ hội tốt nhất. Hiện giờ, dù anh nói lại nhiều hơn một câu cũng chỉ là che dấu, giảo biện.

Ngoài cửa sổ, cuồng phong tàn sát bừa bãi, sấm sét ầm ầm, mưa làm cho toàn cảnh bên ngoài chợt tươi mát hơn.

Thịnh Hạ vẫn duy trì mỉm cười kiêu ngạo nhưng xưng hô đổi thành, "Nhậm tổng, anh cứ xem tôi như thế thân của Hạ Mộc đỡ tương tư. Vậy thời điểm này anh đang vui như vậy thì nên ký hợp đồng giúp em nhỉ."

hầu kết Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn lên xuống, anh cảm giác cạn lời trước ánh mắt cô. Anh đoán cô như muốn nhìn lâu một chút để nhớ thời khắc này vào trong lòng thật kỹ.

Thịnh Hạ không lảng tránh tầm mắt anh mà tiếp tục lắc túi văn kiện trong tay, nhắc nhở anh: "Nhậm tổng."

Cuối cùng, Nhậm Ngạn Đông phát ra giọng nói khàn khàn: "Anh không xem em là thế thân của ai hết. Vậy làm sao anh ký hợp đồng cho em được?"

Anh tự mình uống hết ly rượu vang đỏ trong một hơi, nâng bước rời đi.

Một câu khinh bạc mà phiêu diêu; 'anh không xem em là thế thân của ai cả' làm chính anh cảm thấy như bản thân vô lực, mất trọng lực. Tuy nhiên trừ lời biện minh này anh thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn để chứng minh cả.

Không khí trước sau đều là đọng lại cùng khẩn trương.

Thẩm Lăng gần như xoa nát điếu thuốc đang cầm trong tay. Anh không biết muốn nói thêm gì để làm Thịnh Hạ không quá khổ sở, anh nhìn Thịnh Hạ, "Xin lỗi, tôi..." Anh cũng nói không nên lời.

Thịnh Hạ lắc đầu, "Không có việc gì đâu, em không trách anh." Cô nhợt nhạt cười cười, "em đi tìm Nhậm tổng." Cô cầm hợp đồng rời đi.

Nhậm Ngạn Đông không quay về phòng mà đi sang lối thoát hiểm để hút thuốc. Anh mò trong túi tìm lại phát hiện trống trơn.

Có một thân ảnh đang tới gần, anh vừa nhấc đầu nhìn là Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ lúc này không đi qua mà là đem hợp đồng đặt ở hành lang gần với góc có bình hoa trang trí. "Hợp đồng để ở

nơi này. Anh ký xong rồi thì phiền anh báo thư ký trực tiếp đưa sang là được."

Cô xoay người rời đi.

Nhậm Ngạn Đông nhìn bóng dáng cô, "Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ không quay đầu lại mà chỉ là thoáng ngồi xổm xuống bước chân.

Nhậm Ngạn Đông còn muốn hỏi hỏi cô cho anh quà gì vào lúc sinh nhật 34 tuổi này của anh. Anh còn có thể được nhận quà của cô không?

Cổ họng anh bây giờ như khô rát, nóng trong lòng mà như bị xé rách. Cuối cùng anh cũng không nói ra được lời muốn hỏi.

"Chuyển lời cho Chu Minh Khiêm là hợp đồng này anh sẽ không ký."

Thịnh Hạ không lên tiếng nhưng bước chân ưu nhã rời đi.

Bên ngoài trời đang là dông tố giàn giụa nên Chu Minh Khiêm gấp gọi cho Thịnh Hạ đến đoàn phim tập hợp.

Cảnh diễn này ban đầu Chu Minh Khiêm không ôm hy vọng Thịnh Hạ có thể diễn được đúng tâm trạng nhân vật nhưng không ngờ cô diễn đạt chỉ qua gần mười lần.

Bởi vì cảnh không có lời thoại và không có tiếp xúc thân mật. Toàn cảnh là muốn dựa vào biểu tình ánh mắt của cả Thịnh Hạ cùng Cố Hằng chống đỡ.

Ai cũng không nghĩ đến tối nay Thịnh Hạ biểu diễn liền mạch lưu loát đến từng chi tiết nhỏ mà không bị sai sót chút nào.

Cô cùng Chu Minh Khiêm từng phân tích rõ tâm tình nữ chính nên phần nào và nói qua chi tiết cảnh này. Nội dung cảnh là xe bảo mẫu theo sát cô từ phía sau. Khi xe chưa kịp tắt máy, cô trong tình huống liền không cần chờ tắt máy xe mà trực tiếp chạy xuống. Tiếp theo, đột hiện nữ chính ngay lúc đó thể hiện nội tâm thống khổ.

Chu Minh Khiêm tiếp nhận kiến nghị của Thịnh Hạ rằng đoạn diễn này Thịnh Hạ diễn trong đêm mưa to cùng người vệ sĩ phụ trách an toàn của cô cùng theo cô lao ra ngoài.

Cố Hằng ở bên trong nhà cũ. Căn nhà trong ngõ nhỏ hẹp nên xe vào không được. Xe cô đành phải ngừng ở ven đường. Khi cô xuống xe, cũng không lo đi tìm dù mà trực tiếp vọt vào mưa to.

Đèn ô tô trong đêm mưa có vẻ không đủ sáng một phần đường, khá tối tâm. Cần gạt nước của xe vẫn không dừng hoạt động. Thịnh Hạ chạy vội gần 100 mét trong mưa to mới đến nhà cũ có Cố Hằng bên trong. Cô dùng sức gõ cửa, sau hồi lâu, cửa được mở ra. Cố Hằng ngơ ngẩn nhìn cô mà chưa nói một câu.

Trong phòng, trên giường các loại quần áo đang ngổn ngan. Hành lý đã được mở và một nửa phần quần áo còn nằm bên trong. Trên tủ đầu giường có để vé máy bay.

Dựa theo kịch bản, Thịnh Hạ cuối cùng không được rơi lệ trong phân đoạn này. Cô chỉ có thể cảm thấy bi thống trước sau mà tự khắc chế hốc mắt ươn ướt.

Ánh mắt thể hiện từ chất vấn, thống khổ, trở nên tuyệt vọng. Sau đó khóe miệng có vương một nụ cười không nặng không nhẹ nhưng mang theo thâm tình chua xót khi Thịnh Hạ nhìn Cố Hằng bằng một cái liếc mắt.

Cố Hằng muốn dùng tay lau nước mưa trên mặt cô nhưng Thịnh Hạ xoay người bỏ đi. Nên biểu tình của anh khi nhìn cô là trống vắng và ngơ ngẩn trong lúc cánh tay anh vẫn luôn còn vị trí vươn ra giữa không trung.

Khi cảnh diễn kết thúc, Chu Minh Khiêm dường như chưa lấy lại được tinh thần. Anh đang ngạc nhiên và thêm khiếp sợ trước biểu diễn hoàn mỹ quá mức kinh diễm của Thịnh Hạ.

Dưới lầu, trợ lý nanh tin cho Thịnh Hạ rằng cô đang cầm thảm lông để trong túi để khi nào cô vào trong xe thay quần áo lấy đắp cho ấm.

nước mắt Thịnh Hạ lúc này rơi như mưa, cười cười, "Không có việc gì, nhiệt độ trời không lạnh lắm."

Trợ lý cho rằng cô đang nhập tâm vào cảnh diễn quá sâu nên nhịn không được mới khóc nhiều.

Vào thời điểm giữa tháng 7, bộ phim đã đóng máy. Thịnh Hạ chưa vội trở lại làm việc. Cô quay về Bắc Kinh hẹn với mẹ cùng ăn một bữa cơm.

Hạ nữ sĩ cho rằng cô và Nhậm Ngạn Đông đã sớm dứt khoát nên bà cũng không hỏi nhiều về chuyện tình cảm. Hai mẹ con đang trò chuyện về Nhậm Sơ là con của anh cả của Nhậm Ngạn Đông.

Cô và Nhậm Sơ chỉ lệch nhau 1 tháng tuổi nhưng cô chưa bao giờ gọi Nhậm Sơ một tiếng anh. Khi cả hai còn nhỏ thì cùng chơi đóng vai gia đình, cô còn buộc Nhậm Sơ kêu cô thím tam ...

Cô đều không nhớ rõ các tiểu tiết này mà do Nhậm Ngạn Đông trước kia từng kể cho cô nghe.

Hạ nữ sĩ: "Nhậm Sơ về nước và đang đi làm ở Viễn Đông. Mấy ngày trước bà họp tại tập đoàn nên tình cờ gặp được cậu ta. Mẹ thấy đứa nhỏ này hiện tại rất hiểu chuyện nên mẹ hẹn ăn cơm rồi."

Hạ nữ sĩ lại nhớ tới, "Nhậm Sơ nói anh có hai người bạn chung trường đại học với con. Con đến lúc đó có thể ước cùng nhau trò chuyện và theo chân bọn họ thỉnh giáo học tập về vấn đề chuyên môn."

Bà cũng hỏi thăm Nhậm Sơ về tình hình hai người bạn này. Một người chưa có bạn gái còn đặc biệt ưu tú. Gia thế cũng không tồi, lại bằng tuổi với Thịnh Hạ.

Tình yêu giữa những người trẻ cùng tuổi vô cùng náo nhiệt, có chút lãng mạn thú vị. Bà đoán cả hai dễ hòa hảo sau một thời gian tìm hiểu không dài. Tình yêu cùng sinh hoạt chung như vậy mới thích hợp với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ chỉ là đơn giản đáp có lệ ' dạ'. Hạ nữ sĩ rõ ràng đang sợ Thịnh Hạ đối với mâu thuẫn tình cảm trong lòng nên bà không nói nhiều. Về sau bọn họ tự nhiên gặp mặt sẽ thấy quen thuộc và bị hấp dẫn lẫn nhau không chừng.

Thịnh Hạ ở Bắc Kinh thêm hai ngày thì chơi hơn một tháng để tránh nóng và thuận tiện nghỉ phép.

Trong lúc này, Mẫn Du gọi điện thoại cho cô, "em còn đang ngủ nướng sao?"

Thịnh Hạ đang ở son môi màu anh đào.

"Không, em chuẩn bị xong rồi, sẽ lập tức ra cửa đây."

"Sớm như vậy?"

"uhm, một người bạn của bạn ở bên này có biểu diễn dương cầm. Người ta mời em làm khách và cùng hợp tấu một khúc đàn violon và dương cầm." Cô hiện tại mới tập luyện chút để tối mai chính thức diễn xuất.

Mẫn Du nghe ra tâm tình cô không tồi mà cũng khá an tâm.

Tháng chín là khai giảng học nghiên cứu sinh. Việc sinh hoạt trong khuôn viên trường khá đơn giản nên đối với Thịnh Hạ cũng dần quen.

Chương 38

Cô mỗi ngày tắm và chăm sóc dưỡng da. Ngoài ra cô vẫn luyện yoga và kết hợp đàn violon. Hoạt động như vậy diễn ra đều đặn mỗi ngày nên để thuận tiện Thịnh Hạ không ở tại ký túc xá cho nghiên cứu sinh nên mấy ngày này cô vẫn đang dọn đồ về chung cư. Và còn vì ở ký túc xá trụ thực không có đầy đủ dụng cụ tập lại thêm sẽ ảnh hưởng đến mặt khác đồng học.

Trong khoảng thời gian này tại trường học mọi người không hiếm thấy một nữ sinh thường lặng lẽ nghị luận, người đó chính là Thịnh Hạ. hình ảnh chụp so với người thật không xinh đẹp bằng.

Mọi người đoán một câu rằng ánh mắt cô rất cao. Cô đã sớm đem lão bản Viễn Đông quên đi rồi......

Cuối tuần Thịnh Hạ ở nhà chuyên tâm nghiên cứu tác nghiệp. Hôm nay Hạ nữ sĩ tranh thủ ngày nghỉ đến chung cư thăm cô. Trong khoảng thời gian trước bà vẫn hay đi công tác mà cô thì còn cư trú trong ký túc xá nên không thích hợp để bà đến thăm thường xuyên.

Hạ nữ sĩ xách theo năm sáu túi mua hàng. Bà từ dưới lầu đi lên, "Hạ Hạ?"

"Con ở đây."

thanh âm Lười biếng truyền ra từ phòng ngủ truyền đến.

Thịnh Hạ đang ở sát cửa sổ tập yoga. Cô đang trong thực hiện động tác cần yêu cầu tập trung cao.

Trước mặt cô để nhiều thứ nào là thư, tư liệu, notebook. Bên cạnh cô có một cái bàn nhỏ có thêm một ly nước chanh cùng mâm đựng trái cây. Mâm đựng trái cây có sáu trái dâu tây, hơn mười trái anh đào, còn có một cái quả nho nhỏ kỳ dị.

Hạ nữ sĩ đứng ở cửa phòng ngủ, bà chợt cảm thấy vô ngữ mà nhìn nữ nhi, "con đang ở đây luyện yoga hay là học tập?"

Thịnh Hạ: "cả hai ạ."

Cô nhìn túi mua hàng trong tay Hạ nữ sĩ, "Mẹ lại mua quần áo cho con à? Tủ quần áo hết chỗ rồi."

Hạ nữ sĩ cho rằng lời này của cô có hơi khoa trương. Phòng giữ quần áo chính là được xây thông với một phòng ngủ khác. Mục đích ban đầu là xây thông thoáng để cô có thể thỏa sức điên cuồng mua sắm.

Phòng dưới lầu hiện tại cũng thành phòng giữ quần áo của cô mà tủ quần áo dưới đó đều đầy.

"Mẹ mua vài món quần áo rộng thoáng cho con mặc thoải mái hơn khi ở trường học. Con không cần mặc các loại quần áo quá mức gây chú ý, con có nghe được không?"

Thịnh Hạ: "dạ." Cô tiếp tục đọc sách.

Cô phát hiện môn toán hệ số chuyên nghiệp nâng cao quá khó khăn mà vì nó là môn bắt buộc trong khoa chính quy nên cô không co biện pháp tránh né.

Hạ nữ sĩ đem các túi mua hàng này cất vào phòng giữ quần áo. Bà chuẩn bị lấy móc treo lên cho cô. Khi bà mở cửa tủ chuẩn bị lấy thì trợn tròn mắt.

"Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ: "có chuyện gì ạ?"

Hạ nữ sĩ nhìn chằm chằm vào sáu tủ quần áo đều đang chứa các loại hộp trang sức cùng với hai mươi loại đồng hồ khác nhau.

Còn thêm các loại lễ phục thiết kế cao cấp mà một lần cô cũng chưa mặc qua.

Những trang phục này được đặt trãi dài ở trên giàn treo từ đầu này của tủ quần áo kéo sang phía cuối tủ.

Bà vỗ trán mà nhớ ra lúc trước bà không nên trực tiếp chuyển sang tên Thịnh Hạ cổ phần của công ty Thịnh thúc thúc cho cô thì hiện tại đúng là hoàn hảo. Cô sẽ không quản lý tài sản kiểu tiêu tiền như nước này.

"Hạ Hạ." Bà gọi cô đến cửa phòng giữ quần áo.

Thịnh Hạ quay đầu: "Mẹ có thể nói hết một lần hay không?"

Hạ nữ sĩ cũng không phải muốn trách cứ cô vì rốt cuộc từ nhỏ bà bận lo sự nghiệp và sợ con mình bị thua thiệt mà lấy vật chất để thỏa mãn ước muốn để cô được mặc tất cả quần áo xa hoa nhất. Thế cho nên cô bị tập mãi thành thói quen.

"tất cả đồ trong tủ đều là cao cấp." Rốt cuộc nhưng quần áo quý như vậy phải có giá hơn mười vạn hoặc mấy chục vạn, còn có loại hơn trăm vạn tệ.

Bà bất đắc dĩ nói: "Sao con có thể mua... mua một bộ sưu tập vậy..."

Thịnh Hạ: "con đều thích cả a."

Hạ nữ sĩ: "......" Bà cũng cạn lời.

Hỏi cô, "Đều là con mua từ mấy tháng trước à?"

Thịnh Hạ gật đầu, "dạ."

Nhậm Ngạn Đông mua những cái đó cho cô đều cất trong phòng dưới lầu. Còn đồ vật trong phòng giữ quần áo trên lầu đều là đồ cô đặt mua một lần. Khi cô tiêu tiền thì tâm tình trở nên rất thoải mái.

Hạ nữ sĩ hơi thở dài, "tiền trong thẻ con không có mà? Con đưa số thẻ cho mẹ."

Thịnh Hạ: "Có tiền nhưng không nhiều." Cô nói: "con còn tiền đầu tư điện ảnh. Chờ sau khi phim được công chiếu thì nói không chừng là có thể kiếm thêm không ít."

Cô thả chân xuống, ngồi lại tu thế bình thường, "sau khi con quay phim xong, dì và biểu ca đều tặng cho con một thẻ xem như là quà lễ Thất Tịch."

Hạ nữ sĩ: "......"

Bà không nói nhiều lời nữa mà xoay người vào phòng giữ quần áo để cất hết các món kia. Các món bà mua vừa treo lên ép sáng phía bên ngoài tủ quần áo.

Lúc Hạ nữ sĩ đi ra ngoài thì Thịnh Hạ đang ngồi vẽ vài nét trong quyển tập. Cô vẽ hình ảnh đái khái là dòng chữ nội dung nào là trọng điểm và ở bên cạnh cô phát họa thêm bức tường giải mật mã.

Hạ nữ sĩ nhìn Thịnh Hạ mà thầm nhớ đến hai câu nói của Nhậm Ngạn Đông ' tính trẻ con chưa chịu lớn ' để tự trấn an bản thân bà.

"Con có nghĩ đến xin đi thực tập không?" Cô chuyển sang đề tài khác.

Thịnh Hạ đầu cũng không nâng, "Không muốn."

Cô tiếp tục vẽ hình ảnh vài hình nhỏ trong tập mà lúc sau khi vừa hoàn thành cô mới nhìn về phía Hạ nữ sĩ: "Mẹ, con chỉ mới đang trong thời gian học kỳ đầu tiên nên không nghĩ đến thực tập liền. Con tưởng hưởng thụ một chút sinh hoạt trong trường trước, học kỳ sau chúng ta lại bàn đến."

Hạ nữ sĩ không miễn cưỡng, chỉ nói: "Đến lúc đó con muốn thực tập thì trước tiên con nói với mẹ. Mẹ tìm cho con mấy cái hạng mục có chất lượng tốt. Mẹ còn giới thiệu đội

hợp tác ưu tú thì trình độ của họ so với con ở trường học đều thu hoạch nhiều bằng thời gian con học mấy năm."

Thịnh Hạ đáp bằng thanh âm 'dạ ', tiếp tục xem tư liệu trên máy tính.

Hạ nữ sĩ cũng ngồi xếp bằng để tâm sự trò chuyện vì bà và con gái đã thời gian lâu chưa hàn huyên.

"Hạ Hạ, ở trường học có nam sinh theo đuổi con hay không?"

Thịnh Hạ lắc đầu, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, thất thần nói: "Gặp được vài người xin chữ ký nhưng không có ai theo đuổi hết."

Chờ vài giây cô tiếp tục nói: "Mẹ, mê muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng, mẹ với con cả mà."

Hạ nữ sĩ: "... con có nghĩ tới yêu đương hay không?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Không bài xích, nhưng cũng không phải dễ tạm chấp nhận."

Cô tiếp nói: "Dù sao ít nhất con phải thấy rung động thì mới tiếp tục được, bằng không thì không thú vị."

Hạ nữ sĩ không tiếp tục đề tài này, "Đúng rồi, con ngươi đừng đeo những cái đồng hồ đó. Ở khu vực trường học thật không thích hợp. Mẹ mua cho con một hai cái khác để dùng."

Thịnh Hạ thấy cũng không sao cả vì đồng hồ đối với cô chỉ là dùng trang trí.

Hạ nữ sĩ lấy vài phong thư của cô mà nhìn nhìn. Bà thuận tiện cho cô chỉ đạo một chút tác nghiệp. Tuy nhiên trong lúc bà lơ đãng nhìn phía sườn mặt của con gái chợt dường như có ảo giác thấy được dáng vẻ của bản thân và của lão Thịnh khi còn trẻ .

......

Cuối tháng chin, một cơn mưa làm cho thời tiết mát mẻ. Hương vị như báo hiệu thời tiết bắt đầu vào đầu thu.

Thịnh Hạ từ phòng thí nghiệm xuốn lầu bỗng nhiên gặp người quen. Lúc cô chỉ lo xem di động nên cô không thấy được người nọ ở ven đường cho đến khi người đó gọi tên cô.

"Tiểu Hạ Hạ."

Thịnh Hạ nghi hoặc nửa giây, bỗng chốc ngẩng đầu mà cười nhẹ.

Là Nhậm Sơ, cô đã hơn một năm chưa gặp cậu ta.

Lần cuối họ gặp mặt đi chơi chung là khi cô ở New York. Cô gặp Nhậm Sơ trong lúc cậu ta đang thầm thích một nữ sinh nên tâm tình không tốt, không nói chuyện nhiều.

Khi đó cô cho rằng cậu ta khá ngượng ngùng vì mình yêu thầm nên cô không hỏi kỹ thêm.

Sau khi kết thúc quay phim, trên phi cơ về nước thì Mẫn Du cùng cô trò chuyện về Nhậm Ngạn Đông.

Mẫn Du nói Nhậm Ngạn Đông đã từng nói chuyện dứt khoát một lần việc yêu thầm của cậu ta và còn đề cập việc cậu ta đến nhận chức tại công ty. Ban đầu Hạ Mộc là bạn học chung đại học với Nhậm Sơ. Nhậm Sơ yêu thầm Hạ Mộc nên khi họ tốt nghiệp cậu ta cũng thổ lộ với Hạ Mộc ngay lúc đó nhưng chẳng qua liền bị cự tuyệt.

Nhậm Ngạn Đông cũng không biết Nhậm Sơ thích Hạ Mộc. Sau khi anh biết thì anh cũng không nói cho Nhậm Sơ để mang theo oán trách anh mà tạo thành ngăn cách. Nhưng khi một lần hai cậu cháu hẹn uống rượu, anh đã nói cho Nhậm Sơ biết chuyện này.

Kết quả Nhậm Sơ nghe xong liền rượu cũng chưa uống mà kết quả cậu ta khóc lóc một trận rồi rời đi...

Sau đó cô cùng Nhậm Ngạn Đông ở bên nhau, lần đầu tiên cô tìm Nhậm Sơ đi chơi, Nhậm Sơ nói: Hạ Hạ, tam thúc tôi đặc biệt tốt tuy rằng cậu trước kia rất tệ nhưng đối với cô không giống vậy. Cậu đối với mọi người có hành động rất lý trí nhưng đối với cô thì cậu lại làm không được.

Khi đó, cô cũng không hiểu lời này của Nhậm Sơ mang hàm nghĩa gì.

Ngày đó, cô cùng Mẫn Du hàn huyên thật lâu. Bạn bè chung quanh dù cho ai cố ý vô tình gạt cô thì cô cũng quên ngay vì cô cũng không quan tâm lắm.

Mua dây buộc mình thì khi sự tình như sâu phá kén thành bướm, mang theo thống khổ lâu ngày thì bản thân mình sẽ thành ra dáng vẻ gì cô không muốn.

Thịnh Hạ thu hồi suy nghĩ, cùng anh đi sánh đôi trò chuyện.

Nhậm Sơ thay đổi không ít. Cậu ta không hề còn là dáng vẻ thiếu niên' thư sinh ngốc nghếch, ngọt ngào'. Hôm nay trang phục cậu ta đang mặc là áo sơmi quần tây trông thành thục.

Đến gần, anh nói, "Thiếu chút nữa tôi không dám nhận người quen."

Trước kia Thịnh Hạ dù ở đâu cũng có hoa lệ phục sức nhưng lúc này cô lại rất đơn giản không trang điểm. Cô đang trong trang phục quần áo thể thao, như là bộ dáng thiếu nữ mười bảy tám tuổi.

Thịnh Hạ: "sao hôm nay cậu đến đây?"

Nhậm Sơ: "Tôi hẹn bạn đang là nghiên cứu sinh. Tôi muốn mượn vài tập tài liệu nên tranh thủ buổi sáng không bận ghé sang đây."

Hôm nay người bạn này có buổi thực nghiệm số liệu nên không rảnh gặp mặt cậu ta.

Thịnh Hạ cầm khẽ nhếch, "Đi thôi, tôi mới cậu đi nhà ăn của trường ăn cơm."

Hai người sóng vai vừa đi vừa trò chuyện về lúc còn nhỏ. Cả hai đều là nói về phiên bản từng chuyện mà bọn họ bản thân đều không nhớ rõ.

Từ trên đường đến nhà ăn sinh viên trong trường nhìn bọn họ chằm chằm mà nhỏ giọng nghị luận xầm xì. Cũng may Thịnh Hạ đã quen tình trạng này lúc cô cùng dì và biểu ca đi lại trong khuôn viên trường.

Thịnh Hạ cùng Nhậm Sơ ngồi bên vị trí ít người để an tĩnh trò chuyện. Nhậm Sơ đưa cho cô chiếc đũa ăn.

Hai người vừa ăn vừa không quên tranh cãi chuyện trí nhớ của họ khi còn nhỏ có giống nhau không.

Khi cả hai đang ăn đến một nửa thì di động Nhậm Sơ vang lên. Chuông điện báo nhắc nhở một trận là anh ta chợt bừng tỉnh mà tê dại. Biểu tình của cậu ta rõ ràng như là không có làm chuyện xấu mà lại không khỏi chột dạ lên.

Thịnh Hạ thuận miệng hỏi câu: "Công ty có việc gấp sao?"

Nhậm Sơ đem điện thoại đưa cho cô xem, "là của tam thúc tôi."

Thịnh Hạ gật gật đầu, phong khinh vân đạm: "Nhanh nhận nghe đi, không chừng anh ấy tìm cậu có việc."

Nhậm Sơ tiếp nghe, "Tam thúc."

Nhậm Ngạn Đông: "Ở công ty à? Hiện tại chú sang gặp cháu một chút."

Nhậm Sơ hơi kinh ngạc, vội hỏi: "Tam thúc chú vừ xong công tác mà về văn phòng rồi sao?"

Nhậm Ngạn Đông đáp nhẹ bằng thanh âm ' uhm'. Anh mới từ sân bay đến văn phòng, máy tính còn chưa kịp mở ra.

Nhậm Sơ nghe được bên kia ồn ào nên anh hơi hơi nhíu mày, "chú không ở công ty sao?"

Nhậm Sơ: "Không."

"Ở đâu?" Nhậm Ngạn Đông thuận miệng hỏi cậu ta. Anh đem điện thoại mở loa ngoài để trên bàn. Anh dùng tay mở nút tay áo sơmi mà xoán lên một đoạn ngay khủy tay.

Nhậm Sơ: "ở trường học của bạn con."

"là hẹn gặp sao?"

"Không, vừa lúc tình cờ đi ngang qua."

Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì đó mà cảm giác không đúng chỗ nào. Nhậm Sơ hôm nay có giọng nói khá ấp úng. Cậu ta nói chuyện không lưu loát mà trước kia cậu ta khẳng định nói thẳng: Tam thúc, con hiện tại ở trường học của bạn có chút việc. Vài giờ sau con trở về...

Cậu nói kỹ càng tỉ mỉ nhưng không giống hôm nay. Anh hỏi một câu thì Nhậm Sơ đáp một câu. Anh cảm thấy cậu ta như thỏi kem đánh răng mà anh đang cố gắng tận lực ép từng lần ấn xuống.

"trường học gì vậy?"

Nhậm Sơ: "......" Anh vẫn chưa nói tên trường học cho chú biết.

Cơ hồ Nhậm Ngạn Đông buột miệng nói khi vừa chợt nhận ra, "con đang cùng Thịnh Hạ trò chuyện sao?"

Nhậm Sơ: "... uhm, con vừa tình cờ gặp."

Trong điện thoại có một thoáng trầm mặc, Nhậm Ngạn Đông lại tiếp tục: "hai người ăn cơm tiếp đi." Anh liền cúp điện thoại.

Anh bình tĩnh lặng nhìn ảnh chụp Thịnh Hạ trên màn hình điện thoại. Anh tắt đi mà tựa lưng vào ghế ngồi để nhắm mắt dưỡng thần.

Mười mấy phút sau, anh lại cầm di động mà nanh cho Thẩm Lăng: □ tan tầm cậu sang văn phòng chờ tôi cùng đi một chuyến. □

Chạng vạng khi Thịnh Hạ ra khỏi phòng học mới nhìn vào di động, Hạ nữ sĩ nanh tin cho cô:

□ Hạ Hạ, mới mua đồng hồ cho con rồi. Vốn dĩ mẹ sang đưa cho con liền mà kết quả mẹ vừa được nhận một cái hẹn giao lưu gấp phải đi Thượng Hải. Cuối tuần mẹ mới có thể quay về nên buổi chiều mẹ vừa lúc ở tập đoàn Thẩm thị mở họp. Mẹ để đồng hồ ở khu vực tiếp tân nên tan học thì con tiện đường qua lấy nhe. □

Thịnh Hạ đến bãi đỗ xe suy nghĩ nếu cô quay về chung cư thì trên đường đi cô nhất định phải tiện đường đi qua tập đoàn Thẩm thị.

Lúc này đúng là giờ tan tầm cao điểm nên dù là một đoạn đường ngắn thôi mà xe đi nửa tiếng mới đến.

Khi cô đến dưới lầu tập đoàn Thẩm thị, bảo an trực tiếp hướng dẫn cô đậu xe trước khu vực khách mà không cần đến bãi đỗ xe. Trước đó Hạ nữ sĩ cùng bảo an có dặn qua biển số xe của Thịnh Hạ để tới lấy đồ vật.

Sau khi Thịnh Hạ cảm tạ bảo vệ thì bước nhanh đi vào cao ốc Thẩm thị.

Trước khu vực tiếp tân có nữ nhân viên nhận ra Thịnh Hạ nên cười nhạt mà kèm theo đưa cho cô túi quà. Tiếp tân cũng phải theo thủ tục ký nhận và nói "Thịnh tiểu thư, phiền cô ký nhận một chút."

Thịnh Hạ viết tên của mình xuống như hoàn thành thủ tục.

Sau khi cô ký nhận xong thì cô cầm quà tặng rời đi. Cô đi ra cửa liền mở xem đồng hồ trang trí có thiết kế khá xinh. Cô trực tiếp tròng lên trên cổ tay mình mà nanh cho Hạ nữ sĩ.

Hạ nữ sĩ lúc này ở sân bay, "con lấy quà rồi sao?"

Thịnh Hạ nhìn kỹ xem, "Khá tốt, thích hợp với phong cách quần áo của con bây giờ."

Khi cô đi xuống bậc thang thì cô cảm giác phía trước mình có một thân ảnh mà cũng không chú ý là ai. Cô chỉ theo bản năng hướng bên phải xê dịch tránh mà không nhanh không chậm đi xuống bậc thang kế tiếp. Cô vẫn tiếp tục cùng mẫu thân nói chuyện về đồng hồ qua điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông dừng chân, không hề chớp mắt nhìn cô.

Anh đã hơn hai tháng chưa gặp cô từ lần trước khi anh thấy cô diễn tấu lúc cô đóng phim. Mà màn diễn tấu này hỗ trợ chop him nên cô không biết anh ngồi một góc sau sân khấu.

Hai tháng không gặp cô nhưng cô vẫn mang dáng vẻ như ban đầu.

Trước kia cô đã sớm cảm ứng được anh nhưng hôm nay do cô thật sự không có chú ý quá vì cô và mẹ đang nói chuyện qua điện thoại vừa nhìn đồng hồ, "Mẹ, cái này là kiểu thịnh hành năm nay phải không?"

"Không phải, năm trước, cái kiểu dánh năm nay mẹ thấy không đẹp bằng cái này."

"uhm." Thịnh Hạ hỏi: "mẹ bay chuyến mấy giờ?"

"Lập tức chuẩn bị đi ra sân bay."

Lại hàn huyên vài câu thì cô cúp điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông xoay người, nhìn theo bóng dáng cô. Anh thấy cô đem điện thoại từ bên tai dời đi thì gọi "Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ hoảng hốt còn tưởng rằng chính mình nghe lầm. Cô xoay người liền đụng phải tầm mắt của Nhậm Ngạn Đông.

một cái chớp mắt kia tựa như mặt hồ an tĩnh bị một viên hòn đá nhỏ rớt vào lại tạo nên một tầng gợn sóng nhợt nhạt.

Không bao lâu, mặt hồ lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh giống mặt gương. Ánh trời xanh buổi chiều có thêm mây trắng được phản ánh quan mặt song tĩnh theo năm tháng. Bọn họ phảng phất như vừa rồi chưa phát sinh gì.

Thịnh Hạ gật đầu, cũng không có thể hiện cảm xúc gì mà xoay người tiếp tục xuống bậc thang. Cô lấy chìa khóa xe mở khóa.

tầm mắt Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn đuổi theo cô đến khi cô ở dưới bậc thang đứng cùng bảo an giúp cô mở cửa xe. Cô cười cảm tạ và ngồi vào xe thể thao màu trắng rời đi.

Mãi cho đến khi xe thể thao chạy vào đường lớn thì Nhậm Ngạn Đông mới thu hồi tầm mắt. Anh nanh tin cho Thẩm Lăng "Tôi tới rồi."

Buông di động, Thẩm Lăng tiếp tục pha trà. Thư ký cũng đã đem cà phê pha xong thì anh ta vẫn không biết Nhậm Ngạn Đông hôm nay tới là tìm anh tính sổ hay làm gì khác.

Ba tháng trước anh ở trong tiệc sinh nhật của Nhậm Ngạn Đông mà làm ra hai việc không thể tưởng tượng. Đến nay anh cũng còn chưa nghiên cứu nguyên cớ gì.

Chuyện thứ nhất: trước khi bắt đầu tiệc, Nhậm Ngạn Đông cùng nói với bạn là muốn chạy về chung cư một chuyến.

Có người hỏi, có phải đã quên lấy thứ gì hay không? tài xế trở về lấy giúp là được.

Anh nói không phải, lúc sau anh cũng chẳng giải thích nhiều.

Ngày đó mưa lớn như vậy mà anh tự mình qua lại mất hơn ba tiếng đi xe.

Chuyện thứ hai: thời điểm kết thúc tiệc, Nhậm Ngạn Đông lại đơn độc xuống dưới lầu của quán bar mà uống rượu. Anh đơn giản nói hoà giải tình cảm của Thịnh Hạ. Bọn anh nói qua lý do Thịnh Hạ muốn chia tay.

Cuối cùng, Nhậm Ngạn Đông cùng anh chạm lý nói câu: Cảm ơn.

Một ly rượu vừa buông thì Nhậm Ngạn Đông liền rời đi.

Mấy tháng nay anh thấy rất buồn bực. Anh cảm giác Nhậm Ngạn Đông không bằng đánh anh một trận cho đỡ bị uất ức kìm nén.

Nhậm Ngạn Đông lại dùng câu đáp 'cảm ơn' thì thật quá kinh khủng.

Tiếng đập cửa vang lên hai lần thì được mở ra, Nhậm Ngạn Đông tiến vào sau thuận tay đóng cửa lại.

Thẩm Lăng đã pha sẵn trà và cà phê cho anh. Anh đem trà cùng cà phê đặt xuống cạnh nhau. Trên bàn trà bày ba cái ly có hương vị và mùi thơm thoát ra phảng phất.

Nhậm Ngạn Đông xem xét Thẩm Lăng vài lần nhưng vẫn không lên tiếng. Anh đi đến khu tiếp khách mà ngồi xuống. Hai chân anh bắt chéo nhau, tùy ý dựa vào trên lưng sô pha.

Thẩm Lăng ngồi ở anh đối diện, "Hôm nay cậu không bận sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Còn tàm tạm, trưa nay tôi vừa đi công tác trở về."

Thẩm Lăng chớp mắt mà không hiểu sau ngữ khí nói chuyện cũng bình thường, đây là tình trạng quái quỷ gì?

Nhậm Ngạn Đông bưng ly nước trà và cà phê. Ly cà phê nâu thẫm lại có thêm vài miếng lá trà màu sắc xanh thẫm là cho thấm vào ruột gan thơm nồng.

Anh nhẹ nhấp một ngụm nên nhìn về phía Thẩm Lăng, "Tháng sau cậu bắt đầu thu thập thông tin của Dư Trạch nhưng cũng đừng để anh ta quá chú ý đến công ty cậu mà tìm ra manh mối gì."

Thẩm Lăng không khỏi tò mò: "mấy tháng cậu bận đối phó với Dư Trạch sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, anh còn đang thời gian giải quyết các vấn đề bên các công ty con cho thỏa đáng.

Thẩm Lăng: "cậu đối phó Dư Trạch như thế nào mà cũng không nói một tiếng gì trước sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không cần phải vậy. Khi cần thiết tôi khẳng định cùng Sở Đổng liên thủ bày bố cục cho Dư Trạch.

Cuối cùng cậu ta chỉ có một con đường phá sản để đi."

Thẩm Lăng biết ý định của Sở đổng. Người này bản thân cũng là một nhân vậy tàn nhẫn và có nhiều lĩnh vực nghiệp vụ cạnh tranh cùng Dư Trạch. Đây là ý nói địch nhân của địch nhân thì lại chính là bằng hữu.

"Sở đổng sao có thể nguyện ý cùng cậu hợp tác vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi chỉ phụ trách thu thập Dư Trạch còn việc nghiệp vụ ông ta có thể tiếp nhận thu mua. Tôi chỉ phụ trách tìm cơ hội còn không liên quan đến mua bán, tôi không muốn làm?"

Thẩm Lăng suy nghĩ vài giây: "Nói như vậy thì cậu đối với Dư Trạch tính không để một lối thoát nhỏ nào cho cậu ta à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cậu ta từ tháng 11 năm trước đã tính kế với tôi rồi." Đêm hôm đó lúc Thịnh Hạ diễn tấu thì anh nhận được tin nanh của Hướng thư ký chuyện hạng mục hợp tác đều bị chặn lại.

Anh thật vất vả tận lực kiên trì đến khi chờ Thịnh Hạ cảm tạ kết thúc diễn tấu, anh liền không thể trì hoãn để một phút đồng hồ mà trực tiếp chạy đến yến hội. Vốn dĩ anh cho rằng có thể phối hợp hảo mà anh đã ra sức lăn lộn đến rạng sáng 1 giờ đều không có kết quả.

Lúc ấy anh không nghĩ nhiều đến kiểu có người thọc gậy bánh xe cản trở tất cả các hạng mục. Anh cũng chưa nghĩ đến Dư Trạch là người ngáng chân sau lưng.

Tối đó Thịnh Hạ diễn tấu nên Dư Trạch đoán chắc anh sẽ phải ưu tiên qua sân khấu xem cô mà cậu ta chọn thời điểm đó để ra tay vừa vặn.

Tiếp đó, Viễn Đông liên tục bị vài công ty gia đình cùng đơn phương kết thúc hợp đồng cung ứng.

Nhậm Ngạn Đông lại uống vài ngụm cà phê, "Việc anh ta cho người ngáng chân tôi làm tôi bận suốt trong bảy tám tháng. Ngoài chuyện tôi bị liên lụy mất nhiều thời gian và tinh lực, trên dưới tập đoàn bị tổn thất không nhỏ. Tôi không cho anh ta có kết quả táng gia bại sản thì thật làm thất vọng chính mình sao?"

Thẩm Lăng sửng sốt, "Năm trước cậu đã bị rồi à?"

Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm ' uhm ', cũng không muốn nói thêm.

Anh đem một túi tài liệu đưa cho Thẩm Lăng, "Đây là một vài tư liệu giao dịch đen của công ty của Dư Trạch. Cậu nhìn xem có liên lụy đến tập đoàn Thẩm thị hay không. Đề phòng thời điểm tôi không cho anh ta có đường lui mà ảnh hưởng cậu."

Thẩm Lăng: "Cảm tạ."

Anh nắm chặt túi văn kiện mà có tâm trạng buồn sau một lúc lâu.

Trước đây anh còn tưởng rằng Nhậm Ngạn Đông lại đây để tìm anh tính sổ, mà nào biết là vì công việc.

Anh đem túi văn kiện để sang một bên. Trong vài giây do dự, anh vẫn hỏi, "Cậu và Thịnh Hạ gần đây thế nào rồi?"

Nhậm Ngạn Đông lại nói: "Cô ấy cũng không tệ lắm. Mấy tháng nay trạng thái của cô ấy đã bình tĩnh như trước kia. Tâm tình rất vui vẻ."

Thẩm Lăng thở dài, "cậu không thể chỉ lo đối phó với Dư Trạch. Có một số việc tôi nghĩ cậy làm được thì sớm làm, đừng kéo thời gian lâu quá."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cái ly trong tay, "Không còn hợp gì được. Trước kia cô ấy đã đơn phương chia tay mà tôi tất nhiên không đồng ý. Hiện tại tôi đã đồng ý."

Thẩm Lăng muốn lấy điếu thuốc hút chợt tay anh cứng lại, "Có ý gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Gương đều đã nát thì có dán lại cũng không phải dáng vẻ ban đầu. Người ta một khi đã thay đổi còn không bằng không cần nữa. Tôi chấp thuận mua một mặt gương khác cho cô ấy."

Ngừng lại, anh nói: "Lần trước cô ấy thổ lộ thì lúc này đến lượt tôi tới theo đuổi cô ấy."

Không còn vấn đầy hợp lại nữa.

Hợp lại trong thời gian qia anh cứ có cảm giác bọn họ đang trong trạng thái không đúng chỗ nào đó. Anh cũng không biết không đúng chỗ nào nhưng dù sao cảm giác bọn họ có hợp lại không mang theo cảm giác yêu nhau như lúc ban đầu.

Anh luôn mang theo mong muốn lấy lòng cô mà cô ấy thì khá mẫn cảm lảng tránh chuyện vấn đề bọn họ chia tay. Chính bản thân hai người một yên lặng tự tiêu hóa, một thì tận lực quá nhạt nhòa.

Cái trạng thái lúc ấy của hai người mặc dù hòa hảo mà cũng là hình thức bên ngoài.

Trước kia anh cũng thường nghe nói những cặp tình nhân chưa hoàn toàn cởi mở thì kết quả đều chỉ là giải tán. Lúc ấy, anh phảng phất có thể hiểu được hàm ý nhận định này.

Ngày đó bọn họ ở hội sở, Thẩm Lăng lỡ lời nói đánh vỡ cái hình thức hòa hảo này. Sau đó anh chợt nghĩ thông suốt rằng cả hai hoàn toàn dứt khoát cho qua thì đối với tương lai của anh cùng Thịnh Hạ có thể xem là một chuyện tốt.

Nhậm Ngạn Đông lại uống vài ngụm cà phê, vừa nhìn đồng hồ. Anh chuẩn bị về nhà vì buổi tối anh còn có một họp qua video.

Thẩm Lăng hiện tại cũng không nhiều lời với chuyện tình cảm của người khác nhưng anh vẫn là không nhịn được mà nói câu: "Nếu cậu có theo đuổi mà với cũng cái dáng vẻ này thì cậu đừng hy vọng nhiều vì Thịnh Hạ nói không chừng có tân tình yêu rồi."

Nhậm Ngạn Đông: "tôi chờ tâm tình cô ấy ổn lại mới nói tiếp."

Thịnh Hạ có thời gian rảnh rỗi quá thì anh sợ cô có suy nghĩ miên man. Anh liền gián tiếp nhờ bạn liên hệ đến Thịnh

Hạ để cô đi tham gia diễn tấu dương cầm. Cô dành thời gian cùng người nọ hợp tấu.

Thời gian kia cô bận tập luyện rồi biểu diễn trên sân khấu. Cô có thể trở về lại dáng vẻ Thịnh Hạ tự tin mê người.

Uống xong cà phê, Nhậm Ngạn Đông đặt ly xuống, "cậu bận việc của mình đi."

Thẩm Lăng đứng dậy tiễn anh, hỏi câu: "đêm tiệc hôm đó, cậu là thật sự trở về chung cư hay đi theo Thịnh Hạ vậy?"

Nhậm Ngạn Đông không nói một lời nhìn anh mang theo ánh mắt u lãnh.

Thẩm Lăng vẫy vẫy tay: "Không hỏi không hỏi nữa, cậu lại cho rằng tôi bị nghiện hỏi nhiều! cậu nhanh đi thôi." Hiện giờ, anh nào còn có tâm tư đi bát quái vì anh đến bây giờ rất áy náy sự tình nếu đêm đó Nhậm Ngạn Đông thật đuổi theo Thịnh Hạ thì lại không quay lại chuyện theo đuổi ...

Đi đến cửa thang máy, Nhậm Ngạn Đông cùng Thẩm Lăng nói: "cậu thật sự muốn chuộc tội thì cũng không phải không có cơ hội."

Thẩm Lăng: "Nói đi, cơ hội gì?" Chỉ cần anh có thể làm được.

Nhậm Ngạn Đông: "cậu soạn sạch sẽ WeChat một chút ngoại trừ số của Thịnh Hạ để lại. Câu đem số WeChat cho tôi mượn dùng."

Thẩm Lăng: "......" Anh buồn bực, "cậu dùng WeChat của tôi để nanh tin theo đuổi người ta à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải. Lấy danh nghĩa là số của cậu để trò chuyện cùng cô ấy. cái cậu nói chẳng phải là lừa gạt sao? Có ý tứ gì vậy?"

Anh ấn thang máy khi cửa thang máy chậm rãi mở ra, anh quay sang dặn dò Thẩm Lăng: "tốt nhất ngày mai mau chóng có thể đưa cho tôi đi."

Thẩm Lăng vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc, Nhậm Ngạn Đông nói câu: "Weibo của cô ấy vẫn còn đang chờ tin tức tiếp theo."

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 39

Ngày hôm sau buổi chiều Thẩm Lăng liền đem số WeChat dọn sạch sẽ và nanh tin tên tài khoản cùng mật mã cho Nhậm Ngạn Đông.

Số điện thoại trong danh sách WeChat chỉ có tên Thẩm Lăng, Nhậm Ngạn Đông. Nhậm Ngạn Đông dùng một cái di động khác đăng nhập.

Khi nghiệm chứng tin tức kết thúc, Nhậm Ngạn Đông thành công đăng nhập tài khoản. Anh chuẩn bị nanh Thẩm Lăng thoát khỏi tài khoản này từ điện thoại của cậu ta thì kết quả Thẩm Lăng đã nanh trước cho anh một tin tôi nói một câu cuối. Lão tam, cậu theo đuổi Thịnh Hạ, là hiện tại cậu chỉ có một cách đi mà đó chính là mặt dày la liếm, không biết xấu hổ vô. Cậu tin tôi đi.

Nhậm Ngạn Đông vốn dĩ muốn xóa tin nanh của Thẩm Lăng mà lúc sau vẫn giữ lại.

Anh làm sao mà không biết chứ. Anh hiện tại đúng là không có lựa chọn, chỉ có không biết xấu hổ một đường duy nhất theo đuổi lại.

Nhậm Ngạn Đông mở số WeChat Thịnh Hạ. Anh trố mắt nhìn vào vòng bạn bè của Thịnh Hạ xem qua tin tức đã hơn

ba ngày mà cô chưa phát tin gì....

Hướng thư ký gõ cửa tiến vào, "Nhậm tổng, Nhạc lão sư đã tới."

Nhậm Ngạn Đông buông di động. Anh chạy nhanh ra cửa nghênh đón.

Một lúc lâu sau khi hàn huyên, Nhậm Ngạn Đông tự mình pha trà cho Nhạc lão sư.

Nhạc lão sư là nghệ sĩ dương cầm trứ danh và ông cũng yêu thích đàn violon. Nhậm Ngạn Đông nhận ra Nhạc lão sư cũng người giúp anh giới thiệu người bạn đàn dương cầm cùng Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông trước đó hẹn Nhạc lão sư vì anh muốn đích thân đi mời ông hỗ trợ. Tuy nhiên anh nào biết Nhạc lão sư có lịch diễn trước đó nên ông hẹn kết thúc diễn sẽ gặp mặt chính là Nhạc lão sư liền chủ động trực tiếp tới ngay văn phòng của tập đoàn Viễn Đông.

Nhạc lão sư cũng khá bận nên Nhậm Ngạn Đông không quanh co lòng vòng, "Nhạc lão sư, tôi muốn theo ông học đàn dương cầm. Trong nhà tôi đã đều trang bị đầy đủ cả phòng riêng luyện tập."

Anh chỉ có thời gian luyện cầm vào buổi tối và ngại quấy rầy hàng xóm nghỉ ngơi nên anh cũng dọn một phòng riêng có cách âm. Mấy ngày trước anh đã tìm mua một dương cầm khá tốt về nhà.

Nhạc lão sư cười nhạt, ngữ khí nửa nói giỡn: "Anh cũng không phải dạng học sinh cái gì cũng giỏi."

Anh mau chóng đáp lời ông, đem từ tục tĩu nói ở đằng trước: "Trước đây tôi thấy cũng từng có người khác thành công khi tạo bất ngờ cho sinh nhật của bạn gái. Riêng tôi chỉ học đơn giản một khúc đàn nhỏ mà tôi cũng không dối gạt thầy làm gì. Tôi đang bị người ta cự tuyệt."

Âm nhạc với anh là thuần túy, cũng có thể là mị lực. No đôi khi thể hiện được lời yêu từ nội tâm mà không phải bị người khác xem như lừa gạt.

Ông hôm nay đến đây hoàn toàn là nể tình bạn Allen của ông.

Allen nói Nhậm Ngạn Đông của Viễn Đông muốn học dương cầm. Ông kỳ thật rất buồn bực vì lý do gì mà một người hơn ba mươi tuổi phụ trách một tập đoàn lớn vậy lại không màng tới thế thái nhân sinh cùng tuổi tác mình đâu phải thiếu niên mười mấy tuổi mà đủ tĩnh tâm học cảm thụ âm nhạc.

Nhậm Ngạn Đông thành ý nói: "Tôi muốn học cách thầy hệ thống bắt đầu từ con số 0 và cũng không nghĩ tới học quá cấp tốc."

Nhạc lão sư gật đầu, ông hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân học cầm là vì sao không?"

Nhậm Ngạn Đông dùng ngón tay ma sát quay cầm của chén trà, không dấu diếm, "Vì tôi muốn theo đuổi Thịnh Hạ."

Anh nói: "trước đó cô ấy cùng Allen lần đầu tiên gặp mặt thì hai người có cơ hội hợp tấu khúc đàn nên hiện tại cả hai trở thành bằng hữu và cũng không có gì giấu nhau."

Allen chính là bạn của cả anh cùng Nhạc lão sư và cũng là một thiên tài dương cầm. Khi đó Thịnh Hạ lưu diễn ở Sydney tình cờ gặp Allen và cũng cùng anh ta hợp tấu diễn đàn.

Anh nhìn Nhạc lão sư, "Tôi cũng không biết có thể học được trình độ gì nhưng tôi phải học mới có thể hiểu biết cách dùng nhạc cụ." Và anh cũng chân chính lĩnh ngộ đến mị lực âm nhạc mà cô yêu thích.

Anh uống một ngụm trà, có chút hơi khó mở lời nhưng anh vẫn nói, "Nhạc lão sư, tôi nói cái này thầy đừng cười. Trước đó Thịnh Hạ nói với tôi; tam ca, diễn tấu đàn violon là ước mơ của cô ấy. Kết quả tôi muốn dùng cách này để hồi đáp ước muốn của Thịnh Hạ. Tôi nhận ra rằng ngoài một phần công việc tôi đang làm thì tôi chính là muốn cho cô ấy thấy được một chân lý khác."

Chân lý đó chính là hiện tại công việc cũng từng là ước mơ sự nghiệp của anh. Kết quả cuối cùng anh cũng chỉ thấy nó như một phần công việc. Trong khi đó anh vẫn cố chấp cho rằng tất cả việc mình làm là đáp ứng tình cảm và ước muốn cho cô. Đến bây giờ anh cũng không thể quên được lúc anh nhìn vào mắt cô đặc biệt mang theo sự bất lực và uất ức.

Tuổi tác của Nhạc lão sư có thể xem như là trưởng bối của Nhậm Ngạn Đông. Ông dường có lời nói rất thấu hiểu: "chuyện này tôi tự có thể lý giải mặc dù ngành nghề khác

nhau như núi cách núi. Tôi tựa như không bình luận được sự ảo diệu của tranh thư pháp mà người ta trân quý. Nhưng cậu nguyện ý bắt đầu học dương cầm từ đầu thì điều đó rất đáng quý."

Tiếp theo, ông nói lên Thịnh Hạ, "Tôi cũng từng nghe bốn lần diễn tấu của Thịnh Hạ."

Nhậm Ngạn Đông sửng sốt, "Thầy cũng đã nghe qua rồi?"

Nhạc lão sư cười gật gật đầu, "Hai lần biểu diễn trong nước tôi đều đến nghe. Lần diễn ở Sydney và còn có ở Berlin, tôi tham dự với tư cách tham khảo chuyên môn."

Nhậm Ngạn Đông đột nhiên không biết nên nói thêm gì và cũng vô pháp hình dung cảm thụ trong lòng anh.

Nhạc lão sư: "Lúc Thịnh Hạ diễn tấu có rất nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp về âm nhạc. Vài người bạn tôi cũng từng đề cử với tôi cảm nghĩ của họ sau khi nghe xong một thời gian sau vẫn mang chút lắng đọng."

Nhậm Ngạn Đông kinh ngạc: "Chuyên nghiệp nhân sĩ nào vậy thầy?"

Nhạc lão sư: "Đúng vậy, bọn họ thành tựu âm nhạc đều cao hơn Thịnh Hạ rất nhiều. Còn có vài nhà sản xuất âm nhạc mà Thịnh Hạ chưa tiếp xúc biết đến. Nhưng bọn họ vẫn là thật sự thích cô. Họ không phải cổ động ồn ào mà là thưởng thức, hưởng thụ, lắng nghe diễn tấu của Thịnh Hạ như chiêu đãi thịnh yến cho thính giác của bản thân."

Nhạc lão sư ngại Nhậm Ngạn Đông không có trực quan cảm thụ nên trực tiếp nói các chi tiết cụ thể.

"trong vòng bằng hữu của chúng tôi thích nghe diễn tấu của Thịnh Hạ cũng là nguyên nhân như vậy. Cô ấy đúng là được thượng đế ưu ái về lĩnh vực âm nhạc. Cô ấy có năng lực thiên phú đối với cảm quan âm nhạc mà người ta thường nói người có cốt cách thiên bẩm."

Một vị bằng hữu của ông tên là Julia, giảng viên của học viện âm nhạc, là dạng thiên tài có thể sử dụng bất cứ loại nhạc cụ nào. Tuy nhiên, khi ông ta nghe xong đoạn video ngắn về diễn tấu của Thịnh Hạ, ông ấy đã liên tục khen ngợi Thịnh Hạ là thiên sứ về nhạc cụ.

Sau đó, Thịnh Hạ ở New York lưu diễn, người giảng viên này cũng đi nghe mà như say như dại. Sau khi ông ta nghe xong còn oán giận vì thời gian diễn tấu quá ngắn. Hẳn là yêu cầu thời gian phải dài thêm chút. Kỳ thật phần diễn đã đủ dài.

Nhạc lão sư nhắc tới Thịnh Hạ lại không chút keo kiệt lời ca ngợi. Ông lại nói tiếp như là đang tự khen con của mình "Cô bé ấy không có trải qua hệ thống học tập âm nhạc cao cấp nào mà lại bản thân lãnh ngộ được trình độ không cần thầy dạy cũng hiểu. Thịnh Hạ đủ đạt tiêu chuẩn cấp bậc chuyên nghiệp."

"Đương nhiên khi cô bé ấy diễn cũng có chỗ khuyết điểm nhưng chúng tôi đều có thể xem như là lỗi nhỏ trong kỹ thuật. Cái chúng tôi thưởng thức là sự đắm chìm trong đam mê toát lên từ tiếng đàn hợp nhất lúc diễn tấu."

Lúc ấy, anh thật sự cảm thấy chính là tì vết không che được ánh ngọc.

Anh nhấp tiếp ngụm trà, tiếp tục nói: "Võ lâm cao thủ chú ý chính là nhất kiếm hợp nhất. Cô ấy cũng đạt tới cảnh giới âm nhạc cao nhất." Nghệ sĩ cầm hợp nhất.

Nhậm Ngạn Đông: "Nhạc lão sư, có thể nói cho tôi biết tên vài người bạn trong vòng bằng hữu của thầy đã nghe qua diễn tấu của Thịnh Hạ. Tôi cố gắng tự tìm hiểu một chút."

Nhạc lão sư: "Tôi cũng không biết cậu có biết được không."

Nhậm Ngạn Đông: "Thầy nghĩ đến cái gì thì nói cái đó. Tôi đối với đàn violon... Cơ hồ không hiểu biết gì cả. Tôi cũng chỉ nghe qua ba lần biểu diễn của cô ấy. "

Nhạc lão sư cười, nửa nói giỡn nói: "Khó trách sao cô bé ấy muốn đá cậu. Cậu cũng không biết vì sao cô ấy từ bỏ mộng tưởng đàn violon."

Nhậm Ngạn Đông thanh âm lược khàn khàn: "Có ý tứ gì?"

Nhạc lão sư: "Lúc trước khi cô ấy diễn tấu lần thứ sáu thì trong vòng bằng hữu của chúng ta còn có vài người ở nước ngoài. Họ nhận ra tài năng thiên bẩm của cô bé ấy là thuộc về sân khấu. Sau đó, chính là cô bé ấy nhận được không ít lời mời từ học viện âm nhạc nổi danh ở nước ngoài mời cô ấy đi đào tạo chuyên sâu nhưng đều bị cô ấy cự tuyệt."

Ông đến bây giờ vẫn nhớ rõ lý do cô bé ấy nói: "Tôi sẽ phải xa cách người mình yêu rất nhiều. Tôi đoán không chừng liền sẽ mất đi anh ấy."

Cô còn nói: "Tôi muốn trở về làm học bá tài chính."

Lúc ấy mọi người đều cười, cho rằng Thịnh Hạ thật hài hước. Họ nào biết rằng cô thật đúng là trở về thi lên thạc sĩ tài chính.

Anh lúc ấy cũng cảm thấy tiếc hận mà sau đó tìm người quen hỏi thăm một chút tình huống Thịnh Hạ cùng với nhà cô thì anh mới biết được các cô chú trong nhà trừ bỏ dì cô không ai muốn cô duy trì sữ nghiệp đàn violon.

"Thịnh Hạ ở cao trung thi đạt giải nhất trong kỳ thi toán học cả nước, cậu biết không?" Nhạc lão sư hỏi.

Nhậm Ngạn Đông hoàn hồn, gật đầu: "Biết."

Nhạc lão sư: "Khi đó cô ấy đã có cơ hội tiến vào đội tập huấn của quốc gia. Thật ra cô ấy giỏi toán học giống như thiên phú trong âm nhạc. Người thầy lúc đó đặc biệt nhìn trúng cô, nhưng cô đã cự tuyệt."

Bởi vì thời gian dành cho đội tập huấn quốc gia là phải cả ngày ngâm mình trong ôn luyện toán học và giải đề nên rốt cuộc cô sẽ không có thời gian luyện cầm.

Nhưng mẫu thân Thịnh Hạ, giáo sư Hạ lại hy vọng nữ nhi tiến đội quốc gia. Về sau bà kỳ vọng cô được cử đi học đại học Thanh Bắc về chuyên toán học. Ngoài ra bà còn muốn Thịnh Hạ tham gia thi đua IMO.

IMO là cuộc thi toán quốc tế như kiểu thi giữa những thiên tài toán học các quốc gia

Giáo sư Hạ trước đây cho Thịnh Hạ học nhạc cụ vì bà muốn khai phá trí lực để cô có thể học giỏi toán học... Kết quả trời xui đất khiến, Thịnh Hạ yêu thích đàn violon.

Thịnh Hạ vì không tiến vào đội quốc gia mà cùng cữu cữu liên hệ từ chối với người thầy toán lúc đó. Cữu cữu vì đau lòng cho đứa cháu ngoại gái mà lão sư nói không suy xét đến việc tham gia vào đội tuyển gì.

Vì việc này mà sau đó giáo sư Hạ cùng người anh của bà đã tranh cãi một trận cho đến bây giờ bọn họ đều chưa có hòa giải.

Giáo sư Hạ yêu cầu nữ nhi sau khi kết thúc thi đại học, cô phải xin học ở trường cao đẳng ở nước ngoài. Kết quả Thịnh Hạ vẫn vừa một bên học tập, một bên luyện cầm. Cuối cùng các khóa học thi vào trường cao đẳng bị lỡ mất dịp tốt.

May sao Thịnh Hạ vẫn theo học toán học hệ khoa chính quy nhưng tâm tư không hề đặt vào chuyên ngành. Cô chỉ một lòng nghĩ về luyện cầm. Kết quả cuối cùng cô thi chuyên nghiệp với thành tích thiếu chút nữa lọt khỏi bảng đề cử tốt nghiệp.

Anh nghe kể có đoạn thời gian Thịnh Hạ cùng giáo sư Hạ rất bất hòa. Cuối cùng bà lui một bước để Thịnh Hạ dành thời gian một năm rưỡi thực hiệc ước mơ diễn tấu và sau đó cô trở về thi thạc sĩ.

Nếu không phải bởi vì còn có nguyên nhân là Nhậm Ngạn Đông, có lẽ Thịnh Hạ sẽ lại lần nữa kiên trì ước mơ về âm nhạc. Cô sẽ đượ tiếp tục bước cao hơn vào học viện âm nhạc và được đào tạo sâu hơn.

Nhậm Ngạn Đông dùng sức nắm cốc trà trong tay một hồi lâu cũng chưa mở lời.

Anh đối với phương thức tiếp cận hiểu Thịnh Hạ càng sai nhiều hơn.

Anh nghe Nhạc lão sư nói nhiều như vậy mà chính anh tự cảm thấy mình đã may mắn một lần nữa. Anh không đi cùng Thịnh Hạ về thôn nhỏ và không nhờ Thẩm Lăng nói lên câu nói kia thì anh sẽ không có dịp tìm Allen cùng một loạt các cơ hội khác để hiểu về Thịnh Hạ. Anh sẽ không thấy được sự hợp nhất về diễn tấu giữa Allen cùng Thịnh Hạ, cũng liền sẽ không nghĩ cách tự mình dùng âm nhạc thay đổi chính mình. Anh cuối cùng sẽ không gặp được Nhạc lão sư và càng không biết về con đường yêu thích âm nhạc của Thịnh Hạ.

Nếu không có ngày đó, anh cùng Thịnh Hạ sau này sẽ không có tương lai.

Nhậm Ngạn Đông cùng Nhạc lão sư nói: "Lão sư, thầy cho tôi lịch học đi. Tôi dựa theo thời gian biểu của thầy mà đi học."

Nhạc lão sư nhìn ra Nhậm Ngạn Đông với sự quyết tâm học nên ông cũng tận lực phối hợp, "Vậy cậu hãy gửi cho tôi thời gian cậu sắp xếp để học và tôi sẽ tận lực soạn chương trình học cùng thời gian biểu để hợp nhất cùng cậu."

Nhậm Ngạn Đông cảm kích một phen, lại nói: "Nếu tôi không bị đặt trong tình huống đặc biệt gấp thì tôi vẫn dành ra buổi tối học các khóa học qua video. Thời gian cả ngày tôi thường là làm việc, họp tại văn phòng hoặc khảo sát bên phía đối tác"

Nhạc lão sư gật đầu, khóa qua video cũng có thể vì họ không cần mỗi tiết học gặp mặt trực tiếp.

Ông cười cười, "Vì theo đuổi người ta mà cậu trả một giá không nhỏ."

Với người khác thì thời gian nữa tiếng hoặc là một tiếng trong một ngày để luyện cầm không tính quá lâu. Thế nhưng đối với Nhậm Ngạn Đông anh bận phụ trách cả một xí nghiệp thật là không dễ dàng. Ngoài ra tuổi học cầm xét ra vẫn là lớn, khả năng lĩnh ngộ cùng cảm giác có khi không bằng đứa trẻ nhỏ. Năng lực tiếp thu sẽ thật khó khăn.

Nhậm Ngạn Đông lấy bút bắt đầu viết xuống thời gian biểu của anh. Anh tiếp nhận lời của Nhạc lão sư: "Việc tôi làm cho đoạn tình cảm này cũng chỉ là trả giá cho hy sinh của Thịnh Hạ."

Tiếp theo đó anh sẽ hoàn toàn tập trung theo đuổi cô, Anh từ từ tìm hiểu về cô và cũng một chút thay đổi bản thân từ tính cách đến phong cách hành sự.

Khi anh theo đuổi thì không muốn cho người nhà hay bạn hỗ trợ mà chỉ bản thân anh nỗ lực lớn nhất làm được.

Anh không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào nhưng lần này phương hướng có thể đã đúng thì kết quả chắc sẽ không quá kém.

Nhạc lão sư cho anh một khuyến khích: "cậu tự nhận thức phương pháp trước đó sai rồi mà còn kịp thời quay đầu, lại nguyện ý thay đổi, chắc canh không gì là muộn."

Nhậm Ngạn Đông vẫn tiếp tục viết và Nhạc lão sư liền cùng anh nói chuyện phiếm, "khi Thịnh Hạ kết thúc màng diễn tấu vào buổi cuối thì trạng thái đạt tới cực hạn nên tôi và vài người bạn đều liên hệ với người đại diện của cô bé ấy. Chúng tôi hy vọng cô ấy không từ bỏ đàn violon mà tiếp tục học đào tạo nâng cao. Bọn họ nguyện ý giúp đỡ thêm trong lĩnh vực âm nhạc nhưng người đại diện cô ấy nói rằng cô đã quyết định thi lên thạc sĩ tài chính."

Lúc ấy ông và những người bằng hữu khác tiếc hận đến buồn bực.

Nhưng tự bọn họ cũng lý giải quyết định của Thịnh Hạ. Đó là một khi cô ấy không quay đầu vẫn thuần túy kiên trì thì cô ấy có lẽ đã thành một nhà toán học có thành tựu. Bọn họ cũng không có cơ hội hưởng thụ diễn tấu.

Cuối cùng, Nhạc lão sư tự đáy lòng nói: "Khả năng là trời cao công bằng. Ông ấy không cho ai tất cả điều tốt đẹp hết. Cô bé ấy được phú cho tài năng âm nhạc thì người nhà con bé lại không quá thưởng thức năng lực này. Tôi chỉ là hy vọng cậu về sau có thể hiểu cô ấy nhiều hơn."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, anh viết đầy đủ thời gian biểu và đưa cho Nhạc lão sư, "Tiếp theo tôi phải phiền thầy nhiều rồi."

Nhạc lão sư cười, "Vì cơ hội về sau bọn tôi có thể nghe lại Thịnh Hạ diễn tấu nên không có gì là vất vả."

Nhậm Ngạn Đông: "chắc canh sẽ nghe được."

Nếu Thịnh Hạ về sau tiến vào ngành sản xuất tài chính tàn khốc và buồn tẻ thì cô sẽ không còn là cô nữa. Bao nhiêu đam mê và nguồi cảm hứng bị tiêu tan. Tựa như bức vẽ trên tường ở chung cư tại Thượng Hải mà anh dùng di động chụp hình. Hiện tại anh mới hiểu được nụ cười của cô không ngừng như vậy là bởi vì tình yêu. Bức tranh thể hiện tâm tình cô vui vẻ và còn sân khấu cùng âm nhạc tạo cho cô mị lực cùng tự tin.

Cho nên tất cả điều đó mới tạo cho cô nét quyến rũ mê hoặc đến vậy.

Buổi chiều thứ sáu vào giờ tan tầm, Ngạn Đông rời đi công ty sau khi anh bàn giao việc cho thư ký. Anh tự mình lái xe đến trước trường học Thịnh Hạ. Hôm nay cô có nhiều tiết học nên tan lớp khá muộn.

Anh ở cửa lớn của trường học đợi nửa tiếng liền nhìn thấy xe thể thao mới của Thịnh Hạ từ từ lăn bánh ra. Nhậm Ngạn Đông cũng thấy được sau xe cô là một chiếc xe hơi màu đen bình thường,.

Thịnh Hạ không trở về chung cư mà cô lái xe hướng về hướng khác. Nhậm Ngạn Đông cũng thay đổi theo xe sát phía sau xe cô. Lúc này trên đường lượng xe khá nhiều làm anh thiếu chút nữa mất dấu theo cô.

Thịnh Hạ hôm nay học khá nhiều nên tự thưởng cho mình một ngày ăn vặt. Ban đầu cô muốn hẹn với Mẫn Du đi chung mà Mẫn Du bận công tác nước ngoài.

Khi cô đến khu vực dưới lầu của nhà hàng, Thịnh Hạ dừng xe đậu một lúc lâu. Kết quả Nhậm Ngạn Đông bị hai người ngăn cản lại, "Nhậm tổng, ngại quá."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Bọn họ là bảo an được dì của Thịnh Hạ mời đến phụ trách an toàn cho cô. Trước kia là bốn người từng theo Thịnh Hạ vào thời điểm cô bắt đầu diễn tấu đi vòng quanh thế giới. Cữu cữu lo lắng an toàn của cô, nên dùng tiền nhiều chút mà thuê bọn họ về.

Thời điểm Thịnh Hạ mới vừa đi New York, bọn họ cũng như bóng với hình theo sát với cô.

Sau lại Thịnh Hạ về nước làm việc thì bốn người này trở về bên cữu cữu.

Không nghĩ tới lúc này đây lại đi đề phòng anh.

Mặt sau xe của Nhậm Ngạn Đông cũng có bảo tiêu đi theo lại đây. Anh gọi điện thoại cho bọn họ không cần xuống xe.

Anh biết chuyện này là ý tứ của Hạ cữu cữu nên anh gọi điện thoại cho dì của cô. Anh gọi lần đầu không ai tiếp, mãi đến khi cuộc gọi lần thứ ba cữu cữu mới tiếp nghe.

Anh nói một hồi lâu thì cữu cữu trầm mặc đến cuối cùng đáp bằng thanh âm 'uhm'. Anh liền treo điện thoại.

Bọn người bảo tiêu của cô cho anh tiếp tục đi.

Tại nhà hàng, Thịnh Hạ tự mình gọi vài món mình thích ăn nhất. Cô dặn dò người phục vụ chỉ làm lượng thức ăn bằng một phần năm so với lượng thức ăn bình thường trong thực đơn. Gần đây cô thường tới chỗ này nên nhân viên phục vụ đã nhớ kỹ yêu cầu đặc thù của cô.

Nhà ăn mở nhạc nhẹ là một đoạn nhạc dương cầm. Cô nhẹ nhàng di động ngón tay ở trên mặt bàn mà mô phỏng theo tiếng đàn tấu. Sườn mặt của cô nhìn từ ngoài vào như đang phiêu theo tiếng nhạc mà mê người.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm sườn mặt cô một lâu. Anh đặt tây trang trên lưng ghế sau đó ngồi xuống.

Thịnh Hạ bỗng nhiên quay đầu lại. Cô không khỏi nhíu mày đánh giá anh bằng một cái liếc mắt từ trên dưới. Anh hôm nay vẫn trong trang phục tây trang như cũ, áo sơmi màu trắng và còn thắt cà vạt.

Nhất quán phong cách nhạt nhẽo, mang theo hơi thở cấm dục.

Cô lấy túi tài liệu của cô đặt lên bàn mà phủi xuống, "Nơi này không đủ bàn."

Nhậm Ngạn Đông: "Anh ngồi một lát thôi. Ngày thường em đi học nên anh không gặp em được ."

Anh vừa rồi dặn trước với nhà hàng nên lúc này không người phục vụ nào tới quấy rầy.

Thịnh Hạ nhìn anh: "anh nếu tới nói với em lời giải thích hoặc là xin lỗi thì không cần. Chuyện đã qua lâu như vậy nên em đã sớm nghĩ kỹ cũng không phải bị kích động gì. Trạng thái của em hiện tại khá tốt."

Cô bình tĩnh như vậy như phảng phất đang nói sự tình của người khác.

Khi cô đi Úc Châu có gặp gỡ một người giúp cô có thể lý giải một chân lý rằng nếu cô nên học buông bỏ một vài thứ, đừng để quá mệt mỏi mà ưu tiên bản thân mình trước.

Cho nên, cô buông xuống chuyện tình cảm và sự tình chia tay của hai người. Với cô thật sự là quá mệt mỏi làm cô mất đi bản thân.

Nhậm Ngạn Đông: "anh muốn theo đuổi lại em giống như bất cứ người con trai nào khác đã từng theo đuổi em."

Thịnh Hạ hồ nghi nhìn anh, anh theo đuổi sao? Một câu này có thể khiến người nghẹn chết khiếp.

Cô đời này đại khái đều quên không được cái chuyện kinh điển về việc anh muốn thay đổi để tìm ra đề tài chung giữa bọn họ theo cách anh nghĩ.

Nhanh sau đó phục vụ mang thức ăn lên.

Nhậm Ngạn Đông trước đây không biết nhiều về Thịnh Hạ. Khi bọn họ cùng chờ đồ ăn được dọn lên thì anh mới phát hiện một việc. Hai người thế nhưng có điểm giống nhau như đúc cơm chỉ là phân lượng thức ăn của Thịnh Hạ chỉ bằng một phần năm của anh.

Thịnh Hạ không tiếp tục tra hỏi anh mà chỉ nghĩ nhanh ăn xong rời đi.

Nhậm Ngạn Đông muốn cắt ra miếng thịt nhỏ cho cô nhưng anh bị cô dùng tay ngăn trở, "Cảm ơn, em tự mình làm."

Anh nhìn cô, "Thịnh Hạ, cho anh thời gian nửa năm để theo đuổi em có được không?"

Thịnh Hạ cùng anh đối diện, "Vì cái gì em phải cho anh thời gian?"

Nhậm Ngạn Đông lặng im trong chớp mắt, thấp giọng nói: "Không phải anh yêu cầu gì em, cũng không phải anh cưỡng cầu em mà anh đang cầu xin em." Anh nhìn mắt cô mà lặp lại một lần, "Cầu xin em cho anh thời gian nửa năm."

Thịnh Hạ nuốt miếng thịt xuống trong miệng. Cô an tĩnh vài giây mới nói, hỏi lại: "Nhậm Ngạn Đông, anh dựa vào cái gì mà chắc canh như vậy, nửa năm là anh có thể theo đuổi được em sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải chắc canh có thể đuổi theo em mà nếu anh xin thời gian quá nhiều, một năm hay hơn thì sợ em không cho."

Anh nói: "Nếu là thời gian nửa năm, anh còn là làm em không thấy chút hy vọng nào, hoặc không đạt được mong muốn của em. Em không cần tiếp thu anh."

Thịnh Hạ: "Em không phải dạng người có khẩu khí thiên về lý trí. Lúc em theo đuổi anh thì em đối với anh không yêu cầu qua lại gì. Hiện tại em đối với anh không còn tình cảm hoặc đề ra yêu cầu cao gì thì làm sao anh có thể nói đạt được?"

Cô cũng không nghĩ lại cùng anh dây dưa, tâm tinh cố trở nên bình tĩnh, khẩu khí hòa khuyên anh: "Đừng lãng phí thời gian. Cuối cùng kết quả vẫn là không được gì thì hà tất anh lãng phí thời gian cùng tinh lực vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không lãng phí."

Anh thất thần sau một hồi lại nói câu: "Thì xem như cuối cùng nếu anh còn là không đạt được yêu cầu của em thì ngược lại chuyện anh ít nhất đã cố gắng dành nhiều thời gian cùng em trong nửa năm."

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 40

Câu nói vừa rồi của Nhậm Ngạn Đông làm Thịnh Hạ không nói tiếp được gì. Cô rũ mắt bắt đầu ăn cơm nên Nhậm Ngạn Đông cũng không nhiều lời nữa.

Trong thời gian cô dùng cơm, không gian giữa cả hai vẫn luôn yên lặng.

Cơm của Thịnh Hạ ít nên cô cũng mau ăn xong. Nhậm Ngạn Đông cũng ngay sau đó buông dao nĩa, phần đồ ăn còn thừa không ít. Thịnh Hạ nhìn nhìn lượng cơm anh ăn không đến mức của phân lượng một người "Đừng lãng phí."

Nhậm Ngạn Đông: "Đóng gói trở về ăn tiếp."

Anh biết cô sẽ không chờ anh.

Thịnh Hạ không có lời nào để nói mà cô ban đầu đã đứng lên, lại ngồi xuống.

Khung cảnh nhà hàng được trang trí giống khung cảnh dòng nước suối từ từ chảy xuôi. Cô nghiêng đầu nhìn cảnh thành phố trong đêm.

Cô đại khái là giống như điều thứ nhất của Nhậm Ngạn Đông nói ra ' cầu xin'. Loại tình cảnh này tự anh tạo nên vì

nếu là trước kia thì mặc kệ anh có bao nhiêu lỗi lầm lớn gì, khẳng định cô liền tha thứ.

Hiện giờ, trái tim cô giống như động cơ bị hư trong một năm dài, thiếu tu sửa. Cô đã không còn động lực để yêu trở lại.

Nhậm Ngạn Đông tuy đang ăn mà không biết mùi vị gì trong thức ăn tối nay. Thỉnh thoảng anh sẽ ngẩng đầu nhìn hai mắt Thịnh Hạ. Cô hoàn toàn mất hứng thú mà nhìn ra bên ngoài đến thất thần. Cô lại như là đang ngẫm nghĩ sự tình.

Anh bỗng nhiên ra tiếng, "Nhạc lão sư có nói với anh rằng em là người được thượng đế yêu thương."

Thịnh Hạ cũng không quay đầu lại, cô biết Nhạc lão sư vì là bạn của Allen. Nhậm Ngạn Đông cùng Allen có quan hệ không tồi vì vừa rồi cô cũng mới biết được chuyện này.

Mà cô cùng Allen hợp tấu chắc cũng không phải cơ duyên xảo hợp mà là Nhậm Ngạn Đông lo lắng an bài.

"Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông: "Hẳn là vậy."

Anh nhìn sườn mặt cô bỗng nhiên thấy trong lòng có chút gì như bị nghẹn lại, lời nói không thốt lên được. Cô hẳn đã buồn vì anh rất nhiều ngày, "Mấy ngày nay anh vẫn luôn suy nghĩ, anh có tài đức gì mà làm em đã từng thích và hy sinh nhiều như vậy."

Thịnh Hạ không đáp lại, cũng không nhìn anh. Một tay cô chống cằm, một tay kia không tự giác lại cầm lấy góc khăn trải bàn tinh xảo mà như đang thưởng thức.

Nhậm Ngạn Đông quyết tâm nói tiếp: "anh là loại người đặc biệt không thú vị ngoại trừ kiếm tiền, mặt khác anh đều rối tinh rối mù."

Trước đây anh chưa cùng Thịnh Hạ ở bên nhau thì anh như một người luôn luôn yên tĩnh. Anh cũng chưa nhận biết bản thân mình có khi nào gấp hay mất tự chủ. Tuy nhiên sau khi anh gặp Thịnh Hạ thì bản thân anh mỗi khi về đến nhà đều quan tâm đến cô. Anh chỉ cần thấy cô thì liền không thấy mệt.

Trước kia, anh dựa theo ý nghĩ chủ quan của mình tự cho mọi điều anh đang đối xử với cô đã đủ tốt.

Sau khi hai người dùng cơm xong, trong không gian này cả hai đều trầm mặc, ít lời. Nhậm Ngạn Đông suy xét một hồi lâu, anh quyết định nói cho cô, "anh đã bắt đầu học dương cầm."

Thịnh Hạ lúc này mới quay đầu, trong mắt cô đầy kinh ngạc: "Học dương cầm?"

"uhm." Nhậm Ngạn Đông giải thích: "Một mặt là anh muốn hiểu biết lý do em yêu thích đàn violon, mọi thứ khác em đều không đặt vào trong mắt. Mặt khác, anh cũng muốn thay đổi bản thân bớt phần sinh hoạt buồn tẻ." Anh muốn làm chính mình trở nên thú vị một chút.

Thịnh Hạ gật đầu: "Khá tốt."

Sau đó cô cũng đúng sự thật nói tiếp: "nếu anh sớm một chút có mong muốn này thì anh thật sự không cần làm gì mất thời gian mà có lẽ chúng ta cũng sẽ không giống như bây giờ."

Anh đã ăn xong va cô cũng cầm túi đứng dậy. Nhậm Ngạn Đông đem tây trang đặt ở khuỷu tay cùng cô xuống lầu.

Tầng lầu ba là vị trí của nhà hàng nên bọn họ đi xuống qua thang lầu.

Anh theo phía sau cô nói tiếp chuyện còn: "Không phải anh không nghĩ sớm mà do trước kia anh một chút cũng không nghĩ thông suốt mà giác ngộ được." Anh đang tự như nói cho chính mình: "Hiện tại anh giác ngộ rồi thì anh lập tức không chậm trễ nữa."

Trước đây anh không biết Thịnh Hạ vẫn luôn nhường nhịn anh mà tự chịu ủy khuất nên anh vẫn luôn cảm thấy giữa anh và cô không có vấn đề gì trước đó. Hiện tại vấn đề bỗng bị phát ra như giọt nước tràn ly thì thật ra cũng không phải chuyện xấu.

Anh nghiêng mắt, "Hiện tại anh đã biết nguyên nhân ở đâu thì anh liền sẽ sửa. Anh không tin anh không làm được gì." Thái độ thản nhiên của anh lộ hết trên mặt, "Về sau, tình cảm của chúng ta, hôn nhân, sẽ chắc canh vượt qua mọi cản trở từ bất kỳ ai."

Thịnh Hạ nâng lên bước chân thoáng ngập ngừng. Ngay sau đó cô vẫn tiếp tục bước xuống mà không nói tiếp.

bóng dáng hai người đã xuống dưới lầu và cũng mau tách ra.

Khi đến ngoài sảnh, Nhậm Ngạn Đông nhất định ngăn Thịnh Hạ đang vội rời khỏi mà chờ anh một chút. Anh bước nhanh đi về hướng xe mình. Từ dãy ghế sau của ô tô, anh ôm ra tới một đóa hoa hồng lớn với những cánh hoa vẫn còn đọng nước bên trên.

Thịnh Hạ nhìn người đàn ông đang chậm rãi bước về phía cô mà chợt thấy một cảm giác bị áp bách như xưa. Anh vẫn là dáng vẻ thanh lãnh, tự phụ, đĩnh bạt khiến cô từng mê luyến.

Nhưng hiện tại, cô không rõ trong lòng rốt cuộc là mình đang có cảm xúc gì.

Nhậm Ngạn Đông đem hoa hồng đưa tới khiến cô liền ôm trong lòng ngực, "Hôm nay anh bắt đầu theo đuổi em."

Anh vừa nói vừa cúi đầu sát vào cô hôn giữa môi trong tư thế cô chưa chuẩn bị. Anh dừng ở môi cô mà đột ngột muốn lưu luyến chưa vội rời môi cô. Anh tham lam cắn nhẹ một chút, khiến cả hai dây dưa cùng mang theo hơi thở dồn dập vì tim đập rối loạn.

Sau một vài giây hôn môi, anh từ từ buông cô ra.

Thịnh Hạ đôi mắt híp lại, "Ai cho anh theo đuổi người khác mà có thể tùy tiện thân cận như vậy?"

Nhậm Ngạn Đông không phản bác, cũng không nói bản thân mình sai rồi. Anh không gây thêm tiếng động chỉ nhìn cô bằng ánh mắt chuyên chú.

Cô vừa rồi không nặng không nhẹ dùng một quyền đánh xuống. Cô trực tiếp đánh vào chỗ ngực anh. Cô không hề hạ thủ lưu tình...

Cái cảm giác đau này lại làm anh thấy thật chân thật chứ không phải đang mơ.

Xe thể thao của Thịnh Hạ được bảo tiêu lái đến trước sảnh và mở sẵn cửa xe chỗ ghế phụ cho cô ngồi vào.

Tầm mắt Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn như bóng với hình với mọi hành động của Thịnh Hạ. Anh không khỏi nghĩ tới một chuyện: "Anh đang tận lực học tập và dành nhiều thời gian luyện cầm. Sau khi anh tốt nghiệp, anh sẽ trực tiếp gặp thịnh thúc thúc cùng Hạ a di để thuyết phục cho em tiếp tục đàn violon,."

Thịnh Hạ nhẹ nhàng đóng cửa xe. Cô không vội nói tài xế lái xe mà như đang suy tư gì đó khi nhìn về Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải vì anh nhất thời muốn dỗ em vui mà nói như vậy. Anh ngộ ra việc trình độ diễn tấu của em có thể đạt đến cấp bậc chuyên nghiệp trong khi khả năng anh có luyện tập đàn trong mười năm chắc canh không đạt được một phần như vậy nên anh không ngại chuyện em vẫn duy trì ước mơ này."

Khi anh đang nói thì anh vòng đến cạnh cửa ghế phụ đứng cách cô một đoạn rất gần.

Đôi tay anh đặt ở trên cửa xe mà chăm chú nhìn cô, "Thịnh Hạ, em cứ kiên trì theo đuổi sự nghiệp ước mơ đi. Em đã kéo đàn trong thời gian hơn hai mươi năm thì đừng vì bất luận ai mà từ bỏ. Về sau em muốn đi học viện âm nhạc tại New York để đào tạo chuyên sâu cũng tốt. Lúc đó anh liền quay lại làm việc tại văn phòng tổng bộ cũng tại New York."

Thịnh Hạ nhìn anh mà trong ánh mắt có một tia xúc động. Loại xúc cảm này mặc dù cô chỉ trong một giây lát không kiềm chế được biểu lộ nhưng Nhậm Ngạn Đông có thể bắt giữ được ngay thời điểm đó.

Lúc này đây, Nhậm Ngạn Đông dựa theo ánh sáng từ phía đèn sáng từ trước đầu xe thể thao mà bắt được vị trí gương mặt cô liền hôn vào má cô một lần nữa.

Bên cạnh bảo tiêu kiêm tài xế lập tức hiểu chuyện yên lặng cùng quay mặt sang bên vị trí khác.

Nhậm Ngạn Đông lúc này không dám tiếp tục hôn giữa môi Thịnh Hạ. Anh lợi dụng lúc trạng thái cô còn đang ngây ngốc mà liền chạy nhanh rút lui. Anh sợ cô lại dùng nắm tay đánh anh nên anh theo bản năng lui một bước về phía sau.

Thịnh Hạ cho anh một ánh mắt cảnh cáo, và nhìn sang ý bảo tài xế lái xe đi.

Mãi cho đến khi xe thể thao biến mất vào trong bóng đêm mênh mang. Nhậm Ngạn Đông thu hồi tầm mắt trở về xe

mình. Anh lúc này mới lấy di động mà chỉnh lại chế độ chuông reo bình thường.

Trước đó trước khi anh vào nhà hàng liền đem chuông điện thoại điều chỉnh thành chế độ rung. Di động của anh hiện ra tin nanh có cuộc gọi nhỡ từ Sở Đổng. Thời gian là nửa tiếng trước.

Anh cùng Sở Đổng liên thủ bày binh bố trận cho Dư Trạch lâm vào tình cảnh sứt đầu mẻ trán.

Nhậm Ngạn Đông gọi lại cho Sở Đổng. Trong chốc lát bên kia mới tiếp nghe, "Sở Đổng, tôi xin lỗi vì vừa rồi điện thoại đang bị tắt chuông nên không nghe được cuộc gọi của anh."

Sở Đổng cười, "cậu đang luyện cầm sao?"

Nhậm Ngạn Đông cười cười mà không thèm đấu trí chi với anh ta.

Bỗng nhiên, di động bên kia truyền đến một thanh âm loại nhạc Jazz. Tiếng nhạc còn đang phát đến phiên phối điệp khúc cao trào.

Lúc sau là tiếng đóng cửa. Sau đó di động lại khôi phục trang thái âm thanh yên lặng như thường.

Sở Đổng xin lỗi nói, "Đứa nhỏ nhà tôi đang mân mê tập trống Jazz. Nó nói gần đây trường học có tiết mục phải diễn nên đang tập luyện chuẩn bị."

Con của anh Sở Dần Hạo đã vừa là học bá mà còn là rất nhiệt tình và si mê âm nhạc.

Khi đang học cao trung, cậu ta hứng thú hợp cùng nhóm bạn chung sở thích thành lập nhóm nhạc diễn cho trường, cậu ta là tay trống chính.

Vì sự nghiệp đam mê âm nhạc này mà cậu bé từ bỏ cơ hội du học mà tiếp tục theo học trong nước.

Anh ta thở dài: "Dần Hạo mà cùng so sánh với Nhậm Sơ thì thật kém xa."

Hàn huyên vài câu về Sở Dần Hạo cùng Nhậm Sơ thì hai người nói về chuyện chính sự.

Buổi chiều thứ hai, sau tan học, Thịnh Hạ đi sang phòng thực nghiệm gặp thầy hướng dẫn.

Thầy gần đây đang tiếp nhận một hạng mục nên ông muốn cùng cô tham dự học tập. Mặt khác ban thành viên đều các tiến sĩ từng theo học nghiên cứu sinh qua hướng dẫn của thầy nên hôm nay cô qua gặp mặt những người sư huynh sư tỷ này nhân tiêThầy cũng phải cho bọn họ họp mặt một lần.

Khi Thịnh Hạ đi đến thì những người khác đều đông đủ. Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nên cô cười nhạt xã giao cùng mọi người. Thầy đơn giản giới thiệu với mọi người trước khi bắt đầu mở họp.

Thịnh Hạ tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống bên cạnh một hai người nam sinh. Đàn anh có phần soái khí cùng khí chất điềm đạm.

Sở Dần Hạo nhìn như nghiêm túc đang nghe thầy dặn dò. Anh thỉnh thoảng liếc mắt một cái sang người đang đứng bên cạnh anh.

"Sở Dần Hạo." Thầy điểm danh.

Sở Dần Hạo ngẩn ra, ngẩng đầu, "Lão đại, có chuyện gì?"

Đạo sư: "Vừa rồi thầy phân công việc, cậu nhớ rõ không?"

Sở Dần Hạo gật đầu mang theo một bộ dáng nghiêm túc, "Đã rõ."

Thầy không chỉ điểm anh, "rõ gì chứ, tôi đã phân phó gì cho anh chứ?"

Những người khác ha ha cười, Sở Dần Hạo: "......" Anh ho khan hai tiếng mà dùng mu bàn tay vuốt ve cằm. Họp vẫn tiếp tục sau một chút đùa giỡn giữa mọi người.

Thịnh Hạ vừa rồi ghi nhớ các thông tin trong cuộc họp qua hình thức vẽ tranh đặc thù của cô. Cô không có cách nào hiểu rõ chi tiết hạng mục thầy bàn vì đang chăm chú vẽ tranh. Cô cũng không có thời gian chú ý bọn họ cười vì cái gì nên càng không chú ý Sở Dần Hạo đang nhìn cô.

Khi kết thúc họp, thầy tạo một nhóm chat có tất cả số điện thoại của bọn họ. Ông phân công vài việc cho Sở Dần Hạo trước khi vội vàng rời phòng thực nghiệm.

Sở Dần Hạo đều có số điện thoại của tất cả mọi người để trước đó thuận tiện liên hệ ngoại trừ Thịnh Hạ. Cô hỏi: "Sư huynh, tên anh là chỉ hai chữ thôi à?"

Sở Dần Hạo đang tằng anhg để chỉnh giọng nói, Thịnh Hạ nhìn anh, "Giọng nói anh không thoải mái sao?"

"Không phải, anh đang tập lấy hơi từ bụng." Sở Dần Hạo cười, "Nữ thần gọi anh là sư Huynh làm anh thật sự rất kích động. Tâm tình như đang chưa ổn định làm cổ họng bị rung."

Thịnh Hạ: "......"

Sở Dần Hạo đưa sang mảnh giấy bên trên có viết tên của mình, sau đó anh tự giới thiệu, "anh là bạn của Nhậm Sơ."

Thịnh Hạ chần chờ trong chớp mắt: "Ngày đó Nhậm Sơ đến lấy tư liệu là từ anh sao?"

Sở Dần Hạo gật đầu có nghe Nhậm Sơ nói với anh.

Anh trước đây đã biết Thịnh Hạ khi xem qua video cô biểu diễn nhưng chưa gặp cô bằng người thật.

Anh đối với cô là từ thích chuyển sang trạng thái sùng bái. Cô thế nhưng có năng lực đá tam thúc của Nhậm Sơ. Nhậm Ngạn Đông cùng phụ thân anh đều là những người không như bình thường mà cô nói đá liền đá.

Sở Dần Hạo nói: "Buổi tối em có bận gì không? Anh gọi luôn Nhậm Sơ cùng hẹn ăn cơm. Vừa lúc anh có vài chi tiết cần cậu ta cố vấn cho hạng mục này."

Thịnh Hạ: "Không có bận gì. Em về nhà cũng là nghiên cứu về nó. Đúng lúc bọn anh bàn chuyện thì em cũng muốn học hỏi thêm."

Sở Dần Hạo liền gọi điện thoại cho Nhậm Sơ nói sơ lược thời gian buổi tối hẹn còn có Thịnh Hạ.

Nhậm Sơ dự định tăng ca vì Nhậm Ngạn Đông phân phó cho cậu ta khá nhiều việc. Tuy nhiên cậu vẫn quyết định đi ăn chung rồi mang công việc về nhà xử lý sau.

Sau khi hẹn địa điểm xong, Sở Dần Hạo cùng Thịnh Hạ rời khỏi phòng thực nghiệm.

Buổi tối nay Sở Dần Hạo muốn cùng Nhậm Sơ uống một ly rượu. cả hai đều tính đi nhờ xe Thịnh Hạ nên không ai lái xe đến.

Trên đường đi đến nhà hàng, Sở Dần Hạo cùng Thịnh Hạ tán gẫu không ít. Bỗng nhiên cậu ta nhìn sang sườn mặt hỏi Thịnh Hạ, "em còn có thể ca hát nữa à?"

Thịnh Hạ: "so với dân nghiệp dư thì có thể ứng phó được."

Sở Dần Hạo: "em hát được nốt cao không?"

Thịnh Hạ: "có thể nhưng chỉ là lâu rồi em không hát."

Sở Dần Hạo búng tay một cái, "Nói không chừng em có thể giúp anh cái này." Anh kể Thịnh Hạ về tiết mục biểu diễn trong trường.

Hoạt động cùng trong trường học nên Thịnh Hạ cũng biết và hơn nữa người chủ trì cũng là người phụ trách chuyên môn cô thường xuyên liên hệ và mời cô diễn tấu đàn violon.

Thịnh Hạ cười, "em cũng có tiết mục biểu diễn trong hôm đó."

Sở Dần Hạo: "người tài giỏi thường bận nhiều việc vậy em tham gia thêm một tiết mục nhe." Lúc sau anh kể tiết mục mà dàn nhạc của mình đang chuẩn bị và cũng đang thiếu giọng nữ vì anh chưa tìm được người thích hợp.

"nếu em thấy có hứng thú thì liền đi thử dù sao tiết mục diễn này cũng không phải thi đấu."

Thịnh Hạ không biết Sở Dần Hạo muốn cô thử hát theo loại nhạc nào, "dàn nhạc chơi theo nhạc cụ nào?"

Sở Dần Hạo gật đầu, "lần này anh hát chính nên nhạc cụ là do những thanh viên khác phụ trách." Anh cùng Thịnh Hạ nói qua tên vài bài hát ban nhạc đã chọn.

Thịnh Hạ vừa nghe đến bài hát có nốt cao nên lo lắng hỏi: "em nghĩ mình vẫn không nên hát vì bài hát có nốt quá cáo và khó. Hơn nữa là có 'Tần xoang xướng pháp', em bắt chước cũng hát không ra được cái âm cao kia."

Sở Dần Hạo, "em luyện hát vài lần thì nói không chừng là được." Anh cũng không bắt buộc, "đến gần lúc diễn mà em không hài long sau khi đã luyện thì anh đơn ca."

Bài hát này thật châm mà đặc biệt thích hợp để ca sĩ thể hiện cảm xúc trong lòng. Có khi anh vừa làm hạng mục này mà vẫn vừa tiếp tục hoài nghi bản thân thì anh hát thêm mấy lần để giải tỏa cuồng loạn.

Khi anh tĩnh tâm rồi thì tiếp tục chui đầu vào một đống con số phân tích.

Thịnh Hạ suy xét một hồi cuối cùng cô quyết định tranh thủ chút thời gian đi theo Sở Dần Hạo luyện ca. Cô muốn xem mình có thể hát được hay không.

Trong bốn năm cô học khoa chính quy vừa chỉ lo luyện cầm vừa học chuyên ngành. Hoạt động xã giao tập thể trong trường học cô cũng chưa tham gia bao giờ. Hiện tại cô đang có cơ hội trải nghiệm một chút.

Vừa rồi cô cùng Sở Dần Hạo hàn huyên nhiều nên cô phát giác anh có thể xuất sắc cả lĩnh vực học và đàn, hát. Cô ngẫm nghĩ lại chính mình từ khi cô biết chuyện đến nay thì thời gian của bản thân đều dành cho đàn violon và giải đề Toán Olympic.

Khi chờ đèn đỏ Sở Dần Hạo nhận được tin nanh bằng giọng nói của Nhậm Sơ; anh ta đã tới nhà hàng rồi, hỏi bọn họ khi nào đến?

Sở Dần Hạo nhìn cảnh phía bên ngoài hồi âm, □ nhanh thôi, có chừng hai mươi phút. □Di động Thịnh Hạ cũng rung báo có tin nanh của Nhậm Ngạn Đông gửi đến: □ buổi tối anh có tiệc xã giao cùng Lệ Viêm Trác nói về hợp tác dự án thu mua CE. Sau khi kết thúc anh gặp em. □

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 41

Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác hẹn gặp mặt ở hội sở để bàn về việc thu mua CE mà cả hai đã cùng nhau hợp tác tính từ tháng tư đến tháng mười cũng chưa có tiến triển gì.

Hiện giờ tập đoàn Lệ thị đang trong giai đoạn nội bộ tranh đoạt cổ quyền kịch liệt vì cuối năm lệ lão gia tử sẽ hoàn toàn từ chức vị trí chủ tịch đương nhiệm.

Lệ Viêm Trác có hỏi qua và biết chuyện em họ mình Lệ Viêm Việt gần đây muốn gặp Nhậm Ngạn Đông. Tuy nhiên Nhậm Ngạn Đông chưa cho hồi đáp nên hôm qua anh ta chủ động trực tiếp gọi điện thoại hẹn Nhậm Ngạn Đông và cũng không nghĩ đến Nhậm Ngạn Đông đồng ý gặp mặt.

Lệ Viêm Trác liền đoán được nguyện ý của Nhậm Ngạn Đông không hề liên quan đến vấn đề giá cả thu mua CE mà hẳn là điều kiện khác.

Người phục vụ rót rượu vang đỏ cho bọn anh, sau đó đem bình rượu cùng khăn lông gác ở một bên, đóng cửa lại rời đi.

Lệ Viêm Trác đi thẳng vào vấn đề, "Có cái gì tôi có thể giúp được với anh không?"

Nhậm Ngạn Đông tự nhiên không quanh co lòng vòng: "cậu có quen Thương Tử Tình không?"

Lệ Viêm Trác gật đầu mà trong long tự nhủ sau anh có thể không biết. Trong nhà phía bên mẹ anh có người là nữ minh tinh nên hiểu biết chút ít về tiểu công chúa của tập đoàn Thiên Tân. Thương lão gia tử rất thương yêu, nâng trong lòng bàn tay đứa cháu gái này chính là Thương Tử Tình.

Anh lại bổ sung nói: "nhà bà ngoại của Thương Tử Tình tại Thượng Hải cũng rất có thực lực mạnh về kinh tế tuy nhiên đây chỉ là tin tức đồn từ bên ngoài, chưa chắc đúng."

Nhậm Ngạn Đông: "Cái này tôi cũng biết."

Trước đây Viễn Đông cùng hợp tác với tập đoàn Thiên Tân nên cũng có tiếp xúc qua và biết đại khái về nhà ngoại cô ta nhưng mặt khác anh không tìm hiểu thêm sâu.

Bởi vì chuyện người bạn biệt danh 'giáo thảo' mà anh mới biết được chuyện Thương Tử Tình sinh ra và lớn lên tại Thượng Hải vì nhà bà ngoại cô ta cũng đã sống lâu đời ở đây.

Lệ Viêm Trác hỏi: "Dự án thu mua CE và Thương Tử Tình có liên hệ gì với nhau?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không liên quan gì."

Ngừng lại, anh nói tiếp: "Thương Tử Tình cùng Mẫn Du có ân oán cá nhân."

Lệ Viêm Trác biết là ân oán này có liên quan đến Dư Trạch.

Nhậm Ngạn Đông nói thẳng không cố kỵ: "tính tình Thương Tử Tình thích làm việc gì thì đều không ai trong nhà cô ta quản được. Cô ta cũng không quan tâm đến nhà Mẫn

Du thế nào mà thích thì không chừng âm thầm ngáng chân Mẫn Du. Tôi ở giới giải trí không quen biết nhiều người nên không có biện pháp làm gì được cô ta."

Lệ Viêm Trác minh bạch ý tứ của anh ta muốn anh sẵn sàng vô điều kiện giúp che chở Mẫn Du.

Điều kiện này làm anh khá bất ngờ vì trong giới ai ai cũng đều biết chuyện Nhậm Ngạn Đông từ trước đến nay sẽ không xử trí theo cảm tính trong chuyện công việc buôn bán trên thương trường mà là lợi ích được đặt hàng đầu.

Lệ Viêm Trác cầm ly rượu, "Hợp tác vui vẻ."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, cùng anh chạm ly, "Vui vẻ." Anh nhẹ nhấp một ngụm, nói tiếp về chi tiết hạng mục CE, "Trước tiên tôi ký với anh hợp đồng hợp tác. Tuy nhiên tôi nghĩ chúng ta nên chờ đến sang năm mới triển khai hạng mục muốn chậm lại sơ."

Hơn nữa, anh sẽ toàn quyền phụ trách theo dõi tiến độ của hạng mục này.

Lệ Viêm Trác nhất thời không hiểu rõ Ngạn Đông có ý gì vì chẳng phải anh là một ông chủ lớn lại phải đích thân mang đoàn đội tập trung vào một hạng mục nhỏ này sao?

Nhậm Ngạn Đông: "Cái hạng mục này liên lụy đến ít nhiều một chuyện khác. Mặc kệ là quy mô lớn nhỏ vẫn là liên quan đến ngành sản xuất rất hiếm gặp được. Tôi muốn mang đến cho Thịnh Hạ học về hạng mục."

Với dự án này dung cho cô thu hoạch kinh nghiệm vẫn tốn hơn so với số lượng hạng mục khác cô tích lũy trong ba năm học.

Lệ Viêm Trác biết Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn theo đuổi Thịnh Hạ. Cậu ta biết anh vì Thịnh Hạ mà bắt đầu học dương cầm. Hiện tại trong giới không ít người đều biết chuyện này. Mỗi tuần ba buổi, Nhậm Ngạn Đông sắp xếp lịch không để trùng với tiệc xã giao nào.

Nếu anh mang theo Thịnh Hạ cùng thực hiện hạng mục này thí đó chính là một trong những phương cách anh theo đuổi cô.

Anh lại lần nữa cùng Nhậm Ngạn Đông chạm ly, "Chúc mừng anh sớm ôm được mỹ nhân về."

Nhậm Ngạn Đông không dấu diếm: "Còn đang theo đuổi thôi."

Lệ Viêm Trác nghi hoặc nửa giây, "Thịnh Hạ nguyện ý đến Viễn Đông thực tập cùng anh để làm hạng mục này sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cô ấy không đến Viễn Đông mà sang bên Tưởng Bách Xuyên thực tập."

Lệ Viêm Trác gật đầu như đã hiểu dự án CE chính là ban đầu được ủy thác cho Tưởng Bách Xuyên tới tìm người mua. Tiếp theo anh khẳng định Tưởng Bách Xuyên cũng phụ trách đứng ở trung gian giao dịch.

Hiện tại Nhậm Ngạn Đông muốn bọn họ cùng đoàn đội của anh làm việc, anh cười nói, "tập đoàn Lệ thị bên này do

tôi phụ trách. Vậy tôi có được xem như công cụ theo đuổi không?."

Nhậm Ngạn Đông sâu kín nhìn anh, "cậu thật sự chưa từ bỏ ý định cùng tôi chính diện cạnh tranh nhưng nếu vậy thì cậu nên chuẩn bị tốt mọi chuyện trước." Dừng lại chút anh lại nói: "cậu muốn thật cạnh tranh với tôi à?"

Lệ Viêm Trác cười cười, "Tôi mà có tự tin vậy sao? Thịnh Hạ chẳng phải vẫn thích anh đó sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cô ấy hiện tại cũng không thích tôi. Cậu vẫn là có thể cạnh tranh với tôi được." Anh cầm nửa ly rượu vang đỏ uống cạn nhanh chóng. Sau đó anh cầm bình rượu đang được khăn lông bọc lại mà rót tiếp cho Lệ Viêm Trác.

Lệ Viêm Trác: "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông tự rót cho mình nửa ly, anh nói tiếp: "Vì cô ấy mà tôi có thể từ bỏ tiền, tài nguyên, ích lợi thì cậu thử nghĩ đi?"

Lệ Viêm Trác bỗng trầm mặc, không lập tức đáp lại.

Nhậm Ngạn Đông nói tiếp: "Với nhà Thương Tử Tình tôi quyết định trước tiên cảnh cáo thì cũng xem như từ bỏ mối quan hệ lớn. Về sau tôi có khả năng sẽ còn đắc tội không ít."

Việc kiêng kị nhất đối với thương nhân không gì hơn đem các mối quan hệ lợi ích trong làm ăn đi cự tuyệt gián tiếp vậy.

Chuyện giải quyết Thương Tử Tình có rất nhiều phương pháp nhưng anh chỉ là muốn cho Thịnh Hạ có thể thống khoái xả giận một lần. Anh đã cơ bản không có đường rút lui.

Lúc trước anh tìm người giúp triệt cơ hội bốn bản hợp đồng đại diện của Thương Tử Tình và cũng không có cơ hội tham dự tiết mục tuyên truyền khác. Lúc đó phụ thân của Thương Tử Tình tự mình gọi điện thoại cho anh cũng bị anh trực tiếp cự tuyệt.

Lệ Viêm Trác giờ phút này lại thay đổi cách nghĩ một chút đối với một Nhậm Ngạn Đông máu lạnh. Chính anh là người làm ăn cũng tự rõ ý nghĩa việc đắc tội trong mối quan hệ với người trong cùng giới thương nghiệp như cắt đi nguồn tài nguyên tương lai này.

Thêm nữa việc đàn ông nguyện ý tiêu tiền và từ bỏ ích lợi vì phụ nữ mình yêu cũng là hai chuyện khác nhau.

Người đàn ông tiêu tiền cho phụ nữ vì bản thân anh ta đã có tiền mà không ảnh hưởng gì cho sự nghiệp thì không cần bàn. Tuy nhiên việc người đàn ông đắc tội với người cùng giới thì như tự bản thân mình từ bỏ tài nguyên mà như đang đánh cược tổn thất trong tương lai.

Anh nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu, quyết định, "Làm một fans trung thực của Thịnh Hạ thì tôi không thể có danh vô thực. Như vậy đi, hạng mục CE và thêm điều kiện anh vừa nói; che chở Mẫn Du không cho Thương Tử Tình khi dễ, tất cả tôi có thể vô điều kiện làm được."

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt nhìn Lệ Viêm Trác, "cậu thật đúng là tính toán cùng tôi cạnh tranh sòng phẳng nhỉ?"

Lệ Viêm Trác cười cười, vui đùa trong giọng nói cố tình mang theo vài phần khó phân biệt chân thật ý tưởng: "Nhậm tổng, anh muốn vu oan giá họa tôi à? Tôi khi nào muốn cạnh tranh với anh. Hiện tại rõ ràng là tôi đang cần anh đồng ý việc thu mua CE thì sao tôi còn dám cùng anh quá phận được?"

Nhậm Ngạn Đông nhẹ nhàng đáp lời bằng thanh âm 'a'. Anh phát hiện Lệ Viêm Trác cố tình làm ra vẻ bản lĩnh kiên định. Trước đây anh ta biết rõ Thịnh Hạ chính là bình hoa Thịnh thị nên lần đó tại bữa tiệc họp mặt đoàn phim anh ta còn một hai phải làm Thịnh Hạ vẽ cho mình hình bình hoa.

Hiện tại, anh ta lại biết được chuyện anh theo đuổi Thịnh Hạ thế mà còn muốn cắm một chân cản trở.

Mấy năm nay, anh chưa thấy qua người có da mặt dày như Lệ Viêm Trác.

Gần tám giờ, Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác kết thúc chính sự nên hai người rời phòng.

Tại thang máy, Lệ Viêm Trác hỏi: "trình độ luyện đàn của Nhậm tổng thế nào rồi?"

Nhậm Ngạn Đông đôi tay đang bắt chéo để sau lưng nhìn con số thang máy không ngừng biến hóa. Anh vừa nghe tiếng Lệ Viêm Trác thì liếc mắt một cái mà lười tiếp lời.

Lệ Viêm Trác ra vẻ không nhìn thấy mà cười như không cười.

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông nói câu: "Luyện them mấy ngày là có thể thi trình độ cao."

Lệ Viêm Trác: "......" Không nhịn được mà bật cười. Trong lúc này cửa thang máy mở ra nên Nhậm Ngạn Đông bước nhanh vào.

Ngồi trên xe, Nhậm Ngạn Đông nanh tin cho Thịnh Hạ: □ em ở nhà hay ở trường học? anh đi tìm em. □

Qua một chút, tin nanh cô hồi âm: □ anh bận việc đi, em cùng bằng hữu hẹn ăn cơm. □

Nhậm Ngạn Đông: □anh đến đi với em. □

Anh không muốn quấy rầy Thịnh Hạ mà trực tiếp hỏi bảo tiêu của Thịnh Hạ vị trí cụ thể của cô.

Tài xế từ kính chiếu hậu hướng mắt nhìn phía sau tòa nhà trong khi Nhậm Ngạn Đông đang nhắm mắt dưỡng thần. Anh tranh thủ lúc không có việc thì mở nhạc trong xe thưởng thức. Hiện tại trên xe anh có toàn bộ loại âm nhạc là các đoạn nhạc dương cầm.

Tại nhà hang, bọn họ ba người Thịnh Hạ đang nói chuyện phiếm.

Cả tối bọn họ trừ lúc mới bắt đầu thì nói về hạng mục còn lại thời gian tiếp thì cả ba đều đang nói đến tiết mục biểu diễn và loại ca khúc nào nên chọn.

Nhậm Sơ cho ý kiến là thời gian biểu diễn còn xa nên Thịnh Hạ có thể tìm một người thầy chuyên nghiệp hướng dẫn một chút về ca hát thì hiệu quả sẽ cải thiện rõ hơn.

Thịnh Hạ gật đầu với ý tưởng này có thể đáng suy nghĩ.

Ngay sau đó cô lấy ra di động liên hệ Mẫn Du tìm cho cô một người chuyên thanh nhạc.

Phía Sở Dần Hạo nhận ra bề ngoài minh diễm của Thịnh Hạ đặc biệt thích hợp biểu diễn bài hát họ đã chọn. Cô vẫn luôn như một thịnh thế bình hoa, vừa có gương mặt thiên sứ, vừa có dáng vẻ mê người.

Kéo đàn violon và họa truyện tranh thì thích hợp với gương mặt thiên sứ của cô. Thế nhưng bài hát kia lại như có chất xúc tát mạnh mẽ giúp cô toát them vẻ gợi cảm ma mị.

Có lẽ cô là hình tượng nữ hài nhi trong truyền thuyết được thượng đế sủng yêu.

Nhưng khi xét về toàn diện thì đời người không phải hoàn hảo như ý muốn; cô lúc còn rất nhỏ sống trong cảnh cha mẹ ly dị và cũng quá bận. Cô cơ bản không cảm thụ được tình thương yêu ấm áp của cha mẹ.

Sở Dần Hạo nhìn về phía Thịnh Hạ, "em luyện nhiều thì anh khẳng định không thành vấn đề. Em có thể được xếp ưu tiên diễn tiết mục đàn violon độc tấu mở màn trước. Sau đó tiết mục thứ hai chính là tiết mục của bọn anh. Cách sắp xếp này là từ đầu không gian an tĩnh của đàn violon thì

tương phản với tiết mục sau sôi động ồn ào chút. Cái này là có thể thu hút chú ý của toàn trường."

Nhậm Sơ tiếp nhận lời nói, "Đến lúc đó tam thúc anh không biết làm sao đối phó với nhiều tình địch, chú ấy sẽ khóc tại chỗ." Bỗng nhiên anh ta vừa chuyển sang đề tài, "Chín là muốn cái hiệu quả này."

Sở Dần Hạo cười cười, mượn một câu ca từ: "Nói về hận yêu thì không thể qua loa xóa bỏ mà không tính toán."

Thịnh Hạ: "......"

Nhậm Sơ cùng Sở Dần Hạo dừng chủ đề chế nhạo Nhậm Ngạn Đông mà chuyển sang đề tài khác.

Thịnh Hạ hỏi Nhậm Sơ: "lúc ấy cậu học đại học cũng tham gia hoạt động sao?"

Nhậm Sơ: "Tham gia không ít nhe."

Thịnh Hạ cảm thấy nhân sinh của cô của trước 25 năm thật quá dị thường nhạt nhẽo.

Trước khi tốt nghiệp đại học cô chỉ có một điều hứng thú nhất kéo dài từ thời điểm nghỉ hè sau khi lên năm ba cao trung. Cô mỗi ngày chỉ thích vẽ truyện tranh về Nhậm Ngạn Đông để tự tiêu khiển, đắm chìm với trong đó.

Sở Dần Hạo nói: "em là khổ trước. Em xem giờ em đứng ở sân khấu biểu diễn rực rỡ lóa mắt. Cái loại cảm giác thành tựu này cũng không thể có được so với khi tham gia một tiết mục nhỏ."

Thịnh Hạ cười, bưng ly nước cùng anh chạm. Cô nói chuyện cùng anh và Nhậm Sơ thật là vui vẻ thoải mái.

Trong lúc này Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn chờ dưới lầu. Anh đem không ít bưu kiện công việc đều xử lý xong đến gần 9 giờ rưỡi. Nhóm cả ba có Thịnh Hạ mới không nhanh không chậm từ nhà hang vừa đi ra vừa nói chuyện tiếp, thỉnh thoảng cười nói giỡn.

Nhậm Ngạn Đông như cảm ứng được cô thì bỗng chốc sườn mặt nghiêng sang mà hơi giật mình.

Thịnh Hạ đang ở đứng cùng một vóc dáng nam sinh cao mà nói chuyện. Anh không biết bọn họ hàn huyên cái gì làm cô bật cười.

Cái vóc dáng nam sinh cao kia làm anh có ấn tượng là nhi tử của Sở Đổng. Nhậm Sơ từ nhỏ chơi chung với người bạn này lớn hơn Nhậm Sơ một tuổi.

Anh hướng mắt nhìn sang phải thì liền thấy được Nhậm Sơ.

Nhậm Sơ trong lúc vô tình ngẩng đầu, bước chân dừng lại. Nhậm Ngạn Đông đang là hướng ánh mắt u lãnh nhìn về phía anh. Anh chợt thấy lạnh sống lưng một trận. Anh nhanh chóng nhỏ giọng cùng Sở Dần Hạo nói: "Tam thúc tôi tới tìm Thịnh Hạ, trong chốc lát các ngươi phải nói là tới tìm tôi nói chuyện về hạng mục hợp tác đó."

Sở Dần Hạo: "uhm."

Thịnh Hạ cũng thấy được Nhậm Ngạn Đông từ phía bên kia cửa sổ xe đang mở.

Trong khoảng cách không tính gần, làn gói thổi qua mang theo mùi hương nhàn nhạt của hoa hồng của anh mua cho cô.

Khi tầm mắt Nhậm Ngạn Đông từ Nhậm Sơ dời sang Thịnh Hạ lại chuyển thanh ôn hòa hơn rất nhiều. Anh khép lại notebook, đẩy cửa xuống xe.

Thịnh Hạ lúc này mới thấy rõ Nhậm Ngạn Đông mặc áo sơmi của cô cho anh kèm theo bộ nút tay áo.

Khi anh đến gần Nhậm Sơ không tự tin chột dạ mà hô chào "Tam thúc."

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt đáp ' uhm ' nhưng ánh mắt thì đánh giá chất vấn.

Sở Dần Hạo cũng theo Nhậm Sơ hô thanh tam thúc, dường như không có việc gì nói: "Tam thúc, chú cũng trùng hợp đến đây ăn cơm sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tới đón Thịnh Hạ."

Sở Dần Hạo trên mặt viết ' uhm nguyên nhân à như thế này nha ', anh nói: "cháu cùng Thịnh Hạ chung một đạo sư hướng dẫn, cô ấy là sư muội."

Nhậm Ngạn Đông lại như vô hình bị một đao ghim nhẹ. Sở Dần Hạo vừa rồi kêu anh tam thúc mà hiện tại Thịnh Hạ là sư muội của cậu ta.

Sở Dần Hạo tiếp tục giả ngu, giải thích: "cháu cùng sư muội tới tìm Nhậm Sơ thỉnh giáo vấn đề về hạng mục."

Nhậm Ngạn Đông theo anh nói hỏi: "Hiện tại đã hiểu hết rồi à?"

Sở Dần Hạo: "Không, còn có một số thứ chưa kịp hỏi, ngày mai hẹn tiếp tục."

Nhậm Ngạn Đông hơi gật đầu, "chuyện hôm nay thì nên hoàn thanh cho hết. Buổi tối chú giải thích hết cho Thịnh Hạ một lần, ngày mai cô ấy sẽ giảng cho cậu hiểu."

Bọn họ ba người: "......"

Nhậm Sơ đệ một cái ánh mắt sang Sở Dần Hạo với ý tứ; chúng ta cùng tam thúc mà chơi tâm nhãn thì không có cửa ....

Nhậm Ngạn Đông không rảnh theo chân bọn họ nói chuyện tào lao. Anh vẫn là phong thái tự nhiên lấy túi xách trong tay Thịnh Hạ sang tay anh còn một tay khác nắm chặt tay cổ tay cô mà rời đi.

Biểu tình của Sở Dần Hạo là hoài nghi nhân sinh với đôi tay chống nạnh. Đầu lưỡi anh chống khớp hàm, anh nhất thời không nghĩ ra, "theo đuổi con gái mà còn có thể như vậy sao? Có thể dắt tay? Chờ đến khi mình theo đuổi được Thịnh Hạ thì có thể dắt tay cô ấy không?"

Nhậm Sơ nhún nhún vai, "cậu nếu không sợ bị Thịnh Hạ đánh cho tàn phế thì cứ thử." Anh nói tiếp câu: "Tam thúc

hiện tại nếu chú ấy không làm bao cát quyền anh và tường thanh, chú sẽ đuổi không kịp Thịnh Hạ."

Sở Dần Hạo chớp mắt, nửa ngày mới phản ứng như đang còn hoang mang ý tứ cái gì là bao cát quyền anh nhưng còn không phải là dành cho Thịnh Hạ đánh xã giận sao? Còn nói tường thành thì đại biểu da mặt dày à......

Anh nhìn về phía ô tô Nhậm Ngạn Đông, Thịnh Hạ thật sự đang đánh người... Nhậm Ngạn Đông vẫn không nhúc nhích mà thế nhưng sau đó Nhậm Ngạn Đông vẫn ôm chặt Thịnh Hạ trong lòng ngực.

Sở Dần Hạo cùng Nhậm Sơ nói: "tôi cũng muốn làm cái bao cát quyền anh."

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 42

Trên xe, Thịnh Hạ mở đèn trần xe mới thấy rõ vết hằn khá dài từ dưới cổ đến hầu kết của Nhậm Ngạn Đông.

Vừa rồi trong quá trình cô cùng Nhậm Ngạn Đông giằn co anh bị móng tay cô không cẩn thận cào trúng.

"Lần trước em không phải đã cảnh cáo anh không cần dắt tay em. Lúc ấy em cũng đánh anh, anh đã quên rồi sao?"

Nhậm Ngạn Đông tỏ thái độ: "Về sau anh sẽ nắm tay em khi chỉ có hai chúng ta." Anh cố ý tạm dừng, "Nếu có ngươi khác cũng theo đuổi em ở đây thì anh không bảo đảm."

Anh vừa nói vừa tắt đèn trần xe. Anh phân phó tài xế lái xe đi về chung cư của Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ nhìn anh đến cạn lời. Trong xe tối tăm, chỉ có ánh sáng từ đèn đường chiếu vào. Cô không thấy rõ đáy mắt anh đang mang biểu cảm gì

"Có đau hay không?" một hồi lâu sau, Thịnh Hạ hỏi anh.

Nhậm Ngạn Đông nhìn bên ngoài xe, không đáp lại, cũng không quay đầu lại.

Tài xế cảm giác tự thấy có chút khẩn trương và ngại ngùng với bầu không khí trong xe. Anh ta nghiền ngẫm không ra tâm tư ông chủ mình thế nào nên không dám nhiều lời.

Thịnh Hạ thu hồi tầm mắt và kéo cửa sổ xe xuống để hưởng gió thổi đầu thu có mang theo chút hơi lạnh.

Bỗng nhiên, Nhậm Ngạn Đông xoay mặt, cùng Thịnh Hạ nói, "anh lại muốn xem phím đàn, muốn xem tập phổ nhạc nhưng đôi mắt không đủ dung mà năng lực tập đàn thì quá chậm."

Thịnh Hạ: "......"

Anh vừa rồi là đang tập trung suy nghĩ về chuyện luyện dương cầm.

Cô nói: "do anh luyện được quá ít." Lại hỏi: "mỗi ngày anh đều luyện sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Thời gian không cố định, có khi nửa tiếng, có khi hơn một giờ."

Thịnh Hạ kỳ thật rất buồn bực, Nhạc lão sư sao lại nguyện ý dạy học sinh khó tiếp thu như anh vậy?

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô nửa giây lại cùng cô thương lượng, "Trong chốc lát anh đi sang bên em luyện đàn nửa giờ được không?"

chung cư của Thịnh Hạ có dương cầm ba chân đế nhưng cô ít khi tập nên đàn dương cầm vô tình thành món đồ trang

trí. Lúc trước kia đàn dương cầm do chính Hạ nữ sĩ đem về nhà; bà nói đặt ở phòng khách cho thêm xinh đẹp...

Sau khi cô từ Úc Châu trở về cũng có tập dương cầm một chút với lão sư. Lúc sau Allen đến Bắc Kinh biểu diễn và cũng sang nhà cô cùng hợp tấu.

Thịnh Hạ cự tuyệt: "buổi tối em cũng muốn luyện nữa."

Nhậm Ngạn Đông: "Không ảnh hưởng em đâu. Anh ở dưới lầu luyện dương cầm còn em ở trên lầu kéo đàn violon."

Thịnh Hạ khó hiểu: "Làm gì mà anh một hai phải nhất định ở nhà em luyện vậy? anh trở về nhà tự mình luyện không được à?"

"Không giống nhau." Nhậm Ngạn Đông nhìn cô vừa muốn giải thích mà anh cảm giác không biết giải thích thế nào cho rõ.

Dù sao, anh thấy không giống nhau là được.

Anh bảo đảm nói: "anh qua chỉ ở phòng khách đánh đàn một chút đến giờ thì anh liền trở về."

Anh sợ Thịnh Hạ không đáp ứng, liền chuyển sang đề tài khác mà hỏi chuyện dự án thực tập của cô.

Thịnh Hạ đơn giản kể cho anh nghe chuyện cô muốn hỏi Nhậm Sơ những chi tiết trong hạng mục. Kết quả cô đều thỉnh giáo Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông: "Tới chung cư anh sẽ ghi chú rõ hết trên giấy cho em hiểu đầy đủ những gì anh vừa nói. Ngày mai anh đoán em sẽ quên ngay."

Thịnh Hạ gật đầu, "Cũng đúng."

Trên đường đi hai người không cần cố tình đi tìm đề tài mà rất tự nhiên trò chuyện từ dương cầm đến hạng mục, đây chính là lần đầu tiên bọn họ đạt đến cảnh giới như vậy.

Tới dưới lầu chung cư, Nhậm Ngạn Đông từ ghế phụ ô tô đem đóa hoa hồng 101 bông xuống cho cô.

Thịnh Hạ: "Về sau đừng mua, trong nhà không có ai chăm giữ."

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếng nào mà ôm hoa hồng vào chung cư.

Về đến nhà Nhậm Ngạn Đông hành động như đã hứa. Anh chỉ an tĩnh ở phòng khách luyện dương cầm. Thịnh Hạ đi trên lầu mãi từ lúc về vẫn luôn không xuống.

Thịnh Hạ từ phòng luyện đàn đi ra thì đã 11 giờ rưỡi tối. Ở dưới lầu cô nghe có tiếng đàn truyền đến. Nhậm Ngạn Đông còn chưa rời đi.

Tiếng đàn không có bất luận mỹ cảm nào. Tiếng đàn đứt quãng, so như là tảng băng từ núi tan rã từ từ.

Thịnh Hạ tựa vào tay vịn thang lầu đi xuống xem Nhậm Ngạn Đông. Anh đang ngồi ở trước dương cầm. Một tay anh cầm tập phổ nhạc, một tay kia sau một lúc lâu ở phím đàn

ấn một chút. Thỉnh thoảng anh còn nhíu mày chắc do anh đại khái nghĩ không ra vài ghi chú nốt nhạc. Sau đó anh thử nhấn cái phím đàn mà cảm giác phát ra đều không phải thanh âm kia.

Thịnh Hạ đi xuống lầu mà Nhậm Ngạn Đông vẫn đang tận lực chú ý tập trung vào tập cầm phổ. Anh không chú ý tới có người tới gần.

Thịnh Hạ ở trên phím đàn nhấn vài cái làm Nhậm Ngạn Đông chợt nhảy dựng mà hốt hoảng ngước mắt, "em kết thúc luyện tập rồi à?"

"uhm." Thịnh Hạ xem bản nhạc, cái loại này là đơn giản nhất, "Còn không luyện nhuần nhuyễn sao?" Cô không hỏi trực tiếp anh có phải không nhớ rõ âm nốt hay không?

Nhậm Ngạn Đông chỉ vào trong một đoạn: "anh đã quên đàn thế nào." Trong tiết học thì anh luyện không tồi. Còn phân đoạn này là đã trong mấy khóa học trước nên anh vừa rồi muốn luyện tập một chút mà kết quả anh quên hết...

Thịnh Hạ: "em đàn một lần cho anh xem."

Cô có kiến thức dương cầm cơ bản còn không có kỹ thuật nâng cao. Cô hướng dẫn cho Nhậm Ngạn Đông cấp bậc nhập môn thì vẫn là có thể.

Một đoạn rất đơn giản mấy chục giây cô đã đàn xong rồi.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô bỗng khó có thể mở miệng, "em có thể đàn chậm một chút không? em bắn một tràng nhanh quá anh không thấy rõ."

Thịnh Hạ: "......"

Cô cũng không cười anh ngược lại cô nói không nên lời tư vị gì.

"Nếu không thì anh đừng học đàn nữa." Cô ngước mắt đối diện cùng anh, "anh đã qua tuổi tốt nhất để học dương cầm. Hiện tại luyện đàn đối với anh là loại thống khổ."

Nhậm Ngạn Đông: "Thống khổ không thể nói." Chính là anh còn có thêm hoài nghi bản thân mình trước đây tự cho rằng chỉ cần anh nỗ lực là có thể làm được tốt vậy mà kết quả không phải như anh tưởng.

Nhiều năm nay anh đã chưa từng hoài nghi năng lực bản thân thì đây là lần đầu tiên anh có cảm giác thất bại.

Anh kiên trì, "anh muốn học cho được."

Anh ngưng một chút thấp giọng nói: "Về sau nếu có con gái mà em muốn nó giống em thích đàn violon hoặc là dương cầm. Nhưng anh cái gì cũng không biết thì chẳng phải em và con đều ghét bỏ anh sao?"

Anh như là đang tự nói với chính mình: "Học thêm thì càng tốt, không có gì tệ."

Về sau, nếu con gái thích kéo đàn violon tốt nhất là để Thịnh Hạ bồi con bé luyện tập. Mặt khác nếu con gái thích đàn dương cầm thì anh ít nhất có thể cùng con gái luyện tập.

Mặc kệ anh đàn thế nào thì ít nhất khi con bé muốn lựa chọn con đường âm nhạc, anh sẽ không phản đối. Anh cũng biết cô có nhiều vất vả nên anh chắc canh không giống Thịnh thúc thúc và Hạ a di mà cảm thấy đàn violon là không nên theo đuổi...

Thịnh Hạ thất thần trong nháy mắt. Cô đã từng nghĩ đến lúc mình muốn sinh con gái và cô sẽ cho con bé mọi điều tốt đẹp nhất. Con gái muốn làm gì đều sẽ được cho phép theo đuổi. Cô sẽ không ép buộc phải làm cái này cái kia...

Nhậm Ngạn Đông mở di động để dùng cameras thu hình, anh bảo Thịnh Hạ, "em đàn một lần mà chậm chút để anh quay lại. Về sau nếu anh quên thì anh nhìn video sẽ biết đàn theo."

Thịnh Hạ không nhịn được mà hỏi: "Nhạc lão sư dạy anh khi .... Anh là nóng lòng vậy à ?"

Nhậm Ngạn Đông ngay từ đầu chưa lên tiếng, vày giây sau anh nói: "Nhạc lão sư nói lần sau dạy anh học, ông nên mang theo thuốc trợ cao huyết áp."

Lúc này đây Thịnh Hạ chợt bật cười. Cô có thể tưởng tượng ra được biểu tình hoài nghi nhân sinh của Nhạc lão sư.

Lúc sau, cô nghiêm túc đàn một đoạn ngắn xong thì Nhậm Ngạn Đông lật sang trang nhạc khác cho Thịnh Hạ đàn tiếp để anh quay.

Thịnh Hạ: "em chỉ là gà mờ. Anh nói Nhạc lão sư giúp cho anh luyện không được à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không được."

Anh khăng khăng muốn luyện cùng Thịnh Hạ thế nên cô đều đàn cho anh một lần.

Hai người họ làm xong thì thời gian đã rạng sáng 12 giờ.

Nhậm Ngạn Đông thu cất cuốn nhạc phổ và chuẩn bị rời đi. Hôm nay hai người không có thời gian thảo luận về hạng mục , "Về nhà anh sửa lại thì nanh sang cho em."

Thịnh Hạ tiễn Nhậm Ngạn Đông đến cửa. Nhậm Ngạn Đông vẫn là khắc chế muốn ôm cô.

Cửa nhà khép lại nên không gian phòng khách trở nên yên tĩnh lắng động mà ngoài cửa tiếng động từ từ nhỏ đi của bước chân rời xa.

Trên đường trở về, Nhậm Ngạn Đông ngồi xem và ghi chút lại các vấn đề mà Thịnh Hạ viết tay và gửi hình ảnh qua tin nanh cho anh.

Cả ngày hôm nay hai người cùng bận rộn, bôn ba, vội vàng, mà cũng rất thú vị đa dạng.

Về đến nhà tắm xong, anh nhìn mình trước gương. Màu đỏ sậm của vết cào rất rõ. Vị trí này thì anh không cách nào che đậy được. Anh vừa tắm trong bồn mà tự thấy đau nhẹ tại vết cào nên anh bôi chút thuốc mỡ và đi ngủ.

Tiếp đến khi anh nằm trên giường. Như thói quen, anh gối đầu ở vị trí bên trong còn đặt cái gối đầu của Thịnh Hạ dựa gần anh. Không gian trong phòng an tĩnh sau khi đèn phòng ngủ đã tắt làm anh có thể nghe được hơi thở của chính mình.

Anh duỗi tay lấy di động nanh tin cho Thịnh Hạ: ngủ sớm một chút nhe.

Hôm sau khi xe Nhậm Ngạn Đông đến dưới sảnh công ty, anh thấy có một chiếc xe khác chậm rãi theo sau anh không ngừng. Vệ sĩ cũng thấy được và đang chuẩn bị ngăn lại. Thế nhưng Nhậm Ngạn Đông ra lệnh bọn họ đừng hành động vội vì anh nhớ biển số xe này là của Dư Trạch.

Nhậm Ngạn Đông không vội di chuyển, anh chấp tay sau lưng mà đứng ở bên cạnh xe. Hướng mắt của anh nhìn nhàn nhạt về xe Dư Trạch.

Hôm nay Dư Trạch tự mình lái xe đến đây và anh ta cũng từ từ đẩy cửa xe bước xuống.

Trong khoảng thời gian này anh ta vẫn luôn tìm cách nhờ người hẹn gặp Nhậm Ngạn Đông nhưng Nhậm Ngạn Đông đều không nể mặt bất cứ ai. Người nào được Dư Trạch nhờ đều không thể gặp anh hoặc điện thoại của anh ta cũng không được Ngạn Đông tiếp. Số điện thoại hiển nhiên bị anh kéo vào danh sách đen.

Anh ta không còn biện pháp nào mà đành phải sáng sớm chủ động chờ Ngạn Đông tại đây.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đồng hồ, "cậu chỉ có ba phút."

Dư Trạch nhìn đến vết cào trầy trên cổ Nhậm Ngạn Đông chợt hơi giật mình. Anh ta đoán tối hôm qua chắc là Ngạn Đông cùng tình nhân chiến đấu kịch liệt.

Tuy nhiên anh ta cũng không có tâm tình tìm hiểu thêm với tình huống công ty mình như ngồi trên ngọn lửa.

Anh ta càng không nghĩ đến lần này Nhậm Ngạn Đông ra một đòn đáp trả tuyệt tình mà không để anh ta có lối thoát. Dư Trạch không còn một đường hy vọng sống sót nào. Anh ta nói: "Anh hà tất làm chuyện cá chết lưới rách?" (ý bảo tình hình công ty Ngạn Đông cũng không yên ổn nếu cty Dư Trạch gặp chuyện)

Nhậm Ngạn Đông: "cậu là cá không tồi, bất quá tôi chính là hàng rào điện, yên tâm, cậu không phá được."

Dư Trạch nghẹn tức mà chịu đựng, "Nói đi, điều kiện là cái gì? Chỉ cần tôi có thể làm được." ra điều kiện để buông tha công ty anh ta.

Nhậm Ngạn Đông nhẹ nhàng đáp trả như cũ ' a ': "Cứ xem tôi như là tiểu nhân ngáng chân. Tôi cũng chưa bao giờ có khái niệm nương tay. Cậu cũng không cần tìm người giúp đỡ, vô dụng thôi."

Anh không nói thêm lời vô nghĩa và nâng bước rời đi.

Dư Trạch cười lạnh một tiếng, anh ta lấy một điếu thuốc ra hút. Hiện giờ hy vọng duy nhất chính là Mẫn Du, có lẽ, Nhậm Ngạn Đông sẽ nễ mặt Mẫn Du.

Sau một lúc lâu giằn vặt suy tính anh ta vẫn quyết định gọi điện thoại cho Mẫn Du và kết quả cuộc gọi bị chặn.

Rõ rang thời tiết là cuối thu mát mẻ mà anh ta thì lại cảm thấy khô nóng bất kham.

Kế tiếp hôm sau, Nhậm Ngạn Đông mỗi ngày đều sẽ đi sang chung cư Thịnh Hạ để luyện dương cầm. Thời gian anh ở lại có khi kéo dài nửa tiếng mà cũng có khi một tiếng. Sau khi anh luyện xong thì cũng rất tự giác đi về nhà.

Đầu tháng 11 Thịnh Hạ nanh Nhậm Ngạn Đông đừng qua vì buổi tối cô muốn luyện tập bài hát trong tiết mục biểu diễn nên cô không ở nhà hoặc nửa đêm cô mới về đến nhà.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "tiết mục gì?"

Thịnh Hạ chỉ nói là tham gia hoạt động biểu diễn hai tiết mục trong trường học,.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, lại hỏi: "Ngày nào biểu diễn?"

Thịnh Hạ: "ngày 20 em diễn."

Nhậm Ngạn Đông nhớ kỹ ngày 20 cách ngày sinh nhật cô rất gần, là ngày 22.11 đúng là ngày đặc biệt dễ nhớ.

Kế tiếp vài ngày sau Thịnh Hạ cảm giác giống như quay lại thời điểm cô đi lưu diễn một năm rưỡi trước đây. Cô chỉ có một chút thời gian ngủ ngoài ra thì luyện tập suốt.

Mẫn Du tìm cho cô lão sư thanh nhạc để chỉ đạo nên cô cùng Sở Dần Hạo và dàn nhạc tập luyện mỗi ngày vài tiếng

đồng hồ. Sau khi tan học cô vừa bận lo dự án hạng mục thực tập đến tối 10 giờ, vừa bận luyện hát.

Ngày hôm qua cô tập luyện đến quên thời gian cho đến rạng 3 giờ sáng mới về nhà. Tuy cô cũng vừa mệt mỏi nhưng lại vừa cảm thấy rất vui.

Sáng sớm, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Nhậm Ngạn Đông, "có ?" Anh hỏi.

Thịnh Hạ đã sớm đi lên, tối nay cô phải biểu diễn đàn violon độc tấu tiết mục thứ tự số hai và thứ tự số mười hai là diễn cùng Sở Dần Hạo.

Cô trả lời Nhậm Ngạn Đông: "trên đường đến trường học, buổi sáng em có diễn tập."

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Có mệt hay không?"

"Không mệt."

"Tối nay anh đi xem em biểu diễn."

Thịnh Hạ mất nửa giây thất thần, "anh có thời gian à?"

Nhậm Ngạn Đông: 'uhm', anh đã sớm sắp xếp thời gian cho tối nay. Cô bận gần một tháng chuẩn bị cho tiết mục nên anh khẳng định sẽ đi đến trường xem cô diễn.

Nhậm Ngạn Đông cùng Mẫn Du đi đến sân khấu của trường. Thư mời cũng là do Mẫn Du giúp anh lấy được. Vị trí ngồi tương đối gần sân khấu nên anh còn thấy được Nhậm

Sơ đi theo ngồi cùng vài người bạn nói chuyện cười giỡn và cậu ta vẫn chưa nhìn thấy phía chỗ anh đang ngồi.

Mẫn Du chế nhạo anh: "Đây đều là thế giới của người trẻ tuổi, cậu nói thử cậu tới xem náo nhiệt gì chứ?"

Nhậm Ngạn Đông cho cô một cái liếc mắt và cũng lười tranh cãi với cô.

7 giờ, tiệc tối bắt đầu.

Nhậm Ngạn Đông điều chỉnh thử camera, anh chuẩn bị quay video tiết mục của Thịnh Hạ thứ hai đang được anh mong chờ cũng đến.

Trong khu vực khách ngồi vang lên tiếng vỗ tay kích động mà đặc biệt là từ nam sinh.

Tối nay Thịnh Hạ không mặc lễ phục thiết kế cao cấp mà chỉ là trang phục váy đơn giản. Cô diễn tấu theo thói quen cũng không thích di chuyển mà chỉ an tĩnh đứng tại một chỗ để thỏa sức đam mê thả cảm xúc theo động tác đàn violon của mình.

Giờ khắc này trên Sân khấu biểu tình của cô trông thật nhu tình như nước. Một đoạn nhạc kết thúc thì toàn bộ quan khách an tĩnh vài giây như chưa lấy lại tinh thần, bỗng chợt một tràng vỗ tay như nước kéo đến thể như họ bừng tỉnh sau tiết mục.

Người chủ trì nói, có phải khan giả thấy khúc đàn quá ngắn không?

Phía dưới trăm miệng một lời đồng thanh đều 'chính xác'.

Người chủ trì: Không cần mất mát, trong chốc lát Thịnh Hạ còn biểu diễn thêm một tiết mục.

Nhậm Ngạn Đông đem video thu về và tắt đi, anh hỏi Mẫn Du: "Cái tiết mục tiếp theo là gì? Cùng những người khác hợp tấu dương cầm à?"

Mẫn Du khóe miệng cười nhàn nhạt, "Một tiết mục mà sẽ làm cậu tự mình thấy như ngâm trong cả hủ dấm, hãy mà chờ mong vậy."

Nhậm Ngạn Đông thỉnh thoảng nhìn đồng hồ mà tự đếm từng tiết mục khác chóng qua. Khi tiết mục thứ mười một kết thúc anh không khỏi hồi hộp mong chờ mà lần nữa mở camera ra.

Tiếng khúc nhạc dạo truyền đến và dưới đài có vang lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Nhậm Ngạn Đông trong lòng đột nhiên chấn động khi nghe tiếng ca từ bài hát cất lên? Tần âm vang cao mà cũng thật trầm bổng.

Anh nhìn về phía sân khấu thì rõ ràng chính là Thịnh Hạ với trang phục không đổi. Ah chỉ là cảm thấy sự gợi cảm cuốn hút mê người từ tiếng ca vang lên của cô khiến anh quên bấm nút quay video.

Trên sân khấu, Thịnh Hạ và Sở Dần Hạo hợp xướng, còn có thể hiện ánh mắt nhìn nhau.

Mẫn Du cố ý hỏi anh: "Hát hay không?"

Trầm mặc một chút, Nhậm Ngạn Đông nói: "Tôi cũng sẽ hát."

Mẫn Du: "......"

Ha ha bật cười.

"Nhậm Ngạn Đông, cậu thảm rồi!"

Chương 43

Sau khi kết thúc, tiếng người biểu diễn cảm tạ trong tiếng vỗ tay lớn vang. Môt tiết mục khác đã bắt đầu, Nhậm Ngạn Đông vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ bài hát kia.

Mẫn Du nghiêng cằm nhìn sang camera của anh đang vẫn còn đang mở, "Hát xong rồi. Tiết mục này Thịnh Hạ trông thật cuốn hút mà sao anh không quay gì hết vậy?"

Nhậm Ngạn Đông hướng tầm mắt về lại camera và tắt đi.

Khi ca khúc bắt đầu anh đã bị chấn động nên quên mất mà sau đó anh cũng không tính quay tiếp nữa.

Mẫn Du hỏi tình hình anh và Thịnh Hạ gần đây thế nào.

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt ứng khẩu: "Chẳng ra gì."

Mẫn Du nhìn sang sườn mặt anh, tiếp nhận lời nói, "cậu là đang còn bận phân tích tình hình sao?"

Nhậm Ngạn Đông đang cầm camera chợt dừng lại sau khi nghe câu nói của cô. Một lát sau anh tiếp tục cất camera trong túi và đáp lời Mẫn Du nói, anh không có mất trí đến vậy.

Mẫn Du hỏi tiếp nói: "Thịnh Hạ có biết cậu đang học dương cầm sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Biết."

Mẫn Du tò mò: "Thịnh Hạ có thái độ thế nào?"

Thịnh Hạ lúc ấy nói câu nói kia mà anh đến giờ vẫn nhớ : Khá tốt.

Mẫn Du cảm khái câu: "cậu đi tìm nó. Nó lại đang trong tâm trạng giận hờn cậu mà không quan tâm đến việc cậu theo đuổi." Khuỷu tay của Mẫn Du chống ở trên tay vịn ghế dựa và hơi thất thần.

Cô nói câu được câu không, tự nói.

"Khi đó nó oán hận cậu, mới có phản ứng kịch liệt như vậy."

Đã từng có oán hận bao nhiêu thì cũng thể hiện độ sâu đậm khi yêu bấy nhiêu của Thịnh Hạ.

Hiện giờ, tâm trạng yêu hận trong bài hát được Thịnh Hạ thể hiện là toàn bộ buông bỏ.

Nhậm Ngạn Đông trước sau không nói tiếp, nhìn sân khấu, cũng không biết tiết mục biểu diễn tiếp theo là gì.

Mẫn Du hỏi: "cậu có biết lúc ấy Thịnh Hạ chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu là gì không?"

Nhậm Ngạn Đông xoay mặt, "Cái gì?"

"Hẳn là nó đã muốn tha thứ cho cậu. Nó nói ngày sinh nhật nó sẽ khôi phục số điện thoại cậu từ danh sách đen WeChat." Mẫn Du nhìn sân khấu mà chớp mắt một cái, "Kết quả cậu lại cho nó một đại ' kinh hỉ '."

Thời gian tiếp sau, Mẫn Du không nhiều lời nữa và Nhậm Ngạn Đông vẫn giữ thái độ trầm mặc.

Chương trình biểu diễn kết thúc sau đó, mọi người cũng tan rã ra về.

Mẫn Du thì đi sang khu vực hậu trường tìm Thịnh Hạ. Trong lúc này Nhậm Ngạn Đông vẫn còn ngồi tại chỗ của anh mãi đến sau khi kết thúc lời cảm tạ từ phía sân khấu.

Buổi tối Thịnh Hạ muốn cùng dàn nhạc liên hoan và Sở Dần Hạo cũng mời đội nhóm hạng mục sang tham dự.

Sở Dần Hạo nanh địa chỉ nhà hàng cho Thịnh Hạ và còn cố ý dặn dò: "Buổi tối là thầy mời chúng ta ăn cơm." Gần một tháng nay bọn họ vì hạng mục mà bận suốt thế nên Thịnh Hạ gật đầu đáp ứng lời mời.

Nhậm Ngạn Đông từ khu vực biểu diễn đi ra bãi đỗ xe chờ Thịnh Hạ.

Thời gian anh chờ không quá lâu thì Thịnh Hạ mới khoan thai đi từ từ đến bãi. Trong thời tiết lạnh vậy nhưng cô chỉ đơn giản mặc váy với áo khoát mỏng bên ngoài.

Thịnh Hạ nhìn người đang dựa vào cửa xe mà bước chân dừng trong nửa giây.

Cô cho rằng Nhậm Ngạn Đông đã cùng Mẫn Du rời đi, nào biết anh còn ở đây.

"Sao anh còn chưa về?" Đến gần, Thịnh Hạ hỏi.

Nhậm Ngạn Đông: "Đưa em về nhà."

Thịnh Hạ nói với anh, muốn cùng dàn nhạc ăn cơm đến tối khuya, "Anh bận việc của anh đi."

Thời gian đã là hai tuần dài Nhậm Ngạn Đông không cùng ăn cơm với Thịnh Hạ. Cô không phải bận luyện tập tiết mục thì lại phải tăng ca cho hạng mục thực tập. Mỗi lần đó cô đều nói với anh quá mệt mỏi, không muốn nói chuyện nên anh cũng không đi sang chung cư.

Vừa rồi cô ở trên sân khấu cùng Sở Dần Hạo biểu diễn vậy mà lại làm anh ý thức được cô có phải vì lấy cớ bận này chỉ để không phải cùng anh gặp mặt? cô chịu đựng anh trong nửa năm thì sẽ hoàn toàn giải thoát.

Nhậm Ngạn Đông đem những suy nghĩ miên man đó ém xuống, "em ăn cơm xong thì anh sang đón em."

Thịnh Hạ lắc đầu, "Tài xế trực tiếp chở em về." Sợ anh kiên trì, cô nói: "hơn nửa đêm em mới dùng xong cơm mà anh ở bên ngoài chờ sẽ làm em có áp lực."

Cuối cùng, Nhậm Ngạn Đông gật đầu đáp ứng. Anh không muốn ép cô.

Khi Thịnh Hạ kéo cửa xe mở ra, anh nhìn phía sau lưng cô mà hỏi "Sau tối nay em hãy dành chút thời gian cho anh ."

Thịnh Hạ nắm tay lái, quay đầu nhìn anh, "sau buổi tối thầy hướng dẫn em có mời khách, em không đi sang bên kia với anh được." Cô đoán được anh muốn mừng sinh nhật cô, "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông nhìn mắt cô mà tự trong đầu anh lại quanh quẩn vài câu nói kia của Mẫn Du:

cậu là đang còn bận phân tích tình hình sao? cậu đi tìm nó. Nó lại đang trong tâm trạng giận hờn cậu mà không quan tâm đến việc cậu theo đuổi.

Kỳ thật, khi đó anh thì cảm giác ngược lại là một sự kiên định trong thái độ của cô. Bao nhiêu hỉ nộ oán trách đều thể hiện trên mặt, lời nói việc làm.

Hiện tại cô không giống như trước. Mặc kệ là như thế nào cô trước sau phong khinh vân đạm. Ngẫu nhiên cô có biểu đạt chút tâm tình như gợn sóng nhỏ mà bất quá nước cũng mau tĩnh lặng trong chốc lát.

Trước kia cô tức tối sẽ đá anh mặc dù là bọn họ đang ở tại hội sở Thượng Hải. Khi cô không vui sẽ theo bản năng đá anh, đó chính là thói quen dưỡng thành trong thời gian một năm rưỡi trước.

Nhưng hiện tại, cô có bực bội thì chỉ biết cào xước anh một chút, rốt cuộc không nhúc nhích đến cả chân.

Có lẽ, đúng như lời Mẫn Du, cô biết tránh không khỏi anh dây dưa theo đuổi vì anh cũng sẽ tìm mọi cách gặp cô.

Cô cũng không muốn thêm phiền não nên đơn giản đáp ứng có lệ trong thời gian nửa năm.

Cũng có lẽ, cô cũng không phải cố ý đối với anh như vậy mà chỉ là cô đã thoái chí nản lòng mà không có sức lực yêu thêm lần nữa.

Anh vẫn nuôi hy vọng cho rằng tình hình có thể giống như trước. Cô tùy hứng một chút, lúc nào thích thì không nói lý hoặc không thích cũng không cần giải thích.

Nhậm Ngạn Đông một tay nắm vạt áo, một tay kia bắt lấy tay cô, đem tay cô đặt với vào khuy áo khoát của anh mà nhẹ nhàng giữ một cái.

Anh nói: "Sẽ tốt thôi."

Nhậm Ngạn Đông không trì hoãn cô nữa. Anh mau buông tay cô ra mà kéo ghế phụ cửa xe, không quên dặn dò một câu: "cố gắng đừng uống rượu."

Xe thể thao của cô rời bãi đỗ xe vào làn đường lớn càng ngày càng xa để lại chỉ có bóng đêm mênh mang.

Lúc này cánh tay Thịnh Hạ đang tự nhiên đặt trên cửa sổ xe, cô vô thức nhìn ngón tay trỏ của tay phải. Trước kia cô thích nhất dùng ngón trỏ này câu lấy vạt áo khoát của Nhậm Ngạn Đông khi hai người đi ăn cơm bên ngoài hay đi dạo phố.

Thời gian thoáng nhanh đã là mười một tháng bọn họ có mâu thuẫn từ tháng mười hai đến bây giờ.

Đã từng có những ngọt ngào bị quên đi nhưng lần nữa sự đụng chạm đó như theo cảm xúc kéo về.

Sáng ngày 22, Nhậm Ngạn Đông từ văn phòng trở về biệt thự. Tối nay anh không sắp xếp lịch làm việc mà anh chỉ về nhà để bắt đầu bố trí sân biệt thự cho việc chúc mừng sinh nhật Thịnh Hạ.

Buổi chiều, Thẩm Lăng còn gọi điện thoại anh, cậu ta hỏi tối nay là sinh nhật Thịnh Hạ thì anh tính chúc mừng thế nào, sắp xếp làm ở đâu. Anh đáp từ chối mời bất cứ bằng hữu nào.

Trong khu vườn, sau ba tiếng toàn bộ đã được bố trí chu toàn. Cơ bản đều là tự Nhậm Ngạn Đông trang trí và những người khác chỉ phụ phối hợp với anh một chút. Sau khi kết thúc, quản gia cùng người giúp việc, tài xế đều nghỉ về nhà.

Nhậm Ngạn Đông chưa kịp nghỉ ngơi một lát mà tự mình lái xe đi đón Thịnh Hạ.

Bên này Thịnh Hạ cùng bạn học và giáo sư hướng dẫn đến nhà ăn gần trường học ăn cơm. Tuy nhiên khu biệt thự của Nhậm Ngạn Đông khá xa nên anh phải mất 40 phút đi xe đến. Trên đường đi Nhậm Ngạn Đông nhận được điện thoại của Lệ Viêm Trác nói chuyện liên quan đến Thương Tử Tình.

Dư Trạch bởi vì tình hình công ty nên gần đây thường xuyên đi tìm Mẫn Du. Mỗi lần như vậy Mẫn Du đều chặn cửa nhưng anh ta vẫn không từ bỏ.

Công ty do anh ta dựa vào sự giúp đỡ người trong nhà và hợp tác cùng bằng hữu sáng lập. Hiện tại nếu công ty phá sản, anh ta không chỉ phải nghe theo sự sắp xếp của người nhà an bài mà còn sẽ bị bạn bè cười nhạo.

Chuyện anh ta bị trong nhà an bài hôn nhân chỉ là chuyện nhỏ, mất mặt mới chính là chuyện lớn. Vì vậy mặc dù anh ta bị Mẫn Du ghét bỏ mà vẫn là không nhụt chí bám theo.

Thương Tử Tình cũng trở nên náo lạo khi biết anh ta đi tìm Mẫn Du. Cô ta thương tâm muốn chết: anh vì cái gì tình nguyện đi cầu xin Mẫn Du mà cũng không nói một tiếng với cô ấy để nhà cô ấy giúp?

Dư Trạch hút thuốc mà không để ý tới Thương Tử Tình đang khóc lóc. Bản thân anh ta đi cầu xin Mẫn Du là vì anh ta ngược lại thấy vui. Anh ta cam tâm tình nguyện không để ý đến sĩ diện bị Mẫn Du đạp dưới lòng bàn chân.

Tuy nhiên tình hình Dư Trạch không có nhà Thương Tử Tình giúp đỡ thì về sau mọi phiền toái Dư Trạch cũng không muốn hy sinh hôn nhân bản thân. Nếu anh ta cùng Thương Tử Tình kết hôn thì Dư Trạch quyết định phá sản còn hơn. Kết cuộc Dư Trạch có thể sẽ cam chịu sự quản lý trong nhà và bắt đầu xây dựng lại.

Thương Tử Tình ban đầu chỉ muốn giáo huấn Mẫn Du một chút. Cô ta muốn làm cho Mẫn Du biết khó mà lui hoặc tốt nhất vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt Dư Trạch. Kết quả là cô ta nào biết dù cho cô có làm cái gì thì Mẫn Du đều không bị ảnh hưởng đến.

Sau khi cô tự cho người điều tra mới biết được Lệ Viêm Trác trở thành chỗ dựa cho Mẫn Du mà hơn nữa Lệ Viêm Trác luôn là fan của Thịnh Hạ, anh ta vì Thịnh Hạ mà đầu tư quay cả bộ điện ảnh. Một Nhậm Ngạn Đông vừa đi thì lại xuất hiện một Lệ Viêm Trác.

Thương Tử Tình ngẫu nhiên biết thêm rằng Nhậm Ngạn Đông đối với Thịnh Hạ vẫn còn chưa chết tâm. Anh ta vẫn luôn theo đuổi Thịnh Hạ. Anh ta có thể vì mỹ nhân mà tình nguyện học dương cầm.

Nhậm Ngạn Đông nghe xong, hỏi Lệ Viêm Trác, "Hiện tại tình hình trên mạng như thế nào?"

Lệ Viêm Trác đem các thông tin các trang báo mạng giải trí nói cho Nhậm Ngạn Đông: "Thịnh Hạ dùng chân dẫm hai thuyền. sau khi cô ấy chia tay thì lập tức có lão bản Lệ Viêm Trác của Phẩm Ngu. Lệ Viêm Trác vì mỹ nhân này mà đặt làm một bộ phim điện ảnh. Bên kia cô ta cùng Lệ Viêm Trác ra mắt gia trưởng thì bên này cô ta cùng bạn trai cũ còn vươn tơ lòng." Kèm theo có vài đoạn video bị quay trộm.

Một đoạn trong video là ở nhà hàng. Trong đó anh ta cùng mẫu thân và Thịnh Hạ ăn cơm.

Một đoạn video khác theo dõi cùng tối đó, Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông ở một nhà hang khác ăn cơm. Người kế nhiệm Ngạn Đông còn đang nắm tay Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông hiểu rõ Thương Tử Tình muốn khơi gợi hiềm khích của anh cùng Lệ Viêm Trác.

Mặc dù kết quả của việc châm ngòi cuối cùng trở thanh gì thì thanh danh Thịnh Hạ cũng bị hao tổn.

Lệ Viêm Trác nói: "Hot search này khẳng định không thể đăng lên nên tôi đã tìm người xử lý tốt rồi. Tin tức khác tôi cũng cho triệt tiêu. Bên Thương Tử Tình thì cậu tính xử lý như thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ngày mai tôi sẽ tự mình thu thập cô ta." Ngừng lại một chút, anh nói: "Cảm tạ."

Kết thúc trò chuyện, anh hướng mắt nhìn đồng hồ, thời gian hiện tại đã 9 giờ.

Lúc này trên đường khá đông xe, một giao lộ mà trong mười lăm phút xe vẫn không nhúc nhích được.

Khi đến khu sảnh dưới lầu nhà ăn, Nhậm Ngạn Đông dừng xe nanh tín cho Thịnh Hạ:□anh tới rồi. □ vài phút qua đi, Thịnh Hạ cũng không trả lời. Khi 10 giờ rưỡi, Thịnh Hạ cùng các bạn học và giáo sư từ nhà hang đi ra tới.

Ngày mai bọn họ hẹn tiếp tục làm hạng mục và giáo sư dặn dò bọn họ sớm trở về nghỉ ngơi.

Sở Dần Hạo cùng Thịnh Hạ nói: "Anh đưa em về nhe, anh đã gọi xe rồi."

Thịnh Hạ: "Nhậm Ngạn Đông tới đón em."

Sở Dần Hạo cười khổ, bất đắc dĩ anh ta thừa nhận bản lĩnh thật là lì lợm la liếm như Ngạn Đông. Anh ta cũng có thể tham khảo một chút.

"Chờ anh một chút." Anh lấy từ ba lô ra một gói quà, "Sinh nhật vui vẻ."

Thịnh Hạ phản ứng chậm nửa nhịp, "Cảm ơn." Lại hỏi: "sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?"

"uhm." Anh nói: "anh cũng là Fan của em mà. Anh vô cùng vinh hạnh có thể tặng em quà trong ngày sinh nhật." sau khi nói xong, anh đem kéo khóa ba lô.

Thịnh Hạ thấy được trong túi của anh ta có rượu, đó là một nửa bình rượu vang đỏ trên bàn ăn, "Ở trong trường học anh cũng uống rượu à?" Cô thuận miệng hỏi một câu.

Sở Dần Hạo cười, anh cười biện minh mà không rõ thật giả, "tối nay anh trở về cần uống rượu để lấy thêm can đảm. Ngày mai anh sẽ bắt đầu theo đuổi em."

Thịnh Hạ: "......" Cô nói: "Xem ra anh thật đã say."

Sở Dần Hạo chỉ cười không nói, nói về món quà: "Cũng không biết em thích hay không, nhưng anh khẳng định em có thể dùng được."

Thịnh Hạ cảm giác đây là một quyển sách, "trước kia khi thực hiện hạng mục em đã nhắc tới một quyển sách sao?"

Sở Dần Hạo gật đầu, quyển sách này là phiên bản tiếng Anh mà trong nước không có bán. Vì vừa lúc ba anh đi công tác nước ngoài nên anh nhờ ba mang về.

Thịnh Hạ mở quà là sách mới có phảng phất mùi mực in. Quyển sách này không quý mà giá tương đương mấy chục

đồng tiền nhân dân tệ. Tuy nhiên giá trị không nhỏ, thể hiện tâm tư của anh tự tìm cho cô nên cô lần nữa cảm tạ.

Sở Dần Hạo không làm cô chậm thời gian mà phất tay từ biệt.

Thịnh Hạ đi hướng về bãi đỗ xe, cô đem gói quà đóng lại và kèm theo thư, cô vừa đi vừa nhìn.

Cô mới vừa đi vài bước thì di động không ngừng có âm thanh báo tin nanh của fans chúc mừng sinh nhật.

Hôm nay trong trang Weibo cô cũng chưa phát động tĩnh gì vì cô nghĩ do đã tuyên bố tạm thời cáo biệt sân khấu. Cô đã trở về nếp sinh hoạt học tập mà fans cũng ngại quấy rầy cô. Họ không nanh cho cô tin tức trước đó mà chờ tới tối mới đăng tin.

Cô sinh ra thời gian là ngày 22 vào buổi tối do bọn họ tự tra được trên mạng. Hơn nữa họ còn tra được thời gian đó cô ở Bắc Kinh, sao đó chuyển sang ở Thượng Hải nên họ đã mua 26 giây một video quảng cáo nhỏ để chúc cô 26 tuổi sinh nhật vui vẻ (cái này minh không biết edit thế nào nên đại khái thế ^-^)

Thịnh Hạ nhìn kỹ video được truyền trong trang Weibo mà phát hiện từ Bắc Kinh đến Thượng Hải biển quảng cáo này không giống nhau vể nội dung chúc mừng. Ở Thượng Hải câu chúc chính là ' thịnh thế bình hoa ' -sinh nhật vui vẻ, chúng tôi vẫn luôn bên cô.

Ở Bắc Kinh quảng cáo có nội dung: Thịnh thị tiểu công chúa -sinh nhật vui vẻ- Tam ca

Thịnh Hạ nhìn hai chữ tam ca này lại thấy có cảm giác như trở về lúc trước.

Cô đã bao lâu không xưng hô Nhậm Ngạn Đông? Hai chữ này phảng phất bỗng chốc xa lạ.

Tại bãi đỗ xe, Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho Lệ Viêm Trác, "Lệ Viêm Trác, cậu có bệnh sao? Cậu cứ phải muốn cạnh tranh với tôi cho được à?"

Lệ Viêm Trác cười, "Tôi là cho idol của mình lời chúc mừng sinh nhật. Anh thì là mừng sinh nhật tiểu công chúa của mình. Cả hai đâu xung đột gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Lệ Viêm Trác, cậu nhớ cho kỹ, cậu chọc tức tôi bao nhiêu lần! Tôi sớm muộn gì cùng cậu sẽ tính một lần!"

Khi anh lơ đãng nghiêng sườn mặt của mình nhìn thấy được Thịnh Hạ đang đi đến bên này thì liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông xuống xe, mở cửa xe, "gói gì vậy?" Anh nhìn thấy cô vẫn luôn vừa đi đường vừa luôn nhìn.

Thịnh Hạ: "Sở Dần Hạo đưa em quà sinh nhật."

Nhậm Ngạn Đông sau một lúc lâu không lên tiếng, chầm chậm đáp lời, "uhm."

Ngồi trên xe, Thịnh Hạ mở đèn trần xe. Cô tiếp tục ngắm quyển sách này nên Nhậm Ngạn Đông thỉnh thoảng nhìn sang cô, lại nhìn quà. Cuối cùng anh nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

trên đường trở về biệt thự, khi anh mở quảng cáo sinh nhật và nhắc nhở Thịnh Hạ, "Xem một chút đi."

Thịnh Hạ ngước mắt nhìn phía đoạn quảng cáo có bối cảnh là một cái đàn violon. Cô quay đầu lại nhìn anh, "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông chỉnh lại mái tóc dài của cô cho gọn. "...."

Thịnh Hạ nghiêm túc nghiên cứu nhìn mà ngẩng đầu phát hiện là đã về đến biệt thự của Nhậm Ngạn Đông, "Sao tới chỗ này?"

Nhậm Ngạn Đông: "Hiện tại thời gian mới 11 giờ hai mươi, rạng sáng mới là sinh nhật em."

Thịnh Hạ đẩy cửa xuống xe, Nhậm Ngạn Đông đi xuống sau cô. Cô không biết làm sao có công tắc ở đâu mà trong sân vườn nháy mắt ánh sáng phân tán làm rõ khung cảnh giống như một thế giới cổ tích.

Bên khu vực bể bơi có một cây đàn dương cầm ba chân. Nhậm Ngạn Đông chỉ cô ngồi ở ghế khu vực thanh bể bơi. Trên bàn có bày trí trái cây cô thích. Ngoài ra, rượu vang đỏvà bánh kem không kém phần tinh xảo.

Cô đang nhìn bánh kem thì tiếng đàn vang lên.

Thịnh Hạ ngẩng đầu nhìn thấy anh đã cởi áo khoát đi mà thay vào đó là trang phục áo sơmi trắng. Anh ngồi trước dương cầm màu đen mà nghiêm túc đàn bản nhạc chúc mừng sinh nhật cho cô.

Tiếng đàn mang theo âm hưởng cảm xúc trẻ con vang lên quanh quẩn giữa khuôn viên an tĩnh

Chương 44

Thịnh Hạ thưởng thức khúc đàn sinh nhật tuy rằng có sai vài nhịp. Đây là lần thứ ba Nhậm Ngạn Đông chúc mừng sinh nhật cùng cô.

Lần đầu tiên là khi bọn họ mới vừa yêu nhau mấy tháng. Đến sinh nhật, cô nói ' tam ca, anh xem anh đã quên mừng sinh nhật nhiều lần rồi. Cô vô tâm nói ra lại khiến cho anh ghi tạc trong lòng.

Năm ấy trước hôm sinh nhật mấy ngày, anh mang theo cô trên máy bay tư nhân bay qua các nước đông bán cầu để cô chọn một nơi mà mình thích. Sau đến hôm sinh nhật anh tiếp tục bay tiếp đến tòa nhà văn phòng mình.

Sau đó cô mới biết được, anh đã xin phép có đường hàng không ưu tiên để có hành trình bay này đền bù những lần anh lỡ bỏ quên sinh nhật cô.

Bọn họ bay từ đông bán cầu theo hướng tây dừng lại ở hai tòa thành vào ngày đó đều là 22.11. Bọn họ một đường tranh thủ thời gian bay mà dừng lại vào đúng ngày 22.

Cô ở trên phi cơ tổng cộng ăn mười mấy cái bánh kem để bù cho bao lần ước nguyện.

Cuối cùng, bọn họ ở tây bán cầu tọa dừng tại một tòa thành lúc ấy là kết thúc 22 chuẩn bị sang ngày 23.

Trong lúc toàn bộ nhân viên phi cơ còn có anh tuy rằng lời nói không nhiều lắm ngoài trừ đáp lời cô. Phần lớn thời gian anh bận xử lý công việc thế nhưng cô lại chưa từng thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Sinh nhật năm trước, thời gian đó bọn họ đều bận vì lịch làm việc không trùng nhau. Anh ở Bắc bán cầu, cô ở nam bán cầu.

Sinh nhật ngày đó, cô đang diễn đàn violon và đang quay hình lại đều được anh lưu giữ hết.

Món quà chính là đoạn quảng cáo chúc mừng sinh nhật có kèm đoạn video bối cảnh đàn violon của cô.

Một đoạn đầu nhàn vừa xong, Nhậm Ngạn Đông chưa đứng dậy, Thịnh Hạ cho rằng anh muốn đàn một đoạn nhạc khác nhưng cô không nghĩ tới anh có thể đàn thêm lần thứ hai.

Gió đêm khuya đầu mùa đông khá rét lạnh, Thịnh Hạ ôm áo gió thật chặt. Khi một trận gió thổi qua làm cho nước bể bơi thủy không ngừng gợn song. Ánh sáng đèn ánh xuống hồ bơi làm cho cảnh sắc cũng nháy mắt trở nên tán loạn.

Cô ngồi ở chỗ này ngẫu nhiên tự hồi tưởng về ký ức truước đây. Cô cũng cảm giác cái rét lạnh tại chỗ này mà vừa nhìn anh bơi lội. Cô cảm giác chân lạnh thì liền dùng khăn

tắm bao quanh, anh thì sau khi lên bờ lại dùng khăn tắm từ trên đùi cô để lau mặt.

Trong lúc luyện thi thạc sĩ, trời trong nắng ấm, cô lười biếng dựa đầu trên bàn mà anh thì đang đứng ở khu vực hành lang ngoài lầu hai giúp cô soạn đề thi.

Sau đó, anh bồi cô ở trong sân làm bài. Khi cô nói đáp án đề mục nào thì anh phụ trách điền vào.

Khúc nhạc vừa kết thúc, Thịnh Hạ cũng từ hồi ức thoát ra.

Nhậm Ngạn Đông cầm áo khoát đang đặt trên ghế mà đi đến bên Thịnh Hạ. Anh đem áo gió đắp phía sau lưng ghế của cô đang ngồi và thuận tiệng ngồi bên cạnh.

"khúc nhạc này anh luyện bao lâu?" Thịnh Hạ ăn một ngụm bánh kem.

Nhậm Ngạn Đông, "gần một tháng nhưng vẫn là không trôi chảy lắm." Không biết là vì anh khẩn trương làm cho đàn bị sai nhịp. Khi anh đàn lần thứ hai cũng không được hoàn mỹ.

Thịnh Hạ: "Cũng không tệ lắm." Cô ăn miến bánh kem vị anh đào có chút vị bơ trong kem.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "Bánh kem không tệ đúng không?"

"Đều không tồi."

"Cảm ơn." Anh chính thức đáp lời cô.

Tuy rằng khúc nhạc khá đơn giản nhưng cái loại cảm giác vui vẻ khi bản thân vừa hoàn thành thật khác lạ không dễ gì lĩnh hội được.

Thịnh Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu đối diện với anh: "Trong khoảng thời gian này anh có mệt không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Còn tạm ổn. Trước kia anh đuổi theo em vòng quanh thế giới giờ hiện tại chỉ là ở Bắc Kinh." Một năm rưỡi trước, hết nửa thời gian nghỉ ngơi của anh đều tranh thủ lúc ngồi trên máy bay.

Thịnh Hạ ngạc nhiên mãi đến một lúc sau đó cô chưa lên tiếng. Cô ngẫm nghĩ những lần đó đều là anh đi gặp cô sau khi anh bay một chặn đường dài đến.

Trừ ngày đầu tiên bọn họ yêu nhau là do cô chủ động tỏ tình, còn lại đều là anh làm hết. Anh đã từng hứa hẹn và thật ra tất cả đều được thực hiện.

Vì cô không muốn ăn bơ trong thời điểm tối muộn sẽ béo phì nên cuối cùng cô múc một muỗng nhỏ cho vào trong miệng. Tuy rằng bánh nhìn không tinh xảo nhưng vị ngọt thanh không ngán.

Nhậm Ngạn Đông hướng mắt nhìn đồng hồ thời gian đã đến rạng sáng. Anh cởi đồng hồ ra mà choàng sang tay Thịnh Hạ. Anh đem đồng hồ tròng lên trên cổ tay cổ tay cô.

Thịnh Hạ theo bản năng giật tay về nhưng Nhậm Ngạn Đông bắt lấy không cho cô động đậy, "Sinh nhật vui vẻ."

Anh dùng sức ấn tay cô vào trong vị trí ngực anh: "Chỉ có em, không tồn tại bất cứ ai hết."

Thịnh Hạ bỗng nhiên quay mặt đi không them nhìn anh. Lúc này không gian có nước bể bơi phản chiếu hình ảnh đàn dương cầm và ở một góc xa xôi có thêm hình ảnh bầu trời với vài ngôi sao, một mặt hồ bình tĩnh và một khuôn viên sân vườn yên tĩnh.

Cũng không biết là hô hấp rối loạn của ai với ai, cả hai rõ ràng có thể nghe được.

Cách trong chốc lát, Nhậm Ngạn Đông mới bắt lấy đồng hồ lại mà tự mình đeo vào.

Thời gian không còn sớm, anh đưa Thịnh Hạ về nhà.

Nhậm Ngạn Đông cầm lấy bánh kem, hỏi cô còn muốn ăn không, Thịnh Hạ lắc đầu, "Ăn không nổi." Nhậm Ngạn Đông đem phần dư của bánh kem mà ăn hết.

Trước khi lên xe, Nhậm Ngạn Đông lấy ra một món quà từ cốp xe. Món quà rất nhỏ mà anh sợ cô không cần nên liền trực tiếp mở ra mang đến.

Thịnh Hạ chợt sửng sốt do quà giống y như của Sở Dần Hạo, sách tài chính phiên bản tiếng Anh.

Đêm đó, cô cùng Nhậm Ngạn Đông nói chuyện về vài vấn đề trong hạng mục và anh có đề cập đến quyển sách này có kiến thức được tường thuật giảng giải rất kỹ càng tỉ mỉ, các tình huống thực tế cũng khá kinh điển.

Sau đó anh nanh tin qua lại với cô có nhắc thêm tên quyển sách này. Cô đem các vấn đề nan giải nói một lần nữa cho Sở Dần Hạo nghe trong lúc vô tình cô cũng nói đến nó lần nữa.

Cô không nghĩ tới bọn họ đều cùng dùng quyển sách này làm quà cho cô.

Khó trách cô nói quyển sách kia là quà của Sở Dần Hạo lại khiến anh trầm mặc một hồi lâu mới phản ứng bằng thanh âm nhẹ nhàng 'uhm'.

Nhậm Ngạn Đông bị trùng quà tặng năm nay cho cô. Anh đoán chừng bản thân mình cùng Lệ Viêm Trác và Sở Dần Hạo quả thật tương khắc số mệnh mà.

Thịnh Hạ tiếp nhận quà, "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông tiến lên vài bước, nhẹ nhàng ôm cô, "Về sau em đem nó sang đọc cùng với anh." Anh nhanh chóng buông cô ra và kéo cô vào cửa xe đã mở sẵn.

Đêm khuya không khí nơi thành thị không còn huyên náo mà rất bình yên như chìm vào giấc ngủ.

Thịnh Hạ bận cả một ngày nên cũng khá mệt ngay lúc này. Cô tựa lưng vào ghế ngồi mà nhắm mí mắt thư giãn.

Khi đang chờ đèn đỏ Nhậm Ngạn Đông thả ghế phụ chỉnh ngã nhẹ, "Ngủ một lát đi, khi tới rồi anh kêu em."

Khi anh chở Thịnh Hạ về đến đã là khuya nên anh về đến nhà mình liền sang thư phòng xem tin tức giải trí liên quan

đến Thịnh Hạ. Tin tức này càng ngày càng nghiêm trọng.

Mẫn Du đứng ngồi không yên cũng gọi điện thoại cho anh. Cô hỏi anh rốt cuộc có ý gì, làm sao còn không xử lý tin tức trên mạng nữa?

"Nhậm Ngạn Đông, cả tối nay cậu bận gì! Cậu còn phải chờ tới năm nào nữa?"

Nếu không phải anh ngàn vạn lần dặn dò để anh xử lý Thương Tử Tình thì cô đã sớm nhờ quan hệ người nhà mà tự giải quyết. Mặc kệ cuối cùng cô phải chịu thua theo cha mẹ .

Nhậm Ngạn Đông: "đang xử lý." Trực tiếp cúp điện thoại.

Trước đó anh có nói Hướng thư ký không được dùng official weibo của công ty nữa. Tối nay anh thế nhưng lại lần nữa hỏi mật mã của nó để tuyên bố trên official weibo...

Nửa giờ sau, Nhậm Ngạn Đông nhìn lại hot search mình vừa hành động đẩy thành vị trí nhất. Anh gọi điện thoại cho Hướng thư ký để phân phó nói: "Khi nào Thương Tử Tình chủ động nhận sai thì hot search này mới được triệt."

Hướng thư ký: "Vạn nhất nếu ngày mai Thương Tử Tình không chịu thừa nhận thì sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cô ta không dám."

Sáng sớm hôm sau Thịnh Hạ vừa nhìn thấy hot search thì ánh mắt cô thoáng hoảng hốt một chút những tưởng mình còn trong giấc mộng.

Nhậm Ngạn Đông tag vào official weibo của Viễn Đông đã phát một dòng nanh để thanh minh và hơn nữa là chữ viết tay của anh.

Các bình luận dưới có một nửa là thảo luận chữ viết đẹp. Ho đánh giá chữ viết tựa như ánh mắt sắc bén và mang theo lãnh ngạo của anh.

Thịnh Hạ nghiêm túc nhìn mỗi một chữ chính văn công bố thanh minh:

"Một, tôi cùng Lệ Viêm Trác rõ ràng là đều quen biết Thịnh Hạ. Tôi thân với cô ấy 26 năm trong khi Lệ Viêm Trác chỉ có 21 năm quen biết. Ngày đó Thịnh Hạ cùng Lệ Viêm Trác gặp mặt ăn cơm cùng bá mẫu anh ta và chính tôi lái xe đưa Thịnh Hạ đến. Thật là có người bụng dạ khó lường giả danh vì sao lại không dám ra mặt công bố video bằng weibo nhỉ?

Hai, xét về thân thế tôi cũng là cổ đông của điện ảnh Phẩm Ngu.

Ba, chúng tôi chia tay là vì mâu thuẫn tính cách cả hai và chúng tôi đều đang nỗ lực duy trì đoạn tình cảm này bởi tôi hy vọng tôi có thể dùng quãng đời còn lại để đi cùng đường với cô ấy. Về vấn đề tình cảm cá nhân thì tôi không hề muốn cưỡng ép.

Bốn, tình thế này tôi minh bạch việc ai đó đâm sau lưng gây sóng gió. Họ biến từ không thành có, ác ý bôi đen, tùy ý trả thù thì kỳ thật người đó nên tự biết tôi không quá khờ.

Năm, tôi mặc kệ ngươi ấy là ' giáo thảo ' hoặc là lớp trưởng, hay là minh tinh điện ảnh, là tiểu công chúa nhà ai. Người đó dám công khai kế hoạch bôi đen Thịnh Hạ thì nội trong mười hai giờ tiếp theo tôi hy vọng có thể thấy một lời xin lỗi công khai!

Nhậm Ngạn Đông"

Vừa rạng sáng 23.11 Thịnh Hạ một hồi lâu sau khi xem xong cô mới bình phục.

Nhậm Ngạn Đông không thích nhất chính là làm to chuyện.

Tuy thế mà trong một năm vừa rồi anh đã cao hứng rất nhiều lần,. Từ chuyện anh công khai tình yêu bằng cách tag Weibo Chu Minh Khiêm đến chuyện lúc này đây anh đăng một cái tin trên hot search.

Trong một lúc sau, Thịnh Hạ gọi điện thoại cho Nhậm Ngạn Đông mà bên kia mau chóng tiếp nghe, "Tỉnh dậy rồi à?"

Thịnh Hạ không đáp hỏi lại: "anh biết là ai sao?"

"Ngoài trừ Thương Tử Tình thì còn ai vào đây?" Nhậm Ngạn Đông mới từ bể bơi bước lên nên không vội vào nhà. Anh ngồi xuống bên thành hồ mà nói tiếp: "Anh đã điều tra ra cô ta."

Thịnh Hạ: "Lén giải quyết chu toàn. Anh làm như vậy không chừng lại có thể ảnh hưởng giá cổ phiếu."

Nhậm Ngạn Đông: "Sẽ không." Anh thúc giục cô: "Ngươi lên đi học đi, mặt khác không cần ngươi nhọc long của Viễn Đông."

Cô đang nói thì có tin nanh báo vào máy của anh.

"cúp máy đi, buổi tối anh sang đón em."

Nhậm Ngạn Đông mở di động xem tin nanh □ hà tất cá chết lưới rách? □

Nhậm Ngạn Đông hồi đáp: □ cô ở bên Dư Trạch khá lâu nên lời nói không khác nhau nhỉ, cá chết lưới rách? Có phải đang tự nói mình không? □

Thương Tử Tình không nghĩ tới ngày đó Nhậm Ngạn Đông tự lái xe đưa Thịnh Hạ đến. Cô ta chỉ ý định theo dõi tại nhà hàng. Chuyện Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ ở trên đường nắm tay nhau là cô ta thấy được trong tình cảnh cô ta đang trên xe dạo quanh vì tâm tình không thoải mái do mới cùng Dư Trạch sau khi ăn cơm xong có tranh cãi chút. Sau đó cô ta tình cờ thấy được Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ ở ven đường nắm tay đi chung nhưng lúc ấy ô tô lướt nhanh qua và cô ta cũng chưa kịp quay video lại.

Ban đầu Nhậm Ngạn Đông đã phát tin thanh minh kia cũng chưa làm cô có ý định thừa nhận. Tuy nhiên sau đó bên giám đốc nhà hàng cùng người đại diện của cô gọi điện thoại bảo chuyện Nhậm Ngạn Đông thông qua tổng giám đốc mà tra được là ai lấy đoạn video của nhà hang.

Buổi sáng hôm nay, Hướng thư ký tiếp tục gửi một phong thư cho người đại diện của Thương Tử Tình. Bên trong thư có vài tấm hình chứng cứ đều chỉ hướng bất lợi cho cô ta.

Thương Tử Tình mang theo khẩu khí không khuất phục mà lấy ra át chủ bài cuối cùng: “Nhậm tổng, lấy danh dự của ông nội của để chúng ta nói chuyện giao dịch trao đổi thì thế nào? ”

Nhậm Ngạn Đông suy nghĩ một lát, “trao đổi gì? ”

Thương Tử Tình: “tôi đưa cho anh một quyển truyện tranh của Thịnh Hạ vẽ nội dung về anh. Sau đó tôi không cần công khai xin lỗi và xóa bỏ toàn bộ hiềm khích trước đây. Dù sao tôi có nhiều nhược điểm đều nằm trong tay anh thì tôi cũng không dám làm khó dễ đến Thịnh Hạ. ”

Tin nanh cho Nhậm Ngạn Đông đã lâu mà chưa thấy đáp trả, Thương Tử Tình trong lòng mơ hồ cảm thấy thật bất an. Sau đó di động báo có tin nanh nên cô nhẹ nhàng thở ra. Nhưng tin nanh là của người đại diện gửi đến “cô quá hồ đồ a, cô nói cô có truyện tranh gì chứ a! Cô còn ngại mình làm loạn chưa đủ a? ”

Thương Tử Tình ngốc trong một lúc rồi nhanh chóng mở mạng xem hot search đứng nhất mà cảm thấy choáng váng cả đầu.

Nhậm Ngạn Đông một lần nữa biên tập thêm một phần thanh minh:

Khác, người nào đó tốt nhất đang trộm lấy truyện tranh của Thịnh Hạ thì cũng trong vòng mười hai giờ trả lại hoàn chỉnh.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 45

Di động Nhậm Ngạn Đông đều trong trạng thái sắp bị nỗ vì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên không ngừng mà anh cũng chẳng quản. Sau khi vận động, anh đi tắm và thong thả ung dung thay quần áo.

Anh đã gần một năm nay không mua thêm quần áo. Trang phục anh mặc từ trước đến giờ đều do Thịnh Hạ mua cho anh.

Lúc này di động lại vang lên báo tin nhắn của Mẫn Du.

Mẫn Du vẫn luôn cho rằng Nhậm Ngạn Đông âm thầm xử lý Thương Tử Tình. Cô nào biết anh sẽ dùng phương thức công khai không để cô ta có lối thoát. Anh không ngừng dồn Thương Tử Tình và cả bản thân anh không có đường lui.

Cái tin được viết bằng tay như một lệnh phát ra không thể thu hồi.

Cho tới nay chưa từng có ai chủ động thừa nhận việc mình bị bôi đen mặc dù có một số đại gia tự hiểu rõ nhưng họ chỉ cần không để bản thân mình lâm vào tình cảnh ván đã đóng thuyền thì cơ bản tin tức dù cho nổi bật cũng sẽ tự chìm dần.

Cái chuyện chủ động thừa nhận này cơ bản là tương đương chuyện anh tự hủy tiền đồ bản thân mình.

Chiêu này anh đúng là tung một đòn khá tàn nhẫn và quyết tuyệt. Anh cũng làm cho cô thật hả giận, đương nhiên đồng thời việc trả giá trong giới của bọn anh cũng không giống bình thường. Đại khái chỉ có Nhậm Ngạn Đông có đủ bản lĩnh và tự tin để làm như vậy.

Trong lúc này bên Thương Tử Tình nếu cô ta chủ động xin lỗi và thừa nhận chuyện cô ta bôi đen Thịnh Hạ thì đồng nghĩa với chuyện cô ta mất hết tất cả những gì tự mình gầy dựng và hoàn toàn bị đóng băng.

Ngoài ra, Thương Tử Tình bởi vì có bối cảnh và tài nguyên người nhà cùng trong giới tài chính nên sao cô ta sẽ dễ dàng từ bỏ giới nghệ sĩ được? Người đại diện của cô ta cũng tuyệt không bảo đảm chuyện này.

Hiện tại điểm mâu thuẫn chính là Nhậm Ngạn Đông không thoái nhượng và bên nhà Thương Tử Tình cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Nhưng nếu không ai thừa nhận chuyện bôi đen Thịnh Hạ hoặc có lẽ chuyển hướng người khác lợi dụng, lời thanh minh của Nhậm Ngạn Đông là chỉ để lăng xê Thịnh Hạ. Cốt truyện có thể bị xoay ngược lại sẽ thành đặc biệt bất lợi đối với Thịnh Hạ. Nhậm Ngạn Đông cũng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Vậy ý nghĩa trong hành động của anh là đã chuẩn bị sẵn biện pháp làm Thương Tử Tình chủ động thừa nhận.

Mà chuyện có thể khiến Thương Tử Tình ngoan ngoãn nghe lời thì tuyệt không phải những chứng cứ hãm hại Thịnh Hạ bởi vì người đại diện của cô ta khẳng định cũng sẽ nghĩ cách triệt những cái đó.

Cô đại khái đều có thể nghĩ đến chỗ dựa của Thương Tử Tình đã chuẩn bị kịch bản đề phòng rồi:

□ có vài người cũng có hiềm khích với Thương Tử Tình mà muốn nhân dịp này trả thù cô ta. Chuyện họ mượn sự việc của Thịnh Hạ mà cùng lúc vu oan trên người Thương Tử Tình.

Đến chuyện truyện tranh này cũng là không tồn tại, chỉ là Thương Tử Tình trước đó từng nhắc tới truyện tranh mà nên có thể bị người ta lợi dụng. □

Nếu cô không đoán sai thì Thương Tử Tình sẽ liên hệ Nhậm Ngạn Đông bằng một số điện thoại khác để có chuyện thì dễ thoái thác.

Cuối cùng chuyện có thể làm Thương Tử Tình chủ động xin lỗi thì khẳng định chỉ có lý do duy nhất là vì lợi ích tập đoàn Thương gia vì nếu họ gặp phải nguy cơ gì thì cô ra làm sao có thể tiếp tục tồn tại trong giới nghệ sĩ này được?

Tuy nhiên thực lực tập đoàn Thương gia cũng không phải dễ bị khinh thường.

Mẫn Du băn khoăn là: "Vì chuyện Thương Tử Tình mà cậu đem cược cả đại thương nghiệp lâm vào rủi ro vậy thì có đáng giá hay không?"

Nhậm Ngạn Đông lấy đồng hồ và áo khoát rồi đi xuống lầu, anh lúc này mới nói chuyện: "Cảnh cáo thì đối với cô ta đã không tác dụng, cô nghĩ xem cô ta có nhớ lâu không?"

Anh đã cảnh cáo cô hai lần. Lần trước cô ta đã được cảnh cáo mà chủ động hứa hẹn dừng tay. Sau dó các hoạt động của cô ta cũng vì anh nễ mặt ba cô ta mà cũng chưa cản trở gì.

Anh cũng cho rằng thật sự cô ta sẽ tự giữ lời hứa mà không gây sự với Thịnh Hạ. Nhưng thời gian chưa qua bao lâu mà cô ta lại bắt đầu quên cái đau của vết sẹo.

"Đối với người như vậy thì không cần thiết mềm lòng."

Mẫn Du lo lắng: "Thương gia lão gia tử bên kia thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi đã vì nễ mặt thân tình với thương lão gia tử mà cho Thương Tử Tình cơ hội ăn năn để công khai xin lỗi. Tôi sẽ coi như bỏ qua chuyện cũ, sẽ không liên lụy đến mối quan hệt làm ăn với Thương gia. Bằng không tôi không thể bảo đảm."

Mẫn Du không hy vọng anh vì cô hoặc là vì Thịnh Hạ mà liên lụy đến ích lợi của tập đoàn Viễn Đông.

Việc này xét đến cùng là nguyên nhân từ cô mà thành. Cô cũng vừa từ Lệ Viêm Trác mà biết chuyện anh cùng Lệ Viêm Trác hợp tác với điều kiện duy nhất Lệ Viêm Trác chiếu cố cô trong giới giải trí. Anh ta phải đảm bảo không có người khi dễ họ.

Cô và Thẩm Lăng, Ngạn Đông vô luận năm tháng qua đi đối với bọn họ dù cho đôi lúc có tranh cãi ồn ào thậm chí không vừa mắt thì tình nghĩa của cả ba người cũng sẽ không thay đổi, có thể là cùng hợp lực xử tiểu nhân.

"Nếu cậu là vì theo đuổi Thịnh Hạ đến không màng tất cả thì có thật cậu cũng bất chấp không cần gì dù cho tình cảnh cậu và Thịnh Hạ bây giờ còn chưa đến đâu sao? Nhưng đối với Thịnh Hạ dù là trước kia hay hiện tại thì nó đều sẽ đặt mình vào hoàn cảnh của cậu còn có gánh nặng lo cho Viễn Đông."

Cô khuyên anh: "Mặc kệ là vì tôi hay còn là vì Thịnh Hạ, cậu nên chỉ xả giận một chút mà nên nghĩ cho ích lợi của Viễn Đông. Chuyện này rốt cuộc còn có ảnh hưởng đến hang vạn nhân viện tập đoàn Viễn Đông. Phía sau họ là hang vạn gia đình phụ thuộc theo. Họ bị trực tiếp ảnh hưởng vì các khoản vay mua nhà, xe do thất nghiệp. Cậu đừng xử trí theo cảm tính."

Nhậm Ngạn Đông đã bao nhiêu năm không nghe được Mẫn Du nói một lần nhiều mà nghiêm túc đến vậy khiến anh cười nói: "thật là giác ngộ cao thâm."

Mẫn Du: "....."

Hôm nay, cô nhịn anh nên không thèm tính toán tranh cãi làm gì.

Nhậm Ngạn Đông cũng không nói đùa thêm. Anh ngồi trên xe nhìn phía cửa sổ xe đang hạ xuống một chút để

hưởng gió lạnh thổi vào làm cho tâm tình bình ổn, anh nói tiếp theo: "Tôi làm việc đoản hậu vậy sao?"

Mẫn Du không lên tiếng mà ngẫm nghĩ trước kia anh đúng là thận trọng từng bước và có mưu tính sâu xa, nhưng hiện tại ai biết được. Chuyện học dương cầm anh còn có thể thử thì tư duy có còn bình thường không?

Nhậm Ngạn Đông: "khi tháng tư kết thúc quay phim Thịnh Hạ đã nói cho tôi nghe chuyện Thương Tử Tình lại đi tìm cô gây phiền toái."

Lúc ấy anh liền bắt đầu suy nghĩe đối sách với tính cách Thương Tử Tình. Cô ta sẽ không lương thiện mà suy nghĩ cho ai, có thể ngày nào đó trả thù vì cá nhân.

Anh vừa chỉ nghĩ ra đối sách về chuyện Lệ Viêm Trác chiếu cố Mẫn Du bởi vì anh còn phải đối phó Dư Trạch và Thương gia. Tuy nhiên Thương gia đối Dư Trạch chỉ khoanh tay đứng nhìn mới là chuyện tốt nhất vì nếu họ ra sức giúp đỡ cậu ta thì anh tất nhiên cũng sẽ không dễ nói chuyện.

Mẫn Du không nghĩ đến tình hình Dư Trạch là do tự cậu ta gây nên, "Xử lý Dư Trạch cũng không có ích lợi chi mà chỉ làm cho Sở Đổng đứng giữa thành ngư ông đắc lợi, cậu nói xem cậu đã suy tính kỹ gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Lời nói này không đúng. Chuyện này là thành lập quan hệ thương mại lâu dài. Về sau tôi có việc cần thì chỉ một cuộc điện thoại cho sở đổng, ông ấy sẽ tận tâm tận lực giúp. Khi ông ấy có hạng mục tốt sẽ nghĩ đến tôi

trước. Thương nhân tuy rằng không phải là người thiện lương nhưng đạo lý có qua có lại vẫn được xem trọng."

Anh biết Dư Trạch là cấm kỵ với Mẫn Du nên anh không nói thêm. Anh nói tiếp chuyện Thương Tử Tình.

"Tôi tự đăng lời giải thích để trực tiếp nhắm đến Thương gia. Tôi tất nhiên cũng đâu bệnh mà hành động theo tình cảm không lý trí. Cô biết rõ Viễn Đông không phải của một người, chẳng lẽ bản thân tôi không biết sao?"

Mẫn Du bị nghẹn đến cạn lời, chỉ có thể đáp bằng hai tiếng' ha hả '.

Nhậm Ngạn Đông: "Sau khi tôi cùng Thịnh Hạ yêu nhau, tôi luôn suy nghĩ đặt ích lợi của Viễn Đông cùng Thịnh Hạ ưu tiên hàng đầu." Nhưng anh cũng có nhiều khi vẫn quên mất Thịnh Hạ.

Anh dừng lại một chút, tiếp tục trầm giọng nói: "Tựa như cô nói, Viễn Đông không phải của một người, không phải tôi muốn như thế nào thì thành như thế đó."

Tựa như lần đó Dư Trạch ngáng chân, bên các công ty con ở Thiên Tân và Thượng Hải bị gián đoạn nguồ cung ứng và giá cổ phiếu công ty giảm. Tình huống không hề sáng sủa, từ cấp quản lý đến công nhân viên chức bình thường ở các phân xưởng còn sốt ruột chẳng khác gì anh.

Trong nhiều năm trên thương trường, anh tự rút ra suy nghĩ người lãnh đạo đối với một công ty có ý nghĩa quan

trọng thế nào và sự bất đồng giữa cấp lãnh đạo cùng quản lý ảnh hưởng trực tiếp làm sao.

Có khi một quyết sách sai lầm của người lãnh đạo có thể dẫn đến phá sản.

Động thái đăng dòng tin nanh giải thích này có thể làm cho trong thời gian ngắn giá cổ phiếu Viễn Đông dao động nhỏ. Anh đoán chiều dao động là tốc độ tang dần dù cho trước đó ảnh hưởng từ thiếu nguồn cung ứng lớn.

"Tôi sẽ không lấy vận mệnh công ty ra cược chỉ để Thịnh Hạ vui. Hành động đó ngược lại làm cho cô ấy thêm áp lực. Tôi không ngu xuẩn đến mức như vậy."

Mẫn Du nghe xong thì trong lòng nhẹ nhàng không ít, "Như vậy tốt." Cô cũng không hy vọng Thịnh Hạ có thêm gánh nặng tình cảm chỉ vì Thịnh Hạ khẳng định sẽ tự trách mình làm ảnh hưởng đến Viễn Đông,.

Nhậm Ngạn Đông đem cánh tay dựa trên cửa sổ xe hưởng gió lạnh sáng sớm thổi vào mặt mà tự thấy có thứ cảm giác đau khó tả.

Anh khó giải thích được: "tôi không muốn chia tay với Thịnh Hạ. Tôi chắc chắc sẽ làm được."

Anh vẫn không thể hiện thái độ đề phòng Thương Tử Tình sẽ để bụng chuyện anh ra mặt mà sau này ngán chân những việc hay con người liên quan đến Thịnh Hạ. Về sau cô ta có thể không ngừng dẫm chân vào các hoạt động của Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông mới vừa kết thúc trò chuyện cùng Mẫn Du thì bên mẹ anh gọi điện thoại đến.

Nhậm phu nhân mở miệng liền hỏi: "con cùng Hạ Hạ rốt cuộc là tình huống như thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "con đang theo đuổi cô ấy." Với chuyện tình cảnh anh không muốn nhiều lời mà trực tiếp hỏi mẫu thân, "Mẹ, có chuyện gì?"

Nhậm phu nhân thở dài: "Còn có thể chuyện gì? Thương gia lão gia tử nhờ người tìm ba con để hy vọng ngầm giải quyết. Bọn họ hứa sẽ giáo huấn lại Thương Tử Tình cho tốt."

Nhậm Ngạn Đông từ chối: "Ngoài trừ cô ta công khai xin lỗi thì con không thương lượng cái khác. Lần trước con đã ra chuông cảnh báo thế mà bọn họ không để tâm. Con đoán không chừng người một nhà bọn họ còn cảm thấy Thương Tử Tình đang bị ủy khuất, thế nên sao con phải giải quyết trong âm thầm?"

Anh sợ cha mẹ bị kẹt ở giữa "Mẹ, mẹ nói ba và con đã đoạn tuyệt quan hệ vì ba mẹ thuyết phục con không thành công. Con không nghe lời nên ba mẹ tức giận từ mặt con."

Nhậm mụ mụ: "......"

Hoãn vài giây, "mẹ nghĩ kỹ thật muốn cùng con đoạn tuyệt quan hệ. Lúc trước ta thật sự không nên sinh con."

Nhậm Ngạn Đông: "......." anh cạn lời chỉ có thể nhìn bên ngoài xe.

Sau khi anh cùng mẫu thân nói chuyện điện thoại xong, Nhậm Ngạn Đông tắt điện thoại, miễn tiếp nhận các cuộc điện thoại hay tin nanh hỏi thăm gì của bạn bè.

Kết thúc hội nghị sáng nay, Hướng thư ký báo cáo giá cổ phiếu tập đoàn đều bình thường, giao dịch cũng không có gì dị thường. Nhậm Ngạn Đông gật đầu, ý bảo cô cứ tiếp tục làm việc.

Hướng thư ký trước khi rời đi hỏi thêm: "Nếu trước hai tiếng chiều nay Thương Tử Tình vẫn không xin lỗi, vậy tiếp theo nên làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Chuyện còn lại để Sở Đổng xử lý."

Hướng thư ký hiểu rõ Nhậm Ngạn Đông cùng Sở Đổng đã dự tính qua trước.

Trước khi kết thúc mười hai tiếng, Hướng thư ký nhận được một phong thư nặc danh đưa đến trước sảnh gửi cho Nhậm Ngạn Đông ghi chú: Truyện tranh.

Trong vòng một phút đồng hồ cũng không dám trì hoãn, tiếp tân chạy nhanh đưa cho Hướng thư ký.

Đến phút cuối cùng, Thương Tử Tình đã phát một động thái xin lỗi, cũng là hình ảnh chữ viết tay. Khi hình ảnh thư tay được nhìn qua chính là nội dung lời nói thành khẩn, ăn năn, tự mình kiểm điểm.

Trong vòng mười phút sau hình ảnh thư tay, mọi tin tức tìm kiến như bùng nổ.

Bức thư xin lỗi này được người đại diện của Thương Tử Tình viết và cô ta dùng Weibo đăng trích dẫn.

Người đại diện chỉ có thể thở dài khi nhìn thấy Thương Tử Tình từ toilet đi ra với đôi mắt đỏ bừng vì cô ta đã uất ức kìm nén trong cả buổi sáng.

Người đại diện ban đầu cho rằng Thương gia sẽ xử lý tình hình mà nào biết cuối cùng sự việc lại thành ra khác với kết quả họ mong muốn.

Mặc dù thương lão gia tử, thúc bá và cô cô đau lòng cho cháu gái Thương Tử Tình nhưng bọn họ đều không dám manh động.

Thái độ của bọn họ không hy vọng bởi vì hành vi cá nhân của Thương Tử Tình làm liên lụy đến ích lợi thương nghiệp của tập đoàn vì bọn họ hiểu tính Nhậm Ngạn Đông nói là làm.

Hiện giờ việc này thật sự như bứt dây động rừng.

Ngày thường thương lão gia tử vô điều kiện hỗ trợ phát triển sự nghiệp của Thương Tử Tình trong giới giải trí. Ông tận lực dùng mọi tài nguyên tài trợ cô ta dù người trong nhà đã từng kín đáo phê bình nhưng vì họ còn ngại cho tâm tình lão gia tử nên không dám nhiều lời.

Nhưng Thương Tử Tình không hiểu chuyện còn làm trời làm đất nên bọn họ sẽ không dung túng nữa.

Cuối cùng, vì người trong nhà tạo áp lực cô ta chỉ có thể lựa chọn xin lỗi để bảo đảm an toàn cho ích lợi của tập đoàn.

Người đại diện vỗ bả vai cô ta, "Cô hãy bình tĩnh và bớt buồn. Cô cố gắng chờ chuyện này từ từ qua đi thì sẽ không có gì ảnh hưởng."

Nhậm Ngạn Đông đơn giản chỉ giết gà dọa khỉ để không ai làm khó dễ Thịnh Hạ.

Thương Tử Tình bực bội, hút một điếu thuốc, "Tôi cũng không tin Ngạn Đông sẽ có thể che chở Thịnh Hạ cả đời!"

Người đại diện: "Dù sao chúng ta về sau đừng trêu chọc Thịnh Hạ nữa. Chúng ta không cần thiết tự tìm cái khó cho mình." Thương Tử Tình vừa nhã khói thuốc vừa cười lạnh một tiếng.

Trên mạng, chuyện Nhậm Ngạn Đông đăng lời giải thích đã lắng từ từ, chỉ còn lời xin lỗi của Thương Tử Tình là hot search. Lúc sau Nhậm Ngạn Đông không chú ý những tìn tức kia mà bắt đầu xem truyện tranh của Thịnh Hạ.

Trang đầu là hình ảnh vẽ bọn họ gặp nhau tại sân bay. Nội dung vẽ hình ảnh một bóng dáng anh và một phiên bản Thịnh Hạ kèm theo hàng chữ và động tác ' Hàng Long Thập Bát Chưởng '. Hình vẽ sườn mặt của phiên bản cô có biểu tình tự tin giống như thật. Hình ảnh của cô được tô màu đỏ.

Lời tự thuật viết: Nhận một quyền, Thịnh thị tiểu tâm tâm, phóng ra!

Trang hai, hồng tâm trên người anh bị trúng mũi tên Thịnh thị mà ngã xuống mặt đất ngay cửa an ninh còn Thịnh Hạ dựa vào lưng anh với vẻ mặt đắc ý cùng giảo hoạt.

Lời tự thuật: Wow, ta nhặt được một soái ca, về sau chính là của ta.

Nhậm Ngạn Đông xem xong: "......" Anh đỡ trán, bật cười.

Sau đó, nụ cười từ từ tan đi. Tâm tình anh không thể miêu tả nỗi chua xót đang dâng lên, nó xâm chiếm cả lục phủ ngũ tạng.

Nhậm Ngạn Đông không còn tâm tình xem tiếp truyện tranh mà hiện tại chỉ duy nhất có tinh thần ngắm nhìn các biểu tình gương mặt của phiên bản Thịnh Hạ.

Nụ cười tùy ý, lại giảo hoạt dường như anh đã gần một năm không thấy được.

Anh nhìn chằm chằm hình vẽ sườn mặt của cô một lúc lâu, sau đó Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho Thịnh Hạ.

hôm nay buổi sáng Thịnh Hạ vừa kết thúc khóa học và buổi chiều cô thực tập về hạng mục. Anh ngại tâm tình của cô bị ảnh hưởng trong khi cô vẫn luôn không chú ý tin tức bát quái gì trên mạng.

Lý do là vì trong tiềm thức, cô tin tưởng Nhậm Ngạn Đông có thể xử lý tốt hết thảy để không cần cô nhọc lòng.

Cô đối Nhậm Ngạn Đông có tín nhiệm mà không gì phá nổi mà có đôi khi cô tự thấy mình sinh ra ỷ lại.

Hôm nay bọn họ không tăng ca nên công việc kết thúc sớm. Thịnh Hạ mới từ phòng thực nghiệm đ ra thì Sở Dần Hạo đuổi theo, kêu cô: "Tiểu sư muội."

Thịnh Hạ: "......" Cô xoay người, "Kêu tên em là được."

Sở Dần Hạo cười, pha trò cùng cô và hẹn cô buổi chiều thời gian, "Đến lúc đó chúng ta đi một chuyến sang ba anh. Ba anh có chi tiết về dự án thu mua này cần hỏi anh vài thứ."

Bọn họ đang thực tập hạng mục này do Sở Đổng tài trợ. Ông giúp thầy giáo hướng dẫn cùng các sinh viên có dự án dùng thực tập và để vận dụng kiến thức họ đã học.

Vì hẹn lần này liên quan đến dự án thực tập nên Thịnh Hạ đồng ý đi chung.

Sở Dần Hạo không cùng cô xuống lầu, chỉ vẫy tay tạm biệt, "Em bận gì thì đi đi anh không chậm trễ em. Anh đi tìm thầy để báo cáo công việc."

Anh đi lên lầu nhưng không đi tìm thầy mà là gọi điện thoại cho phụ thân.

Sở đổng đang bận việc nên nói, "Có chuyện nhanh nói."

Sở Dần Hạo thần bí hề hề: "Ba thứ sáu con mang theo một nữ thần đến tìm ban nói vài chuyện về hạng mục thực tập. Ba cần phải tận lực giúp còn mời chúng con ăn cơm tối."

Sở Đổng sửng sốt và tự nhiên hiểu chuyên con trai ông lấy việc công làm việc tự. Anh muốn mang theo bạn gái gặp gia trưởng, "Được, yên tâm đi, đều theo con sắp xếp."

"Cảm tạ, lão ba." Sở Dần Hạo đứng ở cửa sổ thang lầu nhìn xuống mơ hồ có thể thấy được thân ảnh Thịnh Hạ dưới lầu.

Thịnh Hạ từ phòng thực nghiệm đi ra thì nhận được tin Mẫn Du nanh. Mẫn Du đơn giản nói sự tình liên quan đến Thương Tử Tình để muốn cô yên tâm, Nhậm Ngạn Đông đều giải quyết tốt.

Cô vừa định nanh trả lời Mẫn Du thì Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại đến.

"Em hết bận chưa? Anh hiện tại qua đón em." thanh âm giọng nói của anh từ tính lại hơi mang theo nét ôn hòa từ ống nghe truyền đến.

Thịnh Hạ hỏi một đằng trả lời một nẻo: "chuyện hôm em em cảm ơn anh."

"Thịnh Hạ."

"hửm?"

Nhậm Ngạn Đông đặt truyện tranh sang một góc, cùng cô thương lượng, "Truyện tranh em tặng cho như quà sinh nhật nhe."

Thịnh Hạ kinh ngạc: "Truyện tranh thật sự tìm được rồi sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Chờ hai giây sau mà bên Ngạn Đông vẫn không đáp lại.

Trong điện thoại cực kỳ an tĩnh, Thịnh Hạ còn tưởng di động đã bị cúp nhưng cuộc gọi vẫn còn tiếp tục.

Thịnh Hạ không nghĩ tới truyện tranh vẫn còn mà tự cho rằng Nhậm Ngạn Đông chỉ là muốn mượn truyện tranh để làm khó Thương Tử Tình.

Cô lại hỏi một lần: "Truyện tranh lúc trước thật sự bị Thương Tử Tình cầm đi sao?"

Sau một lúc anh chợt buồn mà đáp bằng thanh âm ' uhm '.

Chương 46

Nhậm Ngạn Đông hẹn gặp mặt Thịnh Hạ ở quán cà phê vì khi anh dự định đón cô vừa lúc Thịnh Hạ tự mình lái xe ra cổng trường.

Trước khi đến quán cà phê, Nhậm Ngạn Đông chụp toàn bộ truyện tranh bởi vì Thịnh Hạ kiên trì bắt anh đem theo và còn nói : "vì lý do gì muốn em tặng quà sinh nhật anh chứ?"

Anh suy nghĩ nửa ngày cũng không có ý kiến phản bác. Anh cũng không muốn làm cô mất vui nên đem trả lại truyện tranh cho cô.

Thịnh Hạ đến bãi đỗ xe sớm vài phút trước Nhậm Ngạn Đông, trong lúc cô nhận điện thoại của mẹ. Khi chờ cô xuống xe, Nhậm Ngạn Đông đậu xe xa hơn chỗ cô một chút.

Bên lối đi này nhất định phải đi qua một con đường nên Thịnh Hạ đứng ở xa chờ Nhậm Ngạn Đông.

Lúc này Nhậm Ngạn Đông chầm chậm đi tới, trong tay cầm truyện tranh.

Hôm nay anh mặc áo sơmi cùng với khoát áo ngoài đều do cô mua.

Đến gần, Nhậm Ngạn Đông hỏi: "đến sớm vậy?"

Thịnh Hạ, "Vừa đến."

"Lạnh hay không?" Nhậm Ngạn Đông vừa nói xong, liền đem áo khoát cởi ra hướng sang choàng cho cô.

Thịnh Hạ: "Không lạnh."

Cô nhớ lần trước hỏi anh lúc hai người đứng ngay cổng chung cư, tay cô bị anh bắt lấy trong khi cô duỗi tay muốn lấy cái khác. Lúc này đây, cô có kinh nghiệm rồi nên trực tiếp mở túi ý bảo anh đem truyện tranh bỏ vào túi của cô.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm Thịnh Hạ mà cô thì dường như không muốn nói gì: "Hôm nay phiền anh rồi."

"Hẳn là vậy." Nhậm Ngạn Đông đem truyện tranh đặt trong túi.

Truyện tranh được tìm về, chuyện trên mạng được giải quyết tốt đẹp. Thịnh Hạ vì tỏ vẻ lòng biết ơn, muốn mời Nhậm Ngạn Đông uống cà phê, "Hôm nay em mời."

Bọn họ chọn một phòng riêng khi đến quán cà phê. Nhậm Ngạn Đông gọi cho Thịnh Hạ cà phê và một ít đồ ngọt còn anh thì gọi một phần cơm. Thịnh Hạ tự ngồi xuống và bắt đầu xem truyện tranh.

Mười năm qua cô đã sớm quên lúc trước hình vẽ do chính mình tưởng tượng và thêm lời viết độc thoại.

Khi cô lật xem từng trang, vừa chống đỡ trán cảm thấy lúc ấy trí tưởng tượng quá phong phú. Cô cái gì cũng dám

tưởng, cái gì đều dám vẽ. Trong truyện còn có vài bức tranh cô được Nhậm Ngạn Đông cõng...

Khi cà phê được bưng lên thì Thịnh Hạ vẫn còn chuyên chú xem truyện tranh. Tầm mắt của Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn cô. Người phục vụ không làm tiếng động lớn quấy rầy, mà vừa buông cà phê thì liền rời khỏi phòng.

Cánh tay Nhậm Ngạn Đông đặt trên tay vịn chi sô pha, vừa chống cằm, không hề chớp mắt nhìn Thịnh Hạ.

Biểu tình trên mặt cô theo cốt truyện mà cũng phong phú lên. Cô đoc mãi đến khi cơm được mang lên vẫn chưa xem xong.

Nhậm Ngạn Đông đem món ăn cô thích mà đút cho cô, "Ăn trước một miếng rồi lại xem."

Thịnh Hạ hoàn hồn, theo bản năng thân thể né qua, "Cảm ơn, buổi tối em không ăn."

Nhậm Ngạn Đông: "Măng tây không?"

Thịnh Hạ vẫn là lắc đầu, "em muốn ăn thì đã gọi rồi."

Cô xem xong trang cuối của truyện tranh thì lập tức cất vào trong túi. Nhậm Ngạn Đông cùng cô trò chuyện về bài vở chuyên ngành.

Thịnh Hạ: "Nếu em muốn đứng nhất thì sẽ không để mình ở hạng hai." Cô nhẹ nhàng quấy cà phê.

Nhậm Ngạn Đông hiểu cô luôn tự tin vì chuyện gì cô muốn làm đều sẽ bỏ công sức thì không có việc gì cô không thể đảm nhiệm.

Tựa như lúc trước cô đang trong một tuần lưu diễn mà vẫn còn có thể sắp xếp thời gian buổi tối học tiếng Pháp. Lão sư tiếng Pháp nói cô có thiên phú về ngôn ngữ nhưng thật ra cũng không hoàn toàn là đúng vì cô nỗ lực rất nhiều phía sau mà lão sư không thấy được.

Chuyển sang nói đến đề tài khả năng sẽ khá mẫn cảm nhưng anh vẫn hỏi, "Học kỳ sau em có muốn xin chuyển sang học viện âm nhạc không. Anh chờ em tốt nghiệp nghiên cứu sinh là có thể sang học viện âm nhạc tiếp tục đào tạo sâu."

Thịnh Hạ lắc đầu, "Tạm thời em không nghĩ tới học ở đó."

Hôm nay tâm tình cô cũng không tệ lắm nên cô cùng anh nói thêm vài câu: "em đã thi đậu nghiên cứu sinh tài chính. Em đều đã bỏ nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy thì không thể chỉ thành gà mờ."

Nhậm Ngạn Đông hạ dao nĩa xuống, "Vậy còn chuyện đàn violon thì sao?"

Thịnh Hạ: "Vẫn luôn tiếp tục a, em thực hiện ước mơ bằng vài lần biểu diễn cũng được"

Nghệ thuật cũng có xếp hạng cao thấp mà cô thì cũng từng biểu diễn tấu đạt đến mức độ chuyên nghiệp chỉ là kỹ

thuật không có. Nhưng nghê thuật thì chỉ có càng ngày càng nâng cao, không có điểm giới hạn.

Trước đây có không ít tiền bối hy vọng cô đi đào tạo sâu để họ có thể hướng dẫn cô đạt được trình độ hoàn hảo làm cô cũng có chút lay động. Cô cũng muốn kỹ thuật đàn đạt một chút đột phá khiến cho bản thân mình diễn tấu càng thêm hoàn mỹ. Thế nhưng khi cô cân nhắc lại vẫn thấy nên tạm thời từ bỏ.

Nhạc lão sư thấy cô từ bỏ mà tiếc nuối không thôi. Cô không biết Nhạc lão sư rốt cuộc cùng Nhậm Ngạn Đông nói gì lại làm anh biến hóa lớn như vậy.

Lúc trước dù cho cô đang yêu anh mà cam tâm từ bỏ một vài thứ hoặc tình nguyện thi lên thạc sĩ vẫn do tự bản thân cô quyết định. Cô cũng không muốn đỗ lỗi ai để lấy sự thương hại cùng thua thiệt.

Thịnh Hạ buông muỗng cà phê, cùng Nhậm Ngạn Đông nói: "em chỉ là vì anh tạm thời từ bỏ ước mơ, chứ không phải từ bỏ giá trị bản thân."

Sau hôm sinh nhật anh tại hổi sở ở Thượng Hải, đây là lần đầu tiên cô nguyện ý cùng anh tâm tình nói chuyện trong khẩu khí bình ổn.

Cô nói về việc thi thạc sĩ, "Tuy rằng em cũng là vì làm ba mẹ vui nhưng cũng vì muốn cùng anh có chung đề tài, lĩnh vực. Thế nhưng thi lên thạc sĩ cuối cùng được lợi chính là cho chính bản thân em. Kiến thức, năng lực cùng với tài

chính mà em học được từ ngành này có thể làm tầm mắt em rõ hơn mà không phải chỉ nghe từ người khác nói là được."

Tiếp theo, cô nói đến bộ phim điện ảnh, "mấy tháng trước em trải nghiệm qua vài chuyện mà đời này em khó quên được. Việc đó ảnh hưởng rất lớn đến ước mơ đàn violon trong lòng em."

"Sở hữu tác phẩm âm nhạc đều là phản ánh lối sinh hoạt và phong cách của người đó. Có lẽ chờ em trải qua vài chuyện nhân sinh phong phú thì tác phẩm trước của em so với các tác phẩm của người khác lại mang bối cảnh mới có sự khác biệt, đây chẳng phải một dạng đào tạo chuyên sâu đối với âm nhạc sao?"

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp. Anh trước sau cùng cô đối diện. Đoạn tình cảm này làm cô thành thục không ít.

Thịnh Hạ nói tiếp: "anh xem em không thích đóng phim mà còn quyết định đi đóng. Mặc kệ là lúc trước em từ bỏ tập huấn thi đua toán học để tiếp tục đàn violon và còn thi lên thạc sĩ, hết thảy đều là em tự mình quyết định. Em có thể tự gánh trách nhiệm cho mỗi một quyết định này thì cũng có thể chịu được bất luận kết quả gì."

Cô nhấp một ngụm cà phê, "Chuyện này xem như cho qua. Khi nào em muốn đi học đào tạo sâu thì sẽ đi. Em có tính toán kế hoạch của bản thân."

Cô chuyển sang đề tài khác, hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Anh luyện dương cầm thế nào rồi?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cũng không tệ lắm."

Cùng vừa mới bắt đầu kia một tháng so, tiến bộ không ít.

Anh không nói nhiều về chuyện dương cầm vì nhân dịp hôm nay trạng thái tâm tình của cô khá tốt hơn nữa cô cũng chủ động đề cập qua vấn đề mẫn cảm giữa bọn họ nên anh nhân cơ hội nói ra.

Khi anh bắt đầu nói không khỏi hít thở sâu

"Thịnh Hạ, em có nhớ chuyện lúc em còn nhỏ đã từng đánh Kỷ Tiện Bắc không?"

Thịnh Hạ theo lời anh nói mà hỏi: "Vì sao em đánh anh ta?"

Nhậm Ngạn Đông dừng lại nữa giây tiếp tục, "anh cùng Kỷ Tiện Bắc và Thẩm Lăng chơi bóng vì tụi anh không cẩn thận bị Kỷ Tiện Bắc đẩy ngã nên em liền cầm đàn đi đánh anh ta."

Cô lúc ấy quá nhỏ nên Kỷ Tiện Bắc không dám đánh trả mà cứ thế bị cô đánh thật nhiều.

Thịnh Hạ đại khái đoán được Nhậm Ngạn Đông muốn nói chuyện gì vì thế cô cười cười, tự mình trêu chọc: "anh xem em từ nhỏ chỉ biết che chở anh mà anh lại..."Lời nói còn đang thốt ra bỗng cô liền dừng lại

Cô lại lần nữa cầm lấy muỗng cà phê thất thần quấy lên mà ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm màu nâu thẫm của cà phê.

Ánh mắt có thể thể hiện được điều đang suy nghĩ mà không dễ lừa ai.

Thanh âm Nhậm Ngạn Đông rất thấp, tràn ngập áy náy, "anh càng biết nhiều thì càng không dám cầu xin em tha thứ."

Hai người bỗng trở nên trầm mặc khiến phòng an tĩnh một hồi lâu.

Anh nói: "Thịnh Hạ, dù em tin hay không. Anh đối với tình cảm của em dành cho anh là không thẹn với lương tâm. Anh từ nhỏ vẫn luôn là tự hứa với bản thân chỉ được khi dễ bản thân, trưởng thành thì cho phép chỉ chính mình được làm khó Thịnh Hạ chứ không phải người khác."

Thịnh Hạ vẫn luôn nhìn vào mắt anh. Nơi đáy mắt anh vẫn giống như trước mang theo nét thâm u. Cuối cùng, cô không nói gì mà chỉ thu hồi tầm mắt, bưng cà phê nhấp vài ngụm.

Nhậm Ngạn Đông ngại không khí giữa bọn họ bị áp lực quá nên không tiếp tục chuyện này. Hôm nay anh chỉ muốn tâm tình uống trà nê hỏi Thịnh Hạ: "em muốn muốn pha chút trà vào cà phê không? Uống không tồi."

Lần đó ở văn phòng Thẩm Lăng uống loại cà phê pha chút trà. Hiện tại anh trở nên thường xuyên kết hợp uống như vậy

Thịnh Hạ lắc đầu: "Không cần."

Nhậm Ngạn Đông: "anh thêm chút cà phê." Anh trực tiếp đem ly cà phê của Thịnh Hạ đổ một nửa vào ly trà của anh.

Thịnh Hạ: "......"

Nhìn anh, "Sẽ không sợ em lại đánh anh sao?"

Nhậm Ngạn Đông không hé răng, yên lặng nhấp cà phê trà.

...

Mấy ngày kế tiếp, Thịnh Hạ vẫn luôn bận hoàn thanh số liệu của dự án. Buổi chiều thứ sáu, cô không có tiết học mà Sở Dần Hạo có việc bận nên thời gian dự định hẹn là bốn giờ.

Mãi cho đến bốn giờ rưỡi chiều, Sở Dần Hạo mới vội vã đi từ phòng thực nghiệm ra. Anh liên tục cùng Thịnh Hạ nói xin lỗi làm chậm trễ thời gian của cô.

Thịnh Hạ: "Không vội mà."

Sở Dần Hạo: "lên xe anh chở đi."

"sao cũng được." Thịnh Hạ sửa soạn sách vở cất vào túi và cùng nhau xuống lầu.

Khi cả hai vào xe của Sở Dần Hạo, anh tùy tay mở nhạc trên xe. Khúc nhạc dạo đầu là bài hợp ca của cả hai mấy ngày trước. Khúc nhạc lúc bắt đầu khá nhẹ nhàng làm thả lỏng tâm tình nên anh chỉnh âm lượng vừa nghe.

Thịnh Hạ theo âm nhạc nhỏ giọng cười với anh và chờ khi bài hát kết thúc chuyển sang ca khúc khác thì cô mới cùng Sở Dần Hạo nói chuyện phiếm, hỏi anh: "anh là bởi vì về sau muốn tiếp quản công ty của nhà nên mới không đi con đường âm nhạc sao?"

Sở Dần Hạo đem âm lượng vặn nhỏ mà gật đầu, "ba anh đối với anh khá tốt. Ông không buộc anh một hai phải làm theo ý ông. Tuy vậy ba mẹ anh khá vất vả nên anh muốn sau khi tốt nghiệp sẽ chuyên tâm quản lý công ty. Anh chỉ còn chơi trong 1 học ký nữa thôi."

"còn em thì sao?" Anh hỏi.

Thịnh Hạ: "em sau khi học nghiên cứu thị trường sẽ sang đào tạo sâu ở học viện âm nhạc."

Sở Dần Hạo hỏi cô: "Về sau em muốn làm việc ở đâu?"

Thịnh Hạ: "Hẳn là chỉ thực tập trước để rèn luyện."

Sở Dần Hạo: "uhm, nhưng cũng khá vất vả." Anh cười cười: "Nói không chừng về sau chúng ta còn có thể gặp nhau trên bàn đàm phán hợp tác."

Hiện tại hai người trò chuyện về kế hoạch sự nghiệp tương lai vô thức đã đến sảnh công ty dưới lầu.

Trên lầu, văn phòng Sở Đổng đang tiếp khách. Chiều nay Nhậm Ngạn Đông đến thăm và cảm ơn ông. Chuyện Thương Tử Tình nhanh chóng được giải quyết bởi vì Sở Đổng đứng giữa âm thầm tạo áp lực cho các tập đoàn thương nghiệp liên quan.

Lúc này bọn họ còn đang uống trà và nói chuyện phiếm.

Di động Sở Đổng vang lên báo cuộc gọi của Sở Dần Hạo. Anh gọi nói cho ba mình biết bọn họ đã dưới lầu, nanh ông cho pha cà phê, không thêm đường.

Sau khi cúp điện thoại, Sở Đổng cùng Nhậm Ngạn Đông nói: "Là con tôi." Bởi vì Sở Dần Hạo cùng Nhậm Sơ có quan hệ thân nên ông cũng không kiêng dè mà nói cho Nhậm Ngạn Đông biết: "Tiểu tử này ngụy trang như bàn công việc mà mang bạn gái đến ra mắt."

"Khá tốt." Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì, "ông mới vừa nói bạn gái sao?"

Sở đổng cũng không rõ: "Hẳn là vậy. Trước kia tôi cũng chưa nghe nó nói. Chúng ta nói chuyện của mình, không cần phải xen vào chuyện bọn chúng. Trong chốc lát tôi sẽ dắt tụi nói đi dạo sau."

Nhậm Ngạn Đông mơ hồ cảm thấy không đúng chỗ nào, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bởi vì Sở Dần Hạo chỉ uống xong ly trà, nhìn thời gian không cách giờ hẹn nhiều mà đứng dậy cáo từ.

Sở Đổng đưa Nhậm Ngạn Đông xuống lầu đến cửa thang máy. Cửa thang vừa lúc từ từ mở ra thì ngoài trừ Nhậm Ngạn Đông, bọn họ ba người đều ngẩn ra.

Đặc biệt là Sở Đổng, ông nhận ra Thịnh Hạ và cũng biết rõ Nhậm Ngạn Đông vì theo đuổi Thịnh Hạ đã phải bỏ sức

làm những gì. Thế nhưng đứa con này của ông không biết sợ mà còn muốn chặn ngang một chân!

Vừa rồi ông còn cùng Nhậm Ngạn Đông nói chuyện con trai mang bạn gái đến đây, kết quả là Thịnh Hạ. Lúc này ông thật muốn đá nó về trường học.

Thịnh Hạ định thần, "Chào Sở Đổng." sau đó cùng Nhậm Ngạn Đông nói lời chào.

Sở Đổng ngay sau đó chợt bất động thanh sắc, ông tận lực điều chỉnh biểu tình bình tĩnh, ngữ khí hiền hoà: "chào, hôm nay lão tam cũng ở đây." Ông muốn nhanh chóng giảm bớt xấu hổ, nên cùng Sở Dần Hạo nói: "con cùng Thịnh Hạ đến đây à? bạn gái con đâu? Như thế nào sao không cùng dẫn đến đây luôn?"

Sở Dần Hạo duỗi tay chống đỡ cửa thang máy, ý bảo Thịnh Hạ đi ra ngoài trước.

Anh cùng Nhậm Ngạn Đông mới vừa chào nhau. Sau khi anh nghe phụ thân nói như vậy thì nhịn xuống mà đi ra.

Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía Thịnh Hạ, "Anh ở dưới lầu chờ em." Sau đó anh cũng không nhiều lời, bước vào thang máy.

Sở Đổng dẫn hai người bọn họ sang văn phòng. Thư ký đã pha sẵn cà phê và Thịnh Hạ bắt đầu báo cáo tiến độ của dự án. Sở Dần Hạo nhìn ra sắc mặt nghiêm túc của ba mình nên anh cũng không dám nói gì mà chỉ giả bộ nghiêm túc thảo luận hạng mục.

Sau khi kết thúc công việc đã là nửa tiếng sau.

Sở Đổng không muốn giữ Thịnh Hạ lâu thêm mà tự mình đưa Thịnh Hạ xuống thang máy. Khi ông trở lại văn phòng, Sở Dần Hạo đang ngồi dựa vào sô pha từ từ uống cà phê.

Một tiếng 'ầm', Sở Đổng đóng cửa mà nhìn Sở Dần Hạo: "Giỏi nhỉ! Con đừng nói cho ba là con không biết Nhậm Ngạn Đông đang theo đuổi Thịnh Hạ!"

Sở Dần Hạo: "Biết a, liên quan gì đến con?"

Sở đổng: "Con đừng có hồ đồ. Quân tử không đoạt người yêu của người khác, con hiểu hay không!"

Sở Dần Hạo cười, cố ý nói: "Ba, con không phải quân tử, con là tiểu nhân."

Sở đổng: "......" Thiếu chút nữa bị nghẹn cứng họng.

Ở dưới lầu chỗ bãi đỗ xe, di động Nhậm Ngạn Đông vang lên mà lúc nãy anh gọi bên kia chưa bắt máy. Hiện tại đối phương mới gọi lại.

Lệ Viêm Trác mới vừa tan họp trở về văn phòng, hỏi: "Nhậm tổng, có gì chỉ giáo?"

Nhậm Ngạn Đông đáp bằng thanh âm nhẹ nhàng 'à', "Tôi sao dám chỉ giáo cậu? Hiện tại cậu có nhiều năng lực hơn."

Lệ Viêm Trác cười, "quá khen."

Nhậm Ngạn Đông lười cùng anh ta đấu khẩu, đi thẳng vào chủ đề, "Bộ phim điện ảnh kia không phải cậu muốn tổ

chức gặp mặt truyền thông vào cuối tháng sau sao?"

"uhm." Lệ Viêm Trác: "ý anh lại muốn gì đây?"

Nhậm Ngạn Đông: "hạng mục CE thêm điều kiện chính là vì trước đó cậu không phải đã nói chiếu cố Mẫn Du không tính là điều kiện, tôi muốn thêm một cái khác? Hiện tại tôi muốn buổi tổ chức gặp mặt sẽ ưu tiên trong cuối tháng này."

Lệ Viêm Trác buồn bã nói: "Anh thật đúng là không xem mình là người ngoài." Hỏi: "Trước tiên tổ chức truyền thông gặp mặt thì phải nói xem ý anh muốn làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông cũng không dấu diếm, "Gặp được một da mặt so với cậu còn dày hơn, muốn theo đuổi Thịnh Hạ, tôi muốn thổ lộ với Thịnh Hạ ngay trước đó."

Lệ Viêm Trác: "......"

Chương 47

Mười hai giờ trưa thứ bảy, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Thẩm Lăng. Anh ta mời cô uống trà ở một quán cà phê đối diện khu chung cư.

Thịnh Hạ đại khái đoán được anh tìm cô vì lý do gì nên trực tiếp hỏi: "muốn nói chuyện về Nhậm Ngạn Đông sao?"

Thẩm Lăng không phủ nhận: "uhm, cũng vừa muốn xin lỗi em."

Anh ta nói: "Thịnh Hạ, em đi ra một chuyến đi."

Cuối cùng, Thịnh Hạ đồng ý.

Từ tháng sáu đến bây giờ, ngoài trừ là chuyện Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ, anh đang bị dày vò vì đặc biệt nghe Mẫn Du kể sự tình Thịnh Hạ dự tính tha thứ bằng món quà tặng sinh nhật Nhậm Ngạn Đông trước hôm tiệc sinh nhật vài ngày.

Chiều hôm đó, anh ở văn phòng hút thuốc cả buổi chiều.

Nếu không phải vì ngày đó anh lắm miệng, có lẽ, chuyện về sau không tệ vậy.

Nhậm Ngạn Đông từng nói với anh chuyện xảy ra hôm đó cũng là chuyện tốt. Mâu thuẫn hoàn toàn bùng nổ cũng không có gì không tốt, Ngạn Đông lại một lần nữa theo đuổi Thịnh Hạ.

Kỳ thật anh cảm giác Nhậm Ngạn Đông sở dĩ nói như vậy vì muốn trấn an sự bứt rứt trong lòng anh. Anh cũng đã cố gắng tự mình an ủi để bản thân thấy bớt nặng lòng.

Tuy nhiên anh lại nhớ khi Nhậm Ngạn Đông ở lại quán bar uống rượu trong nỗi buồn một mình.

Nếu đúng như Nhậm Ngạn Đông nói mâu thuẫn hoàn toàn bùng nổ không có gì không tốt thì sao Ngạn Đông lại tự uống rượu một mình?

Tại tiệc sinh nhật, sau khi Thịnh Hạ rời đi thì Nhậm Ngạn Đông cũng rời đi ba tiếng sau. Trước đó anh đã hỏi Nhậm Ngạn Đông, rốt cuộc là thật sự về lại chung cư để đuổi theo Thịnh Hạ hay không? Nhưng Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn không trả lời.

Mẫn Du nói Nhậm Ngạn Đông đuổi theo Thịnh Hạ...... Kết quả có thể khác đi.

Tối hôm qua, Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho anh muốn anh giúp một chút. Ngạn Đông nói muốn tỏ tình với Thịnh Hạ thông qua cuộc giao lưu truyền thông nên anh nhẹ nhàng thở ra mà hiểu được bọn họ đã chuẩn bị gần đến kết hôn.

Kết quả Nhậm Ngạn Đông nói: "Cô ấy không nhất định sẽ đồng ý."

Anh không hiểu ra sao: "Vậy cậu tỏ tình làm gì? Cậu vẫn nên chờ xem biểu hiện cô ấy thế nào từ từ rồi thổ lộ sau."

Trong điện thoại Nhậm Ngạn Đông trầm mặc một lát mới nói câu: "Nếu tôi không tỏ bày thì có mà chờ cô ấy có bạn trai mới rồi thì tôi có muốn cũng không còn cơ hội." Lúc sau, Nhậm Ngạn Đông liền cúp điện thoại.

Thẩm Lăng vẫn luôn tự cho rằng Nhậm Ngạn Đông theo đuổi Thịnh Hạ một lần nữa thì sẽ có kết quả khả quan.

Mười mấy phút sau, Thịnh Hạ đến. Thẩm Lăng vừa hoàn hồn gọi cho cô ly nước trái cây.

Thịnh Hạ cười cười, "anh là đang chuẩn bị làm thuyết khách sao?"

Thẩm Lăng: "Nếu anh làm được thuyết khách thì sự tình cũng không có kết quả như hôm nay. Vì anh làm hai người hiểu lầm nên anh phải nói rõ để em và lão tam không vì sự thiếu hiểu biết của anh thành ra cớ sự tệ hơn."

Anh mang theo loại cảm giác đau lòng day dứt không nguôi trong một thời gian khá lâu.

Thẩm Lăng không chờ Thịnh Hạ hỏi mà nói một tràng liên tục.

"Anh chỉ nói suy nghĩ của anh vì anh không rõ trong lòng lão tam đang nghĩ như thế nào. Anh không biết, cũng sẽ

không cố tình nói tốt gì cho cậu ta."

Thịnh Hạ gật gật đầu, nghiêm túc nghe.

Thẩm Lăng: "Chuyện anh nói em là thế thân hoặc đã từng nói trong lòng cậu ta đang nghĩ đến ai chỉ là lúc đó anh nói trước mặt cậu ta suy luận của chính mình. Do anh tự cho mình là bạn thân hiểu biết cậu ta quá rõ mà tự kết luận như vậy."

"Anh ta trước kia đúng là có đối đãi với tình cảm nam nữ rất bạc tình, vô tâm. Anh thế nên cho rằng lão tam đã bị ăn sâu bén rễ cái thói này với em. Hơn nữa, mấy năm nay chúng ta vốn dĩ ít thời gian liên hệ như xưa và cũng không bàn đến chuyện tình cảm cá nhân."

"Anh chính là không biết cậu ta rốt cuộc đã chịu thay đổi cái tính này. Ai biết được cậu ta ba mươi tuổi thì sao có thể dễ dàng sửa tính được."

"Anh vừa biết chuyện cậu ta xin ưu tiên đường hàng không để đền bù sinh nhật cho em. Cậu ta đã từng trong một năm rưỡi theo chân em rong ruổi khắp thế giới. Anh thật không dám tin nếu không do Mẫn Du kể anh nghe."

"Anh đã hiểu do chính tự anh áp đặt suy nghĩ của mình lên cậu ta."

"Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không tìm em. Bởi vì chuyện này, anh thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không rõ. Anh tới tìm em để thay Nhậm Ngạn Đông biện bạch nghi vấn chỉ làm em thêm phản cảm. Suy nghĩ của anh

đối với chuyện bọn em hợp lại chỉ có bất lợi, có thể..." Nói, anh thở dài.

"Thịnh Hạ."

Thẩm Lăng nhìn về phía cô, "chính anh vẫn luôn cảm thấy Nhậm Ngạn Đông là không xứng với em dù cho thế nào chăng nữa."

"dù lần đó anh với em đánh bài hoặc lần tiệc sinh nhật anh trước nay không hề chê cười em, cũng chưa bao giờ cảm thấy em đáng bị chê cười."

"Trước kia anh lắm miệng xem vào chuyện tình cảm của Nhậm Ngạn Đông là bởi vì anh không hy vọng cậu ta cùng Kỷ Tiện Bắc náo loạn. Anh không hy vọng cậu ta bị người trong giới phỉ nhổ mà ảnh hưởng tâm tình."

"Sau lần tiệc đó, anh lắm miệng xen vào chuyện tình cảm Ngạn Đông là vì anh cảm giác Nhậm Ngạn Đông quá tệ. Anh chỉ hy vọng em có thể tìm người tốt hơn vì Thịnh thúc thúc và Hạ a di đều không dễ dàng nâng niu yêu thương chiều chuộng một đứa con gái tốt đến vậy. Em cùng những người khác không giống nhau vì em còn người tụi anh thân từ bé đến khi bắt đầu sự nghiệp đánh đàn."

Thịnh Hạ lúc này mới nói chuyện, "Cảm ơn."

Thẩm Lăng lấy ly của mình cùng ly cà phê của cô nhẹ nhàng chạm vào, "anh nên cảm ơn em mới đúng."

Sau khi hàn huyên một lát, Thẩm Lăng nhận được điện thoại từ công ty. Anh phải vội vàng trở về xử lý công việc

nhưng Thịnh Hạ chưa đi liền mà tự mình ngồi một hồi lâu tại quán cà phê đến khi cà phê đã lạnh.

Chạng vạng, ánh chiều hoàng hôn chiếu xuống xuyên qua cửa sổ sát đất cạnh bàn, cũng chiếu lên trên người cô.

Trước đó Thịnh Hạ vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, nhưng hiện tại cô cảm thấy có chút chói mắt nên thu hồi tầm mắt và từ từ khuấy ly cà phê.

Di động báo tin nanh của Nhậm Ngạn Đông gửi đến: tối nay anh có họp đến rạng sáng ba giờ kết thúc. Sau đó anh sang em liền nên em đừng thức đêm.

Thịnh Hạ: uhm.

Nhậm Ngạn Đông thật ra không mở họp gì mà lúc này anh đang bố trí hiện trường cho màn tỏ tình vào ngày mai.

...

Họp báo truyền thông cho bộ phim điện ảnh còn có sắp xếp một màn diễn tấu đàn khúc nhạc trước đây Thịnh Hạ từng đàn trong tháng lưu diễn.

Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Mẫn Du mà sinh hoài nghi, "sao lại diễn tấu trực tiếp tại đó?"

Mẫn Du giải thích: "Vì mục đích là nhấn mạnh chủ đề của phoim, không phải bộ phim này quay chủ đề về nghệ sĩ đàn violon sao?"

Thịnh Hạ gật gật đầu như hiểu ý mà tin.

Mặc dù cô đóng vai chính mình nhưng Cố Hằng lại là diễn viên chính mà cũng là nghệ sĩ trong lĩnh vực âm nhạc.

Lúc trước khi cô cùng Phẩm Ngu ký hợp đồng thì Mẫn Du đã đưa ra điều kiện là Thịnh Hạ chỉ tham gia họp báo lần đầu tiên nhưng không tiếp thu bất luận cuộc phỏng vấn nào. Lúc sau các buổi tuyên truyền khác Thịnh Hạ không cần tham dự.

Thời gian họp báo là buổi tối cuối tuần nên ngày đó Thịnh Hạ chuẩn bị trang phục khá đơn giản.

7 giờ, đạo diễn Chu Minh Khiêm cùng các nhân viên nhà báo của giới truyền thông đang bày tỏ quan điểm về bộ phim. Mẫn Du thì đang ngồi ở khu vực lầu hai không mở đèn nên khá tối.

Nhậm Ngạn Đông cũng đang ngồi tại đây chỗ mà có thể thấy rõ dưới sân khấu nhưng người dưới không thấy rõ bọn họ.

Mẫn Du nhìn Thịnh Hạ trên đài không biểu hiện cảm xúc gì: "Rời khỏi sân khấu đàn trong một năm." Trong một năm này cô cũng trải qua nhiều việc bận đến không quan tâm đến thời gian.

Sinh hoạt hằng ngày chỉ đơn giản quy cũ và chuyện tình cảm không ồn ào làm cô cảm thấy chính mình như già đi một tuổi.

Mẫn Du trước sau nhìn phía sân khấu, "Còn tưởng rằng cậu sẽ làm trò thổ lộ ngay hôm nay."

Nhậm Ngạn Đông: "Như vậy không phải quá ích kỷ xấu xa sao?"

Mẫn Du nhẹ a một tiếng, "Nói giống như cậu là quân tử không bằng."

Chuyện Nhậm Ngạn Đông lựa chọn tỏ tình sau cuộc họp là cô không dự đoán được vì cô cho rằng Nhậm Ngạn Đông sẽ thổ lộ trước mặt mọi người. Cô đoán anh làm như vậy tạo áp lực dư luận cho Thịnh Hạ sẽ vì nể mặt họ mà đồng ý với anh.

Mẫn Du nhắc nhở anh: "Tối nay là cơ hội cuối cùng. Nếu như cậu bị cự tuyệt thì về sau cậu muốn gặp nó cũng đều khó khan. Cậu có gì muốn nói thì nói hết ra đi."

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng mà an tĩnh nhìn người trên sân khấu.

Mãi cho đến 8 giờ rưỡi kết thúc họp báo. Phóng viên cùng nhân viên công tác đoàn phim sẽ có liên hoan sau đó. Thịnh Hạ đi về hậu trường lấy túi xách để chuẩn bị theo bọn họ.

Khi cô đi ngang qua phòng hóa trang mà trong nháy mắt hoảng hốt.

Chu Minh Khiêm tìm cô, "Thịnh Hạ, em không thể đi, Mẫn Du nanh em sang sân khấu bên kia. Phía dưới còn có một tiết mục cần em."

Thịnh Hạ hơi giật mình, "Còn có tiết mục nữa a? Mẫn Du chưa nói em biết."

Chu Minh Khiêm: "Chắc cô ấy bận quá nên quên mất. Em tự qua nhìn xem đi. Anh cũng không rõ tình huống như thế nào."

Thịnh Hạ gật đầu, "Cảm ơn." Cô vừa đi vừa gọi điện thoại cho Mẫn Du nhưng đường dây bị bận liên tục.

Không biết khi nào mà sân khấu im ắng. Bên phải màn sân khấu bị kéo rũ xuống mà cô cũng không phát hiện màn sân khấu bên này có tồn tại.

Thịnh Hạ đang chuẩn bị gọi điện thoại Mẫn Du lần nữa thì bỗng nhiên đèn sân khấu vụt tắt. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu là một mảnh trời đầy sao và trăng rằm rất đẹp.

Thịnh Hạ sửng sốt vài giây mà xoay người về màn sân khấu được kéo lên. Một ban nhạc với đàn dương cầm ba chân ở giữa, Allen ngồi ở trước dương cầm.

Một màn này giống như đã cô đã từng thấy qua.

Theo khúc nhạc dương cầm vang lên, Thịnh Hạ nhìn đến bên kia sân khấu có Nhậm Ngạn Đông đang đi đến ôm một bó hoa hồng.

Cô đột nhiên phản ứng nhớ ra một cảnh tượng trong truyện tranh của cô đã vẽ.

Sân khấu được trang trí đây sao trời, có ban nhạc cùng dương cầm gia nổi tiếng thế giới diễn tấu và Nhậm Ngạn Đông lộng lẫy đứng trên sân khấu chuẩn bị tỏ tình với cô.

Đây chính là trang cuối cùng của truyện.

Thịnh Hạ hoảng hốt khi Nhậm Ngạn Đông đến gần. Cô cùng anh đối diện, trong khi hai người đều nói không nên lời thì bên kia Allen đã đang tấu một khúc nhạc với âm thanh thật huyền diệu khiến cho không khí trên sân khấu thêm khẩn trương.

Nhậm Ngạn Đông lui nửa bước về phía sau, quỳ gối xuống.

Trước mắt Thịnh Hạ thật hư ảo. Tất cả cảnh vật đều không chân thật, đều như trong mộng trước cảnh tượng như giấc mơ.

Cô há mồm ngạc vẫn chưa phát ra thanh âm gì trong khi Nhậm Ngạn Đông thì đang ngửa đầu, nhìn cô.

Anh lấy một tay nhẹ nắm tay cô và không ngừng ma sát mu bàn tay.

Khẩu khí của anh âm thầm truyền đến, "đây có thể là lần cơ hội cuối cùng anh thổ lộ. Anh biết chúng ta càng ngày càng xa nhưng chỉ là vì anh không dám thừa nhận và muốn duy trì một ngày thì đỡ một ngày."

Tha thứ anh đã từng lừa dối em và cũng tha thứ sự cố chấp, hiện tại là ích kỷ."

Anh nhìn vào mắt cô mà bình phục hô hấp.

"Sau khi anh và em bên nhau, anh vẫn luôn muốn trở thành một người chồng tốt, một người ba ấm áp. Anh còn không ngừng nghĩ đến viễn cảnh nhiều năm sau khi chúng ta rời khỏi thế giới này. Lúc đó em sẽ không hối hận vì gả

cho anh, không hối hận từng yêu anh và kiếp sau còn muốn gặp anh lần nữa.

Anh đã từng tự cho rằng tất cả việc anh làm là đúng nhưng lần lượt vô hình chung mang đến thương tổn cho em, anh thật tình xin lỗi.

Hy vọng quãng đời còn lại anh có thể còn cơ hội đền bù cho em."

Thịnh Hạ bỗng nhiên quay mặt đi, cô không muốn khóc nhưng không biết làm sao nước mắt từng chút từng chút không kìm chế được mà rơi xuống.

Nhậm Ngạn Đông dùng sức nắm chặt tay cô, "Thịnh Hạ, anh yêu em, vẫn luôn yêu em."

Anh dùng cả tiếng Anh, Tây Ban Nha còn có tiếng Pháp, ba loại ngôn ngữ Thịnh Hạ đều hiểu để lập lại cùng một nội dung câu 'anh yêu em, vẫn luôn yêu em'.

Màn đêm lúc này với ánh sáng lấp lánh và còn cảnh vật như trong mộng ảo. Tiếng nhạc dương cầm vẫn còn vang lên tiếp tục tựa như nước chảy từng chút thấm vào tim.

Bỗng nhiên, thanh âm truyền đến từ khu vực lầu hai, "Thịnh Hạ, đồng ý với cậu ta đi. Em cứ dùng cả đời này để hành hạ cậu ta." Thịnh Hạ nhìn về phía đèn sáng bên kia chính là Mẫn Du.

Tay cô bị nắm chặt đến phát đau. Nhậm Ngạn Đông đã dùng toàn bộ sức lực trong cái nắm tay mà bản thân anh không phát giác ra.

Cô dùng tay lau nước mắt, nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông, "Có biết nếu lần nữa anh để lạc mất em thì sẽ bị thảm đến mức nào không?"

"Biết, anh tình nguyện." Nhậm Ngạn Đông không để cô có cơ hội đổi ý. Anh đem hoa tươi đặt sang một bên và nhanh chóng đứng lên, ôm cô thật chặt trong ngực mình.

Thịnh Hạ không muốn bị kìm nén bản thân nữa, nước mắt cô cứ tuôn ra theo hướng từ cổ áo anh xuống đến vạt áo sơmi ướt đẫm cả một mảng.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 48

Nhậm Ngạn Đông một lần nữa nhận ra rằng không có việc gì có thể so sánh với một là chuyện Thịnh Hạ đột nhiên nói chia tay vì lý do thích một người biệt danh ' giáo thảo '. Hai là hoàn toàn chia tay và cuối cùng càng lúc càng xa nhau, tất cả đều khiến cho anh khổ sở biết chừng nào.

Cái cảm giác đau đớn này đủ để khiến anh khắc sâu trong lòng nỗi ám ảnh.

Nhưng giờ phút này khi cô nguyện ý cho anh cơ hội và đang rơi nước mắt như mưa trong lòng ngực mình thì cái đau này thật sự khắc cốt ghi tâm như bằng cả sinh mệnh anh.

Trong lúc này, tiếng nhạc vẫn còn vang lên không dứt tại sân khấu hòa với ánh sánh lấp lánh của đèn sao mà tất cả mọi người đã lặng lẽ rời đi.

Gần một năm rồi anh mới chân thật được cảm nhận lại lần nữa cái ôm của cô trong lòng ngực.

Nhậm Ngạn Đông dùng sức ôm cô thật chặt trong người trước. Hai người trước sau vẫn chưa nói chuyện, cũng không nhúc nhích.

Khi cánh tay của cả hai đều bắt đầu cảm giác mỏi thì Thịnh Hạ mới bình tĩnh lại.

Nhậm Ngạn Đông cúi đầu, dùng sườn mặt anh nhẹ nhàng cọ một chút sang sườn mặt của cô, thấp giọng nói: "Chúng ta về nhà đi."

Thịnh Hạ nhìn anh với đôi mắt híp lại, lông mi ướt át, đôi mắt đỏ bừng, cảm xúc vẫn chưa tiêu hóa.

Nhậm Ngạn Đông đem bó hoa cầm trong tay và duỗi tay còn lại dắt Thịnh Hạ đi. Thịnh Hạ chưa cho anh dắt tay mà trực tiếp túm cà vạt anh, cô dùng sức kéo xuống hai cái.

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Khi hai người vào khu hậu trường, Nhậm Ngạn Đông mặc áo khoát và cầm túi của Thịnh Hạ. Hai người đi đến bãi đỗ xe. Dọc theo đường đi, Thịnh Hạ trước sau liên tục túm cà vạt anh và khi cô hứng chí liền dùng lực kéo thêm vài cái.

Nhậm Ngạn Đông nhìn sang cô mà chỉnh sửa đầu tóc đang bị thổi loạn vì gió lớn.

"Năm nay nghỉ đông em muốn đi chơi chỗ nào?"

Thịnh Hạ bước chân đừng lại nhìn anh, "Muốn đi về nhà bà cô."

Nhậm Ngạn Đông cũng dừng chân, nương theo ánh đèn đường mờ nhạt nhìn rõ ánh mắt của cô. Cô không giống như là tùy ý nói giỡn.

"Thật muốn đi?"

"Chẳng lẽ còn giả?" khóe miệng Thịnh Hạ vươn nét cười nhè nhẹ.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, cẩn thận tìm từ nói thêm, "nếu em muốn cho đi cùng anh thì đến lúc đó anh sẽ sắp xếp công tác và cùng em đi. Còn nếu em muốn tự mình đi thì anh dẫn em sang chỗ khác chơi."

Thịnh Hạ: "Đi thôn nhỏ, nhưng là cùng đi với anh."

Khung cản xung quanh lúc này đang rất yên tĩnh, chỉ có thanh âm gió thổi qua nhánh cây rung động.

Nhậm Ngạn Đông không dám đoán lung tung, cũng đoán không ra giờ phút này cô đang muốn gì, "được."

Thịnh Hạ nhìn nhìn chằm chằm lùm cây cách đó không xa trong một lúc mới nói thật: "Nếu lòng em không vượt qua được thì cũng không thể giữ mãi chuyện đó để tự lừa mình dối người, để lâu sẽ sinh bệnh."

Mặc dù chuyện đó đã dần chìm vào phai nhạt sau khi chia tay nhưng ác cảm tâm lý vẫn còn như cây châm. Cô đã từng không dám nhớ về những ngày trước kia cô đã vượt qua bằng cách nào.

"em thừa nhận em giống với những người phụ nữ khác để tâm đến chuyện vụn vặt, nhưng em không phải không nói lý. Em sẽ không nhớ mãi về mâu thuẫn trong quá khứ mà không ngừng náo loạn."

Cô nhìn anh, "em muốn đem anh đi cọ xát thực nghiệm 360 độ. Sau khi em thấy trong lòng hoàn toàn thoải mái và cảm thấy việc này có thể nhắc lại, không có gì kiêng dè nữa thì mới cho anh thông quan. Chuyện kia mới được xem là vĩnh viễn trôi vào quên lãng."

Cô cằm khẽ nhếch, "Thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông trầm mặc một lát, vẫn là thực nghiêm túc hỏi, "Cái gì gọi là cọ xát thực nghiệm 360 độ?"

Thịnh Hạ: "......"

Cô giải thích: "Chính là bắt anh lăn lộn, hành hạ, đến khi em vừa lòng."

Nhậm Ngạn Đông gật gật đầu, "được." Lại hỏi: "em chuẩn bị đi mấy ngày?"

Thịnh Hạ: "Một ngày, nhiều nhất hai ngày, không nhiều lắm."

Cô cười như không cười, nhìn qua nói được nhẹ nhàng, "em phải nói cho anh biết là em ở chỗ nào khi em thông qua cuộc điện thoãi của đại bá để nhận ra giọng nói của anh qua điện thoại, anh nói, tôi là Thẩm Lăng. Còn có, em ở chỗ nào đột nhiên mém xíu bị té ngã chỉ bởi vì nghe được đại bá nói anh đã từng một lần ở nơi đó gần một tháng. Em phải cho anh biết cảm nhận đó để về sau anh nghĩ đến nơi đó, ngươi trong lòng liền khó chịu, nhớ đến tất cả vì em."

Dừng một chút, "Nhậm Ngạn Đông, em vẫn rất hẹp hòi, cũng ích kỷ. Em hy vọng anh nghĩ đến tất cả liên quan đều

một mình em, yêu chỉ mình em. Dù là đã từng hoặc hiện tại, về sau khẳng định vẫn là em."

"Mặc kệ dù cho bằng phương thức gì, ấu trĩ hay không. Em phải tự bản thân làm cho trong lòng thấy thoải mái. Em tự buông tha được bản thân mình thì mới có khả năng thật sự tha thứ anh."

"Hiểu không?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, "Nếu em không phải xì hơi, không phải tới đó đánh anh, khả năng không cần đi."

Thịnh Hạ ánh mắt bình tĩnh, "Cho em biết lý do để thuyết phục em."

Nhậm Ngạn Đông đã nói cho cô nghe, cũng là tự nói cho bản thân nghe: "Nơi đó là nơi anh ... Làm Thịnh Hạ của anh khổ sở."

Anh vừa nói xong thì cũng trầm mặc nhìn cô.

"Cho nên... anh không muốn đi."

Anh nói: "Đây là lời nói trong lòng."Một chút cũng không muốn đi.

Không có nguyên nhân gì khác mà chính là nghĩ tới cô đã từng vì nơi đó mà khổ sở như vậy trong bao lâu.

An tĩnh một lát, anh lại nói: "Hiện tại khi nhắc lại thôn nhỏ đó, đầu anh hiện lên không phải cảnh sắc nơi đó, mà là hình ảnh truyện tranh em từng vẽ cho anh."

Trong lúc này bỗng có một trận gió lạnh thổi qua, vạt áo của cô bị thổi tung lên mà nhẹ nhàng dựa sát cùng vạt áo của anh.

Thịnh Hạ trầm mặc một lát: "Cái lý do này miễn cưỡng chút vậy, em cũng không đi." Cô nói: "Đổi chỗ khác thì em sẽ tăng gấp đôi cọ xát anh."

Nhậm Ngạn Đông: "Đi đâu?"

Thịnh Hạ: "Chờ em suy nghĩ kỹ lại." Cô cất bước đi hướng về xe mình, đi hai bước xong thì lại quay đầu lại bắt lấy cà vạt của anh.

Nhậm Ngạn Đông bắt lấy tay cổ tay cô, "em xuống tay nhẹ chút, lỡ thắt chặt quá làm anh thở không nổi."

Thật vất vả lắm hai người họ mới đi đến xe, Nhậm Ngạn Đông đem hoa đặt ở cốp và đem áo gió cởi ra đặt phía ghế sau xe. Tối nay anh cố ý không để tài xế lái mà tự mình anh lái.

Khi xe rời khỏi bãi đỗ xe ra đến đường lớn, và không phải hướng về chung cư Thịnh Hạ. Trong lúc này sườn mặt Thịnh Hạ vẫn luôn nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông chuyên chú xem đường phía trước nhưng cảm giác được ánh mắt của cô, anh tranh thủ liếc nhìn cô một cái, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ hỏi lại: "anh nói đi?"

Nhậm Ngạn Đông phản ứng lại đây, "Phải ở dưới một mái hiên thì chẳng phải em mới có thời gian cọ xát hành hạ 360 độ sao?"

Thịnh Hạ suy nghĩ vài giây: "trở về biệt thự cũng đúng nhưng khu vực hoạt độngcủa bị giới hạn ở lầu một, lầu hai lầu ba là địa bàn của em. Nếu lầm thì sẽ to chuyện đó....," cô cố ý tạm dừng hai giây, "em sẽ không bao giờ bước vào biệt thự nửa bước."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "Không thành vấn đề."

Lầu một là phòng khách và phòng bếp, còn có phòng tập thể thao và phòng tắm. Hiện tại anh đã có nhiều thêm một phòng nhưng tạm thời trước mắt một phòng ngủ này không lớn lắm. Thế nhưng anh chỉ có thể chắp vá trước tạm."

Khi về tới biệt thự, Thịnh Hạ ôm hoa đi vào, Nhậm Ngạn Đông nhìn theo dáng cô, "Anh đi lên lấy vài đồ vật xuống dưới đã."

Thịnh Hạ đầu cũng không trả lời: "Trước đó em ở trên xe nói, hiện tại đã bắt đầu có hiệu lực."

"Áo ngủ còn có đồ sạc gì đó đều ở trên lầu."

"em cho anh nhờ người lên lấy."

Thịnh Hạ đi đến cửa phòng ngủ mà chợt chần chờ dừng lại trong chớp mắt. Cô đã lâu không ở chỗ này nên cũng không biết cái tủ lạnh trong phòng tắm kia có bị dọn đi hay không.

Cái tủ lạnh đó do Nhậm Ngạn Đông đặt biệt đặt làm theo ý cô vì chính là dùng để chứa các hoa tươi và các loại đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da.

Khi Thịnh Hạ đẩy của phòng ngủ ra, chợt hoảng hốt vì cảm giác hết thảy đều có dáng vẻ quen thuộc dù cô rời đi đã lâu.

Bộ sô pha vẫn còn đặt đối diện cái bàn trang điểm Thịnh thế công chúa. Trên mặt cò chưa đầy các loại nhãn hiệu đồ trang điểm mỹ phẩm cô thường dùng.

Phía bên phải là được chất thành một chồng tạp chí thời trang trong mấy tháng trước.

Trên giường, gối đầu kia của cô được đặt dựa sát gần gối đầu của anh nằm ở vị trí bên trong.

Thịnh Hạ thất thần trong vài giây thì vào phòng tắm. Cô đi sang tủ lạnh nhìn xem bên trong đồ vật trước đây bị cô đem đi hết khi chuyển nhà mà hiện tại lại đầy đủ một tủ.

Cô mở phía dưới cửa tủ, đem hoa tươi bỏ vào lại.

Cô xoay người, nhìn chính mình trong gương, tự cảm thấy có phần xa lạ mà cũng phảng phất quen thuộc.

Di động vang lên, là mẹ cô gọi đến.

"Hạ Hạ, con cùng Ngạn Đông hợp lại à?"

Thịnh Hạ nhíu mày, "Mẹ, mẹ nghe ai nói vậy?"

Hạ nữ sĩ có bằng hữu người trong ban nhạc kể cho bà nghe nói đêm nay đã chứng kiến một buổi diễn violon của nghệ sĩ nổi tiếng cùng một màn tình yêu tuyệt đẹp. Người phụ nữ về đến nhà vẫn còn tâm trạng kích động khi kể lại.

Sau đó bằng hữu bà hỏi nhiều câu, là nghệ sĩ đàn violon nào ? người bạn bà nói là Thịnh Hạ.

Bạn của bà có quan hệ cũng khá thân nên chúc mừng bà.

Hạ nữ sĩ đến bây giờ cũng không dám tin "Thật hợp lại?"

Thịnh Hạ đi sang phòng giữ quần áo, chuẩn bị đem một ít quần áo cho Nhậm Ngạn Đông.

"Không phải hợp lại, anh ấy vẫn còn đang theo đuổi con. Con cho rằng khả năng đời này sẽ không thể tha thứ cho anh ấy được, cũng khó mà yêu lại được." Cô đẩy cửa phòng giữ quần áo ra mà trố mắt nhìn.

Giày đầy tủ.

Trang sức cũng đầy.

Túi xách kiểu nào cũng có.

Đều là các kiểu thịnh hành trong vòng nửa năm nay.

Kinh ngạc quá khiến cô quên là đang còn nói chuyện điện thoại.

"Hạ Hạ?" Hạ nữ sĩ đợi vài giây mà bên kia vẫn chưa lên tiếng. Bà liền gọi to một tiếng.

Thịnh Hạ hoàn hồn, nói tiếp: "con chỉ là xúc động một chút khi anh ấy nỗ lực thay đổi mà cũng là thật sự mong muốn cùng con bên nhau. Con muốn cho anh ấy và cũng cho chính mình một cơ hội."

Hạ nữ sĩ đối với chuyện hợp lại của bọn họ là không hề đoán được nên khó bình tâm hỏi: "Không phải chỉ là nhất thời xúc động à?"

Thịnh Hạ không phủ nhận: "Nếu là không có xúc động thì chẳng phải con quá mức lý trí, không còn cảm nhận về tình yêu sao."

Cô nói: "Mẹ, trước kia con đã nói không phải con bài xích chuyện yêu đương, anh ấy làm con động tâm thì con mới làm vậy bằng không còn gì thú vị để yêu."

"Đương nhiên, con cũng không quá xúc động nhưng con thấy được anh ấy đã cố gắng cùng thay đổi. Chẳng qua con không thấy lại được cảm xúc yêu đương như lúc trước."

Hai chữ tình yêu này đối với Hạ nữ sĩ thật quá mức xa xôi. Tình yêu chỉ tồn tại 27 28 năm trước. Sau khi kết hôn, có con mà dần dần tình yêu phai nhạ thì chỉ còn lại lông gà long vịt đầy nhà.

Khả năng tình yêu của bọn họ không đủ lãng mạn để khắc cốt gìn giữ chăng?

"Mẹ vẫn muốn nói lại câu nói hai năm trước đây. Nếu con thích Ngạn Đông, cùng cậu ta hợp hay không thì hiện tại mẹ

hay người khác cũng không đoán được vì mẹ phát hiện mẹ thật sự không hiểu suy nghĩ của người trẻ tuổi."

Nói, bà vừa chuyển, "Nhưng Hạ Hạ, không có phải vì ai mà phải cam chịu uất ức dù cho người đó là Nhậm Ngạn Đông. Con dù có rời khỏi Nhậm Ngạn Đông thì con vẫn là Thịnh Hạ."

Thịnh Hạ: "dạ, con biết. Sẽ không để bản thân chịu thiệt."

Hạ nữ sĩ không nhiều lời nữa, chỉ dặn dò vài câu nhắc nhở học tập rồi cúp điện thoại.

Thịnh Hạ kéo tủ quần áo ra xem tất cả quần áo của nhãn hiệu cao cấp đều có đủ.

Cô đem không ít quần áo của Nhậm Ngạn Đông xếp gọn vào một hành lý. Sau đó máy tính và đồ sạc đều lấy hết cho anh và đi bằng thang máy xuống.

"Nhậm Ngạn Đông!" Thịnh Hạ đẩy hành lý vòng qua phòng khách.

Nhậm Ngạn Đông từ phòng tập đàn đi ra, "Về sau, em có thể đổi xưng hô này hay không?"

Thịnh Hạ dùng sức đẩy hành lý hướng về Nhậm Ngạn Đông bên kia còn cô thì dựa vào trên lưng sô pha, đôi tay cô ôm cánh tay mình, "vậy kếu anh là gì? Nhậm tổng à?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "rước kia em kêu anh là gì?"

Thịnh Hạ cười như không cười: "em mất trí nhớ rồi."

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng mà tiếp tục nhìn mắt cô trong khi Thịnh Hạ cũng không tránh né ánh mắt đối diện của anh.

Không gian phòng khách giờ chỉ còn lại là hai ánh mắt thâm thúy trực diện, hơi thở mát lạnh và nhất là hô hấp cùng nhịp tim đập của cả hai đều nhanh hơn khiến cho cảm xúc cũng tăng theo vài phần ám muội.

Thịnh Hạ thu hồi tầm mắt và bước đi lên lầu, chỉ vào bậc thang đầu tiên: "Về sau nơi này cũng là địa bàn của em. Anh không được lên cầu thang, nghe thấy không?"

Cô xoay người, nghênh ngang mà đi.

Nhậm Ngạn Đông bắt chéo đôi tay sau lưng và vẫn luôn nhìn theo bóng dáng cô.

Cô ở đây vậy mà làm cho không gian phòng ở liền không còn trống vắng như trước kia nữa.

Chương 49

Sáng sớm hôm sau, theo thói quen như trước, sau khi Thịnh Hạ rửa mặt trang điểm chỉnh chu, cô kéo bức màn cửa sổ để nhìn khuôn viên bể bơi ngay trong tầm mắt mình. Tuy nhiên cô không thấy Nhậm Ngạn Đông.

Mặt nước hồ bơi lúc sáng sớm phản chiếu màu sắc mây trắng và bầu trời xanh lam. Bên cạnh ghế thành hồ được chuẩn bị chỉnh tề khăn tắm.

Thời gian này vào ngày thường anh rất hay bơi lội. Thế nhưng hôm nay, khăn tắm cũng chưa động.

Thịnh Hạ đứng ở cửa sổ một lát sau đó cô thay quần áo và cầm túi xách xuống lầu.

Cô cho rằng Nhậm Ngạn Đông đang ở phòng tập thể thao chạy bộ. Tuy nhiên khi cô đi ngang qua phòng tập thể thao thì không thấy ai bên trong. Cửa phòng ngủ vẫn còn đóng mà tại bàn ăn trong bếp đã có chuẩn bị bữa sáng phong phú.

Trong nhà Dì giúp việc đang ngồi ở phòng khách thay nước bình hoa tươi nên cô đi sang chào hỏi: "Tam ca đi công ty rồi à dì?"

Dì: "Không thấy người, chắc là vẫn chưa đi đâu."

Thịnh Hạ nhíu mày nhìn thời gian đã là 7 giờ rưỡi mà anh còn chưa đi làm sao?

Trước kia anh muộn nhất rời giường cũng là 7 giờ. Đôi khi bởi vì cô quấn lấy anh, không cho anh ngồi dậy quá sớm.

Cô đem áo khoát gió đặt trên sô pha và gõ cửa phòng ngủ của anh.

"Nhậm Ngạn Đông?"

Bên trong không động tĩnh.

Cô gọi hai tiếng, cũng không ai đáp lại.

Thịnh Hạ giật then cửa vậy mà cửa không khóa trái thế nên cô nhẹ nhàng đẩy ra.

Trên giường có người đang nằm ngủ rất sâu. Trên mặt anh thể hiện rõ sự mệt mỏi mà trong tay thì vẫn đang còn cầm di động.

Thịnh Hạ nhẹ nhàng đi qua thử xem nhiệt độ trán vẫn ấm bình thường. Sau đó cô lắc lắc cánh tay anh: "Nhậm Ngạn Đông, rời giường mau, hôm nay anh không đi làm à?"

Nhậm Ngạn Đông lúc này mới mở mắt còn đang nhập nhèm buồn ngủ. Khi anh nhìn đến Thịnh Hạ đứng trước mắt thì chợt sửng sốt vài giây. Chốc lát sau thanh âm giọng nói khàn khàn của anh như mới vừa tỉnh ngủ: "mấy giờ rồi em?"

Anh vừa hỏi xong thì tự giơ di động lên nhìn vào. Thời gian đã gần 7 giờ 40, anh đã đặt chuông báo buổi sáng 6

giờ hai mươi mà kết quả là anh trực tiếp tắt ngay khi chuông báo vang lên để ngủ tiếp.

Thời gian tính từ sau khi cô rời khỏi đến bây giờ đã là mấy tháng rồi thế mà tối hôm qua là lần đầu tiên anh có được giấc ngủ yên bình nhất.

Thịnh Hạ hỏi: "Hôm nay anh không bận sao?"

Nhậm Ngạn Đông xoa xoa huyệt Thái Dương, "bận." Anh xốc chăn ngồi dậy, "hôm nay buổi sáng em không phải không có tiết học sao?"

Thịnh Hạ: "uhm, em đi sang phòng thực nghiệm."

Nhậm Ngạn Đông theo phản xạ nhìn cô ngay lúc cô nói đến phòng thực nghiệm chính là nghĩ tới Sở Dần Hạo. Thịnh Hạ không có thời gian nghiên cứu ánh mắt anh, cô rời khỏi phòng ngủ và đi sang bàn ăn bên ngoài.

Khi Thịnh Hạ ăn xong thì Nhậm Ngạn Đông mới từ phòng ngủ ra. Anh vừa đi vừa cài nút tay áo.

Thịnh Hạ ngước mắt khi nghe tiếng bước chân anh. Cô nhận ra anh mới vừa tắm xong, tóc còn chưa chải cẩn thận. Hôm nay anh mặc áo sơmi màu đen, cô hướng mắt nhìn chằm chằm vào cúc áo vài lần. Cái áo sơmi này là cô mua cho anh năm trước....

Sau khi Nhậm Ngạn Đông cài nút tay áo chỉnh chu thì ngồi xuống bên cạnh Thịnh Hạ. Anh nghiêng mắt nhìn về phía cô còn Thịnh Hạ cũng vừa lúc xoay mặt sang. Ánh mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa mà che đi lúc thấy anh.

Cả Thịnh Hạ và Nhậm Ngạn Đông đều tự nhận ra khung cảnh cả hai cùng ngồi dùng bữa sáng dường như đã có xảy ra rất lâu lâu rồi.

Nhậm Ngạn Đông thấy cô buông đũa, "Không ăn nữa?"

Thịnh Hạ: "uhm, no rồi."

Cô uống mấy ngụm nước ấm, không vội vã rời đi, tay cô chống cằm, "anh muốn nghỉ đông đi đâu."

"Nào?" Nhậm Ngạn Đông đem phần thức ăn thừa kẹp với bánh nướng cà chua trong đĩa của mình mà tiếp tục ăn.

Thịnh Hạ: "tùy anh sắp xếp vậy, bên kia vừa lúc là mùa hè."

Nhậm Ngạn Đông suy xét vài giây, "Mười ngày được không?" Tháng 1 là thời gian công ty anh tương đối bận, anh nói: "giữa tháng mười hai đến gần lễ Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán anh đều dành ra nhiều ngày để bồi em."

Thịnh Hạ gật đầu, "tốt a."

Khóe miệng cô vươn một tia cười nhạt chính là ám hiệu suy nghĩ xấu gì đó y như khi cô còn nhỏ muốn anh tác nghiệp thư pháp trên giấy vẽ tranh.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Chuẩn bị thực thi kế hoạch 360 độ cọ xát của em sao rồi?"

Thịnh Hạ hoàn hồn, vừa rồi cô suy nghĩ khác, "Qua bên kia chỉ là để du lịch. Em sẽ tùy tình hình suy nghĩ xem hành

hạ anh thế nào, em không có kế hoạch cụ thể gì đâu."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thời gian vẫn vừa đủ cho Thịnh Hạ đến trường học. Cô vừa mới đứng lên, Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía cô: "Buổi tối anh cùng Lệ Viêm Trác hẹn bàn công việc đến 10 giờ tối sẽ về."

Thịnh Hạ thuận miệng hỏi câu: "bọn anh có dự án hợp tác chung sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Vẫn chuyện thu mua CE."

Thịnh Hạ nhớ không lầm thì hạng mục này được triển khai từ giữa tháng tư. Cô nghe được từ Lệ Viêm Trác kể hôm cả hai cùng đi sang hội sở. Lệ Viêm Trác có nói qua tập đoàn Lệ thị muốn thu mua khống chế cổ phần công ty CE của Viễn Đông. Thời gian tính đến nay là bảy tháng hơn vẫn chưa tiến triển.

Trước kia cô sẽ không quan tâm chuyện này nhưng hiện giờ cô đang học về tài chính nên có chút tò mò nguyên nhân là gì mà khiến tiến độ dự án này bị đình trệ.

Cô lại ngồi xuống: "Là do phía Lệ Viêm Trác đổi ý sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "không phải, kế hoạch thu mua bị các đổng sự trong hội đồng quản trị tập đoàn Lệ Thị phản đối, dự án không được thông qua."

Kỳ thật chính là thúc thúc anh ta và đường đệ Lệ Viêm Việt bên kia không có được cơ hội thu mua ce nên âm thầm

ngáng chân. Chuyện bọn họ không đồng ý thu mua có thể gây ra rủi ro lớn. Chuyện quan trọng nhất của việc thu mua CE sẽ khiến cho tương lai tập đoàn Lệ thị có khả năng lâm vào nguy cơ đứt gãy tài chính.

Cổ phiếu CE niêm yết bán ra với giá hơn trăm triệu và hơn nữa anh ra điều kiện thu mua bằng hai phần ba tiền mặt, còn một phần ba thu bằng cổ quyền điều hành ban quản trị.

Thịnh Hạ gật đầu, "tập đoàn Lệ thị hiện tại đúng là nên lo lắng ngoài chuỗi tài chính đứt gãy còn có ảnh hưởng hoạt động bình thường của công ty, vì sao anh không dùng hình thức LOB(*)?"

(*) LBO (viết tắt của leveraged buyout) là một hình thức mua lại và sáp nhập doanh nghiệp bằng nguồn tài chính đi vay, gọi tắt thu mua đòn bẩy)

Nhà đầu tư, thường là các quỹ đầu tư cổ phiếu chưa niêm yết, sau khi đạt được một thỏa thuận mua lại doanh nghiệp sẽ dùng tài sản của mình để trả trước cho doanh nghiệp một phần số tiền thỏa thuận. Sau đó, nhà đầu tư sẽ dùng tài sản của doanh nghiệp làm thế chấp để đi vay tiền (vay ngân hàng hoặc phát hành chứng khoán) mua doanh nghiệp. Cuối cùng dùng tài sản và luồng tiền của doanh nghiệp mua được đó để trả nợ đi vay. Việc mua lại có thể là mua lại toàn bộ, song trong phần lớn trường hợp là mua lại một cổ phần đáng kể để giành quyền kiểm soát doanh nghiệp. Từ thập niên 1980, LBO bắt đầu nổi lên như là một chiến lược mua lại quan trọng

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, nhất thời chưa lên tiếng.

Đây là lần thứ hai cô nói hình thức LBO thành làLOB. Một lần trước đây anh nghe từ lời cô qua điện thoại tại văn phòng khi cô đang hỏi anh vài vấn đề lúc làm đề thi thạc sĩ và vô tình nói sai tên hình thứ này.

Ngày đó buổi tối khi anh về đến nhà không chỉ giảng giải rõ từng điểm khó trong đề mà còn đem LBO viết rõ khái niệm, để cô hiểu thông suốt phương thức ngày.

Lúc sau cô đã vẽ một hình ảnh 'Thịnh thị đại đao' ngay chính chỗ đề khó nên anh cho rằng cô ý thức được bản thân muốn nhớ kỹ. Sau lần đó anh cũng không hỏi thêm.

Hiện tại xem ra cô lúc ấy cũng không để tâm trong lòng chuyện này.

Tuy nhiên lúc ấy cô không phải học chuyên về nó mà chỉ là đang ngẫu nhiên nhớ đề. Hiện tại dù cô đã học một học kỳ mà kiến thức cơ bản vẫn còn nhớ lầm.

Anh uyển chuyển hỏi thêm, "thu mua đòn bẩy trong tiếng Anh nói như thế nào?"

Thịnh Hạ không nghĩ nhiều, buột miệng thốt ra: "leveraged buy-out, làm sao vậy?" Cô hỏi.

Cô cảm giác Nhậm Ngạn Đông sẽ không phải không biết cách đọc bằng tiếng Anh của hình thức này. Trong khi giờ khắc này, cô vẫn là không ý thức được chính mình đọc sai cách viết tắt của nó tuy cô nhớ rõ tiếng Anh của nó đọc thế nào.

Nhậm Ngạn Đông suy nghĩ cách nhắc nhở tế nhị cho cô: "hiện tại em lại phát minh danh từ 'Thịnh thị' mới nữa sao?"

Thịnh Hạ không rõ nguyên do: "Hả?"

Nhậm Ngạn Đông: "lbo là cách nói thường dùng trong giới chúng ta ma Thịnh thị tiểu công chúa khẳng định muốn nói đặc biệt một chút, chính là lob."

Thịnh Hạ: "......" Lúc này cô mới phản ứng nhận ra mình đã nói sai rồi.

lob là kiểu đầu tóc long bob do trước kia Mẫn Du rất mê kiểu này làm cô liền ghi nhớ trong đầu.

Cô duỗi tay nắm cà vạt anh mà dùng sức kéo vài cái xuống.

Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ bật cười, "em túm nhẹ xíu."

Thịnh Hạ cũng không thật sự khó chịu gì chỉ làm cảm thấy hơi xấu hổ vì sai lầm kiến thức cơ bản nhất.

"Cảm tạ, hôm nay em cho anh thêm điểm tích lũy 0.1."

Cô buông cà vạt anh ra, ý bảo anh có thể tiếp tục ăn cơm.

"Hôm nay anh có tiệc xã giao thương nghiệp sao?" Anh rất ít khi thắt cà vạt.

"Không có." Nhậm Ngạn Đông uống vài ngụm cà phê, "nếu anh không đeo thì làm sao được em túm?"

Không gian phòng ăn tĩnh lặng vài giây, Thịnh Hạ nhìn nhìn từ hướng cà vạt lên trên hầu kết gợi cảm nơi mà cô vẫn luôn thích. Ngoài ra dáng vẻ cùng gương mặt kia vẫn như trước, hàng chân mày mang theo một chút đạm mạc.

Nhậm Ngạn Đông quay đầu liếc nhìn cô một cái, "em nói tiếp đi."

Thịnh Hạ: "hạng mục CE vốn dĩ rất tốt nhưng bởi vì anh tung giá quá cao và phương thức thu mua khó khan thế nên tập đoàn Lệ thị mới cản trở Lệ Viêm Trác và phụ thân anh ta. Lệ Viêm Trác có thể lấy CE thuế chấp cổ quyền với ngân hàng và đương nhiên đây là thu mua lớn kèm theo rủi ro cũng lớn. Ngân hàng không nhất định dễ dàng chấp thuận góp vốn nên anh ta đối với việc tìm người khác cũng không phải không tính đến."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, ý bảo cô tiếp tục.

Thịnh Hạ: "Tìm Thẩm Lăng a, cổ phần Thẩm thị của bọn họ có thế khống chế phía ngân hàng, bọn họ còn đã từng thành công nhiều dự án khác."

Nhậm Ngạn Đông là phía người bán, tự nhiên không thích hợp chủ động đi tìm Thẩm Lăng bởi vì đầu tư này còn có ý nghĩa rủi ro cao mà anh không thể dùng tình cảm làm ảnh hưởng quyết định của Thẩm Lăng.

Cho tới bây giờ, anh chưa chỉ cho Lệ Viêm Trác con đường đi nào tốt nhất.

Anh chỉ nói về ích lợi trên tư cách là đại biểu CE và điều kiện không có khả năng đàm phán. cuối cùng nếu Lệ Viêm Trác không có năng lực thu mua, anh đành phải bán CE cho người khác. Đoán không chừng anh sẽ cùng Lệ Viêm Việt hợp tác.

Thịnh Hạ đối với cách làm của Nhậm Ngạn Đông không bình luận vì anh là đứng trên danh nghĩa Viễn Đông suy xét. Anh bình thường sẽ không quyết định cảm tính nên cô chỉ nói lên suy nghĩ của chính mình.

"Nếu là đổi thành người khác thu mua thì em nghĩ họ thấy ngay rủi ro trước mắt. Thế nhưng đối phương là Lệ Viêm Trác, em còn nghe tin trình độ quản lý của các cấp lãnh đạo tập đoàn Lệ thị và còn có đội nhân viên đứng đầu của Tưởng Bách Xuyên có thể kiểm soát rủi ro. Tập đoàn Thẩm thị cũng vốn dĩ có chuyên môn về lĩnh vực này nên nếu là tổng hợp đánh giá mức độ rủi ro thì em cảm thấy lần thu mua này có nhiều cách thực hiện thành công."

Cô hỏi: "vì sao Lệ Viêm Trác không tìm Thẩm Lăng?"

Nhậm Ngạn Đông: "Anh ta không thân với Thẩm Lăng." tập đoàn Lệ thị vừa phản đối phụ thân Lệ Viêm Trác thu mua dự án CE. Tình hình là trong khoảng thời gian ngắn Lệ Viêm Trác không thể tìm người nào khác ngoài Thẩm Lăng giúp đỡ được.

Hơn nữa tính cách Thẩm Lăng không thể cho là quá khó để nói chuyện.

Thịnh Hạ từ trong túi lấy ra giấy bút bắt đầu họa vài hình ảnh về sơ đồ quan hệ.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, hỏi câu: "em từ đâu mà nhìn ra Lệ Viêm Trác có bản lĩnh hơn người vậy? Về sau chắc gì cậu ta có thể quản lý tốt tập đoàn Lệ thị chứ?"

Thịnh Hạ chính nghiêm túc vẽ, không chút để ý nói: "Trực giác."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô sau một lúc lâu, cô chỉ lo vẽ tranh, không thấy được tầm mắt anh hướng từ trên mặt cô chuyển qua bức tranh trên giấy.

"em vẽ gì vậy?" Anh hỏi.

Thịnh Hạ: "em tính toán thử em có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ hạng mục của bọn anh."

Nhậm Ngạn Đông nghi hoặc: "em muốn làm gì?"

Thịnh Hạ: "Lần đó em ở hội sở tanhg Thẩm Lăng một ván bàn nên Thẩm Lăng đồng ý với em một điều kiện. Hiện tại em cũng không có gì yêu cầu cá nhân ngoài tác hợp anh ta cùng Lệ Viêm Trác gặp mặt. Sau đó, kết quả dù cho thành hay không vì Thẩm Lăng sẽ không nể mặt dù cho bất cứ ai nhờ. Em cũng biết bọn anh chỉ quan trong ích lợi thương nghiệp trong hợp tác. Tuy nhiên em chính là người giật dây trung gian."

Nhậm Ngạn Đông: "vậy em kiếm tiền bằng cách nào trong vụ này?"

Thịnh Hạ hỏi: "Cái hạng mục là Tưởng Bách Xuyên phụ trách thúc đẩy giao dịch đúng không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "uhm."

Thịnh Hạ: "Ta đi tìm Tưởng Bách Xuyên nói chuyện rằng em cùng anh ta hợp tác. Tuy rằng năng lực nghiệp vụ của em không tốt bất quá em có thể tận dụng tài nguyên nhân mạch. Nếu hạng mục thành công thì bọn anh ba bên đều chỉ kiếm không bồi, không được cảm tạ ta? Đến lúc đó Viễn Đông, tập đoàn Thẩm thị cùng Lệ Viêm Trác, đều phải trả thêm phí cố vấn quản lý. Đến lúc đó em cùng Tưởng Bách Xuyên chia 50-50."

Nhậm Ngạn Đông: "......"Lý do thoái thác của cô là kiếm tiền nhưng sự thật là cô muốn giúp Lệ Viêm Trác.

Nhậm Ngạn Đông nhìn lướt qua tranh Thịnh Hạ đã họa xong. Cô vẽ phiên bản Thịnh Hạ cầm một cái túi tiền lớn cùng chi phiếu vèo vèo rớt ra ngoài vì túi đầy tiền...

Cô đem giấy bút cất đi, "buổi tối Lệ Viêm Trác hẹn anh có phải muốn anh thư thả một ít thời gian, đừng bán gia cho ai khác đúng không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Hẳn là vậy."

Thịnh Hạ: "em sẽ đến thay anh không cần đi." Cô đem ba lô khấu thượng.

Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì nhìn cô, "em muốn hẹn Lệ Viêm Trác sao?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Buổi tối em sẽ tìm anh ấy nói chuyện. Trước tiên em thăm dò thử anh ấy có ý đồ thu mua đòn bẩy hay không, nếu là có, em sẽ tìm Thẩm Lăng cho bọn anh."

Cô hướng mắt nhìn đồng hồ chuẩn bị đi đến trường học, cô lấy túi đứng dậy: "Buổi tối khả năng em về nhà là 10 giờ. Em kiếm tiền cho anh tiêu vặt cũng không dễ dàng nên anh ăn cơm cho đầy đủ, đừng buồn bực nhe."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 50

Thịnh Hạ cùng Lệ Viêm Trác hẹn buổi tối 6 giờ gặp mặt. Sau khi kết thúc học vào buổi chiều cô đi thẳng đến bãi đỗ xe thì trùng hợp gặp Sở Dần Hạo cùng đi lấy xe.

Sở Dần Hạo vốn là muốn đi sang công ty ba anh nhưng khi nhìn thấy Thịnh Hạ liền đổi ý, "Kêu Nhậm Sơ cùng đi ăn cơm nhe, chúng ta đã lâu không tụ hợp."

Thịnh Hạ xin lỗi nói, "Buổi tối em có hẹn bàn công việc rồi. Hôm khác em mời khách nhe."

Sở Dần Hạo đưa ra, "Lần sau anh không chỉ có muốn mời ăn cơm, còn đi ca hát nữa."

"Không thành vấn đề." Thịnh Hạ cười cười, chỉ phía trước xe, cùng anh phất tay từ biệt.

Sau khi Sở Dần Hạo lên xe nhận được điện thoại của ba anh. Anh hàn huyên vài phút nên vừa lúc thấy Thịnh Hạ đã lái xe lại ngang qua đầu xe mình. Thịnh Hạ giảm tốc độ xe và hạ cửa kính xe, lần nữa cùng anh phất tay.

Sở Dần Hạo vừa rồi thấy chiếc xe màu đen này không giống màu xe thể thao mà Thịnh Hạ ngày thường dùng. Anh đã không để ý lúc đầu mà mãi đến khi cô cùng anh chào hỏi lần hai thì anh mới hoảng hốt.

Sở Dần Hạo từ xe ló đầu ra, "Lái xe chậm một chút." Anh nhìn chằm chằm biển số chiếc xe kia khi nó đang chầm chậm rời khỏi bãi.

Anh có ấn tượng chút về chiếc xe này vì Nhậm Ngạn Đông là đã từng lái.

Đây nghĩa là hòa giải rồi sao?

Khi Thịnh Hạ đến chỗ hẹn, Lệ Viêm Trác đã sớm có mặt cùng với Chu Minh Khiêm.

Chu Minh Khiêm lúc này đang lười biếng dựa vào lưng ghế vừa hút thuốc.

Sau khi Thịnh Hạ vào phòng thì anh ta dập thuốc đi, cùng Thịnh Hạ nói chuyện: "đời trước của em đâu chỉ cứu vớt hệ Ngân Hà, cả anh còn không dám để em chờ."

Anh nhìn xem đồng hồ: "anh đã đợi em hơn hai mươi phút." Anh vừa nói vừa chỉ vào gạt tàn thuốc đầy mẫu đầu thuốc đã hút.

"Nhìn thấy không, bọn anh chờ em mòn con mắt đến nỗi chỉ có thể dùng khói thuốc để giải khoây."

Thịnh Hạ bật cười nhẹ và ngồi xuống đối diện với hai người bọn họ.

Cô trả lời Chu Minh Khiêm: "Vậy đời trước của anh đã cứu vớt vũ trụ này nên em cũng không để anh chờ quá lâu hơn, có phải thấy vinh hạnh không?"

Lệ Viêm Trác rót trà cho Thịnh Hạ, hỏi: "Trên đường kẹt xe à?" thanh âm giọng của anh ta phát ra như bị nghẹn ở mũi. Cô vừa nghe đoán là bị cảm.

Thịnh Hạ: "Không phải, chỉ là do bãi đỗ xe khá đông."

Cô tiếp nhận ly nước, tiếp theo cảm ta và hỏi: "làm sao bị cảm vậy?"

Lệ Viêm Trác không chỉ có cảm mạo mà còn phát sốt vào buổi chiều. Lúc này tuy rằng anh ta ngồi trong phòng có máy sưởi nhưng lại cảm giác cả người rét run.

"Không có gì, tối hôm qua bị cảm lạnh." Vì gần đây bận chuyện công ty và còn chuyện tập đoàn Lệ thị nên một ngày anh ta chỉ có thể ngủ không đến ba bốn tiếng.

Thịnh Hạ: "Không đi bệnh viện sao?"

Lệ Viêm Trác: "Không có việc gì, đã uống thuốc rồi."

Thịnh Hạ lúc này mới hỏi Chu Minh Khiêm: "hôm nay sao anh có thời gian vậy?"

Chu Minh Khiêm không thích quanh co lòng vòng, "Anh tới hỏi em việc hủy hợp đồng kia. Cuối cùng nó được ký hay không? Toàn bộ đội chế tác đều đang chờ đó."

Thịnh Hạ: "......"

Cô kinh ngạc: "Tam ca còn chưa ký cho anh sao?"

Lúc đó tại hội sở ở Thượng Hải, cô để lại hợp đồng cho Nhậm Ngạn Đông và cho rằng anh sẽ trực tiếp tìm Chu Minh

Khiêm. Chuyện này đã qua bao lâu mà vẫn chưa ký.

Chu Minh Khiêm chơi bật lửa, "Nhậm Ngạn Đông không ký và nói cái gì lần trước em và anh ta bởi vì chuyện hợp đồng này mà bị đứt đoạn tách. Anh đây chỉ có thể liên hệ qua em."

Nhậm Ngạn Đông cùng Tưởng Bách Xuyên đã quyết định đầu tư bộ phim điện ảnh về đề tài khoa học viễn tưởng. Thời gian bắt đầu quay còn chưa dự định được nhưng chắc canh là sẽ không quá lâu.

Anh đứng lên, dặn dò Thịnh Hạ: "Đừng quên nhe."

Thịnh Hạ: "anh không cùng chúng em ăn cơm sao?"

Chu Minh Khiêm: "Anh đang ở một bữa tiệc trong phòng khác."

Sau khi Chu Minh Khiêm rời đi, phòng ăn an tĩnh trở lại.

Lệ Viêm Trác không biết Thịnh Hạ hẹn gặp anh vì chuyện gì sau khi nhận được điện thoại của cô vào buổi sáng nay. Anh vẫn là rất ngạc nhiên khi cô nói muốn tìm anh vì dự án CE.

Anh nói thẳng không cố kỵ: "em đại diện Nhậm Ngạn Đông đến đây để bàn về CE sao?"

Thịnh Hạ: "Anh chủ yếu gặp anh để nghe trước và cũng để hỏi ý kiến của anh."

Lệ Viêm Trác cảm thấy có ý khác trong lời cô nói nên ý bảo cô tiếp tục.

Thịnh Hạ trước đem ý tứ Nhậm Ngạn Đông biểu đạt đến, "Tam ca có thể cho anh một ít thời gian thư thả nhưng không lâu. Nếu trong ba tháng nội bộ tập đoàn Lệ thị không thống nhất trí ý kiến thì anh ấy sẽ liền tìm người khác. Khả năng là Lệ Viêm Việt."

Lệ Viêm Việt chờ đến lúc đó sẽ lấy cớ thoái thác khiến cho hội đồng quản trị thông qua quyết định thu mua CE.

Lệ Viêm Trác nhìn Thịnh Hạ, cân nhắc kỹ lời này, hỏi cô: "Đây là ý của em hay của Nhậm Ngạn Đông vậy?"

Thịnh Hạ: "Tam ca không nói rõ nhưng chính em hiểu chắc canh là thế."

Lệ Viêm Trác cười, "Nửa năm làm nghiên cứu sinh thì có thể biết suy nghĩ trong lòng Nhậm Ngạn Đông là gì à."

Thịnh Hạ cũng cười, "Quá khen."

Lệ Viêm Trác hiện tại trong lòng có ý mong muốn anh có thêm thời gian ba tháng.

Trước đây anh cùng Nhậm Ngạn Đông đã ký hiệp nghị hợp tác mà kết quả hội đồng quản trị bên kia lại không chấp thuận.

Anh hiện tại tò mò là, "vậy em muốn cùng anh nói chuyện gì khác nữa?"

Thịnh Hạ: "Vẫn là liên quan đến CE. Anh có bao giờ nghĩ tới thu mua đòn bẩy. Nếu anh đã có sẵn ý tưởng này thì em giúp anh hẹn Thẩm Lăng để nói chuyện."

Lệ Viêm Trác sao có thể không nghĩ tới ngay khi anh bị hội đồng quản trị phản đối dự án với lý do hệ quả chuỗi tài chính đứt gãy nếu dùng đến tiền mặt. Tuy nhiên anh không nghĩ tới Thịnh Hạ có thể giúp anh được.

Anh hiểu ngầm và không nói thêm nữa, cầm ly nước: "Cảm ơn." Anh lần này vừa dựa vào quan hệ của mẫu thân mà còn có Nhậm Ngạn Đông.

Thịnh Hạ giúp anh xem như vì nễ mặt mẫu thân anh. Xét về phương diện khác, Thịnh Hạ cũng là giúp Nhậm Ngạn Đông thuận lợi hoàn thành dự án này.

khóe miệng Thịnh Hạ có một tia cười, "Bạn tốt nên rõ ràng sòng phẳng nhỉ. Em không có hứng thú chuyện cảm tạ qua lời nói mà vẫn là thực tế về lợi ích một chút. Nếu giao dịch thành công, anh trả em một khoản phí cố vấn tài vụ."

Lệ Viêm Trác gật đầu, "Không thành vấn đề, ngày đó nhân dịp Lễ Tình Nhân, anh lấy danh nghĩa fan club cho em một kinh hỉ" Anh cố ý tạm dừng hai giây, vừa cười nói tiếp, "kinh hỉ này rất cao quý mà cũng hành hạ tâm tư Nhậm Ngạn Đông nhất." Anh không chút kiêng dè nói câu cuối cùng kia

Thịnh Hạ: "......"

Cô cảm giác không tin được khi mới nghe Mẫn Du nói trong hôm sinh nhật Lệ Viêm Trác đại diện hội fan của cô

không lộ mặt mà chỉ ra tiền phát quảng cáo chúc mừng dài 26 phút.

Do Lệ Viêm Trác đã dùng quan hệ để thực hiện phát tại một đoạn đường phồn hoa nhất trong thành phố Thượng Hải. Giá của quảng cáo vào tối hôm đó là mấy trăm vạn.

"Từ khi nào anh gia nhập diễn đàn của hội viên vậy?"

Lệ Viêm Trác nghĩ nghĩ: "thời điểm khi em diễn tấu lần thứ ba."

Thịnh Hạ gật đầu, cô lấy trà thay rượu kính anh, "thật vinh hạnh." Sau đó nói tiếp, "Kinh hỉ thì không cần, có lòng là đã quá quý rồi. Lần trước quảng cáo đó đã làm tiêu pha không ít."

Lệ Viêm Trác cười, "rốt cuộc là em đau lòng vì tôi tốn tiền hay là đau lòng vì Nhậm Ngạn Đông bị ngược tâm vậy?"

Thịnh Hạ: "em chỉ cảm thấy dùng tiền để ngược tâm thì thật là quá xa xỉ."

Lệ Viêm Trác bật cười, "Anh ta không xứng phải không?"

Thịnh Hạ: "......"

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện sau khi đồ ăn vừa được bưng lên. Hai người không nói về dự án CE nữa vì Lệ Viêm Trác chỉ chờ Thịnh Hạ hẹn Thẩm Lăng giúp anh.

Lúc sau, bọn họ nói về Nhậm Ngạn Đông.

Lệ Viêm Trác nói: "Trước đây anh thật không nghĩ tới chuyện em cùng Nhậm Ngạn Đông còn có thể hàn gắn lại."

Thịnh Hạ: "bản thân em cũng không ngờ đến."

"Cùng một người yêu lại lần nữa thì có cảm nhận thế nào?" Lệ Viêm Trác tùy ý cùng cô nói chuyện phiếm.

Thịnh Hạ hạ đôi đũa, chính mình cũng rất khó nói, "Nói đến cảm nhận thì quá nhiều. Bây giờ em không biết dùng từ nào để diễn tả nó."

Bất quá từ trực giác em cảm thấy hiện tại Nhậm Ngạn Đông quan tâm rất nhiều đến sở thích của cô. Anh ấy không giống như trước kia, chỉ làm trước mà không thèm bàn qua.

Như hôm qua, cô nói muốn đi thôn nhỏ, nếu là như trước kia thì khẳng định anh chỉ đơn giản nó không đi. Tuy nhiên, tối hôm qua anh đã giải thích thêm: Đó là nơi làm Thịnh Hạ của anh đau lòng.

Bằng một câu này đã chữa khỏi vế thương của cô rất nhiều.

Ngoài ra buổi sáng hôm nay, chuyện anh đeo caravat. Nếu là trước kia khi cô hỏi anh đeo caravat có phải có tiệc tối thương vụ hay không, khẳng định anh liền nói hai chữ: Không có.

Mà hiện tại, anh sẽ giải thích nhiều hơn một chút. Anh đã nói nếu không thắt cà vạt thì sao cho cô liền túm để xả hết giận.

Hiện giờ, anh vẫn không khác trước kia nhiều, hành động vẫn như nhau. Bất quá anh dùng cách thích hợp hơn để biểu đạt suy nghĩ của mình để cô có thể lĩnh hội.

Loại này chuyển biến này rất nhỏ nhưng đúng so với trước đây cô đã cầu mà không được.

Thịnh Hạ còn nói thêm: "một năm vừa qua... dù là rất nóng lòng nhưng cả hai đều cảm thấy rất đáng giá."

Cô vừa nói chuyện thì di động có tin nanh báo đã chi 520 vạn.

Cô nghĩ đến lần trước Nhậm Ngạn Đông nhận từ cô khoảng tiền điện ảnh đầu tư hơn một ngàn vạn và còn được xem là cho anh tiền tiêu vặt.

Tối nay anh không dùng đến thì cô cũng quên mất chuyện này.

520?

Sau đó, một tin nanh tiếp báo chi thêm là 521 vạn.

Cô: "......"

Đến lúc này cô đã biết là anh cố ý tình mượn tin nanh tổng tiền này để ngầm nói anh ăn cơm trong tâm trạng náo loạn.

Lúc này, tại nhà hàng khác, tối nay Nhậm Ngạn Đông mời cả Thẩm Lăng và Mẫn Du ăn cơm, tổng cộng bill là 1100 vạn. Anh thanh toán tổng cộng ba lần.

Trước hai lần là dùng tiền trong thẻ Thịnh Hạ cho anh, lần thứ ba mới là tiền từ thẻ của anh.

Không chỉ người phục vụ mà ngay cả Thẩm Lăng và Mẫn Du đều ngắm anh không dưới mười lần. Thẻ ngân hàng trước nay như nhau nên hai người không biết Nhậm Ngạn Đông đang cầm trong tay chiếc thẻ kia là của Thịnh Hạ mà chú ý các thẻ anh đang cầm.

Chờ người phục vụ đi ra ngoài, Thẩm Lăng mới nói, "cậu là đang chia tiền sao?"

Sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông không chút để ý đáp 'uhm' và anh đem hai thẻ cất vào bóp tiền.

Trước kia anh vẫn cất thẻ của Thịnh Hạ vì lúc ấy bọn họ ở hai thành thị khác nhau. Anh hôm nay vừa đúng dịp có thể tiêu tiền đúng 520 tệ thì không ngại làm ngay.

Khi Thịnh Hạ trở lại biệt thự thì Nhậm Ngạn Đông đã về đến nhà và đang bơi. Buổi sáng anh dậy trễ nên dời lịch vận động đến tối nay.

Khi cất xe xong, Thịnh Hạ chưa vào phòng, cô trực tiếp ngồi xuống dãy ghế ngay bể bơi "em về rồi."

Trên bàn có tạp chí kinh tế tài chính, cô thuận tay đọc. Kỳ tháng này có in mặt nhân vật được phỏng vấn cả cô Hạ nữ sĩ quen thuộc nên cô liền mở ra trang phỏng vấn xem ngay.

Khi Nhìn đến tên phóng viên này làm cô hơi nhíu mày, cảm giác rất quen thuộc, đã từng gặp qua.

Bỗng nhiên cô nhớ ra trước kia cô cũng đả từng xem qua văn chương của phóng viên.

Khi đó cô còn ở Thượng Hải trước khi cùng ăn cơm với Lệ Viêm Trác và Trác lão sư đã được Nhậm Ngạn Đông tự mình lái xe đưa cô đến. Cô ở trên xe anh đã đọc một trang trong kỳ tạp chí đó với cùng bài viết của người phóng viên này.

Cô có ấn tượng rất sâu sắc vì lời văn sắc bén, dí dỏm hài hước của người tên Lỗ Phàm. Cô không xác định được là soái ca hay là mỹ nữ.

Tuy nhiên, cô cảm giác giống mỹ nữ hơn. Trong khi văn chương sắc bén cùng tư duy logic thì lại như của nam nhân.

Nhậm Ngạn Đông vừa bơi xong, anh lên bờ.

"Không lạnh sao?" Anh hỏi.

Thịnh Hạ lắc đầu, chuyên chú đọc tạp chí.

Nhậm Ngạn Đông đi đến bên cạnh cô, anh vươn tay lấy áo tắm dài trên lưng ghế cô đang ngồi mà mặc vào. Thịnh Hạ chỉ cái tên kia, "Cái người phóng viên này anh có quen không?"

Nhậm Ngạn Đông hướng mắt sang tạp chí, không ấn tượng gì với tên này, "Không quen biết."Thế nhưng mấy kỳ tạp chí gần nhất thường xuyên có đăng bài viết của người này. Phong cách văn chương không tồi.

Anh thúc giục cô: "Đến phòng khách đọc đi, bên ngoài này lạnh."

Thịnh Hạ: "để em xem xong cái này."

Khi Nhậm Ngạn Đông mặc áo tắm xong, anh khom lưng vừa lúc Thịnh Hạ xoay mặt nên sườn mặt cô nhẹ nhàng cọ đến chóp mũi anh. Đôi mắt hai người có thể nhìn xuyên thấu cả đáy mắt.

Hô hấp chợt dừng lại, Nhậm Ngạn Đông ghé sát vào môi Thịnh Hạ. Cô cũng không né tránh mà ngậm lấy môi dưới của anh và dùng sức cắn xuống.

Nhậm Ngạn Đông đau đến nhíu mày, nhưng không nhúc nhích, cứ để cô tiếp tục xả giận.

Thịnh Hạ cũng không dùng sức nhiều. Cô cuối cùng dùng răng kéo nhẹ môi anh rồi buông ra, cảnh cáo anh, "Về sau chỉ cho phép em chủ động gần anh, ôm anh. Anh chỉ được ở thế bị động, không được em cho phép thì không được đụng em, nghe không?"

Nhậm Ngạn Đông phát ra thanh âm nhạt nhẽo: "Đã biết."

Còn không cho chạm vào cô.

Anh nhìn ghế dựa và suy nghĩ mấy giây.

"Ngồi yên." Anh vừa nói, vừa kéo ghế cô ngồi sát vào anh.

Thịnh Hạ chưa kịp phòng bị, nháy mắt mất đi điểm tựa nên cô theo bản năng ném cuốn tạp chí đi mà theo phản xạ có điều kiện ôm chặt cổ anh.

Chương 51

Ngay sau đó anh trực tiếp buông ghế dựa khi Thịnh Hạ ôm lấy cổ Nhậm Ngạn Đông. Anh bế Thịnh Hạ lên như kiểu bế công chúa.

Anh còn cố ý cường điệu, "em là ôm anh trước nên anh cũng không thể không để mắt đi chỗ khác được."

Thịnh Hạ: "......"

Cô chụp bờ vai của anh, "thả em xuống."

Nhậm Ngạn Đông nhìn vào mắt cô và tiếp tục không nghe lời, ôm vào biệt thự.

Trước kia anh cũng thường xuyên ôm cô như vậy. Mỗi khi buổi sáng cô muốn đi vào phòng tắm một cách thân mật thì anh cũng ôm cô đi vào và ôm đi ra từ phòng tắm.

Chẳng qua vì thời gian họ tách nhau quá lâu làm cho cô đều đã quên bọn họ đã từng có những lần thân mật khăng khít như vậy.

Sau khi vào biệt thự, Thịnh Hạ cho rằng Nhậm Ngạn Đông sẽ thả cô xuống dưới. Cô nào biết anh ôm thẳng đến thang máy. Khi cô nhìn anh vừa lúc anh nghiêng mắt, "em chỉ quy định anh không được đi bằng cầu thang."

Ý ngoài lời, thang máy anh tất nhiên ngược lại có thể vào và trực tiếp ôm cô đưa lên lầu. Anh chỉ cần không ra khỏi thang máy là được.

Thịnh Hạ: "bây giờ lên à.....

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, ngắt lời nói: "Anh biết trong lòng em vẫn là không thoải mái."

Có chút thương tổn, chính là vẫn chưa thực hiện hành hạ anh 720 độ thì cô chưa hoàn toàn giải hận.

Thời gian tổn thương kéo dài một năm mang theo những chuyện phát sinh không thoải mái khác khiến cho cô không dễ dàng quên. Khả năng chính là phải chờ bọn họ già đi, bị lẫn trí mới không nhớ rõ.

Bằng không những vết thương lòng thường khó phai nhạt nhanh chứ?

"Ngày nào đó nếu chúng ta cãi nhau bởi vì chuyện gì khác thì khả năng em sẽ nhớ tới chuyện trước nữa mà thêm ủy khuất."

Đứng trước thang máy, anh không ấn thang được mà cũng không kêu Thịnh Hạ ấn, nói tiếp: "Anh duy nhất có thể làm chính là không cãi nhau và cũng luôn làm em vui vẻ." Anh không để cô có cơ hội nghĩ đến quá khứ không vui trước đây nữa.

Tối hôm anh thổ lộ, cô đã dựa vào trong lòng ngực anh và nước mắt thì không ngăn chảy được. Điều đó làm anh trước nay chưa bao giờ cảm giác chính mình lại thất bại đến vậy.

Thịnh Hạ: "Dù sao em chưa từng nghe qua đôi tình nhân và phu thê nào không bao giờ cãi nhau."

Nhậm Ngạn Đông: "Trước kia chúng ta đã từng không cãi nhau."

Không đợi cô phản bác, anh chủ động giải thích: "Anh không phải lười cùng em trò chuyện hoặc không hồi đáp bất cứ mâu thuẫn nào nhưng một khi cả hai tranh cãi thì em sẽ bị khó chịu."

Cho nên trước kia dù cô làm khó dễ hay chọc anh bất cứ vấn đề gì thì cuối cùng anh đều giải quyết trên giường. Anh cũng không cùng cô cãi cọ mà để cô ở trên giường lấy lòng và dỗ dành. Anh làm cho cô đem tất cả những điều không thoải mái tan biến hết.

Anh thường xuyên nhắc nhở chính mình chuyện anh lớn hơn cô chín tuổi nên mãi mãi muốn cô giữ tính cách đơn thuần trẻ con, tùy hứng. Anh không hề muốn cùng cô so đo nhiều hay ít gì.

Kỳ thật, những mâu thuẫn trước đây không gì to chuyện, đôi lúc chỉ là chuyện đơn thường ngày mà cả hai thích tranh cãi làm niềm vui thú.

Nhậm Ngạn Đông lại không vào thang máy mà xoay người đi sang phòng khách kia.

Thịnh Hạ: "anh lại muốn làm gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ôm em đi bộ lên cầy thang, đi thêm nhiều một chút."

Anh hướng cô sát trong lòng ngực, điều chỉnh tư thế ôm thật chặt.

đôi tay Thịnh Hạ ôm chặt cổ và nhìn chằm chằm sườn mặt anh. Cô cũng không nói nhiều lời.

Từ lầu một đi đến lầu ba, khi xuống thì anh đi bằng thang máy.

Ba tầng đi bộ lên xuống, cô cảm giác được hô hấp của anh có chút dồn dập.

"Mệt mỏi lắm đúng không?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm." Vì bảo tồn thể lực, anh không nhiều lời nữa.

Từ thang máy đi ra, anh đem cô đặt ở trên sô pha, "anh uống ly nước, trong chốc lát lại tiếp tục."

Thịnh Hạ nhìn bóng dáng anh đi hướng sang phòng ăn, "anh muốn ôm em đi bộ lên xuống cầu thang mấy lần vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Ôm đến khi nào anh bất động."

Thịnh Hạ đứng dậy, cũng đi sang phòng ăn. Cô thừa dịp thời gian nhàn rỗi hỏi anh về bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng, "hợp đồng của Chu Minh Khiêm, tại sao anh không ký cho anh ấy?"

Nhậm Ngạn Đông rót ly nước đưa đến bên miệng Thịnh Hạ, Thịnh Hạ nghiêng đầu, "Không khát." Cô lại nói một lần: "Tại sao không ký?"

Nhậm Ngạn Đông uống nửa ly nước mới trả lời cô, "lúc ấy Tại Thượng Hải chẳng phải anh đã theo như em nói về lý do anh không ký."

Anh cùng cô đối diện, "Chuyện đã quyết định thì anh sẽ không thay đổi." Ngữ khí của anh rất chắc, không giống nói đùa.

Trong phòng ăn đang là không khí trầm mặc, an tĩnh khiến cho hô hấp của người cũng gấp gáp theo.

Trên bàn cơm có bày hoa hồng, cánh hoa còn vươn bọt nước trong suốt. Thịnh Hạ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng khảy cánh hoa.

Kỳ thật cô cũng không muốn nhắc đến chuyện không vui nhưng sự tình đã xảy ra, không nói cũng không được.

"Nếu không phải bởi vì em, Chu Minh Khiêm đã sớm có được hợp đồng. Lúc trước anh ấy nhờ em cầm sang cho anh ký chính là cho chúng ta cơ hội gặp mặt, không nghĩ kết quả biến thành như vậy."

Dừng vài giây, "em tin lời anh nói, em không phải thế thân của ai mà là bạn gái của anh, là Thịnh Hạ." Cô nói tiếp, "Ký đi mà."

Nhậm Ngạn Đông buông ly nước, không nhìn cô, mà đi sang phòng bếp rửa tay. Sau đó anh bắt tay chuẩn bị tiếp tục ôm cô đi lên cầu thang.

Thịnh Hạ: "Nghe lời em được không?"

Nhậm Ngạn Đông căn bản là không tiếp tục lơ cô mà đi đến trước mặt cô. Anh dùng một tay ôm eo, một tay khác xuyên qua chân, đem cô bế lên.

Thịnh Hạ hỏi anh: "Chính là bởi vì câu giận dỗi em đã nói sao?"

Khi đó, cô đã nói ký hợp đồng cho người thế thân này. Lý do trước kia cô từng nói như vậy vì ngoài chuyện cô bị tổn thương mà còn có phần giận dỗi.

"Vì em giận dỗi mà hiện tại anh đang cùng em so đo cao thấp hay sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh không so đo chuyện em giận dỗi."

Đi đến lầu hai, anh nghỉ chân, "Anh không cần thiết vì làm người ngoài vui mà cuối cùng trong lòng em mãi tồn tại chuyện này." Câu nói trong lúc cô giận dỗi chính là phản ứng từ sâu trong nội tâm chân thật nhất ngay tại thời điểm đó.

Hiện tại miệng cô nói không có việc gì nhưng về sau ngày nào đó cô không vui, vô thức nhớ về vết Hương cũ trong lòng mà lại bắt đầu khổ sở.

Anh hà tất vì một Chu Minh Khiêm mà làm cô khó chịu.

"Về sau miễn bàn việc này, không có cơ hội đâu."

Anh nói: "em coi như do anh cố chấp và ấu trĩ cũng được."

Lúc sau, anh không nói nữa. Khi anh đến lầu ba, anh ôm cô một lần nữa vòng vào thang máy đi xuống.

Lúc xuống anh thấm mệt nên anh để cô tạm thời trên sô pha, quay về phòng ngủ.

Khi Thịnh Hạ xoay người nhìn, Nhậm Ngạn Đông đã cầm đồng hồ bước ra. Anh vẫn giống như trước bắt cổ tay của cô để tròng nó qua. Lúc này đây, anh còn đem khoa đồng hồ cài lại.

Thịnh Hạ nhìn đồng hồ, trước kia khi cô không vui sẽ muốn anh dùng đồng hồ dỗ cô.

Nhậm Ngạn Đông lại bế cô lên và tiếp tục đi bộ lên lầu.

Anh nói: "trước đó anh đã đặt cho em đồng hồ thiết kế riêng. Hôm nào em trở về chung cư lấy đến đây. Khi em mang nó thì không sợ không xứng với trang phục tiệc nào cả."

Thịnh Hạ đang chơi với cái đồng hồ trên tay nên cũng không lên tiếng.

Cô biết cái đồng hồ đó là loại đồng hồ cặp nên một lần cũng không đeo.

"Có mệt hay không?" cô hỏi anh khi đang đi bộ đến cuối cầu thang.

Nhậm Ngạn Đông: "Không mệt."

Thịnh Hạ: "uhm, nếu mệt, em sẽ trịnh trọng hoài nghi chuyện anh có phải chỉ làm có lệ với em. Anh không mệt thì tiếp tục đến lúc mệt mới thôi. Em đang trừng phạt anh gấp bội."

Cô tựa cườinhư không cười nhìn anh, "Loại phương thức hành hạ này vẫn là nhẹ nhất, xem ra em đối với anh như vậy có được không?"

Nhậm Ngạn Đông: "được." Anh liếc mắt một cái sang cô, "Cảm động đến rơi nước mắt."

Thịnh Hạ cười, để sát vào anh, đối với môi dưới của anh mà nhẹ gặm, "Còn dám phản biện, lá gan anh lớn nhỉ"

Nhậm Ngạn Đông: "......" Anh chịu đựng đau.

Sau khi bò tổng cộng tám vòng thì cánh tay Nhậm Ngạn Đông như bị tê đi. Trán cũng đầm đìa mồ hôi. Anh đem Thịnh Hạ buông xuống, "Đêm mai sẽ tiếp tục."

Anh đi tủ lạnh cầm một lọ nước soda, mà lấy một hộp sữa chua cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ không muốn uống vì đêm nay cô đã cùng Lệ Viêm Trác ăn cơm không ít.

Cô lười biếng dựa vào sô pha, lại nhắc tới chuyện gặp Lệ Viêm Trác tối nay kể anh nghe "em cùng Lệ Viêm Trác muốn nói anh cho anh ấy thư thả ba tháng."

Lúc này hầu kết Nhậm Ngạn Đông trên dưới vận động lên xuống theo cái ngửa đầu uống nước của anh.

Âm thanh giọng nói của Thịnh Hạ phát ra khiến anh hơi giật mình. Anh nghiêng bình nước, nhìn Thịnh Hạ. Anh cũng đã dự tính cho Lệ Viêm Trác kỳ hạn là ba tháng thư thả.

"Còn tưởng rằng em muốn anh ta có thời gian nửa năm."

Rốt cuộc chuyện tìm nguồn tiền mặt lớn như vậy thì không phải một thời gian gần mà có thể xong.

Kế hoạch về nguồn tiền cũng chỉ là bước đầu tiên. Chuyện chính là ban hội đồng quản trị của tập đoàn Lệ thị phải ổn định tâm bình.

Thịnh Hạ nhướng mày, "em là cái loại phụ nữ càn quấy đến vậy sao?" Cô nghiêng cằm, "em như thế nào mà làm cho anh cảm giác lời nói không tín nhiệm đến vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đem nắp bình nước soda đóng lại và đặt xuống một bên. Anh đi đến trước người cô, hai tay chống ở trên lưng sô pha, đem cô kẹp sát vào lòng ngực anh.

"em đã quên chuyện trước kia em từng hành hạ anh không ít sao?"

Thịnh Hạ buồn bã nói: "Có sao?"

Nhậm Ngạn Đông rũ mắt nhìn ánh mắt cô đang mang theo khiêu khích. Trên mặt cô rõ viết 'em muốn hành hạ anh, anh nên cẩn thận một chút!'

Anh nghĩ đến những lời này nhưng không nói ra, "Thời gian không còn sớm. Anh đưa em lên lầu nghỉ ngơi." Lại nhớ

tới: "Còn luyện tập dương cầm không?"

Thịnh Hạ gật đầu, Nhậm Ngạn Đông: "anh mua cho em một đàn violon đặt ở phòng luyện cầm. Em đi luyện trước, anh tắm xong liền qua sau."

Nhậm Ngạn Đông đơn giản tắm nhanh. Trong khi phòng cách vách truyền đến âm thanh đàn violon du dương. Khi anh đi đến cửa phòng nhìn qua khe hở nhỏ. Anh mới vừa nâng bước hướng đi vào thì trong phòng ngủ có tiếng chuông di động vang lên nên anh lại quay đi ra ngoài.

Là điện thoại của Nhậm Sơ.

"Tam thúc, trong khoảng thời gian này con không sắp xếp lịch vào văn phòng nên nanh cho chú nhanh."

Nhậm Ngạn Đông nghe được thanh âm Nhậm Sơ không đúng, như là đang kiên nhẫn kìm nén.

Anh không đáp hỏi lại, "con làm sao vậy? dạ dày bị đau vì uống rượu sao?"

Nhậm Sơ: "Không phải, con đi công viên chạy bộ, đang đi xuống bậc thang thì tình cờ hụt chân nên mắt cá chân bị nứt xương chút. Bác sĩ nói vị trí vết thương không nhẹ nên ngày mai phải làm tiểu phẫu."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Chạy bộ mà cũng có thể làm mình bị thương, "sao con so với đóa hoa được úm trong nhà kính thật giống nhau quá vậy!"

Anh hỏi cụ thể địa chỉ bệnh viện và phòng bệnh sau đó trước khi cúp điện thoại, Nhậm Sơ dặn dò: "Tam thúc, đừng nói cho ba mẹ con biết."

Nhậm Ngạn Đông: "Sợ bọn họ lo lắng sao?"

"Còn không phải à." Nhậm Sơ: "chú không cảm thấy con thật sự bị uất ức hay sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nhậm Sơ, rốt cuộc con đã tự mình hiểu được." Anh cúp điện thoại, đến tủ quần áo tìm quần áo thay. Anh vừa cài cúc áo vừa đi hướng sang phòng luyện cầm, "Thịnh Hạ, anh đi ra ngoài một chút."

Vừa kết thúc đàn một khúc nhạc, Thịnh Hạ nhìn anh đang vội vàng, "Công ty có việc gấp sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Là Nhậm Sơ, chạy bộ đến nỗi tự làm nứt xương. Anh đi bệnh viện xem thử."

Thịnh Hạ buông cầm, "em cùng anh đi."

Lúc này, tại bệnh viện.....

Nhậm Sơ đang nằm trên giường bệnh. Sự thật là vì cậu ta giúp một đứa nhỏ tránh bị ngã thương nên mới thành như vậy.

Cái đứa nhóc nam kia tầm năm sáu tuổi đang chơi xeván trượt với tốc độ nhanh.

Nó không biết phía trước có bậc thang. Thế nên khi anh không còn kịp nhắc nhở thì đứa bé không thể chú ý lời anh

nói trước khi dừng xe ván trượt. Mẹ đứa bé ở phía sau không đuổi kịp nên anh nhanh chóng tiến lên túm chặt đứa bé mà trượt ngã xuống từ bậc thang.

Bậc thang không cao quá nhưng nếu đứa bé ngã xuống từ trên xe ván trượt thì khẳng định khá nghiêm trọng.

Khi anh bắt lấy kịp xe ván trượt thì bàn chân anh đạp hụt. Lúc ấy cảm giác đau không quá nhiều nên khi mẹ đứa chạy tới liên tục cảm tạ và hỏi anh có bị thương hay không, anh nói không sao.

Nhưng vài phút sau anh bắt đầu cảm giác có gì đó sai sai, khi anh tiếp tục chạy bộ, mắt cá chân phải giống như có kim đâm cho đến khi anh không dám cử động.

Nửa giờ sau, Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ đến bệnh viện.

Tối nay Thịnh Hạ lái xe và thật vất vả mới tìm được vị trí đậu xe. Tuy nhiên vị trí này nằm giữa hai xe khác cô nên cô nói Nhậm Ngạn Đông xuống xe trước để cô đâu xe vào sau. Vị trí quá hẹp nên Thịnh Hạ thật cẩn thận đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Nhậm Ngạn Đông đang ở cách đó không xa nhận điện thoại. Lúc cô từ bên kia đi đến chỗ anh thì bỗng nhiên bước chân dừng lại, hơi giật mình. Cô thấy góc nghiêng phía trước có hai người đi vội vã từ phòng khám ra.

Người có khăn quàng cổ và đeo khẩu trang thì đi phía trước, còn người đi phía sau thì mặc một áo lông vũ dài,

ngụy trang kín mít. Tuy nhiên cô vẫn nhận ra bằng một cái liếc mắt, là Thương Tử Tình.

Thương Tử Tình đi ở sau lưng người phụ nữ cao gầy, khí chất không tồi, không phải là người đại diện của Thương Tử Tình, cũng không phải trợ lý.

Nữ nhân kia đang nhìn chằm chằm theo hướng khác vừa lúc là vị trí của Nhậm Ngạn Đông.

Bỗng nhiên, Thương Tử Tình quay đầu cùng nữ nhân nói chuyện, người đó mau thu hồi tầm mắt, cùng Thương Tử Tình nói tiếp. Thương Tử Tình không chú ý tới Nhậm Ngạn Đông, kéo cánh tay nữ nhân kia, hai người vừa đi vừa nói tiếp.

Nhậm Ngạn Đông kết thúc trò chuyện, đón Thịnh Hạ bên đi đến. Thịnh Hạ chỉ anh nhìn Thương Tử Tình ở bên kia, "cái người mỹ nữ bên cạnh Thương Tử Tình, anh có biết không?"

Nhậm Ngạn Đông xoay người, anh không nhận ra Thương Tử Tình, vừa lúc lại bị người nữ kia che tầm mắt của anh, anh lắc đầu, "Không quen biết."

Anh hỏi Thịnh Hạ: "Cũng là bạn học cấp ba sao?"

Thịnh Hạ: "Không phải. Vừa rồi cô ta nhìn chằm chằm vào anh, chưa nhìn thấy em ở phía sau."

Nhậm Ngạn Đông đã chẳng có gì lạ với việc anh bị nhìn chằm chằm bởi nhiều phụ nữ. Ngoài ra khi anh tham gia họp hội nghị thương nghiệp hoặc tiệc từ thiện thì anh còn được họ chủ động đến gần.

Gác lại chuyện này, Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông sóng vai đi đến khu bệnh nhân nội trú trên lầu. Khi cô vừa thấy được Thương Tử Tình thì liền nhớ tới Dư Trạch, "tình hình công ty của Dư Trạch hiện tại thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "sẽ thu mua không lâu nữa."

Thịnh Hạ hỏi: "Sở Đổng thu mua lại sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "uhm." Anh duỗi tay muốn dắt tay Thịnh Hạ nhưng khi anh gần chạm vào tay cô thì dừng lại. Hiện tại anh như bị lời nguyền không thể chủ động thân cận, tiếp xúc và ôm cô như trước kia được.

Anh ý bảo Thịnh Hạ: "Đưa tay em cho anh."

Thịnh Hạ cười xấu xa, không nghe theo lời anh, mà là đem ống tay áo khoát gió choàng qua tay anh, "anh lớn thế nào còn sợ đi đường ngã. Nè, em cho anh vịnh vào."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Không để ý tới cô, thu tay anh về.

Thịnh Hạ nhận ra anh buồn bực mà cười thật vui vẻ thành tiếng.

Khi họ đi ngang qua khu vực khám cấp cức thì trên lầu bỗng nhiên có người kêu: "Thịnh Hạ."

Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ quay đầu lại nhìn thấy chính là Lệ Viêm Trác. Anhta rmới từ phòng truyền dịch trên lầu đi ra đại sảnh.

Thịnh Hạ nhớ tới, Lệ Viêm Trác phát sốt, "đến đây truyền nước biển à?"

Lệ Viêm Trác: "uhm, cả ngày khó chịu làm ảnh hưởng công việc nên anh ghé sang đây tiếp sức chút." Anh cùng Nhậm Ngạn Đông chào qua và hỏi: "hai người cùng đến đây thăm Nhậm Sơ à?"

Thịnh Hạ tò mò: "sao anh biết?"

Lệ Viêm Trác: "chúng tôi tình cờ gặp nhau khi khám chung phòng cấp cứu." Anh đến trước để khám và mất thêm thời gian đóng tiền thì chợt thấy được Nhậm Sơ nhưng Nhậm Sơ lại không chú ý tới anh ta.

Anh cùng Thịnh Hạ nói: "Tôi cũng muốn đi thăm anh ta, cùng đi qua đi."

Nhậm Ngạn Đông nhìn lướt qua Lệ Viêm Trác, Lệ Viêm Trác cùng Nhậm Sơ đều không có thân lắm. Cậu ta chỉ là có gặp nhiều hơn vài lần nên khá hoài nghi tính chân thật của chuyện anh ta muốn hỏi thăm.

Anh nói: "Cảm ơn quan tâm, thân thể Lệ tổng không thoải mái, vẫn nên sớm trở về nghỉ ngơi."

Lệ Viêm Trác muốn cười không cười, ánh mắt sâu kín, "Không sao, tôi đã truyền nước cả ngày và nghỉ ngơi rồi nên hiện tại thấy khỏe không ít, đầu cũng không đau."

Trong ánh mắt của Nhậm Ngạn Đông liền viết ba chữ: Không biết xấu hổ.

Lệ Viêm Trác cũng đáp cho anh một ánh mắt: Cũng như nhau thôi.

Vài phút quảng cáo cho Tác giả Mộng Tiêu Nhị có lời muốn nói:

Tác phẩm vừa ra mắt□ anh vẫn luôn yêu em □- hề gia & mạc dư thâm _một tác phẩm ấm áp ngọt ngào và sủng.

(vài phút cho mình ^_^: mình dự định edit bộ này nếu không có gì cản trở hoặc thời gian rảnh có nhiều)

Tiếp tục ủng hộ mình nhé các bạn fans của ngôn tình)

Chương 52

Đến phòng bệnh, sau khi Lệ Viêm Trác hỏi thăm Nhậm Sơ vài câu thì dùng ánh mắt ngầm với Nhậm Ngạn Đông, 'Đi ra ngoài hút một điếu thuốc không?'

Nhậm Ngạn Đông nháy mắt lĩnh hội cậu ta có chuyện muốn nói với anh nhưng trước khi anh đi ra ngoài bị Thịnh Hạ nhắc nhở, "Lập tức liền trở về và không được hút thuốc lá."

Lệ Viêm Trác nhẹ đùa, "Nhậm tổng, thật là người đàn ông ngoan."

Nhậm Ngạn Đông nghe ra anh chế nhạo: "Quá khen."

Lúc Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác tìm một chỗ nói chuyện, anh mới hiểu Lệ Viêm Trác theo họ lên thăm Nhậm Sơ chỉ là lý do để nói chuyện công việc khác với anh.

Lệ Viêm Trác mời anh điếu thuốc, Nhậm Ngạn Đông xua xua tay, Lệ Viêm Trác cười: "không hút thật sao?"

Đôi tay của Nhậm Ngạn Đông đang đặt sau lưng, anh lười nhìn Lệ Viêm Trác mà nhìn cảnh bên ngoài cửa, nói tiếp: "anh cho rằng tôi giống anh sao? Bằng mặt không bằng lòng."

"A." Lệ Viêm Trác tự mình châm thuốc hút.

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Có chuyện gì?"

Tối nay chuyện bị Lệ Viêm Trác gặp được cũng là lần đầu tiên vô tình đứng trong góc tường không cẩn thận nghe được.

Anh hỏi: "anh ở bãi đỗ xe có nhìn thấy Thương Tử Tình không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "thì sao vậy?"

Lệ Viêm Trác: "Cô ta đến phòng cấp cứu khám, phát hiện có thai." Ngừng lại, "Dư Trạch. Tuy nhiên Dư Trạch hình như không muốn kết hôn. Tôi đã nghe được từ cuộc tranh cãi lớn tiếng của hai người họ trong điện thoại."

Mà chuyện Dư Trạch vẫn luôn lì lợm mặt dày đối với Mẫn Du sẽ làm cho Thương Tử Tình điên lên. Tôi đoán cô ta sẽ không quan tâm bất cứ ai để tiếp tục ngáng chân Mẫn Du.

Anh ta gần đây dùng hết tinh lực lo sự tình phía hội đồng quản trị của tập đoàn Lệ thị. Chuyện công việc công ty anh ta còn rối mù thì ngại không có dư thừa thời gian đi bận tâm Mẫn Du.

Anh nói: "chúng ta khó lòng phòng bị chính là Thương Tử Tình tìm cách khác gấy gây khó dễ cho Mẫn Du. Theo tôi điều duy nhất ta có thể làm là khuyên Mẫn Du thời điểm này nên hoàn toàn cách xa anh."

Nhậm Ngạn Đông không lập tức trả lời mà đang suy nghĩ, "Việc này tôi sẽ tìm Dư Trạch nói chuyện." Anh nói xong, xoay mặt nhìn Lệ Viêm Trác, "trước kia cậu vô điều kiện che chở Mẫn Du là do nể mặt Thịnh Hạ, hay là do?"

Lệ Viêm Trác thư thả nhã khói thuốc qua kính cửa sổ có anh sáng phản chiếu lại màu khói đo đỏ.

Giờ nay không gian tại hành lang an tĩnh.

"Nguyên nhân ban đầu là vì Thịnh Hạ, sau đó thì không phải mà chỉ là đơn thuần áy náy muốn đền bù."

Nhậm Ngạn Đông: "cậu làm chuyện có lỗi với cô ấy sao?"

Lệ Viêm Trác lại hút một chút, phun ra một ngụm khói thuốc, "tôi cũng có liên quan đến chuyện trước kia Thịnh Hạ bị cướp đi quyền đại diện phát ngôn và chụp hình bìa tạp chí."

Không lâu sau, Mẫn Du ở tại phòng làm việc cùng với các nghệ sĩ khác của mình bị người đại diện khác cướp đi không ít.

Mấy năm trước do duyên phận anh quen Dư Trạch khi tiến quân vào ngành điện ảnh. Sau đó anh cũng không hỏi đến hoạt động cụ thể là gì mà giao cho thủ hạ thực hiện.

Năm trước, Dư Trạch tìm đến anh nhờ hỗ trợ đến Thương Tử Tình nên lúc sau anh phân phó tổng giám hoạt động của Phẩm Ngu xử lý tốt mọi chuyện liên quan đến Thương Tử Tình.

Dư Trạch đại khái cũng không biết Thương Tử Tình gây phiền toái đến Mẫn Du và cậu ta càng không biết chuyện Thương Tử Tình đã đoạt mất quyền đại diện của Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông: "Sau khi cậu biết thì phải đền bù Thịnh Hạ, tìm phim điện ảnh cho cô ấy đóng à?"

Lệ Viêm Trác gật đầu, anh cũng ngại Thịnh Hạ không muốn quay nên trước đó đơn giản nói cô chỉ đóng vai khách mời nghệ sĩ đàn violon. Sau đó lần lượt sửa kịch bản để cho cô trở thành yêu thích vai của nhân vật hơn, mời ảnh đế Cố Hằng cô thích, đạo diễn thì là Chu Minh Khiêm.

Mẫn Du từ bị Thương Tử Tình âm thầm cướp đi tài nguyên khiến anh vẫn luôn cảm thấy áy náy nên đã âm thầm giật dây hợp tác cho cô.

Thêm nữa trước đó ấn tượng của anh về Mẫn Du cũng không phải quá sâu sắc áy náy bởi vì họ không có quan hệ thân lắm.

Mãi đến khi ngày phim bắt đầu được quay và anh nhìn đến dáng vẻ Mẫn Du một mình an tĩnh hút thuốc, mà tự nghĩ một nữ nhân kiên cường như vậy cũng có một mặt yếu ớt, u buồn.

Khi hút thuốc mà cũng tạo thành một phong cảnh

Tối đó anh cùng mẫu thân ăn cơm với Thịnh Hạ, anh cũng muốn gọi cô đi chung nhưng ngại làm cô hiểu lầm. Anh cứ mãi suy nghĩ tự cảm thấy không ổn lắm nên từ bỏ.

Sau khi anh cùng Nhậm Ngạn Đông có hợp tác, Nhậm Ngạn Đông muốn anh chiếu cố cô thì anh không hề có ý chối từ và còn tự thấy chuyện này vô điều kiện mà đáp ứng.

Hút một điếu thuốc xong, Lệ Viêm Trác ấn tàn thuốc xuống, "Gần đây tôi thật sự không rảnh lo chuyện này nên mới phiền đến anh." Anh lại hứa hẹn: "Về sau chỉ cần Phẩm Ngu bên này có tài nguyên, nhất định là nghệ sĩ của Mẫn Du sẽ được ưu tiên."

Nhậm Ngạn Đông: "lúc này tôi giúp anh thì có phải nên suy xét dừng làm fan hâm mộ cô ấy sao?"

Lệ Viêm Trác cười: "cái này tôi không có khả năng làm được. Tôi muốn đến khi cô ấy 40 tuổi thì tiếp tục sẽ đại diện nhóm fan mà đăng quảng cáo chúc mừng Thịnh Hạ."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Lệ Viêm Trác đem tàn thuốc ném vào thùng rác, nâng bước rời đi.

Tối hôm đó, khi Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ rời khỏi bệnh viện đã là rạng sáng hai giờ hơn.

Thịnh Hạ vẫn là người lái x echo Nhậm Ngạn Đông ngồi ở ghế phụ xử lý email công việc.

Các bưu kiện quan trọng được hoàn tất thì vẫn chưa về đến nhà. Thịnh Hạ sau khi thấy anh cất di động đi, liền tùy tay mở nhạc, giai điệu vang lên khá quen thuộc.

Nhậm Ngạn Đông nghiêng mắt, "Đổi cái khác nhẹ nhàng hơn nhỉ."

Thịnh Hạ: "em đang muốn nghe cái này."

Bài hát này đã từng khiến xNhậm Ngạn Đông biến thành hũ dấm chua nhất nên mỗi lần anh nghe nó lại nghĩ về thời điểm trên sân khấu trường học, Thịnh Hạ cùng Sở Dần Hạo song ca.

bài hát được phát đến điệp khúc thì mới đến đoạn của Thịnh Hạ hát. Bài hát tiếp theo lại là đoạn nhạc tình ca dạo đầu khá bi thương.

Nhậm Ngạn Đông: "tắt đi, anh dùng di động mở bài anh hát cho em nghe."

Thịnh Hạ: "anh ca bài gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nghe xong sẽ biết."

Anh tìm được video từ di động, click mở phát ra âm thanh giai điệu.

Thịnh Hạ nghe được giai điệu, liền tắt nhạc trong xe.

bài hát này là ca khúc chủ đề của bộ phim điện ảnh có diễn viên Cố Hằng đóng vai chính là nhân vật trùm tài chính, cũng là ca khúc cô thích nhất và đã thường xuyên nghe nó.

Chờ đến khi một âm thanh trầm thấp từ tính truyền đến, cô sửng sốt.

Ánh mắt của cô là không thể tưởng tượng nhìn Nhậm Ngạn Đông, "là anh ca?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm."

Khi chờ đèn đỏ, Thịnh Hạ dừng xe hẳn, hơi hơi nghiêng đầu, hướng mắt sang video mà ngắm nhìn. Trong video, Nhậm Ngạn Đông đứng ở trên sân khấu, một bên nhìn di động một bên ca.

"video này là gì?" Cô tò mò.

Nhậm Ngạn Đông: "là lúc thời điểm năm trước trong cuộc họp thường niên của Viễn Đông."

Những lời này của anh vô tình làm cô nhớ lại đoạn thời gian đặc biệt đó khi hai người chưa tách ra.

Sau khi xác định chuyện mình đóng phim thì cô mới biết chuyện màn hình di động anh là ảnh chụp của cô. Trong tối đó, cô cũng quyết định thi thạc sĩ ngay lúc anh công khai tình yêu......

Sáng sớm hôm sau

Khi Thịnh Hạ xuống lầu, Nhậm Ngạn Đông đã bơi và chạy bộ xong, tắm nhanh chóng sau đó. Ngay khi cô đã xuống đến phòng khách vừa lúc thấy anh từ phòng ngủ đi ra tới.

Thịnh Hạ: "Hôm nay anh dậy sớm vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đi bệnh viện và buổi chiều anh còn có việc." Anh đem cà vạt đưa cho Thịnh Hạ, "Giúp anh chút."

Thịnh Hạ cười cười, "Sẽ không sợ em làm anh ngạt thở à?"

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, chỉ giơ tay kéo cô sát vào trong ngực anh. Trước sau anh duy trì cánh tay không chạm tới cô và bắt đầu thong thả ung dung tự đeo đồng hồ.

Thịnh Hạ từng không biết cách thắt caravat. Sau khi bên nhau, Nhậm Ngạn Đông cầm tay dạy cô.

Động tác của tay cô không thuần thục lắm nên mất không ít thời gian mới hoàn thành.

Hai người lúc này dựa vào nhau quá cận. Cô tựa hẳn vào lòng ngực Nhậm Ngạn Đông khiến hô hấp của anh có cảm giác không thoải mái. Trong lòng anh loạn nhưng cô đang ngay trước mặt nên anh không thể hành động bừa bãi.

Anh cúi đầu để mặt mình thật sát vào mặt cô, nhưng cũng không dám thật sự đụng chạm hai môi.

Thịnh Hạ cắn một ngụm môi trên của Nhậm Ngạn Đông làm anh cam chịu đau sau đó dần ở giữa môi cô nhẹ nhàng hôn xuống.

"ở đây là ai?" Thịnh Hạ dùng sức chọc vào vị trí trái tim anh.

Nhậm Ngạn Đông: "em."

Thịnh Hạ dùng sức ấn một cái hôn vào vị trí mình vừa chạm. Một dấu môi màu hồng anh đào có thể thấy rất rõ ràng, "Buổi tối em về kiểm tra nếu nó bị phai đi thì xem em hành hạ anh thế nào."

Cô vỗ vỗ bờ vai của anh, "đi làm được rồi."

Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ quen thuộc này của cô tuy giữa hai chân mày cô đang có loại biểu tình suy nghĩ hành hạ anh.

Sau Thịnh Hạ tới rồi trường học lại tình cờ gặp Sở Dần Hạo ở bãi đỗ xe. Sở Dần Hạo đã sớm trước và đặc biệt chờ cô tại đây. Cậu ta đứng dựa vào cửa xe để chờ cô với bộ dáng lười biếng thong thả, gương mặt hướng vào ánh sáng từ phía bầu trời sáng.

"đang chờ bạn à?" Xe Thịnh Hạ ngừng gần xe anh, cô xuống xe liền hỏi.

Sở Dần Hạo "uhm." Anh cười cười, "Chờ em." Cậu ta đứng thẳng lên, tiếp tục nói, "Nhậm Sơ sao rồi?" Sáng nay cậu ta mới nghe kể nên chưa kịp chạy đến bệnh viện.

Thịnh Hạ: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là tiểu phẫu. Tuy nhiên không được vận động cốt trong vòng một trăm ngày nên anh ấy không thể đi ăn nhậu chơi bời."

Sở Dần Hạo lấy ba lô cùng Thịnh Hạ đi vào khu dạy học.

Anh hỏi trực tiếp, "Cùng Nhậm tổng hợp lại rồi sao?"

Thịnh Hạ gật đầu, "Trước hai ngày bọn em đã hòa giải."

Sở Dần Hạo đầu tiên là chúc mừng, lại nói: "Trước tiên em cứ tham gia đội thực tập nhưng nếu có một ngày em lại cùng Nhậm Ngạn Đông chia tay thì hãy để anh là người biết đầu tiên. Anh lập tức theo đuổi và cầu hôn em."

Thịnh Hạ: "Sáng sớm mà anh lại nói lời say à."

Sở Dần Hạo cười ha ha hai tiếng, liền đem chuyện khác nói để đánh trống lảng, "Ai, đúng rồi, em biết một phóng viên báo kinh tế tài chính, Lỗ Phàm không?"

Thịnh Hạ không đáp hỏi lại: "Làm sao vậy?"

Sở Dần Hạo lắc đầu, "Không có gì, anh không biết mà trước đó anh cũng chưa từng nghe qua tên nhân vật này nên tò mò tìm tư liệu trên mạng cũng không có tin tức về người này. Anh gần đây khá bận nên cũng chưa chú ý tin tức kinh tế tài chính."

Anh tiếp tục nói nhiều vài lời: "Lỗ Phàm thông qua bằng hữu tìm tư liệu về ba anh và còn hẹn ăn cơm buổi tối. Anh cũng không biết tin tức làm sao đến tai mẹ anh nghe được. Bà liền hỏi ba anh chuyện Lỗ Phàm là nam hay là nữ. Ông ấy nói cũng không rõ mà cũng không hỏi qua bạn bè chỉ đại khái nghe là nữ. Kết quả là mẹ anh cười có lệ và ăn sáng rất không thoải mái." Ý bà ngầm hiểu trong lòng ba anh có quỷ.

Nhưng ba anh nói với anh, thật oan, là thật sự không rõ lắm người Lỗ Phàm là nam hay là nữ.

Thịnh Hạ: "em cũng không biết nhưng em đã đọc qua phong cách viết của người này trên tạp chí rất sắc bén, cảm giác giống của đàn ông, thế nhưng trực giác lại là phụ nữ."

Sở Dần Hạo cười, "thần bí như vậy sao?"

Anh vừa nói, quay đầu sang hướng khác tìm người khác hỏi thêm thông tin.

Buổi sáng, Thịnh Hạ có tiết học nên đến nhà ăn ăn cơm trưa sau khi kết thúc tiết sáng đến bay giờ mới xem di động, Nhậm Ngạn Đông đã nanh tin cho cô: “ buổi tối anh không có đi xã giao, em muốn đi chỗ nào ăn cơm? ”

Thịnh Hạ: “ về nhà luyện cầm. ”

Kế tiếp cô lại nanh một tin khác liền sau đó: “ muốn ăn băng kỳ lăng. ”

Nhậm Ngạn Đông: “ hiện tại trời đang rất lạnh, chờ trời ấm áp chút thì anh cho em ăn. ”

Thịnh Hạ chỉ trở về một cái biểu tình: “←_← ”

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm cái này biểu tình nhìn một hồi lâu, cuối cùng đành phải đáp ứng cô: “ cái này cuối tuần nghỉ ngơi khi cho ngươi làm, nhưng không thể ăn nhiều. ”

Thịnh Hạ thực mau hồi lại đây: “→_→”

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Anh lại đánh một hàng chữ: “ buổi tối 6 giờ rưỡi là anh về đến nhà. ”

Đợi vài phút, Thịnh Hạ cũng chưa trả lời anh.

hôm nay công việc của Nhậm Ngạn Đông không nhiều lắm, vừa 5 giờ đúng thì rời công ty. Anh không trực tiếp về nhà, đi sang cửa hang tranh chữ của Lão Vạn.

Trong tiệm không khách, nhân viên cửa hàng đang vệ sinh tranh. Khi họ thấy Nhậm Ngạn Đông đến thì liền chào hỏi tiếp đón, "Lão bản đang ở bên trong chiêu đãi khách."

Người nhân viên vừa nói vừa gõ cửa phòng khách, nói Nhậm tổng tới.

Lão Vạn vừa nghe là Nhậm Ngạn Đông, vài tháng nay đã không gặp. Ông tự mình đứng dậy đi đón Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông vừa lúc đi đến, "anh kích động gì vậy?"

Lão Vạn: "Tôi có thể không kích động sao, nếu là cậu...." Ngại đang có người ngoài nên ông liền không nói rõ, dù sao Nhậm Ngạn Đông cũng hiểu, ông nói tiếp: "hiện tại rốt cuộc tôi có thể thanh thản trong lòng rồi."

Nghe nói Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ hợp lại, ông tựa như có cảm giác tâm tình người làm trưởng bối vui mừng cho con trẻ.

Nhậm Ngạn Đông đi vào đến bàn trà nhìn thấy người phụ nữ liền có ánh mắt khẽ lay động nhẹ vì ngạc nhiên, chợt bất động không nói được lời nào.

Nữ nhân này chính là người tối hôm qua ở bệnh viện, Thịnh Hạ kêu anh nhìn.

Trong khi Nhậm Ngạn Đông còn chưa kịp nhìn đến thì Lỗ Phàm có biểu tình hoàn toàn kinh ngạc, cô ta không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp được Nhậm Ngạn Đông ở chỗ này.

Cô ấy cảm giác vành tai đang nóng lên và may là còn có tóc che bớt.

Lão Vạn đi đến giới thiệu: "Đây là Lỗ Phàm, bạn của bạn tôi, là phóng viên kinh tế tài chính, trước mấy tháng mới vừa về nước."

Lỗ Phàm đã sớm đứng lên, gương mặt mang theo nụ cười nhạt xã giao, chỉnh chu kính cẩn mà chào hỏi đáp lời "Nhậm tổng, chào anh, nghe danh đã lâu."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, cũng không có nhiều thân thiện, "hân hạnh."

Anh ngược lại nhìn về phía lão Vạn, "Tôi đến đây tìm một ít giấy Tuyên Thành."

Lão Vạn hỏi: "cậu muốn viết chữ?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, viết cho Hạ Hạ mấy bức tranh."

Lão Vạn chớp chớp mắt, cảm giác có chỗ nào không giống lắm, hậu tri hậu giác đối với cách xưng hô với Thịnh Hạ không như trước đây.

Ông cũng không nghĩ nhiều, thật là vui mừng, "Muốn nhiều ít đều được, quy cách nào đều có." Ông vừa nói xong thì phân phó nhân viên cửa hàng chuẩn bị tốt cho Nhậm Ngạn Đông.

Lão Vạn nói Nhậm Ngạn Đông: "Ngồi một lát, tôi pha trà cho cậu."

Nhậm Ngạn Đông: "Không được, còn phải về nhà nấu cơm cho Hạ Hạ."

Lão Vạn: "......"

Ông còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, không dám tin mà nhìn Nhậm Ngạn Đông.

Lỗ Phàm nâng chung trà lên, thất thần nhấp vài ngụm, ánh mắt cô ta vẫn luôn nhìn về phía Nhậm Ngạn Đông.

Lão Vạn nghi ngờ hỏi, "cậu nấu cơm sao?" người này không thuộc kiểu từng vào phòng bếp mà lại bắt đầu học nấu cơm?

Sự thật là Nhậm Ngạn Đông không nấu cơm, cũng chưa từng vào bếp. Anh chỉ là vừa nói như vậy để nhân viên cửa hàng mau đem giấy Tuyên Thành đóng gói nhanh cho anh sớm rời đi.

Trên đường kẹt xe, anh về đến biệt thự đã là 6 giờ 41, xe Thịnh Hạ đã đậu ngay trong khuôn viên. Lúc này tại dãy ghế bể bơi, cô đang ngồi kiểu hai chân bắt chéo, tay nâng má, ánh mắt có phần sâu kín.

Nhậm Ngạn Đông đi tới, cô hướng mắt mình nhìn đồng hồ, "Đến trễ mười một phút."

"Mới từ chỗ lão Vạn lấy một it giấy Tuyên Thành." Nhậm Ngạn Đông vừa nói, liền đem giấy Tuyên Thành đặt lên bàn.

Thịnh Hạ nhìn giấy Tuyên Thành, lại nhìn anh, "Muốn viết chữ sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, anh viết để em theo đó vẽ cho anh."

Thịnh Hạ: "Có nghĩa là gì?"

Nhậm Ngạn Đông nói ví dụ: "Anh viết ' góc tường số chi mai, lăng hàn một mình khai ', em ở bên cạnh sẽ họa bầu trời đông giá rét, bên góc tường có một hoa mai nở rộ."

Dừng lại chút, anh tiếp tục nói một ví dụ khác, "anh muốn viết thịnh thế mỹ nhan, em sẽ vẽ chính em."

Thịnh Hạ: "......"

Cô túm cà vạt anh, "anh là đang châm chọc em có phải hay không?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "em vốn dĩ đẹp nhất, cái này không phải sự thật sao?"

Thịnh Hạ cười, "Không tồi, em thích lời khen này."

Nhậm Ngạn Đông ý bảo cô, "Vào nhà liền đi, anh sẽ viết ngay."

Thịnh Hạ lấy túi xách và vẫn còn túm cà vạt cùng đi vào biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông hướng Thịnh Hạ đến thư phòng và bút mực chuyên dụng cho viết chữ thư pháp xuống. Thịnh Hạ thuận tiện cầm theo bộ công cụ vẽ tranh theo xuống vào phòng.

Nhậm Ngạn Đông đã đem giấy Tuyên Thành bày cố định trên bàn cơm.

Anh chủ động kể cho Thịnh Hạ nghe việc gặp Lỗ Phàm ở cửa hàng tranh, anh nói: "Chính là người em thấy đi cùng Thương Tử Tình tối hôm qua."

động tác trên tay Thịnh Hạ hơi dừng lại, "Người phụ nữ kia chính là Lỗ Phàm sao?"

"uhm."

"Cô ta cùng lão Vạn rất thân sao?"

"cũng không tính là thân, là bạn của bạn."

Thịnh Hạ nhíu mày, trầm tư một lát, "Cô muốn nhân cơ hội gặp lão Vạn để làm quen với anh."

Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía cô: "em có chắc không?"

Bởi vì tối hôm qua Thịnh Hạ nhìn thấy nữ nhân kia vẫn luôn nhìn chằm chằm anh. Hôm nay cô cũng cảm giác được ánh mắt của Lỗ Phàm nhìn anh không bình thường nhưng anh không đến mức tự luyến đến vậy. Cô thì cho rằng Lỗ Phàm đi đến chỗ lão Vạn chính là mục đích tiếp cận anh.

Thịnh Hạ cùng anh đối diện, "giác quan thứ sáu của em luôn luôn rất chuẩn." Cô nghĩ, "Nói không chừng lần sau lão Vạn lại hẹn gặp anh thay cho Lỗ Phàm."

Nhậm Ngạn Đông: "Không thể nào, anh sẽ không nễ mặt ai hết."

Anh cúi người, vi phạm quy định, dùng sườn mặt mình nhẹ nhàng hạ xuống gò má trên của cô. Tiếp theo giọng nói của anh trầm thấp phát ra: "anh sẽ xử lý tốt, sẽ không để em có cơ hội ghen."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 53

Nhậm Ngạn Đông dừng viết chữ và nói Thịnh Hạ chờ anh phải gọi điện thoại gấp cho Hướng thư ký để phân phó công việc. Anh nhanh tay cầm di động đi vào phòng ngủ.

Anh lệnh cho Hướng thư ký điều tra rõ Lỗ Phàm trong thời gian ngắn nhất. Thông tin điều tra bao gồm các mối quan hệ ở nước ngoài của cô ta. Cuối cùng, anh đặc biệt nhắc nhở Hướng thư ký: "Trọng điểm là điều ta cô ta quan hệ gì cùng Dư Trạch."

Kết thúc trò chuyện với Hướng thư ký, Nhậm Ngạn Đông lại gọi điện thoại tiếp cho lão Vạn

Lão Vạn lúc này vừa về đến cửa nhà, "Giấy Tuyên Thành không đủ sao?"

Nhậm Ngạn Đông không đáp hỏi lại: "Nói chuyện tiện không?"

Lão Vạn: " Vừa về đến nhà, tôi còn ở trong xe, chỉ có một mình."

Nhậm Ngạn Đông bắt đầu dò hỏi ông cùng Lỗ Phàm quen thế nào, cùng bối cảnh gia đình cô ta.

Lão Vạn đúng sự thật bẩm báo, không có nửa điểm dấu diếm.

Hôm nay, ông cùng Lỗ Phàm là lần thứ hai gặp mặt. Lần đầu tiên là ở bữa tiệc của bằng hữu khi hai người được xếp chỗ ngồi cùng bàn. Lúc cả hai uống rượu xã giao thì phát hiện nói chuyện hợp nên lưu lại số điện thoại.

Hôm nay giữa trưa Lỗ Phàm gọi điện thoại cho ông muốn thỉnh giáo một ít vấn đề về trong lĩnh vực tài chính. Sau đó thì hai người hẹn gặp tại cửa hành tranh chữ hàn huyên cả buổi chiều.

Bối cảnh gia đình Lỗ Phàm đơn giản là trung lưu ở Bắc Kinh. Mẫu thân cô ta làm việc tại tạp chí của xã, đã về hưu. Phụ thân là quản lý của một công ty nhỏ. Các thông tin khác thì ông không biết rõ.

Lão Vạn hỏi: "Làm sao vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Khả năng cô ta có mục đích tiếp cận chú. Chú chờ tôi điều tra rõ cụ thể rồi sẽ nói lại sau. Nếu cô ta hỏi chuyện có liên quan tới tôi thì đừng nói gì cả."

Lão Vạn người ngay thẳng, ông nhớ đến chuyện hôm nay sau khi Nhậm Ngạn Đông rời đi, Lỗ Phàm cố ý trong lúc vô tình liền nói đến chuyện Ngạn Đông, ông lại hỏi: "Lỗ Phàm có ý với cậu sao?"

Nhậm Ngạn Đông như vậy trả lời: "Thịnh Hạ có chút không vui."

Lão Vạn kinh ngạc: "cậu đã sớm biết Lỗ Phàm sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không quen biết, nhưng từng gặp qua."

Lão Vạn tâm lại nhắc tới, "Vậy cậu nhanh giải quyết tốt đi. Cậu vất vả lắm mới theo đuổi được Thịnh Hạ nên đừng để chuyện lại thành cành mẹ đẻ cành con."

Nhậm Ngạn Đông: "Lòng tôi cũng rõ, muộn nhất cuối tuần này tôi sẽ giải quyết xong."

Hai cuộc điện thoại vừa xong, Nhậm Ngạn Đông cũng không còn tâm tình viết chữ. Anh đến phòng khách tìm gói thuốc lá trên bàn trà, cầm bật lửa, hỏi Thịnh Hạ: "anh hút một điếu, được không?"

Thịnh Hạ đang vẽ tranh trên giấy Tuyên Thành, ngẩng đầu nhìn chằm chằm anh "hiện tại anh rất nghiện thuốc lá phải không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải nghiện, trong gần một năm từ khi chia tay đến nay anh hút không đến hai gói."

Thịnh Hạ gật đầu, nhìn anh không chỉ có cầm điếu thuốc, còn thêm notebook, "Không viết chữ nữa?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh có việc gấp cần xử lý, em vẽ trước đi. Em vẽ gì thì anh sẽ viết cái đó. Nhưng anh chỉ có thể làm lúc cuối tuần."

Thịnh Hạ suy đoán: "chuyện liên quan đến Lỗ Phàm sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, anh sẽ mau chóng xử lý." Anh cầm máy tính đi ra khu vực sân ngoài trời của biệt thự.

Lúc này không khí trong sân khá lạnh, gió thổi không ít làm cho đầu óc được thanh tỉnh hơn nhiều.

Khi Nhậm Ngạn Đông mở máy tính để đọc nhanh một loạt các thông tin lý lịch sơ lược cá nhân của Lỗ Phàm mà Hướng thư ký đã gửi. Anh phát hiện cô ta tốt nghiệp cùng trường với Dư Trạch.

Anh tự mình gửi mail cho bạn ở New York để nhờ họ hỗ trợ tìm hiểu kỹ thêm. Ngoài ra, anh lại phân phó Hướng thư ký tìm người chuyên nghiệp điều tra Lỗ Phàm và lần nữa dặn dò Hướng thư ký đặc biệt lưu ý chuyện Lỗ Phàm và Dư Trạch có quen biết từ lâu.

Trực giác của Nhậm Ngạn Đông nghi nghờ chuyện lúc trước công ty con ở Thiên Tân Thượng Hải bị tác động gián đoạn cung ứng linh kiện có ít nhiều liên quan đến Lỗ Phàm.

Suy nghĩ một lát, anh nanh tin cho Sở Đổng: “ ông có quen Lỗ Phàm trước đó không? ”

Lúc này bên Sở Đổng vừa kết thúc cuộc hẹn nên tin nanh của Nhậm Ngạn Đông không được ông xem ngay mà còn đang cùng nói chuyện với Lỗ Phàm.

Sau khi ngồi trên xe, Sở Đổng hỏi Nhậm Ngạn Đông, tìm Lỗ Phàm vì chuyện gì.

Nhậm Ngạn Đông từ trong giọng nói của Sở Đổng liền ngờ ngợ ông có quen cô ta nên anh nói tiếp:

“ tôi đoán Lỗ Phàm đang tìm cách giao thiệp làm quen với ông rồi. ”

Sở đổng: “...... sao cậu biết? ”

Sau khi buổi hẹn kết thúc thì ông mới biết Lỗ Phàm là người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, năng lực cũng không tồi, thông minh lanh lẹ. Bọn họ cũng gặp vài người trong nhóm thương nghiệp có cùng tuổi cô ta nhưng năng lực không giỏi bằng.

Tuy nhiên chuyện Lỗ Phàm muốn nhân dịp gặp mặt mời cơm để tăng thêm mối quan hệ nhân mạch là chuyện ông có thể hiểu tâm tư cô ta vì ai trong nhóm khách tham dự tiệc đều có dụng ý riêng.

Sở Đổng lại hỏi: “ cậu có quen biết với Lỗ Phàm sao? ”

Nhậm Ngạn Đông: “ không quen biết, nhưng cô ta có khả năng cùng Dư Trạch đã từng là người cùng thuyền. ”

Ánh mắt Sở Đổng khẽ biến, đôi mắt nhìn chằm chằm phía trước sau khi nghe tin này trong vài giây, ông đáp lời Nhậm Ngạn Đông: “tôi hiểu rồi. ”

Lỗ Phàm bên ngày không dám nghĩ đến tự mình sẽ bị choáng với chuyện sắp xảy ra mà cô ta khó lòng phòng bị, cũng không hề chuẩn bị tâm lý.

Buổi sáng ngày cuối tuần đó, Thương Tử Tình hẹn gặp mặt cô ta tại một nhà hang tương đối kín đáo tại khu vực hội sở giải trí.

Giao tình của hai người thật ra không quá thân, cũng không phải là hợp nhau. Ngược lại cô ta cùng Dư Trạch có

quan hệ không tồi mà Thương Tử Tình thì yêu ai yêu cả đường đi nên tự chủ động thân mật cùng cô ta nhiều hơn.

Thương Tử Tình ngày thường đối xử với cô ta khá tốt. Cô ta còn dựa vào quan hệ Thương gia mà được giới thiệu một ít thương nhân trong giới tài chính.

Tuy nhiên tối hôm qua khi Thương Tử Tình gọi điện thoại cho cô ta với ngữ khí bất mãn, hẹn hôm nay gặp mặt. Lỗ Phàm cũng suy nghĩ đến khả năng có thể là Dư Trạch không muốn kết hôn.

Lỗ Phàm ở phòng đợi trong chốc lát thì Thương Tử Tình mới khoan thai đi vào trong trang phục ngụy trang như người bình thường.

Thương Tử Tình thể hiện gương mặt có biểu cảm vô tình, sau khi ngồi xuống thì cô ta liền trực tiếp chất vấn, "Lỗ Phàm, làm người không thể lấy oán trả ơn!"

Lỗ Phàm: "lời này của cô dựa vào đâu mà nói vậy chứ?"

Thương Tử Tình đáp bằng tràng cười ' ha hả ' hai tiếng và tiếp tục nói: "cô nói như vậy thì thật không thú vị. Tôi hảo tâm giới thiệu cho cô các mối quan hệ nhân mạch. Tôi giúp cô mau chóng có chỗ đứng trong giới tài chính. Cô bây giờ là lại tự mình chủ ý nhấm vào Nhậm Ngạn Đông, cô có biết làm như vậy là liên lụy đến tôi!"

Lỗ Phàm sắc mặt thay đổi nhỏ nhưng tận lực duy trì nét bình tĩnh trên mặt.

Cô ta không phủ nhận chuyện mình có tâm tư riêng đối với Nhậm Ngạn Đông, ngược lại hỏi: "Cái gì gọi là liên lụy đến cô?"

Thương Tử Tình cười lạnh một tiếng, "Có cần thiết giả bộ mình là ngây thơ không biết gì? khoảng thời gian trước Nhậm Ngạn Đông cảnh cáo tôi như thế nào chẳng lẽ cô nói cô không theo dõi tin tức giải trí! Cho dù cô không có nhưng Nhậm Ngạn Đông có quan hệ không nhỏ trong giới chẳng lẽ cô không chú ý!"

Thương Tử Tình biết việc này từ tối hôm qua và bị nghẹn tức đến mức đau lục phủ ngũ tạng. Sau đó cô cũng kiên nhẫn mà không nổi bão tranh cãi với Lỗ Phàm qua điện thoại vì thấy cần tế nhị xử lý.

Sau khi Lỗ Phàm về nước và làm việc trong giới báo chí tài chính rất vất vả. Cô ta cũng âm thầm chịu xa lánh trong công ty bởi vì bản thân không có quan hệ nhiều trong nước.

Thêm nữa là Dư Trạch đang sứt đầu mẻ trán vì chuyện công ty nên anh ta nào còn tâm tư lo lắng cho Lỗ Phàm. Thương Tử Tình xem giúp muốn lấy lòng Dư Trạch mà chủ động nhờ quan hệ trong nhà cô ta mà trợ giúp Lỗ Phàm.

Kết quả Lỗ Phàm muốn tăng thêm mối quan hệ nhân mạch đều được cô ta tận lực tìm người giúp đỡ phía sau.

Tuy nhiên cô vừa mới biết được chuyện tối hôm qua Lỗ Phàm chủ động đến cửa hàng tranh chữ lão Vạn, còn có gặp Sở Đổng để làm thân.

Ban đầu là Lỗ Phàm muốn thông qua mối quan hệ từ lão Vạn cùng Sở Đổng để cuối cùng tiếp cận Nhậm Ngạn Đông là mục đích chính.

Thương Tử Tình càng nghĩ càng giận, "cô làm như vậy thì Nhậm Ngạn Đông sẽ suy rằng tôi là người âm thầm xui khiến, là vì muốn phá rối tình cảm với Thịnh Hạ. Hơn nữa chính là vì trả thù chuyện anh ta trước kia từng công khai lên án tôi. Cô có biết tôi sẽ có hậu quả là gì!"

Lúc này Lỗ Phàm trước sau không hé rang, tiếp tục uống cà phê của mình.

Thương Tử Tình uống hết nửa ly nước ấm để thông cổ họng.

Cô cùng Thịnh Hạ kỳ thật cũng không thâm cừu đại hận. Nếu không phải bởi vì Mẫn Du thì quan hệ của cô cùng Thịnh Hạ không đến nông nỗi hôm nay.

Nếu không phải do Dư Trạch nhiều lần kêu sai tên cô thành Mẫn Du khi họ ở bên nhau. Bây giờ anh ta còn năm lần bảy lượt quấn lấy Mẫn Du thì cô cũng sẽ không thống hận Mẫn Du như vậy.

Ngày hôm qua, Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại cho cô, anh nói: cô còn chưa biết hối cải sao?

Khi đó cô mới biết được chân tướng sự tình và cô đã bảo đảm với Nhậm Ngạn Đông sẽ không liên hệ hoặc giúp đỡ gì cho Lỗ Phàm nữa.

Nhậm Ngạn Đông chỉ nói một câu nói: Tự giải quyết cho tốt.

Lỗ Phàm uống xong ly cà phê mà tất cả dư vị trong miệng đều là chua xót. Cô ta nhìn Thương Tử Tình, cuối cùng cái gì cũng không tranh cãi, càng không giải thích, đến nỗi xin lỗi càng không có.

Thương Tử Tình đứng lên, "Tôi đã nói với tất cả bạn bè trong của tôi không cần chiếu cố cô nữa. Tôi không biết cô lại dạng thực dụng và cũng không muốn để bọn họ bị người lợi dụng. Cuối cùng là đừng đắc tội với Nhậm Ngạn Đông mà bản thân cũng không biết là vì sao."

Lỗ Phàm dùng sức cầm cái ly trống không trong lúc biểu tình gương mặt không còn huyết sắc. Khi di động của cô ta vang lên, Thương Tử Tình liếc mắt cô ta một cái và nâng bước rời đi.

Lỗ Phàm thở ra một hơi dài, lúc này mới cầm di động, là điện thoại của tổng giám đốc công ty.

"Lỗ Phàm, tin tức đề mục cô làm không được thông qua."

Lỗ Phàm sửng sốt, "Có ý gì?"

Tổng giám hỏi lại: "cô nói đi?" Trong điện thoại chợt an tĩnh mà làm nhân tâm thêm hoảng loạng.

Trước mắt Lỗ Phàm nháy mắt nhìn vào hư không, hiện tại cô ta không nghĩ ra được gì.

Tổng giám nói thẳng không cố kỵ: "Trước kia cô đã đắc tội gì đối với Viễn Đông thì tự bản thân nhớ rõ. Dù sao Hướng thư ký cũng chưa nói gì nên tôi cũng không biết."

Dừng một chút, tổng giám thở dài: "Hướng thư ký uyển chuyển nhờ tôi nanh với cô là nếu lần trước đây cô bị lệch khỏi quỹ đạo thì họ xem như chuyện cũ mà bỏ qua. Họ xem như cô còn trẻ, tiền đồ còn dài nên cho cô cơ hội sửa sai. Nếu cô tiếp tục chấp mê bất ngộ, gây rối với Nhậm tổng thì lúc đó nợ mới nợ cũ cùng tính một lần."

Mặc dù cuộc nói chuyện là qua điện thoại, Lỗ Phàm cũng như cảm thấy không chỗ dung thân.

Một năm trước, vì ích lợi mà cô bán đứng nguyên tắc bản thân để giúp Dư Trạch ngáng chân Nhậm Ngạn Đông trong nghiệp vụ. Tuy nhiên, khi đó cô cũng không hiểu biết gì nhiều về Nhậm Ngạn Đông.

khi thời gian nửa năm cô âm thầm tìm hiểu mới từ từ cảm nhận được quyết đoán cùng mị lực của Nhậm Ngạn Đông ứng đối với phiền toái. Sau đó bắt đầu từ khi nào cô cũng không biết mình lại đột nhiên rơi vào cái loại tình đơn phương và không cách nào tự kềm chế được.

Cô biết cô có tính ưa thích đương đầu vào lửa như con thiêu thân và tự mình lập kế hoạch mọi chuyện.

Trong điện thoại, âm thanh giọng nói của tổng giám đốc lại truyền đến, lời từ đáy lòng: "Lỗ Phàm, nghe tôi khuyên một câu đi. Một người cùng có năng lực và tầm mắt nhưng điểm mấu chốt phải là xứng đôi với mình thì mới có thể phát

triển xa hơn. Đừng bị hào quang ai đó che mắt mà tự hủy tiền đồ."

Giọng nói của Lỗ Phàm phát ra nghèn nghẹn trong cuốn họng "Cảm ơn tổng giám."

Ngoài cửa sổ, bầu trời rõ rang đang trong xanh và nắng ấm thế nhưng ở trong mắt cô lại là tầng mây rất dày và âm u.

....

Hôm nay cuối tuần, Nhậm Ngạn Đông ở nhà nghỉ ngơi.

Buổi sáng 6 giờ hơn, anh liền rời giường, rèn luyện vận động xong thì bắt đầu làm kem cho Thịnh Hạ. Đến giữa trưa 11 giờ, Thịnh Hạ còn chưa xuống lầu.

Anh nanh tin cho Thịnh Hạ: □ còn chưa rời giường à? □

Qua vài phút Thịnh Hạ không trả lời, bỗng trên lầu truyền đến âm thanh: "anh quấy rầy em đang đọc sách, có biết không? Cuối kỳ em thi không tốt, là trách nhiệm do anh đó?"

Nhậm Ngạn Đông theo tiếng nói nhìn lên Thịnh Hạ đang tựa vào lan can lầu hai với tư thái lười biếng. Mặc dù cô ở nhà mà gương mặt cũng được trang điểm xinh đẹp.

Anh cởi bao tay, đi đến bên kia phòng khách, nhìn trên lầu, "Đọc sách cũng không thể không ăn sáng."

Thịnh Hạ: "Đã uống bình sữa chua, không đói bụng." Cô hỏi: "kem của em đâu?"

Nhậm Ngạn Đông khẽ nhếch cằm sang khu vực phòng bếp bên kia, "Ở tủ lạnh, buổi tối em có thể ăn được." Anh kể cho cô kết quả chuyện Lỗ Phàm: "Đã giải quyết rồi."

Thịnh Hạ đặt cằm trên trên cánh tay, không lên tiếng mà biểu tình gương mặt thật nhẹ nhàng, còn mang theo vui sướng.

Nhậm Ngạn Đông không nói nhiều lời những chuyện không quan trọng, trực tiếp hỏi về tài liệu cô đang cầm.

Thịnh Hạ: "đang xem tài liệu thi mà có vài chỗ không hiểu rõ."

Nhậm Ngạn Đông hỏi ý kiến cô: "sau khi trở về từ khi nghỉ đông thì anh dẫn em theo làm hạng mục nhe." Cái hạng mục này cô cùng anh thực hiện thì không có trường hợp lý thuyết nào cô bị khó hiểu nữa.

"hạng mục gì vậy?" Thịnh Hạ vừa nói vừa từ thang lầu đi xuống dưới.

Nhậm Ngạn Đông: "dự án thu mua CE. Khi kết thúc hạng mục này thì em cũng mau tốt nghiệp và hiểu rõ thị trường tư bản là thế nào. Sau đó em sang học âm nhạc chuyên sâu."

Thịnh Hạ rất vừa ý hạng mục CE DO mấy hôm trước cô đã giúp Lệ Viêm Trác hẹn gặp nói chuyện với Thẩm Lăng và kết quả cũng không tệ lắm. Tuy là bước đầu hợp tác hơi phức tạp. Chuyện kế tiếp chính là thúc đẩy tam phương hợp tác.

"anh cũng muốn tham gia một phần sao?" Cô hỏi.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, nếu không phải muốn đi theo cô, anh cũng không dành nhiều thời gian như vậy. Thịnh Hạ nghiêm túc suy xét một lát trước khi đáp ứng.

Cô vốn dĩ muốn học thêm chút, cũng muốn hiểu thêm trạng thái công việc trung gian của Nhậm Ngạn Đông là gì. Còn chuyện sau đó đào tạo sâu về âm nhạc thì cô còn phải suy xét kỹ.

Tối hôm thứ tư, Nhạc lão sư đến dạy học cho Nhậm Ngạn Đông. Sau khi kết thúc ông đã cùng cô hàn huyên vài câu, nói hy vọng cô kiên trì trên con đường sự nghiệp âm nhạc.

Cô nói với Nhạc lão sư rằng trước nay cô không phải buôn lỏng bản thân đối với việc học đàn violon. Trong một năm qua, cô đã trưởng thành và vẫn ước mơ kiên trì về lĩnh vực âm nhạc chuyên sâu.

Nhạc lão sư đặc biệt vui mừng, nói không từ bỏ là tốt. Sau đó ông nói về nhà sẽ lập tức liên hệ người bạn viết thư đề cử cho cô......dù một khắc ông cũng rất nóng lòng không chờ kịp.

Thịnh Hạ dừng lại bước chân ở một cái bậc thang phía dưới, nhìn Nhậm Ngạn Đông, "em muốn đi New York, anh đi không?"

Nhậm Ngạn Đông: "em đi đâu, anh đi đó."

Thịnh Hạ vươn nụ cười nhẹ nơi khóe miệng, lại xoay người lên lầu.

Nhậm Ngạn Đông nhìn theo bóng dáng cô, "anh nói sai cái gì sao?"

"Không. Em vào thư phòng lấy đồ."

Nhanh sau đó, Thịnh Hạ cầm giấy Tuyên Thành đi xuống. Mấy ngày nay cô đã không vẽ tranh. Cô đã vẽ một bức hoàn chỉnh trước đó và chờ anh viết chữ tiếp theo.

Nhậm Ngạn Đông nhìn trong tay cô cầm giấy Tuyên Thành, lập tức hiểu ý cô muốn gì. Anh đi sang phòng khách lau khô sạch sẽ bàn ăn trước. Thịnh Hạ đem giấy Tuyên Thành mở ra với hình ảnh tranh vẽ sôi nổi sinh động trên giấy.

Thịnh Hạ đã họa hai tranh, một là hình ảnh khi cô còn nhỏ, đứng dưới tàng cây trong khu sân đại viện và đang đàn violon. Hình ảnh thứ hai là phiên bản cô của hiện tại đang mặc lễ phục đứng diễn trên sân khấu đàn.

Nhậm Ngạn Đông nghiêm túc thưởng thức mỗi một chi tiết, sau đó cầm bút mực lên chuẩn bị.

Thịnh Hạ: "anh biết viết cái gì sao?" Không đợi anh trả lời, cô uy hiếp anh: "Viết sai đi rồi biết," cô cố ý tạm dừng, "Em sẽ..."

Lời nói của cô dừng lại một nửa, đã bị Nhậm Ngạn Đông tiếp lời, "Viết sai thì tùy ý em xử," anh không hề chớp mắt nhìn cô, "Nếu là viết đúng thì em phải đăng ký học viện âm nhạc ngay khi tốt nghiệp."

Thịnh Hạ đúng sự thật nói: "Còn tưởng rằng anh sẽ đưa yêu cầu em phải hoàn toàn tha thứ cho anh."

Nhậm Ngạn Đông: "Sẽ không."

Anh an tĩnh một lát sau đó căn cứ độ dài hình vẽ mà chữ viết của anh tương xứng hài hòa theo.

Trước khi anh hạ bút hơi thở không khỏi gấp gáp.

Trong không gian phòng khách quá mức an tĩnh, Thịnh Hạ cũng không khỏi khẩn trương theo khi Nhậm Ngạn Đông hạ bút. Cô chờ mong anh có thể hiểu cô, lại sợ chính mình thất vọng.

Khi Nhậm Ngạn Đông chỉ viết một nửa chữ thứ nhất, cô bỗng nhẹ nhõm thở ra mãi đến khi anh viết chữ thứ thì tâm cô hoàn toàn buông lỏng.

'Sơ tâm dễ đến, trước sau khó thủ' anh viết liền mạch lưu loát hài hòa với hình ảnh hồn nhiên của bức họa.

Khi Nhậm Ngạn Đông viết đến chữ cuối cùng, tay khẽ run lúc hạ xuốt, mãi đến khi thu bút thì hoàn hảo.

Anh nhìn về phía Thịnh Hạ, lời nói còn chưa ra thì Thịnh Hạ giành trước hỏi: "sao anh nghĩ được câu này vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đem bút cất đi, lấy khăn giấy ướt lau tay, "bức họa là em tự nhắc nhở chính mình, muốn kiên trì ước mơ thuần túy về sự nghiệp đàn violon."

Anh lại nói: "khi em thi thạc sĩ đã từng nói qua những lời này."

Thịnh Hạ nhìn anh: "Còn nhớ rõ sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đều nhớ rõ."

Ngày đó anh đi sang thư phòng ở chung cư của cô, trên thư phòng treo bức tranh pháp kia ' không quên sơ tâm, phương đến trước sau ', cô từng nói sự thật là cô càng thích hai câu sau hơn 'sơ tâm dễ đến, trước sau khó thủ'.

Thịnh Hạ đứng lên, "em thưởng cho anh." Cô ấn một cái dấu môi màu sắc hoa hồng trên áo sơmi màu trắng của anh rất đậm.

Cách áo sơmi, vị trí ngực của Nhậm Ngạn Đông vẫn có thể cảm nhận được đôi môi ấm áp của cô. Anh khom lưng bế cô lên, đặt ở trên bàn và nhanh chóng ôm cô sát trong ngực, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đó.

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 54

Nhậm Ngạn Đông sợ trong lòng Thịnh Hạ bài xích nụ hôn môi của anh nên ngay từ đầu anh không dám hành động mạnh mà chỉ là nhẹ nhàng ngậm lấy môi trên của cô. Thịnh Hạ cơ hồ theo bản năng nâng đôi tay muốn đẩy anh, anh lập tức buông đôi tay đang ôm cô ra mà nắm lấy mười ngón tay của cô và khẩn trương cuối đầu tiếp tục không rời đi đôi môi kia.

Anh áp sát lòng bàn tay cả hai để cảm thụ được nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Trước đó vì anh mới vừa dùng khăn giấy ướt lau tay nên có hơi lạnh được lòng bàn tay cô sửi ấm.

Trái tim hai người đập nhanh bùm bùm liên hồi như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Tình hình khẩn trương giống như bọn họ trong lần đầu tiên hôn môi.

Nhậm Ngạn Đông cảm giác trạng thái của cô thả lỏng nên lúc này anh mới bắt đầu mút hết cả môi cô vào.

Thịnh Hạ hơi hé mi mắt, bình tĩnh cảm thụ nụ hôn môi và cái ôm ấp của anh, nó đã có lại công năng như lúc ban đầu chữa khỏi mọi lo lắng cho cô.

Một thời gian lâu sau chuông báo di động vang lên, nhắc nhở kem cần phải lấy ra để khuấy. Tiếng nhạc chuông là khúc diễn tấu đàn violon của Thịnh Hạ nên giờ khắc này nó chính là vừa lúc hợp ứng với khung cảnh và không khí.

Nhậm Ngạn Đông tất nhiên vẫn chưa dừng lại. Lúc sau anh buông tay Thịnh Hạ, đem đôi tay cô choàng bên hông anh để anh cũng thuận thế ôm hết cô sát vào trong ngực.

Lần hôn môi gần nhất của họ là còn giai đoạn chia tay vào tháng tư tại chung cư Thượng Hải. Lần hôn môi này so với lần trước là thời gian càng dài hơn, mãi đến khi cổ Thịnh Hạ bắt đầu cảm giác mỏi thì Nhậm Ngạn Đông mới rời khỏi môi cô. Lúc sau anh thả hơi thở ấm áp ở phía sau tai cô cùng thanh âm giọng nói trầm thấp: "anh muốn em."

Thanh âm này mang theo từ tính, khàn khàn lộ ra dục vọng từ đáy lòng.

Thịnh Hạ hiểu ba chữ này là có ý gì vì họ đã tách ra gần một năm, anh không muốn thì mới là không bình thường. Cô không nói chuyện, dùng sức ngặm lấy môi dưới của anh một cái thật mạnh để Nhậm Ngạn Đông đau tê phát ra một tiếng.

Thịnh Hạ mỉm cười: "tự anh dập tắt lửa."

Nhậm Ngạn Đông: "... Vậy còn không bằng em lấy nước đá tưới vào người anh cho rồi."

Anh vừa nói, vừa ôm cô từ trên bàn xuống.

Anh nhìn cô: "Buổi tối anh đi lên ngủ được không?"

khóe miệng Thịnh Hạ trước sau treo một nụ cười, buồn bã nói: "anh nói đi?"

An tĩnh một lát, Nhậm Ngạn Đông nhìn vào mắt cô: "Muốn anh nói, khẳng định là được." Anh cũng biết không có kết quả, nói xong, anh liền đi vào phòng bếp đem kem từ tủ lạnh để khuấy, còn không quên tính thời gian lần khuấy tiếp theo.

Thịnh Hạ bỗng nhiên cười, "anh lấy đâu ra tự tin vậy a?" Cô vừa nói, vừa chậm rãi đi phòng bếp.

Nhậm Ngạn Đông chuyên chú quấy kem, không nói chuyện.

Thịnh Hạ dựa vào anh đang đứng bên cạnh chiếc bàn bếp. Khi anh đang bận thì cô cũng nhàm chán, dùng ngón tay nhẹ nhàng viền lại dấu son môi in trên áo sơmi anh.

Nhậm Ngạn Đông bỗng nhiên nói, "em rảnh thì đi luyện chữ viết tay đi. Anh sẽ xem và sửa thêm cùng với em."

Thịnh Hạ rất bài xích việc luyện viết chữ dù là trước kia hay hiện tại. Tuy nhiên, cô vẫn hỏi : "nội dung luyện viết là gì?"

Nhậm Ngạn Đông: "Về sau khi con mình muốn đăng ký học hay yêu thích phụ đạo gì đó, em sẽ bị yêu điền tay hoặc là viết ý kiến phụ Huynh. Đến lúc đó anh lại đi công tác thì em chính là người viết."

Thịnh Hạ: "......" Chuyện này còn xa lắm. Hôn môi vừa xong mà anh đã nghĩ đến chuyện có con.

Nhậm Ngạn Đông cất hủ kem vào tủ lạnh sau khi khuấy xong. Anh lại tiếp tục với vị kem khác khi chuông báo reo lên.

Anh vừa khuấy vừa nói chuyện phiếm cùng Thịnh Hạ "anh sẽ chỉnh sửa và còn mua cho em tập viết giấy. Trước tiên em viết vài từ đơn giản thôi"

Đầu ngón tay của Thịnh Hạ còn đặt trên áo sơmi anh bị dính một ít màu sắc son môi. Cô dùng sức chọc vài cái mạnh vào ngực anh, mượn áo anh để lau tay.

Qua vài giây, cô nói: "Không muốn luyện, về sau cũng không."

Nhậm Ngạn Đông: "Mỗi ngày luyện một tờ giấy, cũng không nhiều lắm mà." Thấy cô vẫn không muốn, anh nói: "trước tiên em nghĩ thử nội dung là gì rồi mới quyết định luyện hay không."

Anh bảo cô đi vào phòng ngủ của anh để lấy giấy trên tủ đầu giường. Vì tò mò nên Thịnh Hạ rửa tay sạch sẽ, đi theo sau. Bên phải tủ đầu giường có một chồng giấy đặt ở trên, tất cả đều có sẵn tên Nhậm Ngạn Đông.

Cô cầm tờ giấy này đi ra ngoài tìm anh, "Luyện viết tên anh sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, nghĩ ra một lý do khá nghiêm túc: "Về sau khi em điền giấy đăng ký học sẽ có các thông tin cơ bản về tên ba mẹ."

Thịnh Hạ bán tín bán nghi, nhưng một tờ này đều là tên anh nên cô cũng nguyện ý luyện. Cô cầm bút và tập viết giấy đi ra khu vực sân ngoài biệt thự.

Hôm nay thời tiết khá tốt, trời xanh không mây, mây trắng không dày, ánh nắng ấm áp phảng phất trong không trung.

Thịnh Hạ ngồi đưa lưng về phía ánh mặt trời mà nghiêm túc luyện viết tên anh. Cô có loại cảm giác giống như quay về thời điểm học cao trung năm nhất khi cô ngẫu nhiên sẽ viết tên của anh trên sách vở mình hay dùng. Lúc ấy, cô đã từng rất sợ bị bạn học nhìn thấy cô đang viết gì nên lặng lẽ lau đi liền.

Khi đó cô còn có mật mã cho tất cả cài đặt đều là 233333, ý nghĩa đơn giản lại hạnh phúc khi yêu thầm.

Thịnh Hạ mới đó đã viết xong một trang giấy, và đang viết tiếp trang hai. Hôm nay cô có thể chỉ luyện ba chữ là tên Nhậm Ngạn Đông. Nếu hiện tại cô đang luyện chữ khác thì lúc này sớm đã chán đến ngủ gục mất rồi. Tuy nhiên sự thật thì luyện viết tên anh thì mí mắt của cô cũng muốn nhắm cả lại khi viết hết trang giấy thứ hai.

Khi Nhậm Ngạn Đông hoàn thành xong phần khuấy kem, anh đi tìm Thịnh Hạ thì vừa lúc thấy cô đã tựa vào bàn mơ màng sắp ngủ. Anh thật bất đắc dĩ ngắm cô một hồi lâu mới xoay người vào biệt thự cầm theo áo khoát gió của anh và một cái thảm lông trở ra.

Thịnh Hạ chưa ngủ say lắm, cô cảm giác được có người chạm vào cánh tay và một cái thảm lông mềm mại đắp lên. Cô gượng chống mở mắt ra với trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, mơ màng thấy rõ người trước mắt là Nhậm Ngạn Đông thì lập tức nhắm mắt tiếp tục ngủ. Giấc ngủ của cô lúc này mới thật sự ổn định hơn so với trước đó.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chữ viết cô đã luyện. Chữ chưa được xem là viết nghiêm túc tuy nhiên trong nét chữ có hàm chứa cảm xúc không ít, thấy được tâm trạng của người viết bị miễn cưỡng mà nét chữ cứ như là đang vẽ tranh.

Anh cúi người, "anh ôm em ngủ nhe?"

Sau một lúc lâu, phản ứng Thịnh Hạ mơ mơ màng màng đáp bằng thanh âm 'uhm'.

Thời tiết đầu tháng mười hai còn có chút ánh nắng sáng, trời không quá lạnh.

Nhậm Ngạn Đông đem ghế dựa dịch theo hướng ánh mặt trời hướng tới, anh kéo thân Thịnh Hạ ngồi ở trên đùi anh. Thế là kết quả cô thuận theo tựa vào bàn trong khi toàn bộ phía sau lưng đều đắm chìm trong ánh mặt trời.

Nhậm Ngạn Đông nói với cô: "anh điều chỉnh tiếng chuông di động thành rung nhe."

Thịnh Hạ như có như không đáp lời 'uhm' thật sự buồn ngủ đến nỗi không có sức lực mở miệng.

Nhậm Ngạn Đông một tay ôm lấy eo cô, tránh cho cô từ trên đùi anh bị trượt xuống. Một tay kia với lấy di động của

cô trên bàn. Anh vẫn theo thói quen nhập mật mã 2333, kết quả báo không đúng.

Anh đột nhiên nhớ lại cô đã thay đổi mật mã lúc cô ở chung cư tại Thượng Hải.

'Yêu tam ca' sửa lại thành ý nghĩa là 'hận tam ca' sao? Hận không có con số mã hóa. Thế là anh lại thử con số của mấy ngày kỷ niệm của hai người, đều không đúng.

Thịnh Hạ đại khái ngủ trong một tiếng rưỡi thì Nhậm Ngạn Đông cũng trong một tiếng rưỡi nghiên cứu mật mã di động của cô. Mọi suy luận của anh đều sai, mọi tổ hợp số có liên quan đến cô anh có thể nghĩ đến đều không đúng.

Anh đổi lại mật mã như ban đầu, 2333, mật mã đã bị sửa lại có ý nghĩa không yêu anh nữa thế thì cô muốn yêu ai? yêu chính mình.

Anh thử nhập 2555, thế nhưng chính xác. Anh không biết cảm xúc của chính mình lại đang rất kích động, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Hình đại diện di động của cô là ảnh chụp của cô tuyên truyền. Ảnh chụp khi cô đang diễn tấu đàn violon, biểu tình gương mặt thì chuyên chú, có vài giọt lệ rơi.

Ảnh này là cảnh cuối cùng của phim, trong ảnh còn có nam chính Cố Hằng ngồi ở vị trí khách VIP.

Nhậm Ngạn Đông mượn dịp cô còn đang ngủ, tự đổi mật mã điện thoại cô thành 2333. Anh thay đổi hình đại diện từ bộ sưu tập hình ảnh trong điện thoại là một bức bọn họ chụp

ở tháp Dubai. Lúc đó cô mặc trang phục váy dài thiết kế cao cấp, ánh pha lê phản chiếu xuống kết hợp như một đôi cánh có màu sắc rực rỡ, cô trong ảnh tựa như thiên sứ xinh đẹp từ trên trời bay xuống.

Ngay sau đó, anh khẩn trương đem số điện thoại của mình phục hồi từ danh sách đen của WeChat... đổi ghi chú tên thành 'tam ca'. Khi anh chuẩn bị rời khỏi WeChat thì lại do dự một lát.

Khi cánh tay Thịnh Hạ giật giật, có dấu hiệu muốn tỉnh ngủ, ánh mặt trời lúc này đã không còn ấm thì Nhậm Ngạn Đông đổi ghi chú từ 'tam ca' thành 'chồng'.

Sau khi thao tác hoàn thành, Nhậm Ngạn Đông đem di động Thịnh Hạ đặt trên bàn, anh lấy di động của mình đổi tên 'Thịnh Hạ' thành 'vợ'.

Tiếp đó, anh đánh ba chữ: □anh yêu em□ Đầu ngón tay anh hơi hơi run khi anh hạ xuống nút 'gửi'.

Thịnh Hạ tỉnh lại vài phút sau thì Nhậm Ngạn Đông giả vờ như chưa có việc gì diễn ra, anh cất di động vào túi và xoa xoa cổ cho cô, "Tối hôm qua em không ngủ ngon sao?"

"Còn tạm được." Thịnh Hạ lười nhác vươn vai.

Nhậm Ngạn Đông nhìn như không chút để ý nói: "Nếu em ngủ không được, đêm nay anh sang dỗ em ngủ nhe."

Thịnh Hạ bỗng chốc nghiêng mắt, khóe miệng ngậm cười, "Cảm ơn, em ngủ rất ngon." Cô giải thích vì sao ngủ trưa lâu

như vậy: "Bị ánh mặt trời chiếu ấm nên buồn ngủ, vừa lúc bổ sung Canxi."

Cô lảng sang đề tài khác, nói mình đói bụng. Hiện tại trời đã gần sang chiều, đầu bếp đã sớm chuẩn bị cơm trưa.

Nhậm Ngạn Đông sửa sang lại tóc rối của cô "vậy đi ăn."

Thịnh Hạ chỉ trên bàn mấy trang giấy cô đã luyện viết, hỏi Nhậm Ngạn Đông thấy thế nào.

Nhậm Ngạn Đông ăn ngay nói thật: "hai trang giấy này viết cũng không tệ."

Thịnh Hạ dư quang quét anh, "ý của anh là trang giấy thứ ba em sẽ thành ra viết không đẹp sao?"

Nhậm Ngạn Đông đem đồ vật trên bàn đều dọn dẹp, cầm tập viết giấy và thảm lông đi vào biệt thự, Thịnh Hạ đi theo sát sau anh "Anh, em đang cùng anh nói chuyện đó. Ý anh có phải là em viết không đẹp hay không?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh chưa có nói, là chính em nói đó."

đôi mắt Thịnh Hạ lườm anh, Nhậm Ngạn Đông cười, chủ động đem cà vạt của mình cho cô túm. Lúc này di động Thịnh Hạ reo chương, là điện thoại của mẹ cô.

"Mẹ, hôm nay không bận sao?"

"bận, mẹ muốn nói một chút với con là buổi tối con nhớ sang nhà nội ăn cơm, bà cô nhỏ của con mới về"

Thịnh Hạ hoảng hốt nhớ về thời điểm cách đây một năm trước, nội dung cuộc gọi điện thoại cũng giống như cô vừa nghe bên tai. Một năm trôi qua thật dài mà lại như là trong nháy mắt.

"Hạ Hạ?"

Hạ nữ sĩ không nghe được động tĩnh gì trong điện thoại nên gọi lớn một tiếng.

Thịnh Hạ: "Ở đâu vậy mẹ, con đã biết, buổi tối mẹ có đi không?"

Hạ nữ sĩ chưa quyết định vì tối nay lão Hạ cũng về nhà. Bà không muốn về gặp mặt nhưng bà nội cô đã dặn dò bà nhất định phải về thăm bà vì thời gian đã bà không gặp hai mẹ con.

Bà thở dài, cùng Thịnh Hạ nói tiếp, "Đến lúc đó không bận thì mẹ sẽ ghé sang."

Khi cúp điện thoại, Thịnh Hạ chủ động nói cho Nhậm Ngạn Đông chuyện bà cô đã về Bắc Kinh trong hôm nay và có thể ở đến cuối tháng.

Nhậm Ngạn Đông cũng nói lời giống như đã từng nói với cô năm trước: "Buổi tối anh chở em qua nhà nội nhe?"

Thịnh Hạ nhắc nhở anh, "Bà cô ở thôn nhỏ đã từng gặp anh rồi, không chừng còn nhớ rất rõ anh đó."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, "anh biết." sau đó anh cũng không nói gì nhiều nữa.

Thịnh Hạ nhìn anh chằm chằm trong vài giây mà vẫn chưa đoán được cảm xúc trong lòng anh là gì.

Ánh mắt anh có khi thần bí như màu nước biển, bình tĩnh mà lại sâu như không đáy.

Thịnh Hạ: "Em đi gọi điện thoại cho bà cô, nói anh cũng sang chơi." Cô vừa nói vừa mở khóa điện thoại. Kết quả biểu hiện trên màn hình là mật mã bị nhập sai. Cô cho rằng mình vội vàng không cẩn thận ấn sai con số nào đó nên lần nữa nhấn mở thật cẩn thận mỗi một số, kết quả vẫn là sai.

Cô quay đầu nhìn Nhậm Ngạn Đông, "chiều này anh đã chỉnh lại di động của em phải không?"

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "uhm."

Thịnh Hạ không hề nghĩ ngợi, nhập mật mã trước đây. Khi cô mở thành công, cô nói với Nhậm Ngạn Đông: "Không biết xấu hổ."

Nhậm Ngạn Đông yên lặng nghe, không dám lên tiếng.

Thịnh Hạ nhìn đến hình ảnh màn hình di động mà sửng sốt, lúc ấy bức ảnh này được anh dành không ít thời gian và tâm tư chụp cho cô để tạo nên hiệu quả thị giác đẹp lung linh.

Cô không vội gọi điện thoại cho bà mà trực tiếp đăng nhập WeChat, liếc mắt thấy một ảnh chân dung quen thuộc. Cô đoán hiển nhiên anh tự khôi phục số điện thoại của mình khỏi danh sách đen.

Tiếp đó cô nhìn sang phần ghi chú tin nhắn 'anh yêu em ' ba chữ kia mới là cú chót làm cho tim cô như cảm thấy một tư vị không diễn tả nên lời.

Thịnh Hạ ngẩng đầu, cùng anh đối mắt một lúc lâu. Không gian giữa bọn họ tĩnh lặng, bất động như hai người đang thi thố phân đua tình cảm mỗi người.

Thịnh Hạ phá vỡ trầm mặc, "em có cảm giác không chân thật." Không nghĩ đến anh sẽ thay đổi bất ngờ vậy. Tuy rằng anh chỉ là thay đổi tên danh bạ nhỏ thôi nhưng cũng là nói lên sự hy sinh không dễ dàng, rất khó với tính cách trước nay của anh.

Nhậm Ngạn Đông: "anh nói rồi, về sau tình yêu và hôn nhân giữa chúng ta sẽ tốt hơn nhiều." Chỉ cần anh nhận thức được bản thân anh trước đây đã dùng sai cách. Anh tin mình có năng lực mạnh hơn so với bất cứ ai.

Anh giương cằm lên, "Đi ăn cơm trước đi. Buổi chiều em sang nhà nội sớm chút."

Khi hai người ăn cơm trưa xong, Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông bận mỗi người bận công việc riêng của mình. Sau đó thời gian gần 5 giờ chiều thì cùng nhau đi sang nhà nội.

Trên đường, Nhậm Ngạn Đông muốn Thịnh Hạ tâm sự một chút về chuyện bà cô. Anh chỉ biết sơ lược tình huống chứ không rõ rang chi tiết. Anh chỉ biết bà cô lấy chồng ở thôn và có người con làm thư ký trong huyện.

Nhưng rất nhiều lần, lời nói tới rồi bên miệng, lại không thể nào nói lên.

Thịnh Hạ cảm giác được anh giống như có chuyện muốn cùng cô "sao anh không nói gì?" Cô hỏi.

Nhậm Ngạn Đông: "Không biết nói thế nào."

"vậy chờ đến khi biết thì nói." Cô nói về bộ phim "Nghe nói tháng hai sẽ công chiếu phim."

Nhậm Ngạn Đông cũng nghe Lệ Viêm Trác kể qua "Đến lúc đó anh cùng em đi xem."

Thịnh Hạ cầm tạp chí lật xem. Khi xe dừng đèn đỏ, cô sẽ nói với anh vài câu. Thời gian còn lại chỉ là anh lái xe, cô đọc tạp chí các kỳ mới xuất bản cô chưa có dịp xem.

Trên đường không kẹt xe nên hai người rất mau đã đến nhà ông bà nội.

Bà cô nhìn thấy Nhậm Ngạn Đông thoáng sửng sốt. Bà nhìn lại để xác định mình không nhìn lầm. Khi Thịnh Hạ còn chưa kịp giới thiệu tên của anh là Nhậm Ngạn Đông thì bà đã kích động trước mà nói: "Này không phải là 'tiểu Thẩm sao?"

Ông bà cô còn chưa hiểu sự tình nên hết nhìn ánh mắt mê mang của bà cô lại nhìn chằm chằm vào Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông nóng lòng muốn giải thích ngay nhưng Thịnh Hạ đã ngăn nói trước. Tiếng cười khanh khách của cô

cùng bà cô nói: "bà cô à, anh ấy không phải 'tiểu Thẩm'. Anh ấy là đại thúc rồi đó."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Những người khác cũng bật cười, bà nội xoa xoa đầu Thịnh Hạ, "nói hay nhỉ."

Thịnh Hạ giới thiệu nói, "bà cô à, anh ấy là Nhậm Ngạn Đông, Thẩm Lăng là bạn tốt của anh ấy và cùng làm từ thiện. Anh ấy thường làm việc dấu tên nên cũng chỉ lấy danh nghĩa tên bạn mình."

Các vị trưởng bối trong nhà xem như đã hiểu nguyên nhân chuyện tại sao như vậy.

Sau khi chào hỏi qua, Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ ngồi xuống, anh không chú ý mà vẫn nắm nhẹ nhàng tay Thịnh Hạ trong tay mình dù người khác đang đứng gần hai người họ.

Thịnh Hạ quay đầu nhìn anh chạm ngay ánh mắt anh cũng đang trầm tĩnh nhìn sang cô. Trong ánh nhìn ấm áp như cảm ơn cô đã giải vây cho anh.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 55

Có một số việc được định sẵn trốn không thoát, hoặc không muốn đề cập đến thì cố tình lại bị người khác khơi gợi.

Bà cô nhìn Nhậm Ngạn Đông thân thiết, không thể tránh khỏi hỏi thăm: "Tiểu Thẩm a..." Bà mới vừa gọi anh thì cảm giác không đúng lắm. Bà cô lập tức đổi xưng hô: "Ngạn Đông a, năm nay mùa đông có đi về với chúng ta bên kia không? Trong thôn ai cũng nhớ đến cháu."

Thịnh Hạ lẳng lặng nhìn Nhậm Ngạn Đông, lần này, cô không thế quyết định giúp anh được.

Nhậm Ngạn Đông cười chân thành: "Không đi, cháu đã nói qua với mấy đứa nhỏ rồi"

"à, thì ra là như vậy a." Bà cô biết bọn họ ngày thường cũng bận nên không truy hỏi thêm lý do không đi. Sau đó bà nhiệt tình mời, "cháu cùng Hạ Hạ nếu rảnh thì về sang nhà của chúng ta chơi. Bên kia năm nay vừa được khai phá một điểm du lịch, cảnh sắc rất đẹp."

Nhậm Ngạn Đông cũng không cự tuyệt quá trực tiếp, chỉ có thể chấp nhận yêu cầu có lệ, nói chờ hai người rảnh sẽ đi.

Trong nhà những người khác đều không biết Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ vì sao chia tay và lại càng không biết quá khứ của Nhậm Ngạn Đông. Thế nên bà cô Thịnh Hạ hỏi Nhậm Ngạn Đông ở thôn họ cảm nhận thế nào.

Nhậm Ngạn Đông dày vò, lại còn phải trả lời, anh nói: "Cũng không tệ lắm, cảm động nhiều."

Anh vốn dĩ nói thiếu 'rất tốt' nhưng không ai cảm thấy anh trả lời có chỗ nào không ổn.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Nhậm Ngạn Đông trước sau nắm chặt tay Thịnh Hạ. Lúc anh vô tình dùng sức hơi mạnh làm Thịnh Hạ bị nắm đến đau chịu không nổi muốn rút tay về thì cô không thể động gì được. Anh nắm chặt đến thật chặt, giống như tối hôm anh tỏ tình với cô vậy.

Cái đề tài này rốt cuộc cũng được cho qua. Khi bà cô thúc giục bọn họ lúc nào kết hôn, Nhậm Ngạn Đông mới nhẹ nhàng thở ra.

Về chuyện hai người kết hôn, người nhà Thịnh gia trước nay không hỏi qua với Nhậm Ngạn Đông. Ngày thường họ cũng chỉ là thúc giục với một mình Thịnh Hạ.

Tuy nhiên bà cô không suy xét nhiều như vậy, nghĩ cái gì liền nói ra "Tụi cháu đều không còn nhỏ, không thể kéo co mãi."

Nhậm Ngạn Đông: "Tụi con dự tính mùa hè sang năm kết hôn. Thịnh Hạ lúc ấy nghỉ hè sẽ có thời gian chuẩn bị."

Sườn mặt Thịnh Hạ nghiêng sang nhìn đối diện mắt anh, ánh mắt cô hướng từ trên xuống dưới đánh giá anh.

Trong đầu cô đột nhiên liền lòe ra hình ảnh, khi đó bọn họ còn đang ở tại Thượng Hải đóng phim điện ảnh. Ban đêm anh gọi điện thoại cho cô: Thịnh Hạ, điểm chuyên nghiệp không thành vấn đề, em học thạc sĩ tiếp đi

Cô hỏi: Làm sao vậy?

Anh: Muốn sớm cưới em.

Bà cô lúc này thật sự kích động, nói nghỉ hè là thời điểm tốt. Đại gia đình cô tụ họp lại đã cảm thấy có ấn tượng rất tốt đối với Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông cười cười, lúc này so với trước thì bình tĩnh hơn nhiều, anh nói: "Đến lúc đó cháu sẽ nói tiểu Thẩm thật sự ra sân bay tiếp đón mọi người." Bà cô cười, liên tục nói tốt.

Ông bà nội của cô quan tâm chính là, "Hiện tại thời gian nghỉ hè cách đến nửa năm, cháu cùng Hạ Hạ thương lượng chuyện hôn lễ làm ở đâu chưa? Áo cưới có đặt may trước hay không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Hạ Hạ thích cái gì, cháu phụ trách chuẩn bị sắp xếp là được."

Bà nội: "Ông bà không có ý kiến gì nhiều. Ánh mắt ông bà cũng không giống với người trẻ tuổi. Nếu hai người cháu cần hỗ trợ thì nói với ông bà một tiếng."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, lại nói: "Chờ thêm cuối năm nay Thịnh thúc thúc không bận thì cháu sẽ cùng ba mẹ đến đây, cùng ông bà, bà cô còn có thúc thúc và a di thương lượng một vài chi tiết hôn lễ."

Thịnh Hạ yên lặng uống nước trái cây, nghe bọn họ cùng anh trò chuyện hôn lễ sang năm.

Khi thời gian mau chóng đến 7 giờ thì ba Thịnh cùng Hạ nữ sĩ mới thư thả về muộn, cả một nhà đang chờ bọn họ về ăn cơm sau khi mọi người đông đủ.

Lão Thịnh thật ra đã sớm về nhà nhưng ông vẫn đứng ở ngoài sân chờ Hạ nữ sĩ. Khi ông nhìn thấy xe bà chậm rãi đậu trong sân. Ông đẩy cửa xuống xe, làm bộ dáng như vừa về......

Trong bữa tiệc, đại gia đình trò chuyện, chủ yếu đều vây quanh bà cô hỏi thăm. Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông đối với đề tài này đó cũng đều không hiểu hoặc cũng không nhiều hứng thú nên hai người rất ít nói mà chỉ an tĩnh ăn cơm.

Thịnh Hạ lấy di động nhắn tin cho Nhậm Ngạn Đông: □ anh xác định em muốn gả cho sao? □

di động Nhậm Ngạn Đông rung báo, đến từ 'vợ ', anh trả lời: □ không xác định. Không phải em không gả, mà là không phải em anh không cưới. □

Thịnh Hạ: □uhm, hiểu vậy là tốt. □

Nhậm Ngạn Đông nhắn một tin khác: “thời gian còn có nửa năm, anh cầu hôn một lần không thành sẽ tới lần thứ hai, mãi cho đến lúc em vừa lòng, đáp ứng anh mới thôi. ”

Thịnh Hạ: “ anh chỉ có một lần cơ hội, em vừa lòng, anh thành công, nếu em cự tuyệt, anh sẽ không có cơ hội nào nữa. ”

Nhậm Ngạn Đông: “ anh lớn như vậy rồi mà em thật nhẫn tâm cự tuyệt sao? ”

Thịnh Hạ cười, nói đùa: “ cự tuyệt anh thì em vừa lúc có thể tìm người trẻ cùng tuổi 😊”

Nhậm Ngạn Đông nhìn tin nhắn này mà khóe miệng biểu tình gương mặt sụp xuống, đã từng là người lớp trưởng biệt danh 'giáo thảo' giờì thì là Sở Dần Hạo, đều làm thần kinh anh thêm mẫn cảm.

Anh bị kích động không phải diện mạo của bọn họ, mà là tuổi. Họ cùng Thịnh Hạ giống tuổi, có thể dễ dàng gặp gỡ sinh tình.

Không giống thế hệ anh chẳng gì thú vị.

Sau khi anh cùng Thịnh Hạ yêu nhau, đời này anh mới biết được chữ 'tự ti' viết như thế nào.

Thịnh Hạ nhìn chằm chằm anh đang xem di động giật mình thất thần vài giây. Cô gắp một cọng rau xanh cắn một nửa, còn lại để trong chén cho anh. Nhậm Ngạn Đông cất di động, gấp nửa cọng rau này ăn hết.

Thịnh Hạ lại gắp một cọng lá cải, vẫn là cắn một nửa, dư lại cho anh.

Trước kia khi cô chọc anh giận, cô liền lấy hai miếng thức ăn mà cô đã ăn qua để dỗ anh. Anh phản u71g như không có việc gì, coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Động tác nhỏ của hai người bọn họ, đều bị Thịnh ba ba thu hết trong mắt. Khi ông thấy người khác không chú ý thì gắp đồ ăn đặt giáo sư Hạ thích vào trong chén cho bà.

Giáo sư Hạ: "......"

Không thể hiểu được nhìn ông, người này? Hồi trẻ ông cũng chưa từng làm như vậy nha.

Mãi một lúc sau, lão Thịnh nhận được tin nhắn của Thịnh Hạ: ba ba, cái gì con cũng chưa thấy đâu :) □

Lão Thịnh ho khan hai tiếng, ngẩng đầu nhìn nhìn Thịnh Hạ, ánh mắt ý bảo cô mau ăn cơm.

Thịnh Hạ cười, cách bàn ăn, cô dương dương mi mắt sang ba ba.

Sau khi ăn xong, Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông hàn huyên với bà cô rồi mới rời đi.

sau khi từ nhà nội ra, Nhậm Ngạn Đông hỏi Thịnh Hạ, muốn đi về chung cư bên kia hay không, vừa lúc gần đó.

Thịnh Hạ nghĩ cũng không có đồ gì phải mang về biệt thự. Bên kia biệt thự cái gì cần có đều có, cô lắc đầu.

Nhậm Ngạn Đông: "Trở về một chuyến đi."

Thịnh Hạ như suy tư gì đó nhìn anh, nhất thời không suy nghĩ kỹ xem anh lại muốn làm gì.

Nhậm Ngạn Đông liếc nhìn cô một cái, lúc sau tiếp tục xem đường phía trước, nhắc nhở cô: "Đồng hồ."

Anh nói đồng hồ cặp, Thịnh Hạ nhìn anh chợt hiểu, cố ý nói: "em cảm giác cái này cũng không tồi, thời gian tính khá chuẩn."

Nhậm Ngạn Đông: "......" Lúc cô nói chuyện có thể khiến anh nghẹn nửa ngày thở không nổi.

Trêu chọc liên hồi, Thịnh Hạ vẫn quay trở về chung cư lấy đồng hồ.

Khi đến chung cư, Nhậm Ngạn Đông hỏi cô, "Những tranh vẽ cũ của em có thể trả lại cho anh hay không?"

"Không thể." Thịnh Hạ không chút do dự cự tuyệt.

Sợ cô không vui, Nhậm Ngạn Đông cũng không khăng khăng ép buộc, anh ngẫm nghĩ, uyển chuyển nói: "em truyện tranh cùng nhưng thứ khác về, anh sẽ không xem, khi em không bận việc gì thì có thể xem."

Thịnh Hạ mỉm cười, "Không cần, em đều ghi tạc nơi này." Cô chỉ chỉ đầu.

Nhậm Ngạn Đông tay không mà về, 'tiểu Như Ý' bàn tính thất bại.

Sau khi về đến nhà, Thịnh Hạ hừ một cái đi lên lầu, Nhậm Ngạn Đông chỉ có thể lẳng lặng nhìn bóng dáng kiêu ngạo kia, Anh có muốn muốn ôm ôm cũng không được.

......

Tuần giữa tháng, Thịnh Hạ hoàn thành kỳ thi cuối kỳ, trường học cũng cho nghỉ.

Từ cuối tháng 11 đến bây giờ Nhậm Ngạn Đông luôn cố gắng nhưng hoạt động của anh vẫn là xung quang khu vực lầu một.

Thịnh Hạ đã rất nhiều lần khiêu khích anh. Có khi cô đứng tại bậc thang thứ năm, hai tay bám vào tay vịn cầu thang, dùng chân đá anh. Hoặc khi cô cao hứng thì đem chân đặt ở vai anh, nói là luyện yoga. Anh chỉ có thể đứng ở nơi đó không nhúc nhích, miễn cưỡng phối hợp với cô.

Chiều nay Thịnh Hạ không cần đi đến trường, Nhậm Ngạn Đông nhắn tin cho cô:□ buổi chiều cùng anh đến văn phòng nhe? □

Thịnh Hạ lúc này đang trên đường đi đến quán cà phê cô hẹn Mẫn Du:□ không đi, em có hẹn Mẫn Du uống cà phê. Buổi tối em muốn chơi đến khuya mới về nhà nên anh ngủ sớm trước đi. □

Thịnh Hạ và Mẫn Du đã hơn một tháng không gặp vì cả hai đều bận. Hôm nay Mẫn Du khó khăn lắm mới tranh thủ chút thời gian thả lỏng mình. Trong khoảng thời gian này cô

chạy đi chạy lại giữa hai nới Bắc Kinh và Thượng Hải, khi thì cô phải đi nước ngoài.

Mẫn Du đến quán cà phê sớm hơn để chờ Thịnh Hạ, cô không ngồi trong phòng riêng mà tìm một chỗ yên tĩnh và mắt thì vẫn luôn nhìn vào di động.

Gần đây phòng làm việc của cô nhận được không ít các mối liên hệ từ người quen mà cô còn tưởng rằng là do Nhậm Ngạn Đông hoặc Thẩm Lăng giúp cô giới thiệu nhưng sau lại mới biết được là do Lệ Viêm Trác.

Cô không thích thiếu nợ nhân tình vì hiện tại Thịnh Hạ không tiếp nhận các lịch diễn nữa.

Kết quả Lệ Viêm Trác lại nói với cô: Chỉ là đơn thuần muốn đền bù cho việc anh đã từng bị lừa ức hiếp cô ngoài ra không có ý khác.

Cô thế mới biết, nguyên nhân Lệ Viêm Trác đã từng giúp Thương Tử Tình, nhằm vào chính cô nhưng cô vẫn vô tâm chưa trách tội gì anh trước đó.

Có tiếng bước chân đến gần, người đó ngồi xuống đối diện nên Mẫn Du thấy lạ sao hôm nay Thịnh Hạ quá an tĩnh. Khi cô ngẩng đầu trong nháy mắt, biểu tình gương mặt chợt lạnh đi.

Hôm nay Thương Tử Tình cũng hẹn bạn tại đây, quán cà phê này có khung cảnh tương đối tư mật kín đáo nên chỉ có hội viên mới có thể vào trong.

Cô ta theo bản năng đặt tay trên bụng nhỏ của mình trong khi đó Mẫn Du thì bưng cà phê lên chậm rãi thưởng thức.

Thương Tử Tình chỉ thốt lên thanh âm 'a', cũng không nói chuyện, cô ta cũng không tin Mẫn Du có thể bình tĩnh như thế.

Mẫn Du nhàn nhạt nhìn cô ta: "Cô có muốn tôi giúp cô viết cái nhãn hiệu treo ở trên cổ: 'tôi mang thai, cha đứa bé là Dư Trạch'."

Thương Tử Tình sắc mặt cứng đờ, bỗng nhiên cười, "cô đây là điển hình không ăn được nho thì nói nho còn xanh."

Mẫn Du nhẹ đáp: "Tôi không muốn yêu quả nho bị ném vào thùng rác, cũng tranh với cô." Cô mở chế độ quay video trên điện thoại, màn ảnh thì quay sang cô cùng Thương Tử Tình.

Thương Tử Tình: "cô làm gì!"

Mẫn Du: "hiện tại khoảng khắc này quý giá lắm, tôi ngại cô đến lúc nào đó ôm bụng nói đau chỗ nào đó trên người thì lại đi thêu dệt cốt truyện thành nhiều phiên bản."

Thương Tử Tình biểu lộ ánh mắt khinh thường: "cô xem tôi là loại người nào chứ?"

Mẫn Du trào phúng cười, "cô tự nói nghĩ đi chứ? Quân tử sao? Cô xấu xa làm ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại còn muốn lập biểu tượng hiền thê lương mẫu sao?"

Liên tiếp vài câu đáp trả của Mẫn Du khiến cho Thương Tử Tình vô ngữ phản bác.

Cô ta hôm nay cũng không muốn cùng Mẫn Du tranh cao thấp. Cô ta chỉ hy vọng Mẫn Du về sau cách Dư Trạch xa một chút, không xuất hiện trước mặt Dư Trạch là được.

Mẫn Du tựa lưng vào ghế ngồi, buồn buồn mà tiếp tục nói: "Những lời này cô không phải nên nói cho người đàn ông kia sao? Là anh ta không biết xấu hổ, chia tay rồi còn quấn lấy tôi. Tôi cùng người đàn ông khác gần gũi thì anh ta ngầm tìm người đó gây phiền toái."

Sắc mặt Thương Tử Tình từ hồng chuyển sang trắng bệch, đôi tay vô thức siết chặt túi xách mình.

cánh tay Mẫn Du giơ di động bắt đầu mỏi: "Đầu tiên cô nên hiểu là tôi không cần anh ta. Tôi rất ghê tởm anh mặt dày quấn lấy tôi không tha. Tôi đã gần một năm chia tay anh ta hoàn toàn. Sau khi chia ta, anh ta vẫn không cam lòng mà tiếp tục quấn lấy."

Thương Tử Tình đè xuống sự nóng ruột: "Vậy cô sao không thể rời xa giới giải trí, xuất ngoại đi!"

Mẫn Du nhẹ giọng nói: "cô là cái gì? Còn vung tay múa chân đối với cuộc sống của tôi! Lúc trước tôi tiến vào giới giải trí bị phản đối bởi người trong nhà mà tôi cũng chưa thỏa hiệp thì tại sao tôi phải vì người đàn ông tệ bạc đó mà rời xa sự nghiệp? Không bằng cô tận lực khuyên nhủ Dư Trạch, lăn xa một chút, thức tỉnh đi!"

Di động Thương Tử Tình reo chuông, cô ta nhìn chuông báo nhắc nhở, trực tiếp tắt đi.

Cô ta mang thai hơn ba tháng,nhưng Dư Trạch đều không có một chút tỏ vẻ quan tân. Hiện tại cô ta cũng chưa dám nói cho người trong nhà chuyện cô ta đang có thai, không biết có thể giấu trong bao lâu?

Người đại diện không ngừng khuyên cô ta: Thương Tử Tình, cô sáng mắt chưa?

Rốt cuộc cô ta yêu hắn ta vì cái gì? Cô ta đã tự ngẫm nghĩ vô số lần nhưng trước sau cũng không suy nghĩ cẩn thận.

Mình thì đầy thương tích, lại cứ vui vẻ chịu đựng.

Cô ta tự biết chính mình vì người nam nhân này mà mất đi tự tin nhưng giằn co mãi không thoát ra.

Tiếng chuông lại lần nữa reo, vẫn là điện thoại của Dư Trạch. Anh ta nói hôm nay muốn tìm cô nói chuyện, đã ngồi ở dưới lầu. Cô ta không muốn cho anh ta cùng Mẫn Du chạm mặt nên ấn tắt điện thoại, nhắn tin báo: □ đang nói chuyện chút, em liền xuống ngay. □

Cô ta đem điện thoại cất vào túi, nhắc nhở Mẫn Du: "Hy vọng về sau cô có thể làm được như lời cô đã quyết liệt hôm nay. Đừng đến lúc đó tôi cùng Dư Trạch kết hôn thì cô lại hối hận đi tìm Dư Trạch, tự biến mình thành tiểu tam!"

Mẫn Du lười liếc nhìn cô ta mà xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cà phê dư vị chua xót lại tràn ngập trong khoang miệng.

Mẫn Du hoàn hồn sau một lúc lâu thất than thì bên cạnh có người ngồi xuống, là Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ thấy Mẫn Du cảm xúc có gì sai sai: "Làm sao vậy?" Cô ở bãi đỗ xe thấy xe của Dư Trạch, Thương Tử Tình cũng ngồi bên trong. Hai người tranh cãi không nhỏ, cô cũng lười nghe, mau khóa xe rời đi.

Mẫn Du không dấu diếm: "Thương Tử Tình mới gặp chị."

Thịnh Hạ sửng sốt, khẩn trương nói, "Cô ta nói gì đó?"

Mẫn Du lắc đầu: "Cũng không có gì, chị đã biết trước rồi." Có hôm đêm khuya khi cô về nhà, lại không nghĩ tới Dư Trạch đã chờ ở dưới lầu chung cư, đã rất say.

Anh ta nói Thương Tử Tình mang thai, hẳn là do cô ta gài bẫy mà anh ta nói không nghĩ tới kết hôn. Cô một chút cũng không muốn nghe, vòng qua anh ta lại bị anh ta ngăn đón không thả cô đi.

"Mẫn Du, anh tự biết anh là tội nhân nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ yêu một người là em."

Một khoảng khắc ấy cô cảm giác rất muốn đạp anh ta vì câu nói này.

Thịnh Hạ nhìn cô: "hiện tại chị có thể quên hết sao?"

Mẫn Du cười cười, "chị đã sớm buông bỏ Dư Trạch. Chị khó chịu vì mình đã từng yêu hắn và không hiểu vì sao anh ta lại

trở nên tệ như vậy." Cô vừa nói mà hốc mắt đã ươn ướt mi.

Cô yêu thầm Dư Trạch trong ba năm, chính thức yêu nhau ngọt ngào trong 6 năm. Tổng cộng thời gian chín năm đó là toàn bộ thanh xuân của cô thế mà cuối cùng anh ta phản bội tất cả.

Thịnh Hạ không biết an ủi thế nào, lúc này lời nói gì cũng dư thừa. Cô lấy từ túi xách cho Mẫn Du: "cho chị nè."

Mẫn Du chợt nháy mắt ngạc nhiên, trực tiếp mở hộp quà ra. Món quà là cái túi xách cao cấp cô ưng ý lâu rồi nhưng vì nó là phiên bản đặc biệt được người bạn tổng giám của Nhậm Ngạn Đông mua giúp cả hai cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ: "Cái này có màu sắc thích hợp với chị, còn một cái khác là dành cho em."

Mẫn Du: "cái này thật giá trị quá."

Thịnh Hạ cười, "Bao trị bách bệnh, bao gồm tâm bệnh."

Thịnh Hạ và Mẫn Du ngồi ở quán cà phê hết buổi chiều. Sau đó hai người đi dạo phố mua sắm, buổi tối đi chơi ở hội sở. Đến rạng sáng, Thịnh Hạ mới về nhà.

Nhậm Ngạn Đông gửi tin nhắn cho Thịnh Hạ, hỏi cô mấy giờ về.

Thịnh Hạ: □(....) mới về. □

Cô lại nhắn thêm: □ em về nhà mới điền vào chỗ trống □

Nhậm Ngạn Đông xoa xoa giữa mày, bị chọc tức đúng chỗ đau ngay tim.

Rạng sáng 1 giờ, xe Thịnh Hạ dừng tại sân biệt thự. Nhậm Ngạn Đông tắt máy tính khép, định đi ra đón cô. Anh mới vừa đứng lên thì di động reo báo tin nhắn của Thịnh Hạ (một giờ) về đến nhà.

Nhậm Ngạn Đông đặt điện thoại trên bàn trà, đi ra sân. Thịnh Hạ từ cốp xe lấy ra túi lớn túi nhỏ, mười mấy túi xách.

"Đi dạo phố sao?" Nhậm Ngạn Đông đi qua xách hết cho cô.

Thịnh Hạ: "uhm." Khóa cốp xe, cô cùng anh sóng vai đi hướng vào biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông nói câu: "Lần sau em đi dạo phố nhớ mua quần áo cho anh." Anh nói: "Đã hơn một năm nay anh không có quần áo mới."

Thịnh Hạ: "......"

Xem anh nghiêm túc tỏ vẻ bị uất ứt đến vậy mà đành nhịn không dám bật cười.

Nhậm Ngạn Đông liếc mắt sang cô, không dám phản ứng.

Vào bên trong biệt thự, Nhậm Ngạn Đông muốn nói chuyện với Thịnh Hạ một chút. Kết quả Thịnh Hạ nói: không muốn ở dưới lầu một phút đồng hồ nào, trực tiếp lên lầu.

Nhậm Ngạn Đông nhìn túi mua hàng trong tay cô mà tự hiểu sai là cô đã cho anh cơ hội lên lầu. Bỗng nhiên Thịnh Hạ xoay người, "Đúng rồi, những cái túi xách đó phải ở dưới lầu, đều là mua lễ vật cho trưởng bối trong nhà."

Nhậm Ngạn Đông vừa nâng bước chân lên lại rơi xuống, buồn sau một lúc lâu.

Thịnh Hạ tắm và dưỡng da xong, nằm ở trên giường mà mãi vẫn chưa buồn ngủ vì đêm nay hai người ở hội sở ca hát nhiều giờ nên tinh thần bị hưng phấn quá độ. Cô bò dậy, đi xuống lầu lấy kem ăn.

Phòng khách dưới lầu đã tắt đèn tối đen như mực.

Thịnh Hạ chỉ mở đèn tường, rón ra rón rén đi xuyên qua phòng khách. Cô không biết Nhậm Ngạn Đông không ngủ, sợ ồn đến anh vì ngày thường anh không cho cô ăn nhiều kem, đặc biệt là buổi tối.

Tựa tâm linh tương thông, sau khi Nhậm Ngạn Đông tắm xong thì đi ra rót nước uống. Anh phát hiện đèn tường phòng bếp sáng, có một thân ảnh đứng trước tủ lạnh.

Vì sợ đột nhiên lên tiếng sẽ dọa đến Thịnh Hạ nên Nhậm Ngạn Đông mở đèn phòng khách.

Thịnh Hạ bỗng nhiên quay đầu, Nhậm Ngạn Đông đã đi đến cạnh cô rồi.

Kem trong tay cô không kịp thả lại vào tủ lạnh, cô nói: "Đi dạo cả đêm ngoài phố nên giờ em đói bụng, ngủ không được."

Nhậm Ngạn Đông đến gần, ngắm cô đang mặc áo ngủ gợi cảm. Làn da trắng như tuyết càng được tô điểm bời ánh đèn dây tóc chói mắt. Cổ họng anh lúc này thật khô nóng, khẩn trương, thanh âm trầm thấp: "anh cũng đói."

Ánh mắt anh nóng rực, Thịnh Hạ biết anh đói cái khác. (á...............tam ca không nhịn được....@_@)

Nhậm Ngạn Đông duỗi cánh tay dài ôm lấy eo cô đem sát vào trong lòng ngực,: "Buổi tối em không thành thật ở yên một chỗ đợi, đến địa bàn của anh làm gì?"

Thịnh Hạ phản bác, "Ai nói lầu một là địa bàn của anh!"

Nhậm Ngạn Đông: "Ban ngày em có thể xuống, nửa đêm thì không được."

Thịnh Hạ: "... anh cưỡng từ đoạt lí!"

Nhậm Ngạn Đông nào còn có tâm tư lý luận này nọ cùng cô, anh đã ẩn nhẫn trong vài tháng từ lúc cô trở về thì mỗi ngày với anh là dày vò.

Chân anh lùi sau nửa bước, ôm cô một cái thật chặt.

Trong một tay của Thịnh Hạ còn đang cầm hai hộp kem chồng lên nhau, tay kia dùng sức chụp bả vai anh: "Cảm ơn, bỏ em xuống dưới, em tự mình lên lầu."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô, "Ai nói anh muốn ôm em lên lầu?"

Anh trực tiếp ôm cô đi vào phòng ngủ của anh, dùng chân đóng cửa lại.

"anh có biết đang vi phạm quy định hay không!" Thịnh Hạ cắn hai cái ở cằm anh.

Nhậm Ngạn Đông thả cô xuống, một tay dùng sức ấneo cô sát vào lòng ngực mình, một tay kia ôm sườn mặt cô. Tim anh sớm đã đậpnhanh đến rối loạn, hô hấp không đều, vội cúi đầu lấp kín môi cô.

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 56

Nhậm Ngạn Đông chưa hề nghĩ đến bản thân có ngày lại bị mất kiểm soát đến vậy. Anh đã rất tự tin với khả năng kiềm chết cao dù bất luận trong tình huống nào.

Thế nhưng đêm nay trước mặt Thịnh Hạ, mọi ký ức và tính ích kỷ cùng dục vọng chiếm hữu của anh giờ phút này vô hình như không chỗ nào che giấu được. Anh muốn đem chính mình quấn quanh cô thật vững chắc.

Thịnh Hạ trong tay còn đang cầm kem nên không dùng sức đẩy anh được. Cô đành phải cắn anh, nhắc nhở anh đang vi phạm quy định. Lý trí của Nhậm Ngạn Đông bị một lần cắn của cô mà tỉnh giấc. Anh sẽ không ép cô nếu cô không muốn.

Thịnh Hạ nhẹ giọng uy hiếp anh: "Nếu anh để kem trong tay em bị rớt, cả ngày mai anh không được yên đâu."

Nhậm Ngạn Đông hỏi câu mang tính suy luận xíu: "kem so với anh quan trọng hơn sao?"

Thịnh Hạ lời nói mang ý cười: "lời này của anh không nên hỏi, hỏi là tự rước lấy nhục."

Biểu tình trong ánh mắt của cô vừa có kiêu ngạo, lại mang theo một chút ương ngạnh, làm anh vừa giận cũng

vừa yêu.

Khẩu khí Nhậm Ngạn Đông cười, thêm chút thanh lãnh, dù anh chỉ đang cười nhẹ nhưng người bình thường cũng vô lực chống đỡ.

Anh làm cô động tâm, nháy mắt rất nhiều để lấy bình tĩnh như lúc đầu.

Thịnh Hạ một lòng nghĩ đến ăn kem: "anh buông tay, kem tan rồi."

Nhậm Ngạn Đông vẫn chưa buông cô ra, anh vẫn luôn dùng ngón cái cọ sát nhè nhẹ gương mặt cô và cùng cô đối diện.

Trước kia ánh mắt anh luôn bình tĩnh, sâu thẳm, làm cô lạc lối không thoát ra được. Ngay lúc này Thịnh Hạ dường như không hiểu sao anh không đơn giản nói ra yêu cầu của mình. Sau đó cô chợt như thông suốt nhưng lại giả vờ không rõ.

Phòng ngủ rơi vào không khí trầm mặc vài giây, Nhậm Ngạn Đông thấp giọng nói: "Hỗ trợ đi."

Thịnh Hạ cười cười: "Giúp cái gì?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "em nghĩ sao?"

Biểu tình gương mặt của Thịnh Hạ nghiêm túc tự hỏi, bỗng nhiên như là nghĩ ra: "anh muốn viết chữ, muốn em hỗ trợ vẽ tranh bên cạnh sao?". Trên mặt Nhậm Ngạn Đông khá bình tĩnh, nhưng ngực anh bị nghẹn đến khó chịu.

Thịnh Hạ nhìn đáy mắt anh mà phát hiện trong đó chỉ luôn hiện diện dáng vẻ bướng bỉnh của mình.

Nhậm Ngạn Đông biết cô sẽ không dễ dàng buông tha anh.

Lúc trước khi anh thổ lộ, cô đã nói nếu rơi vào lại tay cô thì anh sẽ thật sự rất thảm. Hiện tại thời khắc này đúng là cô đang thực hiện hình phạt để sửa chữa anh, hành hạ anh đến khổ sở nhất.

Anh chống trán mình vào trán cô, hy vọng một tia may mắn, lại lần nữa trưng cầu ý kiến cô: "hửm?"

Thịnh Hạ giơ kem lên đặt trước mắt anh: "Trong một lúc nữa nó sẽ bị tan, không ăn được."

Nhậm Ngạn Đông: "còn có tủ lạnh."

Thịnh Hạ lại kiên trì: "em chính là muốn ăn kem trong hai hộp này."

Cuối cùng, Nhậm Ngạn Đông không thể cưỡng cầu mà buông cô ra, còn nhắc nhở thêm: "Chỉ có thể ăn một hộp."

Không đến hai mươi phút, Nhậm Ngạn Đông từ phòng tắm đi ra, anh dùng khăn lông lau tóc. Biểu tình trên gương mặt đã tươi sáng hơn, thần khí sảng khoái chút. Anh tắm nước lạnh một hồi mà độ ấm mới tăng lên được một phần mười.

Trong lúc này, Thịnh Hạ ngồi một góc ở sô pha ăn kem vị dâu tây và táo. Trước kia cô không dám ăn kem có quá nhiều

béo và đường. Nhưng từ khi Nhậm Ngạn Đông tự tay làm kem cho cô thì mỗi ngày cô đều phải ăn một hộp. Cô cũng không biết do mình thích kem không quá béo hay do vì kem được anh làm.

Khi cửa phòng tắm mở ra, động tĩnh không nhỏ. Thịnh Hạ nghe tiếng nhìn theo và dương cằm hướng về phía Nhậm Ngạn Đông. Tầm mắt anh từ trên mặt cô chuyển qua hủ kem trên đôi tay với mười ngón tay tinh tế mềm mại của cô.

Thịnh Hạ thấy anh nhìn chằm chằm vào tay mình nên cô cười và cầm đưa lấy tay cho anh.

Nhậm Ngạn Đông đang mặc áo sơmi màu đen, chỉ cài đơn giản mấy cúc áo khiến cho cô liếc mắt một cái, vẫn chưa rời mắt.

Anh lau tóc xong thì đem khăn lông cất vào phòng tắm. Khi anh đi ra thì Thịnh Hạ vẫn còn đang ăn kem ngon mãi trong hai mươi phút chưa xong.

Anh nhìn thời gian, đã không còn sớm: "Đừng ăn nữa, lên lầu ngủ đi."

Thịnh Hạ mỉm cười: "em ngủ ở đây." Cô chỉ giường anh: "sau này em thích thì ngủ nơi này, hai phần ba giường là của em, anh không được lấn sang."

Nhậm Ngạn Đông: "... Thịnh lão đại, xin thương xót anh chút đi, đi lên ngủ."

"Nếu là lão đại, thì nói cái gì chính là cái đó." Cô đưa kem cho anh, "Không muốn ăn nữa, anh cất vào tủ lạnh đi, em đi

đánh răng."

Nhậm Ngạn Đông không có cách phản bác khi Thịnh Hạ tùy hứng kiêu ngạo và khiêu khích anh nhất. Trước kia đã thế thì hiện tại anh càng không thể ý kiến.

Anh cất kem vào tủ lạnh, cầm thuốc ra sân hút.

Ban đêm độ ấm không có, gió lạnh thổi làm nhiệt độ lạnh đi không ít.

Nhậm Ngạn Đông chỉ châm lửa hút đến một phần ba điếu thuốc. Sau đó anh trở lại phòng khách rót một ly nước ấm trước khi vào phòng ngủ.

Thịnh Hạ đang nằm chơi trên giường, trên cổ tay đang đeo đồng hồ của anh, chơi rất vui vẻ đến khóe miệng còn giương nụ cười chưa tan. Nhậm Ngạn Đông nhất thời nhìn đến thất thần, quên bước vào.

Thịnh Hạ cảm giác được có người đang đứng ở cửa khi anh quay đầu nhìn lại, cô hướng sang anh tiếp tục nụ cười trêu chọc.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi tầm mắt, đóng cửa, đem ly nước cho cô, "Uống chút nước ấm trước khi ngủ."

Mũi Thịnh Hạ ngửi ngửi: "Hút thuốc sao?"

"hút vài điếu."

"Hôm nay bắt đầu ngừng hút được không?" Cô cố ý cường điệu nhấn mạnh: "Là hoàn toàn một lần hút cũng không

hút."

"Có thể." Anh không chút do dự đáp ứng ngay.

Thịnh Hạ lấy Thẩm Lăng ra trêu chọc anh: "Thẩm Lăng nói bỏ thuốc đã nhiều năm vậy mà anh ta đáp ứng vợ thế nào? Chỉ còn thiếu cái quỳ xuống để thề, kết quả lại thế nào?"

Thẩm Lăng trộm hút thuốc bị vợ phát hiện mà bị đuổi ra khỏi phòng ngủ.

Thời gian đó Thẩm Lăng đích xác có bỏ thước nhưng không tới hai tháng thì bật lửa đã trở lại, thuốc cũng trộm giấu ở trên người.

Nhậm Ngạn Đông: "anh không phải cậu ta, anh không giống bất ai." Anh xoay người đi vào phòng giữ quần áo, nhìn một loạt áo sơmi trong tủ vài giây, chọn một áo sơmi màu trắng.

Thịnh Hạ đi theo nhìn, hỏi anh, "Còn chưa ngủ sao?"

Nhậm Ngạn Đông cầm áo sơmi đi ra, giương mắt: "em còn chưa ngủ, sao anh dám ngủ?"

Thịnh Hạ: "em cảm giác anh lạ thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông không nói tiếp, đi đến mép giường đem cô kéo đến ôm vào trong ngực.

Thịnh Hạ bị kéo mất đi trọng tâm, dựa vào trên người anh: "anh làm gì vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đem cái áo sơmi của anh đắp lên trên người cho cô che đi váy ngủ. Anh nghiêm túc thắt từng nút áo.

"Ngủ." Anh đem một cái gối đầu khác chỉnh cho ngay lại. Thịnh Hạ bắt tay trả lại đồng hồ cho anh sau đó ngáp một cái.

Khi Nhậm Ngạn Đông tắt đèn, mành che quang phòng ngủ không kéo lên làm cho hình ảnh từ ánh sáng cửa sổ chiếu qua mành tầng sa mờ mờ ảo ảo, có thể thấy rõ hình dáng.

"Nằm yên vị, đừng nghiêng sang bên này, em mà như vậy thì anh không thể ngủ." Anh kéo chăn đắp trên bụng cô.

Thịnh Hạ tựa như không nghe thấy, chút động rồi lại yên.

Nhậm Ngạn Đông không còn biện pháp nào chỉ có thể nằm kề sát mép giường, để tránh đụng tới chân cô.

Tiếng hít thở lẫn nhau toát lên trong phòng yên tĩnh. Bỗng nhiên, một tiếng mềm nhẹ chuyển động, tiếp đó là âm thanh nũng nịu xuyên qua tai anh.

"Tam ca, ngủ ngon."

sống lưng và cánh tay của Nhậm Ngạn Đông đều không tự giác lại cứng đờ.

Cô đã lâu thật lâu không kêu anh một tiếng 'tam ca' như vậy. Điều này làm anh hoảng hốt, giống như quay lại thời

điểm bọn họ không chia tay mà cũng nhắc nhở anh ngay thời khắc này cô đã rời đi quá lâu.

Bởi vì tiếng xưng hô 'tam ca', buồn bực của Nhậm Ngạn Đông từ lúc trước khi ngủ đều tan thành mây khói. Anh biết rõ đây là kỷ xảo nhỏ của Thịnh Hạ đối phó dỗ dành anh nhưng tự anh cũng cảm thấy vui vẻ chịu đựng.

Sáng sớm hôm sau, Nhậm Ngạn Đông giống như ngày thường dậy lúc 6 giờ. Thịnh Hạ ngủ rất sâu, tóc cô lúc ngủ đều rối loạn.

Cô đâu chỉ là chiếm hai phần ba giường mà đã lấn hết phần anh thiếu chút nữa liền ngã xuống.

Nhậm Ngạn Đông đem tóc rối vuốt từ khuôn mặt đến sau tai, sau đó đắp chăn đàng hoàng cho cô. Lúc này anh mới đi bơi khoảng hai mươi phút thì di động reo chuông.

Anh chưa nghe vội đến mãi tiếng chuông vang lần thứ ba thì anh bơi đến bờ với tay sang cầm di động, là điện thoại của Lệ Viêm Trác.

"Chuyện gì?"

Lệ Viêm Trác: "sản phẩm công ty xảy ra vấn đề, trong một đêm tin tức ồn ào thành tin tức đầu trang không ngừng trên các trang mạng báo tài chính, các kênh khác cũng đang đưa tin."

Nhậm Ngạn Đông nhíu mày: "là sản phẩm nào vậy?"

Lệ Viêm Trác: "là sản phẩm vừa ra mắt năm nay của Lệ thị." Cũng là sản phẩm điện tử cao cấp nhất Lệ thị, chủ yếu linh kiện lấy chính là từ công ty thiết bị CE của Nhậm Ngạn Đông.

Hiện giờ, tập đoàn Viễn Đông cũng bị đưa lên thành tiêu điểm.

Sáng sớm, Viêm Trác chưa tỉnh hẳn đã bị thư ký điện thoại báo cáo nên vội vàng gọi sang cho Ngạn Đông.

Xem xong, anh ta cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy nhưng dù trong lòng có nghi ngờ cũng không có gì làm chứng cứ nên anh không nói với Nhậm Ngạn Đông.

"trước tiên cậu nhìn tin tức kỹ sau đó tôi quay sang công ty điều tra tìm hiểu."

Nhậm Ngạn Đông: "uhm."

Khi cúp điện thoại, Nhậm Ngạn Đông lên bờ, cầm áo khoát tắm dài mặc vào, vừa đi hướng vào biệt thự vừa điện thoại cho Hướng thư ký. Hiện tại mới là 6 giờ rưỡi sáng của ngày mới, ánh mặt trời còn chưa chiếu rọi tới.

Hướng thư ký mới vừa tỉnh dậy, chưa kịp xem tin tức hôm nay. Sau khi cô nhận được Nhậm Ngạn Đông điều lệnh liền vội vã đọc các trang báo mạng.

Nguyên nhân gây ra là một vị khách nam trung niên mua sản phẩm điện tử này, đã sử dụng một tháng. Kết quả mấy ngày hôm trước khi sử dụng thì xuất hiện nổ màn hình tuy người không bị thương nhưng bị dọa không nhẹ.

Lúc sau khách hàng đi đến cửa hàng đại lý bán sản phẩm này để nói chuyện phải trái thì người phụ trách luôn thoái thác trách nhiệm. Người chủ không chấp nhận vấn đề phát sinh từ sản phẩm.

Khách hàng này chỉ có thể xin giúp đỡ từ phía truyền thông vì hiện tại đó là quyền lợi duy nhất người đó có thể sử dụng được.

Tin tức này theo cách báo chí tường thuật lại nhưng sự thật như thế nào thì hiện tại thư ký cũng không rõ.

Nhậm Ngạn Đông trở lại phòng ngủ ngay lúc Thịnh Hạ vừa tỉnh, cô lười nhác vươn vai, "anh vận động xong rồi à?"

"uhm." Nhậm Ngạn Đông đi vào phòng tắm, anh cũng không quan trọng cửa mở hay đóng, để hờ nghe tiếng cô nói chuyện.

Thịnh Hạ: "anh mới rời giường chút thôi mà? Bơi nhanh như vậy xong rồi à?"

Phòng tắm truyền đến âm thanh vòi hoa sen mở ra, vang theo tiếng Ngạn Đông nói: "sản phẩm cùng Lệ thị hợp tác xảy ra chút vấn đề, anh đi gấp vào công ty mở họp."

Thịnh Hạ không ngủ nướng, xốc chăn lên, đem áo sơmi của anh thay ra, mặc vào váy ngủ của mình. Cô cầm áo sơmi của anh đi vào phòng giữ quần áo.

Cô duy nhất sẽ làm một việc nhà đó là ủi áo sơmi cho Nhậm Ngạn Đông.

Khi ủi xong, Thịnh Hạ bắt đầu xem tin tức có liên quan đến sản phẩm của Lệ thị. Các loại phỏng đoán tất cả đều liên lụy đến tập đoàn Viễn Đông.

"Nhậm tổng." Cô hướng vào phòng tắm gọi anh.

"hửm?"

"tại sao không có truyền thông xã hội đăng tin?"

"Đó là chuyện tập đoàn Lệ thị nên làm."

Thịnh Hạ tiếp theo xem, Tập đoàn Lệ thị cũng tuyên bố giải thích thanh minh, công bố cả chứng cứ văn bản.

Nguyên nhân do từ sản phẩm điện tử hay từ người khách hàng đều tồn tại điểm đáng ngờ. Phía Lệ thị giao cho bộ phận có thẩm quyền kiểm tra chất lượng. Nếu là nguyên nhân từ sản phẩm thì Lệ thị phụ trách bồi thường nhưng hiện tại kiểm tra chất lượng chưa có kết quả.

Thịnh Hạ xem xong toàn bộ tin tức, hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Hiện tại rốt cuộc là cửa hàng đại lý của Lệ thị khinh thường khách hay sự thật vẫn là khách hàng bên kia che giấu điều gì đó?"

"Cái này trước mắt không kết luận gì được." Nhậm Ngạn Đông nói, từ phòng tắm bước ra thấy cái áo sơmi đã được ủi thẳng đặt ở trên ghế cạnh giường. Anh thuận tay cầm lấy mặc vào.

"Mắt thấy cũng không nhất định đó là sự thật."

Thịnh Hạ buông di động, cầm đồng hồ đến cho anh: "Nhưng liên lụy đến Viễn Đông, hơn nữa hiện tại giai đoạn này rơi vào thời điểm gần hoàn thành việc Lệ thị thu mua CE. Chuyện này em cảm giác không giống trùng hợp."

Đương nhiên, cô chỉ mong là trùng hợp.

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, lấy đồng hồ trong tay cô. Cánh tay dài của anh kéo cô vòng sát trong ngực, ánh mắt anh ý bảo cô giúp đỡ cài cúc áo sơmi trong khi anh bắt đầu đeo đồng hồ.

Hôm nay Nhậm Ngạn Đông lo lắng vụ tin tức này nên Thịnh Hạ không muốn cùng anh so đo, nghiêm túc cài cúc áo cho anh, hỏi anh có tính toán gì không.

Nhậm Ngạn Đông: "Đã nói Hướng thư ký đi điều tra."

Anh rũ mắt nhìn người trong lòng ngực mình "Nói suy nghĩ của em đi."

Thịnh Hạ: "Nếu là Tập đoàn Lệ thị nói dối, vấn đề kia thật ra không nghiêm trọng, truyền thông xã hội và bộ phận chăm sóc khách hàng sẽ bồi thường đúng chỗ là giải quyết xong. Còn sự thật sản phẩm đúng là có vấn đề, thì cũng là cảnh báo nhưng có thể xem là một tin xấu."

Nhậm Ngạn Đông đã đeo đồng hồ chỉnh chu, đôi tay anh đặt ở bên hông cô nhưng anh vẫn để cô nói chuyện sát trong ngực mình.

Thịnh Hạ: "Nếu Tập đoàn Lệ thị công khai thành thật, vị khách hàng kia hình như có thể sẽ được thương lượng, có lẽ,

vị khách hàng này vốn dĩ đã thương lượng qua, từ đầu đến cuối đều họ đã có mục đích tính toán riêng."

Cô lại tiếp theo phân tích là ai khơi mào việc này, có hai khả năng. Một là bên trong nội bộ Tập đoàn Lệ thị vì ngăn cản Lệ Viêm Trác thu mua CE nên Lệ Viêm Việt liền làm ra chuyện này.

Bất quá loại phương pháp mổ gà lấy trứng này, Lệ Viêm Việt trừ phi bất kể hậu quả mới làm cách như vậy.

Hai là do Dư Trạch vì trả thù Nhậm Ngạn Đông.

Nếu chuyện này là việc làm của Dư Trạch thì anh ta còn dùng cách người trong giới giải trí hay tạo tai tiếng lăng xe. Người phóng viên bên kia đã được soạn sẵn bản thảo. Cô cảm giác như là có Lỗ Phàm nhúng tay vào vì lời nói sắc bén, logic hợp lý, kiên quyết trong lập luận.

Cô hỏi: "Lỗ Phàm hiện tại còn ở trong nước không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không." Hướng thư ký trước đó đã báo cáo chuyện Lỗ Phàm đã từ chức, trở về công ty cũ ở Manhattan. Gần đây anh cũng không chú ý qua nữa.

Thịnh Hạ: "Vậy anh hãy xem hết các khả năng em phân tích mà điều tra, có thể ra manh mối."

Cô sửa áo sơmi Nhậm Ngạn Đông hoàn chỉnh: "Muốn thắt cà vạt không?"

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "em còn muốn túm nữa không?" Anh nói: "Không túm thì không cần thắt."

Thịnh Hạ dùng ngón tay búng mạnh cằm anh, suy xét một phen sau đó quyết định: "Không túm, về sau đổi phương thức khác hành anh."

ánh mắt Nhậm Ngạn Đông bất đắc dĩ chủ động cúi đầu đưa cho cô trút giận, Thịnh Hạ ở trên môi anh cắn hai cái, Nhậm Ngạn Đông buông cô ra: "anh đi công ty." Lại nói câu: "Buổi tối sẽ không đi xã giao."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 57

Trên đường đến công ty, Nhậm Ngạn Đông nhận được cuộc gọi điện thoại của Lão Vạn đầu tiên.

Lão Vạn cũng vừa xem tin bạn bè trong giới bàn luận phân tích chân tướng sự tình đều không làm ông thấy hứng thú. Chuyện ông buồn bực chính là đã đề cập đến CE của Viễn Đông, Nhậm Ngạn Đông sao còn không triệt tiêu các loại tin tức này.

"cậu đừng nói chưa xem những cái phỏng đoán chướng khí mù mịt trên mạng à?" Lão Vạn hỏi.

Nhậm Ngạn Đông: "Thấy."

Lão Vạn chế nhạo: "không phải cậu ham thích triệt hot search, lúc này tại sao không làm vậy nữa?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không có tiền."

Lão Vạn: "......"

Sau khi bị nghẹn, ông nháy mắt lĩnh hội Nhậm Ngạn Đông không tính toán lo đến việc này mà giao cho Lệ Viêm Trác tự xử lý.

Trước khi kết thúc trò chuyện, Lão Vạn lại nhịn không được nhắc nhở một câu: "Tập đoàn Lệ thị bên trong đã loạn. Đến lúc đó giải quyết không chắc có thể làm cho ai vừa lòng nhưng đừng để ảnh hưởng Viễn Đông."

Nhậm Ngạn Đông: "Sẽ không." Anh mới vừa cúp điện thoại, lại có dãy số xa lạ gọi vào.

Dãy số di động này là gọi đến điện thoại cá nhân của anh, người biết đến không nhiều. Nhậm Ngạn Đông không chần chờ, trực tiếp nghe, truyền đến lại là thanh âm giọng nói lạ.

"Nhậm tổng, anh khỏe chứ, mạo muội quấy rầy."

Âm thanh giọng nói là của phụ nữ, thanh âm này nghe xa lạ nhưng giống như anh cũng từng nghe qua.

Nhậm Ngạn Đông theo bản năng lục lại trí nhớ trong đầu, không có kết quả, anh hỏi: "là ai?"

Trong điện thoại có vài giây an tĩnh: "Là tôi, Lỗ Phàm."

Nhậm Ngạn Đông không thấy kỳ quái chút nào khi Lỗ Phàm có số điện thoại cá nhân của anh. Anh không cần nghĩ cũng biết là do Dư Trạch.

Anh không hỏi Lỗ Phàm gọi điện thoại vì chuyện gì, chỉ nói: "Lỗ tiểu thư, về công về tư, tôi và cô cũng chưa từng thân, có việc gì thì liên hệ thư ký của tôi."

Anh vừa muốn cúp điện thoại thì bên kia truyền đến nhanh lời đáp: "Nhậm tổng, việc này thật đúng là do tôi

muốn cùng anh giáp mặt nói chuyện, trong điện thoại nói không tiện."

Như là cố ý tạm dừng nửa giây, cô ta nói: "gần đây tôi đi về nước công tác, buổi tối anh có rảnh không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Cảm ơn, không cần phiền, tôi không có hứng thú."

Lỗ Phàm lúc này mới từ trong nhà đi ra, không biết là Bắc Kinh đang có đợt gió lạnh. Cô ta vẫn cảm thấy lời nói của Nhậm Ngạn Đông làm tâm người ta phải lạnh theo, khóe miệng cô ta chợt ngưng trụ.

Mặc dù nói chuyện qua điện thoại, cô ta chưa từng thấy người nào như anh có thể tạo ra cường thế từ trong lời nói không có ý giận, chính là tự uy.

Lỗ Phàm vẫn còn trấn định: "Tôi muốn nói về sự tình có liên quan đến Viễn Đông, anh chắc chắn sẽ hứng thú."

Thanh âm Nhậm Ngạn Đông rõ ràng rất bình thản, nhưng có một khí lạnh thấu xương truyền qua: "Tôi muốn biết đến thì tự nhiên sẽ điều tra còn tra không được thì tôi tự nhận không có năng lực."

Tuy nhiên, khi cần lễ độ thì anh vẫn phải có: "Còn có việc bận, cúp máy."

Sau khi kết thúc trò chuyện, anh trực tiếp kéo dãy số điện thoại của Lỗ Phàm vào sổ đen.

Lúc này bên Lỗ Phàm thì cứ đứng ở xa mà mãi không nhúc nhích, tóc cô ta bị gió thổi thành rối loạn.

Cô ta quay đầu nhìn chung cư phía sau lưng mình phát hiện nơi này là đoạn đường xa hoa nhất. Chung cư này còn có bể bơi, nơi đây là chỗ cô ta nỗ lực cả đời có lẽ đều không tránh khỏi chữ 'tiền'.

Cô ta đã từng vì tiền mà nhầm đường lạc lối. Hiện giờ tình cảnh này không biết có phải tính như là gieo gió gặt bão.

Nhậm Ngạn Đông vừa đến văn phòng, Hướng thư ký liền báo cáo việc cô cho người điều tra bên phía truyền thông, người khách hàng và Lệ Viêm Việt, còn có thêm Dư Trạch.

Trọng điểm là tài khoản ngân hàng của người khách hàng này có biến động bất thường tăng lên.

Nhậm Ngạn Đông: ' uhm ', nhấn mạnh thêm: "Còn có Lỗ Phàm, điều tra thời gian cô ta liên hệ với Dư Trạch mấy tháng gần đây." Anh nói cho Hướng thư ký nghe chuyện buổi sáng nay Lỗ Phàm gọi điện thoại.

Hướng thư ký trong lòng hiểu nhưng vẫn có điểm không thông tại sao Lỗ Phàm lại gọi điện cho anh.

Nhậm Ngạn Đông: "Một là muốn mượn chuyện này để tạo quan hệ cá nhân. Hai là sợ tôi tra được chuyện gì khác về sau tìm cô ta gây phiền toái." Trừ phi cô ta không trở về nước hành nghề hoặc luôn ở công ty kia, không đi sang chỗ khác.

Lỗ Phàm hiện tại nhận chức tại nước ngoài là tập đoàn có tổng bộ quan hệ cạnh tranh với Viễn Đông. Anh tất nhiên hiểu chuyện cô ta không còn lựa chọn.

Đến cả chuyện của Dư Trạch, hiện tại anh ta đã bất chấp tất cả, hoàn toàn phóng túng bản thân không kiên dè ai.

Hướng thư ký cũng sầu nhất về Dư Trạch: "ngại anh ta như vậy." không nễ mặt bất cứ ai.

Nhậm Ngạn Đông: "Không có gì, hành cho cậu ta biết. Tôi xem thử cậu ta còn có bao nhiêu năng lực."

Nhậm Ngạn Đông nhận được tin nhắn từ Dư Trạch vào trưa này. Dư Trạch cùng Lỗ Phàm không giống nhau, Dư Trạch có chuyện gì đều thẳng thắng rõ ràng.

 anh giúp tôi giải quyết chuyện Thương Tử Tình dù bằng cách anh thuyết phục Thương Tử Tình không lấy tôi, hoặc thuyết phục lão gia tử nhà tôi đừng ép tôi kết hôn, cách nào cũng tùy anh. Tôi chỉ cần thanh tịnh thì bảo đảm về sau tôi và anh nước sông không phạm nước giếng, cũng sẽ không tiếp tục 'bỏ đá xuống giếng'.

Sau khi gửi tin nhắn này, Dư Trạch đã hết sức mệt mỏi xoa huyệt thái dương. Từ trước đến nay anh ta không nghĩ tới mình sẽ bị rơi vào trong tay của người phụ nữ Thương Tử Tình này. Chính mình đã trở thành tệ đến vậy mà cô ta còn không buông tay.

So sánh chuyện anh ta đối phó với Thương Tử Tình thì còn mệt mỏi tâm thần và thể xác nhiều hơn so với đối phó Nhậm

Ngạn Đông.

Tối hôm qua hai người không dàn xếp ổn thỏa được nên cô ta tìm người tiết lộ cho cha mẹ anh biết việc cô ta mang thai.

Nhậm Ngạn Đông xem xong tin nhắn của Dư Trạch tự hiểu chuyện hôm nay của Tập đoàn Lệ Thị và chuyện Dư Trạch không tránh khỏi liên quan. Anh lại nhìn chằm chằm màn hình di động, cân nhắc một hồi lâu, đặc biệt là câu kia ' sẽ không tiếp tục bỏ đá xuống giếng '.

Cái từ 'tiếp tục' kia phảng phất lộ ra một ít tin tức.

Hôm nay cái này chỉ là phụ. Tin nhắn này không chỉ đơn giản như vậy.

Di động lại thêm một tin nhắn của Dư Trạch: □ anh không phải muốn tôi đừng quấn lấy Mẫn Du sao? Anh giải quyết triệt để chuyện Thương Tử Tình thì từ đây tôi không dây dưa với Mẫn Du nữa. Chuyện thỏa thuận mua bán này, anh không thiệt! □

Nhậm Ngạn Đông:□ có phải cậu không ngại đem cả bản thân mình ra đàm phán luôn không? □

Dư Trạch: □ a, anh không sợ bị phiền thật đúng không? □

Nhậm Ngạn Đông: □ tôi sợ cái gì? Có thể uy hiếp đến tôi, làm tôi sợ hãi hay vui cũng chỉ có một người là Thịnh Hạ. Còn năng lực của cậu là gì. □Anh tắt cửa sổ chat với Dư Trạch, tiếp tục xử lý công việc.

Buổi tối khi tan tầm Hướng thư ký chưa có kết quả điều tra, phải chờ đến ngày mai.

Trên mạng tin tức về sản phẩm điện tử bị nổ liên tục chiếm vị trí đầu nóng bỏng. Hệ quả của chuyện này chính là giá cổ phiếu chịu ảnh hưởng thấp xuống vài điểm dù cho báo cáo cuối ngày chưa rõ lỗi từ Tập đoàn Lệ thị hoặc là từ Viễn Đông.

Thịnh Hạ cả ngày đều chú ý tin tức nhưng Viễn Đông không có động tĩnh gì. Trên trang weibo cũng không thông báo gì, có chút nóng lòng nên cô nhắn: 'Nhậm tổng, sao anh không phát lời viết tay thanh minh vậy?

Trang official weibo của Viễn Đông vẫn dừng lại động thái đã đăng từ mấy tháng trước chuyện của Thương Tử Tình.

Hôm nay, Thịnh Hạ kiểm tra trang official weibo Viễn Đông không dưới mười lần, một chút tin tức đều không có, không chỉ có yên lặng trên weibo, còn không có cuộc họp báo tới thanh minh hoặc là giải quyết việc này.

Di động reo lên, Thịnh Hạ tắt đi. Cô thay quần áo đi ra cửa, trên đường có tin nhắn vài khi cô đang chờ đèn đỏ, là từ Nhậm Ngạn Đông: □ ở đâu? □

Cô: □ ở trong xe. □

Nhậm Ngạn Đông: □.... vị trí cụ thể. □

Thịnh Hạ: □ Bắc Kinh. □

Nhậm Ngạn Đông thuận thuận khí: □ anh mới từ công ty ra. □

Khi đèn xanh sáng, Thịnh Hạ không kịp trả lời tin nhắn tiếp, ném điện thoại sang ghế phụ.

Cô ở nhà bận cả ngày đến khi chạng vạng cô mới có thời gian hẹn chị họ của Mẫn Du là nhà thiết kế trang phục nổi tiếng.

Tối hôm qua Thịnh Hạ cùng Mẫn Du đi dạo phố, Thịnh Hạ dự tính đặt may cho Nhậm Ngạn Đông vài áo sơmi màu trắng. Mẫn Du hỏi cô sao không đặt may màu vải khác, cô nói thuận tiện có thể ấn son môi lên trên.

Mẫn Du kiến nghị cô đặt may áo sơmi kèm theo đặt một dấu in son môi dành cho áo sơmi luôn. Giải pháp như vậy thì vừa không phai màu, cũng không ảnh hưởng thẩm mỹ. Hai người bàn hợp ý nhau nên Mẫn Du hẹn chị họ của cô ấy giúp Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ cùng chị họ hẹn gặp mặt ở quán bar. Vào thời gian này khách uống rượu không nhiều lắm, lác đác lưa thưa nên khi cô tiến vào quán bar liền thấy được một nữ nhân gợi cảm ngồi ở quầy bar.

Chị họ và Mẫn Du có ngũ quan vài phần tương tự, dáng người cũng không khác nhau lắm.

Thịnh Hạ nhận ngay ra chị họ vì đã từng ăn cơm cùng nhau. Tuy chị họ bằng tuổi Nhậm Ngạn Đông và lúc cô còn

nhỏ cũng từng cùng chị họ chơi đùa nhưng cô không có ấn tượng quá sâu, hai người không phải chơi thân.

"Tỷ" cánh tay Thịnh Hạ đặt trên vai người chị họ: "Sớm đến rồi sao?"

Chị họ cười: "Vừa đến." cô ấy liếc mắt một cái đánh giá trên dưới, nói giỡn: "ăn mặc bảo thủ như vậy mà Nhậm Ngạn Đông có thể chịu được sao? Không bị em hành hạ đến chết luôn à."

Thịnh Hạ: "......"

Mới gặp lại mà vui đùa như vậy thì cô chưa phải là đối thủ của chị họ.

Chị họ mời cô một ly: "em còn là sinh viên, nên uống nước không cồn thôi." Chị họ biết Nhậm Ngạn Đông và Thịnh Hạ chia tay rồi hợp lại, cô ấy nói đến Nhậm Ngạn Đông: "Tha thứ cho cậu ta rồi sao?"

Thịnh Hạ chậm rãi nhâm nhi đồ uống, cách vài giây, cô trả lời: "tha thứ một nửa"

Chị họ cười: "Cái từ này mới mẻ nha. Chị xem ra lão tam còn kiêu ngao thế nào." Cô gật đầu: "Cũng chỉ có em mới có thể trị được lão tam." Nhậm Ngạn Đông, cái người này quá kiêu ngạo.

Khi còn nhỏ, gia thế Nhậm Ngạn Đông so với các bạn đồng lứa là tốt nhất lại thêm năng lực thiên phú cũng rất ít ai có thể giống như anh nên từ nhỏ bản thân cậu ta sinh ra cảm giác về sự ưu việt của mình.

Cô ấy trước nay không nghĩ tới Nhậm Ngạn Đông sẽ vì yêu Thịnh Hạ mà lặp đi lặp lại nhiều lần để mặt mũi mình bị dẫm dưới lòng bàn chân. Mặc dù cậu ta từng có sai nhưng cũng khó như hiện tại cậu ta có thể tự nhận thức lỗi sai, đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.

Chị họ nhìn Thịnh Hạ, hiếu kỳ nói: "em dùng biện pháp gì mà làm cậu ta có thể tự ý thức được chính mình biết sai vậy?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "em cũng không rõ lắm." Trước kia cô đã từng làm nhiều cách mà anh hoàn toàn không để trong lòng, không tự cảm giác bản thân mình không đúng chỗ nào.

Có thể là vì những lời nói của Nhạc lão sư lại có tác dụng, cũng có thể là từng việc nhỏ tác động dần dần khiến cho kết qua trong nháy mắt, anh đột nhiên bừng tỉnh giác ngộ.

Sau khi hai người nói chuyện phiếm vài câu thì nói chuyện chính. Chị họ hỏi Thịnh Hạ muốn đặt thiết kế áo sơmi theo kiểu nào.

Thịnh Hạ cũng không dấu diếm, muốn khen thưởng Nhậm Ngạn Đông để anh có động lực tiếp tục thay đổi chính mình.

Chị họ dựng cái ngón tay cái cho cô: "em đây thật là cậy kẹo ngọt lợi hại." Lại hỏi: "em muốn áo sơmi may với loại vải gì, màu sắc thế nào?"

Thịnh Hạ: "Thuần trắng, kiểu dáng thì chị cứ nghĩ thử điểm chính là em có thể in dấu son môi ở trên áo đẹp mắt,

dấu môi màu sắc anh đào." Cô tiếp tục nói yêu cầu vải áo sơmi thoải mái, còn đưa kích cỡ đo may của Nhậm Ngạn Đông cho chị họ.

Cuối cùng cô kết luận một câu: "may 34 cái."

Quán bar dần dần náo nhiệt, trên sân khấu truyền đến âm thanh đàn ghi-ta. Một nữ ca sĩ có giọng nói trầm thấp trong trẻo mà rất hấp dẫn, có mị lực gây sự chú ý của mọi người.

Thịnh Hạ cùng chị họ cũng nhìn về phía bên kia, không khỏi phiêu theo giọng hát nhẹ nhàng này.

Sau khi Nhậm Ngạn Đông về đến nhà, cũng không nhận được tin nhắn hồi âm của Thịnh Hạ. Xe của cô không đậu ở trong sân nên anh đoán cô chưa về. Anh gọi điện thoại cho Thịnh Hạ, tiếng chuông vang lên mãi rồi ngừng, Thịnh Hạ không bắt máy.

Anh không đi vào phòng, ngồi xuống ở biên ghế thành bể bơi. Anh đợi hơn nửa ngày cũng không có động tĩnh.

Di động đột nhiên reo lên làm anh còn tưởng rằng là Thịnh Hạ gửi tin. Kết quả có người trong nhóm chat nói chuyện phiếm.

Anh nhắn tiếp: □ các ngươi có thể nói chuyện đứng đắn hay không? cả ngày toàn nói chuyện tào lao! □

Trong nhóm chat yên tĩnh vài giây, có người hồiđáp: □ cậulà...vì dục cầu bất mãn sao? □

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 58

Thịnh Hạ về đến nhà đã rạng sáng mà đèn biệt thự còn sáng trưng. Lúc này Nhậm Ngạn Đông đang ở phòng đàn luyện tập sau khi kết thúc họp qua video.

Thịnh Hạ chợt dừng chân lúc đi ngang qua cửa phòng. Cô thấy Nhậm Ngạn Đông đưa lưng về phía cửa và đàn rất nhập tâm nên không nghe được động tĩnh của cô từ phía sau thế nên Thịnh Hạ không vội vã rời đi mà dựa vào cạnh cửa nghe một chút.

So với trước đó mấy tháng, anh tiến bộ rất nhiều. Tuy rằng đoạn nhạc mới này đang được tập đàn không thuần thục, khá gập ghềnh, nhưng thời gian ngắt giữa từng nốt nhạc không lâu.

Tuần tự luyện đi luyện lại nốt nhạc mà Nhậm Ngạn Đông vẫn chưa có ý định dừng nên Thịnh Hạ không quấy rầy anh, trực tiếp đi lên lầu.

Mặc kệ thời gian trễ bao lâu, Thịnh Hạ đều phải tắm bồn dưỡng da. Cô từ phòng tắm loay hoay mãi đến khi tiếng di động reo vang lên, là số điện thoại của Nhậm Ngạn Đông.

"Còn chưa về nhà?" Câu nói đầu tiên anh nói khi cô tiếp nghe.

Thịnh Hạ nằm trên giường, lời nói mang theo ý cười: "Đêm nay em không quay về."

Nhậm Ngạn Đông không lập tức lên tiếng, trong điện thoại bên Thịnh Hạ rất yên lặng. Anh đi đến cửa sổ hướng mắt nhìn vào trong sân thấy được xe cô đã ngừng ở kia.

"Về sớm rồi sao?"

Thịnh Hạ ngáp một cái: "uhm."

"sao không tìm anh?"

"em không phải trẻ con, về nhà liền phải tìm người lớn à."

"em cho rằng em trưởng thành rồi sao?"

Nhậm Ngạn Đông đem điện thoại mở loa ngoài, đặt lên bàn: "anh chưa ngủ đâu nếu em nhàm chán liền xuống dưới tìm anh nhe."

Thịnh Hạ: "Mệt lắm." Cô ấn tắt trò chuyện.

Vừa rồi cô khá buồn ngủ, ngáp không ngừng nhưng khi tắt đèn, nằm yên mãi vẫn cảm xúc quanh quẩn trong đầu làm cô thanh tỉnh hẳn. Thế là Thịnh Hạ cầm theo di động cùng đồ sạc xuống lầu.

Phòng ăn còn đèn sáng, Nhậm Ngạn Đông đang viết chữ. Từ khi anh không được vào thư phòng trên lầu, anh chỉ có thể lấy bàn ăn trở thành bàn làm việc.

"em mệt quá đi." Thịnh Hạ đứng ở cầu thang nói vọng xuống.

Nhậm Ngạn Đông xoay người nhìn tóc cô khá bừa bộn, một bộ dáng buồn bã ỉu xìu.

Anh mới viết một nửa chữ thư pháp: "em ngủ trước đi."

Thịnh Hạ đến gần, nhìn chữ anh đang viết: "viết cho em sao?"

"uh." Nhậm Ngạn Đông lo cô ở nhà ban ngày nhàm chán nên anh tạo vài việc cho cô làm: "Đã viết hai chữ, tổng cộng có ba bức thư pháp. Ngày mai em có thể vẽ trang ứng với chữ."

Thịnh Hạ gật đầu, kỳ nghỉ đông này cô không đi thực tập vì ban đầu cô muốn cùng nhóm bạn làm hạng mục thu mua CE. Kết quả cái dự án này bị cành mẹ đẻ cành con, lần này chuyện không biết khi nào có thể kết thúc.

"kỳ nghỉ đông năm nay anh tính viết nhiều tranh pháp cho em sao?"

Nhậm Ngạn Đông nói ra số lượng anh sẽ viết cho cô khiến Thịnh Hạ giật mình. Con số này đã từng là tổng số tranh chữ của anh mà cô sưu tập trong suốt những năm yêu thầm. Sau này cô lại nghe Lão Vạn kể chuyện Nhậm Ngạn Đông không muốn giữ chúng dù tình cờ biết được trong đợt đấu giá từ thiện.

"Tam ca."

Tay Nhậm Ngạn Đông đang đang run hạ bút khiến tranh chữ này chỉ có thể là miễn cưỡng coi được.

Hiện tại cô kêu một tiếng 'tam ca' làm trong lòng anh liền không bình ổn, đang suy nghĩ sau tiếng gọi này còn không biết có hố gì chờ anh. (......anh Đông đúng là bị bóng ma tâm lý hahahahah.)

"Tam ca." Thịnh Hạ lại tiếp tục phát ra âm thanh mềm như bông gọi anh.

"hửm?" Nhậm Ngạn Đông buông bút, nhìn cô, "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ: "em mệt rồi."

Nhậm Ngạn Đông: "Gối và chăn đều chuẩn bị cho em rồi, đi ngủ trước đi. Anh chờ chữ khô thì cất đi rồi mới về phòng."

Thịnh Hạ sâu kín nhìn anh, không lên tiếng.

Nhậm Ngạn Đông đọc đã hiểu cái ánh mắt này của cô, anh trầm giọng nói: "anh xin em vào phòng anh nằm đi."

Thịnh Hạ vừa lòng, vỗ vỗ bả vai anh: "anh viết tiếp đi."

Trong lúc Nhậm Ngạn Đông chờ chữ khô, anh rót một ly rượu vang đỏ, uống hết mà không chút hứng thú gì cho mấy.

Trước kia anh rất ít uống rượu khi ngủ, sẽ làm ảnh hưởng trạng thái ngày hôm sau khi thức dậy. Nhưng hiện tại Thịnh Hạ nằm dưới lầu thì anh cần thiết phải uống rượu, bằng không ban đêm không biết ngủ sâu được không. Nhậm Ngạn Đông thu cất tranh chữ đã khô, mới vào phòng ngủ.

Thịnh Hạ cuộn mình trong chăn, nhìn dáng vẻ như đã ngủ rồi.

Tư thế của cô lúc ngủ vĩnh viễn luôn mới mẻ với các tư thế khiến anh không thể ý kiến. Lúc này cô đang nằm nghiêng ngủ, nằm chéo trên giường, cứ bá đạo chiếm hết cả cái phần anh.

Nhậm Ngạn Đông chọn trong tủ quần áo áo sơmi ngày mai muốn mặc rồi đi ra ngoài. Thịnh Hạ lúc này mới vừa mơ màng tiến vào giấc ngủ, kết quả lại bị Nhậm Ngạn Đông từ trong ổ chăn kéo ra.

Thịnh Hạ không kiên nhẫn, dùng sức đẩy anh vài cái.

Nhậm Ngạn Đông đem đầu cô ấn ở trong ngực anh: "Ngủ đi, anh đổi áo ngủ cho em." Đem váy ngủ của cô thay thành áo sơmi của anh sau đó mới buông cô xuống nằm gọn trong chăn.

Khi Thịnh Hạ nửa ngủ nửa tỉnh thì lại nghĩ đến một chuyện đó là tối mai cô muốn đi phòng tập thể thao, muốn luyện quyền anh, lấy Nhậm Ngạn Đông luyện tập.

Nhậm Ngạn Đông: "Tìm một người chuyên nghiệp luyện cùng em, anh ở bên cạnh chờ em được rồi."

Thịnh Hạ híp mắt, buột miệng thốt ra: "Không được, phải là anh luyện cùng em." An tĩnh vài giây, "trong lòng anh thật không muốn nghĩ cách lấy điểm à?"

"điểm gì chứ?"

"em đi tập quyền anh chính là vì muốn đánh anh."

"......"

"Đúng là em muốn đánh thắng anh nhưng anh không thể cố ý thua, hiểu không?"

Nhậm Ngạn Đông suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy là có người cố ý cho cô ý tưởng này.

Anh đem cô ôm ở trong ngực: "Đêm nay em đi chơi với ai? Mẫn Du?"

Thịnh Hạ lúc này ý thức có chút hỗn độn, lắc đầu, lẩm bẩm một câu: "Chị họ."

Nhậm Ngạn Đông liền biết, trừ bỏ chị họ với Mẫn Du, người khác không tổn hại gì anh như vậy.

Chuyện Thịnh Hạ muốn đi luyện quyền anh vẫn đang bị trì hoãn vì mấy ngày nay Nhậm Ngạn Đông bận kín lịch xã giao. Hơn nữa CE cùng tin Lệ thị bại lộ khiến anh không có thời gian lo chuyện cá nhân nào khác, về đến nhà cũng đã nửa đêm.

Tin tức về Tập đoàn Lệ thị rốt cuộc cũng hạ nhiệt nhưng giá cổ phiếu ảnh hưởng khá lâu chưa hồi phục.

Hướng thư ký báo cáo kết quả điều tra cho Nhậm Ngạn Đông, quan hệ rắc rối phức tạp của các nhân vật, xác định có quan hệ đến Dư Trạch, anh cảm giác không đơn giản như vậy, sau lưng hẳn là còn có những người khác.

Hướng thư ký nói ý nghĩ của chính mình: "Có thể Dư Trạch ngay từ đầu cùng người này âm thầm thông đồng đối phó Viễn Đông chúng ta hay không?"

Chẳng qua là họ tiến hành trong bóng tối nên bọn họ không điều tra ra.

Nhậm Ngạn Đông xem xong giấy tờ, anh suy nghĩ khá giống với suy luận của Hướng thư ký nhưng hiện tại cũng không chứng cứ. Nhiều sự việc đã qua đi lâu như vậy, điều tra khá phiền toái, tốn thời gian nhân lực.

Nếu Dư Trạch cùng người nọ hợp tác ngụy trang trao đổi, điều tra rất khó càng thêm khó.

Sau khi Hướng thư ký rời khỏi văn phòng, Nhậm Ngạn Đông tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Anh ngẫm nghĩ lại các sự kiện xảy ra một lần nữa, rà soát một vài dấu vết đáng lưu ý.

Cuối cùng, anh cảm giác không rét mà run, đối phương khiến anh bị kéo đi lòng vòng thế sẽ nhưng anh không hề phát hiện.

Cái vòng này khá lớn tuy ban đầu anh bị chọn làm vật trung tâm nhưng mục tiêu cuối cùng không phải anh, là Lệ Viêm Trác.

Nhậm Ngạn Đông ngồi dậy, gọi điện thoại gấp cho Lệ Viêm Trác, chỉ nói một câu: "cậu có thể thử từ Dư Trạch và ẹm họ Lệ Viêm Việt điều tra thêm, Lỗ Phàm là mấu chốt ràng buộc giữa hai người này."

Lệ Viêm Trác hiểu ý của Nhậm Ngạn Đông chỉ điểm như vậy, như vừa thấy được có đáp án trong nhiều ngày bối rối không hiểu bí ẩn ở đâu. Trong nháy mắt cậu ta như được đẩy ra khỏi mây mù gặp ánh mặt trời.

Rất khó để cậu ta chính thứ dùng khẩu khí nghiêm túc: "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông: "vậy cậu về sau bới đi tỏ lòng ái mộ thay vì nói lời cảm ơn với tôi,"

Lệ Viêm Trác cười: "Việc nào ra việc đó."

Hôm nay không cách nào nói chuyện được với cậu ta nên Nhậm Ngạn Đông trực tiếp cúp điện thoại.

Nhậm Ngạn Đông cuối cùng cũng có thể tan tầm không trễ như mấy hôm trước. Khi anh về đến nhà là lúc Thịnh Hạ đang luyện tập kéo đàn violon, tiếng đàn du dương quanh quẩn ở trong sân.

Một khúc nhạc vừa kết thúc, Thịnh Hạ mới nhìn ra ngoài khu vực bể bơi. Nhậm Ngạn Đông đang chuyên chú nhìn cô.

Cô thu hồi đàn violon: "Hôm nay về sớm vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "không phải em muốn luyện quyền anh, tối nay anh đi cùng em."

Thịnh Hạ chế nhạo anh: "Còn tưởng rằng anh không dám, hai tuần này anh chuyên tìm cớ để lẩn tránh."

Nhậm Ngạn Đông đem cây đàn của cô treo lên: "Không đến mức đó."

Tối nay Thịnh Hạ không có bận, cô gọi điện thoại đặt giờ tập quyền anh trong phòng tập thể thao trước. Sau đó cô đem điện thoại cất vào túi bên trong áo sơmi của Ngạn Đông: "Đừng để rớt."

Cô cất bước đi vào biệt thự.

Nhậm Ngạn Đông đem di động của cô cất sang túi áo khoát gió, nhìn dáng vẻ của cô đang đi mà đoán rằng cô thay quần áo: "Hiện tại đi ngay sao? Sớm vậy sao?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "Hiện tại không đi, em bảo đầu bếp làm vài món ăn ngon, ăn xong chúng ta lại đi."

Nhậm Ngạn Đông cũng đứng lên, theo sát sau đó: "em không phải không ăn vào buổi tối sao?"

Thịnh Hạ quay đầu lại, trên mặt lộ ra biểu tình đắc ý 'buổi tối anh chờ bị đánh đi ', "Không ăn no thì làm sao có lực đánh anh?"

Nhậm Ngạn Đông cho rằng cô đấu võ mồm cùng anh, sẽ không thật sự ăn nhiều như vậy. Kết quả cô ra sức ăn nhiều hơn ngày thường, đồ ăn có chất béo nhiều mà cô cũng ăn không ít.

Trước khi đi sang phòng tập thể thao, cô nhắn dì giúp việc pha cà phê.

Thịnh Hạ cùng dì nói: "đậm vị một chút."

A di: "được, đường và sữa bò cần thêm nhiều không?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "chỉ cà phê."

A di lấy cà phê và nhắc nhở cô: "Cái này uống nhiều quá, buổi tối dễ dàng mất ngủ."

Thịnh Hạ cười cười, đành phải nói dối: "Chính là muốn có hiệu quả này, buổi tối con muốn thức đêm làm việc."

Nhậm Ngạn Đông không nghĩ tới cô làm thật vì trước kia buổi tối cô chưa bao giờ uống cà phê. Ngày thường cô cũng rất ít uống cà phê vì không tốt cho làn da. Đêm nay vì có thêm tinh thần, cô thế nhưng uống cà phê rất đậm.

Cà phê pha xong thì a di mở nắp khuất ly cà phê ngay vừa lúc Thịnh Hạ đi qua. Trong lúc mắt cô lơ đãng nhìn đến cái ly chợt ngẩn ra. Đó là cái ly cà phê đã bị quăng ngã vậy mà vẫn còn được giữ.

Cái ly này chính là món quà cô tặng anh khi bọn họ mới vừa yêu nhau không lâu.

Khi lần đầu tiên cô đề nghị chia tay, chính cái ly này bị Nhậm Ngạn Đông vô tình làm đỗ, bị rớt trên mặt đất. Tiếng vang chói tai đó đến bây giờ cô đều nhớ kỹ.

Cô chỉ cái ly kia, hỏi a di: "Cái này không thể dùng, tại sao còn giữ?"

A di: "Ngạn Đông không cho ném."

Thịnh Hạ gật đầu, a di cũng không biết nó liên quan gì đến kỷ niệm nào. Bà cầm một cái ly cà phê khác xinh đẹp tinh xảo đưa ra cho Thịnh Hạ.

Khi họ đếm chỗ quyền anh quán, Thịnh Hạ bắt đầu đánh.

Một buổi tối, Thịnh Hạ vã mồ hôi như mưa, cuối cùng Nhậm Ngạn Đông bị đánh đến nằm ngã trên mặt đất.

Thịnh Hạ nửa ngồi xổm xuống, đẩy anh một chút: "anh cố ý té ngã à."

Nhậm Ngạn Đông cánh tay chống ngồi dậy, xua xua tay, "tối nay vậy là được rồi, mai tiếp tục."

Thịnh Hạ ngồi xếp bằng, mệt đến không thể nói chuyện.

Sau đó, cô đơn giản nằm xuống nhìn đèn trần nhà chói mắt, cô chớp chớp mi mắt, cảm thấy thoải mái.

Trên đường về nhà, Thịnh Hạ ngủ một giấc thật sự sâu, còn nằm mơ. Trong giấc mơ là ở cùng Nhậm Ngạn Đông đánh quyền anh. Mãi cho đến khi cả hai về nhà thì Thịnh Hạ mới tỉnh ngủ.

Nhậm Ngạn Đông cầm cho cô hộp kem vị táo. Anh hỏi cô sau khi vận động xong: "Trong lòng thoải mái không?" Cả tối nay cô đã có cách xả hết tức giận nên một chút đều không lưu tình.

Thịnh Hạ cúi đầu ăn kem, không đáp lại, cách một hồi lâu, cô bỗng nhiên ngẩng đầu: "Tam ca, em đã cho qua những chuyện kia rồi."

Nhậm Ngạn Đông giơ tay đang vuốt tóc dài đến phía sau lưng cô mà chợt dừng tay giữa không trung.

Tay anh nhẹ dừng ở trên đỉnh đâu cô: "Cảm ơn."

Di động Thịnh Hạ có âm thanh nhắc nhở hết pin nên anh cầm đi phòng ngủ để nạp điện.

Thịnh Hạ ăn kem xong, đi tắm rửa để ngủ. Nhậm Ngạn Đông chưa vội ngủ, dựa người trên đầu giường đọc email, Thịnh Hạ vỗ vỗ anh: "Quá muộn rồi, ngủ đi."

Hiếm khi tối nay cô không tra tấn anh nữa. Có lẽ vì cô đã mệt mỏi, an ổn nằm yên trên gối mình, đưa lưng về phía anh.

Nhậm Ngạn Đông: "em ngủ trước, anh xem xong cái này sẽ ngủ."

Sau đó thì đọc mãi một trang báo đến nửa ngày cũng không thể lật tiếp. Anh vẫn luôn nhìn bóng dáng cô rất yên tĩnh.

Qua sau một lúc lâu, Nhậm Ngạn Đông tắt đèn, sườn mặt anh nhìn về phía cô: "Ngủ chưa?"

Thịnh Hạ: "Ngủ rồi."

Nhậm Ngạn Đông đem cô kéo sang cùng đối mặt nhìn trực diện với nhau, đôi mắt chưa kịp thích ứng với bóng tối nên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ của cả hai.

Trong giây lát không khí trong phòng như nóng dần lên. Hai người rõ ràng đang nhìn vào mắt nhau.

Thịnh Hạ ngẫm nghĩ hai người đã từng một lần chuyên chú nhìn đối phuong như vậy. Cô nhớ khoảng khắc đó là khi cô diễn tấu đàn violon vào tối hôm kết thúc lưu diễn. Cái nhìn và cái ôm ấp đó rất giống cùng với hơi thở mát lạnh, một ánh mắt thâm thúy.

Trong nháy mắt cả hai thấy động tình qua thêm 0.1 giây

Nhậm Ngạn Đông kéo tiếp Thịnh Hạ gối lên khuỷu tay anh, rũ mắt nhìn cô.

Thịnh Hạ thuận thế giơ tay, vòng lấy cổ anh, "Có nhớ em không?"

Lúc này đây, anh nhìn mắt cô mà trả lời: "nhớ."

Anh cúi đầu, tiếp đó là nụ hôn môi chạm môi........ cùng tiếng tim đập của hai người hòa vào nhau cùng nhịp......

Chương 59

Rạng sáng bốn giờ mà Nhậm Ngạn Đông còn chưa ngủ trong khi Thịnh Hạ đã say sưa đi vào giấc mộng.

Đã hứa với Thịnh Hạ không hút thuốc nên Nhậm Ngạn Đông đem thuốc cầm trong tay chơi, sợi thuốc lá bị xoa nát, rớt đầy đất. Cuối cùng, anh cũng không hút một điếu nào.

Sau khi tìm lại được thứ mình mất, loại cảm giác thỏa mãn đó không thể miêu tả bằng lời.

Trở lại phòng ngủ, Nhậm Ngạn Đông dựa vào đầu giường, theo ánh đèn mỏng manh, nhìn Thịnh Hạ một hồi lâu.

Ngày hôm sau buổi chiều, Thịnh Hạ vẫn còn nằm ngủ. Một giấc này cô ngủ mười mấy tiếng đến nỗi giữa chừng không hề tỉnh lại.

Nếu không phải bị tiếng điện thoại đánh thức, cô còn có thể ngủ tiếp.

Di động ở trên tủ đầu giường reo không ngưng làm Thịnh Hạ cố gắng mở mắt. Cảm giác eo đau, cả người cũng đau, cô từ từ mới bò qua đi cầm di động lên, nhìn thấy một dãy số lạ.

Cô vừa muốn nghe máy thì tiếng reo kết thúc. Tiếp tục, dãy số lạ gọi lần thứ hai.

Cô tiếp nghe, giọng nói như còn chưa tỉnh: "xin chào, cho hỏi là ai vậy?"

"Thịnh tiểu thư, cô khoẻ chứ."

Thịnh Hạ nhíu mày, không nghe ra là ai: "cô khỏe không."

"tôi là Lỗ Phàm."

Thịnh Hạ nháy mắt tỉnh hẳn. Cô bò ngồi dậy, xoa xoa huyệt Thái Dương. Đầu cô phản ứng còn chậm chạp, nhất thời không thể tưởng được Lỗ Phàm gọi cô vì mục đích gì.

"thật ngại quá, tôi không biết cô."

Lỗ Phàm tự giới thiệu cô ta nói mình có quen với Dư Trạch, tiếp đó là lão Vạn, cuối cùng mới nói tên Nhậm Ngạn Đông.

"Tôi cùng Nhậm tổng có vài lần tiếp xúc, đặc biệt rất thích anh ấy."

"Thịnh tiểu thư, buổi chiều có rảnh không? Tôi muốn hẹn...."

Thịnh Hạ cắt ngang: "Tôi đang ngủ trưa một lát. Hiện tại tôi vẫn chưa tỉnh hẳn nên đợi tôi rời giường đi rửa mặt, nửa giờ sau gọi lại cho cô." Cô trực tiếp cúp điện thoại.

Ở trên giường ngồi yên vài giây, Thịnh Hạ cầm di động đi lên lầu.

Cô đứng trước gương ở phòng tắm, tóc chưa bao giờ bị lôi thôi quá mức, trên người đầy kín vết hôn xanh tím. Tất cả đều là Nhậm Ngạn Đông tối hôm qua lưu lại dấu hôn.

Anh rất thích ở trên người cô thực hiện các loại dấu ấn sâu cạn cùng màu sắc khác nhau.

Vì chỉ có nửa tiếng cô cũng không kịp tắm bồn nên Thịnh Hạ đơn giản tắm vòi sen. Sau khi đi ra, cô mới thấy thoải mái không ít, lại uống thêm bình sữa chua, cả người mới có chút sức lực.

Cô nhìn chằm chằm dãy số kia trên màn hình điện thoại trong một lát sau mời cầm đi ra ngoài.

Bên kia nhanh tiếp nghe, ngôn ngữ khách khí: "ngại quá, làm phiền cô rồi."

Thịnh Hạ ấn ghi âm trước khi bắt đầu nói chuyện: "Nếu cô tìm tôi là vì liên quan đến Nhậm Ngạn Đông thì cô tìm lầm người rồi. Tôi nghĩ anh ấy nên là người nói chuyện với người thưởng thức mình."

Cô vừa nói, vừa đi ra sân. Cô đưa lưng về phía anh nắng để hong khô tóc.

Lỗ Phàm cười cười: "cô thật sự yên tâm tuyệt đối với Nhậm tổng như vậy sao?"

Thịnh Hạ: "Yên tâm hoặc là không yên tâm là chuyện của tôi. Tôi không cần phải nói với người không liên quan nghe. Tương tự vậy chuyện cô thích ai hoặc là chán ghét ai đó là tự do của cô, người khác cũng quản không được."

Lỗ Phàm hiện tại không có tâm tình nói chuyện tào lao. Cô ta nói thẳng ý đồ liên quan đến tập đoàn Viễn Đông cùng Tập đoàn Lệ thị muốn gặp mặt trao đổi.

Thịnh Hạ suy nghĩ nửa khắc: "nếu cô không có số điện thoại của Nhậm tổng hoăc của Lệ tổng thì tôi lập tức gửi ngay."

Lỗ Phàm âm thầm bực mình trong lòng, cô ta không nghĩ tới Thịnh Hạ khó nói chuyện vậy.

"Thịnh tiểu thư, tôi muốn gặp cô nói chuyện, đều là phụ nữ thì dễ hiểu ý nhau hơn."

Thịnh Hạ cười cười: "xin lỗi, tôi chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện Viễn Đông và càng sẽ không liên quan đến quyết định gì của Nhậm tổng."

Lỗ Phàm: "Sự tình liên quan đến giá cổ phiếu ổn định của Viễn Đông, cô thật sự một chút đều không quan tâm?"

Thịnh Hạ: "Đây là sự tình của lãnh đạo cùng quản lý đoàn đội Viễn Đông nên nhọc lòng, tôi bận việc rồi nên cúp máy thôi."

"Thịnh tiểu thư, cô còn chưa biết..." tôi muốn nói chuyện gì mà lại khẳng định không có hứng thú?

Lời nói mới một nửa thì cuộc gọi đã bị kết thúc.

Lỗ Phàm dùng sức ném điện thoại mạnh trên bàn làm việc. Di động trượt rơi xuống mặt đất, màn hình liền bị nứt giống như một tiếng nổ tung hoa.

Cô ta xoa xoa giữa chân mày, uống nước lạnh mà còn thấy nghẹn.

Ban đầu cô ta muốn mượn tay Thịnh Hạ để đánh chiêu bài tình cảm. Cô ta dự định thuyết phục Thịnh Hạ giúp đỡ mình thì ít nhất Nhậm Ngạn Đông không quá tuyệt đường lui.

Nào biết người phụ nữ Thịnh Hạ này dầu muối không ăn. (ý bảo đâu dễ bị lừa.....tưởng ng ta hiền mà ăn hiếp à.....)

Màn hình máy tính chợt báo có email 'tập tin đã tải về'.

Lỗ Phàm cầm nửa ly nước lạnh một hơi uống cạn. Hiện giờ, cô đang tiến thoái lưỡng nan, tiến lên phía trước thì là vạn trượng vực sâu, lui về sau là núi đao biển lửa.

Tối hôm qua, mẹ gọi điện thoại cho cô nói ba cô đang gặp vấn đề với dự án công ty. Mấy ngày nay tâm tình ông không tốt nên bà mong cô về nhà nhiều hơn để trấn an ông.

Cô mơ hồ đoán người gây ra trừ Nhậm Ngạn Đông không liên quan đến những việc này thì chính là Lệ Viêm Trác.

Cô không còn cách nào nên đành gọi điện thoại cho Lệ Viêm Việt, hy vọng Lệ Viêm Việt ra tay hỗ trợ, ứng đối với Lệ Viêm Trác, đừng liên lụy đến trưởng bối hai bên.

Kết quả Lệ Viêm Việt nói là cô trông gà hoá cuốc, chỉ là cạnh tranh bình thường mà thôi.

Lệ Viêm Việt nói thẳng, không có việc gì thì đừng liên hệ anh ta. Việc anh ta nên thực hiện đều đã làm cho cô, không dây dưa để tránh bị hắn ta nghĩ cô lật kèo.

Nhưng cô khẳng định chuyện ba cô nhậm chức ở công ty cùng lúc có vấn đề xảy ra không phải đơn thuần là cạnh tranh thương trường như vậy.

Một hồi lâu, Lỗ Phàm nhìn chằm chằm email mới nhận: 'Lệ Viêm Trác'. Cuối cùng, cô híp mắt, sờ đến con chuột, nhấn gửi đi kiện.

Thịnh Hạ đứng ngoài sân gần nửa tiếng để tóc dài hoàn toàn khô sau đó cô vào nhà bắt đầu thay quần áo và trang điểm. Khi cô đắp mặt nạ đã nhắn tin cho Dư Trạch: □ một giờ sau tôi đến văn phòng anh. □

Dư Trạch: □ cô dám đến sao? □

Thịnh Hạ: □người nên sợ chẳng phải là anh sao? Anh hãy cầu nguyện là tôi không làm loạn văn phòng anh đi. □

Dư Trạch: □ cảm ơn cô! □

Thịnh Hạ không hồi âm, một lát sau, Dư Trạch nhắn tin tiếp□ uống cà phê nhe! □

Thịnh Hạ: □ một ít, không đường □

Một tiếng hai mươi phút sau, Thịnh Hạ xuất hiện ở văn phòng Dư Trạch.

hiện tại công ty Dư Trạch bị thu mua, giao dịch đang tiến hành gần xong nên hiện tại anh ta chỉ có quyền quản lý đối với công ty, không có quyền khống chế như trước kia.

Cà phê đã pha thành ba ly. Mỗi ly cà phê ghi chú: hơi ngọt, ngọt lành, ngọt hầu người.

Thịnh Hạ buồn bã nói: "không sợ chết vì đường à."

Dư Trạch tựa lưng vào ghế ngồi, hừ lạnh hai tiếng: "tôi giống như rất muốn chết vì đường sao?"

Thịnh Hạ chọn một ly hơi ngọt, hương vị cà phê tạm được, ngọt mà không ngấy. Dư Trạch đang nhắm mắt dưỡng thần, một dáng vẻ suy sút

Thịnh Hạ đặt ly cà phê xuống: "anh cùng Lỗ Phàm có giao tình thật không đáng giá một đồng tiền."

Dư Trạch dự đoán ngờ ngợ rằng Thịnh Hạ đã biết anh cùng Lỗ Phàm có quan hệ, anh nói: "Có thể sử dụng tiền tài để trao đổi tình nghĩa thì vốn dĩ là rẻ mạc, không quan trọng miễn mọi chuyện theo như nhu cầu."

Thịnh Hạ: "Nếu trong lòng anh chân thành một chút, chủ động thành khẩn thẳng thắng với tam ca thì một số việc trong quá khứ sẽ cho qua, đừng lại chấp mê bất ngộ."

Dư Trạch không hé răng, hầu kết giật giật.

Thịnh Hạ nhìn về phía anh: "nếu Tam ca không phải nễ mặt Mẫn Du thì đoán chừng anh ấy khiến cho anh chết tâm cũng nên. Anh nhìn xem anh đã bao lần ngáng chân!"

Dư Trạch: "Đừng nói về Nhậm Ngạn Đông! Nếu không phải vì anh ta và Thẩm Lăng, tôi cùng Mẫn Du có bị đi đến kết quả hôm nay không? Tôi đối với anh ta đã đủ nhân

nghĩa, chỉ tự anh ta động tay chân trước thì đừng trách tôi đê tiện xấu xa, tôi sớm đã chia rẽ hai người."

Anh vừa nói, vừa trợn mắt mà đứng dậy, chỉ trên bàn trà cà phê: "cô nhanh uống cho xong rồi về đi."

Thịnh Hạ muốn chế nhạo anh ta thêm vài lời nhưng câu nói đến bên miệng lại như bị nghẹn.

Dư Trạch ngồi đối diện cô, anh ta cầm ly cà phê ngọt đậm. Cô nhìn thấy ở bên trong ly có phân nửa đường,. Khi anh nhấp một ngụm, yết hầu đầy bị ngọt lan cả trong giọng nói.

Nhưng mặc dù trong ly đầy vị ngọt, cuối cùng dư vị trong miệng chỉ là chua xót.

"tôi sắp xếp mọi chuyện thì bây giờ như gậy đập lưng ông."

Thịnh Hạ ngước mắt nhìn anh ta mà cuối cùng cái gì cũng không nói nên lời.

Trong văn phòng tràn ngập mùi hương cà phê, giữ vị ngọt mang theo vị khổ không kém.

Thịnh Hạ về đến nhà thì trời đã tối. Nhậm Ngạn Đông về sớm trước đó và đang ở trong sân chờ cô.

Một ngày không gặp giống như cách xa rất nhiều năm.

Hôm nay Nhậm Ngạn Đông về đến nhà là 5 giờ mà kết quả là xe Thịnh Hạ không ở trong sân nên anh gọi cho Thịnh

Hạ. Cuộc gọi bị ấn tắt, cô nhắn nhanh: □ Thịnh lão bản đang bận. □

Thịnh Hạ vừa đậu xe vào trong sân biệt thự, quay sang giương mi mắt với anh.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô hôm nay không mặc váy mà là quần dài bó sát cùng áo áo sơmi cổ đứng

Anh nói: "bộ đồ này cũng đẹp."

Thịnh Hạ đi tới: "Không còn cách nào, chân em dài lại đẹp, eo thì thon, mặc cái gì cũng thấy đẹp."

Nhậm Ngạn Đông nhàn nhạt cười, hỏi cô: "Ngủ đến mấy giờ?"

"khoảng ba giờ chiều."

Thịnh Hạ trực tiếp ngồi trên đùi Nhậm Ngạn Đông. Anh dùng áo khoát mở ra ôm cả cô và áo vào trong lòng ngực: "Hiện tại có thấy mệt hay không?" Anh ám chỉ chuyện tối hôm qua.

"Còn khá tốt."

Cô ghé sát vào trong lòng ngực Nhậm Ngạn Đông, gương mặt cọ cọ ở trong cổ anh.

Nhậm Ngạn Đông rũ mắt: "Buổi chiều em đi tìm Dư Trạch sao?"

Thịnh Hạ ngẩn ra, bỗng nhiên cười: "làm sao anh biết? Dư Trạch nói à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Anh gọi điện thoại cho Lệ Viêm Trác, nói cho Lệ Viêm Trác cách ứng đối Lệ Viêm Việt." Dư Trạch ngược lại thể hiện thái độ khác thường, khẳng định không phải vì lương tâm anh ta tự giác tốt vậy.

Thịnh Hạ gật đầu: "Đi uống cà phê ở chỗ anh ta nhưng em không nói gì nhiều. Khả năng là do tự anh ta cũng mệt mỏi, không muống tranh đoạt so đo gì mãi chưa có kết thúc."

Nhậm Ngạn Đông nói Thịnh Hạ rang chờ thêm mấy ngày cho sự việc của Tập đoàn Lệ thị bình ổn thì cả hai đi du lịch.

Ba ngày sau, Lệ Viêm Trác đã điều tra rõ toàn bộ sự tình. Công lao trong đó có phần của Dư Trạch một nửa.

Nguyên nhân chính là từ sự đấu tranh lợi ích bên trong ban quản lý Tập đoàn Lệ thị. Trong mấy năm nay, ba của Lệ Viêm Việt và ba của Lệ Viêm Trác luôn tranh đấu gay gắt quyền khống chế Tập đoàn.

Tuy Lệ Viêm Trác nhìn như có cuộc sống an nhàn vân dã, tựa như rời xa cuộc nội chiến quyền lợi này nhưng sự thật cậu ta vẫn luôn âm thầm để dành sức lực.

Lệ Viêm Trác dự tính đưa điện ảnh Phẩm Ngu ra thị trường để sớm tìm mối quan hệ người ủy thác đầu tư Viễn Đông. Ngoài ra, anh ta mượn quan hệ cá nhân cùng Nhậm Ngạn Đông để về sau dựng nhịp cầu thu mua CE của Viễn Đông.

Chuyện này bị Lệ Viêm Việt phát hiện nên cậu ta tìm mọi cách ngăn trở Lệ Viêm Trác hợp tác cùng Nhậm Ngạn Đông.

Lệ Viêm Việt điều tra được Dư Trạch từng có kết giao và oán Nhậm Ngạn Đông nên cũng từ đó hai người ăn nhịp phát triển kế hoạch giật dây, đạt thành hợp tác chung.

Lệ Viêm Việt hứa hẹn âm thầm trợ giúp Dư Trạch trong chuyện ngáng chân Nhậm Ngạn Đông bằng cách phá các hạng mục của công ty con. Chuyện đó làm Dư Trạch vừa xả được giận, mặt khác cậu ta lại trao đổi cho Dư Trạch không ít ích lợi thương nghiệp.

Trong khi Dư Trạch thì lợi dụng giao tình của Lệ Viêm Trác hỗ trợ chiếu cố Thương Tử Tình lại tạo nên mâu thuẫn giữa Thương Tử Tình và Thịnh Hạ.

Thương Tử Tình cùng Thịnh Hạ mâu thuẫn, nói cách khác chính là Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác mâu thuẫn.

Mối bất hòa cứ như vậy được châm ngòi giữa Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác. Kết quả là có thể ảnh hưởng đến hợp tác giữa Viễn Đông và Phẩm Ngu.

Lệ Viêm Việt tính sai một bước chính là cậu ta đã xem nhẹ lòng hâm mộ nhiệt tình của Lệ Viêm Trác dành cho Thịnh Hạ đến nỗi quay một bộ phim điện ảnh.

Cậu ta càng không nghĩ tới chính là mẹ Lệ Viêm Trác là cô giáo dạy đàn của Thịnh Hạ.

Lệ Viêm Việt đứng giữa làm nhiều chuyện như vậy, không chỉ không làm Nhậm Ngạn Đông cùng Lệ Viêm Trác trở mặt thành thù, ngược lại quan hệ cá nhân cả hai càng tiến thân một bước.

Hơn thế nữa, Thịnh Hạ lại đứng giữa giúp Lệ Viêm Trác một phen, giới thiệu Thẩm Lăng cho Lệ Viêm Trác quen.

Lệ Viêm Việt bị rơi vào đường cùng, đành phải dùng hạ sách mà liên hợp Dư Trạch để làm ra tin tức sản phẩm điện tử bị nổ.

Chuyện Lỗ Phàm là do trước kia cô ta từng phỏng vấn Lệ Viêm Việt nên bọn họ luôn giữ liên hệ. Lúc sau cô ta ở bên trong hỗ trợ Lệ Viêm Việt truyền lời đến Dư Trạch sắp xếp các sự kiện bao gồm cả chuyện nổ sản phẩm điện tử. Cô ta ra tay tung tin tức đến tất cả báo mạng.

......

Sau khi Lệ Viêm Trác dùng không ít tinh lực mới điều tra rõ tất cả tư liệu, anh gọi điện thoại cho Nhậm Ngạn Đông, đầu tiên nói: "Cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "Chính là ba người bọn họ sao?"

Lệ Viêm Trác: "uhm."

Anh lật xem tư liệu điều tra: "Thương Tử Tình cũng là một quân cờ trong kế hoạch của bọn họ nhưng bản thân cô ta không biết gì. Bởi vì gần đây cô ta cùng Thịnh Hạ có mâu thuẫn nên trùng hợp với chuyện tranh đoạt tài nguyên của Thịnh Hạ lại khá hợp tình hợp lý, người khác sẽ không nghi ngờ."

Nhậm Ngạn Đông: "ai ở bên trong Phẩm Ngu là là người của Lệ Viêm Việt?"

Lệ Viêm Trác nói thật với Nhậm Ngạn Đông: "tổng giám đốc điều hành."

Hắn ta chiếu cố Thương Tử Tình bằng việc tư ý an bài với thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, đoạt hết các mối quan hệ tài nguyên của Mẫn Du dù có ảnh hưởng đến Thịnh Hạ hay không thì hắn ta đều gián tiếp loại trừ. Hắn ta muốn bảo đảm các hợp đồng của Thịnh Hạ đều sẽ không lọt lưới.

Chiêu này của Dư Trạch cũng khá tuyệt tình, đẩy hết sang cho tổng giám đốc hành động. Chuyện cứ như vậy thành ra kết quả anh bị vu oan.

Anh may mắn chính là vì Thương Tử Tình lâm vào tình yêu quá sâu nên Dư Trạch đã tự đẩy bản thân mình vào tình cảnh sứt đầu mẻ trán.

Lệ Viêm Trác: "Nếu không phải Thương Tử Tình khó chơi, Dư Trạch cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy." Anh dừng lại chút, lại nói: "Lệ Viêm Việt không nghĩ đến Lỗ Phàm quay đầu theo chính nghĩa, chủ động nhận sai."

Nhậm Ngạn Đông hỏi: "từ khi nào Lệ Viêm Việt bắt đầu kế hoạch này?"

Lệ Viêm Trác: "lúc Thịnh Hạ ở New York lưu diễn tấu." Anh ta vừa lúc biết chuyện này khi muốn thông qua quan hệ người quen với Tưởng Bách Xuyên đang trong quá trình hợp tác với Viễn Đông.

Nhậm Ngạn Đông: 'uhm', không hỏi nhiều: "Cậu mau chóng xử lý tốt mâu thuẫn của nội bộ Tập đoàn Lệ thị, hạng

mục CE không thể lại trì hoãn."

Sau khi hội đồng quản trị Tập đoàn Lệ thị thông qua phương án thu mua, Lệ Viêm Việt chủ động xin rút khỏi ban quản trị tập đoàn. Người ngoài không thể hiểu hết nguyên nhân cụ thể.

Hạng mục thu mua ce sẽ được đẩy mạnh vào thời gian sau Tết Âm Lịch.

Nhậm Ngạn Đông có thời gian nghỉ mười ngày để cùng Thịnh Hạ đi du lịch.

Trước một đêm xuất phát, Nhậm Ngạn Đông thu dọn hành lý chu đáo, mang theo camera và vài khối pin dự phòng.

Tối hôm qua, cuối cùng Nhậm Ngạn Đông đã được dọn vào phòng ngủ trên lầu.

"Tam ca."

"Làm sao vậy?"

Nhậm Ngạn Đông từ phòng giữ quần áo đi ra. Thịnh Hạ dựa vào sô pha vẽ tranh: "anh lại đây."

Quá muộn rồi, đi ngủ sớm đi." Nhậm Ngạn Đông vừa đi đến, vừa nói với cô.

Thịnh Hạ thu tay đang cầm cọ màu, đem bức tranh đưa cho Nhậm Ngạn Đông.

"Cho anh?"

"uhm."

Nhậm Ngạn Đông cầm lấy tranh vẽ rất đơn giản. Trong tranh là biển rộng, có hai con cá nhỏ đang hôn. Trong đó một con lớn hơn, được tô màu sắc đơn điệu, mộtcon khác dáng thon thả, màu sắc vẩy cá rực rỡ. Cái con rực rỡ kia có ánh mắt to và sinh động còn trên lưng con cá lớn hơn thì bị thương, dán băng gạc che lên.

Nhậm Ngạn Đông nhìn Thịnh Hạ: "Có ý gì?"

Thịnh Hạ cười: "Cá nước thân mật, vì yêu mà bị thương. Mặc dù tụi nó bị thương, cũng ngăn không được trứng cá trùng sinh sôi."

Nhậm Ngạn Đông: "......" Trứng cá trùng?

Vài giây sau, anh chợt phản ứng hiểu ý nghĩa của cô vẽ. Anh yên lặng cất bức họa vào.

Thịnh Hạ ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh cúi người.

Nhậm Ngạn Đông tay vịn sô pha bối rối, cúi đầu, cho rằng cô muốn nói nhỏ chuyện gì với anh.

Thịnh Hạ ôm cổ anh: "em mệt quá, anh ôm em đến giường đi, cảm ơn."

Nhậm Ngạn Đông: "gọi anh một lần đi."

Anh muốn Thịnh Hạ gọi anh 'tam ca', kết quả Thịnh Hạ dán sát ở bên tai anh, nhẹ giọng nói: "chồng à."

Thanh âm tiếng gọi 'chồng' này khiến cho Nhậm Ngạn Đông bị đánh cho tơi bời, buôn vũ khí đầu hàng. Sự chuyển biến xưng hô này mang đến cái loại cảm giác vừa tê dại và chua xót, dưới đáy lòng anh thật lâu cũng chưa tan đi.

Cảm nhận lúc anh đổi nick name 'chồng' trên điện thoại của cô hoàn toàn không giống như bây giờ.

Cô phá hủy ý chí anh chỉ bằng thanh âm nũng nịu yêu cầu 'chồng à'

"em mệt rồi." Thịnh Hạ lại châm thêm một lần 'mật ngọt'.

Nhậm Ngạn Đông đem bức tranh đặt sang một bên, bế cô lên giường, đầu giường đèn mở sáng lờ mờ.

Sau đó Thịnh Hạ bị Nhậm Ngạn Đông dụ dỗ gọi thêm một tiếng 'chồng', tiếng gọi này so với trước kia có phần làm nũng nhiều hơn một chút.

Thịnh Hạ có thói quen giống trước kia, cô muốn anh ôm trong lòng ngực dỗ cô ngủ.

Nhậm Ngạn Đông đem cánh tay cho cô gối xuống, tắt đèn.

"em có lúc nàonghĩ đến chuyện sinh con không?" Anh thấp giọng hỏi cô.

Thịnh Hạ lắc đầu, thuận theo tự nhiên, sau kết hôn thì liền có.

"Tam ca, anh muốn mấy đứa con?"

Nhậm Ngạn Đông: "Sinh mấy đứa đều được, nhưng em phải sinh cho anh con gái."

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 60

Thịnh Hạ cũng thích con gái nhưng cô cảm giác Nhậm Ngạn Đông ít nói như vậy chắc chắn không thể thành người ba tinh tế mà lúc đó anh có thể sẽ bị con gái ghét bỏ thì sao.

Cô vỗ vỗ bả vai Nhậm Ngạn Đông, nhịn không được mà tát thêm nước lạnh: "anh chỉ thích hợp cùng chơi với con trai, con gái thì cũng đừng nằm mơ." Hai cha con cùng nhau cao lãnh, cùng nhau trầm mặc, ai đều sẽ không ghét bỏ ai.

Nhậm Ngạn Đông không phục: "Tại sao anh lại không thích hợp có con gái?"

Thịnh Hạ: "anh đã vì em bị hành đến lao lực, còn trông cậy vào anh tinh tế hiểu biểu tình của con gái anh sao?"

Nhậm Ngạn Đông tự mình cảm giác bản thân cũng không tệ lắm, hiện tại anh tự so sánh mình với trước kia tốt hơn nhiều. Khi có con thì anh sẽ càng nói nhiều.

Anh áp trán mình sát vào trán cô: "Vẫn rất muốn con gái."

"Đừng nghĩ quá tốt đẹp, đến lúc đó em và con gái cùng nhau hành hạ anh chịu không nổi đâu."

"Chịu được."

Qua một lát, anh nói: "Hẳn là sẽ không khi dễ người khác như em khi còn nhỏ."

Giọng nói từ từ nhỏ đi mãi sau một lúc lâu, không động tĩnh. Nhậm Ngạn Đông cúi đầu nhìn người trong lòng ngực đã sớm ngủ.

Sáng sớm hôm sau 7 giờ rưỡi, Nhậm Ngạn Đông còn chưa xuất phát vì chuyến bay là buổi chiều.

Anh cũng không cần đi vào công ty nên cùng Thịnh Hạ ngủ nhiều một lát.

Khi 8 giờ, Thẩm Lăng gọi điện thoại đến làm Thịnh Hạ tỉnh giấc nhưng Nhậm Ngạn Đông chỉnh tắt chuông điện thoại và không tiếp nghe.

"Ai vậy?"

"Thẩm Lăng."

Thịnh Hạ nói anh nghe điện thoại: "Nói không chừng có việc gấp, bằng không anh ấy cũng sẽ không gọi điện thoại vào sáng sớm." Cô tiếp tục ngủ nướng.

Nhậm Ngạn Đông nghe lời cô, gọi lại cho Thẩm Lăng.

Bên Thẩm Lăng trước đó đã do dự nhiều lần tuy nhiên cuối cùng anh ta vẫn quyết định gọi điện thoại Nhậm Ngạn Đông. Một số việc không phải dấu diếm là có thể hoàn toàn được giải quyết.

"Tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên nói cho cậu một tiếng."

Nhậm Ngạn Đông: "Chuyện gì?"

Thẩm Lăng lúc này đã đến văn phòng, nhận được một chồng thư tay từ thư ký đưa cho anh ta. Thư ký báo cáo đây là từ các bé nhỏ gửi từ thôn nhỏ.

Tuy rằng người nhận là tên anh ta, nhưng đều là gửi cho Nhậm Ngạn Đông. Trong kỳ nghỉ đông, tụi nhỏ có thời gian viết thư và đã gửi tổng cộng 50 bức. Mỗi phong thư được dán kín rất chắc.

Thẩm Lăng: "Những đứa bé bên thôn viết thư gửi rất nhiều so với năm trước. Mặc dù cậy có trở về hay không, nói một lời cho tôi biết để tôi xử lý tốt các phong thư này."

Anh tùy tay cầm một cái trong chồng thư, nó là của một đứa nhỏ viết rất thiệt tình và mong chờ được hồi âm.

Nhậm Ngạn Đông theo bản năng liền nhìn về phía người nằm trong lòng ngực anh. Anh cảm giác rõ ràng Thịnh Hạ đã nghe được nội dung trong di động. Cô nằm trong lòng ngực anh cử động nhẹ tuy cô đã giả vờ như không chú ý gì.

Anh nói vào di động: "chút nữa tôi gọi cho cậu." Anh cũng không chờ Thẩm Lăng đáp, tắt cuộc gọi, duỗi tay xoa đầu Thịnh Hạ: "Có chuyện muốn nói với em."

Thịnh Hạ: "Chuyện gì?" Giọng nói của cô khá bình thản, ngẩng đầu nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông đối diện cùng cô, mặc dù anh không muốn làm cô nhớ đến vết thương cũ, nhưng không nói không được.

"năm nay mấy đứa bé ở trong thôn lại viết thư cho anh, gửi đến chỗ Thẩm Lăng. Anh ta vẫn chưa mở xem."

Thịnh Hạ hỏi: "bây giờ à?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, nắm chặt tay cô: "Đừng nóng giận, được không?"

Bỗng nhiên, anh muốn giải thích: "Năm trước anh hồi âm cho bọn nhỏ là anh đã được điều lệnh đi công tác nước ngoài. Sau đó anh cũng sắp xếp một giáo viên tình nguyện khác để khi khai giảng thì bọn chúng sẽ có người dạy liền."

Thật ra trong đám nhỏ này có đứa lớn nhất mới mười mấy tuổi nên chúng không hiểu hết nội dung thư anh viết hoặc bọn chúng vẫn có hy vọng anh có thể nhận được những lá thư này.

Thịnh Hạ biết rõ chân tướng: "trên đường mình đi đến sân bay, thuận tiện sẽ ghé tập đoàn Thẩm thị lấy những bức thư ấy. Thời gian chúng ta ngồi lâu trên máy bay thì anh có thể tận dụng để đọc và viết hồi âm."

Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn Thịnh Hạ. Khi anh buông tay và chạm vào gương mặt của cô: "anh không phải nói về thư mà chủ yếu chính là muốn nói một tiếng cho em biết."

"Thư thì phải hồi âm, đừng bỏ qua lòng chân thành và sự chờ đợi của bọn nhỏ." Thịnh Hạ dời tầm mắt sang ngọn đèn bên dưới sàn, hướng ánh mắt ngắm nhìn khá mông lung.

Cô nói: "Tam ca, anh hiểu lầm em rồi. Em để ý không phải chuyện anh viết thư cho tụi nhỏ, lòng em không đến mức

hẹp hòi như vậy."

Thời gian cô lưu trú ở thôn nhỏ tuy có tâm trạng không vui nhưng cô vẫn nhiệt tình giúp đỡ đại bá vì những đứa bé dễ thương. Có những buổi một mình cô ngồi ở sân thể dục trong trường học, vừa phơi nắng vừa ngắm tụi nhỏ chơi trò chơi.

Cô phát hiện có những trò chơi, nhảy da gân, nhảy ô mà cô cũng không bao giờ biết đến. Mấy đứa bé đã lôi kéo cô cùng chơi chung, còn cho cô ăn kẹo đường thôn quê.

"Em chỉ là hâm mộ tụi nhỏ có thể nhận được vài trang giấy thư tay từ anh. Từ trước đến nay tam ca cũng chưa một lần nói chuyện nhiều với em như anh viết cho trong thư."

Nói xong, Thịnh Hạ xoay thân người, kéo chăn trùm qua đỉnh đầu: "em ngủ tiếp một lát."

Nhậm Ngạn Đông trố mắt thất thần trong một lúc sau mới cảm giác trống trơn từ trong lòng ngực. Anh đem chăn kéo xuống, ôm cô gắt gao vào trong ngực: "Thật xin lỗi."

Lúc sau, anh lại bắt đầu nằm đè trên người cô. Lúc đầu anh hôn môi, từ từ nhẹ nhàng thành lấy lòng dỗ dành. Mãi đến khi Thịnh Hạ từ bình tĩnh chuyển sang mệt rã rời thì Nhậm Ngạn Đông mới đắp chăn đàng hoàng cho cô. Thịnh Hạ ngủ một giấc đến 10 giờ hơn.

Nhậm Ngạn Đông vẫn chưa rời khỏi phòng ngủ, sang ngồi ở sô pha. Anh cứ thỉnh thoảng thì xem di động, chút nhìn xem người trên giường thẳng đến khi Thịnh Hạ tỉnh lại.

Anh đem y phục cho cô thay: "Nếu em vẫn buồn ngủ thì lên xe ngủ tiếp."

Thịnh Hạ: "Ngủ đủ rồi."

Sau khi vệ sinh xong, cô xuống lầu và phân phó Nhậm Ngạn Đông đem hoa hồng khô ở trong tủ lạnh phòng tắm gói vào hành lý. Anh đương nhiên thực hiện nhiệm vụ như sứ mệnh lớn lao, chu đáo lấy mọi thứ cô cần dưỡng dã trong tủ lạnh.

Thịnh Hạ cầm di động xuống lầu, đi sang quầy bar ở phòng bếp để lấy cái ly cà phê đã bị nứt. Cô chụp mấy tấm hình rồi lại cất vào kệ.

Trên đường đến sân bay, Thịnh Hạ dặn dò tài xế nhớ ghé vào tòa nhà tập đoàn Thẩm thị trước.

Trước khi đến, cô đã nhắn Thẩm Lăng đem những phong thư đó để sẵn tại quầy tiếp tân để cô thuận đường lấy nhanh.

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "Thịnh Hạ, em đừng cam chịu uất ứt một mình. Anh không có thẹn với tụi nhỏ đâu." Năm đó, anh đặc biệt đã ở thôn nhỏ để từ biệt.

Thời điểm năm trước anh cũng đã hồi âm cho bọn họ và nhắn vợ chồng đại bá tiếp tục trợ giúp bọn chúng đến việc học hoàn tất.

Thịnh Hạ dựa người nghiêng trên cửa xe, gác hai chân trên đầu gối của anh: "Không có mà, em sẽ không so đo gì với mấy đứa nhỏ đâu."

Khóe miệng cô cười nhạt, vô tư: "Khi trở về em sẽ đem anh hành hạ và anh phải tiếp tục dỗ dành. Cả hai điều này phải không được quên đó."

Khi ô tô ngừng trước cửa Thẩm thị, Nhậm Ngạn Đông chưa kịp xuống xe thì một người bảo vệ đang xách một cái túi xách đi đến vì Thẩm Lăng đã sớm lệnh chờ sẵn.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đến những phong thư dày cộm mà tự hỏi bọn nhỏ càng ngày càng nhiều vấn đề để viết cho anh.

Thịnh Hạ tùy tay cầm một cái đưa cho Nhậm Ngạn Đông: "nè, anh mở ra xem đi." Cô tò mò dùng tay cầm lên một chồng để nhìn sơ lược.

Nhậm Ngạn Đông mở thư nhìn vào không chỉ có giấy viết thư còn có thành tích học tập được viết tay. Phía sau tờ thành tích được vẽ các bức họa trẻ con. Nội dung hình ảnh chính là khu dạy học và sân thể dục của trường học.

Nhậm Ngạn Đông bắt đầu đọc thư, mở đầu xưng hô không hề là Thẩm lão sư, mà là Thẩm thúc thúc.

Anh hơi nhíu mày, càng xem càng thấy không đúng.

Thịnh Hạ: "Làm sao vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đem thư đưa cho cô xem: "Cái này không phải thư của anh, chính là viết cho Thẩm Lăng."

Thịnh Hạ tò mò nhìn đến một đoạn viết ngắn:

'Thẩm thúc thúc, chúng con muốn hỏi thăm Nhậm lão sư có khỏe không?

Nếu chú có gặp được Nhậm lão sư, nói cho chú ấy rằng tụi con đều rất nhớ và muốn chú ấy yên tâm. Tụi con đều đặc biệt rất nghe lời dặn dò của chú ấy. Chúc chú Nhậm ở nước ngoài công tác thuận lợi.'

Nhậm Ngạn Đông mở tiếp hai bức thư, kết quả đều là viết cho Thẩm Lăng.

Thịnh Hạ: "Có thể một vài thư là viết cho Thẩm Lăng, còn nhiều cái khác viết cho anh ?"

Nhậm Ngạn Đông chưa xác định nhưng cũng không mở thư nữa. Anh trực tiếp gọi điện thoại chú thư ký ở thôn. Lần này anh thay đổi cách xưng hô: "Đại bá, chú khỏe không?."

Hạ đại bá cười ha hả: "Cùng Hạ Hạ thế nào rồi?"

Nhậm Ngạn Đông: "Khá tốt."

Hạ đại bá lúc này mới nhớ tới hỏi Nhậm Ngạn Đông gọi điện thoại vì chuyện gì.

Nhậm Ngạn Đông: "vì mấy lá thư của tụi nhỏ...." Anh vừa nói một nửa câu đã bị đại bá cắt ngang tiếp lời: "cậu xem trí nhớ tôi lúc này tệ quá. Trước hai ngày tôi tính gọi điện thoại cho cậu mà quên mất. Những thư đó đều gửi cho giám đốc Thẩm."

Thịnh Hạ đã hiểu bà cô nhỏ về nhà đã kể lại cho mọi người biết Nhậm Ngạn Đông chính là ' Thẩm lão sư ' dùng

tên bạn đại diện thay.

Mà dì nhỏ trong nhà lại là cô giáo dạy ở trường học nên kể cho bọn nhỏ chuyện Nhậm Ngạn Đông lấy tên Thẩm thúc thúc để giúp đỡ thôn.

Cho nên lần này bọn nhỏ cố ý viết thư gửi Thẩm Lăng để báo báo kết quả học tập trong hai năm và còn vẽ khung cảnh sân trường và phòng học mới cho Thẩm Lăng biết thêm.

Nhậm Ngạn Đông dặn dò tài xế sau khi từ sân bay trở về thì trả lại chồng thư này cho Thẩm Lăng. Anh cũng nhắn tin kể sơ lược trước cho anh ta biết.

Thẩm Lăng khá kích động và cảm thấy thụ sủng nhược kinh: □ vậy phải làm sao bây giờ, chữ của tôi không đẹp. Chắc là tôi phải luyện suốt ngày đêm ngay cả trên máy bay đến khi chữ kha khá thì hồi âm.□

Nhậm Ngạn Đông: □ cậu có luyện đến già cũng thế thôi. □

Thẩm Lăng trong nháy mắt không nghĩ đến lại bị cà khia vì tin nhắn sau của Ngạn Đông.

Khi hai người ngồi trên máy bay, nhân dịp tâm tình Thịnh Hạ khá vui vẻ nân Nhậm Ngạn Đông cùng cô nói về các bức thư mà anh đã viết lúc trước.

"Bọn nhỏ từng viết thư hỏi anh rất nhiều mà anh thì cũng biết gì nói đó. Bản thân anh cũng phải tra cứu vài tư liệu văn học để lấy kiến thức trả lời, còn thêm vài câu cổ vũ chứ cũng không phải nói chuyện phiếm gì đâu."

Anh nói ví dụ: "Khi em thi thạc sĩ, một tháng trước đó anh cũng cùng em ôn luyện, tổng kết các kiến thức viết thành mấy chục trang giấy đó."

Anh vừa nói xong, cảm giác không ổn lắm lại vội giải thích: "Anh nói cái này không phải vì anh biện giải gì mà là muốn nói cho em biết không cần hâm mộ tụi nhỏ đến vậy."

Thịnh Hạ không thừa nhận, nghiêng sang anh liếc mắt một cái: "Ai hâm mộ chứ? Đừng nói oan cho em." Cô đẩy mặt anh sang một bên: "em đang đọc báo, đừng phiền em."

Nhậm Ngạn Đông nhìn bộ dáng cô tỏ ra xấu hổ như trẻ con mà không khỏi bật cười.

Thịnh Hạ đọc cuốn tạp chí kỳ phát hành tháng này có không có quần áo và túi mà cô thích. Thế nên cô gác tạp chí sang một bên, dựa vào tay vịn, nhìn Nhậm Ngạn Đông ra vẻ lười biếng.

Nhậm Ngạn Đông cất di động: "Làm sao vậy?" Thịnh Hạ lắc đầu, biểu hiện nhàm chán.

Nhậm Ngạn Đông lấy tai nghe cắm ở trên di động, đưa sang một cái tai nghe cho cô, anh đeo một cái, click mở một bản nhạc dương cầm anh đàn: "Nghe xong cho anh biết cảm nghĩ."

Đoạn nhạc vừa đến đoạn hai thì Thịnh Hạ nói: "có nhiều chỗ sai."

chờ chút, khoan nói." Nhậm Ngạn Đông mở di động ghi chú: "em giúp anh ghi chú vào. Lần sau anh có thể luyện tập

mà tránh bị lập lại lỗi sai."

Thịnh Hạ nghiêm túc ghi chú giúp anh, bỗng nhiên nghiêng sang hỏi: "sao bây giờ anh chăm chỉ luyện đàn vậy?"

Nhậm Ngạn Đông trầm mặc vài giây mới nói: "Anh không muốn đến lúc có con thì lại học chung với con." Nhạc lão sư từng nói cho anh biết tình hình học hiện tại của anh khi hoàn thành khóa học cũng mất ít nhất đến mười năm...... Thịnh Hạ không nhịn được mà cười vui sướng.

Thời gian bay mất hai mươi tiếng đồng hồ, cả hai người đến nơi là chiều ngày hôm sau.

Biệt thự ở đây vẫn luôn có người hầu chăm sóc. Khi được báo hai người đến hôm nay, quản gia đã sớm chuẩn bị đầy đủ dụng cụ cho bọn họ ăn tiệc nướng BBQ. Ngoài ra, nguyên liệu nấu ăn cũng được bày xong.

Trong sân biệt thự được trang trí rất đẹp tựa như không khí tất niên, hoa viên còn có đặt thêm dương cầm.

Đây là biệt thự của Nhậm Ngạn Đông mà lần trước cách đây một năm cô từng đi ngang nhưng vẫn chưa ghé vào nơi này. Hoa viên hoàn toàn thay đổi hình dạng, hoa cỏ đều cao lớn hơn trước.

Thịnh Hạ thấy người hầu còn đang chuẩn bị thức ăn cho tiệc BBQ, nhìn tiếp sang khu vực bể bơi có một dãy bàn ghế dài. Cô hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Còn muốn mời hàng xóm nữa à?"

Nhậm Ngạn Đông: "uhm, tối nay có khá nhiều bạn đến."

Thịnh Hạ vừa nghe nói nhiều người muốn đến đây mà trên người cô quần áo từ lúc ngồi trên máy bay đã bị nhăn dúm: "Bọn họ đến đây mấy giờ?"

Nhậm Ngạn Đông: "8 giờ."

Thịnh Hạ mắt nhìn đồng hồ, hiện tại mới 5 giờ. Thời gian đủ cho cô vào nhà tắm rửa và thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng.

Nhậm Ngạn Đông kéo ghế dựa ngồi xuống, nhắn tin vào nhóm chat:□ các người hiện tại đang ở đâu? □

Có người chụp một đoạn video ngắn nhắn vào nhóm. Nhậm Ngạn Đông click mở thấy hình ảnh trong đó là khu vực bán đảo có đến mấy chục người đang uống rượu vang đỏ, thưởng thức gió biển thổi.

Bọn con nít nhỏ đang truy đuổi chơi đùa trên bờ cát, còn có mấy người khác chơi bóng chuyền.

Trong video, Mẫn Du cùng cô chị họ thảnh thơi nằm nằm trên ghế nói chuyện phiếm, trên bàn bên cạnh có tất cả mỹ thực cùng rượu vang đỏ.

Nhậm Ngạn Đông rời khỏi khung chat, trực tiếp gọi điện thoại Mẫn Du.

Mẫn Du ngữ khí lười biếng: "mọi chuyện sao rồi?"

Nhậm Ngạn Đông: "Thật đúng là không xem tiền là của tôi, các ngươi uống hết bao nhiêu đó rượu vang đỏ đấy à?"

Mẫn Du cười: "Thật vất vả mới có một cơ hội hưởng lợi từ cậu, tôi phải biết quý chứ. À đúng rồi, rượu vang đỏ cũng là loại quý nhất, đừng nói nha.... vị thật đúng là không tồi."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Trước đó vài ngày, anh gọi điện thoại cho từng người bạn thân để nói với bọn họ đi cùng hai người vài ngày vì anh muốn cầu hôn Thịnh Hạ.

Kết quả một đám sư tử có công phu ngoạm, bọn họ cần ăn, chơi đều phải được bao mới bằng lòng tới.

Bọn họ sợ anh cuối cùng lại trở mặt lật kèo, không ra tiền nên cho Mẫn Du đại diện lấy thẻ từ anh trước.

Nhậm Ngạn Đông dặn dò Mẫn Du: "Các người trước 8 giờ phải có mặt đó!"

Chương 61

Thịnh Hạ chọn một chiếc túi màu da, cùng áo dầm dạ hội hợp với dáng người cao quý phái, xử lý tóc xong thì trong khoảng nữa tiếng. Gần 7 giờ, cô trang điểm nhanh chóng.

Khi cô đang lỡ tay thì Mẫn Du gọi điện thoại.

"hello, sao rồi?"

Thịnh Hạ mở loa ngoài của điện thoại : "đang trang điểm."

"Bắc Kinh đang lạnh vậy mà buổi tối em còn muốn đi đâu thế?" Mẫn Du cũng chưa có cơ hội nói chuyện riêng với Thịnh Hạ nên cô ấy giả vờ như chưa biết gì.

"Em dứt khoát đến đây đi, có ánh mặt trời, bờ cát, soái ca, rượu ngon."

"Tụi chị bên này rất náo nhiệt, có chị của chị cũng ở đây. Chị ấy nói mấy áo sơmi đã thiết kế xong, loại vải dệt cũng đã chọn và giao sang cho phân xưởng bên kia rồi."

"Muốn đến hay không?"

"đến thì nói ngay cho chị. Chị cho đặt vé máy bay liền, tới bên này được bao ăn, bao ở, bao chơi."

"Em cứ ở nhà cả ngày đối mặt với cái người Nhậm Ngạn Đông kia, không khó chịu sao?"

Lúc Mẫn Du dong dài nói hết lời này lời khác, Thịnh Hạ đã trang điểm xong.

Cô lúc này mới rảnh hỏi Mẫn Du, các cô ấy đang nghỉ phép ở đâu.

Mẫn Du lười biếng nói: "chỗ có cây xanh, thời tiết lạnh nhưng thoải mái."

Thịnh Hạ kinh ngạc: "chị đi đến đó lúc nào, sao em không biết vậy?"

Mẫn Du giả ngu: "chị không nói với em sao?"

Cô vỗ vỗ đầu: "em xem trí nhớ của chị, còn tưởng đã nói rồi."

Kế tiếp, cô giải thích cho Thịnh Hạ:

Mấy ngày hôm trước cô đã tới trước để tham gia một party cầu hôn. Tối hôm qua party mãi cho đến rạng sáng 5 giờ mới tan. Bọn họ cũng không về vội, đến bờ biển tiếp tục tiêu khiển một ngày.

Cô cùng chị họ, Thẩm Lăng và Tưởng Bách Xuyên cũng đến.

Thịnh Hạ hoảng hốt một chút, Thẩm Lăng cũng đã sớm đến sao? Buổi sáng cô mới gọi điện thoại Thẩm Lăng để lấy thư, còn tưởng rằng anh ấy đang ở Bắc Kinh.

Nếu là party cầu hôn của bạn bọn họ, mọi người đều đến đông đủ, theo lý thuyết, Nhậm Ngạn Đông cũng nên biết nhỉ.

"Ai cầu hôn?" Cô hỏi.

Mẫn Du hiện tại đang trên đường trở về thành phố. Nếu bọn họ không trở về kịp thì Nhậm Ngạn Đông trực tiếp báo mất thẻ và khóa ngay.

Cô tựa lưng vào ghế ngồi, bắt đầu diễn theo kịch bản: "Bọn chị là phía nhà gái, bên đàn trai chị không biết rõ nhưng anh ta cầu hôn và muốn tạo niềm vui bất ngờ nên mời bọn chị đến chơi."

Cô tiếp tục theo kịch bản tự biên:

Người nam định cư tại đây, trước kia chỉ gặp qua hai lần, tính tình cũng không tệ lắm.

Lần này cầu hôn muốn mời bọn cô lại đây chơi tuy là bọn họ cũng ngượng ngùng cự tuyệt thế nhưng vừa lúc cuối năm không bận gì lại được đại gia bao ăn chơi, thuận tiện thư giãn chút.

Thịnh Hạ bị thuyết phục theo lời Mẫn Du là đến cỗ vụ cho người nữ được cầu hôn.

Cô thuận miệng hỏi câu: "em có quen người này sao?"

Mẫn Du khóe miệng cười: "chắc là có quen, so với em thì hơn mấy tuổi, em còn nhỏ từng gặp qua rồi." Cô tùy ý biên một cái tên nói cho Thịnh Hạ nghe.

Thịnh Hạ suy nghĩ nửa ngày, trong đầu một chút ấn tượng đều không có.

Cô nói: "Tam ca cũng không nói cho em biết sớm để cùng đi chung, vừa lúc náo nhiệt vui hơn." Thuận tiện cô muốn cho Nhậm Ngạn Đông nhìn xem, cái gì là lãng mạn, nhìn xem bạn trai nhà người ta có bao nhiêu tâm tư.

Mẫn Du: "Không có mời Nhậm Ngạn Đông nên bọn chị cũng không nói cho cậu ta biết."

Thịnh Hạ gật đầu, thì ra là thế, cô tiếp tục son môi, và tán gẫu: "tam ca không thân với người bạn nữa này sao?"

"Cũng không phải, vì người bạn trai khẳng định sẽ không mời cậu ta nha."

Trong điện thoại an tĩnh vài giây, Mẫn Du làm bộ nói sai lời gì đó, vội vàng chuyển đề tài: "Đúng rồi, em rốt cuộc muốn tới chơi không? Tam ca em cuối năm khá bận, chắc cũng không rảnh bồi em. Chị chuẩn bị cùng chị họ chị ở đây đến mấy ngày, không có việc gì thì em đến đây, chúng ta đi dạo tuần lễ thời trang."

Phụ nữ rất nhạy cảm, Thịnh Hạ từ một câu của Mẫn Du đã biết một ít tin tức. Nếu người ta không mời Nhậm Ngạn Đông thì chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó.

Cô duy nhất có thể nghĩ đến chính là: "Cái người nữ này chính là bạn gái cũ của tam ca sao?"

Bằng không sao họ mời tất cả mọi người chỉ trừ Nhậm Ngạn Đông.

di động Mẫn Du đang mở loa ngoài nên người chị họ cũng đang nghe chung. Cô ấy chỉ chỉ di động, dựng ngón tay cái với ý nghĩa là giác quan thứ sáu của Thịnh Hạ thật nhạy bén.

Mẫn Du hướng sang chị họ gật đầu, hai người dùng khẩu hình miệng giao tiếp với nhau nhất thời đã quên Thịnh Hạ còn đang chờ điện thoại.

Thịnh Hạ không nghe được đáp án nên tự xác minh suy đoán của mình.

"Chuyện gạo xưa thóc cũ, đối với em không ảnh hưởng." Cô trấn an ngược lại với Mẫn Du.

Mẫn Du nén cười, âm thanh giảm nhỏ nhất: "đúng là bạn gái cũ của Nhậm Ngạn Đông một thời gian." Cô lại bổ sung nói: "Chỉ có mấy tháng."

Thịnh Hạ cũng không để trong lòng nhưng cũng không muốn nói tiếp về tiệc cầu hôn này.

Cô nhìn mình trong gương, ngắm từng chi tiết đều chỉnh chu.

"hiện tại em cũng đã đến Newyork, vừa đến lúc chiều thôi."

Mẫn Du ra vẻ giật mình: "thế sao, sao em không nói sớm! mau ra bờ biển tìm tụi chị đi!"

"em không đi được." Thịnh Hạ cất đồ trang điểm: "Tam ca có tiệc ở bên này mời cả hàng xóm và bạn bè đến chơi, tụi

chị cùng đến đây đi."

Mẫn Du ngữ khí nghiêm trang: "Có phải mời bạn làm ăn hay khôbg? Nếu là liên quan đến xã giao thì tụi chị không đi, ngày mai sẽ đến nhà tìm em sau."

Thịnh Hạ: "Không phải, chỉ là tiệc bạn bè nhỏ thôi, lại đây đi, nhiều người thêm náo nhiệt." Cô dụ hoặc Mẫn Du: "Có BBQ, có rượu vang ngon."

Cô đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn xuống thấy đã có không ít người lại đây.

"Còn có soái ca."

Mẫn Du: "Chờ tụi chị." Điện thoại liền cúp.

Thịnh Hạ: "......"

Giây tiếp theo, Mẫn Du lại gọi: "nhắn địa chỉ nhà em cho chị đi, lâu quà chị quên mất tiêu."

Thịnh Hạ nhắn cho Mẫn Du địa chỉ cụ thể sau đó cô nhìn thấy Nhậm Ngạn Đông đẩy cửa bước vào nên nói cho anh biết cô đã mời Mẫn Du cùng vài người lại đây chơi, còn có Thẩm Lăng và Tưởng Bách Xuyên.

Nhậm Ngạn Đông chỉ có thể phối hợp biểu diễn, trong ánh mắt mang theo chút hỗn loạn kinh ngạc, nhưng ngữ khí bình đạm: "Bọn họ sao trùng hợp lại đến chung hết vậy?"

Thịnh Hạ không dấu diếm: "Tham gia tiệc cầu hôn của bạn gái cũ của anh đó."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thịnh Hạ từ trong gương nhìn thật thú vị trước vẻ mặt cạn lời của anh , xem ra anh đã biết người bạn gái cũ nào rồi.

Nhậm Ngạn Đông đi tới ôm phía sau lưng cô, sau đó đem cô xoay người ôm vào trong ngực.

Hiện tại chi tiết 'bạn gái cũ' này là điểm mấu chốt, không thể phủ định.

Anh nói: "anh chỉ yêu em."

khóe miệng Thịnh Hạ cong cong: "nói lời ngọt dụ dỗ em à."

Nhậm Ngạn Đông: "Không phải lời ngon ngọt, cũng không phải lừa em."

Anh nhìn đồng hồ: "Xuống lầu đi, bọn họ đều đến đủ rồi." Anh cùng nắm Thịnh Hạ mười ngón tay nắm chặt.

"Có quen với em luôn sao?"

"Có, vài người đã từng cùng chúng ta tham dự tiệc BBQ trước đây."

Trước kia Thịnh Hạ lưu diễn ở Newyork, Nhậm Ngạn Đông cũng sẽ đến xem cô diễn và mời thêm mấy người bạn bên này tụ họp ăn uống. Thời điểm đó cũng là tiệc nướng BBQ vào mùa hè.

Trong sân bắt đầu náo nhiệt, có mấy đứa nhỏ chơi đùa bên bể bơi, còn có mấy đứa khác chơi đá bóng.

Trước lò nướng BBQ, vài người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp đang đứng nướng thịt.

Thịnh Hạ nhận ra các cô ấy đã từng đến tiệc liên hoan trước đó. Họ cũng nướng thịt rất ngon và mời đến nỗi cô nhịn không được mà ăn khá nhiều.

Nhậm Ngạn Đông nắm chặt tay Thịnh Hạ giới thiệu cho cô vài người bạn mới.

Thịnh Hạ không biết vài người mà được giới thiệu đã từng biết cô khi còn nhỏ. Bọn họ cũng không phải ở định cư tại đây. Họ từ địa phương khác đến, có vài người là từ Bắc Kinh đến.

Khi chào hỏi xong, Thịnh Hạ đi giúp đỡ những người mẹ trẻ khác cùng nhau nướng BBQ.

Thịnh Hạ cùng các cô ấy đang trò chuyện thì có đứa bé gái nhỏ chạy đến. Đứa bé mặc áo tắm, trên đầu mang vòng hoa, trong tay còn cầm một cái vòng hoa thật xinh đẹp.

Đứa bé gái này rất dễ thương, có nét tinh xảo mỹ lệ, cô ngắm nhìn mãi sau nhịn không được thật muốn béo khuôn mặt nhỏ này. Nó dùng tiếng anh nói Thịnh Hạ ngồi xổm xuống.

Thịnh Hạ nhìn vòng hoa trong tay cô bé liền ngay sau đó hiểu cô bé muốn làm gì.

Cô bé nửa ngồi xổm, đem vòng hoa cài lên cho cô: "Cảm ơn cô thiên thần đã mời tụi con làm khách, đây là vòng hoa

con và mẹ cùng nhau làm. Nó là cùng loại hoa với cái con đang cài."

Thịnh Hạ cúi sát cô bé: "Cảm ơn bảo bối."

Cô bé còn đặc biệt dặn dò, phải luôn cài vòng hoa này. Cô bé chỉ vào vòng hoa của mình: "con cũng vậy."

Đứa bé vừa hoàn thành nhiệm vụ, sung sướng chạy đi tìm các bạn mình chơi tiếp.

Thịnh Hạ vẫn chưa nghi ngờ gì, vẫn cài vòng hoa, tiếp tục nướng thịt. Cô lại cầm một vài con mực đặt vào vĩ nướng.

Gần đến 8 giờ, Mẫn Du cùng bọn họ khoan thai đến muộn.

Biểu diễn thì phải làm cho đầy đủ kịch bản, bọn họ rõ ràng đều quen biết hết thế nhưng làm bộ như lần đầu tiên gặp mặt, giả vờ bắt tay hàn huyên.

Mẫn Du ý bảo Thịnh Hạ: "Nướng mấy xâu mực cho chị nhe!"

Thịnh Hạ: "Nướng rồi."

Nhậm Ngạn Đông kéo ghế dựa ngồi xuống ở bên cạnh Mẫn Du, ánh mắt lãnh đạm.

Mẫn Du hoàn toàn xem anh là không khí, tự mình rót ly bia, cùng những người khác trò chuyện. Cô cùng Tưởng Bách Xuyên chạm cốc: "Các người đều có thể đóng cửa

không tiếp tục kinh doanh, mấy Đại lão bản đều bỏ bê công việc."

Đêm nay không những có Tưởng Bách Xuyên trình diện, còn có vài người là cổ đông của tập đoàn đều đến đông đủ.

Thẩm Lăng chen vào nói: "Bao ăn, bao ở, thuê cả máy bay đến chôi thì có ai khờ lại không tới?" Anh ta dừng lại mới nhớ thêm: "Mua sắm thì có được bao không?"

Mẫn Du vỗ vỗ ba lô của mình: "Có thẻ đây, cậu cứ mua."

Mấy người bọn họ nhiệt tình đùa giỡn nói chuyện, đã sớm quên Nhậm Ngạn Đông đến chín tầng mây.

Nhậm Ngạn Đông đem ly rượu trong tay Mẫn Du đoạt lấy, Mẫn Du không kiên nhẫn: "cậu làm gì vậy."

"cô đã nói gì với Thịnh Hạ vậy?"

"Cái gì?"

"Bạn gái cũ." Nhậm Ngạn Đông nhấm mạnh thêm mấy chữ này.

Mẫn Du cười: "Tôi nói cái này không phải ai đó có tật giật mình, sợ Thịnh Hạ hoài nghi gì sao, tôi chỉ nói với nó là bọn tôi tới tham gia party cầu hôn của bạn gái cũ của cậu. Tôi nói cậu, Thịnh Hạ xác thật đã từng là bạn gái cũ trong mấy tháng mà."

Nhậm Ngạn Đông đem ly rượu còn lại trả cho cô: "đúng là không nên cho các người tới đây."

Mẫn Du nhếch cằm: "cậu không có cách nào khác đâu, ai biểu Thịnh Hạ quan tâm nhất chính là bạn bè như bọn tôi. Chúng tôi không đến làm chứng thì tiệc cầu hôn của cậu bị mất đi rất nhiều hương vị."

Cô bình phẩm rượu, đi khắp nơi ngắm nhìn cảnh sắc trong sân.

Nơi này đã được bố trí thật sự đơn giản, lại là phong cách party Thịnh Hạ thích nhất. Bọn con ít nhỏ đang chơi thật vui bên bãi cỏ xanh kia. Trước lò nướng BBQ có mấy người phu nhân đang nói nói cười cười.

Nào là Bia, nướng BBQ, hoàn tráng nhất là pháo hoa thật sự nhìn vào cũng chưa thấy có liên quan gì đến mục đích cầu hôn.

Mẫn Du chỉ vào đàn dương cầm: "Chút nữa cậu muốn đàn sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Trình độ không đủ."

Mẫn Du: "Khó thấy cậu tự biết khiêm tốn vậy."

Nhậm Ngạn Đông nhìn thời gian, lấy di động ra nhắn một tin cho bên hỗ trợ phía ngoài.

Một lát sau có tiếng dương cầm truyền đến với thanh âm thật êm diệu bắt đầu tạo lực hấp dẫn chú ý cho mọi người trong viện cùng đi sang. Lúc này Mẫn Du cũng nhìn hướng sang phía đó.

Ngồi trước dương cầm là một đứa bé nhỏ đội vòng hoa trên đầu cũng là đứa bé đã cho Thịnh Hạ vòng hoa lúc nãy, cô cũng đang đứng bên cạnh dương cầm.

Vài phút trước, bé gái đã mời Thịnh Hạ cùng hợp tấu một khúc nhạc mà trước đó Thịnh Hạ cùng Allen từng cùng diễn, Thịnh Hạ không ngừng ngại liền đồng ý.

Mẫn Du hỏi Nhậm Ngạn Đông: "cùng hợp tấu sao?"

Nhậm Ngạn Đông mở video trên di động: "uhm."

Mẫn Du: "đứa bé này mới sáu bảy tuổi à?" Cô nhấp ngụm rượu, chế nhạo nói: "Có phải giờ phút này cậu đặc biệt hâm mộ ghen tị với đứa nhỏ đó có thể cùng Thịnh Hạ hợp tấu?"

Cô chạm ly rượu vào ly nước của Nhậm Ngạn Đông: "Cố lên, tranh thủ đến khi con của cậu học xong khóa cấp mười thì cậu thi dương cầm cấp bốn cũng được."

Nhậm Ngạn Đông liếc xéo cô: "cô bớt tranh cãi không được a!"

Mẫn Du cười với ý tứ 'không được'.

Khúc nhạc tấu khá tươi vui vang khắp trong sân, bọn trẻ con thì vây quanh gần đó, tay cầm tay theo làn điệu nhạc bắt đầu khiêu vũ.

Tiếng vỗ tay vang lên khi vừa kết thúc khúc nhạc. Có một đứa bé lôi kéo Thịnh Hạ cùng nhau nhảy.

Đứa bé gái kia từ trên ghế đàn cũng bước xuống, nắm tay Thịnh Hạ, mẹ nó và các bạn mình.

Tiếp tục chương trình, có một đứa nhỏ khác tầm mười mấy tuổi bước đến ngồi trước đàn, là một vị thiên tài dương cầm. Tiếng đàn du dương làm cho Thịnh Hạ say mê đắm chìm theo.

Khi cô đang nhảy ở vị trí trung tâm, Nhậm Ngạn Đông hướng về phía cô đi tới. Lúc này, tất cả các đứa bé đều tản ra bên ngoài. Cô ngẩn ngơ ngạc nhiên vài giấy vì anh cũng không khiêu vũ.

Không khí trong sân lúc này chợt nháy mắt yên tĩnh dị thường, chỉ còn tiếng dương cầm như âm thanh nước chảy xuôi.

Nhậm Ngạn Đông đi đến cách cô chỉ có một bước, hạ đầu gối quỳ xuống. Thịnh Hạ trố mắt ngạc nhiên đến há hốc mồm, chờ Nhậm Ngạn Đông lấy nhẫn ra thì cô mới lấy lại phản ứng.

Mẫn Du cùng Thẩm Lăng, Tưởng Bách Xuyên, nói cái gì tiệc cầu hôn bạn gái cũ, người bạn gái cũ chỉ trong mấy tháng, chẳng phải là nói cô sao.

Vòng hoa, dương cầm cùng đàn violon hợp tấu.

Tất cả chi tiết này đều được anh sắp xếp trước vậy mà cô cũng chưa hề phát hiện một chút lạ nào.

Cô vẫn luôn cho rằng anh sẽ chọn ngày Lễ Tình Nhân để cầu hôn mình.

Lúc này trong sân có ánh sáng đèn led đột nhiên tỏa ra, Nhậm Ngạn Đông hướng cằm ý bảo cô xem màn hình. Sườn mặt của Thịnh Hạ nghiêng theo cùng với biểu cảm kinh ngạc không nhẹ.

Màn hình lớn phát đoạn video là lúc cô đang diễn tấu đàn violon ở trên sân khấu. Vài giây sau, video tiếp đoạn diễn tấu khác với trang phục cô mặc cũng khác theo.

Hình ảnh phát đến đoạn thứ ba thì Thịnh Hạ mới nhận ra mỗi một buổi biểu diễn tấu ở mỗi nơi khác nhau đều được thu hết vào đây. Tổng cộng đủ 30 buổi diễn tấu là 30 đoạn nhỏ video được nối tiếp.

Nhậm Ngạn Đông: "Đây là quà cầu hôn anh dành cho em." Tầm mắt của anh hướng từ màn hình chiếu dừng ở trên người Thịnh Hạ.

"Lần đầu tiên em lưu diễn, anh chỉ đi xem có ba lần. Trước đó anh còn cảm thấy các buổi diễn này anh có đi hay không cũng không quan trọng. Bây giờ dù anh muốn đền bù cho em thế nào cũng không thể quay trở lại thời điểm đó. Đây là lần duy nhất anh không dám cầu xin em tha thứ nhưng tương lai anh hứa mỗi một lần em diễn ở đâu, anh sẽ đều có mặt."

Anh khẩn trương đến cả hít thở không đều: "Về sau mỗi ngày, anh sẽ làm em cảm thấy giống như hôm nay; thật vui vẻ vô tư, sẽ nói nhiều hơn với em. Bảo bảo, gả cho anh đi. Anh yêu em, chỉ có mình em."

(aaaaaaaaaaaa ....mình edit thôi mà muốn ..chìm vào bể ngọt của tam ca ....không dậy nỗi.....)

Thịnh Hạ bỗng nhiên quay mặt đi, đôi tay che đi gương mặt.

Hiện tại, không chỉ Thịnh Hạ, tất cả bạn bè, đều bị âm thanh tiếng gọi ' bảo bảo ' kia của Nhậm Ngạn Đông mà bị bạo kích đến trái tim, bọn họ đều đang hoài nghi bản thân có đang nghe lầm.

Lúc sau, tiếng vỗ tay ồn ào từ mọi người vang lên.

Bỗng nhiên, Thịnh Hạ cảm giác trên đầu đến cả cơ thể mình có cái gì rơi xuống, tay cô bắt lấy những cánh hoa được rãi từ bọn trẻ nhỏ đang ngồi ở đầu vai của ba chúng. Mỗi đứa cầm trong tay một lẵng hoa, hướng sang cô tiếp tục phát cánh hoa xuống.

Cảnh tượng lúc này như là một cơn mưa hoa hồng xung quanh người Thịnh Hạ. Nhậm Ngạn Đông vẫn luôn nhìn cô với tâm tình hồi hộp, nhịp tim đập như muốn thoát ra.

Thẩm Lăng tiếp câu: "Nhanh đáp ứng cậu ta đi để bọn tôi được ăn bữa tiêc nướng BBQ thật ngon. Mấy con mực nướng này mau nguội rồi thì không thể ăn đâu."

Thịnh Hạ nín khóc vì bật cười, duỗi tay cho Nhậm Ngạn Đông. Anh lập tức đeo nhẫn cho cô với đôi tay khẽ run. Khi anh đeo vào xong thì đứng dậy cho cô một cái ôm bế rất hoành tráng như nâng bảo vật, cúi đầu sát vào chuẩn bị hôn.

Mẫn Du bắt đầu tính giờ: "phải là hôn trong 520 giây, thiếu một giây đều không được!"

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 62

Thịnh Hạ không nghĩ Nhậm Ngạn Đông sẽ thật sự hôn cô trong 520 giây với tư thế này. Thế nên ngay khi cô vừa định nhúc nhích xuống thì anh lập tức cúi xuống thực hiện nụ hôn môi trong động tác bế công chúa. Chỉ trong nháy mắt mặt cô đỏ và tim đập nhanh vì một khắc trước cô đoán chắc anh sẽ từ chối.

Với người đàn ông như anh có tính cách nội liễm(*), lại còn đang ở trước mặt mọi người mà chấp nhận thể hiện thân mật, hơn nữa anh dùng toàn bộ sự ôn nhu để ôm và hôn môi cô thật sâu.

(*) kiểu tính cách người ít thể hiện thân mật, ít bộc lộ cảm xúc bên ngoài

Cô muốn hỏi giờ phút này còn nguyên nhân nào mà cô không thể tha thứ anh.

Dĩ nhiên là không.... Anh nguyện ý từ bỏ tính cách chuyên chế của mình trong ngày qua ngày, nghiêm túc sửa đổi. Thế là quá đủ với cô.

Bên kia khúc dương cầm vừa kết thúc, Thẩm Lăng cũng đi sang ngồi đàn một đoạn nhỏ. Sau đó là Mẫn Du cùng chị họ đàn và tiếp tục một đôi phu thê khác thay phiên.

Thời khắc hoàn thành hôn môi trong 520 giây, Nhậm Ngạn Đông buông Thịnh Hạ xuống và hạ một nụ hôn khác trên trán cô.

Thịnh Hạ xoa xoa cánh tay cho anh: "Có mệt hay không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Còn tốt, anh quen rồi."

Thời gian trước đó vì muốn Thịnh Hạ vui vẻ, mỗi ngày anh đều phải ôm Thịnh Hạ từ lầu một đến lầu ba. Mỗi đêm anh luyện tập đều đặn nên lực cánh tay không yếu chút nào.

Tuy nhiên, lần này là trong tư thế hai người đứng yên, đồng thời còn ôm bế sát nên so với trước đó mệt không ít.

Nhậm Ngạn Đông nhìn về phía đám người kia: "Ai cho mấy người đánh đàn? Khoe khoang cầm kỹ sao?"

Bọn họ cười 'ha ha', Thẩm Lăng giương cằm lên: "Bọn tôi còng không phải đang dùng chiêu 'thả con tép, bắt con tôm' vì muốn cho vị Nhạc lão sư đắc ý với đám học trò như bọn tôi để bộc lộ tài năng sao."

Anh ta biểu lộ vẻ mặt cười xấu xa: "Muốn thử một lần nữa không. Cậu thử làm cho tụi tôi kinh diễm một chút xem."

Thịnh Hạ ôm cổ Nhậm Ngạn Đông, nhìn anh trấn an: "Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta trở về luyện cầm thật tốt. Anh tranh thủ trong 5 năm có thể vượt được cấp bốn luôn."

Nhậm Ngạn Đông: "......" Cô đây vừa vung trọn tuyệt chiêu đao thần bổ. 5 năm, mới hoàn thành bốn khóa học.

Thịnh Hạ vừa nói xong, cũng tự bật cười.

Bên kia lò nướng BBQ, mấy người mẹ trẻ gọi Nhậm Ngạn Đông: "Nhiệm vụ của chúng tôi hoàn thành rồi, giao trả thẻ lại cho anh." Các cô ấy cởi tạp dề xuống, qua bên khác thưởng thức uống rượu, nói chuyện phiếm.

Nhậm Ngạn Đông nắm tay Thịnh Hạ đi qua cùng nướng đồ ăn cho nhau.

Chủ yếu là anh nướng, Thịnh Hạ làm trợ thủ, hai người hợp tác trong tâm trạng rất vui vẻ.

Tiệc kéo dài đến hơn mười một giờ mới kết thúc, bạn bè đã bắt đầu rời đi trả lại không gian yên tĩnh cho khu vực biệt viện.

Trên người Thịnh Hạ và Nhậm Ngạn Đông đều toàn mùi khói nướng nên họ lên lầu tắm rửa thay quần áo. Nhậm Ngạn Đông tắm rửa đơn giản, thay quần áo ở nhà. Anh đi xuống lầu, đến quầy rượu cầm theo một chai rượu vang đỏ cùng hai ly chân dài.

Thịnh Hạ ở bồn tắm kỳ cọ thật lâu, ngắm chiếc nhẫn đang yên vị trên ngón áp út. Bỗng nhiên cô nhớ ra một việc nên lật đât cầm di động chụp ảnh nhẫn gửi cho mẹ.

Hạ nữ sĩ liền gửi lại một đoạn video ngắn cho cô xem. Thịnh Hạ click mở ngay, đó chính là đoạn quay cầu hôn

□ mẹ, tam ca gửi cho mẹ sao? □

Hạ nữ sĩ: mẹ tự lưu lại, chúng ta ở nhà đã xem Ngạn Đông cầu hôn con qua phát sóng trực tiếp.

Thịnh Hạ: mẹ cùng ba đều thấy được?

Hạ nữ sĩ: uhm, ông bà nội, ông bà ngoại cũng thấy được.

Thịnh Hạ: ......520 giây hôn môi này chắc đã làm tim của các trưởng bối không khoẻ rồi.

Hạ nữ sĩ: nghỉ ngơi vui vẻ, trở về ăn cơm với ba mẹ sau.

Chợt có hai tiếng 'cộc cộc' là tiếng đập cửa phòng tắm vang lên.

"Thịnh Hạ?"

Thịnh Hạ: "xong ngay." Sau mười mấy phút, Thịnh Hạ từ phòng tắm bước ra.

Phòng ngủ lúc này đã tắt đèn, toàn bộ bức màn cửa đều được kéo sang một bên. Trên bàn trà sát cửa sổ, Nhậm Ngạn Đông đã chuẩn bị hai ly rượu vang đỏ.

Nhậm Ngạn Đông nghe tiếng cô nên quay đầu. Anh đúng lúc nhìn thấy Thịnh Hạ đi chân trần trên thảm, đang mặc áo sơmi màu trắng của anh.

Thịnh Hạ ngồi xuống sô pha đối diện anh: "Đây là?"

Nhậm Ngạn Đông đem ly rượu đưa cho cô: "Chúc mừng."

Cả đêm nay bọn họ chỉ lo chiêu đãi bạn, hai người cũng chưa thật sự trò chuyện.

Thịnh Hạ cùng anh chạm ly: "Cảm ơn anh."

Nhậm Ngạn Đông: "là anh nên làm." Anh nói: "Còn chưa đủ." Nhưng đây là tất cả hành động lãng mạn anh có thể nghĩ ra được.

"em còn chưa biết cảm ơn anh gì mà?"

"Cảm ơn vì cái gì?"

Thịnh Hạ nhấp một rượu vang đỏ bằng cái miệng nhỏ: "Ông bà nội, ông bà ngoại cũng thấy được cảnh cầu hôn lãng mạn này thì chắc hẳn là còn vui hơn em."

Cô buông ly rượu, đứng dậy sang ngồi trên đùi anh, cho anh một cái ôm.

Nhậm Ngạn Đông cũng ôm cô thật chặt ở trong ngực mình. Hai người không lên tiếng, chỉ an tĩnh hưởng thụ khoảng khắc tốt đẹp này trong một lúc.

"Hôm nay, em đặc biệt rất vui." Thịnh Hạ đánh vỡ trầm mặc, nói sát vào lỗ tai anh: "em thích nhất cách anh gọi lúc cầu hôn."

Cô ở trong lòng ngực anh làm nũng: "muốn nghe lần nữa."

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, quay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

Trong sân lúc này có lò nướng BBQ, bàn ghế, dương cầm, đều bị ánh trăng bao phủ.

Âm thanh tiếng anh gọi cô lúc nãy làm chính anh cũng tự cảm thấy nổi da gà. Anh cũng đã hơn ba mươi tuổi nhân sinh thế mà lần đầu tiên lại tự mình nói ra lời buồn nôn đến vậy

Thịnh Hạ chuyển gương mặt anh cùng cô đối diện: "Gọi một lần nữa đi, em muốn nghe."

Nhậm Ngạn Đông còn chưa kịp uống rượu vang, liền buông ly, thuận tay ấn nút bức màn đóng lại.

Trước khi bức màn khép, nương theo ánh đèn ngoài vườn, anh bế cô lên: "Thời gian không còn sớm, ngày mai còn dậy sớm, đi ngủ thôi."

Ngày mai nào có chuyện gì quan trọng, Thịnh Hạ vỗ vỗ gương mặt anh: "Đừng tìm lấy cớ lảng đi."

Nhậm Ngạn Đông: "Không."

"gọi thêm vài lần, thì anh sẽ thành thói quen." Thịnh Hạ lừa gạt anh.

Nhậm Ngạn Đông đem cô đặt trên giường, đắp chăn đàng hoàng cho cô: "xưng hô đặc biệt này không thể tùy hứng gọi được."

Thịnh Hạ: "Lý do cũng thật nhiều nhỉ."

Nói tới nói lui, cô lại lắc lắc cánh tay của cô, giơ lên: "Kêu một tiếng thôi."

Nhậm Ngạn Đông cúi đầu hôn cô, dập tắt lời cô định nói tiếp.

Hồi lâu lúc sau, tiếng gọi ' bảo bảo '.....' chồng ', thời gian hai người gọi lẫn nhau liên tiếp hòa vào tiếng thở rất đồng bộ. Thể xác và tinh thần đều rung động. Cả hai nhìn vào mắt của nhau đều chỉ có thể nhìn thấy hình bóng mình trong mắt và trong lòng đối phương. Hơi thở của cả hai không kịp bình phục, lại lần nữa ôm hôn.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Hạ đã bị Nhậm Ngạn Đông gọi dây. Cô mệt đến không mở ra được mắt.

"Mấy giờ rồi?"

"7 giờ."

Nhậm Ngạn Đông bế cô lên, đem váy mặc vào cho cô.

Thịnh Hạ tỉnh dần: "để em làm." Cô vẫn chưa tỉnh hẳn, hỏi Nhậm Ngạn Đông muốn đi đâu, có phải hẹn gặp bạn hay không.

Nhậm Ngạn Đông: "Em không phải thích đi dạo chợ đường phố hay sao? Hôm nay cuối tuần rất náo nhiệt."

Thịnh Hạ ngồi ở trên giường chờ trong một lúc để tỉnh bởi vì phòng được trang trí theo phong cách giống với biệt thự ở Bắc Kinh nên cô còn tưởng rằng chính mình đang ở Bắc Kinh.

Tối hôm qua cả hai phóng túng quá độ, từ nửa đêm mãi đến gần sáng mới ngủ.

Lần này Cô đến Newyork là muốn đi dạo khu chợ đường phố, ngắm nhìn các món đồ vật mà mình thích mua.

Thịnh Hạ ngước mắt, nghi ngờ: "trước kia chẳng phải là anh không thích đi đến chổ nhiều người chen chúc hay sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "anh tập thay đổi mà."

Thịnh Hạ tin tưởng anh nên cô đang muốn đi lấy quần áo thì bỗng nhiên theo phản xạ có điều kiện kiểm tra cánh tay, chân của mình.

Nhậm Ngạn Đông biết cô lo lắng cái gì: "Không có dấu hôn đâu."

Buổi chiều hai người còn muốn đi bờ biển chơi, phải chụp ảnh cho cô nên tối hôm qua anh hôn thật cẩn thận nhẹ nhàng.

Thịnh Hạ còn chưa yên tâm lắm: "em không thấy trên cổ vậy phía sau lưng thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đều không có."

Thịnh Hạ ngáp một cái, cởi áo sơmi để thay váy. Khi cô quan sát bộ váy anh lấy sẵn cho thật quá bình thường. Cô đặt sang một bên không mặc, đi sang phòng quần áo.

Nhậm Ngạn Đông thay trang phục hoàn chỉnh thì đi theo sang hỏi: "Tìm cái gì vậy?"

Thịnh Hạ đã tìm được một váy dài đặc sắc và phụ kiện đai đeo hợp màu, cô đang đưa lưng về phía anh ngắm mình trong gương.

Cô có vòng eo mảnh khảnh, cốt cách gợi cảm như con bướm làm anh không rời được mắt.

Nhậm Ngạn Đông từ trong gương nhìn cô: "sao em muốn mặc cái này?"

Thịnh Hạ: "Xinh đẹp, gợi cảm, chụp ảnh đẹp."

Nhậm Ngạn Đông: "Chúng ta đi dạo chợ trước, buổi chiều mới đi bờ biển."

Thịnh Hạ gật đầu, tỏ vẻ biết. Cô lại từ tủ quần áo cầm thêm một áo sơmi nam mặc che bên ngoài: "Như vậy ok rồi đúng không? Vừa có thể che ánh nắng mà còn rất hợp, đến bờ biển thì em trực tiếp cởi ra là được."

Cô kéo ống tay áo áo sơmi gắp gọn, tiếp tục đi sang phòng tắm.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm cái váy cô đang mặc, sau đó anh nghĩ lại nên lấy khăn lụa trên giá treo cất vào trong túi xách có cả camera bên trong.

Gần đến 8 giờ, hai người xuất phát. Trên đường đi chợ, Thịnh Hạ xem di động, có vài cuộc gọi nhỡ, còn có tin nhắn chưa đọc, đều là đến từ Chu Minh Khiêm.

Chúc cô cùng Nhậm Ngạn Đông hạnh phúc, khi nào trở về mời cô ăn cơm.

Thịnh Hạ nhất thời đã quên chuyện lệch múi giờ mà trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta. Sau một lúc lâu, Chu Minh Khiêm mới tiếp nghe.

Giọng Chu Minh Khiêm mang theo khẩu khí buồn bực: "nữ đại nhân, em muốn gì thế! Em có biết hiện tại là mấy giờ không? Ngày mùa đông, gần 5 giờ sáng, trời còn chưa sáng đâu, em muốn gì gấp vậy!"

Thịnh Hạ: "......"

Cô chớp chớp mắt: "Cái kia, phải gọi em là Thịnh Hạ."

Chu Minh Khiêm: "......"

Thịnh Hạ: "Anh vẫn đang ngủ."

Chu Minh Khiêm: "Ngủ cái rắm a!" Anh xoa giữa chân mày: "Chuyện gì?"

"Không có việc gì."

"......"

Thịnh Hạ: "Ca, xin lỗi, anh tiếp tục ngủ đi."

Chu Minh Khiêm: "Đừng kêu tôi là 'ca', em mau đem hợp đồng được ký thì anh sẽ kêu em là 'tỷ'."

Thịnh Hạ chớp chớp mắt, thiếu chút nữa đã quên chuyện hợp đồng đó. Cô thoáng nhìn lướt qua Nhậm Ngạn Đông.

Chuyện có thể làm anh thay đổi chủ ý đúng là so với lên trời đều khó như nhau.

"Chuyện kia nếu là thật sự không ký được thì thế nào?" Cô hỏi dò.

"Vậy em kêu anh thúc thúc đi."

"......"

Sau khi kết thúc trò chuyện, Nhậm Ngạn Đông cũng không hỏi nhiều, anh cho rằng Thịnh Hạ mới vừa gọi điện thoại với em họ.

Thịnh Hạ yên lặng cất di động, không nói thêm. Nếu không phải bởi vì cô, Chu Minh Khiêm đã sớm có được hợp đồng. Lý do này càng làm cho cô kiên định quyết tâm hoàn thành hạng mục thật tốt. Cô kiếm tiền để bồi thường vết thương lòng nho nhỏ này của Chu Minh Khiêm. Anh ta muốn quay phim điện ảnh nào thì cô liền đầu tư.

Trong khi Nhậm Ngạn Đông đang xem tin tức, Thịnh Hạ ngồi cạnh dùng ngón tay đặt trên một tập ghi chú đàn của anh. Anh nghiêm túc nhìn tay cô giao động và nói: "Khúc đàn này đơn giản, anh sẽ đàn."

Thịnh Hạ không biết nên cười hay khóc vì vốn dĩ cô muốn quấy rối, hấp dẫn lực chú ý từ anh.

"A, đúng rồi......."

Nói một nửa...cô nhìn anh.

Nhậm Ngạn Đông: "Làm sao vậy?"

Thịnh Hạ: "Về sau tiền tiêu vặt của anh không còn được nhiều như vậy đâu."

Kết quả là phản ứng của Nhậm Ngạn Đông luôn làm cho Thịnh Hạ bị bất ngờ không kịp đoán. Nhậm Ngạn Đông rời khỏi trang tin tức, biểu tình thật nghiêm túc hỏi: "Có phải anh đã làm sai cái gì không?"

Thịnh Hạ: "......" Cô nâng má, bật cười.

Bộ dáng bất an của anh cực kỳ giống một đứa trẻ đang bị người lớn trách mắng 'sau này con không có tiền tiêu vặt'.

Cô lắc đầu: "không liên quan đến anh."

Thịnh Hạ ngẫm nghĩ tìm từ: "Chủ yếu là về sau tương lai không phải chỉ mình anh vất vả, em cũng phải đem hết cát sê biểu diễn đàn để đầu tư quản lý tài sản, kiếm tiền sữa bột."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, miễn cưỡng tiếp thu lý do này.

Bọn họ muốn đi khu chợ cách biệt thự cũng không xa, hơn hai mươi phút đi xe. Thịnh Hạ thích đến nơi đây ăn uống nên sáng nay hai người đều không ăn ở nhà.

Tại khu đầu chợ, trước tiên Thịnh Hạ mua một ít bữa sáng, tất cả là vài món ăn ngon địa phương tại các hàng quán do tự tay người chủ quán chế biến. Mỗi món cô nếm một ít sau đó phần dư lại tất nhiên Nhậm Ngạn Đông xử trọn.

Bữa sáng ăn xong, Thịnh Hạ đi qua các quầy vật phẩm trang sức để chọn lựa món mình thích.

Nhậm Ngạn Đông không phải lần đầu tiên cùng cô dạo chợ nhưng trước kia anh chưa hề vui vẻ tự nguyện. Anh thường xuyên bị gián đoạn bởi điện thoại reo không ngừng. Hôm nay anh tắt chuông điện thoại và để vào túi áo khoát phía trong.

Nhậm Ngạn Đông rất ít mua đồ vật ở chợ, lần này thì mua một ít. Anh cùng Thịnh Hạ chọn lựa thứ mình vừa ý, có khi sẽ cho đối phuong ý kiến món cả hai đang tìm.

Khi Nhậm Ngạn Đông đi đến trước một nhà trưng bày hàng mỹ nghệ thủ công tinh xảo, anh nhìn ngắm khá lâu nên Thịnh Hạ tùy tay cầm một vật phẩm đi tìm người chủ.

Chủ cửa hàng hỏi cô 'có phải cần gắn lên túi xách không?'

Thịnh Hạ lắc đầu, cô mở di động để tìm một ảnh chụp: "Cái ly này, có thể làm được không?"

Người chủ nhớ rõ, hai năm trước anh ta từng bán kiểu dáng này. Hiện tại nó đã không còn lưu hành, cũng không tồn kho. Anh ta cất đồ vật khá nhiều bên trong nên cũng không có lưu ý.

Thịnh Hạ: "Đây là quà tôi muốn tặng cho chồng chưa cưới làm lễ vật nhưng do trước đây chúng tôi từng chia tay. Trong lúc tôi không cẩn thận quăng nứt cái ly này. Anh ấy vừa rất đau lòng mà còn rất tiếc cho cái ly không thể dùng nữa. Tuy

nhiên anh ấy vẫn luôn đặt nó trong tủ chén nên tôi muốn tặng anh ấy một cái giống như đúc."

Cô đến bên khu chợ này chính là muốn thử vận may xem mình có thể tìm được hay không.

Lão bản: "Tôi thử tìm xem."

Cửa hàng này chất đầy hàng hoá, đặc biệt là các loại ly có kiểu dáng nhìn qua khá giống. Nếu anh ta tìm thì thật mất khá nhiều thời gian nhưng chủ cửa hàng vẫn cố gắng tìm giúp.

Thịnh Hạ: "Cảm ơn."

Trong lúc người chủ đi vào tìm cái ly, Thịnh Hạ tiếp tục chọn lựa các vật phẩm khác.

Nhậm Ngạn Đông nhìn đến kệ hàng có rất nhiều ly cà phê cùng đa dạng kiểu dáng. Anh lại chỉ nhớ cái ly do chính Thịnh Hạ từng mua ở chợ nhưng không nhớ ở chính xác cửa hàng nào.

Tranh thủ khi Thịnh Hạ đang xem các món hàng mỹ nghệ, anh cũng đi vào tìm người chủ.

Người chủ hỏi anh cần trợ giúp gì.

Nhậm Ngạn Đông lấy hình từ di động: "Cái ly này, ông chủ có bán không?"

Ông chủ cười cười, bất quá cũng không nhiều lời, hỏi anh: "Cái ly này có ý nghĩa gì đặc biệt lắm sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nó là do vợ của tôi tặng nhưng do tôi không cẩn thận làm nứt. Tuy nhiên thời điểm cô ấy tặng cho tôi với ngụ ý 'cả đời'. Cho nên, tôi muốn tìm một cái khác giống nhau như đúc để tôi đưa cho cô ấy."

Ông chủ: "Tôi sẽ tận lực tìm xem."

Nhậm Ngạn Đông: "Cảm ơn."

Chương 63

Điều đáng tiếc chính là chủ cửa hàng chỉ tìm được một ly cà phê. Anh ta do dự trong vài giây mới quyết định bọc cái ly nho nhỏ trong nhiều tầng lớp giấy gói, đặt trong một cái hộp lớn và cuối cùng đóng gói thêm bên ngoài một cái hộp to hơn. Tất cả từ bên ngoài nhìn trông rất kín đáo.

Chủ cửa hàng đem cái hộp này cho Nhậm Ngạn Đông và hướng về phía Nhậm Ngạn Đông với một ánh mắt ăn ý nhau.

Nhậm Ngạn Đông nháy mắt lĩnh hội ngay: "Cảm ơn."

Thịnh Hạ đang chọn những thứ khác, nghe tiếng chân bước gần: "anh mua cái gì vậy?" Cô hỏi Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông chỉ có thể tạm thời nói dối, nói là sưu tầm vài món vật phẩm cho lão Vạn.

Thịnh Hạ gật đầu, không có bất luận hoài nghi gì với hiểu biết Lão Vạn thích giữ một ít tác phẩm nghệ thuật. Nhậm Ngạn Đông đem cái hộp đặt sang một bên, tiếp tục chọn lựa.

Thịnh Hạ né qua anh lúc không chú ý mà nhỏ giọng hỏi tiếng Anh với người chủ về cái ly kia tìm được không?

Anh chủ nhún nhún vai, xin lỗi lắc đầu.

Thịnh Hạ nói không nên lời cảm nhận mất mát, lại cũng chỉ thất vọng mà tiếp thu sự thật này.

Khi hai người không mua gì nữa, Nhậm Ngạn Đông đi trả tiền thì anh chủ cười lắc đầu. Chuyện anh ta đưa cho Ngạn Đông cái ly như một lời chúc cho cả hai luôn hạnh phúc.

Nhậm Ngạn Đông một lần nữa cảm tạ và tiếp tục dạo các hàng quán trưng bày khác.

Tâm trạng hứng thú của Thịnh Hạ hiện tại giống như chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, không chú tâm thưởng thức.

Nhậm Ngạn Đông nhìn ra trạng thái của cô không thoải mái: "Mệt mỏi sao?"

Thịnh Hạ cười cười: "Còn tốt mà."

Nhậm Ngạn Đông một tay cầm camera, bên tay kia ôm cái hộp ảo bối. Anh đem camera sang cho Thịnh Hạ cầm và dùng tay mình nắm tay cô đi trong khu chợ đang rất đông, chen chúc, ồn ào náo động.

Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ xuyên qua trong toàn cảnh khu chợ mà tay hai người vẫn nắm chặt với nhau. Tâm tình Thịnh Hạ có chút vui lên so với thời điểm lúc không mua được ly cà phê. Nỗi buồn bực được phai nhạt đi một chút.

Đi ngang qua một quầy hàng, thuộc về nhóm thanh niên với biển trưng bày 'ủng hộ quỹ cứu trợ các động vật nhỏ'.

Thịnh Hạ ý bảo Nhậm Ngạn Đông buông tay: "Em muốn đến hát một bài."

Nhậm Ngạn Đông: "hát bài gì?"

Thịnh Hạ cố ý trêu ghẹo anh: "Một bài em thuộc nhất." cô còn cố ý cường điệu: "em thuần thục nhất một bài này nhe."

Nhậm Ngạn Đông tự nhiên nghĩ đến bái hát cô cùng Sở Dần Hạo hợp xướng trước kia.

Với anh mà nói thì chuyện hát này còn không bằng dùng cách khác quyên góp.

Cho đến bây giờ anh vẫn quên không được ánh mắt Thịnh Hạ cùng Sở Dần Hạo trao nhau khi hát tựa như một cây kim châm ẩn mình lâu ngày chọc thêm anh sâu một chút.

Nhậm Ngạn Đông uyển chuyển cự tuyệt: "Anh không thưởng thức được âm nhạc cao thâm, đổi bài khác đơn giản hơn nhe?"

Thịnh Hạ hơi hơi nghiêng đầu, cười như không cười nhìn anh: "Đó là do anh ít nghe, nghe nhiều tự nhiên sẽ không thầy dạy cũng hiểu."

Nhậm Ngạn Đông không cùng cô đấu võ mồm, bất đắc dĩ nhẫn nhịn.

Thịnh Hạ đem camera và túi xách cho Nhậm Ngạn Đông cầm, tiến đến cùng giao lưu ca hát với nhóm thanh niên.

Nhóm đối phương thật cao hứng, đem microphone nhường cho cô, hỏi tên ca khúc và còn nói đàn nhạc đệm cho cô.

Sau khi Thịnh Hạ uống mấy ngụm nước cho nhuận cổ họng, cô ra dấu hiệu 'ok' với bọn họ.

Mặc dù không thích bài hát kia, Nhậm Ngạn Đông vẫn mở camera quay video cho Thịnh Hạ.

Tiếng ca bắt đầu vang lên, tiếng hát nhu mỳ làm cho không khí chung quanh vốn dĩ đang ầm ĩ mà trong nháy mắt an tĩnh lại. Mọi ánh mắt người đi đường đều trực tiếp tập trung đến Thịnh Hạ bên này.

Tiếng hát và nhạc đệm đơn giản, là ca từ và giai điệu duyên dáng bằng tiếng Anh nhưng đồng điệu cũng đủ để cho người người kinh diễm.

Nhậm Ngạn Đông từng nghe qua bài hát này 'tư tạp bố la chợ' (....mình không biết edit sao....để y nguyên luôn...thông cảm cho mình nhe T_T)

Kết thúc bài hát, mọi người chung quanh dừng chân thưởng thức vẫn còn chưa hết thỏa mãn.

Nhậm Ngạn Đông thu hồi camera, lấy tiền mặt trong bóp đặt vào hộp tiền quyên góp.

Thịnh Hạ đi tới: "Nhậm lão bản, em hát thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông lẳng lặng không nói mà đem bóp tiền rỗng cho cô xem. Thịnh Hạ lập tức ôm cổ anh, ngửa đầu nhìn anh với ánh mắt sâu kín. Nhậm Ngạn Đông biết động tác của cô như vậy là muốn được hôn nên anh cúi đầu để hai người hôn môi nhẹ một chút.

Nhậm Ngạn Đông ôm cái hộp quà còn Thịnh Hạ cầm camera, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau rời đi.

Đi dạo đến trưa, bọn họ mới rời khu vực chợ mà đi bằng xe đến khu bờ biển tiếp theo. Hành trình từ chợ đến bờ biển là cách một giờ đi xe nên Thịnh Hạ ngủ một giấc trên đường đi.

Nhậm Ngạn Đông cũng không nhàn rỗi, trong một buổi sáng anh không nhìn đến di động thì hiện tại thấy có không ít cuộc gọi nhỡ và tin tức nhắn vào. Trong lúc Thịnh Hạ đang ngủ, anh không gọi điện thoại mà chỉ hồi đáp bằng tin nhắn.

Trong số đó là từ Lệ Viêm Trác:□ anh không đủ ý tứ gì cả. Chuyện cầu hôn lớn như vậy mà như thế nào cũng không báo tôi một tiếng. Tôi cũng phải đến đưa anh một phần đại lễ. □

Nhậm Ngạn Đông: □ nói cho cậu để rướt thêm cho tôi bực bội sao? □

Lệ Viêm Trác cười trả lời tin:□ bực bội thì không đến mức đó, nhiều lắm là giống cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. □

Anh ta hôm nay liên hệ Nhậm Ngạn Đông thật là có sự tình khác liên quan đến Chu Minh Khiêm.

Hôm nay Chu Minh Khiêm tìm anh ta nói chuyện về hợp đồng cho bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng kia thì thất bại là tám chín phần rồi. Anh ta cũng không trông cậy vào

Thịnh Hạ, trách cô vong ân phụ nghĩa. Anh ta muốn Lệ Viêm Trác tới tìm Nhậm Ngạn Đông nói chuyện.

Lệ Viêm Trác cùng Nhậm Ngạn Đông không quanh co lòng vòng: Anh nói điều kiện của mình về chuyện hợp đồng của Chu Minh Khiêm đi.

Nhậm Ngạn Đông: không có điều kiện.

Lệ Viêm Trác chợt thoáng buồn: anh còn muốn phân cao thấp nữa sao? Lúc trước Chu Minh Khiêm cũng là vì muốn anh cùng Thịnh Hạ nhiều cơ hội gặp mặt hơn nên mới nhờ Thịnh Hạ đem hợp đồng đến. Anh đây lại lấy oán trả ơn.

Nhậm Ngạn Đông: cậu chuyển lời giúp cho Chu Minh Khiêm là 'ý tốt của anh ta tôi sẽ ghi khắc nhưng còn hợp đồng thì không'. Anh ta phải thông cảm một chút cho phân 'chú' này chứ.

Lệ Viêm Trác: "......"

Nhậm Ngạn Đông: tôi và ba cậu ta là bằng hữu, anh ta không phải nên kêu tôi một tiếng 'chú' sao?

Lệ Viêm Trác cùng anh thật sự không thể hàn huyên vì anh không biết Nhậm Ngạn Đông rốt cuộc chấp nhất lý do gì. Khả năng có lẽ chính là thời điểm lúc đó là đối với chính bản thân Nhậm Ngạn Đông không thể quên được nên Lệ Viêm Trác cũng không muốn làm khó người khác.

Nhậm Ngạn Đông: phần 1 không ký cho anh ta nhưng phần hai có thể suy xét đến hoặc nếu phần ba thì anh ta sẽ được ưu tiên.

Cách một lát, anh lại nhắn tiếp: “ nhưng có điều kiện. ”

Lệ Viêm Trác liền biết không dễ như ăn bánh được nên để anh nói thẳng điều kiện.

Nhậm Ngạn Đông: “ về sau cậu thôi làm fan hâm mộ đi. ”

Lệ Viêm Trác không hề nghĩ ngợi: “ chuyện kia vẫn là thôi đừng ký cho cậu ta nữa. Tôi sẽ nói chuyện phải trái cho Chu Minh Khiêm hiểu. ”

Nhậm Ngạn Đông không them trả lời mà trực tiếp xóa khung thoại, nhắm mắt làm ngơ. Anh đọc tiếp các tin tức mà anh chọn thấy khá quan trọng để hồi đáp.

Khi tắt màn hình di động, anh nghiêng mắt nhìn dáng vẻ ngủ say của Thịnh Hạ, rồi lại nhìn về phía phong cảnh ven đường. Cảnh sắc hàng cây xanh hai bên đường làm anh nhớ đến thời điểm trước kia cũng là khung cảnh này mình cùng Thịnh Hạ thường xuyên chạy bộ.

Lúc ấy cô 23 tuổi, anh 32 tuổi.

Thịnh Hạ dùng nhánh cây nhỏ ở ven đường viết số 23 trên mặt đất bùn, sau đó cô nói 'tam ca, anh xem, đây là hợp hai làm một. Từ trái sang phải thì đọc ra là tuổi em, còn đọc từ phải hướng sang trái là tuổi anh.'

Lúc trước cũng là tại con đường này khi hai người tản bộ, Thịnh Hạ đưa cho anh một cái ly và còn nói mình là một người yêu ai thì chính là yêu cả đời.

Thịnh Hạ còn chưa tỉnh ngủ mãi cho đến khi xe dừng tại bãi đỗ xen gay bờ biển.

Nhậm Ngạn Đông không gọi cô dậy ngay mà cầm ba lô của cô xuống xe, ý bảo tài xế mở cốp xe trước.

Anh tìm một vật từ thùng dụng cụ để mở thùng giấy kia ra. Một tầng giấy gói rồi đến một lớp bọc khác làm anh mất không ít thời gian mới lấy được ly ra khỏi hộp. Sau đó anh dùng khăn giấy ướt lau ly sạch sẽ, phơi khô, cất vào trong túi xách của Thịnh Hạ.

Trong xe lúc này Thịnh Hạ dần tỉnh ngủ sau thời gian xe dừng lại không bao lâu. Nhậm Ngạn Đông trước đó đã mở cửa sổ phía sau xe nên không khí lúc này mang theo chút gió biển làm cho cô nằm ở trong xe đặc biệt thấy rất thoải mái, tóc dài hơi bị thổi bay nhè nhẹ.

Thịnh Hạ lười nhác vươn vai, quay đầu ra bên ngoài ngắm nhìm Nhậm Ngạn Đông đang đứng dựa vào cửa xe, cúi đầu xem ảnh chụp.

"Tam ca."

"Không ngủ?" Nhậm Ngạn Đông quay đầu lại.

"uhm."

Nhậm Ngạn Đông cất camera, né sang một bên để cô kéo cửa xe ra: "Đi ăn cơm."

Thịnh Hạ muốn tự cầm ba lô nhưng Nhậm Ngạn Đông không cho: "anh cầm cho em."

Thịnh Hạ: "anh còn cầm theo camera, không có phương tiện."

Nhậm Ngạn Đông sợ cô một lúc không cẩn thận sẽ làm nứt cái ly nên anh đưa camera cho cô giữ: "em cầm cái này đi."

Khi đến nhà hàng, Thịnh Hạ không muốn ăn cơm vì buổi sáng cô đã ăn không ít các món vặt lề đường nên giờ chưa đói. Khi Nhậm Ngạn Đông ăn cơm, thì kêu thêm một phần bánh bắp và một ít rau cho cô.

Thịnh Hạ lúc này vẫn đang còn buồn ngủ nên cô muốn uống một ly cà phê.

Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì đó: "anh biết gần đây có quán cà phê khá hay, trong chốc lát anh dẫn em cùng sang để em mua."

Thịnh Hạ: "thật phải mất công vậy a."

Nhậm Ngạn Đông đút cho cô rau dưa: "Không phiền gì, chỉ đi một đoạn đường nhỏ thôi."

Buổi chiều hai người còn muốn đi ra biển nên từ lúc nhà hàng đi ra, Thịnh Hạ để Nhậm Ngạn Đông đi mua cà phê còn cô ở tại bờ biển ngắm cảnh một chút.

Trước khi đi sang đây, cô nghĩ chỉ cần mặc áo quần đơn giản nên trực tiếp cởi áo sơmi bên ngoài và đưa sang cho Nhậm Ngạn Đông cất vào trong túi ba lô.

Thịnh Hạ thỏa suông tóc dài, mang kính râm vào. Dáng vẻ cô lúc này như một mỹ nhân nhu mỳ, lại có phần gợi cảm với đường cong lưng quyến rũ chạy dọc theo bờ mong tròn và đôi chân dài. Khi cô đi ngang qua dù cho nam hay nữ đều tự nhiên chú ý ngắm nhìn.

Trên bờ cát không thiếu các mỹ nữ Bikini nhưng giờ phút này ở trong mắt Nhậm Ngạn Đông, Thịnh Hạ là đẹp nhất, phảng phất tất cả mọi người cũng đang thưởng thức vẻ đẹp của cô.

Anh cầm theo áo sơmi trong tay quay sang cô: "trời đang nắng nóng, em mặc áo khoát vào đi phòng cho khỏi bị cháy nắng. Em cũng không mang mũ thì cả một buổi trưa nay sẽ bị đen không ít."

Thịnh Hạ tỏ vẻ mặt khoe khoang: "da em rất tốt, càng phơi càng thêm rắn chắc, có đen thì dặm chút phấn."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thịnh Hạ lấy di động tự chụp một bức selfie cùng cảnh biển, cảm thấy không tệ. Hôm nay quần áo phối cùng dáng người của cô khá hợp với cảnh sắc biển nên thêm cái áo sơ mi trắng bên ngoài sẽ phá hết điểm nhấn trang phục.

Cô thúc giục Nhậm Ngạn Đông: "Anh mau đi mua cà phê nha, đừng chậm thời gian còn đi ra biển."

Nhậm Ngạn Đông vẫn quyết định không đi: "Du thuyền cũng có cà phê, anh sẽ cho người pha sẵn cho em."

Thịnh Hạ cảm thấy cũng không sao cả, có cà phê uống là được, cô lại chụp thêm mấy tấm: "Đi thôi, đi du thuyền."

Nhậm Ngạn Đông không nhúc nhích, lấy camera cất vào trong túi, còn kéo khăn lụa choàng vào người cô.

"Làm gì vậy?" Thịnh Hạ không hiểu ra sao.

Nhậm Ngạn Đông phủ khăn lụa tản ra khoát từ phía sau lưng cô đến ngay vị trí phía trước ngực thì buộc lại một cái nơ con bướm xinh đẹp tuy nhiên chiếc khăn lụa này cùng màu váy rất xứng.

Thịnh Hạ bỗng nhiên cười hiểu ra người này đang ghen đây.

Cô trêu ghẹo anh: "Anh thật làm em mất hứng, mình tới bờ cát chính là để thưởng thức soái ca mỹ nữ. Cứ như vậy thì em thưởng thức soái ca còn anh thì ngắm nhìn mỹ nữ, được không?"

Nhậm Ngạn Đông: "Chúng ta đã đủ đẹp mắt để ngắm nhìn lẫn nhau, còn cần ngắm người khác sao?"

Thịnh Hạ bật cười: "Đồ lòng dạ hẹp hòi."

Nhậm Ngạn Đông trước nay không phủ nhận bản thân mình đối với cô mang dục vọng chiếm hữu rất cao, thậm chí lòng dạ khá hẹp hòi, anh nói: "em cũng không phải mới ngày đầu biết anh."

Sự thật là đúng như anh nói, khi bọn họ mới vừa ở cùng nhau không lâu, cô bởi vì lưu diễn nên thường là tin hot

search. Lúc ấy anh bắt đầu trở thành một tay chuyện nghiệp triệt hot search.

Từ lúc kia về sau này thì anh làm mãi thành quen, không biết mệt.

Thịnh Hạ nửa nói giỡn: "Anh nhỏ mọn như vậy, sao còn kiên trì muốn em đứng biểu diễn trên sân khấu vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Việc nào ra việc đó."

Anh đem cái áo sơ mi cất lại vào túi xách, và mở camera: "em đi sang phía bên bờ cát đi, anh chụp cho em."

Thịnh Hạ chỉnh làn váy dài ở chân phủ theo dáng đứng, giày xăng-đan được cầm ở trong tay, đi dọc theo bờ biển, thỉnh thoảng dùng chân chạm nhẹ nước biển.

Nhậm Ngạn Đông khi thì đi ở phía sau hoặc có khi lại đi nhanh đến phía trước cô, để tìm vị trí tốt nhất chụp cho cô mỗi một góc ảnh khác nhau.

Bọn họ ở trên bờ cát chơi hơn nửa tiếng đồng hồ mới chuẩn bị ra biển.

Khi cả hai bước lên du thuyền, Thịnh Hạ đứng ở trên boong tàu ngắm phong cảnh và thưởng thức gió biển thổi trong khi Nhậm Ngạn Đông vào phòng pha cho cô một ly cà phê.

Nhậm Ngạn Đông không chỉ làm cà phê mà còn lấy cho cô một ít đồ ngọt.

Thịnh Hạ bị hương cà phê hấp dẫn mà đi sang, chợt nhìn đến ly cà phê quen thuộc xuất hiện trên mâm. Cô ngạc nhiên đến trợn mắt , há hốc mồm, mãi nhìn nó đến lúc Nhậm Ngạn Đông mang nó đặt trên bàn gỗ thì Thịnh Hạ mới phát ra âm thanh: "Đây là ly có sẵn trên thuyền sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "Trên thuyền không có cái ly này."

Anh nhìn cô, hiện tại lời mình dự định nói ra mang theo chút buồn nôn nhưng cơ bản anh có thể đã dần thích ứng. Anh không cần quá uất nghẹn lâu mới nói ra đến miệng: "Đối với anh, em là tình yêu cả đời."

Thịnh Hạ bừng tỉnh, chuyện ở chợ khi người chủ cửa hàng nói không thấy ly thì chẳng qua là đã đưa cho anh.

Cô nói: "hôm nay em cũng cố ý đi tìm cái cái ly kia, không nghĩ đến ông chủ đó thật thiên vị."

Nhậm Ngạn Đông bưng cà phê cho cô: "Nếm thử thế nào."

"cà phê đá sao?"

"uhm, không thêm đường."

Thịnh Hạ nhấp mấy ngụm cà phê, nhưng thật ra cũng không có tâm tư nhấm nháp hương vị nó. Cô buông ly cà phê xuống, dựa vào lan can boong tàu và vòng đôi tay ôm lấy eo Nhậm Ngạn Đông trong khi anh tháo kính râm của cô xuống, cũng thuận tay đặt ở trên bàn gỗ.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 64

Hai người vô tình tạo nên khung cảnh quá đẹp, một đôi tình nhân ôm hôn say mê trong tư thế quay mặt lại với anh nắng chói chang giữa bầu trời cao, nước biển xanh, mây trôi lơ lửng. Trong đám mây đó có vô số chim hải âu thỉnh thoảng bay ngang qua.

Trên boong tàu, bóng dáng hai người bị kéo rất dài, gắt gao dựa sát vào nhau trong không khí gió biển bao bọc.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Thịnh Hạ cảm thấy tất cả đều không chân thật. Tam ca của cô lúc này đây so với thời điểm trước đó mấy tháng đã làm cô trở nên điên đảo không hề đoán trước được.

Cho đến bây giờ khi cô đang được anh ôm ấp, ánh mắt anh vẫn làm tâm cô rung động không thôi.

Thời gian cho nụ hôn này so với trước khi cầu hôn càng lâu hơn, từ trên boong tàu cho đến vào phòng.

Khi nước chảy thành sông thì Nhậm Ngạn Đông nhớ đến thứ đồ cần dùng không mang theo.

Lần trước bọn họ đến đây đều đã dùng hết, quên mất mua thêm. Nhậm Ngạn Đông buông Thịnh Hạ ra, anh tự mình khắc chế ham muốn bản thân.

Anh nhặt chiếc khăn lụa kia đang nằm trên sàn nhà, thắt vào cổ tay của Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ vỗ vỗ gương mặt Nhậm Ngạn Đông: "sau khi kết hôn, em sinh cho anh một đứa con gái nhe."

Nhậm Ngạn Đông gật đầu nghiêm túc: "con gái của anh."

Thịnh Hạ cười, khó có thể tưởng tượng, bộ dáng khi anh làm ba sẽ thế nào.

Cô cũng rất tò mò, cảm giác mang thai đứa nhỏ trong bụng từng ngày lớn dần lên là như thế nào?

Nếu là sinh con gái thì sẽ giống ai?

Cũng hoặc là đều giống cả hai người?

Không biết tiểu công chúa sẽ giống tính cách của cô hay là giống ba nó kiểu trầm mặc ít lời, cao lãnh vô cùng.

Nếu là một tiểu công chúa ít lời kia thì cô chẳng phải có đến hai người để mình trêu chọc sao?

Nhậm Ngạn Đông dựng gối đầu dựa đứng ở đầu giường cho Thịnh Hạ làm chỗ dựa.

Anh hiện tại không dành thời gian cùng Thịnh Hạ nói chuyện phiếm, mà tự mình lấy di động để tra cứu đặt tên con thế nào. Anh vốn dĩ muốn dời lực chú ý sang việc khác bằng không thì anh cực khổ chịu đựng....

"em muốn đặt tên con là gì?"

Thịnh Hạ nói giỡn: "Tùy ý vậy?"

Nhậm Ngạn Đông không tìm được chủ đề gì để nói tránh mà lúc này nhiệt độ phòng khá lạnh nên anh cầm thảm lông đắp lên cho cô. Anh để cô ngắm phong cảnh bên ngoài còn tự anh tiếp tục trở vể việc tra cứu tên.

Vị trí giường dựa gần cửa sổ tàu nên vừa lúc cô có thể thưởng thức cảnh biển qua một cái nhìn bao quát đường chân trời bao la và mặt nước biển rộng lớn giao nhau.

Thịnh Hạ không dựa vào đầu giường, cô ôm đầu gối hai chân, đặt sườn mặt gối lên trên cánh tay để nhìn biển rộng ngoài cửa sổ.

Yên tĩnh, u lam.

Cô cùng Nhậm Ngạn Đông lần đầu tiên thân mật cũng là trên chiếc thuyền này.

Lúc ấy Manhattan đang là mùa đông, năm ấy mùa đông rét lạnh dị thường. Tuyết rơi khá dày trong thời gian lâu đến nỗi cô nói với anh là mình muốn đi đến một nơi thật ấm áp để đi chơi.

Nhậm Ngạn Đông liền bắt đầu sắp xếp lần du lịch biển đó từ Newyork đến Sydney.

Ban ngày, nếu cô luyện cầm mệt thì sẽ bơi thả lỏng trong hồ trong khi Nhậm Ngạn Đông dành phần lớn thời gian khá bận rộn, không phải xem hợp đồng thì là nghiên cứu tư liệu hạng mục.

Đầu bếp làm cho hai người không ít món ngon nên cô cùng Nhậm Ngạn Đông ở trên ban công phòng bọn họ vừa một bên nghe sóng biển, một bên thì dùng cơm.

Ngẫu nhiên, bọn họ sẽ nói chuyện phiếm vài câu.

Ánh trăng trong đêm lúc ấy vây đầy mặt biển, sóng nước lóng lánh. Cái loại yên bình, tĩnh lặng này đặc biệt tạo nên bầu không khí lãng mạn mà khiên người ta mê muội.

Hai ly rượu vang đỏ của hai người lúc ấy uống chưa hết nửa ly mà đã không kiềm chế được, thân mật ôm sát nhau trên giường.

Trong vài ngày đó, cả hai điên cuồng, không hề biết tiết chế.

Thời điểm trở về bọn họ không dùng du thuyền mà cô cùng Nhậm Ngạn Đông tự về bằng đường bộ. Cả hai đi dọc theo bờ biển, đi qua thật nhiều trấn nhỏ xinh đẹp trong cả một buổi sáng.

Bởi vì anh tự lái xe về nên khi buổi tối cả hai đã không quá vô độ như trên du thuyền nhưng Nhậm Ngạn Đông mỗi đêm ôm cô, không chỉ ít nhất hai lần.

Thịnh Hạ nhìn mặt biển đến xuất thần mà mang theo dòng hồi tưởng về trước kia.

Lúc này Nhậm Ngạn Đông nhất thời nghĩ không ra tên nào cho bảo bảo thật suông tai nên anh buông di động. Ánh mắt anh chuyển sang ngắm nhìn cơ thể Thịnh Hạ một lúc sau đến khi anh cúi đầu, đặt vài cái hôn ở trên lưng cô.

Thịnh Hạ khẽ run, quay đầu sang, đẩy anh ra.

"anh đàng hoàng chút đi."

Nhậm Ngạn Đông: "đang suy nghĩ gì vậy?"

Thịnh Hạ: "về lần đầu tiên."

Đáy mắt Nhậm Ngạn Đông lúc này mang theo cái nhìn chằm chằm cô đến nóng rực. Anh quyết định đứng dậy đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt và cầm một lọ nước uống từ tủ lạnh uống cạn.

Thịnh Hạ ngồi ở trên giường tiếp tục ngắm nhìn cảnh biển rộng ngoài cửa sổ còn Nhậm Ngạn Đông cầm theo bình nước lạnh đi ra bên ngoài boong tàu.

Qua một lát khi Thịnh Hạ không thấy anh trở về, cô chỉnh tóc gọn lại và đi ra ngoài tìm anh.

"Tam ca à."

"Không nghỉ ngơi một chút sao?" Nhậm Ngạn Đông quay đầu.

Thịnh Hạ chậm rì rì đi đến: "Không mệt."

Cô còn giống như lúc vừa rồi nhẹ nhàng choàng tay ôm eo anh như vậy,.

Nhậm Ngạn Đông rũ mắt, nghẹn cả lời nói cùng cô thương lượng: "Buổi tối về nhà sẽ bù cho em."

Thịnh Hạ cười, biểu tình trên mặt không tốt chút nào.....

Nhậm Ngạn Đông đành phải dời lực chú ý khỏi người cô, muốn chụp ảnh nhưng cô lắc đầu.

Anh lại hỏi cô 'muốn câu cá hay không', Thịnh Hạ lắc đầu như cũ.

Nhậm Ngạn Đông xoay người, nhìn bể bơi bên kia: "Bơi không?"

Thịnh Hạ dán sườn mặt sát vào trong lòng ngực anh: "Không muốn."

Nhậm Ngạn Đông nhẫn nại, tùy ý để cô ôm anh, làm nũng trong lòng ngực anh.

Thịnh Hạ hậu tri hậu giác: "Chúng ta trở lại bờ ngay trong tối nay sao?"

"uhm."

Anh vừa mới dặn dò với nhân viên trên thuyền để hai người không đi quá xa, sẽ trở về điểm xuất phát trước trời tối.

Thịnh Hạ nháy mắt như chợt hiểu người đàn ông này đang nhịn không nổi, đồ dùng thì không mang nên không muốn đi chơi xa bờ.

Nhậm Ngạn Đông: "Nếu muốn ra biển nữa thì ngày mai chúng ta lại đến."

Thịnh Hạ thấy cũng không sao vì đi đâu chơi đều như nhau. Cô vỗ bờ vai của Nhậm Ngạn Đông: "Tại sao vậy?"

Thịnh Hạ vẫn luôn tự đặt giả thiết tuy rằng loại suy nghĩ này không ý nghĩa này không phải gì lớn nhưng do cô tò mò muốn biết đáp án.

Nhậm Ngạn Đông hai tay để sát phía sau lưng cô, anh quay người cô ngược với ánh nắng trưa, ý bảo cô tiếp tục nói. Lúc sau, anh lại chuyển thân mình để bản thân che nắng cho cô.

Thịnh Hạ nhìn anh: "Vấn đề này không gì đáng nói, càng không có gì to tát."

Nhậm Ngạn Đông: "Đối với anh thì liên quan đến enm đều là quan trọng cần nói, đều có ý nghĩa lớn."

Thịnh Hạ ngẫm nghĩ nên như thế nào biểu đạt: "Nếu...lúc trước em không tỏ tình trước thì chuyện của chúng ta có phải sẽ không thể nào như hiện tại hoặc có thể như những bạn bình thường khác, ngẫu nhiên liên hệ với nhau thôi sao?"

Nhậm Ngạn Đông không hề nghĩ ngợi: "chuyện này sẽ không xảy ra."

Anh nói: "Lúc đó anh đã mang theo lòng chiếm hữu đối với em, lại còn mỗi ngày hay gặp mặt nên anh khẳng định đã muốn có được em. Dù cho em hay anh là người thổ lộ trước thì chúng ta đều sẽ bên nhau. Tối đó nếu em không tỏ tình trước thì vài ngày sau anh sẽ chính thức theo đuổi em."

Dáng vẻ của Thịnh Hạ tỏ ra một bộ dạng hối tiếc không kịp: "Vậy lúc ấy em nên rụt rè một chút nhỉ."

Nhậm Ngạn Đông hỏi lại: "anh mới là người nên rụt rè chứ?"

Thịnh Hạ chợt cười: "Anh là đàn ông mà tại sao lại muốn rụt rè?"

Ký ức của Nhậm Ngạn Đông về tối hôm đó cho đến bây giờ hãy còn mới mẻ lúc cô nói với anh ' tam ca, em thích anh', sau đó anh chỉ có kích động đến khẩn trương không biết đáp làm sao. Kết quả anh không để cho cô thời gian chờ đợi liền lập tức theo sát lời bày tỏ của cô mà hỏi: em làm bạn gái anh được không?

Nhậm Ngạn Đông: "Nếu không phải lúc ấy anh quá khẩn trương thì anh còn có thể rụt rè trong một phút đồng hồ."

Thịnh Hạ bán tín bán nghi: "lúc ấy sao em không cảm giác được sự khẩn trương của anh chút nào vậy? Rõ ràng người khẩn trương là em."

Nhậm Ngạn Đông đúng sự thật nói: "anh cũng không cảm thấy em giống như lo lắng vậy."

Khả năng sự thật là do chính anh đã quá hấp tấp, không có thời gian để chú ý những cái khác.

Thịnh Hạ vỗ vỗ gương mặt anh: "Bọn đàn ông các anh đối với người phụ nữ mình thích là khi nào bắt đầu có ý muốn dục vọng chiếm hữu vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Nói cách ngược lại là thích thì mới có dục tâm chiếm hữu và ít nhất anh chính là như thế đó." Anh từng được nhiều người phụ nữ chủ động theo đuổi, người

nào điều kiện cũng không kém, mà trước nay anh cũng chưa từng đối với ai có tâm ý chiếm hữu này.

"Trong lòng em còn có điều gì vướng mắc không nghĩ thông nữa không?" Anh hỏi. Thịnh Hạ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Nhậm Ngạn Đông nắm tay cô đi sang phía bên khu bể bơi. Đúng lúc trong phòng có áo tắm cho cô thay nên anh muốn đi lấy cho cô. Thịnh Hạ lại xua tay: "Không muốn bơi đâu, em ở bên cạnh đọc tạp chí thôi."

Trời tối, bọn họ mới trở lại bờ biển. Trên đường về nhà, hai người từng lượt kiểm tra di động.

Nhậm Ngạn Đông có khá nhiều cuộc điện thoại và email chưa đọc mà trong đó vài cuộc gọi nhỡ là của Hướng thư ký vì nếu chuyện không quá khẩn cấp thì cô ấy sẽ không gọi trong kỳ nghỉ phép của anh.

Anh mở xem lịch sử cuộc gọi mới nhất của Hướng thư ký là vài giây trước. Tin nhắn thoại là nội dung báo cáo tình hình công việc khẩn.

Chiều nay, hình ảnh động được cắt ghép từ video của Nhậm Ngạn Đông và Thịnh Hạ hôn môi bị lan truyền khắp các phương tiện truyền thông trong nước. Video này được quay trong vài phút từ lúc Thịnh Hạ bắt đầu ca hát đến sau khi hai người hôn môi.

Ban đầu thời điểm nó xuất hiện ở trang web nước ngoài là do vài người Hoa Kiều ở khu chợ đã quay và chụp lại. Vị này ngay từ đầu không nhận ra Thịnh Hạ là nghệ sĩ đàn violon.

Sau khi về đến nhà, người con gái nhận ra ngay vì cô ấy từng nghe Thịnh Hạ biểu diễn trong chuyến lưu diễn.

Video này sau đó được truyền đi không ít, đến lúc bị nghệ sĩ dương cầm Allen nhấn share thì lúc này nhóm fan của Thịnh Hạ phát hiện. Tiếp theo là có người nhận ra người đàn ông trong hình ảnh động này chính là Nhậm Ngạn Đông của tập đoàn Viễn Đông.

Kết quả là video cùng hình ảnh động liền chiếm vị trí đầu đề trong các kênh truyền thông trong nước.

Hướng thư ký không biết nên xử lý hot search này như thế nào nên đành phải gọi gấp Nhậm Ngạn Đông mà mãi trong một buổi chiều cô không thể liên hệ được.

Nhậm Ngạn Đông: "Gần đây tôi hết tiền rồi nên từ từ tính." Hướng thư ký thật sự nghẹn với lý do mới mẻ này của anh.

Kết thúc cuộc gọi, Nhậm Ngạn Đông mở Weibo, click mở xem hình ảnh động và cả video. Thịnh Hạ trong video đang ngẩng đầu còn anh thì rũ mắt vừa cười nhàn nhạt trong ánh nhìn đáp trả và sau đó là cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn này chỉ là nhẹ lướt nhưng rất ngọt ngào. Anh lưu hết cả hình ảnh động lẫn video vào điện thoại.

Trong lúc này, Thịnh Hạ cũng đang xem tin tức, ngay khi cô vừa quay đầu nhìn anh cũng là thời điểm thấy được anh nhấn 'save' hình ảnh.

Nhậm Ngạn Đông bỗng chốc ngẩng đầu cùng cô đối diện, Thịnh Hạ cười: "Em vẫn chưa thấy gì đâu."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Anh nhẹ chuyển đầu cô quay lại: "lo xem di động của em đi."

Thịnh Hạ cố ý nói: "Ai, 'hot' đến vậy mà anh không định triệt sao?"

Nhậm Ngạn Đông không lên tiếng, coi như không nghe thấy.

Trở lại biệt thự, Nhậm Ngạn Đông nhận được điện thoại của mẹ anh. Ngay từ đầu khi Nhậm mẫu thân nhìn thấy video thì bà cũng không dám tin đây là con trai nhà mình 'nó làm sao mà có tí tế bào lãng mạn nào được'. Bà lại hỏi sang Nhậm Sơ 'video này không phải do con bày trò đó chứ?'

Nhậm Sơ: Bà nội à, tam thúc hiện tại đã 'hoán đổi linh hồn' rồi.

Nhậm mẫu thân hỏi: "con cùng Hạ Hạ dự tính ở bên kia bao lâu?"

"sau đón năm mới sẽ trở về." Anh hỏi: "có chuyện gì vậy?"

Nhậm mẫu thân ý bảo: "Các con cứ ở bên kia ăn tết luôn đi nhân dịp Tết Âm Lịch có thời gian rảnh nhiều để đi chơi. Ngày thường tụi con cũng quá bận rồi mà trong nhà cũng không cần con về."

Nhậm Ngạn Đông chỉ có thể cạn lời với mẹ mình.

Nhậm mẫu thân vẫn là rất quan tâm con trai: "Vài phút nữa mẹ nói Nhậm Sơ chuyển cho con chín vạn tệ là tiền mẹ cho con đi du lịch, phải xài hết mới được về."

(....@_@ Nhậm bá mẫu bá đạo và dễ thương quá ...^_^)

Nhậm Ngạn Đông: "Mẹ, tiền này còn không đủ mua hoa đâu."

Nhậm mẫu thân: "không muốn tốt với con chút nào, còn định lên mặt với mẹ."

Tiếp chuyển sang đề tài chính muốn nhắc nhở anh: "Cùng Hạ Hạ đi chơi và du ngoạn thật trọn vẹn vào. Mẹ cùng Thịnh thúc thúc và Hạ a di đều đã thương lượng qua chuyện bọn con không cần đặc biệt gấp gáp trở về với mọi người trong Tết Âm Lịch đâu, cứ thoải mái tận hưởng."

Bà cũng không để cho Nhậm Ngạn Đông cơ hội nói chuyện đáp lời mà trực tiếp cúp điện thoại ngay.

Thời gian chưa đến vài phút, Nhậm Ngạn Đông nhận tin nhận được tiền vào tài khoản trong thẻ nhiều gấp hai lần số tiền anh được mẹ báo, mỗi tin nhắn báo là chín vạn tệ. Anh nhẹ nhàng vuốt ve màn hình điện thoại có hiện dòng báo 2 tin nhắn kia mà khóe miệng thì cong lên với ý cười vui vẻ.

Trong nhóm chat bạn bè hôm nay rất náo nhiệt, không ít tin nhắn đều từ đám bạn mục đích là chế nhạo trêu chọc anh.

□ lão tam thật mẹ nó nham hiểm mà! □

□ mau chóng tự xoa dịu mà. □

Tiếp theo phía dưới là một loạt icon cười 'ha ha ha'

Lúc sau, bọn họ trở lại chuyện chính: □ lão tam đang bận ở biển sao? Chưa thấy vụ video này sao? Nó đã thành hot search cả buổi rồi, cậu ta sao một chút động tĩnh đều không có vậy? □

□ mấy người không phát hiện à? □

□ phát hiện cái gì? □

□ chỉ cần là cậu ta cùng Thịnh Hạ ân ái thì dù tin tức lớn thế nào, cậu ta cũng lựa chọn mắt nhắm mở mà như không thấy, nhiệt độ dù cao thì cậu ta cũng không triệt. □

Nhậm Ngạn Đông rời khỏi khung chat trong khi bạn bè vẫn còn đang trò chuyện về anh mà anh cũng không them hồi đáp.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

Chương 65

Thời gian kỳ nghỉ du lịch của Nhậm Ngạn Đông cùng Thịnh Hạ so với kế hoạch lại thêm nhiều ngày hơn. Hai người đi sang thêm vài quốc gia khác và mãi đi chơi đến sau Tết Âm Lịch cho đến cuối cùng quay về Newyork.

Sáu giờ sáng hôm đó, Ngạn Đông nhận được email Hướng thư ký gửi đến để cần anh xác nhận có muốn tham gia hội thảo tài chính được tổ chức hàng năm vào ngày mười sáu tháng hai ở Bắc Kinh hay không.

Thư mời đã được gửi tới công ty từ trước tuy nhiên do lúc ấy anh quá bận mà chưa quyết định. Sau đó anh lại tiếp túc bận chuẩn bị tiệc cầu hôn mà đã quên hẳn đi.

Hôm nay chủ trì cuộc họp gửi thư đến thư ký của tất cả công ty để xác nhận việc tham dự cùng sắp xếp chỗ ngồi cho các vị khách quý trong buổi diễn thuyết.

Nhậm Ngạn Đông không lập tức hồi đáp, anh khép máy tính lại và đi tìm Thịnh Hạ. Trong khi cô đang ở hoa viên giúp đỡ người làm vườn vun đất ươm hoa cỏ.

Cô cầm kéo, dáng vẻ như đang cắt tỉa, trong rất là nghiêm túc.

"Thịnh Hạ."

"ở bên này."

Thịnh Hạ tháo nón xuống, nhìn hướng anh đang vẫy tay .

Nhậm Ngạn Đông: "Lại đây, anh nói chuyện với em một chút."

Thịnh Hạ buông dụng cụ xuống, đi sang góc bên kia có ống nước để rửa tay, cuối cùng còn cầm nó xoay sang giày xăng-đan của mình để phun rửa sạch sẽ. Cô tự mình rửa sau đó là hưởng thụ chơi với ống nước trong tay giống như khi cô còn nhỏ vẫn hay đứng trong trời mưa để chơi nước hay có khi còn trực tiếp nhảy trong các vũng nước khác nhau mãi đến lúc giày mình ướt đẫm.

(cái nàng Hạ Hạ này đúng như con nít........@_@)

"Thịnh Hạ, đừng đùa nữa." Nhậm Ngạn Đông đang đợi trong vài phút mà vẫn chưa thấy cô có ý định buông ống nước, đành phải bất đắc dĩ nhắc nhở cô.

"đến đây." Thịnh Hạ khóa ống nước.

Cô bước nhanh đi qua: "Chuyện gì vậy?"

Nhậm Ngạn Đông vừa kể sơ lược chuyện diễn đàn về thời gian, địa điểm, tên hai người chủ trì là ai. Ý của anh như muốn cho cô biết lần này người chủ trì không phải là Hạ Mộc nhưng do cô ta cũng là phóng viên nên khẳng định sẽ tham dự phỏng vấn.

Thịnh Hạ gật gật đầu: "Sau đó?"

Nhậm Ngạn Đông vốn dĩ dự định không tham dự nhưng ngại Thịnh Hạ sẽ cho rằng anh chột dạ.

Anh vẫn quyết định: "Anh sẽ nghe theo ý định của em, em nói thế nào thì anh không ý kiến."

Khóe miệng Thịnh Hạ cong theo nụ cười hàm ý xấu xa: "Thật ngoan vậy sao?"

Nhậm Ngạn Đông: "... đang nói chuyện nghiêm túc với em."

Thịnh Hạ: "Đi đi, đây là chuyện công, dù sao chẳng phải bình thường trước đây anh vẫn hay tham dự sao? Anh cũng đã nói chuyện tình cảm trước khi gặp em đều đã là quá khứ nên em tin anh."

Dừng một chút: "Trước kia em từng rất nhạy cảm, luôn lo được lo mất, thậm chí là có hâm mộ ghen ghét Hạ Mộc. Đó là bởi vì em cho rằng anh không yêu em mà chỉ là vì trùng hợp mới ở bên nhau."

Cô nói: "Hiện tại không giống nhau. Anh yêu em, em có vị trí đặc biệt nhất trong lòng anh, chỉ cần hai điều đó có thể làm em cảm thấy như có lớp áo giáp bao bọc, rất tự tin rằng không có gì phá vỡ nổi, mọi chuyện khác đều không sao cả."

Cô hỏi Nhậm Ngạn Đông: "vậy trước khi hỏi em thì anh đã dự tính thế nào?"

Nhậm Ngạn Đông đúng sự thật nói: "Không tính đi."

Anh rất ít khi biểu lộ tình cảm ra ngoài mà hôm nay đã rất cố gắng nói nhiều hơn một chút, hoặc có lẽ là bởi vì câu nói 'anh yêu em' của cô mà từ đây cô cảm thấy anh như có 'lớp áo giáp bao bọc'.

Anh nói: "Anh chỉ là rất hâm mộ Kỷ Tiện Bắc."

Thịnh Hạ: "Bởi vì Hạ Mộc thích anh ta sao?"

Nhậm Ngạn Đông lắc đầu: "Bởi vì Hạ Mộc ngay từ đầu từng không thích cậu ta mà cậu ta có thể kiên trì ba năm."

Đối với hiện tại hai người bọn họ mỗi người đều nhìn thấu được suy nghĩ của đối phuong thì dùng đơn giản hai chữ 'tình yêu' để hình dung thì thật quá khinh thường rồi, không đáng một đồng.

Kỷ Tiện Bắc gặp được Hạ Mộc khi cậu ta đã 30.

Ở tuổi 30, cậu ta còn có thể gặp được một người phụ nữ làm cho chính bản thân mình kiên nhẫn trong ba năm mà không oán không hối hận, tình yêu này cần đến bao nhiêu dũng khí.

Khi đó, anh đã từng cảm thấy thượng đế rất thiên vị với Kỷ Tiện Bắc.

Mãi đến khi anh gặp được Thịnh Hạ, một người làm anh nguyện ý lấy lòng, nguyện ý từ trời nam biển bắc mà đuổi theo chân người phụ nữ. Hơn thế là hiện tại, vì cô mà anh cam tâm tình nguyện thay đổi chính mình.

"vậy hiện tại anh còn hâm mộ Kỷ Tiện Bắc sao?"

"Đã sớm không còn hâm mộ rồi."

Thịnh Hạ: "nhờ em mà cuộc đời này của anh không uổng phí thì chẳng phải anh cũng nên xem em như bảo bối mà nâng niu bảo dưỡng sao?"

Nhậm Ngạn Đông ngửa lòng bàn tay mình sang trong khi Thịnh Hạ dùng hai ngón tay chạm nhẹ vào trong để đến khi anh đem tay cô nắm trọn vào tay mình.

Đây là lần đầu tiên cách một năm sau anh dám ở trước mặt cô nhắc tên 'Hạ Mộc' mà biểu tình của cô không có nhiều gợn song làm cho trong lòng anh cuối cùng như trúc được cục đá nặng nề trầm trọng cũng xuống đất.

Tuy nhiên anh vẫn sợ trong lòng cô sẽ không thoải mái nhiều nên anh thật cẩn thận lôi kéo tay cô đặt ở phía bên chỗ ngực trái của mình.

Thịnh Hạ cười: "Em biết nơi này của anh chỉ có em."

Nhậm Ngạn Đông cầm tay cô đưa đến môi mình mà hôn nhẹ.

Thịnh Hạ quyết định khuyên Nhậm Ngạn Đông nên đi đến hội thảo tài chính vì cô chỉ hy vọng thái độ cả anh và cô đối với mọi việc đều trở lại bình thường. Nhậm Ngạn Đông không phải cố tình trốn tránh ai, như vậy ngược lại làm cho không ít người hoặc sự tình chuyển biến xấu đi.

Trước đây cô từng nhạy cảm đối với một số việc do bởi vì tâm cô không yên, làm cho mọi người đều cố gắng tránh

nhắc đến Hạ Mộc, một cái ngành sản xuất hội nghị, ở cô nơi này, đều làm cho trông gà hoá cuốc.

Lần Thẩm Lăng hẹn cô uống cà phê cũng đã kể chuyện năm trước khi cô đang thi thạc sĩ:

'ngày đó Nhậm Ngạn Đông ở cùng với em lúc em thi thạc sĩ chính là vừa lúc ngày có hội nghị tài chính, em không biết sao? tâm tư Nhậm Ngạn Đông đều đặt trên đồng hồ, cách vài phút cậu ta cứ liếc mắt một lần. Giáo sư Hạ cũng không biết lý do vì em mà còn tưởng rằng trên cổ tay cậu ta có mang thứ gì quý lắm. Sau đó anh mới biết được ngày đó là ngày em thi.'

Tuy vậy, lúc ấy Thẩm Lăng không kể ngay cho cô biết còn với một nguyên nhân chính là ngay lúc đó còn có người chủ trì là ai, cô suy đoán là Hạ Mộc.

Thịnh Hạ không xác định ngay mà hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Năm trước ngày em đi thi cũng là ngày anh tham gia diễn thuyết tài chính. Lúc đó người chủ trì là...?"

Nhậm Ngạn Đông: "Hạ Mộc."

Lý trí Thịnh Hạ lúc này rất bình tĩnh sau khi nghe về những sự việc trước đây, cô tự hiểu rằng nếu tâm tư anh không đặt trên người cô thì đại khái anh sẽ không ở hội trường mà vẫn còn nhớ ngày cô thi.

Anh đã không tham dự tiệc trưa ngày đó mà rời đi sang chung cư, chờ cô dưới lầu để đưa cô đi thi. Bất quá trước đó vì cô vẫn đang còn vô tâm hoặc bận nghĩ đến thi mà đã

không cảm thụ được từng chi tiết nhỏ này. Ngoài ra lý do là bởi vì anh chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của bản thân mình với cô.

Thịnh Hạ giơ tay ôm Nhậm Ngạn Đông: "chuyện đã qua không chỉ lỗi do anh, một phần chắc chắn do em đã quá vô tâm, để anh chịu ủy khuất vậy mà trước nay anh đều không oán giận. Mặc kệ đúng sai, anh đều ôm em mà bỏ qua hết. Trước đây mẹ em đã nói bà chịu không nổi từng thói quen xấu của em dù nhỏ nhưng em lại rất tự tin cùng nói với mẹ rằng 'tam ca có thể'. Hành động tình cảm này nhỏ thế mà em lại lỡ xem nhẹ."

Nhậm Ngạn Đông dời tầm mắt nhìn phía ngoài hoa viên trong khi tay anh dùng sức thoa thoa phía sau lưng cô.

Không khí hiện tại có chút ngưng động, Thịnh Hạ hòa hoãn một chút nói về Hạ Mộc: "Về sau, mọi người cũng không cần kiêng dè nhắc tới Hạ Mộc, đừng làm cho cô ấy như trở thành hồng thủy mãnh thú. Em không yếu ớt đến vậy. Với em nếu đã là việc trong quá khứ cho qua thì em đều có thể đối mặt. Em cũng không phải loại người thích so đo ngươi tiền nhiệm, đúng hay không?"

Cô thuận miệng hỏi: "vậy hôm đó anh có tham dự phần diễn thuyết không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, mỗi lần anh được mời cả cho buổi diễn thuyết nhưng anh đều uyển chuyển từ chối nên đã nhiều năm anh chưa tham dự trở lại.

Thịnh Hạ: "Đến lúc đó em sẽ xem phát sóng trực tiếp trên internet."

Nhậm Ngạn Đông suy nghĩ một lát: "Có nghĩ đến muốn trực tiếp xem tại hiện trường không?"

Thịnh Hạ tất nhiên muốn đi nhưng: "hội nghị cao cấp như vậy thì em có thể vào sao?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu: "Có thể, đến lúc đó em đi cùng anh, ngồi chung một chỗ. Viễn Đông có hai xuất khách mời danh dự. Bình thường cái thư mời thứ hai truyền đến một trong những cổ đông đi."

Thịnh Hạ lo lắng: "Em cùng Viễn Đông không quan hệ gì, thì sao có thể trao quyền? Vẫn đừng nên để giới truyền thông có cơ hội tung tin, đến lúc đó họ nói anh công và tư không phân minh, ảnh hưởng hình tượng."

Nhậm Ngạn Đông nói câu: "Đến lúc đó chắc chắn có quan hệ."

Thịnh Hạ không rõ nguyên do: "hửm?"

Nhậm Ngạn Đông không giải thích thêm, anh buông cô ra và hướng cằm nhìn sang bên hoa viên: "Tiếp tục chơi với những bông hoa của em đi."

Thịnh Hạ cũng không nghĩ nhiều, vui vẻ chơi trò ống nước của cô còn dang dỡ.

(bà Hạ này....đúng kiểu vô tâm như con nít....)

Nhậm Ngạn Đông quay lại email của Hướng thư ký gửi, anh trả lời rằng sẽ cùng đi với Thịnh Hạ tham gia không chỉ hội nghị tài chính và còn cả buổi diễn thuyết. Chủ đề diễn thuyết anh sẽ chọn dựa theo lĩnh vực Thịnh Hạ cảm thấy hứng thú mà chọn.

Ngày hội nghị, vị trí Nhậm Ngạn Đông gần bên Thẩm Lăng, người chủ trì theo thói quen sắp xếp nên hiện giờ thêm Thịnh Hạ, vị trí này làm họ khá hao tổn tâm trí chưa quyết định được.

Vị trí trung gian vốn dĩ có mấy chỗ ngồi nhưng họ hiểu rõ không dễ chuyển đổi những người này, chuyển ai sang ngồi cạnh nhau đều không ổn.

Nhậm Ngạn Đông ngại ban tổ chức và nhân viên công tác khó xử nên trước tiên anh tự mình xử lý thỏa đáng sau khi gửi email cho Hướng thư ký. Anh gọi điện thoại Thẩm Lăng để nhờ cậu ta chủ động liên hệ người chủ trì sắp xếp chỗ ngồi anh ta tùy tiện ở đâu cũng được và nhường lại vị trí kia cho Thịnh Hạ.

Thẩm Lăng bên này đang búng tay cho tàn thuốc rớt: "tôi không sao cả, chỗ ngồi ở góc xó xỉnh nào đều được, một lát nữa sẽ giúp cậu làm cho thỏa đáng."

Anh hảo tâm nhắc nhở Nhậm Ngạn Đông cho Thịnh Hạ đi cùng là phải hiểu kèm theo có nguy hiểm.

"Hạ Mộc lần này không chủ trì nhưng cô ấy chắc chắn tham dự phỏng vấn."

Nhậm Ngạn Đông: "Tôi biết, Thịnh Hạ cũng biết."

Vậy thì được.

Thẩm Lăng ngẫm nghĩ: "Cho Thịnh Hạ đi cũng đúng, chờ đến ngày nào đó bản thân cô ấy nhắc đến Hạ Mộc đều không ảnh hưởng gì thì đến lúc đó cậu và Thịnh Hạ mới có thể thật sự không ngăn cách, bằng không luôn phải kiêng dè thì cũng chẳng phải chuyện tốt."

Sau khi hút hết điếu thuốc, Thẩm Lăng ném tàn thuốc vào gạt tàn, lấy nước trà tưới diệt.

Anh cùng Nhậm Ngạn Đông nói: "cậu chờ một chút."

Thẩm Lăng gác di động xuống, lấy gạt tàn mang vào toilet để tẩy sạch sẽ, còn dùng khăn lông lau khô, đặt ở trên bàn trà. Tiếp theo, anh ta thuận tay cầm theo viên kẹo cao su bỏ vào trong miệng, ngửi ngửi hai bên áo sơmi không có hương tàn thuốc thì anh mới yên tâm.

Nhậm Ngạn Đông đoán được Thẩm Lăng mới làm gì xong: "Vẫn là tính xấu không đổi?"

Thẩm Lăng cười: "cậu nói cái gì?"

"Cậu không có tiền đồ gì! Bị đuổi ra vài lần rồi còn thế sao?" Nhậm Ngạn Đông rời khỏi hộp email, bưng ly cà phê đi ra khu vực ban công.

Thẩm Lăng bởi vì hút thuốc bị vợ đuổi ra phòng ngủ, chuyện này đều bị mọi người trong nhóm chat không ai

không biết, bọn họ lười đi trêu chọc vì dù sao da mặt Thẩm Lăng dày lại thêm dày.

(hahahaha.....anh Lăng dễ thương lắm....biết khi nào mới chờ kịp bộ 'Hồ Ly và Thợ săn' được edit xong')

Đối với câu huyện ngủ sô pha, Thẩm Lăng không cho là đúng: "Cái chuyện này gọi là tình thú phu thê, cậu hiểu cái 'P'!" (kiểu nói chuyện của người Trung khi bạn bè thân nhau...mình cũng hiểu qua lúc coi phim họ hay nói vậy...)

Anh ta nói về vợ mình: "Cô ấy biết việc tôi sẽ trộm hút thuốc do tôi nghiện thuốc lá thì thật ra cũng không quá nghiêm trọng. Ngày nào đó cô ấy muốn làm nũng với tôi, tìm cách hành tôi nên lấy lý do hút thuốc trộm làm cớ. Nếu cô ấy thật sự để ý đến việc hút thuốc, còn làm lớn chuyện đến ảnh hưởng tình cảm vợ chồng thì tôi còn dám hút sao? Khẳng định là không."

Thẩm Lăng không hy vọng xa vời Nhậm Ngạn Đông kiểu cao lãnh, trầm mặt này có thể thông suốt: "Không nói nữa, có nói nhiều cậu cũng không hiểu."

Nhậm Ngạn Đông lần này lại không còn suy nghĩ kiểu quá lý trí mà đại khái anh hiểu được mỗi đôi phu thê đều có một kiểu hòa hợp riêng bằng không thì Thẩm Lăng kết hôn lâu như vậy sao vợ cậu ấy mãi vẫn còn nũng nịu, dính lấy như keo.

Anh đặt cà phê ở trên khu vực ban công, vừa lúc có thể nhìn đến hoa viên.

Thịnh Hạ đang cầm ống nước tưới hoa, một bên tưới còn trộm ngắm sang hướng người làm vườn. Khi cô thấy người làm vườn không chú ý thì lập tức hướng ống nước sang chân mình phun xuống. Phía dưới chân cô có một vũng nước nhỏ nên tự mình ra sức dẫm một chân xuống chơi thỏa thích.

Nhậm Ngạn Đông vỗ vỗ trán mà bật cười.

Điện thoại phía bên Thẩm Lăng chợt run một cái, lông tơ đứng thẳng. Cậu ta không nghe lầm, là phia bên Ngạn Đông truyền đến tiếng cười.

"cậu đang làm gì? Cười cái gì vậy?"

Nhậm Ngạn Đông khóe miệng còn mang ý cười chưa tan: "Không có gì."

Anh bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm.

Thẩm Lăng hiện tại mới nói tiếp, anh ta cho rằng: "cậu để Thịnh Hạ tham gia hội nghị thì về sau cô ấy cũng sẽ có mặt trong ngành sản xuất này sao? Không phải cậu muốn cô ấy tiếp tục đào tạo sâu đàn violon?"

Nhậm Ngạn Đông: "Chỉ muốn cho cô ấy cảm thụ bầu không khí thế nào thôi." Anh không tính cho Thịnh Hạ tiếp tục theo ngàng tài chính vì đây là chỗ thương trường tàn khốc nhất, mọi thứ đều hiện thực hóa vô tình.

Cô muốn theo ngành tài chính thì không cần đến mấy năm, bản tính cũng bị thay đổi.

"Thịnh thúc thúc cùng Hạ a di bên kia, cậu có nắm chắc chưa? Cùng bọn họ nói chuyện đạo lý lớn này thì e là khó nói cho thông."

"Không nói đạo lý lớn gì nhưng tôi đã có cách giải quyết."

Chỉ mong là vậy.

Thẩm Lăng nhắc nhở anh: "Tận lực đừng làm cho Thịnh Hạ cùng Thịnh thúc thúc và Hạ a di lại có hiềm khích, nếu chuyện thành xấu đi thì trong lòng Thịnh Hạ khó mà theo học âm nhạc thoải mái."

Nỗi niềm của Thịnh Hạ không giống nhiều đứa trẻ khác có cha mẹ ly dị thì không bao lâu cha mẹ từng người liền có cuộc sống riêng.

Cái đặc biệt lúc ấy là Thịnh thúc thúc cùng Hạ a di mới tuổi qua 30, không tìm người mới đúng là không bình thường. Tuy nhiên bọn họ vì Thịnh Hạ mà sống độc thân cùng mang theo tâm tính sở hữu, ngăn cản.

Chuyện gia đình của Thịnh Hạ có thể ban đầu được cho là may mắn, nhưng sau đó nó ngược lại trở thành gông xiềng trong tinh thần Thịnh Hạ.

Kết thúc trò chuyện, Nhậm Ngạn Đông đặt điện thoại sang một bên, anh tùy ý dựa vào ban công, tiếp tục ngắm Thịnh Hạ đang chơi tưới hoa trong vườn.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 66

Ba ngày trước Lễ Tình Nhân, hai người kết thúc hành trình vào ngày 11 và trở lại Bắc Kinh.

Ngày này năm trước đối với Nhậm Ngạn Đông mà nói đã từng là ngày đen tối nhất. Anh từng ngàn mong vạn mong, rốt cuộc đợi được Thịnh Hạ từ Thượng Hải trở về. Kết quả là cô về đến nhà nghênh đón anh bằng lời nói 'chia tay', cái ly định ước thì bị rớt nứt.

Chỉ trong một buổi tối mà anh thành hai bàn tay trắng.

Khi về đến nhà, Thịnh Hạ không màng đến ăn cơm mà chui vào thư phòng còn khóa trái cửa, thần thần bí bí, dặn dò Nhậm Ngạn Đông không được quấy rầy cô.

Nhậm Ngạn Đông cũng không nghỉ ngơi mà chỉ mang đồ lễ vật của chuyến du lịch, nhắn cho cô một tin: □ anh đi ra ngoài một chuyến, buổi tối trước 10 giờ sẽ về. □

Vài phút qua đi, Thịnh Hạ vẫn chưa trả lời nên Nhậm Ngạn Đông lấy chìa khóa xe rời đi trước.

Trên đường khá đông xe mãi đến lúc đến nhà giáo sư Hạ thì trời đã tối.

Chuông cửa vang lên, giáo sư Hạ tự mình đi mở cửa, ngoài cửa chỉ thấy Nhậm Ngạn Đông đứng một mình.

"A di."

"Mau vào."

Giáo sư Hạ dựa vào phía sau cửa, nhường lối đi nhỏ cho Nhậm Ngạn Đông tiến vào, bà không hiểu mà vẫn hướng mắt nhìn ra ngoài, cũng không thấyThịnh Hạ: "Hạ Hạ buổi tối hẹn bạn rồi sao?"

Nhậm Ngạn Đông đem lễ vật đặt xuống: "Ở thư phòng, không biết bận gì, cũng không cho con đi vào." Anh nói: "Cô ấy không biết con đến đây mà con cũng không nói qua cho cô ấy biết."

Ý ngoài lời, dù cho Thịnh Hạ đêm nay không bận thì anh cũng không dự định nói cho cô việc này.

Giáo sư Hạ hiểu rõ Nhậm Ngạn Đông tìm bà là có việc riêng nên tự một mình đến nói chuyện.

Trong nhà a di pha cho Nhậm Ngạn Đông một cốc cà phê và mang ra chút trái cây, tất cả theo sở thích Nhậm Ngạn Đông bình thường thích ăn.

Một giờ trước, bà đã nhận được điện thoại của Nhậm Ngạn Đông, nói muốn đến nhà gặp nên bà liền chuẩn bị vài loại trái cây Nhậm Ngạn Đông và Thịnh Hạ thích.

Chuẩn bị trái cây xong bà còn nhắn cho Thịnh Hạ hỏi cô muốn ăn cơm ở nhà hay không ở nhà hay không và muốn ăn

gì.

Thịnh Hạ vẫn chưa trả lời mà điện thoại cũng không tiếp nghe.

"Đi chơi thế nào?" Giáo sư Hạ tùy ý trò chuyện.

Nhậm Ngạn Đông: "Không tệ, Hạ Hạ lúc này cũng chơi rất vui." Thiếu chút nữa vui đến quên cả trời đất.

Nhậm Ngạn Đông không quen cách nói chuyện phiếm mà giáo sư Hạ lại không phải người ngoài nên anh trực tiếp nói thẳng đến chủ đề chuyện dự tính của Thịnh Hạ sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh.

Anh đã nhờ Nhạc lão sư hỗ trợ liên hệ học viện âm nhạc và chờ sau nghỉ hè Thịnh Hạ liền bắt đầu chuẩn bị hồ sơ nhập học. Sang năm tốt nghiệp nghiên cứu sinh là vừa lúc cô có thể chuyển sang tu dưỡng âm nhạc tại học viện.

Vừa nói xong thì không khí trong nhà chợt ngưng kết.

Sắc mặt Giáo sư Hạ biểu lộ trầm buồn nhưng ngại thể diện trước mặt anh nên mặc dù trong lòng không vui, bà cũng không biểu hiện rõ ràng.

Cô nhàn nhạt cười: "Hạ Hạ nhờ con đến làm thuyết khách sao?"

Nhậm Ngạn Đông lắc đầu: "Cô ấy không biết con đến tìm dì, cũng chưa quyết định chuyện xin học tại học viện."

Giáo sư Hạ bưng ly nước ấm mà uống đến trong miệng lại cảm thấy như lạnh.

"Ngạn Đông, trạng thái Hạ Hạ như bây giờ không phải khá tốt sao? Con sao lại tâm huyết dâng trào muốn nó đến học viện đào tạo thêm sâu vậy?"

Giáo sư Hạ nhấn mạnh thêm bốn chữ này ' tâm huyết dâng trào '

Nhậm Ngạn Đông: "A di, con đã suy nghĩ cặn kẽ rồi."

Đạo lý lớn gì đó anh chỉ chưa đề cập đến ngay mà nêu ví dụ chuyện anh học dương cầm: "Cùng Nhạc lão sư học cầm cũng không phải nhất thời hứng khởi, chính là trong khoảng thời gian du lịch này con mỗi ngày đều có luyện đàn."

Giáo sư Hạ cũng không thao thao bất tuyệt để thuyết phục Nhậm Ngạn Đông, dù sao chỉ cần bà không đồng ý Thịnh Hạ đến học viện thì Thịnh Hạ vẫn sẽ luôn nghe theo.

Bà chọn nhấn mạnh trong câu nói của anh mà hỏi: "Cho dù suy nghĩ cặn kẽ, con phải nói nguyên nhân muốn Hạ Hạ đào tạo sâu về âm nhạc chứ?"

Nếu không phải Thịnh Hạ tự bản thân yêu cầu đổi nghành thì nhất định có lý do gì thúc đẩy phía sau.

Nhậm Ngạn Đông đoán trước chờ giáo sư Hạ hỏi như vậy thì anh biết chuyện bản thân mình trả lời đơn giản không thể hài lòng bà, bất đắc dĩ anh đi đến biện pháp cuối.

Giáo sư Hạ từng nhiều năm thành thói quen khống chế Thịnh Hạ thế nên không phải ai đó nói dăm ba câu có thể làm bà thay đổi nhận thức, chỉ có thể đánh vào điều bà kiêng kị nhất trong lòng.

Anh nói: "Hạ Hạ nếu còn liên quan trong ngành tài chính thì không thể tránh khỏi việc quen biết Hạ Mộc mà dì cũng biết trong lòng cô ấy mẫn cảm nhất chính là Hạ Mộc, từ thời điểm bắt đầu luyện thư pháp đến hiện tại."

Nói về Hạ Mộc, hai đường chân mày giáo sư Hạ chợt nhíu thành đường gấp khúc, hiện tại nghiễm nhiên điều này đã là bóng ma tâm lý của bà.

Mỗi lần nhớ tới, bà đều tự trách mãi vì nếu không phải bà lấy Hạ Mộc so sánh với con mình thì đoán chừng đứa con gái này cũng đã không bị tổn thương nhiều vậy.

Giáo sư Hạ nâng ly nước ấm uống cạn mà tâm tình bên trong thấu lạnh.

Bà bỗng nhiên nhìn chằm chằm Nhậm Ngạn Đông như nhìn hư không: "Đứa nhỏ này, con cố ý nói kích ta đúng hay không?"

Nhậm Ngạn Đông cười cười, không hề phủ nhận.

Giáo sư Hạ thở dài, Nhậm Ngạn Đông đã ra tuyệt chiêu, biết điểm yếu của bà mà uy hiếp.

Nói không chừng hiện tại con gái bà đã không quá để ý Hạ Mộc nhiều nhưng bà làm mẹ thì không hy vọng Thịnh Hạ thất bại và khổ sở trong tình cảm dù là một chút.

Tự bản thân bà đã thất bại trong hôn nhân nên luôn muốn con mình có thể hạnh phúc.

Mấy năm nay, dù là trong sinh hoạt hay học tập bà đối với con mình rất hà khắc, thậm chí khó khăn nhưng trong tình cảm bà chỉ yêu cầu bất luận thời điểm nào cũng không để con gái mình chịu ủy khuất.

Nhậm Ngạn Đông đứng dậy, lấy thêm nước ấm cho giáo sư Hạ.

Giáo sư Hạ không khăng khăng phản đối mà lo lắng: "nếu Hạ Hạ đi nước ngoài, bọn con lại thành ra ở riêng hai nơi, yêu xa không dễ đâu, có khi sẽ mau tan."

Nhậm Ngạn Đông: "Sang năm con đi Manhattan, ở định cư bên đó một thời gian."

Giáo sư Hạ lập tức gật đầu như tìm được sự thoải mái trong lòng. Bà tiếp tục uống ly nước, dừng một chút lại giải bày: "Trước đây dì vẫn luôn cho rằng Hạ Hạ giống mình, chuyện tình cảm chỉ là một món điểm tâm ngọt, có thể có có thể không."

Nhậm Ngạn Đông tỏ thái độ: "Dì à, chỉ cần Hạ Hạ thích, con đều sẽ nỗ lực hết sức để làm được tốt nhất,. Một năm trước đây là con sai khi đã làm cô ấy khổ sở, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai."

Hai người đang trò chuyện thì cửa nhà đột nhiên có động tĩnh, âm thanh mở khóa vân tay truyền đến.

Giáo sư Hạ ngẩn người, lại híp híp mắt, thật đúng là đúng dịp. Người bước vào cũng vừa khép cửa.

Qua vài giây, người nọ nhìn từ huyền quan(*) đối mắt với Nhậm Ngạn Đông, hai người đều là ngẩn ra.

(*) khu vực từ cửa nhà bước vào có kệ giày, kệ treo nón, áo khoác...là kiểu thiết kế của nhà chung cư.

Thịnh ba ba nhất thời ngẩn người đến ngốc vì ông không được báo về chuyện tối nay Nhậm Ngạn Đông đến nhà.

Nhậm Ngạn Đông thì chỉ chú ý vào chi tiết khóa vân tay này đã được cài sẵn, là ra vào tự do sao?

Khó trách tối giáo sư Hạ so với trong tưởng tượng của anh lại dễ nói chuyện đến thế. Vốn dĩ anh còn suy nghĩ quá trình thương thuyết phải mấy vài giờ mà kết quả thì anh không dám bảo đảm.

Nào biết lúc này hai người mới vừa nói trong chốc một lúc mà giáo sư Hạ đã thỏa hiệp.

Nguyên nhân có thể là do giáo sư Hạ đã có mối quan tâm lớn hơn, hiện tại lực chú ý đặt vào Thịnh Hạ đã giảm đi nhiều.

Anh nhanh đứng lên: "Thịnh thúc thúc."

Thịnh ba ba ho khan hai tiếng: "Hạ Hạ đâu?"

Giáo sư Hạ: "con gái ông không đến vì bận việc ở nhà, một mình Ngạn Đông đến thôi."

Thịnh ba ba ý bảo Nhậm Ngạn Đông ngồi còn ông ngồi trên sô pha đối diện. Đôi tay ông nắm giao nhau theo tư thế đặt khủy tay trên đùi, nói với Nhậm Ngạn Đông: "Tình hình hiện tại chính là như con nhìn thấy."

Giáo sư Hạ: "......"

Thật đúng là đã hòa hợp lại.

Nhậm Ngạn Đông: "khẳng định Hạ Hạ sẽ rất vui vì cô ấy đã mong muốn thấy viễn cảnh nay hơn hai mươi năm."

Giáo sư Hạ đột nhiên xúc động mà hốc mắt rưng rưng, cầm ly nước ấm uống vài ngụm.

Bà và lão Thịnh là chuyện từ quá khứ sau khi đi một vòng lớn lại quay về một chỗ.

Khi bà ngoại Thịnh Hạ biết bà cùng lão Thịnh hợp lại thì vẫn luôn lắc đầu 'chuyện này nếu hai người làm từ sớm thì đã không lãng phí nhiều năm như vậy, con mình phải gặp bao nhiêu tội nghiệp thay.

Tuy nhiên bà nghĩ: Dù quay bề hai mươi năm hay mười năm trước, bà và ông ấy cũng vẫn chia tay, có thể chia tay không chỉ một lần, chẳng phải người ta nói tính tình khi già mới thay đổi đi một chút sao.

Nhậm Ngạn Đông ngồi hàn huyên cùng Thịnh ba ba một lát, đều chỉ nói về việc Thịnh Hạ đi học ở viện âm nhạc.

Thịnh ba ba ngay từ đầu cũng không vui lòng lắm nhưng sau khi thấy thái độ kiên quyết của Nhậm Ngạn Đông và

giáo sư Hạ cũng không thể phản đối thì ông cảm thấy chỉ cần Thịnh Hạ thích là được.

Đến 9 giờ Nhậm Ngạn Đông cáo từ rời đi.

Khi anh vào trong xe ngồi, chưa vội khởi động xe rời đi mà gọi điện thoại Thịnh Hạ.

Sau khi cô nghe kể việc cha mẹ hợp lại, cũng không quá choáng gì mà còn cảm thấy trong lòng có chút tư vị ngọt ngào, hạnh phúc đến khóe miệng vươn mãi ý cười.

Cô đã sớm cảm giác chuyện cha mẹ mình không phải đơn giản, đặc biệt ba cô mỗi lần gặp mẹ mình thì cảm giác như tình yêu chưa dứt. Năm nay họ không đặc biệt yêu cầu cô và Nhậm Ngạn Đông trở về ăn tết là vì muốn hưởng thế giới của hai người.

Thịnh Hạ nói sang đề tài khác: "Tam ca, anh mau về đi, em có món quà nhỏ cho anh nè."

Nhậm Ngạn Đông: "Quà gì vậy?"

Thịnh Hạ chỉ cười cười, trước sau cũng không bật mí. Nhậm Ngạn Đông đặt áo khoác đã cởi ra để trên ghế phụ, điều khiển xe rời đi.

Đoạn đường về nhà nhất định phải đi qua vài giao lộ mà tối nay có tập trung kiểm tra các lái xe say rượu nên các xe xếp thành một đoạn đường dài đến gần nửa ngày mới dịch được một bước.

Độ ấm Trong xe vừa phải nên Nhậm Ngạn Đông mở hai cúc áo áo sơmi, xoán ống tay áo cao đến cánh tay. Lúc này trên cánh tay anh có vài vết răng cắn, vết cũ và mới chồng chéo lên nhau, tất cả đều là kiệt tác của Thịnh Hạ. Phía sau lưng và bụng thì càng không cần phải nói. Móng tay cô rõ ràng đã được san bằng thế mà còn có thể bén đến vậy.

Di động Nhậm Ngạn Đông reo chuông làm anh cúi người sang lấy di động từ áo khoác nhưng không thấy mà chỉ sờ lấy được sổ hộ khẩu của Thịnh Hạ, vừa rồi giáo sư Hạ đã đưa cho anh.

Anh đem sổ hộ khẩu cất vào lại và lấy di động, Thịnh Hạ đã nhắn cho anh.

Bảo bảo: □ kẹt xe à? □

Nhậm Ngạn Đông: □ kiểm tra lái xe say rượu, về đến nhà phải gần 10 giờ. □

Nhậm Ngạn Đông nhìn biểu tượng kia tự cảm thấy trong nhà cô đang lập mưu trò chỉ chờ anh về mắc vào.

Thời gian Nhậm Ngạn Đông dự đoán về đến nhà đã trễ hơn ba mươi phút, lúc này là 10 giờ rưỡi.

Anh ôm áo khoác trên khuỷu tay, không khỏi hướng mắt nhìn vào túi áo bên trong. Lúc này Thịnh Hạ ở nhà ăn bên kia, cô vừa dựa vào thành bếp vừa uống cà phê, tạo dáng hai chân tự nhiên giao chéo, biểu tình nhàn nhã.

Nhậm Ngạn Đông: "sao giờ uống thành nghiện rồi à, buổi tối uống ít thôi."

Thịnh Hạ chỉ vào cái ly kia: "cả đời này xem ra anh không dùng đến nó được rồi." (chỗ này mình edit nhưng chưa hiểu ý tác giả lắm....kiểu như chiếc ly anh mua thay thể để dành cho Thịnh Hạ sử dụng thôi,,,,mình đoán đại khái ý là vậy)

"Không phải muốn tặng quà cho anh sao?" Nhậm Ngạn Đông nhìn bên phía phòng khách, không có gì.

Thịnh Hạ cười nhạt: "đầu giường phòng ngủ."

"Uống xong lên lầu nhe." Nhậm Ngạn Đông nói xong, xoay người đi lên trước

Hộ khẩu còn đang nằm trong túi áo khoát nên anh chuyển sang đi vào thư phòng, đem hộ khẩu đặt ở két sắt.

"Tam ca."

Thịnh Hạ bưng cà phê lên, cô đi vào phòng ngủ không thấy được Nhậm Ngạn Đông.

Nhậm Ngạn Đông: "Thư phòng."

Thịnh Hạ vài bước đi tới, dựa vào cạnh cửa: "Làm gì vậy, thần thần bí bí, không tìm quà của mình sao."

Nhậm Ngạn Đông đem két sắt khóa lạ, chỉ có thể giấu cô: "Xem cái email này chút."

Anh tắt đèn, nắm tay cô cùng đi vào phòng ngủ.

"Cơm chiều ăn chưa?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Ăn chút trái cây."

Trên tủ đầu giường, bày ra vài bức họa.

Nhậm Ngạn Đông còn tưởng rằng cô mang trả về cho anh các bức cô đã cho anh, anh cầm lên để ngắm thì mới phát hiện.

Bức đầu tiên có bối cảnh là phòng bếp, lịch biểu hiện: ngày 22 tháng 11. Tiếp theo là hình ảnh vẽ anh là nhân vật chính đang khom lưng nhặt những mảnh vỡ vụn của trái tim trên mặt đất.

Bên cạnh vẽ rất nhiều nét thể hiện gió thổi nhè nhẹ, ứng với một câu : cuối cùng anh mất đi em rồi.

Bức thứ hai là hình ảnh trái tim được ráp hoàn thiện và anh đặt ở chỗ trái tim mình.... có thể bình thường lại được rồi, một bên tay anh cầm chiếc điện thoại với hình vẽ đoạn độc thoại: □ cái gì? Giáo thảo là nữ? □

Anh dùng sức ấn trái tim kia vừa mới được ráp vào trọn vẹn thì bị phá nứt.

Bức thứ ba là bối cảnh 'công nghệ đen Thịnh thế' trong văn phòng. Hình ảnh phiên bản Thịnh Hạ hóa thân thành một ông chủ.

Anh ngồi ở trước mặt cô: □ ông chủ, tim của tôi vẫn không dùng được tốt lắm, từng ngày một rớt những mảnh nhỏ rất nhiều lần. □

Phiên bản Thịnh Hạ: □ đó là do cậu dùng keo dởm. □

Nhậm Ngạn Đông sau khi xem xong vẫn chưa phản ứng gì.

Lý do cả đêm cô tự mình nhốt ở thư phòng, là vẽ những bức này.

Anh xem tiếp theo một bức khác, nó vẽ trong tay anh đang cầm một lọ ' keo trăm triệu của Thịnh thị' , còn có một bản hướng dẫn sử dụng: □ mỗi lần trước khi sử dụng, yêu cầu mở tủ thứ hai trong phòng quần áo. □

Nhậm Ngạn Đông phản ứng chậm nửa nhịp, khi xem lần thứ hai thì anh mới cảm giác không đúng chỗ nào, bước đi hướng sang phòng quần áo. Thịnh Hạ không nhanh không chậm, đi theo phía sau anh.

Nhậm Ngạn Đông mở cửa tủ thứ hai thấy đầy một loạt áo sơmi màu trắng. Anh tùy tay cầm một cái, cảm thấy hơi bất ngờ. Vị trí bên ngực trái của áo sơmi có in sẵn dấu ấn một dấu môi nhàn nhạt màu mực.

Thịnh Hạ đang đứng với tư thế đôi tay ôm cánh tay, dựa vào khung cửa: "Vốn là muốn tặng anh vào ngày Lễ Tình Nhân lễ vật nhưng em cảm thấy hôm nay thích hợp hơn."

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 67

Trước Lễ Tình Nhân hai ngày, Thịnh Hạ nhận được điện thoại của Mẫn Du báo cho cô biết thời gian tham gia liên hoan của đoàn phim.

Trước đó Cố Hằng bận quay một bộ phim điện ảnh dự định khởi chiếu dịp Lễ Tình Nhân này.

Giai đoạn trước tuyên truyền, Thịnh Hạ cũng chưa tham gia mà tối nay liên hoan, Chu Minh Khiêm đã dặn trước ai cũng đều phải đến.

Thịnh Hạ: "Đoàn phim có tiền nhiều vậy à? liên hoan mời đông đến vậy."

Mẫn Du: "Cũng không phải, là đạo diễn có tiền và nhà đầu tư lại càng có nhiều tiền."

Cúp điện thoại, Mẫn Du nhắn địa điểm tổ chức liên hoan sang cho cô.

Bởi vì chuyện hợp đồng bộ phim khoa học viễn tưởng, đoàn chế tác của Chu Minh Khiêm có không ít lời bàn tán kín đáo không hay sau lưng Thịnh Hạ, rõ ràng với thực lực của cô theo lý thì có thể đem về hạng mục hợp tác này mà kết quả nó bị hủy.

Bọn họ không biết nguyên nhân sâu xa nên cư xử khá bất mãn với Thịnh Hạ là điều dễ hiểu, chỉ là tiệc liên hoan tối nay đã làm Mẫn Du căng hết da đầu.

Nhậm Ngạn Đông biết Thịnh Hạ buổi tối muốn đi ăn cơm với bọn Chu Minh Khiêm, phản ứng đầu tiên chính là: "Lệ Viêm Trác cũng đi sao?"

Thịnh Hạ: "Không biết."

Đêm nay cô tự lái xe đến, đóng cửa xe, cùng Nhậm Ngạn Đông nói: "em cúp máy nhe."

Anh bên này vừa nhìn vé xem biểu diễn kịch âm nhạc trong tay: "Hẹn lần sau không được sao?"

Thịnh Hạ: "Em đã đồng ý đi, lại nói buổi tuyên truyền em cũng chưa tham dự một lần, giờ đến tiệc liên hoan không đến thì thật không nễ mặt Chu Minh Khiêm quá sao?"

Cô nổ máy xe và kết thúc điện thoại: "Bye."

Nhậm Ngạn Đông: 'uhm", trước khi cúp điện thoại, anh lại nói: "về sớm chút." Đầu điện thoại bên Thịnh Hạ đã ấn tắt từ lúc nào.

Tối hôm qua Thịnh Hạ vẽ cho anh truyện tranh và tặng rất nhiều áo sơ mi thế nên anh mất ngủ đến mãi nửa đêm vẫn tỉnh.

Anh cân nhắc phải tạo cô một kinh hỉ nên sáng sớm hôm nay tìm người nhờ mua biểu diễn kịch âm nhạc(*) (loại diễn giống kịch idecaf, vừa có hát, có diễn kịch)

Điều bất ngời này thế nào lại bị Chu Minh Khiêm nửa đường chặn mất.

Đồng hồ điểm sáu giờ tối, màn đêm đã buông xuống. hôm nay Nhậm Ngạn Đông đã sắp xếp công việc ổn thỏa từ sớm vì vậy này anh trở nên quá nhàn rỗi mà về nhà cũng là một người quạnh quẽ. Anh gọi điện thoại Thẩm Lăng để hẹn gặp tại hội sở buổi tối nay.

Đóng máy tính, anh mặc áo gió vào và rời đi.

Cửa thang máy Chuyên dụng mở ra, bên trong có người, là Nhậm Sơ.

"Tam thúc, sớm vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Có hẹn."

Từ khi đi du lịch đến bây giờ, anh đã gần một tháng không gặp Nhậm Sơ sau đó chú ý quan tâm đến vết thương ở chân của Nhậm Sơ. Anh lấy từ trong túi mình hai trương vé kịch kia: "Nếu con không muốn xem thì tặng cho bạn."

Nhậm Sơ vừa thấy thì nhớ đến tin hot kia, đâu lỡ dịp không hỏi thêm. Cậu tò mò: "Chú không đi cùng Thịnh Hạ sao?"

Nhậm Ngạn Đông từ trước đến nay giải thích đơn giản: "nhất thời bận việc rồi."

Nhậm Sơ gật gật đầu, buổi tối cậu nghĩ vừa lúc hẹn Sở Dần Hạo đi tập thể thao, phòng tập thể thao không cần phải đi, trực tiếp đi nghe kịch âm nhạc cũng tốt.

Khi Nhậm Ngạn Đông đến hội sở thì Thẩm Lăng đã đến sớm hơn và phòng đang không nhiều người nên bàn đánh bài cũng chỉ mở hai tụ.

Tối nay những người đến chơi không phải tất cả đều có tham gia party cầu hôn của Nhậm Ngạn Đông, có vài người quen qua bạn bè nhưng họ cũng mang theo quà để tặng Thịnh Hạ.

Nhậm Ngạn Đông: "tối nay mọi người thoải mái uống, đều tính hết cho tôi."

Thẩm Lăng ngậm thuốc lá: "vậy phiền cậu chút nữa đợi bọn họ kết sổ nợ đầy đủ rồi thanh toán được không?" mỗi khi đến cuối năm tổng kết chi phí tiêu xài Nhậm Ngạn Đông tại hội sở đều do Thẩm Lăng thanh toán hết.

Nhậm Ngạn Đông: "còn sớm vậy thanh toán làm gì? Không thấy không liên quan sao?"

"tôi khinh!" Thẩm Lăng cà lơ phớt phơ: "Nếu không thấy liên quan vậy cuối năm khi chia hoa hồng thì sao cậu không chuyển hết tiền vào trong thẻ tôi hả?"

Nhậm Ngạn Đông đêm nay không có tâm tình cùng anh nói tào lao, ngồi xuống đánh bài.

Trên bàn những người khác đem thuốc cùng bật lửa đẩy đến trước mặt Nhậm Ngạn Đông nhưng anh xua tay: "bỏ thuốc."

"Thật giả? Một điếu cũng không hút sao?"

"uhm." Anh nói: "tưởng tôi là Thẩm Lăng sao?"

Thẩm Lăng: "Đừng chèn ép tôi, sao, tối nay bị Thịnh Hạ vứt bỏ đúng không?"

Một đao tung quá chuẩn (.....hahahah anh Lăng .....)

Nhậm Ngạn Đông cho Thẩm Lăng một cái liếc mắt, không thèm trả lời.

Anh bắt đầu xào bài, động tác tay anh tựa như chơi ma thuật nhanh đến mức người khác thấy không rõ lắm, một thao tác chia bài đủ làm không biết bao nhiêu nữ nhân trong giới mê đảo.

Ngay lúc đang nói chuyện phiếm thì có người nhờ Nhậm Ngạn Đông giúp mua quà sinh nhật cho bạn gái là một cái túi phiên bản giới hạn mà trong nước không có. Người bạn này gần đây không có thời gian đi công tác, mặc dù đi công tác cũng mua không được vì loại túi này khá hút hàng nên nhiều người tìm mua.

Chuyện chính là khác với những người bạn gái cũ trước đây chỉ cần giao thẻ, lần này anh ta muốn tự mình chọn quà tặng.

Nhậm Ngạn Đông thấy vậy liền chia sẻ danh thiếp của tổng giám nhãn hiệu đó cho bạn: "cứ nói là bạn tôi."

"Cảm tạ."

Người nọ vừa nhận liền lưu lại số vào danh bạ bạn bè sau đó anh ta lại hỏi thêm Nhậm Ngạn Đông có thể cho thêm vài

số điện thoại liên hệ của những người tổng giám khác về trang sức, phụ kiện và trang phục để có thể về sau cần dùng.

Không chờ Nhậm Ngạn Đông nói chuyện, Thẩm Lăng liền thay anh trả lời: "Lão tam cũng chỉ có mỗi số điện thoại của người tổng giám này thôi, những người khác không có số cá nhân của cậu ta đâu."

"Hửm?"

"những người kia đều là nữ."

"Tôi nói nè lão tam, từ khi nào mà cậu biết giữ mình trong sạch vậy?"

Nhậm Ngạn Đông đôi mắt híp lại: "từ khi nào mà sinh hoạt cá nhân của tôi hỗn loạn chứ?"

Điều này cũng đúng.

Thẩm Lăng buồn bã nói: "Không tồi, còn biết biện minh, Thịnh Hạ đúng là dạy dỗ có cách."

Trêu chọc Nhậm Ngạn Đông vài câu, nói qua nói lại thì chuyển sang đến tin tức về Dư Trạch cùng Thương Tử Tình đến nay được công bố kết hôn trên truyền thông, hôn lễ một tháng sau sẽ được cử hành.

Tin này không kịp phòng ngừa mà bị các anh hùng bàn phím tung lớn làm mạng xã hội đều bị tê liệt.

Kỳ thật trong giới mọi người đều biết đây là kết quả thỏa hiệp giữa Dư Trạch và Thương Tử Tình. Dư Trạch bí bách với áp lực trong nhà, cuối cùng đồng ý kết hôn nhưng hắn ta yêu cầu công chứng tài sản trước hôn nhân.

Thương Tử Tình cũng đã hết hy vọng với hôn nhân này và cũng chỉ mong con mình có một danh phận. Cô ta quyết định chờ đến khi con mình một tuổi thì ly hôn Dư Trạch.

Người đại diện thở dài: cô có phải qúa ngốc không? Giá trị lắm hay sao? Dư Trạch tốt lắm sao mà Mẫn Du cũng không cần hắn ta chứ?

Thương Tử Tình đã hoàn toàn tỉnh ngộ, trước kia do mình bị ma quỷ ám ảnh mà giãy giụa không ra khỏi được vũng bùn kia. Cô như càng lún càng sâu, mãi chờ đến khi tỉnh ngộ thì tiếng tim đập của con làm cho cô thêm luyến tiếc.

Cô chỉ duy nhất muốn cho đứa con mình có danh phận nên chuyện yêu cầu gì cho hôn lễ cũng không từ chối. Tiền Dư Trạch một đồng cô cũng không cần, tự bản thân mình có năng lực nuôi lớn con và cho nó mọi thứ tốt nhất.

Đời người có rất nhiều ngã rẽ, một khi không cẩn thận có thể bị sai lầm trong lựa chọn mà tự cô cũng không nhớ mình rốt cuộc đi sai bao nhiêu lần, còn có thể quay đầu lại không?

Chỉ mong quãng đời còn lại cô đều có thể đi đúng.

Đến chiều cô ta nhắn cho Mẫn Du một tin: □ thật xin lỗi. □ Trong đoạn tình cảm này, người vô tội nhất chính là Mẫn Du, trước kia, cô cứ luôn nhằm vào cô ấy mà gây chuyện.

Tiếp theo cô ta lại nhắn: □ nhưng cô cũng nên cảm tạ tôi đã giúp cô triệt để thoát khỏi tên cặn bã này, so với tôi thì cô may mắn hơn nhiều. □Tuy nhiên, phía Mẫn Du vẫn chưa trả lời tin nhắn này.

Thời gian tính đến hôm nay là cách ngày hôn lễ chưa đến một tháng nên nhà Dư Trạch đã phát thiệp mời cho bạn bè xung quanh.

Thế nên lúc này bọn họ tại hội sở một bên thì đánh bài, một bên khác thảo luận chuyện có nên đi hay không.

Thẩm Lăng: "Các ngươi nên đi thì đi, tôi và lão tam khẳng định không đi."

Nhậm Ngạn Đông nhận thiệp mời mà chưa hủy ngay, anh trực tiếp giao cho Hướng thư ký thay mình tham dự.

Di động reo chuông báo có tin nhắn đến.

Bảo bảo: □ tối nay chắc em trở về nhà khuya lắm, anh đi ngủ trước nhe. □

Nhậm Ngạn Đông: □ còn có hẹn ai khác nữa sao? □

Bảo bảo: □ uhm. □

Thịnh Hạ vừa đến nhà hàng sau một đoạn đường dài bị kẹt xe gần một tiếng đồng hồ.

"Bên này."

Chu Minh Khiêm kéo cái ghế bên cạnh mình ra, vỗ vỗ lưng ghế ra hiệu cho cô biết.

Ánh mắt và tư thế kia mang theo suy tính 'trả thù' không khác bao nhiêu.

Thịnh Hạ cười: "thiệt là một ngày không gặp như cách ba năm?"

Chu Minh Khiêm buồn bã nói: "Không thấy anh gầy đi hẳn sao? Chỉ có một cái Tết Âm Lịch không gặp em mà trà cũng không nhớ cơm cũng không ăn."

(cha Khiêm này đúng là xạo lố quá .....mình cũng khá thích nv Chu Minh Khiêm này mà nếu ai đã từng đọc tác phẩm 'Làm sao để ngừng nhớ về anh' thì cũng sẽ thấy vài nét đáng yêu của anh Khiêm nên không biết tác giả MTN có viết truyện nào khác liên quan đến anh này không.....)

Thịnh Hạ cùng những người khác chào qua một tiếng, sau đo đi qua chỗ ngồi. Trong tay cô còn đang cầm một cái túi, Chu Minh Khiêm giương cằm lên hỏi: "Cho anh sao?"

Thịnh Hạ: "mơ đẹp đó, tiếp tục đi." Cô thuận tay đưa túi cho Mẫn Du.

"Cảm ơn cục cưng." Mẫn Du vui vẻ tiếp nhận.

Cái túi này là thiết kế mới ra mà cô cũng dự định mua từ trước nhưng vốn dĩ sau đó chuyện hôn sự của Dư Trạch và Thương Tử Tình được tuyên bố nên cô quyết định chưa vội tự mua ngay.

Cô biết chắc Thịnh Hạ sẽ tặng cho mình.

Hôm nay Chu Minh Khiêm tổ chức bữa tiệc này cũng là muốn trấn an tinh thần cho cô, cùng nhiều người náo nhiệt làm cho cô không có thời gian suy nghĩ miên man.

Sự thật là cô đã sớm buông bỏ.

Thời gian thật là liều thuốc tốt nhất, đã từng nghĩ là nỗi đau không dễ quên, cho rằng đời này cũng không thể quên được, mà không biết từ lúc nào tự bản thân mình đã dần dần phai nhạt.

Đạm mạt đến không còn dấu vết.

Cô rốt cuộc nghĩ không ra lý do tại sao mình đã từng động lòng đối với Dư Trạch, tại sao lại từng có cảm giác yêu hắn ta, hơn nữa cô cũng không nhớ nổi cảm giác đau khổ khi chia tay.

Hiện giờ cô có sự nghiệp, có nhiều bạn như vậy, còn có người vì mình giúp đến không tiếc cả mạng sống, sinh hoạt không thua thiệt cô bất luận cái gì.

Hôm nay nhìn đến hot search kia, trong lòng cô đã không còn gợn sóng, thậm chí ngược lại có điểm đồng tình với Thương Tử Tình, hà tất vì một người đàn ông không yêu mình mà đáp trả bằng chính hạnh phúc cả đời, còn liên lụy đến con.

Tuy nhiên ai cũng có quyền lựa chọn, ấm lạnh tự biết.

"Sao nào? Có phải loại này chị đang rất ưng ý không?" Thịnh Hạ hỏi.

Mẫn Du hoàn hồn, cười cười, nhướng mày: "đang rất cần nha."

Chu Minh Khiêm nhìn Thịnh Hạ: "Em rốt cuộc đến đây chỉ để gặp cô ấy thôi đó chứ?"

Thịnh Hạ: "bằng không thì là vì gì?"

Chu Minh Khiêm gật gật đầu: "được, làm tốt lắm." Tặng cho cô một biểu tượng ngón tay cái. (Like)

Thịnh Hạ cùng Mẫn Du hàn huyên vài câu, xoay người đi theo nói chuyện với Chu Minh Khiêm, âm thanh của cô thỏ thẻ: "Anh đó, sáng sớm ngày hôm đó, phát bệnh thần kinh gì vậy? làm trò sao hả Hề gia gia .."

Đừng nhắc đến chuyện đó, vừa nghe đến thì đã bị Chu Minh Khiêm cướp lời: "Em cũng được lắm, không mang quà cho anh...anh cũng không so đo với em. Anh còn tưởng em có tin tốt gì cho anh, nào có cái gì cũng không."

Thịnh Hạ tới gần khu vực bên kia Chu Minh Khiêm đang đứng, anh dùng tiếng Pháp nói chuyện với cô nên cô nhỏ giọng đáp trả anh cũng bằng tiếng Pháp: "anh đừng nói chuyện như em không cố gắng vậy, tam ca nhà em có giao tình khá thân cùng 'Hề gia', em về nhà sẽ hỏi thêm tam ca mà."

Chu Minh Khiêm: "Cùng đừng nhắc Nhậm Ngạn Đông ở đây, trừ phi ngày nào đó anh ta cầu xin anh thì may ra anh mới suy xét muốn tha thứ anh ta hay không."

(........hahahahah cha Khiêm này đúng hề....)

Thịnh Hạ cười: "Anh trai à, đây là buổi tối, đừng mơ mộng hão huyền nữa."

Hợp đồng bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng kia đã trở thành khúc mắc của Chu Minh Khiêm, làm anh ta mang theo buồn bực và hậm hực, anh đây là ban bè thân tình nên cũng không muốn làm khó nhau nếu không phải Thịnh Hạ, anh đâu đến nỗi chịu uất ức như vậy?

Chu Minh Khiêm vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, cùng Thịnh Hạ nói: "Về nhà em lại tiếp tực uy hiếp cậu ta một chút đi, nêu thật sự không được thì anh mới hoàn toàn hết hy vọng."

Thịnh Hạ: "Nếu bộ phim đầu này không được thì em bảo đảm sẽ cho anh cơ hội bộ tiếp theo."

Chu Minh Khiêm vẫy vẫy tay: "Đến đây ...đến đây." Anh rót một ly nước trái cây cho Thịnh Hạ: "Cũng chỉ có anh thôi, đổi lại là người khác bị em cho lọt hố như vậy thì còn có thể làm bạn được nữa sao?"

Thịnh Hạ cùng anh chạm cốc: "thật đúng là duyên phận."

Bữa cơm này kéo dài hơn hai tiếng, nói nói cười cười, mãi cho đến 10 giờ hơn mới kết thúc, địa điểm tăng hai là quán bar.

Phòng quá ồn nên khi Thịnh Hạ ngồi trong xe mới chú ý tới WeChat có người bạn đăng dòng status và 'tag' cô vào. Cô click mở thấy người đăng là Nhậm Sơ, cô xem xong dòng tin kia mà thấy giật mình.

Nhậm Sơ là nói như vậy: Cảm tạ vé của tam thúc và Thịnh Hạ, thật hay.

Cô phóng đại hình ảnh chụp chính là vé xem kịch âm nhạc tối nay.

TÌNH YÊU CỦA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị

dtv-ebook.com

Chương 68

Thịnh Hạ vui chơi đến hai giờ sáng mới về đến nhà, Nhậm Ngạn Đông về sớm hơn cô nửa tiếng và lúc này đã tắm xong, đang thưởng thức một ly rượu vang đỏ.

Trước đó anh ở hội sở đánh bài, giờ mới nhìn thấy dòng tin của Nhậm Sơ cảm ơn anh tặng vé cho cậu ta cùng Sở Dần Hạo xem kịch.

Đọc xong anh chỉ cảm thấy đúng là oan gia ngõ hẹp, sau đó tắt màn hình, rời khỏi WeChat.

Trong sân có âm thanh ô tô của Thịnh Hạ.

Cô nghĩ rằng Nhậm Ngạn Đông đã đi ngủ sớm, nào biết anh tự một mình nhâm nhi rượu.

"sao còn chưa ngủ?" Cô cởi áo khoác, đi đến quầy bar.

Nhậm Ngạn Đông: "Buổi tối anh cùng Thẩm Lăng hẹn đánh bài, cũng vừa về nhà không lâu."

"Chỉ đánh bài, không uống rượu sao?"

"Không."

Thịnh Hạ ngồi ở cái ghế cao: "Tối nay em cũng không uống." Cô bắt lấy cổ tay cầm ly của Nhậm Ngạn Đông : "em

uống một ngụm." Cô đem cổ tay anh nghiêng cho ly rượu hướng về phía mình.

Uống một ngụm nhỏ, cô tinh tế bình phẩm rượu: "Không tồi." Còn tỏ vẻ nghiền nghẫm đánh giá .

Thịnh Hạ có chút thấm mệt, dựa vào quầy bar.

Đêm nay cô cùng Mẫn Du chơi điên cuồng, lúc ấy hai người không cảm thấy mệt chút nào, hiện tại thì gần như kiệt sức.

Nhậm Ngạn Đông dựa lưng vào quầy bar, đem cánh tay duỗi ra cho cô gối đầu.

sườn mặt của Thịnh Hạ cọ cọ trên cánh tay anh, ngước mắt nhìn anh: "sao anh mua vé mà không nói em?"

Nhậm Ngạn Đông: "Không sao, lần sau xem cũng đâu khác gì."

Thịnh Hạ cầm ly rượu giơ lên sang cho anh, hai người không tiếp tục nói chuyện.

Nhậm Ngạn Đông nhấp ngụm rượu vang đỏ, cúi đầu đút cho cô.

Môi kề môi, hương vị rượu tỏa sâu qua đầu lưỡi cả hai.

Thịnh Hạ cười cười: "cho anh một điều kiện." Về chuyện không đi nghe kịch âm nhạc, cô cho anh một cái bồi thường, đáp ứng anh một điều kiện, tùy anh nói cái gì.

Nhậm Ngạn Đông xác nhận: "Tùy tiện cái gì cũng được sao?"

Thịnh Hạ gật đầu: "Tùy ý."

Nhậm Ngạn Đông liền trực tiếp nói ra: "anh cùng thúc thúc à a di đều đã bàn rồi, bọn họ không hề phản đối việc em học đào tạo chuyên sâu về đàn violon, chờ Nhạc lão sư báo tin thì em có thể bắt đầu chuẩn bị xin nhập học."

Thịnh Hạ kỳ thật đã biết vì Hạ nữ sĩ hôm nay có điện thoại cho cô, chỉ là ngoài ý nghĩ mà cô nghe thấy thái độ Hạ nữ sĩ chuyển biến từ trong giọng nói, tất cả đều là công lao của Nhậm Ngạn Đông, vậy mà anh không nhiều lời kể cho cô nghe dù chỉ là một chút.

Mỗi lần cô cho anh một ít điều kiện, anh đều dùng hết vì cô.

"Cái này không tính, anh còn có cơ hội cho điều kiện khác."

Nhậm Ngạn Đông tạm thời chưa yêu cầu gì, trước tiên để dành lại đó.

Tối nay ở hội sở, mọi người đều nói chuyện hôn sự của Dư Trạch, không thể tránh khỏi nói đến Mẫn Du. Họ đều quan tâm trạng thái của Mẫn Du thế nào nhưng sự việc này cũng không thể trực tiếp hỏi thăm, dù có thể thì cũng tương đương như sát muối vào miệng vết thương.

Anh hỏi Thịnh Hạ: "Tối nay em liên hoan cùng Mẫn Du sao?"

Thịnh Hạ nháy mắt đã hiểu anh muốn biết cái gì: "uhm, trạng thái chị ấy không tệ lắm, đối với chuyện Dư Trạch chị ấy đã sớm hoàn toàn cho qua, dù sao em một chút cũng nhìn không ra chị ấy đang thương tâm khổ sở chỗ nào cả."

Lúc trước Mẫn Du mới vừa chia tay trong nửa năm, nhìn như ngọn đèn trước gió, gương mặt tiều tụy thể hiện rõ từ khóe mắt đến chân mày.

Thịnh Hạ không nói tiếp về Mẫn Du, chuyển sang đề tài nói về hợp đồng của Chu Minh Khiêm.

Vì Chu Minh Khiêm chưa từ bỏ ý định nên trước khi tàn cuộc, anh ta ở trong quán bar lại dặn dò cô một lần. Cô thật sự không hiểu được do anh ta thật sự thích cái loại phim này hay vì chỉ muốn khiêu chiến bản thân.

"Tam ca, cái kia..." Hợp đồng.

Câu nói tiếp theo còn chưa hết câu đã bị Nhậm Ngạn Đông ngăn lại: "Không thể nào." Anh đặt ly rượu vang xuống sau khi uống cạn một hơi.

"Lên lầu ngủ."

Thịnh Hạ ấn giữ cánh tay anh, không để anh động: "Anh nghe em nói xong đã."

Nhậm Ngạn Đông như suy tư gì đó mà nhìn cô, vẫn để cô nói hết lời.

Tư thế của Thịnh Hạ đang là ngồi nghiêng gối đầu lên cánh tay anh, hiện tại chuyển sang ngồi thẳng dậy.

trong lòng Cô đang âm thầm sắp xếp câu chữ: "giữa chuyện chia ta và ký hợp đồng, anh sẽ chọn cáo nào?"

Câu nói vừa thốt lên thì không khí phòng khách trong nháy mắt lâm vào tình trạng khẩn trương trầm mặc.

Nhậm Ngạn Đông đột nhiên không kịp phòng ngừa, không nghĩ tới cô có thể tàn nhẫn đến vậy.

trái tim anh như bị buộc chặt, không khí trong lồng ngực có chút bị ép lại càng ngày càng thấp. Anh dự tính mặc chiếc áo sơmi do cô tặng với vị trí ngực trái có in dấu môi 'Thịnh thị', một chút chầm chậm thêm phần nặng nề không tên.

"Thịnh Hạ." Anh tận lực phát ra tiếng nói trầm thấp, ánh mắt thâm u trước sau như một: "Anh sợ nhất là bị em uy hiếp, dù là em chỉ lấy ra để ví dụ thử anh hay thật sự em sẽ làm như vậy."

Thịnh Hạ nhấp môi, không lên tiếng.

Nhậm Ngạn Đông cuối cùng cho cô một đáp án: "Nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai." Anh dừng nửa giây lại tiếp nói: "dĩ nhiên là em."

Kiên quyết đến tận cùng như thế, anh chưa hề nghĩ cho bản thân một đường xoay chuyển khác nào cả.

'Bùm ' một tiếng, trái tim Thịnh Hạ không quy luật đập loạn từng chút một.

Cô giơ tay, đè chỗ ngực anh nơi có dấu môi.

"Về hợp đồng, về sau em sẽ không bao giờ nhắc lại nữa."

Nhậm Ngạn Đông tiếp tục: "Vừa rồi em cho anh điều kiện kia, hiện tại anh phải dùng ngay bây giờ."

Thịnh Hạ nhìn anh: "Nói đi"

Nhậm Ngạn Đông: "Về sau không được nhắc tên Chu Minh Khiêm nữa."

Thịnh Hạ: "......" Bỗng nhiên cười.

Tim của Nhậm Ngạn Đông rốt cuộc cũng được trở lại yên bình, thời điểm năm trước ngày chia tay chính là ngày 11 mà hôm nay đã là sang ngày 12, anh thật sợ cô lại nói chia tay thêm một lần.

(....tội nghiệp anh Đông quá đi....)

Anh lấy chai rượu vang rót thêm nửa ly.

"Anh đang muốn uống rượu an ủi hay sao vậy?"

Nhậm Ngạn Đông không đáp lời, nửa ly rượu kế tiếp này anh cũng uống một hơi cạn sạch.

Lúc sau nói tiếp về Chu Minh Khiêm: "Lần sau anh ta mà còn tìm đến em, em cứ nói chuyện chúng ta chia tay đều do anh ta cả."

Thật ra Chu Minh Khiêm cũng chính là lý do : Nếu không phải do Chu Minh Khiêm, tối hôm đó Thịnh Hạ đã không cần đến hội sở, cũng đã không phải nghe được lời bình của

Thẩm Lăng kia, bọn họ cũng đã không phải tách nhau quá lâu đến vậy.

Thịnh Hạ: "Vậy sao anh không tự trách bản thân mình đi, khi đó Thẩm Lăng nói ra sao anh không phản bác?"

Nhậm Ngạn Đông chuyển ly rượu chân dài trống không sang một bên, chăm chú nhìn đế ly: "trong một lời khó nói hết."

Thịnh Hạ dùng tay nâng má: "Đừng chịu đựng hết như vậy."

Nhậm Ngạn Đông lại rót thêm rượu, lần này anh nhấp một ngụm, rồi tiếp một ngụm.

Sau một lúc lâu, anh nói câu: "Lời nói này là thật."

Thịnh Hạ nhất thời không phản ứng ngay, ánh mắt cô mang theo chút nghi ngờ.

Nhậm Ngạn Đông khó khăn mới lặp lại một lần nữa câu nói: "Trước kia anh đúng là một lời khó nói hết."

Không chỉ như vậy, còn tự mình cảm giác đã lựa chọn đúng.

Thịnh Hạ xua xua tay: "Đừng để tổn thương chính bản thân mình là được." Cô muốn biểu đạt: "Anh nói không đúng tí nào, em thấy ánh mắt nhìn của anh chẳng ra sao cả."

Nhậm Ngạn Đông tiếp nhận lời cô nói: "Vốn dĩ đã từng chẳng ra gì."

"Thịnh Hạ, đừng so sánh mắt nhìn của em và anh, em không hơn gì anh đâu."

Thịnh Hạ phản bác: "em chỗ nào không bằng anh chứ?"

Nhậm Ngạn Đông: "Kén vợ kén chồng. Em muốn nói mắt nhìn của em tốt vậy mà em cũng chỉ tìm được anh thôi, thế nên anh mới tìm thấy em."

Thịnh Hạ chợt bật cười, lời ca ngợi này nói mà không biết ngại chút nào.

Nhậm Ngạn Đông mang ly rượu cho cô giữ còn anh khom lưng ôm bế cô một cái rất gọn nhẹ, hiện tại việc bế cô lên lầu đã thành như một thói quen của hai người.

Thịnh Hạ ngửa đầu uống hết rượu vang đỏ trong ly, sau đó vừa đến phòng ngủ một màn hôn môi không kịp phòng bị, lúc này hai người đã không còn phân biệt rõ rốt cuộc hương vị rượu từ miệng ai.

Cô thích trên người Nhậm Ngạn Đông mang theo một tia nhàn nhạt hương vị rượu, pha lẫn với vị mát lạnh kích thích các hormone, luôn làm người ta đắm chìm trong say mê.

....

Trước một ngày của Lễ Tình Nhân, tối hôm ngày 13, Nhậm Ngạn Đông có tiệc xã giao, vì đã kế hoạch hẹn nên không cách nào hủy bỏ. Tuy nhiên, anh chỉ tham gia bữa ăn, các hoạt động tiêu khiển đều bỏ đi.

Trong bữa tiệc, nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc áo sơmi Nhậm Ngạn Đông đang mặc.

Cách thời điểm trước đó bọn họ không biết được đó là dấu môi in sẵn, còn tưởng là do buổi tối trước cửa nhà hàng bị một người phụ nữ nào đó cố ý lưu lại trên áo anh.

Ai cũng chưa nghĩ đến Thịnh Hạ hay bất cứ người phụ nữ nào chắc chắn sẽ không in dấu son môi sẵn trên áo sơmi của một người đàn ông, ảnh hưởng đến cả hình tượng của Nhậm Ngạn Đông.

Bọn đàn ông trong giới của anh chưa bao giờ thiếu nữ nhân theo đuổi, sẵn sàng nhào vào trong vòng tay bọ họ, vậy nên càng không cần phải nói suy nghĩ kia của họ cũng khá hợp lý.

Chẳng qua buồn bực hơn chính là trước khi Nhậm Ngạn Đông đến chẳng lẽ thư ký không nhắc nhở anh thay áo sao?

Bữa tiệc tối nay rốt cuộc không phải chỉ có bạn bè, mà có thêm người trong giới xã giao trên thương trường.

Đang ngồi, người duy nhất không hiếu kỳ chính là người ngồi dựa gần Nhậm Ngạn Đông, anh ta thấy rõ cái dấu môi kia chính là được in trước.

Hình ảnh in không khác gì thật, có thể khen màu sắc dấu môi này không tồi chút nào.

Trên bàn cơm, rượu uống cũng đã thấm, đề tài trao đổi càng ngày càng tùy ý.

Người kia hỏi Nhậm Ngạn Đông: "Nhậm tổng, áo sơmi này của anh là được may ở đâu vậy? Vẫn là tôi suy nghĩ một hồi thấy thiết kế này thật được mở rộng tầm mắt."

Giọng nói mang theo thái độ đùa cợt, tất cả mọi người chuyển dời ánh mắt đến bên kia.

Nhậm Ngạn Đông: "thiết kế của Thịnh thị."

Đột nhiên mọi người không kịp phòng ngừa mà ăn một màn "thức ăn cho chó".

"Việc yêu đương của cậu thật khác người ta, đúng là đang phát thức ăn cho chó bất chấp mà." Người nọ chạm cốc cùng Nhậm Ngạn Đông: "Chúc hạnh phúc, phải sớm mời chúng tôi uống rượu mừng đó."

Nhậm Ngạn Đông: "Cảm ơn."

Đến gần 10 giờ mới tan tiệc.

Nhậm Ngạn Đông chạy đến cửa hàng bán hoa, buổi chiều anh dự định đặt mua hoa tươi, 214 đóa.

Thịnh Hạ khá chú trọng những ngày này, phải thể hiện chút nghi thức tình cảm. Mỗi một ngày lễ với cô mà nói quan trọng nhất chính là thời điểm 0 giờ.

Khi Nhậm Ngạn Đông về đến nhà, Thịnh Hạ còn chưa ngủ, cô đang luyện yoga.

Nhìn thấy trong tay anh một bó hoa hồng thật lớn: "kết thúc sớm vậy à? Còn tưởng rằng phải mười hai giờ hơn anh

sẽ không kịp trở về."

"Bọn họ có đi tăng hai, nhưng anh không đi." Nhậm Ngạn Đông đem đặt bó hoa trước mặt cô, ngay trên sàn nhà, sau đó anh sang phòng tắm, theo sau truyền đến âm thanh dòng nước của vòi hoa sen.

Thịnh Hạ ngửi hương hoa hồng, cô cầm di động chụp vài tấm.

Khi Nhậm Ngạn Đông từ phòng tắm đi ra, Thịnh Hạ đã nằm trên giường, chỉ chừa một bên cho anh, đèn đầu giường vẫn còn sáng.

Hai người vẫn giống như trước kia, Nhậm Ngạn Đông gối đầu vị trí ngay giữa giường, còn gối đầu của cô dựa sát mép giường, sau khi ngủ say cô sẽ từ chỗ anh nằm mà lăn lên người anh một lần khác.

(....bà Hạ này đúng là ngủ khác người thật...)

Gần một năm cả hai không bên nhau mà bản lĩnh ngủ lăn người của cô vẫn không hề giảm.

"Tam ca."

"hửm?"

Thịnh Hạ nằm nghiêng đầu sang, bỗng nhiên có chút lo lắng: "mỗi ngày em từ trên người của anh lăn qua lăn lại đã thành thói quen hư rồi, có phải nên sửa hay không?"

"Làm sao vậy?" Nhậm Ngạn Đông chỉnh mờ đèn đầu giường đi, để Thịnh Hạ gối đầu lên cánh tay anh, ngọn tóc anh vẫn còn đọng vài giọt nước dừng ở trên mặt cô.

Thịnh Hạ lau mặt: "Chờ sau khi kết hôn, có con rồi mà em còn cứ lăn như vậy, quá nguy hiểm đi."

Nhậm Ngạn Đông cũng nghiêm túc ngẫm nghĩ: "Không cần sửa, anh sẽ không ngủ trên giường, em sẽ không ngã."

Này cũng đúng.

"Vậy anh nằm ở đâu?"

Nhậm Ngạn Đông: "Trên sàn nhà trải giường chiếu chăn, anh ngủ dưới giường."

Thịnh Hạ trêu chọc: "Vì con gái, thật khổ cho anh rồi."

Nhậm Ngạn Đông cúi đầu đặt một nụ hôn môi, bao nhiêu giọt nước cũng rơi theo đọng lại trên đôi mắt Thịnh Hạ.

Một lúc sau vận động qua đi, Thịnh Hạ nhanh chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhậm Ngạn Đông buông Thịnh Hạ để đứng dậy, anh đi vào phòng giữ quần áo để thay đồ.

Đồng hồ chỉnh chu trên tay, anh đặt chuông báo di động cho Thịnh Hạ, trước khi rời đi có để lại cho cô giấy note đè trên di động, sau đó lấy áo khoát rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Hạ bị âm nhạc của tiếng chuông đánh thức, cô theo bản năng sờ bên cạnh trống

không, cô còn tưởng rằng Nhậm Ngạn Đông đang bơi. Âm lượng tiếng chuông quá lớn khiến cho Thịnh Hạ phải bò dậy cầm di động.

Nhìn màn hình di động, Thịnh Hạ nhíu mày với tiếng chuông báo không phải do mình cài đặt, xem ra là Nhậm Ngạn Đông thay đổi cho cô.

Tắt chuông đi, Thịnh Hạ lúc này mới chú ý đến tờ giấy nhắn kia.

□ Lễ Tình Nhân vui vẻ, nếu em tỉnh lại trước khi có tiếng chuông báo thì gọi cho anh. □

Khi Thịnh Hạ còn chưa hiểu chuyện gì thì có tiếng chuông cuộc gọi là của Nhậm Ngạn Đông, cô nhanh tiếp nghe.

"có dậy nổi không?"

"Mới vừa tỉnh."

Thịnh Hạ ngồi dậy: "Anh ở đâu vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Đang xếp hàng trước cửa Cục Dân Chính, sổ hộ khẩu bổn và giấy chứng nhận đều được anh mang theo rồi, em thức dậy thì mau qua đây."

Thịnh Hạ sửng sốt, chớp chớp mắt, mới phản ứng như hiểu anh muốn lãnh chứng hôm nay.

"Tam ca, anh đến đó lúc nào vậy?"

Nhậm Ngạn Đông: "Rạng sáng anh đã tới đây để xếp hàng đầu tiên."

Thịnh Hạ vuốt vuốt mái tóc dài, vừa muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không biết biểu đạt tâm trạng mãn nguyện qua lời gì vào lúc này.

TÌNH YÊU CÚA THỊNH HẠ

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 69

Hôm nay Thịnh Hạ trang điểm nhẹ và mặc áo sơmi trắng cùng quần jean, bên ngoài khoát thêm một lớp áo mỏng, cứ như vậy vội vàng đi ra cửa, cô cũng tự mình lái xe đến trước Cục Dân Chính.

Lãnh chứng vào ngày Lễ Tình Nhân là thời điểm không ít người cùng xếp hàng, lúc này mới 8 giờ, cửa đại sảnh trước quầy đăng ký hôn nhân đã có một hàng dài như đuôi rồng.

Nhậm Ngạn Đông so với những người khác cao hơn một chút, như hạc trong bầy gà.

Những cặp đôi khác đi đăng ký đều là có đôi có cặp, riêng mỗi anh, một người cô đơn đứng đầu.

Thịnh Hạ tìm chỗ đậu xe yên vị, sau liền bước nhanh đến bên Nhậm Ngạn Đông.

Lúc này cô mới phát hiện Nhậm Ngạn Đông đang đeo kính râm.

Gợi cảm mà cũng thật khí thế áp người làm cô không khỏi nhớ đến thời điểm nghỉ hè năm thứ ba phổ thông, cô ở sân bay ngẫu nhiên gặp được anh.

Hôm nay anh cũng chính là mang dáng vẻ tựa như lúc đó, trang phục đơn giản áo trắng quần đen, mắt đeo kính râm, cả người anh toát vẻ đĩnh cao của thanh lãnh, sở hữu hào quang có thể che mờ xung quanh.

Thời gian mười năm như bóng câu qua khe cửa.

Mà anh thì vẫn như cũ, vẫn dễ làm cho tim cô đập loạn nhịp.

Thịnh Hạ cất bước đi qua, Nhậm Ngạn Đông như cảm nhận được mà ghé mắt quay lại.

Hôm nay cô không chỉ đeo kính râm, còn đeo thêm khẩu trang, ngụy trang rất hoành tráng. Tuy nhiên, dù cả hai đã cố ý che kỹ như vậy, trong đám người xếp hàng vẫn có người nhận ra Thịnh Hạ, muốn chụp ảnh cùng cô.

Đến gần, Thịnh Hạ bắt tay đặt vào túi áo trước của Nhậm Ngạn Đông để sưởi ấm, nhỏ giọng nói: "Còn tưởng rằng anh sẽ đi xin xỏ người ta, chờ đến thời gian thư thả mới đến đây đăng ký chứ."

Nhậm Ngạn Đông: "Cách đó sao còn là gì ý nghĩa quan trọng."

"Anh có mệt không?"

"Còn tốt."

Trong chốc lát đã đến thời gian làm việc, Nhậm Ngạn Đông tiếp tục xem di động, nếu là như bình thường thì lúc

này anh đã sớm ở văn phòng xử lý công việc, hiện tại chỉ có thể xem email qua di động.

Tay Thịnh Hạ ban đầu được giữ ấm trong túi áo khoát, lúc sau thì nghịch chơi khuy áo của anh, một tay kia cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn lướt điện thoại.

Hôm nay thật đúng là 'hot news', ảnh chụp Nhậm Ngạn Đông đứng xếp hàng lãnh chứng đã bị bạn bè cùng share tin trên mạng, nhiệt độ tin này không ngừng tăng.

Chụp ảnh, đóng dấu, lãnh chứng.

Chỉ là bất quá thời gian ngắn ngủn trong nửa tiếng mà lại là mang ý nghĩa đến cả đời.

Từ Cục Dân Chính đi ra, Nhậm Ngạn Đông muốn nhanh đến công ty, ban ngày anh không có thời gian đi cùng Thịnh Hạ nên buổi tối anh bù cho cô cùng đi ăn bên ngoài.

Thịnh Hạ muốn anh dời kế hoạch lại: "Chỗ nào cũng không muốn đi."

Nhậm Ngạn Đông nhìn cô: "tại sao?"

Thịnh Hạ lắc đầu, một đêm qua anh đã không ngủ, hôm nay còn bận công việc, đến tối anh khẳng định sẽ rất mệt, cô nói: "Buổi tối ở nhà ăn đi, em sẽ chuẩn bị cơm chiều."

Nhậm Ngạn Đông ở trong lòng liền hiện ra vài dấu chấm hỏi, "em làm ?"

Thịnh Hạ thật sự nghiêm túc gật đầu: "uhm."

Nhậm Ngạn Đông cho rằng trong thời gian vài tháng lúc hai người chia tay thì do cô nhàn rỗi nghiên cứu việc nấu nướng, nhưng thật ra anh cũng có chút mong chờ bữa tiệc lớn tối nay mừng kết hôn.

Hai người tách nhau ra ở bãi đỗ xe, Nhậm Ngạn Đông vừa ngồi vào xe thì phát hiện tin nhấp nháy báo liên tục tin nhắn chúc mừng trong nhóm chat, hết sức náo nhiệt, bạn bè cùng bình luận chủ đề anh lãnh chứng hôm nay.

Bọn họ ồn ào, mong chờ anh phát bao lì xì.

Nhậm Ngạn Đông cũng hào phòng viết trên mỗi cái bao lì xì có tên, tên của ai thì tự vào lãnh.

Mấy chục cái bao lì xì phát xong, Tưởng Bách Xuyên nói chuyện: □ vì sao tôi chỉ có một trăm? Không phải là hai trăm sao? □

Trong nhóm chat này những người khác đều được hai trăm, cố tình chỉ Tưởng Bách Xuyên ít hơn một trăm.

Nhậm Ngạn Đông: □ phát hai trăm thì tôi ngại người thân của cậu kiếm chuyện . □

"......"

Trong nhóm chat chợt một tràn các icon cười 'ha ha ha '.

Hôm nay Nhậm Ngạn Đông không chỉ phát bao lì xì cho bạn bè, mà còn phát thưởng xem như phúc lợi của nhân viên Viễn Đông trong ngày Lễ Tình Nhân.

Vào buổi chiều mau tan tầm, Hướng thư ký báo cáo ngày hội nghị tài chính sẽ là 16.02, vị trí ngồi của Thịnh Hạ đã sắp xếp thỏa đáng, chủ tiết mục cũng gửi đến xác nhận với anh về bản tên của cô.

Buổi sáng, Nhậm Ngạn Đông lãnh chứng trước và thông báo trên trang chủ weibo Viễn Đông, anh cùng vợ là Thịnh Hạ, cộng sự giữ cổ phần Viễn Đông. Thịnh Hạ hiển nhiên trở thành một cổ đông, lần này cô tham dự với tư cách là đại biểu của Viễn Đông, rất danh chính ngôn thuận.

Hôm nay thời gian bình thường tan tầm, Nhậm Ngạn Đông lại rất hiếm khi tâm tình thấp thỏm mong chờ. Khi trưa lúc nghỉ ngơi anh liền nghĩ đến việc buổi tối Thịnh Hạ sẽ làm bữa tiệc lớn như thế nào.

trời tối anh về đến nhà thấy đèn phòng khách không mở, ánh đèn phòng ăn mở không quá sáng, bố trí không gian rất ấm áp, bầu không khí như phòng ăn tại nhà hàng cao cấp.

Trước bàn ăn, Thịnh Hạ đang đảo chai rượu vang đỏ.

"Tam ca, Lễ Tình Nhân vui vẻ."

"uhm."

Nhậm Ngạn Đông treo áo khoác lên, đi đến gần cô trong dáng vẻ gấp không chờ nổi. Thế nhưng khi anh nhìn đến đồ ăn trên bàn làm anh ngẩn ra vài giây, rồi sau đó bật cười, đáy mắt toàn là bất đắc dĩ.

Mâm đồ ăn đều là kiểu khỏe mạnh và có dinh dưỡng, một quả trứng luộc được cắt làm đôi, đặt giữa là rau xà lách nhỏ,

bên cạnh dùng dưa chuột tinh tế sắp xếp thành hai chữ: Dương bài.

Một góc dĩa có vài miếng cà chua điểm xuyết.

Thịnh Hạ chỉ dĩa: "Hôm nay em cho tất cả mọi người trong nhà nghỉ hết, cái này đều tự em làm đó, trứng gà là em luộc, cũng em tự tỉa dưa chuột."

Nhậm Ngạn Đông: "Rất tuyệt, còn biết nấu trứng gà."

Thịnh Hạ cười, trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

Nhậm Ngạn Đông không ngồi, đi đến bên cô, đem bình rượu trong tay cô đặt trên bàn, ôm bế cô lên cao.

Thịnh Hạ thuận thế hai chân bám vào eo anh, hai tay lập tức vòng lấy cổ anh: "Không ăn cơm à?"

Nhậm Ngạn Đông: "sẽ ăn."

Thịnh Hạ: "hửm?"

"bây giờ ăn thì lát nữa không kịp sinh con gái đâu."

"......"

Nhậm Ngạn Đông đem cô ôm đến bên cửa sổ, ý bảo Thịnh Hạ tắt đèn, cả hai nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ để có thể nhìn rõ nhau trong mắt đối phương.

"Đi lên phòng ngủ đi." Cô nói.

Nhậm Ngạn Đông không nghe theo mà chợt cúi đầu, dập tắt hết các thanh âm khác từ Thịnh Hạ sau đó.

...

Ngày hội nghị tài chính chính thức diễn ra, chưa đến 7 giờ, Thịnh Hạ đã rời giường, đi cùng Nhậm Ngạn Đông.

Hôm nay cô cùng Nhậm Ngạn Đông chọn quần áo cặp, cô mặc quần màu đen ôm sát đôi chân dài thon nhỏ, áo sơmi màu trắng, nhìn tổng thể bên ngoài là một kiện trang phục công sở tươm tất, so với phong cách mặc quần áo ngày thường của cô đúng là một trời một vực.

Lý do là vì Thịnh Hạ ngại mình không thích ứng trong bối cảnh hội nghị, tuy cô cũng học nửa năm tài chính nhưng đối với nội dung hội nghị ngày hôm nay cô lại rất ngại nói sai.

Đến hội trường, cô phát hiện khác nhiều so với tưởng tượng của chính mình.

Thời gian khai mạc còn lâu nhưng không ít người lục tục tiến vào phòng.

Vị trí Thịnh Hạ cùng Nhậm Ngạn Đông được xếp ngồi dãy trước, rất nhiều người cô không quen biết, nhưng bọn họ đối với cô thì ngược lại không xa lạ gì, cởi mở hài hước trò chuyện.

Chờ cô ngồi xuống, liền có người đến tìm cô xin ký tên, còn tự mang theo bút và sổ.

Không phải cho bản thân người đó, mà lấy chữ ký về cho con mình là fan hâm mộ Thịnh Hạ.

Đứa nhỏ đang học đàn violon, nghe được hôm nay cô đến tham dự hội nghị nên đã dặn dò ba mình nhất định phải lấy được chữ ký của Thịnh Hạ.

Người nọ còn đặc biệt nhắc nhở Thịnh Hạ: "Con gái của tôi vừa muốn xin chữ ký của cô, còn có của Chu Minh Khiêm vì trước đây cô đã từng vẽ đàn violong và ký tên cho Chu Minh Khiêm nên nó mong được cô viết vài câu cổ vũ cùng chữ ký của Chu Minh Khiêm."

Thịnh Hạ: "......"

Còn muốn viết vài câu cổ vũ sao?

Xong đời, chữ viết của cô thì...... sao có thể ....

Nhậm Ngạn Đông chỉ một cái liếc mắt sang đều thấy và hiểu cô đang nghĩ gì dù là biểu tình rất nhỏ, anh thu hết vào đáy mắt.

"em vẽ tranh đi, để anh viết chữ." Anh nhanh chóng giải quyết gọn gàng.

Chữ của Nhậm Ngạn Đông ở trong giới đứng nhất nhì, được anh viết tặng thì đúng là có mơ cũng không dám nghĩ đến.

Thịnh Hạ nhẹ nhàng thở phào, cho Nhậm Ngạn Đông một ánh mắt cảm kích, cô bình tĩnh tâm tình, sau đó bắt đầu vẽ tranh.

Trong lúc này, Nhậm Ngạn Đông đang nói chuyện phiếm cùng vài người cùng dãy ngồi.

Có người trong bọn họ trêu chọc: "Lão tam, khi nào thì thi nâng cấp dương cầm?"

Nhậm Ngạn Đông: "thi xong sớm rồi."

Những người khác cũng cười đùa lây.

Vài phút sau, Thịnh Hạ cất bút khi đã vẽ hình đàn violon, ký tên của mình ở bên cạnh.

Cô đem tranh đưa cho Nhậm Ngạn Đông: "Anh viết đi."

Nhậm Ngạn Đông viết vài câu ở phía dưới, viết ngày và tên ký góc bên phải trang giấy.

Người nọ tiếp nhận cuốn sổ: "Con gái tôi chắc sẽ mang cái này khoe khoang không ngừng." Anh ta lại nhìn qua bức họa cùng chữ viết mà không ngừng tán thưởng: "thật là châu liên bích hợp(*)."

(*) xứng đôi vừa lứa

Còn mười phút là bắt đầu, bọn họ tản ra để trở lại vị trí mỗi người.

Thịnh Hạ âm thầm nắm tay Nhậm Ngạn Đông: "may là còn có anh cứu cấp."

Nhậm Ngạn Đông: "trước đó chẳng phải đã chuẩn bị cho em nhiều giấy để tập viết sao? Em không có việc gì thì tự luyện chữ đi, không cần nhiều, viết vài câu thôi."

Vẻ mặt Thịnh Hạ không tình nguyện: "Không muốn luyện."

Nhậm Ngạn Đông xoa xoa đầu cô: "Vậy không luyện, về sau nếu lại có người muốn em viết chữ thì em chỉ cần vẽ thôi, như vậy cũng tốt."

Thịnh Hạ cười, vui vẻ tiếp thu đề nghị này.

Bên trong phòng hội trường đã đầy đủ người tham dự nhưng vị trí bên cạnh Thịnh Hạ còn trống, không biết là dành cho vị lãnh đạo của tập đoàn nào còn chưa đến

Theo bản năng, Thịnh Hạ hướng mắt nhìn theo bên khu vực của phóng viên.

Trong nhóm đông người, giá trị nhan sắc của Hạ Mộc rất nổi bật, chỉ liếc mắt một cái là có thể thấy.

Thịnh Hạ vừa muốn thu hồi tầm mắt thì vừa lúc Hạ Mộc nhìn về phía khan đài nơi nhóm chủ trì. Tình cảnh cứ như vậy, đột nhiên không kịp phòng ngừa, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Hạ Mộc cầm hơi giương lên và ánh mắt nhìn sang Thịnh Hạ thế là Thịnh Hạ cũng cười đáp, hướng sang vẫy tay như chào hỏi.

Lúc sau, hai người đều bận việc riêng.

Nhậm Ngạn Đông đang chuyên chú xem bản thảo diễn thuyết nên không chú ý Thịnh Hạ đang làm gì.

Thịnh Hạ nghiêng người gần anh: "Hạ Mộc cũng tới."

Nhậm Ngạn Đông: "chẳng phải là rất bình thường sao?"

Lúc này, Thịnh Hạ cũng cảm thấy hết thảy đều không gì bất thường.

Cô nhìn xem bản thảo, lại nhìn Nhậm Ngạn Đông: "không phải trí nhớ của anh kém quá sao, xem mấy lần rồi? Còn không nhớ kỹ à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Lãnh đạo đích thân đến thì không được biểu hiện kém biết không?"

Thịnh Hạ phản ứng bật cười.

Nhậm Ngạn Đông lật xem một tờ tiếp theo.

Trước kia anh diễn thuyết chưa bao giờ dùng đến bản thảo, hôm nay cũng không biết bị làm sao, Thịnh Hạ ngồi bên cạnh lại làm anh có phần khẩn trương.

"Ai ngồi bên này?"

Nhậm Ngạn Đông cũng ngẩng đầu nhìn lại sau khi nghe được Thịnh Hạ vừa hỏi.

"Nhậm tổng, chúc mừng anh." Nụ cười của Lệ Viêm Trác lại mang theo ý khác.

Đôi mắt Nhậm Ngạn Đông nửa liếc xéo: "Cậu ngồi chỗ của Tưởng Bách Xuyên làm gì?"

Lệ Viêm Trác: "Anh ta vui vẻ cùng tôi đổi chỗ." Sau đó buồn bã nói: "Anh thiếu anh ấy một trăm tệ, anh ấy nhờ tôi nhắc anh chừng nào thì đem tiền bù thêm. Lúc đó Tưởng Bách Xuyên mới quyết định có muốn cùng anh xuất hiện chung khung hình hay không."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Thịnh Hạ nghe không hiểu, cô hỏi Lệ Viêm Trác: "Cái gì một trăm tệ?"

Lệ Viêm Trác: "Nhậm tổng chỉ phát Tưởng Bách Xuyên bao lì xì một trăm tệ, những người khác trong nhóm đều được hai trăm."

Lúc sau hai người vừa nói vừa cười.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm vào sườn mặt của Thịnh Hạ, cô cũng chưa phản ứng gì.

Anh liếc mắt một cái cho Lệ Viêm Trác, chuyện gì cũng đều có phần cậu ta.

Hôm nay Nhậm Ngạn Đông làm khách quý diễn thuyết thứ hai, người đầu tiên là lão tiền bối trong giới tài chính, Thịnh Hạ lấy di động, chụp cho anh không ít ảnh.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi gần anh như vậy, được thấy trạng thái của anh ở tại hội nghị, cùng anh liên quan đến công việc dù không nhiều lắm, nhưng rất nghiêm túc, bình tĩnh, trầm ổn.

Anh đứng ở trên sân khấu, là tiêu điểm của toàn hội trường

Trên sân khấu thanh âm truyền đến, Thịnh Hạ thu hồi di động, chuyên chú nghe.

Nhậm Ngạn Đông diễn thuyết trong mười mấy phút, mặc dù là cầm bản thảo đi lên nhưng lúc sau trạng thái của anh không thoát khỏi lo lắng trong 2 phút, sau đó mới chầm chậm điều chỉnh tốt.

Người Không quen anh hiển nhiên nhìn không khác biệt, không nhận ra chỉ có thể thấy được anh đứng ở cương vị là chủ tịch uy nghiêm, tràng đầy cường thế.

Tuy nhiên trong nhóm bạn tham dự hội nghị kia, liếc mắt một cái liền nhìn ra anh đang rất hồi hộp.

Loại tình huống này xưa nay chưa từng có.

Tình yêu và hôn nhân cùng Thịnh Hạ như một khôi giáp, có thể uy hiếp được Nhậm Ngạn Đông.

Đây là Mẫn Du tổng kết cho bạn bè trong giới.

Diễn thuyết kết thúc, Nhậm Ngạn Đông hơi khom người cảm tạ.

Thịnh Hạ cũng không biết Nhậm Ngạn Đông có nhìn thấy cô làm động tác tay trái vươn ba ngón tay, tay phải vươn một ngón tay cái.

'Tam ca, số một'.

Nhậm Ngạn Đông thấy được, tuy vẫn giữ biểu tình nhạt nhẽo trên mặt, nhưng thoáng chút có nụ cười nhẹ.

Chương 70

Sau khi khai giảng, Thịnh Hạ bắt đầu vào quỹ đạo.

Ngoài chương trình học tại trường, còn lại thời gian của cô đều thực tập tại ngân hàng của Tưởng Bách Xuyên, đi theo đoàn đội làm hạng mục thu mua CE.

Cô có thể độc lập làm việc nhưng không nhiều, phần lớn thời điểm có nhóm đồng sự trợ thủ, cho dù như vậy, cũng là thêm lợi không ít.

hạng mục của bên Viễn Đông là do Nhậm Ngạn Đông phụ trách, chi tiết hạng mục là gì anh vẫn chưa hỏi qua, chỉ đốc xúc tiến triển, ngẫu nhiên, cũng sẽ nhìn sơ tư liệu.

Ngày đó sau khi anh xem xong tư liệu, yêu cầu có bổ sung điều chỉnh.

Vốn dĩ là thư ký nên gọi điện thoại nhưng anh trực tiếp gọi cho Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ đang ngồi làm tại văn phòng, nhận được điện thoại của Nhậm Ngạn Đông cô đều xưng hô: "Nhậm tổng."

Nhậm Ngạn Đông: "Hôm nay có nhiều việc không?"

"Còn tốt." Thịnh Hạ gấp tư liệu lại, xoa xoa xương cổ: "đang xem tài liệu của CE." Buổi sáng mở họp, một người trong nhóm đồng sự bị mắng đến thảm.

Bởi vì trong tài liệu của dự án có chữ sai nhiều, dấu chấm câu cũng dùng sai không ít.

Người đồng nghiệp này đồng thời tham dự hai dự án nên không có cách nào phân thân hoàn chỉnh ngay, cô liền hỗ trợ sửa sai giúp.

Thịnh Hạ cầm ly nước, chuyển điện thoại kẹp giữa đầu và vai, đi sang rót nước trà ở phòng nước, hỏi anh: "Tìm em không phải vì công viêc à?"

Nhậm Ngạn Đông: "Là công việc. Bọn em điều chỉnh ebitda một chút, trước tan tầm gửi mail cho anh."

Đi ra khỏi văn phòng, vừa lúc chào hỏi khi đi ngang một nhóm đồng nghiệp đang thảo luận khá lớn tiếng nên trong nháy mắt cô không chú ý nghe được hai chữ cuối cùng.

"Điều chỉnh ebit, trước tan tầm gửi vào hộp mail của anh phải không?"

Nhậm Ngạn Đông: "da đâu?"

Thịnh Hạ cười cười, "Bị em ăn mất rồi, tối hôm qua chưa ăn no."

Nhậm Ngạn Đông: "......"

Ban ngày ban mặt, cô còn dám dùng cái này để đùa.

Nơi này mà còn chưa ăn no, ý là không phải ăn cơm.

"tối nay anh không có xã giao." Anh nói: "Cũng không tăng ca."

Lần này là Thịnh Hạ không còn lời gì để nói.

"Thịnh Hạ?"

Thịnh Hạ nhìn vào điện thoại nói câu: "em bận rồi." sau đó cúp điện thoại trong nửa nốt nhạc.

Mấy ngày này anh đều chỉ nghĩ đến chuyện sinh con gái.

Khi rót xong ly nước, Thịnh Hạ đứng ở cửa sổ nghỉ ngơi một lát.

Mẫn Du gọi điện đến hẹn cô buổi tối ăn cơm.

Đầu tư điện ảnh lần này kiếm được kha khá, Mẫn Du mời cô một bữa ăn mừng.

Thịnh Hạ gần hai tháng chưa gặp Mẫn Du do cô bận thực tâp nên hai người liền hẹn chỗ cũ trò chuyện.

Lúc chiều tan tầm, cô nhắn tin cho Nhậm Ngạn Đông nói buổi tối có thể đi chơi cùng Mẫn Du về trễ.

Đông đi xuân đến, nhưng mùa xuân quá ngắn, chớp mắt mấy ngày thì đã nghe hương vị đầu mùa hè.

Thịnh Hạ kéo kính cửa sổ xe xuống, ánh chiều tà hoàng hôn rơi xuống nửa người, gió thổi qua làm tóc dài của cô tùy ý bay theo.

Mấy ngày hôm trước, Nhạc lão sư về đến nhà thì tiếp tục luyện cùng Nhậm Ngạn Đông, mang đến tin tức tốt. Người bạn của ông đã viết thư đề cử Thịnh Hạ, không chỉ một mà thêm vài người bạn cũng giúp.

Trong đó có một người là giao viên tại học viện âm nhạc, từng nghe qua cô diễn tấu.

Trúng tuyển không còn là vấn đề, bất quá về sau áp lực học chuyên sâu không nhỏ, khá vất vả.

Nhậm Ngạn Đông nói không thành vấn đề, dù sao anh cũng cùng cô học.

Anh còn tính toán, nếu có thể sinh con năm nay thì tốt rồi, sang năm tốt nghiệp bên trường học tài chính thì vừa lúc sang học âm nhạc. Lúc đó con cũng được sáu tháng tuổi thì anh mang theo chăm sóc, cô có thể chuyên tâm học tập đào tạo sâu.

Cô nói: con cái với cha mẹ là duyên phận, nếu năm nay không được thì sao?

ý Nhậm Ngạn Đông nếu năm nay không có thì chờ sau vài năm sau để cô học hoàn chỉnh rồi mới tính.

Cô: Nói như vậy, vậy chẳng phải anh muốn đến trung niên rồi mới có con nhỏ sao?

Nhậm Ngạn Đông đáp: Nhìn anh chỉ chừng hơn hai mươi tuổi thôi sao?

(.....anh Đông đúng mặt dày.....^_^)

Lúc ấy cô cười lớn, sau đó thì bị anh thu thập rất thảm.

Hôm nay tan tầm trên đường hết sức đông xe, Thịnh Hạ mãi sau mới đến được chỗ hẹn. Mẫn Du thì chưa đến, nhắn báo đang tìm chỗ đậu xe.

Thịnh Hạ sợ Mẫn Du nhàm chán, nên cùng cô ấy tám qua điện thoại.

Có thể đoán tâm tình Mẫn Du khá vui vẻ.

Trong nửa năm gần đây, phòng làm việc của Mẫn Du được bồi vài mối tài nguyên, nghệ sĩ cũng rất tranh đua.

Phòng làm việc được dời sang một vị trí rộng hơn.

"Em thật sự tính sang năm tốt nghiệp sẽ đi Manhattan sao?" Mẫn Du hỏi.

Thịnh Hạ gật đầu: "Tam ca cùng đi với em."

"uhm, cậu ta chính là chim di trú, di theo em là di chuyển theo mùa."

"Đúng vậy, em là Thịnh Hạ."

"xì... đừng nói, hai ngươi tên cũng thật rất xứng đôi, em thì là hạ, cậu ta là Đông." Mẫn Du trêu ghẹo: "cậu ta không bằng đổi luôn biệt danh, gọi là trời đông giá rét."

"......"

Nửa tiếng sau, Mẫn Du đến nhà hàng.

Trong tay cô ấy cầm một túi hồ sơ, trực tiếp đặt trước mặt Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ: "thần bí quá vậy?"

Mẫn Du: "tặng cho em quà kết hôn."

Thịnh Hạ mở ra, là một phần hợp đồng nhượng quyền cổ phần, 10% cổ phần của phòng làm việc.

"Ý gì đây?" Cô ngẩng đầu nhìn Mẫn Du.

Mẫn Du cười: "Nhân sinh đắc ý thì nên chia vui."

10% cổ quyền chia hoa hồng này cũng chỉ biểu hiện chút tâm ý, thật ra không đủ bằng chi phí một năm Thịnh Hạ mua các loại túi xách cao cấp.

Thịnh Hạ: "em đây là ké theo hào quang của tam ca nha."

Cô không chối từ, trực tiếp nhận lấy.

Mẫn Du cầm thực đơn: "Tối nay chị sẽ không chọn món thường thích mà chỉ ăn món đắt nhất."

Lúc ăn cơm hai người vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm.

Còn có hơn một tháng là sinh nhật của Nhậm Ngạn Đông, Mẫn Du hỏi Thịnh Hạ, tổ chức tiệc chúc mừng hay không?

Thịnh Hạ: "Trước một đêm em sẽ cùng anh ấy mừng sinh nhật tại nhà, ngày hôm đó anh ấy có hẹn ra ngoài cùng bạn tụ tập rồi."

Nói đến sinh nhật, cô nên bắt đầu chuẩn bị quà cho anh.

Mẫn Du gật đầu: "Cũng đúng."

"quà chọn chưa? là cái gì vậy?" Cô cũng phát sầu: "một năm rồi đến một năm khác, em cũng không biết tặng gì."

Thịnh Hạ: "Em chuẩn bị làm một bình hoa bằng gốm năm màu tặng cho tam ca."

Trước đây, anh từng tặng cô một bình hoa, bị cô dọn mang về chung cư rồi. Bình hoa đó quá lớn, khuân vác qua lại rất phiền toái nhưng do mới đầu vì quá giận mà cô không hề nhận ra.

Cô liền đưa một bình hoa cho anh, đồ án cô tự vẽ.

Mẫn Du: "Cái này không tồi, còn hơn em tặng cậu ta một chiếc xe, cũng không vui bằng đâu."

Cô đang tự ngẫm nghĩ phải tặng gì cho Nhậm Ngạn Đông, suy nghĩ nửa ngày về các món gì quý giá cũng không chọn được thích hợp.

Mẫn Du cùng Thịnh Hạ thương lượng: "hiện tại hai người trong nhà sinh hoạt thế nào, kể vài lựa chọn có lợi ích thực tế để em tham khảo, thấy sao?"

"lợi ích thực tế?"

"Máy hút bụi."

Sau đó, Mẫn Du thật đúng là mua máy hút bụi.

Giữa tháng sáu, Thịnh Hạ thấy cách sinh nhật Nhậm Ngạn Đông sinh nhật còn có hai tuần.

Nhậm Ngạn Đông trong khoảng thời gian này đi công tác nước ngoài, hơn nửa tháng mới trở về.

Trường học chuẩn bị nghỉ hè, thời gian thực hiện hạng mục CE gần kết thúc.

Buổi chiều khi mở họp, Thịnh Hạ dựa vào bàn hội nghị ngủ gụt chút, khi đại lão bản phát hiện thì thấy cô đã ngủ thật sự sâu.

Hôm nay tổng kết do Tưởng Bách Xuyên chủ trì, những người khác nhìn nhau, người ngồi bên cạnh Thịnh Hạ muốn kêu cô, Tưởng Bách Xuyên ngăn lại: "để cô ấy ngủ đi."

Trong lúc Thịnh Hạ ở bên này thực tập thì chưa từng bất luận sai phạm chậm trễ gì, cũng không có bệnh công chúa, thường xuyên giúp các đồng nghiệp khác chia sẻ một ít việc.

Tình huống như hôm nay là phát sinh lần đầu tiên.

Có người giải thích thế Thịnh Hạ: "Hai ngày này cô ấy không có tinh thần lắm, có thể là sinh bệnh."

Tưởng Bách Xuyên gật gật đầu, tiếp tục cuộc họp.

Khi tan họp, Thịnh Hạ cũng tỉnh, cô trợn mắt, trố mắt, chớp chớp mắt, nhanh dụi mắt cho tỉnh hẳn.

Cô thế nhưng ngủ trong lúc họp, còn nằm mơ nữa.

Tan họp, cô nghe được tiếng bước chân rời đi.

Vài phút sau, phòng họp an tĩnh lại, Tưởng Bách Xuyên gõ gõ mặt bàn, "Còn giả bộ ngủ, ngồi dậy đi."

Thịnh Hạ ho khan hai tiếng, Đại lão bản lần đầu tiên mở họp, cô không tập trung lực nghe, còn dám ngủ gục.

Cô đành phải nói dối: "Em bị cảm, giữa trưa uống chút thuốc nên hơi mệt."

Tưởng Bách Xuyên: "chú ý nghỉ ngơi nhiều chút, buổi chiều về sớm đi."

Một mình Thịnh Hạ ở trong phòng họp đã hoàn toàn tỉnh táo, bỗng nhiên trong lòng lộp bộp một chút.

Cô như vậy thích ngủ, không phải là... có thai?

Lần này thời gian hành kinh đến muộn năm sáu ngày, đến bây giờ còn chưa có.

Nhậm Ngạn Đông mấy ngày hôm trước gọi điện thoại còn hỏi cô sao chưa có, cô nói nhanh thân thể bắt đầu không thoải mái, bụng dưới hơi trướng, một chút khẩu vị đều không có, cảm giác giống như do hành kinh nguyệt không khác nhiều lắm.

Nhậm Ngạn Đông nghe xong đều bắt đầu hoài nghi về mình.

Từ tháng hai đến tháng sáu, anh đã luôn nỗ lực.

Thịnh Hạ không kịp nghĩ nhiều, nhanh gọi điện thoại cho tài xế đón cô. Khi cô cất notebook, trở lại văn phòng bắt đầu thu dọn túi xách, không quên nhắn với đồng nghiệp là muốn đi bệnh viện một chuyến.

Đồng sự: "Có nặng lắm không, chị đi theo em nhe?"

Thịnh Hạ cười nhạt: "Không sao, em tự đi được."

Trên đường đi bệnh viện, cô tránh không được rất khẩn trương, hưng phấn, lại sợ hãi.

Tài xế không biết cô đi bệnh viện làm gì, cho rằng cô đến thăm bạn nên anh ta vẫn chờ ở bãi đỗ xe.

Hơn một giờ sau, Thịnh Hạ từ cửa bệnh viên đi ra, tài xế đi xuống mở cửa xe cho cô, cô tuy mang khẩu trang nhưng trên mặt thấy được tươi cười rõ ràng.

Tài xế chưa đoán ra, cũng không đoán mò, xem như là không thấy gì lạ.

Thịnh Hạ ghé vào cửa sổ xe sau, ngắm nhìn dòng xe cộ đến phát ngốc, khóe miệng trước sau vẫn cong lên.

Cô có thai, là con của cô cùng Nhậm Ngạn Đông.

Bác sĩ cho Thịnh Hạ siêu âm màu, kiểm tra xem thai có bị nằm ngoài tử cung, tình trạng phôi thai phát triển thế nào.

Cô lấy di động trực tiếp gọi cho Nhậm Ngạn Đông vì quá hưng phấn nên đã quên chênh lệch múi giờ.

Nhậm Ngạn Đông bên kia đang là bốn giờ sáng, nhận được điện thoại của Thịnh Hạ dọa anh nhảy dựng, một chút buồn ngủ cũng biến mất: "Làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái?"

Thịnh Hạ đỡ trán: "Em quên mất lệch giờ với anh."

Nhậm Ngạn Đông mở đèn: "Hôm nay không đi làm à?"

"uhm." Cô nói: "Tam ca, trước sinh nhật anh có thể trở về gấp được không?"

Nhậm Ngạn Đông trầm mặc vài giây, đáp ứng cô: "sẽ về mừng sinh nhật cùng em."

Kỳ thật hành trình công tác kéo dài đến đầu tháng bảy, lần này đi qua ba quốc gia và năm thành thị, nên căn bản không có thời gian quay về Bắc Kinh.

Tuy nhiên vì lần sinh nhật trước chưa trọn vẹn nên anh biết cô muốn đền bù cho anh.

Anh cùng Thịnh Hạ hàn huyên một lát mới cúp điện thoại, Nhậm Ngạn Đông nhìn thời gian là bốn giờ 32 sáng nên anh không ngủ tiếp mà mở máy tính làm việc.

Ngạn Đông nghiên cứu lịch trình công tác trong nửa ngày, chỉ có thể liên tục chạy đua với thời gian.

Di động reo lên, Thịnh Hạ nhắn tin đến: □ xin chào, con là tiểu Nhậm, ba ba giữ sức khỏe nha. □

Tiếp tin nhắn sau là một tấm hình chụp báo cáo kết quả khám tổng quan.

Nhậm Ngạn Đông nhìn chằm chằm hai tin nhắn lâu thật lâu, ngay mới đầu trước mắt đều mơ hồ, sau thì mới dần rõ ràng, rốt cuộc có thể thấy rõ chữ trong hình chụp qua di động.

Anh hồi đáp: “ chào con, ba là ba của con”

Anh cũng nhắn thêm một tin: “ nói cho con biết là ba ba rất yêu con ”

Hạnh phúc khi biết mình sắp thành ba mẹ chỉ có chính hai người hiểu được.

Sau đó cả hai không nhắn tin nữa nhưng thấu hiểu lẫn nhau qua hình ảnh từ di động.

Trước sinh nhật một đêm, Nhậm Ngạn Đông mới quay về bởi vì nóng lòng về nhà mà mấy ngày nay anh không có một khắc ngừng nghỉ, chỉ là một chút cũng không mệt.

Khi về đến nhà Thịnh Hạ đang làm bữa tối, so ra rất phong phú, canh nấu nhiều tôm, trong ly đựng rượu thay bằng nước trái cây.

Từng bước đi của cô uyển chuyển nhẹ nhàng, không giống chút nào dáng vẻ của thai phụ.

Nhậm Ngạn Đông gác xuống hành lý, phong trần mệt mỏi, áo sơmi cũng nhăn nhúm, đi tiếp thẳng trên lầu.

"Tam ca, em ở chỗ này." Thịnh Hạ từ phòng bếp kêu anh.

Nhậm Ngạn Đông: "Anh biết, anh đi tắm rửa thay quần áo trước."

Thịnh Hạ tiếp tục chuẩn bị bữa tối, có thêm một phần trái cây.

Khi Nhậm Ngạn Đông xuống lầu, bữa tối đã dọn trên bàn ăn.

Thịnh Hạ theo tiếng nhìn thấy anh mặc chiếc áo sơmi màu đen mà cô thích.

Nhậm Ngạn Đông đi đến bên người Thịnh Hạ, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, hạnh phúc đến không nói nên lời.

Thịnh Hạ cũng thuận thế ôm eo anh: "Sinh nhật vui vẻ, muốn xem quà sinh nhật không?"

Nhậm Ngạn Đông gật đầu, buông cô ra.

Thịnh Hạ xoay người, đi vào phòng khách lấy quà.

Quà được đặt trong một cái túi xách, nhìn bên ngoài không đoán được gì.

Thịnh Hạ để túi nhẹ nhàng lên bàn, ý bảo anh: "Mở ra nhìn xem."

Quà của Nhậm Ngạn Đông là một cái bình hoa, mặt trên vẽ phiên bản nhỏ Thịnh Hạ, bên cạnh còn có vài bông hoa nhỏ, so sánh với cô khi còn nhỏ không khác nhau lắm.

Trong bình hoa còn có một cuộn giấy, anh mở ra xem là một bức họa.

Chủ đề: Hội nghị kem của Nhậm Thị.

Chủ trì chính: Nhậm tam ca

Khách quý: công trúa của Thịnh thị, tiểu công chúa của Nhậm gia, tiểu nam nhân của Nhậm gia.

Hình ảnh nội dung:

Lần này hội nghị là ở phòng ăn của biệt thự, trong phòng bếp, anh đang làm kem.

Trước bàn ăn có ba người ngồi, một bên bàn là phiên bản Thịnh Hạ, bên kia vẽ hai phiên bản đứa nhỏ, một gái và một trai.

Bé gái nhỏ rất giống Thịnh Hạ, giống như là Thịnh Hạ xuyên không trong quần áo trẻ con.

Bé trai nhỏ có bộ dáng rất giống anh, mặc tây trang cỡ nhỏ, nghiêng đầu nhìn vào phòng bếp.

Tranh vẽ bé trai cô đề lời tự thuật là: □ ba ba, com muốn ăn vị kem táo & dâu tây, tốt nhất là nhiều thiệt nhiều. □

Lời tự thuật của bé gái là: □ con giống vậy luôn. □

Xem xong, đôi tay Nhậm Ngạn Đông không khỏi run một chút, anh không hề chớp mắt, cứ nhìn chằm chằm Thịnh Hạ, anh rõ ràng đang kinh ngạc đến há mồm, không thể phát ra thanh âm nào.

Thịnh Hạ cười nhạt: "Ngày hôm qua đi bệnh viện kiểm tra là thai đôi khác trứng, hy vọng là ca ca cùng muội muội."

Dưới chân Nhậm Ngạn Đông như đình trệ, một bước cũng không dám dùng sức mạnh, anh duỗi tay cho Thịnh Hạ tiến lên hai bước, cái ôm từ cánh tay anh rất nhẹ nhàng cùng khắc chế.

Từ đây, cả ba mẹ con cô là toàn bộ sinh mệnh của anh.

(Hoàn chính văn)

Tác giả có lời muốn nói: sẽ phát hành phiên ngoại.

Kể về cuộc sống hằng ngày của ba ba Nhậm cao lãnh, cùng tiểu công chúa thêm hai phần cao lãnh, và tiểu công tử ấm áp.

Bộ truyện tiếp theo là về cặp đôi: Mạc Dư Thâm và Hề Gia, Anh vẫn luôn yêu em tạm thời ấp ủ trong chính tháng nên mượn địa bàn của Nhậm Ngạn Đông mà quảng bá một chút.

Mình cũng có ké lời muốn nói: mình đang follow bộ này luôn, khá hay mà cảm động lắm, đọc đến giữa bộ khóc sướt mướt....có bạn nào đọc chưa?

Phiên ngoại sẽ từ từ ra tiếp trong tuần sau, nhớ follow tiếp nhe cả nhà....<3